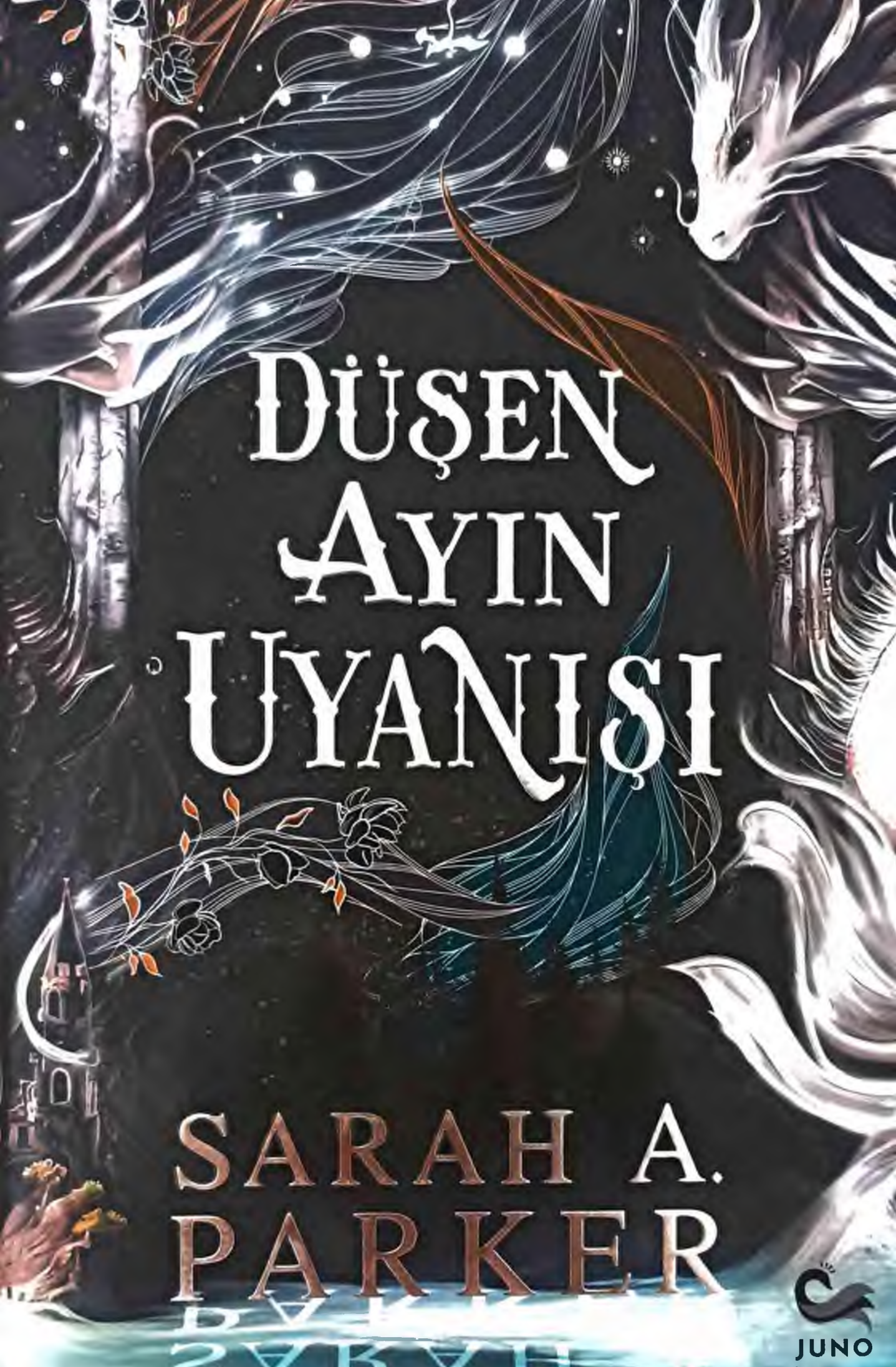
DÜŞEN
AYIN
UYANIŞI
SARAH A.
PARKER
JUNO

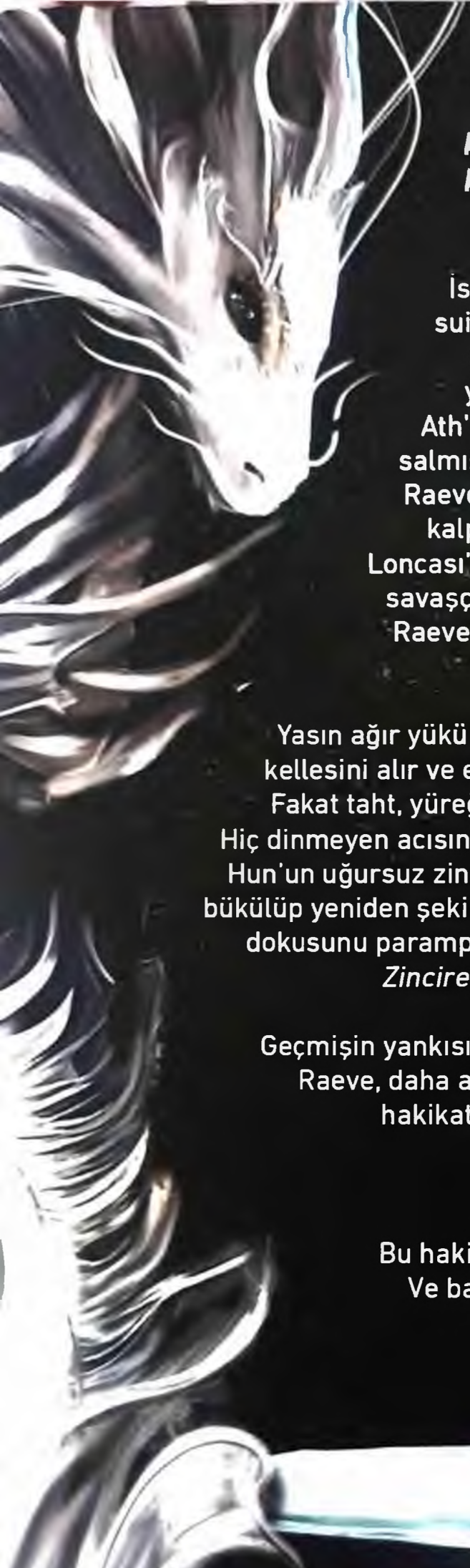

Ay düştüğünde, gökyüzü sessiz bir ağıt yaktı ve dünya, kaderin karanlık fısıltıları arasında, yalnızca korkusuzların yürüyebileceği bir yol ayrımına sürüklendi.

İsyancı grup Fíur du Ath'ın değerli bir suikastçısı olan Raeve'in işi öldürmek, emirleri yerine getirmek ve asla yakalanmamaktı. Ancak Kraliyet, Ath'ın bir üyesini ele geçirmek için nam salmış bir ödül avcısını görevlendirdiğinde Raeve'in dünyası altüst olur. Kan dökülür, kalpler parçalanır ve Raeve, Soylular Loncası'nın eline düşer. Onların gözünde o bir savaşçıdan daha öte bir şeydir: *Bir mesaj.* Raeve'i bu kaderden kurtaracak tek şey ölümün soğuk kollarıdır.

Yasın ağır yükü altında ezilen Kaan Vaegor, bir kralın kellesini alır ve erimiş tacını kendi başına yerleştirir. Fakat taht, yüreğindeki derin boşluğu doldurmaz. Hiç dinmeyen acısını yok etmek için çıktığı yolculuk onu Hun'un uğursuz zindanlarına sürükler. Orada, kaderin bükülüp yeniden şekillendiği o dipsiz karanlıkta, gerçeğin dokusunu paramparça eden bir varlıkla karşılaşır: *Zincire vurulmuş bir mucize.*

Geçmişin yankısı, Yaratıcılar'ın sesini bile bastırır. Raeve, daha aydınlık bir zamandan yükselen hakikatleri görmezden gelemez.

Ancak...

Bu hakikatlerin altında bir sır gizlidir. Ve bazı hakikatler yutulamayacak kadar zehirlidir.

Çevir
JUNO
kitap

Ayışığı Kitaplığı

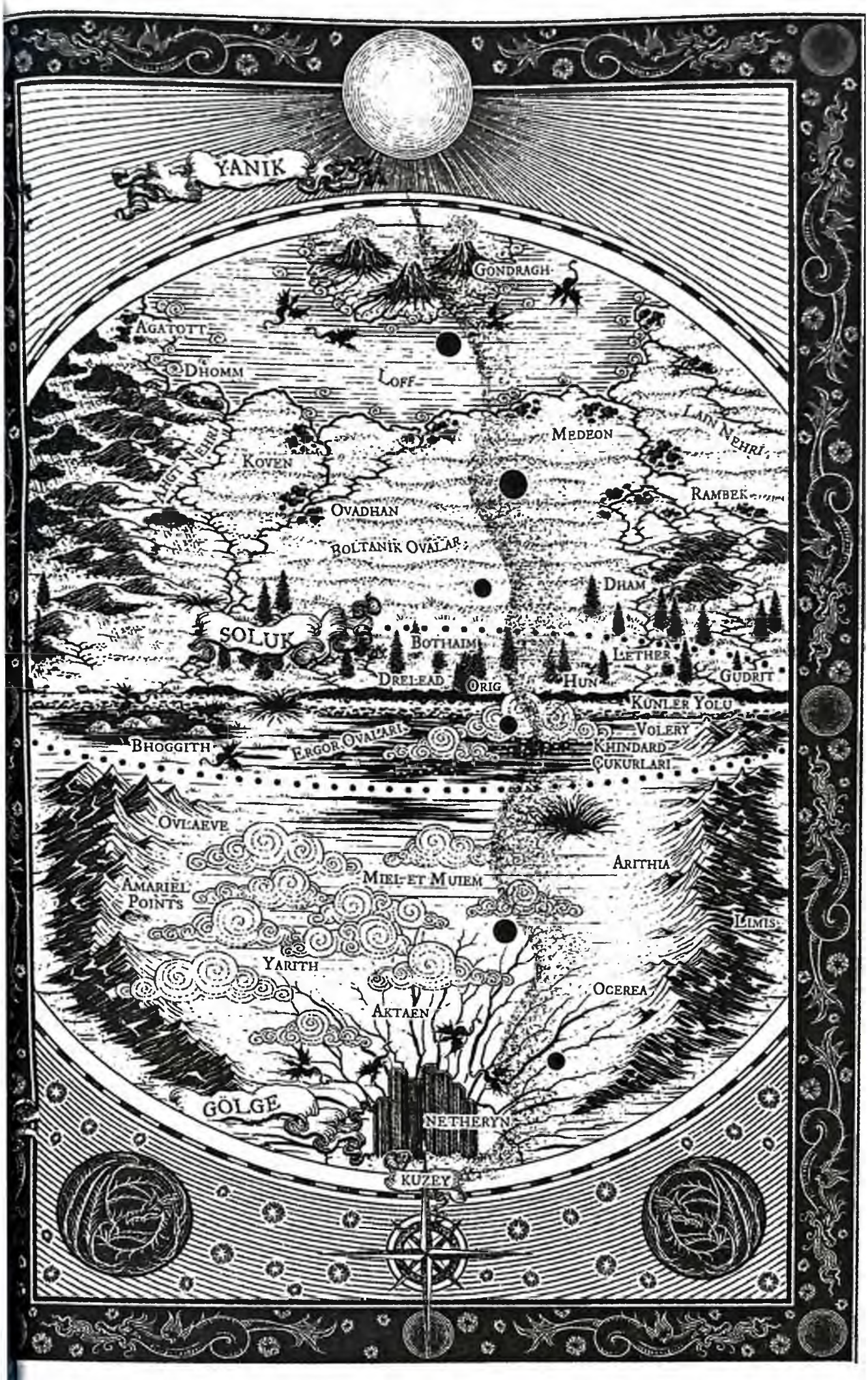
YANIK
GONDRAGH
AGATOTT
DHOMM
LOFF
LAIN NEHRI
MEDEON
AIGT NEHRI
KOVEN
RAMBEK
OVADHAN
BOLTANIK OVALAR
DHAM
SOLUK
BOTHAIM
LETHER
GUDRIT
DREL-EAD
ORIG
HUN
KUNLER YOLU
VOLERY
ERGOR OVALARI
KHINDARD ÇUKURLARI
BHOGGITH
OVLAEVE
ARITHIA
MIEL-ET MUIEM
AMARIEL POINTS
LIMIS
YARITH
OCEREA
AKTAEN
GÖLGE
NETHERYN
KUZEY

Juno Kitap - 20

DÜŞEN AYIN UYANIŞI
Sarah A. Parker

Orijinal Adı: **When The Moon Hatched**

Çeviren: Müjgân Banu Yeğin
Editör: Emre Aygün
Yayına hazırlayan: Nazlıcan Kabataş
Kapak uygulama: Kübra Yeşilyurt Çakır

Ayışığı Kitaplığı

1. Baskı: İstanbul, 2025

ISBN: 978-625-97064-0-5

Text copyright © 2024 by Sarah A. Parker
Cover by @atcoverdesigns
Map by @virginiaalllyn
Internal header images by @alicecaoillustration

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Juno Kitap'a aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen çoğaltılamaz.

Yayınevi Sertifika No: 47887

JUNO KİTAP
Astoria Kempinski, Büyükdere Cad. No:127
A Blok, D: A1305 Şişli/İstanbul
info@junokitap.com
Tel: 0530 464 07 50

Baskı ve Cilt: My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F
Zeytinburnu / İstanbul Tel: 0212 674 85 28
Matbaa Sertifika No: 47939

Juno Kitap, Diyojen Yayıncılık'ın tescilli markasıdır.

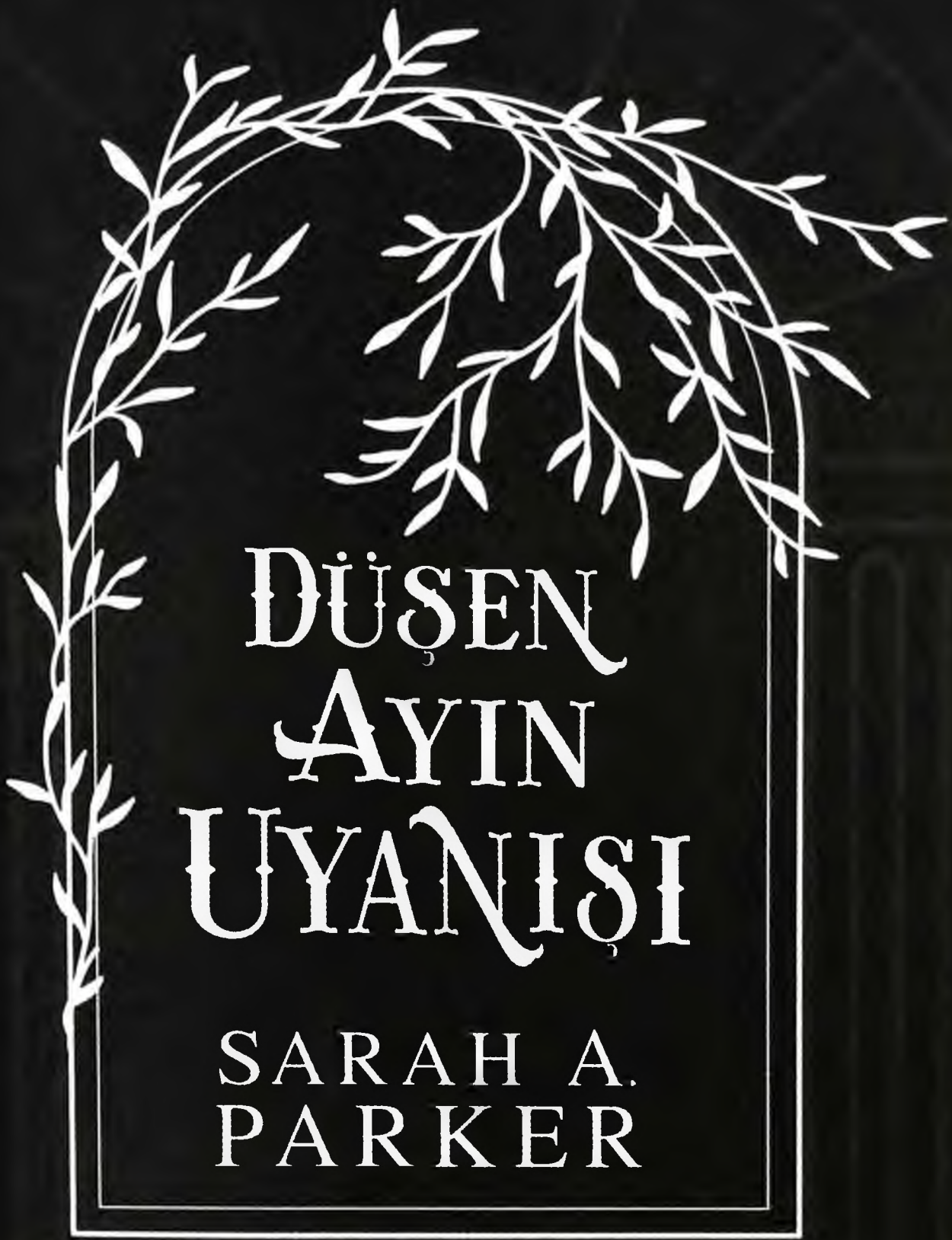

DÜŞEN AYIN UYANIŞI

SARAH A. PARKER

Çeviren: Müjgân Banu Yeğin

JUNO
kitap

Ninova

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından
yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır.
Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla
yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
https://t.me/ayisigikitap

KİTAP HAKKINDA

Bu kitap kimileri için tetikleyici olabilecek müstehcen içerik ve karanlık öğeler içerir.
Tam uyarı listesi için lütfen son sayfaya gidiniz.

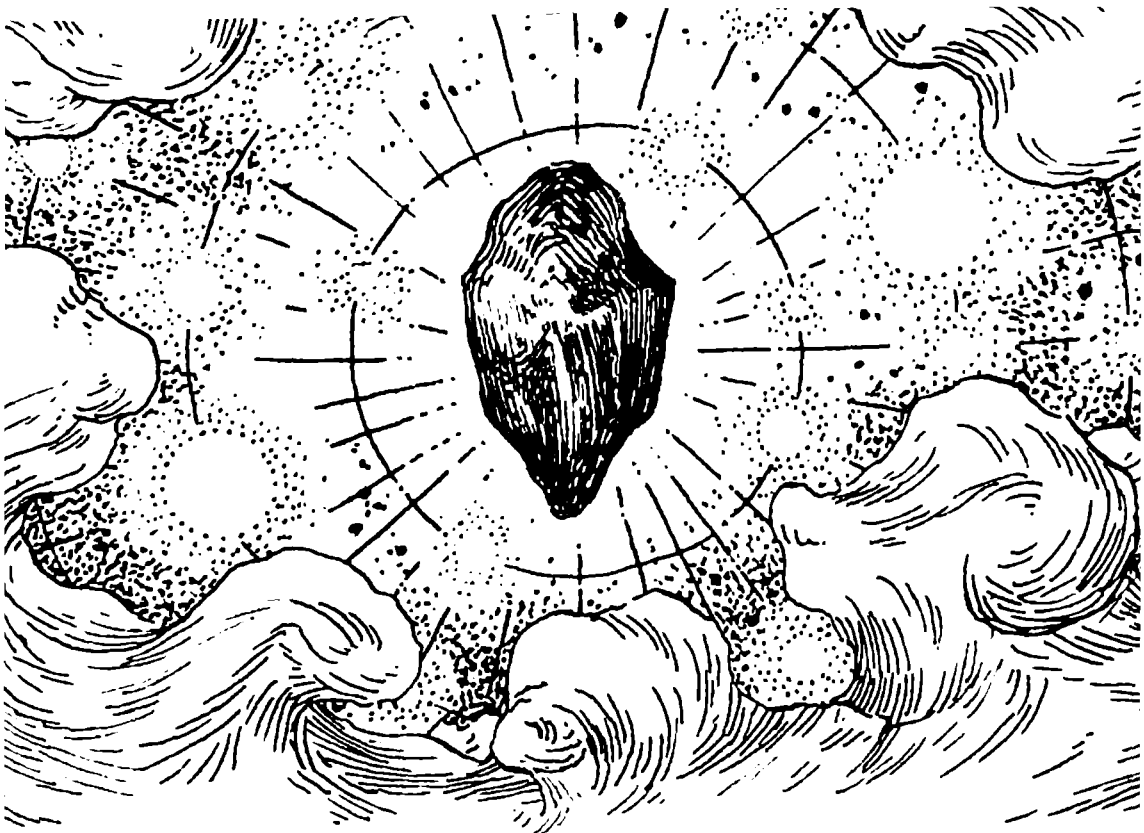

SÖZLÜKÇE

ÇAĞ & ZAMAN AÇIKLAMASI

- TS/Taştan Sonra
Zaman/safhaların takibi – Eter Taşı'nın Nevân'lara verilmesinden sonra.

- TÖ/Taştan Önce
Zaman/safhaların takibi – Eter Taşı'nın Nevân'lara verilmesinden önce.

- Aurora Şeritleri
Dünyanın iki kutbuna (kuzey ve güney) bağlı ve bu eksen üstünde dünyanın etrafında dönen gümüş rengi, ışıltılı şeritlerden oluşan bir bant. Aurora şeritleri halkın uyku/uyanıklık zamanlarını takip edebilmelerini sağlayan şeydir.

- Aurora Döngüsü
Tam bir aurora döngüsü aurora şeritlerinin dünyanın etrafını bir kez dolaşmasının aldığı süredir. Bir aurora döngüsü bizim yirmi dört saatimize denktir.

- Aurora Doğumu/Aurora'nın Doğuşu
Aurora döngüsünde auroranın doğu ufkunda doğduğu zamandır.

- Aurora Batımı/Aurora'nın Batışı
Aurora döngüsünde auroranın batı ufkunda battığı zamandır.

- Kün
Aurora döngüsünün, auroranın gökyüzünde görüldüğü zaman dilimidir. Bu dünya halkının genellikle uyanık olduğu zamandır.

- Tün
Aurora döngüsünün, aurora şeritlerinin gökyüzünde görülmediği zaman dilimidir. Bu dünya halkının genellikle uykuda olduğu zamandır.

- Safha
1.000 aurora döngüsü (bir yıla benzer). Aurora şeritleri bu safha içinde azar azar kalınlaşır ve sonra bininci döngüde en ince hâllerine ulaşırlar. Bu yavaş yavaş daralma ritmi safhanın başından sonuna kadar sürer.

- Asır
100 safha / 100.000 aurora döngüsü.

- Zaman Açıklaması
1 hayat safhası = 1.000 aurora döngüsü.
24 hayat safhası = 24.000 aurora döngüsü.

TERİMLER

- ARITHIA
Gölge'nin başkenti.

- BAĞEŞİ
Karı-kocanın dengi. "Bağlıyız" demek "evliyiz" anlamına gelir.

- BAĞLANMA SEREMONİSİ
Bir evlilik töreniyle aynı düşünülebilir.

- BHOGGITH
Kızgınkursakların yumurtlama alanı. Burası Soluk sınırları içindedir ve uçsuz bucaksız bir bataklık arazidir. Kızgınkursakların tepelerine yuva yaptığı sağlam ve sabit höyükler vardır, Kızgınkursaklar buralara ağaçlardan ve dallardan büyük küreler inşa edip içlerine yumurtlarlar. Yumurtaları sallanmaya başlayınca, baba Kızgınkursak yapıya alev üfler. Bu, kuluçkadan çıkma sürecinin hayati bir parçasını oluşturur.

- BOTHAIM
Tarafsız şehir. Üçlü Konsey'in ikametgâhı.

- BÜYÜK FLÖRT
Auroranın "ikiye katlandığı" ve ışık şeritlerinin bütün gökyüzüne döküldüğü, kutlamalarla karşılanan bir fenomen. Bu sık sık yaşanmaz ama yaşandığı zaman ejderhalar birlikte dans edip çiftleşirler. Bir Büyük Flört'ten sonra, genellikle bir döllenmiş yumurta bolluğu yaşanır.

- ÇENTİK
Bir perinin kulağının üst kısmına açılan ve neredeyse minik bir yaratık bir ısırık almış görüntüsü veren yuvarlak küçük kesik. Çentik, kişinin hükümsüz olduğunu ve element şarkılarının hiçbirini duyamadığını gösterir. Bu her yerde yaygın olan bir şey değildir. Sadece belirli krallıklarda görülür.

- Daga-Mórrk
Ejderhasıyla gücünü ve ateşini kuşanabilecek kadar bütünleşmiş kişi. Bu bağlantı gerçeklikten çok bir efsanedir.

- Dhomm
Yanık'ın başkenti.

- Drelgad
Duvarın Soluk'un ordusuna ayrılmış ve acemi askerlerin barındığı kısmı.

- Ejderha Kantaşı
Ejderha kanının döküldüğü alanlarda topraktan çıkarılan taş. Soluk ve Gölge'de başlıca para birimidir. Öğütülmüş hâli, birçok şifalı özellik barındırır.

- Ejderha görüşü
Eski runik sembollerin izlerini görme becerisi. Eski runik semboller bu beceri dışında sadece bir ejderhaalevinin ışığında görülebilirler.

- Elding Bıçağı
Fíur du Ath katillerine verilen isim.

- Element Boncuğu
Bu boncuklar bir kişinin herhangi bir element şarkısını duyup duyamadığını göstermek amacıyla takılan bir aksesuardır. Farklı krallıklarda farklı şekillere bürünürler. Soluk'ta küpe olarak takılırlar. Yanık'ta ve Gölge'de taşıyıcının saçlarını, sakallarını ya da kıyafetlerini süslerler.
- Kırmızı: *Ignos (ateş)*
- Mavi: *Rayne (su)*
- Şeffaf: *Clode (hava)*
- Kahverengi: *Bulder (toprak)*

- Element Kutusu
Elde taşınabilen ve farklı elementleri en saf hâlleriyle saklayabilecek şekilde büyülenmiş küçük aygıt. Ateş, hava, su, toprak ve hatta ejderhaalevi. Gerçi sonuncusunun yapımı bir Daga-Mórkk'un kanını gerektirdiği için çok nadir bulunurlar.

- ETDOKUYUCU
Et, kas ve organları iyileştirmek için runik semboller kullanma sanatında eğitilmiş kişi.

- ETER TAŞI
Gümüş bir diadem içine kakılmış küçük (bir yetişkinin başparmak ucu büyüklüğünde) siyah bir taş. Bu diadem taşıyıcının kafasıyla kaynaşır ve Nevdn aile soyu tarafından korunur. Caelis (Eter Tanrısı) taşın içindedir.

- FÍUR DU ATH
Krallıklara (baskın olarak Soluk'a) yayılan zulüm yönetimine karşı çalışan isyancı bir grup. Elleri dünyanın her yerine erişmektedir.

- GONDRAGH
Kılıçtırpanların yumurtlama alanı. Burası doğrudan güneşin altında olduğu için çok sıcak ve çoğu peri için yaşanamaz bir yerdir. Birçok volkan ve lav nehriyle oldukça kayalıktır. Kılıçtırpanlar yuvalarını bu volkanların oyuklarına ve girintilerine yapar. Yumurtaları sallanmaya başlayınca ya volkanlardan lav alıp yuvaların üstüne tüküriir ya da yuvalara ejderhaalevi püskürtürler. Bu, yumurtadan çıkma sürecinin hayati bir parçasını oluşturur.

- GÖLGE
Burası dünyanın en güneydeki üçte birlik kısmıdır. Bu bölgeye güneş ışığı ulaşmadığı için her zaman karanlığa gömülüdür ve aldığı tek ışık aurora şeritlerinden ve Aytüyü aylarından yayılan ışıktan ibarettir. Çok soğuktur, hep karla kaplıdır ve en soğuk kısmı Netheryn olarak bilinen güney kutbudur.

- HAKİKATAVCISI
Birilerinin yalan söylediğini anlama becerisine sahip kişiler. Zihinokuyucular kadar güçlü değildirler ama daha fazla bulunurlar ve kişinin –ağırlıklı olarak şarkıları yeni duymaya başlayan ve askere alınmaktan kaçmaya çalışan çocukların– element şarkılarını duyup duymadığını anlama becerileri sayesinde Taç tarafından el üstünde tutulurlar.

- HENDEK
Hun şehrinin en yoğun ve hareketli kısmı.

- HUN
Soluk'un başkenti

- HÜKÜMSÜZ
Element şarkılarının hiçbirini duymayan kişi. Bazı krallıklarda bunu göstermek için kulaklarına çentik atılır.

- JOHKULL KABİLESİ
Boltanik Ovaları'nda yaşayan sayısız savaşçı kabileden biri. Bu kabileler güçlü ve yetenekli savaşçılar yetiştirmeleriyle ün yapmıştır. Kaan, Johkull Kabilesi'nde büyüdü.

- KANBAĞCI
Kan üzerinde benzersiz bir güçle donatılmış kişi. Aile kökenine ulaşabilir, kişinin acı ya da haz hissetmesini sağlamak için kanını kullanabilirler vs.

- KHOLU
Kehanete göre ayları gökyüzüne ebediyen sabitleyecek bir evlat dünyaya getireceği söylenen kadın.

- KULUÇKA KULÜBESİ
Genellikle farklı ejderha yumurtlama alanlarının dış çevresinde kalan bir kulübe. Burası bebek ejderhaların yumurtalarından doğal yaşam alanlarında başarıyla çıkabilmesi için, yumurta çalmış kişilerin, güvenli ve sağlıklı bir yumurtadan çıkma süreci sağlamak için kamp kurduğu yerdir.

- LOFF
Kılıçtırpan yumurtlama alanlarını turkuaz bir iris gibi çevreleyen geniş su kütlesi. Kadim canavarlara yuva olmasıyla ve öngörülemez hava durumu değişkenlikleriyle bilinir.

- MÁLMR
Boltanik Ovaları'nın savaşçı kabilelerinin mensuplarının kur yaptıkları kişiye sundukları el işi bir madalyon. Genellikle ejderhapulu, kemik, bakır ya da taş gibi şeylerden yapılırlar.

- MAMUR
Elding tarafından yönetilen ve güneyde gizli bir konumda bulunan güvenli bir yeraltı sığınağı.

- NETHERYN
Aytüylerinin yumurtlama alanı. Burası dünyanın en güney kutbundaki Gölge'de yer alır. Acı soğuğu bu bölgeyi çoğu peri için yaşanılmaz kılmaktadır. Aytüyleri dev altıgen buz sütunlarının üstüne yuva kurar. Yumurtaları sallanmaya başlayınca baba Aytüyü ya yumurtaların üstüne buzdan alevler üfler ya da üstlerine buz ve kar yığar. Bu, yumurtadan çıkma sürecinin hayati bir parçasını oluşturur.

- PARŞÖMEN TARLAKUŞU
Aktivasyon çizgileri olan, runik sembollerle büyülenmiş kare parşömenler. Bir tarlakuşu şekli verilerek katlanan bu kareler mesajın alıcısı olan kişiye doğru kanat çırpmaya başlar. Bu dünyada güvenilir bir iletişim şeklidir.

- PEÇE AÇMA SEREMONİSİ
Bir prenses bir partnere bağlanmak yerine kendini Yaratıcılara verdiği zaman halkın karşısında peçesi ilk kez açılır. Bunun dışında, peçe açma seremonisi bağlanma seremonisi sırasında yapılır.

- RÉIDI
Boltanik Ovaları'ndaki savaşçıların sırtlarını süsleyen noktacıklı dövmeler. Her nokta kazanılan bir zaferi temsil eder ve yoğun bir dövmeyle kaplı bir sırt büyük güç ve onurun göstergesidir.

- RUNİ
Kadim mezarda bulunan ve kimilerinin Caelis'in (Eter Tanrısı) duyulmak için yanıp tutuştuğu için yazdığına inandığı sembollerin nasıl kullanılacağını öğrenmiş kişidir. Beyaz boncuklar takar

ve/veya orta dikişlerini pelerini yerinde tutan düğmelerin süslediği beyaz pelerinler giyerler. Bu düğmelere Runi'nin yeteneklerini ilan eden farklı semboller mühürlenmiştir. Düğmeler farklı beceri seviyeleri için farklı materyallerden yapılır. Tahta başlangıç seviyesini, elmas en ileri seviyeyi simgeler.

- Skripi

Dünyanın her yerinde oynanan bir şans/strateji oyunu. Kullanılan kartlar iskambil kâğıtlarına benzer ama farklı yaratıkların resimlerini taşır.

- Soluk

Burası dünyanın en ortadaki üçte birlik kısmı, kürenin orta şeridir. Burada bulutlar ebediyen gündoğumu sonrası ve günbatımı öncesinin ışığına maruz kaldığından her zaman rengârenktir. Burası soğuk ve çoğu zaman kar yağışlıdır ve sulu kar yağsa da hiç yağmur görülmez.

Dünyanın bu göbek kısmını bir kemer gibi saran heybetli bir taş duvar vardır. Soluk'un medeniyetinin büyük kısmı evlerini bu duvarın içine inşa etmiştir. Nüfusun yoğun olduğu kısımlarda duvarın içine, onu ortadan ikiye ayıran ve iki tarafın arasında gökköprülerinin uzandığı korunaklı bir hendek oluşturan bir oyuk kazılmıştır.

- Tookah Duruşması

Biriyle bağlanma ayrıcalığını kazanmak için iki savaşçının dövüşmesi.

- Üçlü Konsey

Kadim üç boncuklu elementlilerin ve çok bilgili Runilerin konseyidir. Büyük güçleri sayesinde krallıklar üstünde söz sahibidirler ve bazen politik meselelere müdahale ederler. Bothaim'de, herhangi bir kral ya da kraliçenin iktidar alanına girmeyen tarafsız bölgede ikamet ederler.

- Yanık

Dünyanın en kuzeydeki üçte birlik kısmı. Burası her zaman güneş aldığı için çok sıcaktır ve bazı kısımlarında sık sık fırtına görülür.

Çok sayıda yağmur ormanı ve uçsuz bucaksız kumluk düzlüklerinin yanı sıra çok büyük su kütleleri de bulunmaktadır.

- Yeraltı Şehri
Soluk'un duvarının altındaki (Soluk'un başkenti Hun'un tam altındaki) zemindeki büyük, eğri büğrü yarık.
Burası artık kullanılmayan ejderha kantaşı maden kuyularıyla doludur ve evsizler için uğrak bir yerdir. Bu maden kuyularının bazıları çöktüğü ve duvarın her iki tarafından yaratıklar barınak bulmak için buraya sızdığı için bölge yaşamak için çok tehlikeli bir yere dönüşmüştür.

- Zihinokuyucu
Bir başkasının zihnine inme becerisine sahip kişi. Son derece nadir rastlanırlar.

Ayışığı Kitaplığı

YARATIKLAR/VARLIKLAR

- Aytüyleri
Gölge'de yaşayan ejderhalar. Kayış gibi parlak derileri grinin farklı tonları, inci beyazı, beyaz ya da yanardöner renktedir. İri gözleri siyah ve ışıltılı, yüzleri yuvarlak, boyunları uzun, vücutları zariftir. Kuyrukları ipek fırçalar gibi uzundur. Soğuğu severler, güneşe dayanamazlar ya da derileri yanar ve gözleri parlak ışığa kolay adapte olamaz. Çok kurnaz olmaları nedeniyle terbiye edilmeleri ya da yumurtaları çalınması en zor olan ejderha türüdür.

- Berduş
Nadir görülen, uzun, ince sise benzer yaratıklardır. Buğu dumanlarının arasında yaşar ve ölülerden mesaj getirmenin karşılığında ruhlardan beslenirler. Bu yaratıklar konuşabilirler.

- Elding Kuşu
Küller ve alevlerden doğan kuşa benzer efsanevî bir yaratık.

- Kader Güdücü
Gerçeklikten çok efsane olan, kedigillere benzer gümüş rengi bir yaratık. Bu yaratıkları görenler genellikle ya deli ya da sanrılı olarak kabul edilir ve onları niyet ettiklerinden farklı bir karar almaya iten yaratık hakkında hikâyelerini ballandıra ballandıra anlatırlar.

- Kadife Çapulcu
İstiflemeyi ve çöplerden kendine ziyafet çekmeyi seven büyük, sıska yaratıklar. Dört kolları, uzun siyah saçları ve mavi kadife tenleri vardır. Yedikleri çöp parçalarından hatıraları sindirir ve onları ellerindeki deliklerden çekerek çıkardıkları fosforlu, yapış yapış sürgünler olarak vücutlarından atarlar. Bu sürgünleri inlerini süslemek için kullanırlar. Bu yaratıklar konuşabilirler.

- Kılıçtırpanlar
Yanık'ta yaşayan ejderhalar. Pulları, dikenleri ve heybetli dişlerin süslediği yüzleri olan iri cüsseli hayvanlardır. Pas rengi, bronz, kırmızı, kahverengi, siyah ve altın rengi gibi çok çeşitli renkleri vardır. Sıcağı seven yaratıklardır ve Gölge'nin acı soğuğunda uzun

süre hayatta kalamazlar. Çok gürültücü ve saldırgan olabilirler ve terbiye edilmeleri ya da yumurtalarının çalınması neredeyse Aytüyleri kadar zordur.

- KIZGINKURSAKLAR
Soluk'ta yaşayan ejderhalar. Kuş tüyleriyle kaplıdırlar ve sivri yüzleri gagalarla tamamlanır. Tüyleri canlı renklerin bir karışımından oluşur, aynı renk paletini taşıyan iki Kızgınkursak göremezsiniz. Dünyanın her yerine rahatça seyahat edebilirler ve bunlar terbiye edilmeleri/yumurtası çalınması en kolay ejderhalardır.

- MISKUNN
Beyaz saçlı ve beyaz tenli, diz hizası boyunda bir yaratık. Düğme gibi yuvarlak yüz hatları ve sivri dişleri olur. İncecik bedenleri bir keseli hayvana benzer ve uzun, tüylü kuyrukları vardır. Geleceği görebilirler ancak bu vizyonlar ara sıra gelir ve değişmeye açıktır. Bunlar konuşabilen yaratıklardır.

- PERİ
Bu dünyadaki en yaygın halk. Ölümsüz değildirler ama olağanüstü uzun ömürlere sahiptirler. Perilerin sivri kulakları ve sivri köpek dişleri vardır ve doğaları gereği ilkeldirler.

- UĞRUAYAK
Yelken gibi kocaman kulakları, uzun burunları, çatallı dişleri ve ince bıyıkları olan tüylü yaratıklar. Normal bir perinin yaklaşık üçte ikisi kadardırlar ve zorlu yerlerden bir şeyler çalabilme becerileriyle ünlüdürler. Çok iyi istifçilerdir.
Bu yaratıklar konuşabilirler.

- YARASAEJDERİ
Güdük boyunları ve hüzünlü iri gözleri olan, kanatlı ve derileri kayış gibi yaratıklar. Ortalama bir Kızgınkursak'ın yarısından daha küçüktürler ve Yanık'taki pas rengi taşlarda kolayca kamufle olabilirler. Uçurumlara, tavanlara tutunabilirler ve kanatları yarasalarınkine benzer. Binilebilirler.

KARAKTERLER

- AGNI
Yanık'ın İmparatorluk Kalesi'nde yaşayan ve çalışan çok yetenekli bir Runi.

- AHDRIK NEVÁN
Gölge'nin eski Kralı. Eudora Neván'ın eşi ve Elluin ile Haedeon Neván'ın babası.

- ALLUME
Haedeon Neván'ın Aytüyü.

- ARKYN
Çöpçü Kral olarak da bilinir.

- BULDER
Beş Yaratıcıdan biri – Yer Tanrısı.

- CADOK VAEGOR
Soluk'un şimdiki Kralı. Dothea Vaegor'un eşi, Turun Vaegor'un babası, Ostern ve Kovina Vaegor'un oğlu, Kaan ve Veya'nın kardeşi ve Tyroth Vaegor'un ikizi.

- CAELIS
Beş Yaratıcıdan biri – Eter Tanrısı.

- CLODE
Beş Yaratıcıdan biri – Hava Tanrıçası.

- DOTHEA VAEGOR
Soluk'un şimdiki Kraliçesi. Cadok Vaegor'un eşi, Turun Vaegor'un annesi.

- ELDING
Fíur du Ath'ın başı.

- Elluin Neván
Gölge'nin eski prensesi. Ahdrik ve Eudora Neván'ın kızı ve Haedeon Neván'ın kız kardeşi. Eter Taşı'nın emanet edildiği soydan geliyor.

- Essi
Raeve'in Yeraltı Şehri'nden kurtardığı genç arkadaşı. Essi, Hun'da Raeve'le birlikte yaşıyor ve çok akıllıdır.

- Eudora Neván
Gölge'nin eski Kraliçesi. Ahdrik Neván'ın eşi ve Haedeon ile Elluin Neván'ın annesi. Eter Taşı'nın emanet edildiği soydan geliyor.

- Fallon
Raeve'in uzun süre önce kaybettiği dostu.

- Grihm
Kral Kaan'ın sağ kolu.

- Haedeon Neván
Gölge'nin eski prensi. Ahdrik ve Eudora Neván'ın oğlu ve Elluin Neván'ın ağabeyi. Eter Taşı'nın emanet edildiği soydan geliyor.

- Ignos
Beş Yaratıcıdan biri – Ateş Tanrısı

- Kaan Vaegor
Yanık'ın şimdiki Kralı. Ostern ve Kovina Vaegor'un en büyük oğlu; Cadok, Tyroth ve Veya Vaegor'un ağabeyi.

- Kyzari Vaegor
Gölge'nin Prensesi. Ostern ve Kovina Vaegor'un torunu. Eter Taşı'nın emanet edildiği soydan geliyor.

- Ostern Vaegor
Yanık'ın eski Kralı. Kovina Vaegor'un eşi ve Kaan, Cadok, Tyroth ile Veya'nın babası.

- Pyrok
Kral Kaan'ın maiyetinin pek işe yaramayan bir üyesi. Roan'ın kardeşi.

- Raine
Beş Yaratıcıdan biri – Su Tanrıçası.

- Rekk Zharos
Meşhur bir ödül avcısı.

- Roan
Bir simyacı ve Kral Kaan'ın maiyetinin bir üyesi. Pyrok'un kardeşi.

- Ruse
Hun'daki Kıvrık Divit'in sahibi.

- Sereme
Fíur du Ath'ın yüksek rütbeli bir üyesi.

- Slátra
Elluin Neván'ın Aytüyü.

- Tyroth Vaegor
Gölge'nin şimdiki Kralı. Ostern ve Kovina Vaegor'un oğlu, Kaan ile Veya'nın kardeşi ve Cadok Vaegor'un ikizi.

- Uno
Ruse'un evcil miskunnu.

- Veya Vaegor
Yanık'ın Prensesi. Ostern ve Kovina Vaegor'un en küçük çocuğu; Kaan, Cadok ve Tyroth Vaegor'un kardeşi.

- Vruhn
Dhomm'daki Kıvrık Divit'in sahibi.

- Wrook
Raeve'in hücrede tanıştığı uğruayak.

Kendini küçük ve sessiz hissedenler için.

Kanatlarınızı açın ve kükreyin.

Ninova

Dünya beş ile başladı.

İlki, çıplak gözle görülmeyen Eter Tanrısı Caelis'ti. Hiç kimsenin kafa yormadığı o boşluk. Maddenin biçimlendiği yerde, o kenara itiliverirdi.

Bariton şarkısı hem cisimli hem de tamamen cisimsizdi. Yakın ve uzak güneşler arasındaki boşlukta asılı duran Caelis, şarkısını ne kadar yüksek sesle söylerse söylesin, derinliğinden sebep, duyulmayan yalnız bir yankı.

Fark edilmek için can attığı için diğerlerine dolduracakları boş bir tuval sunan *kendisiydi.*

Yer Tanrısı Bulder dünyayı tek bir kükremeyle biçimlendirerek, kendi etrafında dönmeyen sağlam bir küre yarattı. Günışığıyla yıkanan yarısına pas rengi dolgun bir kum dalgası serpiştirilmiş, diğer yarısı sonsuza dek taşın içine sızıp onu siyaha boyayacak kadar yoğun bir gölgeye gömülü bir dünya.

Bulder daha küt ve monoton sözcüklerle zemini biçimlendirdi, dünyada çukurlar, tümsekler ve çatlaklar yarattı. Soluk'un

içinden geçen, güneş ışığının ve gölgenin buluşmayı reddettiği, gökyüzünün ebediyen pembeler, morlar ve altın rengine boyandığı bir duvar ördü.

Sonra sıra Su Tanrıçası'na geldi.

Rayne karşılıksız aşkın özlem yüklü bir milyon gözyaşı damlasıyla yağarak Bulder'ın çukurlarında birikti, geçitlerini coşkulu sevgisiyle doldurdu. Gölgeli tarafta, ağır kar taneleriyle döküle-rek sivri sıra dağların tepesini soğuk bir kucaklamayla sardı.

Sevgisi çığlık çığlığa bir seldi. Bir çığın boğuk, iç parçalayan feryadı. Çiseleyen bir yağmurun neredeyse sessiz ağlayışı.

Kederli şarkısı, ölçüsüz bir deliliğin kıyısında asılı duran kız kardeşi Hava Tanrıçası Clode'unkinden o kadar farklıydı ki. Sesi ipek bir kurdele gibiydi, yan dönüp keskin kenarıyla etinizi kesmediği sürece, dokunuşu parmaklarda yumuşacık bir his bırakan bir kurdele.

Fısıltılı sözcükleri yapraklara süslü dalların arasından akarak onları işveli bir dansa sürüklerdi. Şiddetli *çığlıkları*, sırf çıkan sesten hoşlandığı için sivri köşeleri açgözlü bir süratle dönerdi. Rayne'in ağırbaşlı durağanlığına dayanamayan Clode'un fırtınalı uluması Loff'u çoğu zaman kıyıyı bir davul gibi döven çalkantılı dalgalarla karıştırırdı.

Ignos, Clode'a doymak bilmezdi. Ateş Tanrısı ondan beslenir, onu tüketirdi.

Clode'u o kadar çok severdi ki onsuz *nefes* bile alamazdı.

Yakıcı şarkısı yırtıcı bir açlık ve coşkulu bir harislik taşırdı ama onun kudurmuş sevgisi, ormanları yakıp kül etse ve ona içinde dans edebileceği bir duman sunsa bile Clode'u evcilleştirebilirdi. Clode'u göğü sarsan volkanik patlamalarla büyüleme telaşıyla Bulder'ın taşlarını eriyik kızıl nehirlere dönüştürse bile.

Kederli yalnızlığına mahkûm olan Caelis tüm bunları diğer Yaratıcıların görülme, dokunulma ya da duyulma becerisini kıskanarak ama bir şeyin parçası olduğuna şükrederek izledi.

Herhangi bir şeyin.

Boşluğunu armağan ettiği bu gür ve verimli tuvalin üstünde hayatın çiçek açmasını şaşkın bir sessizlikle izledi. Toprağın, karın ve kumun üstüne yayılan, kiminin işitme duyusu onları

diğer dört elementin şarkılarına sırdaş edecek kadar ve kulaklarının sivri tepelerinden bile keskin olan o karman çorman bir kakofonini. Bir kısmı dillerini bile öğrenecek, onlarla konuşacaktı.

Onlarda *güç* bulacaktı.

Diğerleri, bazılarının Caelis'in duyulma arzusuyla yazdığını söylediği gümüş bir kitabı keşfedecekti. Hiç kimsenin okuyamadığı ya da telaffuz edemediği o sembollerde farklı bir güç türü bulacak, o tuhaf işaretlerin *kullanılabileceğini* keşfedecekti. Kemikleri iyileştirebileceğini, kanı büyüleyebileceğini, nesneleri sihirleyebileceğini...

Dünyanın tüm köşelerini sayısız varlık doldurdu ama Yaratıcılar hiçbiriyle gökyüzüne hâkimiyet kuran büyük kanatlı yaratıklar kadar gururlanmadılar.

Ejderhalar.

Yanık'ın güneşin sert ışınlarının tenleri dağlayıp göz göz kabarttığı, görüntüde yaşanmaz zirvelerinde bile, Kılıçtırpanlar –siyah, bronz rengi ve kırmızı pulları olan dev yaratıklar– mutluluk içinde serpilerek yaşamaya başladı. Başka hiçbir canlının boy ölçüşemeyeceği yırtıcı bir yatkınlıkla.

Gondragh'ı kendilerine üreme alanı edinmişlerdi.

Bazıları oraya yaklaşmayı deneyecek kadar cesurdu. Bir yuvayı yağmalayıp yumurta çalmak için.

Cesur... ya da *aptal.*

Uzak akrabaları kadar asabi olmayan Kızgınkursaklar yuvalarını Soluk'ta buldular. Bhoggith'te, neredeyse her şeyi çamurlu, kükürtlü geğirtilerle mideye indiren, sisli bir bataklık parçasında.

Sivri gagaları *bıçaklar* kadar keskin, pençeleri bir o kadar haşindi. Dünyanın kendilerine ait kısmının her daim capcanlı gökyüzü gibi rengârenk kuştüyleriyle bezeli olan Kızgınkursaklar arasında aynı muhteşem renk tonlarını taşıyan iki tane bulunmazdı.

Bir Kızgınkursak yumurtası çalmak için de yine ya cesur ya aptal olmak gerekirdi... ama belki biraz daha az.

Öte yandan, göksel ve kurnaz Aytüylerinin üreme alanı olarak seçtiği Netheryn'i yağmalamak neredeyse imkânsızdı.

Güneşe en uzak konumdaki Netheryn, Gölge'nin en karanlık zirvesiydi ve çoğu sıradan halkın kan dolaşımını yavaşlatacak ve tortulaştıracak kadar soğuktu. Ama bu, ışıltılı, kayış gibi derileri her zaman soğuk olan Aytüyleri için geçerli değildi. Uzun ipeksi kuyrukları ve parıltılı siyah gözleri olan Aytüyleri için.

Kar, buz ve sesleri önce yutan sonra uyarıcı bir kükreme misali geri kusan aç bir sessizliğin kucağını mesken edinen Aytüyleri zamanla sayıca, güç ve zekâ açısından büyüyerek *geliştiler.*

Sadece Clode kadar kaçıklar ya da kendini koruyabilecek güce sahip olanlar bir Aytüyü yumurtası çalmaya yeltenirdi...

Çoğu ya bu korku saçan canavarlara ya da tehlikeli araziye yenik düşer ve amacına ulaşamazdı.

Başarısıyla nam salan ve ejderhaları krallıklar kurmak için savaşırken kullanan birkaç isim oldu.

Ancak kaleler dağları gölgede bıraktıkça ve krallar ile kraliçeler taçlarını daha büyük ve daha ışıltılı mücevherlerle süsledikçe, halk da ejderha kanı dökmeyi öğrendi.

Birçok Aytüyü, Kızgınkursak ve Kılıçtırpan'ın ebedî hayatı kısa kesildi.

Yaratıcılar çok sevgili canavarlarının gökyüzünde sonlarına doğru yelken açmasını beklemiyordu. Çoğunun yerçekiminin erişemeyeceği bir mesafede top gibi kıvrılıp taşlaşmasını ve gökyüzünü mezar taşlarıyla bezemesini de.

Aylarla bezemesini.

O ayların yüce tüneklerini bulmalarının üstünden çok geçmeden düşmesini hele hiç beklemiyorlardı. Dünyaya o güne dek oluşmuş her şeyi yıkmakla tehdit edecek kadar büyük lanetli bir gümbürtüyle çarpmalarını da.

Clode, Rayne, Ignos ve Bulder'ın suçun Caelis'te olduğunu anlamaları yedi aydüşüşü sürdü. Dolmak için yanıp tutuşan boşluğunun bir ejderhayı istirahatgahından edip gökyüzünden koparacak kadar güçlü olduğunu idrak etmeleri.

Çok sevdikleri dünyayı kurtarmak için bir plan yapmaları ise bir aydüşüşü daha sürdü.

Boş vaatler ve inançsız yeminler kullanarak Caelis'i tuzaklarına çektiler ve tutsak aldılar.

Ona *boyun eğdirdiler.*

Çırpıcı, yakıcı, kırıcı şarkılarını söyleyerek Caelis'in özünü, o günden sonra Eter Taşı olarak bilinen, elma çekirdeğinden ufak, siyah kristal bir kafese sığacak kadar küçük parçalara dağıttılar. Caelis çırpınırken ve direnirken gümüş pelerininin iplikleri yol yol söküldü ama diğer Yaratıcılar kırpıntıları toplamaya zahmet etmeyerek onları dünyanın iki kutbuna bağlı bıraktılar. Kürenin etrafına sarılı, perilerin künlerini ve tünlerini ayırt etmelerine olanak sağlayan ışıltılı bir aurora.

Caelis'in kendisi, kötücül bir güç taşıyan bir runik semboller öbeğiyle süslü, som gümüş bir taca kakıldı. Onu, runik sembollerin besleneceği bir şey olduğu sürece, sonsuza dek taşın içinde esir etmeye yetecek bir güç.

Bir *muhafız.*

Gücü ve bilgeliğiyle tanınan kudretli bir peri savaşçıya Yaratıcılar tarafından bir armağan bahşedilmişti: Eter Taşı'nı alnında taşımasına ve Caelis'i zapt altında tutmasına yetecek kadar büyük bir güç. Seken taşlar gibi aile soyunda nesilden nesle geçen bir armağan.

Aradan sayısız aurora döngüsü geçti ve gökyüzü yeni aylarla bezendi...

O aylar orada kaldı.

Bir süre, Eter Taşı'nın feci kökenini gölgede bırakan çok sayıda trajedi ve zamansız ölüme rağmen huzur hüküm sürdü ve taşın var oluş anlamı kamp ateşlerinin etrafında ağızdan ağıza dolaşan ve ağlayan bebekleri susturmak için ninni niyetine söylenen bir efsaneye dönüştü.

Ta ki tam beş *milyon* safha sonra, bir aurora doğuşunda, ilk kez...

Bir ay daha düşene kadar.

Raeve

1. BÖLÜM

Taştan Sonra 5.000.165. Safha

Omuzlarımı öne doğru eğdim ve ayaklar altında çiğnenmeye alışık birinin duruşunu takındım.

Korkmuş birinin.

Peşimde onu havadan koparmam için beni dürtmemesine şaşıracağım kadar yakınımda kanat çırpan parşömen bir tarlakuşuyla köşeyi dönerek merdivenin alt sahanlığına adım attım.

Ortaparmağımdaki ince demir yüzüğü çevirirken bakışlarım biraz ilerideki loş tünelin girişini kapatan ağır zırhlı muhafıza çevrildi. Kavuşturulmuş kollarına, neredeyse kavisli tavana değen tıraşlı kafasına, arkasındaki kapıya üşüşmüş parşömen tarlakuşu sürüsüne baktım. Muhafız benim neredeyse iki katımdı ve yüzüne kalıcı olarak yontulmuş gibi duran çatık kaşları vardı.

Kınayıcı, küçümseyici bakışı, sol kulağımın sivri tepesindeki ince tırtıkta durdu. Minicik ağızlı biri dış kabuktan bir ısırık almış gibi görünüyordu.

Çentiğim.

Muhafız beni derhal alt sınıftan biri belleyerek geçiştirmeye yeltendi. "Jeton yoksa giriş de yok." Bir *hükümsüz.* Dört element şarkısının hiçbirini duyamayan biri.

Elimi cebime attım ve her iki yüzünde prestijli kulübün sembolünün –kenarlardan ortaya doğru sivri sarkıt dişleri uzanan mağara ağzı şeklindeki kabartmanın– olduğu taş jetonu

çıkardım. Hafifçe titrer gibi yaparak jetonu uzattım ve zırhı hareket ettikçe tıngırdayan muhafızın, jetonu elinde evirip çevirirken bir yandan beni dikkatli bakışlarla tepeden tırnağa süzdüğünü hissettim.

Tarlakuşlarını doğrudan içeri almak yerine neden kapıda birikmelerine izin verdiğini merak etmiştim ama konuşkan olan *Raeve*'di ve ben o anda Raeve değildim.

Yumuşak ve itaatkâr bir sesle, "Adım Kemori Daphidone," dedim. "Seyyah hanendeyim."

"Nereden geliyorsun?"

"Orig."

Orası daha önce adımımı bile atmadığım bir duvar köyüydü ama muhafız ayrıntı soracak olursa, gevezelik edecek malzemem yok değildi.

Hazırlık benim zırhımdı. Ya kuşanırsın ya ölürsün.

Adam jetonu inceledi ve homurdanarak geri uzattı. "Peçe yok."

Ona kuştüyleriyle süslü kirpiklerimin altından baktım. "Peçe gösterimin bir parçası, Programdaki eğlencede rolüm var." Cebimden bir parşömen rulosu çıkarıp ona doğru uzattım. "Peçe yok kuralı konusunda uyarılmıştım, yüzümün sadece alt yarısını örtmem bu yüzden."

Adam çatık kaşlarla ruloyu açtı ve boncuk gözlerini, boynumun kasılmasına ve sabırsızlığın içimi kemirmesine neden olacak şekilde aheste aheste işe alınma mektubumun üstünde dolaştırdı.

Sonunda durumu yeni anlamış gibi gözleri büyüdü. "Ah, sen hastalanan hanendenin yerini almaya geldin!"

Aslında tek yapmak istediğim kafasını duvara –hem de bütün gücümle– çarpmakken çekingen ve mahcup bir tavırla başımı salladım.

Parşömen rulomu geri sarıp bana uzattı ve kapıyı açmak için yana çekildi. "Üçüncü kat. Berduşa dikkat et. Aurora döngüsünün bu saatlerinde her zaman ekstra aç oluyor."

Ürpertim sahte olmaya çok uzaktı.

Aç Kovuk'un ılık ve dumanlı kollarından içeri adım atar atmaz kapı benim ve hızla dağılan parşömen tarlakuşlarının

arkasından çarpılarak kapanırken, yoğun bir misk ve altta yatan kükürt kokusuyla sarsıldım. Karanlık bir tünelden geçip taştan bir akciğer biçimindeki geniş ve yüksek tavanlı mağaranın dar ağzına çıktım.

Basamaklar beni turkuaz derinliklerinden buharların yükseldiği ışıltılı bir kaynak öbeğinin arasına ağ gibi yayılan sayısız yoldan birine çıkardı. Kaynakların basamaklarına, başlarını arkaya atmış onları usul usul okşayan ılık yumuşak dalgaların keyfini çıkaran periler yayılmıştı. Kendilerini Taç'ın konforlu tarafında tutacak kadar güce ve politik nüfuza sahip olanlar için hoş bir cennetti.

İçim buruk, güldüm.

Burada renkli krallığımız bir kemik yatağının üstüne yuva yapmamış gibi davranmak ne kolaydı.

Dayanaksız bir merdivenden yosun tutmuş sütunlarla desteklenen ikinci kata çıkılıyordu. Labirenti andıran yollarda zikzaklar çizerek merdivene yürürken, bir buhar öbeği katılaşarak gözleri simsiyah mücevherlere benzeyen soluk renkli, sırık gibi zayıf bir yaratığa dönüştü.

"Siktir," diye mırıldanarak durdum.

Kafası tam tur atarak dönen berduş doğrudan bana bakarak havayı kokladı ve açgözlü bir iç çekiş koyverdi. "Vay vay vay... ruhun ne dolgun ne *sulu* öyle..."

Ahh.

"Ne kadar naziksiniz. İyisi mi ben yoluma..."

"Seninle konuşmak için can atan avaz avaz haykıran ruhlar var. Ruhundan küçücük bir yudum vermeye ne dersin?" diye sordu yaratık. Sesinin ağzı sulanıyormuş gibi çıktığına yemin edebilirdim. "O zaman söyleyecekleri *her şeyi* duyabilirsin."

Hadi canım, hadi, naş naş.

"Almayayım."

Bunu içtenlikle söyledim.

Berduş itirazımı duymamış gibi, benim olduğum tarafa uzanmak için kullandığı buhar dumanlarını toplayarak ileri doğru süzüldü ve incecik parmaklarını uzattı.

Olduğum yerde hızla dönüp bir başka yoldan aşağı yürürken tüylerim diken dikendi. Omzumun üstünden arkama bakınca

yaratığın şimdi bir kaynağın kenarında aylaklık eden bir erkeğin üstüne eğildiğini ve aralık dudaklarının arasından koyu renkli bir şey emdiğini gördüm.

Tenimi bir ürperti kapladı.

Berduşların nadirliği ve sadece nazik ölülerin mesajlarına karşılık ruhları küçük lokmalarla kemirdikleri buhar örtülerinde takılabildikleri için Yaratıcılara içimden teşekkür ettim.

Daha kötü bir şey düşünemiyordum. Benimle konuşmak için bu kadar can atan ruhların söyleyecek iyi bir şeyleri olmadığından emindim.

Gerçi onları suçlayamazdım.

Neyse ki ürkütücü ruh-kemiricilerin dikkati kolayca dağılabiliyordu.

Bir merdiveni koşar adımlarla çıktım ve buhar parmaklarının ulaşamayacağı yüksekliğe ulaştım. Skripi masalarının serpiştirildiği ikinci katta kulağıma kahkaha sesleri ve kadeh şıngırtıları doldu.

Etrafta duman çubukları tüttüren, ışıltılı içkilerini yudumlayan, yelpaze şeklinde dizdikleri oyun taşlarını göğüslerine yakın tutan periler vardı. Zarlar atılıyor, ejderha kantaşı yığınları masanın üstünden itilerek elden ele dolaşıyordu.

Kaçamak bakışlarımı oradakilerin giysilerinin üstünde dolaştırdım. Bazıları değerli taşlarla bezeli rengârenk elbiseler içindeydi. Diğerleri özenle dikilmiş ceketler giymiş, kısacık kesilmiş saçlarına kuş tüyü şekilleri verilmişti. Kulak memelerinden elementlerin simgesi boncuklar sarkıyordu. Farklı element şarkılarını duyabilme becerilerini ilan eden, kibir saçan nişanlar.

Ignos için kırmızı.

Rayne için mavi.

Bulder için kahverengi.

Clode için şeffaf.

Boncuklar bir yana, genellikle üst düzey bir Soluk elementlisini odanın diğer ucundan bile seçebilirdiniz. Bu onları bu krallığın göklerinin hâkimi enerjik ejderhalar olan Muhteşem *Kızgınkursaklar* kadar kudretli kılabilirmiş gibi, tek bir kılıkta ondan fazla renkle hava atarlardı.

İşin komik tarafı, kantaşı madeni bir gün kurursa o canavarların kanını dökecek ilk kişiler onlar olurdu.

Arka duvara oyulmuş ince bir merdivenin yarısındayken yukarıdan uzun boylu, geniş omuzlu ve pelerinli biri hızla aşağı koştu.

Koyu renkli ve özenle biçimlendirilmiş bir sakalla kaplı güçlü çenesi dışında yüzünü göremeyerek duraksadım. Pelerininin başlığı diğer her şeyi gölgeliyordu.

Karaltı hız kesmedi. Gözden kaçırılamayacak kadar çarpıcı parlak kırmızı renkli bir elbise içinde olmama rağmen basamakları hızla inmeye devam etti.

Tam dişlerimi sıkmaya hazırlanırken arka azı dişimi kaplayan metal kılıfı *son anda* hatırlayarak gizli silahımın zamansız aktivasyonunu engellemeyi başardım.

Adam merdivene tek başına bile zor sığıyordu ve yan yana geçmemiz sıkışıklığa yol açacaktı.

Ne hoş.

Sadece kendini düşünen tipik elementli saçmalığı.

İç geçirerek omuzlarımı biraz daha öne eğdim ve kendime Orig'den gelen seyyah hanende Kemori Daphidone olduğumu hatırlatarak kenara çekildim. Eziktim. Ürkektim. Ve buraya kesinlikle bu adama *kazayla* çelme takıp merdivenden yuvarlanmasını izlemek için gelmemiştim.

Kesinlikle hayır.

Sırtımı duvara yaslayarak bakışlarımı yere indirdim ve ağır adımları gittikçe yaklaşırken yanımdaki dar alandan sıkışarak da olsa geçmesini bekledim. Yeni ezilmiş taş kokusuna karışan, kremamsı bir şeyin yumuşattığı dumanlı misk kokusunu duyabileceğim kadar yakındı artık.

Nefesim önce kesildi, sonra o güne dek duyduğum en iyi kokulardan biri olması muhtemel bu yoğun ve leziz kokudan ayrılmak istemiyormuş gibi titrek bir çırpınışla özgürlüğünü ilan etti.

Adam yanımdan geçmek için kenara çekildi.

Duraksadı.

Karanlıktaki bir alev gibi gölgesinde dururken kalbim hızla çarpıyordu. Ağır ağır akan her saniyede gırtlağımdan biraz daha yukarı tırmanır gibi.

Neden hareket etmiyor ki?

Yan döndüm ve birkaç basamak yukarı çıkarak kendimi atmosferinden dışarı attım. "Affedersiniz."

Gitmem gereken yerler, koparmam gereken eller var.

Adamdan, dışarıya çıkmak için mücadele veriyormuş gibi yoğun ve boğuk bir ses döküldü.

Hava değişti.

Havayla birlikte ben de değiştim.

Hızla dönerek bileğini şimşek hızıyla yakaladım. Havaya gerginliğin ağırlığı çökerken bakışlarım öne uzattığı ve peçemi tutup sökmek üzereymiş gibi havada asılı kalan ağır yara izli, iri eline çevrildi.

Pislik.

Gözlerini göremesem de delici bakışlarının yoğunluğunu ciğerlerimde taş gibi bir ağırlıkla hissederken, dikkati kulağımdaki yuvarlatılmış çentiğe kaydı.

Sonra tekrar gözlerime baktı.

Sivri sözcükler dikenler misali dilimde birikirken, ona tükürmemek için kendimi *zor* tuttum. Sonra üst düzey elementlilere kafa tutan perilerin ejderhalara yem olduğunu hatırladım.

Dilimin ucuna gelen sözcükleri yuttum. Ne kadar sık yaparsam yapayım asla iyi gelmeyen bir şeydi bu.

Elimi gevşettikten sonra başımı öne eğdim, birkaç adım geri çekildim ve adama yukarıdan bakacak kadar yükseğe çıkana kadar durmadım. *Peçemi çıkarabileceğini* düşündüğü için boğazına bir yumruk yapıştırma dürtüme karşı koyabileceğim kadar uzaklaşmıştım.

İtaatkâr bir tavır takınmaya çalışarak, "Özür dilerim," dedim. Ama başarılı olduğum söylenemezdi. "Peçe rolümün bir parçası."

Bunu yapış yapış şerbet gibi yoğun kıvamlı bir sessizlik izledi.

Kıpırda, Raeve.

Adamın ulaşamayacağı bir mesafede hızla döndüm ve basamakları koşar adım çıktım.

Arkama bakmadan, ikinci ifadesiz suratlı muhafız dalgasına rulomu ve jetonumu gösterdim. Biri diğerlerinden ayrılarak bana sahneye kadar eşlik etti. Turba ve bal likörü kokusuyla

sarmalanmış loş mağaraya girdiğim zaman, ortamdaki çarpıcı değişiklik karşısında sarsıldım.

Tavandan mekânı duvar şamdanlarından dökülen pas rengi ateş ışığıyla boyanan kemerli bölümlere ayıran taş dişler sarkıyordu. Loş bir ışıkla aydınlatılmış ve arayanlara mahremiyet sağlamak için ağır perdelerle tamamlanmış localar dış duvarlara sıralanmıştı. Hükümsüz hizmetkârlar ellerinde bal likörü ve diğer bulanık içeceklerin maşrapalarıyla dolu tepsilerle havada süzülürcesine dolaşıyor, mekânın etrafına serpiştirilmiş taş masaların etrafına toplanmış şen şakrak elementlilere servis yapıyorlardı.

Muhafızın gölgesine sinerek, dikkatli bakışlarımı karma müşteri topluluğunun arasında dolaştırdım ve aradığım yüzü bulamayınca hüsranın etkisiyle sinirlerim daha da gerildi.

Lütfen localardan birinde ol.

Muhafız beni bir kafesin parmaklıklarını andıran çok sayıda dikitin çevrelediği merkez kaideye yönlendirirken az kalsın bir kahkaha atacaktım çünkü bu hastalıklı duruma bu kadar uyacak bir şey daha hayal edemiyordum.

Dikitlerin arasında, bir taburede muhtemelen sesin daha çok çıkmasını destekleyen parlak runik şekillerin kazındığı beyaz bir keman tutan ince kemikli, zayıf bir kadın oturuyordu. Kadın benimkine çok benzeyen ama mavi renkte, kalça kısmı hacimli ve bebek taşıyan karnının şişkinliğini daha gevşek saran, sade bir tuvalet giymişti.

Beyaz ışık zerreleri kavisli tavandan kar taneleri gibi dökülürken gözleri kapalı kadın da melankolik bir ezgi çalıyordu. Işık taneleri kadının sarı saçlarına konar konmaz sönüyordu.

Muhafıza teşekkür ettikten sonra kaideye tırmandım ve müzisyenin yanındaki tabureye yerleştim. Ben bir güçlendirici çubuk ararken kadının şarkısı da hareketli bir kreşendoya tırmanıyordu.

"Runileri üstünde çalışıyor," diye fısıldadı kemanını indirip mavi kuştüyü uçlu kirpiklerinin çevrelediği delici yeşil gözleriyle bana bakarak. "Geçen döngü kesilip durdu."

Ah.

"Çok sürmese gerek. Bu arada adım Levvi."

"Kemori Daphidone, Orig'den gelen seyyah hanende."

Levvi'nin dudaklarında beliren dostça gülümseme, bakışlarının arkamdaki bir şeye sabitlenmesiyle erir gibi oldu.

Kibirle sergilediği element boncuğuyla aynı renkteki kusursuz kırmızı bir ceket içindeki kızıl saçlı bir erkek, kalabalığı yararak yanımızdan geçince yüreğim ağzıma geldi.

Rahat bir nefes alırken, gittikçe artan bir heyecanla yumruklarımı sıkıp geri açtım.

Tarik Relaken.

Korsenin sımsıkı sardığı dekoltemde dolaşan aç gözlerle bizi süzdükten sonra, üç erkeğin daha oturduğu bir locaya doğru yoluna devam etti. Perdeyi açık bırakarak, bana arada bir kaçamak bir bakış attığı hararetli bir sohbete daldı. Beni kemirmekten *büyük keyif alacağı* iyi sunumlu bir et parçası olarak gördüğünü saklamayan yarı kapalı gözlerle.

Niyetinin farkındayım, piç kurusu.

Bakışlarım, biraz önce merdivende rastladığım ve şimdi loş salonda ilerleyen pelerinli adama takıldı.

Yüreğim ağzıma geldi.

Pelerinli adam diğer müşterilerin arasından geçip salonun arka tarafındaki boş bir locaya yaklaşırken zihnim allak bullak olmuştu.

Biraz önce merdivende az kalsın bana hızla çarpacak kadar acelesi vardı. Şimdiyse geri dönmüştü. *Neden?*

İş? Merak? Yoksa merdivende benim hakkımda yanlış bir izlenime mi kapılmıştı?

Yaratıcılar aşkına, *bu yüzden* mi geri dönmüştü? Yoksa hükümsüzlerle takılmaktan hoşlanıyor ve yatağına götürecek kolay bir lokma bulmayı umuyor olabilir miydi?

Yüzünü benim olduğum tarafa çevirdi ve bakışları sıcak ve yumuşak kıllı bir fırça gibi yüzümün üst yarısında dolaşırken aramızdaki havada bir gerilim oluştu.

İnlememek için kendimi zor tuttum.

Bu operasyonu onaylatmak için çok çabalamıştım. Benim için *her şey* demekti. Bu pislik herif özenle yaptığımız planları mahvederse, bir fırsat daha yakalamamız kimbilir ne kadar sürerdi. Tabii yeni bir girişimin *onaylanacağını* varsayarsak.

"Sen yeni misin, tatlım? Seni daha önce burada görmemiştim."

Bakışlarımı yumuşatmaya gayret ederek, çentiği ışıltılı saçlarının arasından dışarı uzanan kulağında açıkça görünen Levvi'ye baktım. "Sadece birinin yerini dolduruyorum."

"Anladım." Bakışları salonda dolaşırken dudaklarını neredeyse hiç kıpırdatmadan fısıldadı. "Şu az önce geçen kızıl saçlı adam var ya? Adı Lord Tarik Relaken. Ondan uzak dur. Dikkatini çekip ortadan kaybolan sanatçıların sayısı hiç az değil."

Yapmacık bir şaşkınlıkla gözlerimi açtım. "Gerçekten mi?"

Levvi başını onaylar gibi salladı.

"Elbisenin rengi, mahcup duruşun ve uzun siyah saçların..." Beni baştan ayağa süzdü ve tekrar yüzüme odaklandı. "Tam onun tipisin."

Ona amacımın zaten bu olduğunu söylemedim.

Umudumun.

En azından, şimdi beni salonun arka tarafındaki bir locadan kollarını kavuşturarak yaslandığı boş masadan izleyen pelerinli gözetleyici ortaya çıkana kadar öyleydi.

"Burasının sürekli hükümsüz çalışan kaybetmesinin bir nedeni var ve o neden boktan ücretler değil," dedi Levvi bana buruk bir gülümsemeyle bakarak.

Ona kendisinin neden kaldığını sormaya bile yeltenmedim, şişkin karnı her şeyi anlatıyordu. Bir hükümsüzün Hun'da hayatını kazanması için madenlerde ter dökmenin dışında çok az seçenek vardı. Madenler hamile bir kadın için uygun bir yer değildi. Bu güvenli bir var oluşla tehlikeli bir var oluş arasındaki ince çizgide yürümek anlamına gelse bile periler idare etmek için ellerinden geleni yapıyordu.

"Uyarı için teşekkürler," dedim, günün erken saatlerinde, planımız eyleme konduktan sonra Sereme'in aldığı gizemli uyarıyı hatırlayarak. Uyarı Levvi'den olabilir miydi acaba? *Fiur du Ath*'a ve dolayısıyla bizim kanlı da olsa sempati uyandıran işlerimize bulaşarak ellerini kirletmekten korktuğu için bunu gizlice yapmış olabilir miydi?

Anlaşılabilirdi.

Despot kralımızı sinirlendirmenin düşmanlarıyla işbirliği kurmaktan daha iyi bir yolu yoktu.

İnce vücudunu kaplayan beyaz cüppesi ve ensesinde topuz yapılmış siyah saçlarıyla bir Runi bize yaklaştı. Bana

küçümseyici bir bakış atınca bakışlarım bol giysisini yerinde tutan tek düğmeye kaydı. Yuvarlak ahşabın üstünde, temel runik sembolleri işleme becerisini temsil eden bir gravür çubuğu sembolü vardı.

Bana pis pis bakışından yola çıkarak iki ya da üç tane becerisi olmasını beklerdim. Belki de kanbağlama ya da çarpıcı başka bir yeteneği olmasını. En azından, gravür düğmesinin bu kadar basit olmamasını, gümüş ya da altından yapılmasını beklerdim.

Keşke bunu söyleyebilseydim.

Ancak bana uzattığı ses yükseltici çubuğu başımı mahcup bir tavırla eğerek aldım ve terli avuçlarımı üstü kendi parlaklıklarını saçan noktalar ve kıvrımlarla kaplı metal çubuğun etrafına sardım.

Tarik Relaken'a bir bakış attıktan sonra, dişlerimi sıkarak, planlarıma dahil olmayan ve her saniye beni biraz daha huzursuz eden pelerinli gözlemciye baktım.

"İyi misin?"

Hayır.

Bir parşömen tarlakuşu kanat çırparak yanıma yaklaştı, burnunu aşağı eğdi ve katlı kanatlarını toplayarak kucağıma düştü. Mesajı daha sonra okumak için cebime kaldırırken, "Daha önce bu kadar büyük bir kalabalığın karşısında şarkı söylemedim," diye mırıldandım.

"Anlıyorum," dedi Levvi beni gülümsemesiyle rahatlatmaya çalışarak. "Çoğu zaman bizi fark etmeyecek kadar kendileriyle meşgul olurlar." Kemanını kaldırıp boynunun girintisine yasladı. "'Düşmüş Ayın Şarkısı'nı biliyor musun?"

Zihnimin gerisinde bir anı canlanırken yüzümdeki kan bir anda çekiliverdi. Duygudan yoksun bir anı. Güzellikten yoksun.

Acı.

Güç bela kavrayabildiğim, cesedi buz kesen apış arama demir atmış bir şeyin hayaleti. İçimdeki, bir zamanlar tek başıma yürüdüğüm Ergor Ovaları gibi uçsuz bucaksız o yer, bir başkasının kanının, bir deri bir kemik vücuduma sımsıkı yapışan paçavraların üstünde donup kalan lekeleri.

"Evet," dedim çatlak bir sesle. "O şarkıyı çok iyi bilirim."

Levvi keman yayını loş ışıkta parlayan Aytüyü kuyruğu telinden yapılma tellerin üstünde kaydırarak, uzun ve neredeyse

elle tutulacak kadar derin ilk notasını dillendirdi. Sonraki birkaç notayı ezgiyi kendi yazmış gibi bir tutkuyla çaldı.

Fablın güzel sözleri *kendi* kafeslenmiş geçmişinin küllerinden sürülüp çıkarılmış gibi.

Yükselticiyi peçeli dudaklarıma kaldırdım ve ciğerlerimi havayla doldururken elbisemin korse kısmında saklı duran hançer kaburgama batmasın diye hafifçe kıpırdandım. Gözlerimi yumdum ve melodiye bir zamanlar hayata daldığım gibi ama nasıl dile getireceğimi o zamandan beri öğrendiğim sözcüklerle daldım. O zamandan beri karşı karşıya kaldığım dehşetlerden yapılma zırhımla.

Alev alev dehşetler.

Zihin *kıyıcı* dehşetler.

Simsiyah kadifeden bir göğe uçan, orada top gibi büzüşüp bir daha asla görülmeyeceği bir karanlığın içinde ölen kapkara bir Kılıçtırpan'ın şarkısını söylemeye başladığımda kalabalık gözümün önünde yok oldu. İs gibi simsiyah yaratığın yanına sokulup biçimini ışıklandıran parlak bir Aytüyü'nün şarkısını.

Ona *ışık* veren.

Aytüyü'nün ışığının yavaş yavaş solmasını söyledim. Parlaklığının azar azar, gıdım gıdım Kılıçtırpan'a akmasının ve yaratığın pullarını beyaza dönüştürmesini. Aytüyü'nün tutunacak takatinin kalmadığı, göğün ellerinin arasından kaydığı kısmı söylerken, melodi daha derin, daha yıkıcı notalara döndü.

Onun düşüşünü söyledim.

Kılıçtırpan'ın ona armağan edilen hayat ve ışıkla dopdolu bir hâlde, yıldızların arasında tünediği köşeden doğrulup arkadaşının peşinden aşağıdaki dünyaya doğru süzülüşünü. Karın üstüne saçılmış siyah taş kırıklarını karıştırarak onu yeniden tek parça hâline getirme çabasını.

Ama başaramamasını.

Gözkapaklarım titreşerek açıldı ve yarı hayal, yarı gerçek, salondaki tüm gözlerin bize çevrildiğinin, bizi izlediklerinin farkına vardım. Açlıkla büyümüş ya da boyalı yanaklardan akan duygularla ıslanmış gözlerin.

Ama dikkatimi asıl çeken pelerinli adam oldu. Yüzünün üst yarısı hâlâ kukuletasının gölgesinde gizliydi. Buna rağmen bakışları aradaki mesafeyi aşıp beni bir türlü silkinemediğim demir gibi sağlam bir mengenenin içine hapsetmişti.

Sözcükler dudaklarımdan dökülmeye devam ederken, odadaki herkesi hem boyut hem varlık olarak gölgede bırakan bu adamda bir tehlike olduğunu fark ettim. Dokunulmaz birinin kendinden emin rahatlığıyla duran o adamda.

Kafamın yan tarafına bir yumruk yemiş gibi bir anda ayıldım ve bakışlarım locasından beni bu salondan onu peşime takmadan ayrılamayacağımı anlamama yetecek kadar şiddetli bir açlıkla izleyen Tarik'e çevrildi. Tam da almak istediğim sonuç.

Ancak...

Bakışlarım bir kez daha pelerinli adama ve kimliğini gizleyen gölgelere çekildi.

Buraya bir canavarı cezbetmek için gelmiştim ama kancaya iki tane birden takılmıştı.

Raeve

2. BÖLÜM

Yedi saat boyunca aralıksız şarkı söylemek, bir metal ovalama telini bütün hâlde yutmuşsunuz da sonra aynı teli geldiği yoldan geri çıkarmışsınız gibi hissettiriyordu.

Tuvalette zinciri çekerken ses tellerimin sıkıntısını giderebilme çabasıyla boğazımı temizledim. Çıktığım tuvalet kabininin kapısını kapatıp lavabolardan birine gittim ve aynadaki yansımama bakarak ellerimi sabunladım. Kalın kırmızı peçemin alt yarısını tamamen gizlediği yüzümden bir çift bebek mavisi göz bana bakıyordu. Peçe, dramatik bir dökülüşle, kar beyazı tenimle tezat oluşturan uzun siyah buklelerimin de bir kısmını gizliyordu.

"Bir Yaratıcı gibi şarkı söylüyorsun."

Yanımda, aynadaki yansımasını süzerek ellerini kurulayan ve kusursuz makyajını teftiş etmek için çenesini yukarı kaldırarak kafasını bir o yana bir bu yana çeviren kadına baktım.

"Teşekkürler." *Sanırım.*

Hakaret etmiş de olabilirdi. Tam olarak ne demek istediğini kim bilebilirdi ki?

Çentikli kulağıma baktı. Ben orada değilmişim gibi kendi kendine, "Bir hükümsüzde ziyan olmuş," diye mırıldandı.

Kesinlikle hakaret etmişti.

"Böyle bir ses aralığım olsa Ignos'u avucumdan beslerdim."

Dilimi kanatacak kadar sert ısırdım ve kulağında sallanan kırmızı boncuğu görünce itaatkâr bir tavırla başımı öne eğdim.

"Evet. Yaratıcıların şarkılarına layık görmediği biri için gerçek bir ziyan."

Kadın gözlerini aynadaki yansımasından ayırmadan bir saç tutamını düzeltirken onayladığını gösteren bir ses çıkardı, buyurulmuş üstünlüğü karşısında başımı eğmem onu memnun etmişe benziyordu. Tuvaletin kapısı arkasından kapanır kapanmaz gözlerimi devirerek ellerimi kuruladım.

Bu aurora döngülerinden birinde, ısırmaktan dilimin ucunu koparmam işten değildi. Bundan emindim. Hâlâ tek parça hâlinde yerinde olması kahrolası bir mucizeydi.

Tuvaletten çıkınca, ilerideki koridor duvarına bir erkeğin yaslandığını gördüm. Arkamdaki odadaki tuvalet penceresi dışında tek çıkışın önünü kapatıyordu.

Kapıyı aralık tutarak eşikte durdum. Bu... *beklenmedik* gelişme karşısında kalbim durmuştu.

Onu çekmenin daha fazla zaman alacağını düşünmüştüm. En azından oyuna başlamadan önce huzurla işeyebileceğimi sanmıştım.

Tarik Relaken elindeki kadehe ve içinde döndürdüğü kehribar rengi sıvıdan yükselen ince dumana bakıyordu. Kızıl saç tutamları gözlerinin üstüne dökülüyor, kısacık tıraşlanmış yan taraflarına çizilmiş turuncu alevler, element boncuğunun bir kan damlası gibi sarktığı kulak memesini çevreliyordu.

Bakışlarını içkisinin derinliklerinden ayırmadan, "*Harikulade* bir sesin var," diye mırıldandı. "Ve tuvaletinin rengi..." Başını yana yatırdı, koyu kahverengi gözlerinde yansıyan alevler beni uzaktan bile dağlıyordu. "*Olağanüstü.*"

Arkamdaki kapıyı kapatıp kendimi bu erkekle koridora mühürlerken zihnimin çarkları hızla dönüyordu. İlgisini çektiğime göre, şimdi sırada onu bu müesseseden *uzaklaştırmak* vardı.

Başımı teşekkür eder gibi eğdikten sonra önünden geçmek için hareketlendim ama duvardan doğrulup yüzünü bana çevirince duraksadım.

Çıkışımı tamamen kapatmıştı.

"Kal," diye mırıldandı kadehini dudaklarına götürürken. İçkisini yuttu ve sırnaşık bir mırıltıyla, "Benimle bir şeyler *iç*," dedi.

Midem düğümlendi.

Ağzı *iç* diyor olabilirdi ancak gözleri sizi, leşçi hayvanlara bir şey kalmayana kadar lime lime eden çirkin şeyler söylüyordu.

Gerçekten rezil bir herifsin.

"Böyle bir sesle," dedi bakışları tenimi ürperterek, yağlı bir fırça misali vücudumdan aşağı doğru kayarken, "ağzını *muhteşem* bir şekilde kullanabildiğinden eminim."

Göğsümün içinde, kendine ait bir nabızla çarpan ve bu işi burada bitirmek için can atan buz gibi bir öfke topu büyüdü.

Hemen şimdi.

Yapmamak aptallık olurdu. Öyle bir güzellikle talep ediyordu ki.

Kapalı çıkışa baktım. Orada, sadece üç adım ötedeki *sürgüye*. Yanından geçip sürgüyü çekebilirsem, işimi görene kadar, bu bir anda gelişen görüşmenin arasına kimsenin girmemesini garanti altına alabilirdim.

"Özür dilerim, efendim ama eve giden yolum uzun. Aurora doğmadan dinlenebilmek için bir an önce yola çıkmalıyım."

Sağ tarafındaki dar boşluğa doğru bir hamle yaptım.

Elini duvara aplikteki alevi titretecek bir sertlikle vurunca ayaklarım durdu. Dişlerini sıkarak, "*Israr ediyorum*," derken sertleşerek koyu renkli çakmaktaşlarına dönen gözleri içimdeki bir şeyi duraksamasına neden oldu.

Dinlemesine.

O kapıyı kilitleme riskini tarttım. Riskliydi, evet. Ama dürüst olmak gerekirse zaten peçeyi bu nedenle, cebimde kesik bir organla bir arka pencereden kaçmam gerekmesi ihtimalini göz önüne alarak takmıştım. Daha sonraki bir tarihte bir merdivende yanımdan geçen biri yüzümü tanıyarak beni kenara çekmesin ve Tarik Relaken'ın –elleri ve nabzı kesilmiş hâlini– bir tuvalet kabinine yıkılmasının baş şüphelisi olmakla suçlamasın diye.

Canı cehenneme.

Dikkatim yuvasına döndü ve vücudum harekete geçmeye hazırlandı. Korsemin içine dikilmiş gizli bölmedeki hançere ulaşmaya hazırlanırken parmak uçlarım karıncalanıyordu.

Tarik'in arkasındaki kapı hızla açılınca içimden bir küfür savurdum. İkimiz birden Tarik'in omzunun üstünden bütün gece

salonun arka tarafından, neredeyse uyur gibi, etrafa taştan bir heykelin duygusuzluğunu saçarak, şarkı söylememi izleyen pelerinli karaltıya baktık.

Koridor bir anda çok fazla sıcak kanın pompalanmaya başlamasıyla şişen bir damara dönüştü. Dar duvarlar arasına sıkışarak tüm oksijeni emen ve bana nefes almam için pek bir şey bırakmayan yakıcı bir fırtına misali.

Hüsran ve öfke içimde kavgaya tutuşmuştu. Tuvaletimin korse kısmından, kumaşı kendimi ele vermeden, boğumlarım bembeyaz kesilene kadar sıkabileceğim eteğimin katlarının arasına kaydı elim.

İşemesi gerektiğine karar vermesi için ne talihsiz bir andı, gerçi onun açısından *daha az* talihsiz olduğunu söylemeliyim. Birkaç dakika sonra gelseydi, muhtemelen uzaklaşamayacağı bir şeyin üstüne gelmiş olurdu.

Tarik boğazını temizledi ve çok talihli elini duvardan çekip yana çekilerek bana geçebileceğim kadar yer açtı. Dürüst olmam gerekirse o eli pelerinli adamın elini sıkmak için kullansa daha iyi olurdu çünkü adam az önce hayatını kurtarmıştı.

Şimdilik.

"Hanımefendi," dedi Tarik abartılı bir gülümseme takınarak. "Yaratıcılar uykunuzu *kutsasın*."

Kaşlarımın saç diplerime kadar fırlamasına izin vermemek için kendimi zor tuttum. Anlaşılan bu gizemli erkekten yayılan yanıcı enerjiyi hissedebilen tek kişi ben değildim.

Keşke o enerjiyi *başka bir yere* götürseydi.

"Teşekkürler," diye mırıldandım. Hançeri saplamak için yanıp tutuşan elim seğirerek Tarik'in yanından geçip çıkışa doğru yürürken kapıyı açık tutan pelerinli adama baktım. Ama onun dikkati bende değildi.

Tarik'e odaklanmıştı.

Tuhaf.

İç geçirerek gittikçe azalan kalabalığın arasına doğru yürüdüm. Karanlık köşelerde ya da masa üstlerinde düzüşen perilerin arasından geçtim. Diğerleri gevşeyen ellerinden hâlâ düşürmedikleri içki kadehleriyle, yarı baygın bir hâlde alçak koltuklara

yığılmıştı. Kimi benim geçtiğimi görebilecek kadar kendindeydi. Bana şarkı söylemem için seslenecek kadar.

Şarkı söyle.

Şarkı söyle.

Tam olarak bunu yapmak niyetinde olduğumdan habersizdiler.

Göğsüm serbest bırakılmak için kıvranan, güç bela zapt ettiğim bir şiddet arzusuyla dolu bir hâlde doğruca çıkışa yürürken giderilmemiş arzularının susuzluğuyla Tarik'in peşime düşeceğinden emindim. Pelerinli adam tuvalette işini görene kadar sadece birkaç dakika zamanım olduğunu biliyordum. Peşimde hiç hesaba katmadığım bu zaman alıcı kuyruk olmadan Tarik'i buradan çıkarmak için sadece birkaç dakikam vardı.

Zaten dar olan zaman aralığım büsbütün boğucu bir hâl almıştı.

"Kemori, bekle!"

Adımın seslenildiğini anlayana kadar iki adım atmış bulundum.

Siktir.

Duraksadım ve omzumun üstünden arkama bakmadan önce içimden bir küfür geçirdim.

Levvi kemanını taburelerimizin üstüne kaldırdığı kutuya yerleştirmekle meşguldü. Saçını kulağının arkasına itmişti ve gözlerinin altındaki maskara lekeleri, gösteriyi hiç mola vermeden ya da bir şeyler yiyip içmeden ne kadar uzun süre sürdürdüğümüzün tanığıydı.

"Al," dedi küçük bir keseyi havaya sallayarak. "Komisyonumuz."

Ah.

Kaideden indi ve aramızdaki mesafeyi kapattı. Keseyi bana uzatırken gözlerini devirerek, "Sanırım kulübün Runi'si bir kısmını kesmiş," dedi. "Ama yine de birkaç sağlam öğüne yetecek kadar olmalı."

Bakışlarım çentikli kulağında, yuvarlak karnında, kalabalıktan geriye kalan az sayıdaki peride dolaşarak elimi Levvi'nin elinin üstüne sardım ve onu keseyi daha sıkı tutmaya zorladım. "Sende kalsın. Ve benimle çaldığın için çok teşekkür ederim. Harikaydı."

Kaşlarının arasında bir çizgi belirdi.

Hızla döndüm ve merdivene üç adım daha yaklaşınca Levvi'nin sesini bir kez daha duydum. "Sana eve kadar eşlik edeyim!"

Bütün tadım kaçtı.

"Bağeşim dışarıda bana eşlik etmek için bekliyordur," diye devam etti. "Tek bir ruhu bile incitmemiş, nazik ve çalışkan biridir. Sana da eşlik edebilir."

Arkama bakınca güzel yeşil gözlerine işlemiş endişeyi gördüm. "Teşekkürler ama idare edebilirim. Evim o kadar yakın ki sen keman kutunun tokalarını kapatana kadar çoktan uyumuş olurum."

Yalan.

Evim Hendek'in ta diğer ucundaydı. Bu hızla, aurora doğumuna kadar ulaşırsam kendimi şanslı sayardım çünkü kendimi dışarı atınca o istikamette yürümek niyetinde değildim.

Çıkışa iki adım daha yaklaşmışken Levvi'nin eli koluma yapıştı ve önden dörtnala koşan gergin sinirlerime rağmen beni durdurdu.

Karşıma geçti.

Rengi solmuş bir yüzle loş ışıkta etrafına baktı ve bana doğru eğilerek konuştu. "Tarik'in seni nasıl izlediğini gördüm, Kemori. Güvenliğin için endişeliyim. Bu uyku zamanı bizim gibilere nazik davranmaz. *Lütfen,* sana eve kadar eşlik etmemize izin ver..."

Sesindeki kararlılık gittikçe yoğunlaşan hüsranımı biraz yumuşattı.

Bu kıza kanım kaynamaya başlamıştı.

İnsanlara kanımın kaynamasından nefret ederdim.

Bakışlarımla etrafımı tarayarak elimi elbisemin sol cebine soktum, güvenlik dikişini tırnağımla koparıp gizli bölmeye uzandım ve küçük bir cam küre çıkardım. Derinliklerine hapsedilmiş bir alev topunu kırarak içinden çıkan efsanevî bir Elding Kuşu tasviri dışında tamamen şeffaftı.

"Benim için endişelenmene gerek yok," diye fısıldayarak elini tuttum.

Kaşlarını çatarak başını öne eğdi ve elimi avuç içlerimizin arasında duran küçük hazineyi görmesine izin verecek kadar gevşettim. Neye baktığını anlayınca gözleri büyüdü.

"Ah," dedi dudaklarının arasından ufalanarak dökülen titrek bir sesle. "Ta-Tarik mi?"

Başımı evet der gibi salladıktan sonra Levvi'nin onunla yakalanmasını hiç istemeyeceğim küreyi cebime geri soktum.

Ciğerlerini havayla doldurdu ama soluğunu sözcüklere dönüştürmeyi başaramayarak titrek bir nefes koyverirken bakışları şişkin karnının üstünde kavuşturduğu ellerindeydi. Bu görüntü kalbime tuhaf bir şey yaptı. Patlayacakmış gibi hissettim, üstelik hoş bir şekilde de değil.

Buradan çıkmalıyım.

"Kendine iyi bak," diye fısıldadım ve çıkmak için dönerken bir kez daha kolumu tuttu. Dile getiremediği bir duygunun pusunun kapladığı gözleriyle bana katlı bir parşömen uzattı.

"Nedir bu?"

"Şey... bilgilerim. Tekrar birlikte sahne almak istersen," dedi fısıltıyla karışık boğuk bir sesle. Dudaklarında mutludan çok hüzünlü bir gülümseme vardı. Onunla temas kurmayacağımı bilir gibi.

Bir daha birbirimizi hiç görmeyeceğimizi.

Parşömeni yine de aldım ve teşekkür etmek için başımı eğerken Tarik'in lavabodan çıktığını gördüm. Göz göze geldik.

Yakaladım seni.

Olduğum yerde dönüp merdivene yöneldim ve kendimi Aç Kovuk'tan dışarı attım.

Başka bir hayatta, Levvi'yle arkadaş olabilirdim ama...

O kadar çok ama vardı ki.

Çok eskiden tanıdığım *başka birini* hatırladım. İçten bir gülümsemesi ve sıcak bakışları olan birini. Şimdi artık kaburgalarımı ya da kalbimi acıtmayan hayal meyal bir anıya dönüşen o kadını. O ağır ve acı verici parçaları dondurucu iç gölümün dibine atılmış bir taşa bağladığımdan beri.

Arkadaşlık kaçınmak için çok çaba harcadığım bir şey. Ve çoğunlukla başardığım bir şey. Ne kadar önemserseniz her şey o kadar kırılgan hâle geliyor çünkü.

Bu yüzden...

Önemsememek daha kolay.

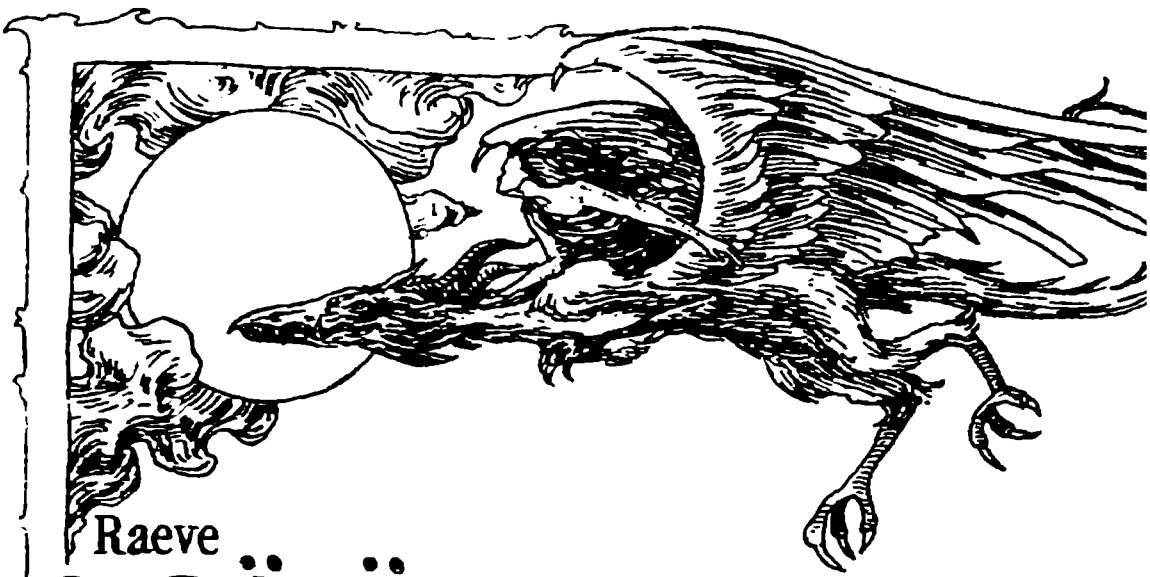

Raeve

3. BÖLÜM

Püskürürcesine yağan iri kar taneleri kuş tüylü kirpiklerime konuyor, asfaltı silbaştan kaplıyordu. Bu geç saatte hayatın neredeyse tamamen çekildiği ürkütücü Hendek boyunca yürürken, tutan kar çizmelerimin altında çıtırdıyordu.

İki yanımdan devasa taş duvarın doğudan batıya kadar göz alabildiğince birbirine paralel uzanan iki yarısı yükseliyordu. Heybetli iki kitap rafı gibi aralarındaki yol birkaç arabanın yan yana geçebileceği genişlikteydi.

Duvar dünyanın şişkin karnını bir kemer gibi sarıyor ve sadece buradaki Hun gibi daha yoğun nüfuslu kısımlarda ortadan ikiye ayrılıyordu. İnsanların bu upuzun siperin içinde, yakınlardaki yırtıcı tehditlerin uzağında, kendilerini az da olsa güvende hissetmesine yetecek bir derinliği vardı.

Sahte bir güvenlik hissi olsa da.

Bu korunaklı Hendek'teki yırtıcıların sayısı dışarıdakilerden aşağı kalmazdı. Sadece iyi kamufle oluyorlardı, o kadar.

Gümüş rengi bir tohumgüvesi tepede dönen sürüsünden ayrıldı ve yumuşak kanatlarını her çırpışında üstüme ışıltılı bir toz püskürtecek kadar yanıma sokuldu.

Gülümsedim.

Tünün dünyada sadece ben, tozgüveleri ve şekerrengi bulutlar kalmış gibi hissettiren bu saatlerini çok severdim. Gerçek bundan çok uzak olsa da.

Peşimde bir canavar olsa da.

Tarik adımlarını benimkilere bire bir uydursa ve ayaklarını yere sesi karın pıtırtıları arasında kaybolacak kadar yavaş bassa da, varlığını beni yutmakla tehdit eden dev bir gölge gibi hissediyordum.

Korkmalıydım. Gerilmeliydim. Belki de yapmak üzere olduğum şey için biraz üzüntü duymalıydım.

Hayatta kalmak tuhaf bir şeydi. Bazıları ona bir fısıltı gibi, bazıları da bir çığlık gibi sarınırdı. Benimki beni ayakta tutan, alevle biçimlendirilmiş yanık bir öfke iskeleti gibiydi. Yürümeye devam etmemi sağlayan bir iskelet.

Göğsümün içinde ıslak ve yumuşak hiçbir şey kalmamıştı. Ne varsa sert ve öfke doluydu ve Tarik Relaken gibilerini önemsemek gibi şeylere karşı dayanıklıydı. Hatta kaldırımdaki bir bok yığını olsa, üstüne bakmak için yolumu değiştirirdim.

Belki de bu beni de bir canavar yapıyor.

Bu düşüncenin üstünde durmadım bile, duvarın güney yarısında kalan merdivenden üst katlara doğru zikzaklar çizerek ve kapalı kapıların önünden geçerek tırmanırken hiç düşünmeden kenara ittim. Duvar sadece bir *duvardan* ibaret kalana, gömülü konutlar son bulana kadar yürümeye devam ettim.

Periler bulutların bu kadar yakınında yaşamaktan hoşlanmazdı, bu yükseklikte hava şey gibi gelirdi... Ödünç alınmış gibi. Bize ait değilmiş gibi.

Ejderhalara aitmiş gibi.

Sırtımdan yukarı bir ürperti tırmanırken güneye doğru, ucu duvarın ötesindeki elimi uzatsam ağır göbeklerini avuçlayabilecekmişim hissi verecek kadar çok bulutla kaplı manzaraya açılan uzun bir rüzgâr tüneline saptım.

Aşağıdaki zemine ölümcül bir düşüşle aramda sadece birkaç adım kalınca durdum, elimi cebime soktum ve demir yüzüğümü parmağımdan çıkararak beynimi ince ince doğrayarak bir çamur yığınına dönüştürmekle tehdit eden bir şarkıya açtım kendimi.

Kahrolası bir... *hengâme.*

Boynumdaki tendonlar gerildi ve şakaklarımdaki damarlar çok fazla kan ve şarkının akın etmesiyle zonklamaya başladı.

Zihnimi –bir ses kapanını sıkar gibi– en yüksek frekansa ayarladım, sonra da açıklığın üstünü bir süzgeçle örtüp Clode'un

avaz avaz haykırdığı manik melodiyi yalıttım. Hava Tanrıçası peçemi savuran bir rüzgâr estirirken yüzüme çarpık bir gülümseme yayıldı.

Oyun oynamak istiyordu.

Tıpkı benim gibi.

Ensemdeki tüyler dikilirken Tarik'in ayak sesleri gittikçe yaklaşıyordu.

Her an biraz daha fazla.

Gel bakalım, bok çuvalı. Göster kendi...

Eli bir anda enseme yapıştı ve beni yüzüstü duvara iterek vücudunun ağırlığıyla olduğum yere sabitledi.

Dokunuşu tenimi karıncalandırdı. İstediğini almayı kafaya koymuş bir erkeğin periyi etkisiz hâle getiren gücü.

Yalandan ağlamaklı bir ses çıkardım. Çaresizlik duygusu veren ufak bir inilti.

"Şişşt, şişşt, şişşt" Kulağımın dibinde hışırdayan sesi kanımın fokurdamasına neden oldu. "Uslu bir hükümsüz ol bakayım."

Bunu daha kaç kişiye yaptığını düşününce kaburgalarımın altında bir öfke patlaması oldu. Kaç kişinin basit bir atıştırmalık gibi, Tarik'in doymak bilmeyen açgözlülüğüne kurban gittiğini düşününce.

Buraya kadardı.

Çizmemi kaldırdım ve dişlerimi sıkarak arka azı dişimin üstündeki metal kaplamayı bastırdım. Topuğumdan bir tık sesiyle demir bir iğne çıktı. Fısıltılı bir ezgiyle, "*Glei te ah no veirie,*" diye mırıldandım. Ağzımda boğuk bir acıya neden olan sözcükler özgürlüklerini ilan etti. Clode'u Tarik'in ciğerlerindeki havayı *neredeyse* son zerresine kadar çekmesi için ikna etmeye çalışıyordum.

Tanrıça kıkırdadı.

Tarik sıkışan organlarının arasından boğulmuş bir nefes aldı ve ayağımla ayağına sertçe vurarak onu etkisiz hâle getirecek iğneyi çizmesinin üstüne batırdım. Dişlerimi ikinci bir kez sıkarak iğneyi Tarik'in ince kemiklerinin ve kirişlerinin o kadar derinine ittim ki artık kurtulmasının tek yolu kendi ayak bileğini kesmesi ve bir uzvundan vazgeçmesiydi.

Önlemler.

Clode'un adamın ciğerlerini gevşeteceğinden şüpheliydim ama birkaç yakıcı sözcükle Ignos'u üstüme salmasına izin vermeye de hiç niyetim yoktu. Ateş Tanrısı *ziyafete* bayılırdı ve beni kemirmesine izin vermektense derimin diri diri yüzülmesini tercih ederdim.

Beni bir kez daha kemirmesine izin vermektense.

Tarik'in beni tutan elleri gevşedi ve ben ellerimi elbiseme silerek sırtımı dikleştirirken, çizmeleriyle karı ezip topallayarak arkaya doğru sendeledi. "Koduğumun Tarik Relaken," diye mırıldanarak ejderha pulundan yapılma ve bir kemiği tereyağı misali ortadan ikiye ayırabilecek kadar keskin olan büyülü bıçağı korsemin gizli cebinden çekip çıkardım.

Başımı yana yatırarak arkama döndüm, fal taşı gibi açılmış kan çanağı gözlerinin içine bakarken parmak uçlarım heyecandan karıncalanıyordu. "Nasıl, Yaratıcıların kutsadığı bir tün oluyor mu?"

Yuvalarından fırlayacak gibi olan gözleri kısılarak elimde döndürdüğüm bıçağa çevrildi. Tarik'in ayağı kaydı ve elleriyle boynunu tırmalayarak, ağzı açık bir hâlde karşı duvarın dibine yığıldı.

Sanırım bu bir hayırdı.

Göğsü hızla inip kalkıyor, soluk borusundan geçen incecik bir nefes, havası emilmiş ciğerlerini şişirmeye yetmiyordu. Titizlikle hazırlanmış konuşmamı sonuna kadar dinlemesine *yetecek* kadar.

Bir keresinde birinin buz tutmuş bir gölün dibine bir olta atmasını ve uzun ve kıvrılıp bükülen bir yılanbalığını suyun yüzeyine çekmesini izlemiştim. Yılanbalığı, yanardöner pulları parlayarak karın üstünde bir süre debelenmiş ve ağzı, tamamen taş kesilmeden önce bir süre peş peşe açılıp kapanmıştı.

Bu oyun bana her zaman o sahneyi hatırlatırdı, tek fark yılanbalığına üzülmüş olmamdı.

O daha fazla hayatı mahvedemeden gırtlağını kesme arzusu dışında hiçbir şey hissetmiyordum Tarik için. Ama zamanı vardı.

Önce *acı çekmeliydi.*

Bakışlarım hangisini seçeceğime karar vermeye çalıştığım ellerinin arasında gidip gelerek yanına yaklaştım. Zor bir karardı, iki el birbirine çok benziyordu.

"Elding Bıçakları'ndan başka biri olsa, seni ölüme daha yumuşak bir şekilde postalayabilirdi," dedim sağ elinde karar kılarken. Seçtiğim eli tutup çektim ve bıçağımı bileğinden öyle hızla kaydırdım ki kopuk uzvu suratına doğru sallayana kadar ne olduğunu fark etmedi bile. "Muhtemelen bunu da sen öldükten *sonra* yapardı."

Tarik'in talihsizliğine bakın ki özellikle onun gibiler için sakladığım özel bir öfke kuyum vardı.

Kopuk kökünden kan akan eli hâlâ yerindeymiş gibi boynunu tırmalamaya çalışarak bana bakıyordu. Ağzı bademciklerini görebileceğim kadar açıktı.

"Belki de açıklamalıyım," dedim cebimden mumlu bir torba çıkarırken. Yeni elimi torbanın içine attım ve ipini çekerek ağzını sıkıca bağladım. "Şöyle ki Yeraltı Şehri'nde dolaşırken şu küçük tesisine rast geldim."

Küçük demek hafif kalırdı. Geniş bir alana yayılan tesisi, amfiteatr büyüklüğünde bir dövüş çukuru, tek bir düelloyu bile kaçırmak istemeyenler için uyku tulumları ve çocukların kafese kapatıldığı hücreleriyle başlı başına bir şehir gibiydi. Duvarın üstünden kaçırdığı ya da onları doyuracak kadar parası olmayan ve yavrularına hayatta bir mücadele şansı satın aldığını sanan çaresiz ebeveynlerden satın aldığı *hükümsüzler.*

Dövüşerek üstünlüğe yükselme şansı.

Hiçbiri aç bırakılmış gibi görünmüyordu ama bir ruhu aç bırakmanın birden fazla yolu vardı.

"İçlerinden bazılarının küçük, hırpalanmış bedenlerini iyileştirmek için şifacıya ihtiyaç duyacağını belirtmem gereken tutsaklarından birkaçını kurtarmaya çalıştım." Elimdeki içi dolu torbayı ona doğru sallayarak omuz silktim. "Hücrelerinin kapısını açmak için senin *el izine* ihtiyacımın olduğunu keşfettiğim zaman yaşadığım hayal kırıklığını hayal edebiliyor musun?"

Gözlerindeki panikten yeterince hayal etmediği anlaşılıyordu. Kendini düşünmekle meşguldü.

Tarik sağlam kalan elini cebine sokup bir bıçak çekerken torbayı rüzgârın köşeye biriktirdiği bir kar yığınının üstüne bıraktım. Bıçağı takatsiz elinden kaptım ve dilimi ayıplar gibi şaklattıktan sonra duraksamadan uyluğuna sapladım.

Titreyerek kıvranmasını izlerken, "Gerçi o noktada senin kim olduğunu bilmiyordum," diye mırıldandım.

Keyifle izlerken.

Bıçakla kan kırmızısı tuniğinin önünü kesip göğsünü açığa çıkarırken yüzü kıyafetinden daha kırmızı bir renge dönmüş, şakaklarındaki ve boynundaki damarlar iyice şişmişti. Sürekli araya giren diğer elini tutup yukarı kaldırdım, avucunu açarak duvara dayadım ve görevime odaklanabilmek için bıçağımla oraya çiviledim.

Vücudu bir kez daha kasılırken pantolonundan bir ıslaklık yayılmaya başladı.

"Çok komik aslında. Ertesi kün bağeşin bize ulaşmanın bir yolunu buldu. Elbette kim olduğumuzu biliyorsundur. Fíur du Ath."

Küllerden Gelenler.

Yüzünü buruşturdu.

Eteğimi kaldırdım ve çizmemin içinden bir bıçak daha çektim. "Bağeşin hoş kadın. Çarpıcı. Bütün mal varlıklarımla bahse girerim ki sen taşıdığı kahverengi boncuğun sana güçlü evlatlar garantileyeceği umuduyla onu da satın almışsındır."

Boğuk sarsılmalar arasında, hızla inip kalkan göğsü kesik bileğinden fışkıran kanla kırmızıya boyanmıştı. Şimdi çok sevdiği o renge boyandığı dikkatimden kaçmadı.

Övündüğü o renge.

Başımı yana yatırarak kırmızı tuvalime baktım ve bıçağımın ucunu göğsünde dolaştırdım. Aşağı doğru biraz bastırarak kaba şifremi etine kazımaya başladım.

"Ona korkunç şeyler yaptığını söyledi. Ve *başkalarına*," dedim etini keserken.

Bir çizgi.

Bir çizgi daha.

"Pis ellerine geçirdiğin herkese."

T.

Tecavüzcü.

Harf en sevdiği renkten biraz daha sızdırırken Tarik ağzını sessiz bir çığlıkla iyice açarak kıvranmaya devam etti.

Güzel, kutsanmış bir sessizlik. Böyle zamanlarda içimden Clode'u öpmek geliyordu.

"Ayrıca, hükümsüz oğlunu prestijli Yeraltı Şehri dövüş çukurunda dövüştürmesen de kan soyun için büyük bir *hayal kırıklığı* olması nedeniyle, sık sık Ignos'u onu alevlere boyamaya çağırdığından da bahsetti."

Sözcükleri dişlerimi sıkarak telaffuz ederken içimdeki o kocaman, soğuk varlık harekete geçmişti.

Gümbürdüyordu.

Bir Ç kazıdım. Sonra bir İ.

Çocuk istismarcısı.

İçimden bütün alfabeyi kazımak geçiyordu ama zaman kıymetliydi. Bu yüzden üç harf daha kazıyarak işimi bitirdim.

G-Ö-T.

Açıklaması içinde.

Bir anda sertleşen rüzgâr köşelerde ıslık çalmaya başladı ve peçemi havalandırdı.

Yüzümü açığa çıkardı.

Saklanmaya yeltenmedim bile. Sesimden hâlâ hoşlanıyor muydu acaba?

Elbisemin renginden.

Peşime takıldığı ve bana duvar dibinde saldırmaya yeltendiği için pişman mıydı?

Duvara çivilenmiş elinden asılı dururken kıymetli nefesi boğazında fare viyaklamasına benzer sesler çıkarıyor, göğsü Clode'un havada fırıl fırıl dönen kıkırtılarının çılgın ezgisine uygun bir tempoyla inip kalkıyordu.

"Ignos kızınla konuşmaya başlamış, bunu biliyor muydun?"

Çizmeleri kana bulanan karda oyuklar açarken yüzü ıstırabının daha derin katmanlarını açığa çıkararak çarpıldı.

"Bu tün, ailenin geri kalanıyla birlikte şehirden çıkarıldı ama öncesinde eşin boktan operasyonunu batırmak ve o ufaklıkları özgür bırakmak için ihtiyacımız olan her şeyi anlattı."

Onları yeniden çocuk olmayı öğrenebilecekleri güvenli ve emniyetli bir yere götürmek için.

Clode'un boğucu ezgisini bir kez daha tekrarladım ve etrafımda açgözlü bir hızla dönerek saçlarımı karmakarışık simsiyah bir girdaba dönüştürürken Tarik'in suratı mavi bir renk aldı.

Sonra mora döndü.

"Hükümsüz kılınmak nasıl bir his, Tarik?"

Kanamaya başlayan gözleri kulak mememe takıldı. Clode'un sürekli değişen, isyankâr şarkısını duyabilme yeteneğimin simgesi olarak şeffaf bir boncuğun süslüyor olması gereken kulağıma. Bana göre, o boncuk sadece Soluk'un militan toplumuna bir tehdit olarak dikkat çekmeme neden olurdu.

Sistemlerinin canı cehenneme.

"'Altındaki' birinin ellerinden acı çekmek nasıl bir his?"

Kopuk eliyle boynuna vurmaya devam ederek ağzı tek bir sözcüğün şeklini aldı.

Merhamet.

İç organlarımı yerlerinden söken bir öfke omurgamı ateşe verdi, kaburgalarımı yalayarak soğuk siyah kalbime saldırdı.

O çukurda dövüşen yavrular aynı şey için kaç kez yalvarmıştı kimbilir. Kendi *oğlu* kimbilir kaç kez onu gözetmesi gereken adama bakarak bu sözcüğü mırıldanmıştı.

Onu *koruması* gereken.

Anneciğine bize başvurması için, Tarik'in görünmez prangalarından kurtulmaları için yalvarmadan önce, küçücük göğsündeki umut kimbilir kaç kez tükenmişti.

Sayılamayacak kadar çok kez olmalıydı.

Alaycı bir gülüşle, "Ailenin selamı var," dedim ve bıçağımı gırtlağından kaydırdım.

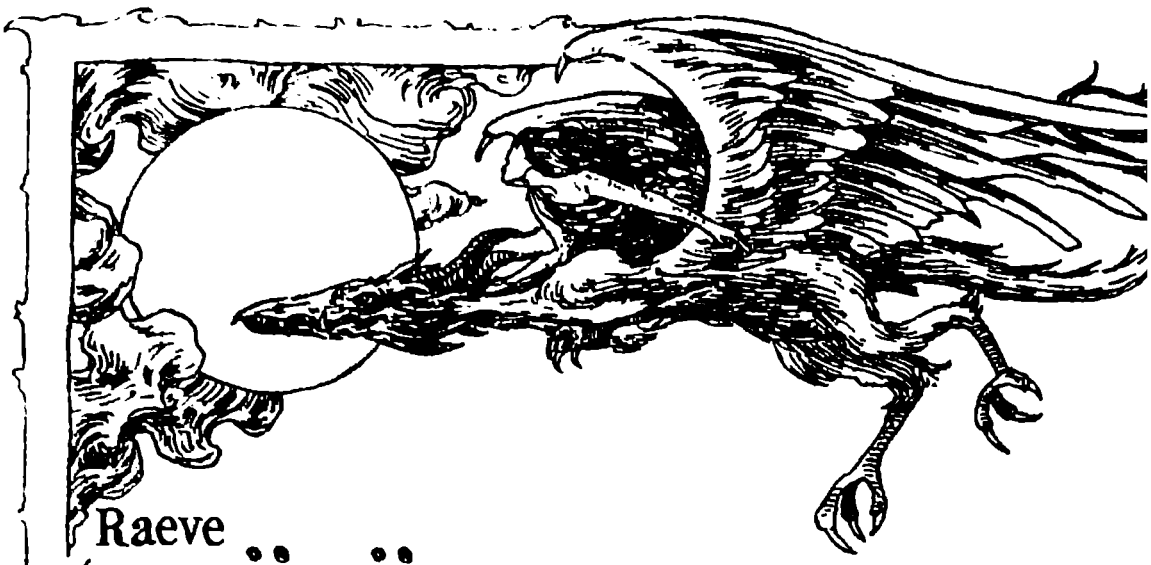

Raeve

4. BÖLÜM

Tarik'in korkunç yarıktan fışkıran kanı karın üstüne püskürdü.

Elimi cebime attım ve yüzüğümü taktım.

Kulak zarlarımı gümbürdeten patırtı kesildi ve geriye sadece Clode'un manik kahkahası ya da kıyıcı şarkısı olmadan köşelerde ıslık çalan organik sesleri kaldı.

Başımı iki yana çevirerek boynumu kütürdetirken ve omuzlarımı çevirirken demirin etkisiz kılma özelliğine bir kez daha şükrettim. Konsantre olursam sese kendimi kapatabiliyordum ama bu çaba gerektiriyordu ve uykudayken kalkanım düşüyordu. Clode harikaydı falan ama tünün bir yarısı bir ciyaklamayla sıçrayarak uyanmak için aynı şeyi söyleyemezdim. Üstelik işkence seviyesinde gürültücüydü. Her ne kadar buna cüret edemesem de *kulaklarımı-parmaklarımla-tıkayacak-kadar* gürültücüydü.

Clode'la ters düşmek istemezdim.

Bir peri element şarkılarını ne kadar yüksek duyabiliyorsa, aradaki bağın o kadar güçlü ve kişinin elementlerin dillerini öğrenmekten ve sözlerini telaffuz etmekten çıkarabileceği gücün o kadar büyük olduğu söylenirdi. Konu çılgın Hava Tanrıçası olduğunda, bu hem bir kutsama hem de bir lanet sayılırdı çünkü ciyaklamaları kişinin teninde kesikler açabilecek kadar keskin olabiliyordu. Hiçbir şey, beyninizin pofuduk şeritlere dilimlendiğini hissetmek kadar kötü olamazdı.

Rüzgâr tünelinin girişine doğru yürürken peçemi yüzümün alt kısmını örtecek şekilde düzelttim ve duvara bir oyuk gibi açılmış ince yolda bir sağa bir sola bakarak etrafı kolaçan ettim. Pelerinli takipçimin *demir bıçağı kaburgalarınla yakalamaca* oynamaya gelmediğinden emin olmak istiyordum.

Onu ya da başka birilerini görmeyince aşağıdaki Hendek'e bakarak ilerlemeye devam ettim. Kar birikintileri ışıltılı tohumgüvesi öbeklerine karışıyordu ama onun dışında ne bir hareket ne de altımdaki merdivenli yolda herhangi bir karaltı gördüm. Onun daha aşağısındaki merdivenli yolda da hiç kimse yoktu.

Duvarın paralel yarısındaki dev oyuktan karşı tarafa baktığımda kuzey tarafında ya da iki taraf arasında uzanan gökköprülerinde de hiç kimse yoktu.

Makbule geçen bir sürpriz.

Kenardan uzaklaşıp geri döndüm ve Tarik'in hâlâ eli duvara çivili bir hâlde duran, başı yana düşmüş cesedinin yanına gittim. Bıçağımı taştan çekince, vücudu dumanı tüten kırmızı bir külçe hâlinde yere yığıldı.

Elbiseme baktım ve rengi yer yer koyultan kan lekelerini görünce hoşnutsuz bir sesle dilimi şaklattım. Bu kez temiz bir iş çıkarmayı ummuştum. Her zamanki gibi.

Ama bu hiç olmazdı.

Eteğimin üst katının düğmelerini çözdüm, elbisenin korse kısmının üst katmanını soydum ve lekeli kumaştan tamamen kurtularak altındaki kusursuz taklidini açığa çıkardım. Kirli kumaşı bohça gibi toplayıp duvarın içine açılmış çöp bacasından aşağı attım. Zemin katın altına, Yeraltı Şehri'nin ilk birkaç katının aşağısına kadar uzanan ve Hun'un çöplerinden beslenen yetişkin kadife çapulcuların inine boşalan sayısız çöp bacasından biriydi.

Başımı yana yatırarak Tarik'le baca arasındaki mesafeyi değerlendirdim ve bacanın muhtemelen onu kaldıramayacağım bir yükseklikte olduğu sonucuna vardım. Onu Gölge doğumlu sayısız yırtıcının tırtıklaması için duvardaki delikten aşağı atmam daha iyi olacaktı.

İç geçirerek adamın cansız bedenine baktım ve parlak şeyleri mideye indirmeyi ve sonra parçalanmış bir hâlde sıçmayı seven

perilerin *olmadığı* bir dünya canlandırdım gözümde. Bıçaklarımı kaldırmadan önce Tarik'in pantolonuna silmek için yere çömelirken, "Hayal etsene," diye mırıldandım.

Bir hayal etsene.

Başımı sallayarak Tarik'i ayak bileklerinden kavradım ve yanan uyluklarımda kalan son güçle asılarak çektim ve hamlemi yapmadan önce yolun neredeyse sonuna ulaştığımız için şükrettim. Onu deliğe doğru sürüklerken, tünelde bir anda bende onu iteklediği hissini uyandıracak kadar sert bir rüzgâr esince gülümsedim.

Clode çılgın ve kindar sürtüğün tekiydi.

Onu seviyordum.

Tarik'i kenara kolu aşağı sarkacak kadar yaklaştırdım, sonra ellerimi tuniğine kurulayıp arkasında çömeldim ve bütün ağırlığımı katarak ittim ve ellerimin arasından kayarken, taş zeminde kendimi son anda durdurdum. Öne eğildim ve duvarın çok aşağısındaki taşlık ve zikzaklı zeminine doğru düşmesini izledim...

Karnına saplanan sivri bir taş çıkıntısının üstüne düşünce onu bunu canlı canlı yaşaması için sağ bırakmadığıma pişman oldum.

Kahretsin.

Fırsat kaçmıştı.

Ayağa kalktım ve kana bulanmış kar parçasını çizmemin burnuyla bir araya toplayıp kenardan aşağı ittim.

Tarik'in elini cebime koyduktan sonra rüzgâr tüneli boyunca yürümeye başladım ve duvara yapışmış bir parşömen parçası gözüme takılınca girişin orada duraksadım.

Yaklaştım ve gözlerimi kısarak okudum.

Çocuk çalmak mı?

Yeteneklerini kendi siyasi çıkarlarımız için kullanmak mı?

"Düpedüz saçmalık."

Üstelik Taç bizimle ilişki kuranları *tehdit etmeyi* bırakıp önlerinde geri çevrilmesi imkânsız bir ödül havucu sallamaya başlamıştı demek. Özellikle evsizler, madenlerde çalışanlar ve safha başına birkaç kese kantaşıyla idare etmeye çalışanlar için.

Bu birçok şeyi değiştirir.

Öfkeyle hırlayarak parşömeni duvardan söküp buruşturdum ve tam köşeyi dönerken sert bir şeye çarptım. Güçlü bir el bileğimi tutarak dengemi kaybetmemi önledi. Yüklü bir ödül teklif eden parşömen parçasının etrafına kapanan yumruğumun bağlı olduğu bileğimi.

Benim başıma konmuş bir ödül.

Kafamı kaldırdığım anda rüzgâr Aç Kovuk'taki gizemli adamın pelerininin başlığını arkaya itti.

Yüreğim ağzıma geldi, nefesim ciğerlerimden boşaldı. Fallon'ın bana konuşmayı öğretmesinden beri ilk kez nutkum tutuldu.

Taştan oyulmuş gibi yüz hatlarıyla ham... ve çarpıcı bir güzelliği vardı. Ciğerlerim adamın bir kepçe kremayla süslenmiş işlenmiş cevheri andıran derin ve baş döndürücü kokusuyla doldu.

O nefesi rehin alarak karşımdaki erkeği omuzlarının altına kadar inen siyah saçlarına hayran kalarak süzdüm. Saçları, ateşe verilmiş odunların zengin eriyik rengini taşıyan delici bakışlarını yumuşatmakta yetersiz kalan birkaç saç tutamının kısmen gölgelediği yüzünden arkaya doğru itilmişti.

Kaşları kalın, yüzünün alt yarısı, güçlü görüntüsüne sert bir hava katan koyu renk bir sakalla kaplıydı. Milyonlarca safha önce Boltanik Ovaları'na yerleşen, elinden balta, ağzından kükreme eksik olmayan meşhur savaşçı kabilelerden birinden çıkagelmiş gibiydi.

Bakışları benimkilerden ayrılıp hiçbir kuytu köşeyi atlamadan etrafımızı taradı. Sağ kulağının sivri üst kenarında, kulak kepçesinin bir kısmını kaplayan siyah bir kelepçe olduğunu fark ettim. Ama boncuk yoktu.

Çentiksiz bir hükümsüz görüntüsü çiziyordu ama element şarkılarını duyamadığını varsaymayacak kadar akıllıydım. Özellikle içinden taşan ve beni âdeta geri ittiren o büyük enerjiyi göz önüne alınca. Bana kapladığı alandan çok daha büyük olduğu hissini veren o enerji. Üstelik benden bir buçuk kafa daha uzun olan boyu ve bir Kılıçtırpan'ı anımsatan geniş göğsü ve omuzlarıyla, kapladığı alan hayli genişti. Sıcak ve her daim güneşli krallık Yanık'ta güçlü kökleri olanlarda rastlanan türden çarpıcı ve kaslı bir cüssesi vardı.

Küçümseyici bakışları bir kez daha bana çevrilince kaburgalarıma hızlı bir tekme yemiş gibi hissettim. Altüst edici bir tekme.

Ciğerlerimdeki tüm havayı boşaltan türden.

Bana az önce bir elementlinin ölüsünü duvardan aşağı itmişim gibi bakıyordu. Ya da belki de bana öyle geliyordu. O sırada etrafta hiç kimse olmadığından emindim.

Kaşlarının arasındaki çizgi derinleşti. "İyi misin?"

Yoğun sesi kalbimi taşa sürtülen çakmaktaşı gibi, arkasında buz tutmuş kan dolaşımımda tuhaf kıvılcımlar çaktıran bir kalıntı bırakarak sıyırdı.

İyi... miydim?

Benim de kaşlarım çatıldı. "Deli falan mısın?"

"Olabilir," diye homurdanan sesi bir bayırdan yuvarlanan ılık taşların etkisini yarattı.

Alnıma bir kar tanesi düştü ve karşımdaki erkek boştaki elini kaldırıp yüzüme doğru uzatırken nefesim kesildi. Eliyle kar tanesini silkeleyecekmiş gibi. Tam bu harekete teslim olmaya hazırlanırken aslında *peçeme* uzandığını fark ettim.

Aramızdaki hava bir anda gerildi ve hareketsizleşti. Clode bile kamçısını şaklatmaya ara vermişti sanki.

"Yerinde olsam yapmazdım," dedim bu tür zamanlar için kolumun içinde sakladığım küçük demir hançeri kasığına doğru bastırarak.

Kaşları havaya kalktı. "Elin çabukmuş."

"Demirden."

"*Kokusunu* alabiliyorum," dedi kuzeylilerin dolgun ve egzotik aksanını taşıyan yoğun kıvamlı bir sesle. "İsmin. Hemen şimdi. Seni Aç Kovuk'a işe alanlara verdiğin sahte isim değil."

Açık sözlü.

İlginç.

Bir anda bastırıldığı şeyin karşısında gözüme son derece yetersiz gelen küçük demir bıçağımı biraz daha bastırdım. Hoş, ben de meydan okunduğunda geri adım atan biri değildim. "Hayır. Ama bileğimi bırakmazsan, sana kendi aletini yedireceğimden şüphen olmasın."

Sözcükleri, şehvet hissi uyandıran pürüzsüz bir akıcılıkla, tün boyunca söylediğim şarkılardan daha az hoşuna gideceğinden emin olduğum bir aşk ezgisi tadında söylemiştim. Oysa sözümü tamamladığım anda ağzının bir kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı.

Şaşırmıştım.

Boğuk bir ses çıkararak bileğimi bıraktı ve geri çekilerek aramıza bir kanyonun kenarında durduğum hissini veren bir mesafe koydu. Karnımda tuhaf bir kıpırtı baş gösterirken ayaklarımın kemerleri karıncalanmaya başlamıştı sanki.

Düşüncelerim bir anda allak bullak olmuştu.

"Teşekkürler," derken omuzlarımı dikleştirdim. Bıçağımı ucu ona bakacak şekilde tutmaya devam ederek iyice buruşturduğum parşömen topunu cebime soktum.

Belki de onu öldürmem gerekmezdi. Tarik'i öldürdüğümü görmemişti, tıpkı yüzümü ya da duvardan söktüğüm ilanı görmediği gibi. Benden faydalanmaya çalışmadığı da kesindi.

Belki de beni bütün tün boyunca saplantılı bir ciddiyetle izlerken olduğunu sandığım gibi bir canavar değildi?

Durduğumuz yerde gırtlağını kesmek zorunda kalırsam, onu Tarik'i aşağı ittiğim kenara sürüklemenin alacağı zamandan bahsetmiyorum bile. Tabii eğer sürükleyebilirsem. Muhtemelen onu daha küçük parçalara ayırmam gerekirdi. Zamanı sünger gibi emen pis bir iş. Ki cebimde Tarik'in ağırlık yapan eliyle zamanım hızla tükeniyordu.

"İzin verirsen—"

"Şuradaki delikten aşağı fırlatılmış ve karınüstü bir kayaya saplanan ölü bir erkek peri var," dedi tek kaşını kaldırarak ve çenesiyle rüzgâr tünelinin aşağıdaki acımasız boşluğa açılan ağzını işaret ederek. Sesinde seçeneklerim arasında daha derin bir yarık açan kaba bir monotonluk vardı.

"Az önce o taraftan geldim. Erkek falan görmedim." Hançerimi daha sıkı kavrarken kaslarım her an hamle yapmaya hazırdı. "Ben sadece bir canavar gördüm."

Gözlerimi kararsızlığın keskin kıyısına tünemiş bakışlarına sabitledim. İbrenin hangi tarafa çevrileceğine karar vermeden önce, cevabının aramızdaki boşluğu doldurmasını bekledim. Bu erkeği de Tarik'le aynı kategoriye mi koyacaktım, yoksa farklı bir kategoriye mi?

Daha *güvenli* bir kategoriye.

Bana ruhumdan parçaları kazıp çıkarmaya çalışır gibi bakarak, "O konuda içtenlikle hemfikirim," dedi.

Kaşlarımı çattım, ağzımı açtım, sonra geri kapattım.

Güvenli kategoriye giriyordu demek.

"Beni takip etme," dedim sert bir sesle ve hançerimi kasığından çektikten sonra arkama bile bakmadan yakındaki merdivene yöneldim.

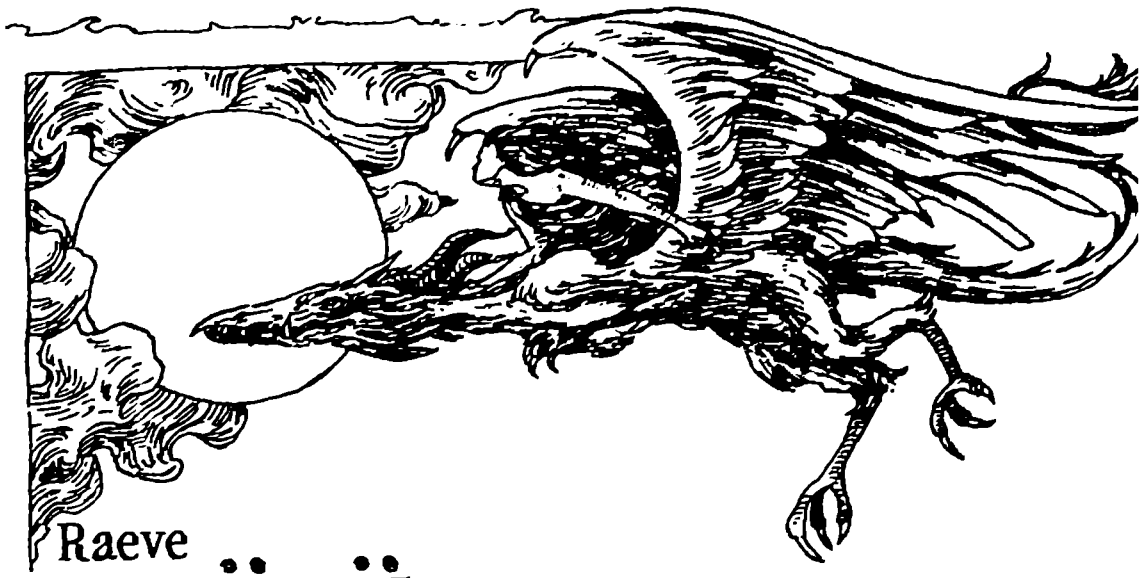

Raeve

5. BÖLÜM

Tarik'in elini çok kullanılmayan, önceden belirlenmiş bir çöp bacasından aşağı attım ve kafamı delikten içeri uzatıp Yeraltı Şehri'nin derinliklerindeki bir başka Fíur du Ath üyesinin ıslığını duyana kadar bekledim. Paketin teslim alındığının teyidi. Şimdi diğerlerinin gençleri kurtarmak için çalışmaya başlayacağının.

Bir Elding Bıçağı olarak benim görevim öldürmekti. O kadar. Kimseyi kurtarmazdım –o iş ellerini kana bulamak konusunda benim kadar rahat olmayanlara kalıyordu. Ama bu kez bir yanım kurtarma kısmını da üstlenmek için... âdeta *yanıp tutuşuyordu.*

Bu görev benim için oldukça kişiseldi. Onaylanması için çok emek verdiğim büyük ölçekli, bir tutku projesi. Ath'ın kaynaklarını Taç'ın suçlarını açığa çıkarmaya odaklanan her zamanki görevlerimizden farklı bir yere yönlendiren bir proje.

Döndüm, sırtımı duvara yasladım, gözlerimi kapadım ve özgür kaldıklarını anlayınca o çocukların gözlerinde parlayacak ışığı hayal ederken içime yayılan sıcaklığın etkisiyle gülümsedim. Bir gün tam anlamıyla anlayabileceğimden şüpheli olduğum şekilde, *gerçekten* özgür.

Kendinizi vazgeçilmez birine dönüştürürseniz periler size pençelerini geçirirdi. İyi, kötü ya da arada bir yerde olmaları bir şey fark etmezdi. Bu hayattan öğrendiğim bir şey varsa o da buydu.

Yine de...

Umarım o çocuklar Mamur'u severdi. Elding'in yönettiği güvenli yeraltı sığınağına hiç gitmemiştim ama güneyde bir yerde olduğunu duymakla birlikte hiçbir zaman kesin olarak bileceğimi sanmıyordum.

Kendi gözlerimle göreceğimi.

Bu düpedüz emeklilik anlamına gelirdi ve işe yararlığımdan vazgeçmenin Fíur du Ath'ın liderinin ilgisini çekeceğini hiç sanmıyordum, bunun yerine beni seve seve kabul edeceğim sakinleştirici görevlere boğmaya devam etmeyi yeğlerdi. Özellikle de bunun gibi biten, içimi sıcacık bir geçici hoşnutluk hissiyle dolduran görevlere. Sevmeyi çok istediğim bu kocaman ve güzel dünyadaki sayısız lekelerden birini ovalayarak temizlemişim gibi hissettiren.

Emekliliğin bana uyacağından çok emin değildim ayrıca. Hiç şüphesiz Mamur'a tek yönlü bir yolculukla birlikte gelecek türden bir emeklilik benlik değildi. Sanırım parmaklarım kaşınmaya başlardı.

Ortadan kaldırılması gereken o kadar çok çöp vardı ki.

Duvarın iki yarısı arasında uzanan tehlikeli gökköprülerinden birine çıktım. Sessiz şehir çok aşağıda kalmıştı. Otuz üç kat yukarıdaki bu köprü en yükseklerinden biriydi ve başkaları tarafından hiç kullanılmadığı için çizmelerimin altında çıtırdayan donuk kar katmanlarıyla kaplıydı.

Köprünün ortasına ulaşınca sırtüstü uzandım –bulutlara olabildiğince yaklaşmıştım– ve soğuğun elbisemden içeri süzülmesine izin verdim. Etimden ve kemiklerimden içeri.

Daha derine.

Gözkapaklarım kırpışarak kapandı.

Şişkin kar taneleri yüzüme ve gevşek duran avuç içlerime yağıyordu ve dondurucu temas noktalarına tek tek odaklanarak altındaki kasları gevşeterek tün boyunca biriktirdiğim gerilimin bir kısmını boşaltmaya çalıştım.

Kendimi kanatları açık bir ejderha olarak hayal ettim. Dünyadan kendi kalp atışlarım ve hayali kanatlarımın ağır çırpılma sesi dışında hiçbir ses duyamayacağım kadar uzakta, kabarık pembe bulutların arasından süzülüyordum. Tek *hissettiğim* vücudumun esneme gücüydü. İplerimden kurtulmuştum.

Özgürdüm.

İçime yuvasına yerleşen bir hayvanı anımsatan soğuk bir sakinlik çökünce, el ve ayak parmaklarımı kıpırdatarak kendimi gerçekliğe geri döndürdüm.

Gözlerimi açtım ve bulutların arasındaki boşluktan, şehrin üstünde asılı duran, yok olmuş bir Kızgınkursak'ın kalıntısı olan aya baktım. Belki de gördüklerimin en büyüğüydü, kafasını kanadının altına sokarak top gibi kıvrılmıştı ve taş gibi sert tüyleri mor, pembe ve mavi renklere boyanmıştı.

Ruse'un o ejderhanın kendini orada bulmasının hikâyesini anlattığı zamanı hatırlayarak aya baktım. Detayları kurcalamamıştım. Hatta sanırım dönmüş ve arkama bile bakmadan dükkânından çıkmıştım.

Hüzün içinizde biriken ve hareket etmenizi zorlaştıran taşları andırıyordu. Bilmemek benim kendimi koruma iksirimdi ve ölene kadar bu inancımdan şaşmayacaktım.

Öte yandan bazen şehir altımda uyur, bense bana dünyanın zirvesi gibi gelen burada yatarken, acaba o ayın içinden hiç düşmek geçiyor mudur diye merak ediyordum. Oraya kadar çıkmasına ve pusuda bekleyen bir tehdit gibi Soluk'un süslü başkentinin tepesine tünemesine neden olan şeyin kiniyle Hun'u ezmek.

Belki de yanılıyordum. Belki de ejderhaların idraki taşlaştıkları anda yok oluyordu ve düşmeye *karar verdikleri* falan yoktu. Belki de onları gökyüzünden başka bir şey koparıyordu.

Ve belki de o ejderha oraya kıvrılmaya karar vermeden önce çok fazla düşünmemişti. Belki de oraya kıvrılmasının arkasında benim inanmak istediğim gibi intikam düşünceleri yoktu.

Belki de sadece ölmek için elverişli bir yerdi orası.

Bakışlarımı aydan ayırmadan elimi cebime attım ve Aç Kovuk'ta aldığım parşömen tarlakuşunu çıkarıp yüzümün üstüne

kaldırıp kanatlarını, gagasını ve vücudunu oluşturan katları açarak içindeki Essi'nin el yazısıyla karalanmış küçük buruşuk kareye ulaştım.

Umarım eline kavuşmuşsundur çünkü işin bitmeden bunu okumayacağını biliyorum. Bunun kaygımı tetiklediğini de belirteyim. Ya dünyanın yok olmasını önlemek için bir portonyum çubuğuna ihtiyacım olursa ve sen birinin göğsüne kelimeler kazımakla meşgul olduğun için hâlâ cebinde katlı duran tarlakuşumu açamazsan? Dünyayı düşün, Raeve. Ve şu anda içinde olduğum aşırı odaklanma hâlini.
Her neyse, sana çok önemli bir liste gönderiyorum çünkü Yeraltı Şehri'ne tek başıma gitmem konusunda ne hissettiğini biliyorum. Sabır en büyük ve en etkileyici erdemimdir benim.

Kişnemeye benzer bir ses çıkararak güldüm.

Essi olsa olsa dişlerini bir ruha geçirmek için yanıp tutuşan bir berduşun sabrına sahipti. Ama aksini düşünmesi onun açısından iyiydi. Heves ona yakışıyordu.

- *El büyüklüğünde bir demir yumrusu (çizmene yeni iğneler yapabilmem için)*
- *Üç ince Kılıçtırpan dişi yongası (ideal olarak onuncu deri değiştirmesini atlatmış olgun bir hayvandan)*
- *Pırlanta kazıyacak kadar güçlendirilmiş bir 0,0112 gravür çubuğu*

(İyisi mi sen bu listeyi Ruse'a ver çünkü muhtemelen sana bir anlam ifade etmemiştir)

Listesinin devamına göz atarken, "Yaşını aşan bir bilgelik," dedim.

Bir kavanoz yumuşak tohumgüvesi tozu. Ya da stokta kalmadıysa, bana bir tane yakalayabilir misin? Lütfen? Tozunu biriktirip serbest bırakırım. Söz.

Hendek'te elimde bir cam kavanoz ve delikli kapakla koşturduğum son seferi hatırlayıp yüzümü buruşturdum.

Hatırlamak bile iliklerime kadar ürpermeme yetmişti.

Tohumgüvesinin viyaklamasını asla unutmayacaktım. *Viyaklayabildiklerinden* bile haberim yoktu.

"Kendi tohumgüveni kendin yakala," diye söylendim. Oysa kahrolası depoda o kahrolası tozdan kalmamışsa, onun için kahrolası bir tohumgüvesi yakalayacağımı bal gibi biliyordum.

Tarik Relaken'ın kanıyla kısmen lekelenmiş son ricaya bakarken gözlerim kısıldı.

Ve son olarak lütfen Yeraltı Şehri'ne git ve
-KANLEKESİ-
Bu çok ama çok önemli.

Elbette öyleydi.

İç geçirip işe yaramayacağını bile bile kan lekesini kazıyarak temizlemeye çalıştım.

Essi'ye göre pis ve çürümüş Yeraltı Şehri'nde bulunabilecek *birçok* önemli şey vardı. Dünyası bir zamanlar duvarın altındaki derin ve sap oyuğun etrafında dönen biri için anlaşılırdı.

Zihnim onu bakımsız, paçavralar içinde ve aşağıda erkeklerin kadınlardan daha az sıkıştırıldığını öğrendiği için kısacık kırptığı saçlarıyla, kirli ellerinde bayat bir ekmek parçasıyla madencilerin soyunma odasından dışarı koşarken bulduğum o âna geri döndü.

Bana terk edilmiş bir havalandırma bacasında doğduğunu ve ailesinin uzun zaman önce madenlerde bir vardiyaya gittiğini ama geri dönemediklerini anlatmıştı. Gökyüzünü hiç görmediğini. Auroranın ne olduğunu ve onun doğuşu ile batışına uyan bir ritimle uyuyup uyandığımızı bilmiyordu.

Essi'yi gökyüzüyle tanışmaya götürürken üstüm başım hâlâ bir madenciye korkunç şeyler yaparken yakaladığım bir şefin

kanıyla kaplıydı. Sonra da onu güvende tutacağıma söz vermiştim. İhtiyacı olan her şey kahrolası Yeraltı Şehri'nden gelir gibi görünürken söylemesi kolaydı tabii. Böbürlendiğinin aksine, bana bir tedarik listesi gönderecek kadar sabırlı olduğu zamanlar çok nadirdi.

Açık duran tarlakuşuna bakarak kan lekesini kazımayı tekrar denedim, başaramayınca da parşömeni cebime kaldırdım ve ellerimi karnımın üstünde kavuşturarak bakışlarımı yeniden aya çevirdim.

O kan lekesinin altına neyin karalandığını bilseydim bile, Tarik'in hücrelerindeki çocukların Hun'dan çıkarıldığı haberini alana kadar mesafemi korumam gerekiyordu. Ancak auroranın doğuşundan sonrasına kadar dışarıda kalırsam, diğer her şeyi Essi'ye ulaştırabilirdim. Her halükârda, esrarını henüz çözemediğim, Tarik Relaken'ı öldürdüğüme inanıp inanmadığını bilmediğim, hoş kokulu, gizemli adamı ortadan kaldırmamayı seçtiğim düşünüldüğünde, hemen eve gitmemem en iyisi olacaktı.

Yaratıcılar aşkına.

Bunu neden yaptım ki?

Genellikle önce keser, sonra da üzerine kafa yormazdım. O hâlimi tercih ediyordum. Ama şimdi küçük bir sonsuzluğu arkamı kollayarak ve o kararın acısının benden çıkmayacağından emin olmaya çalışarak geçirmem gerekecekti.

Günlük

Elluin Neván

Yaş: 9 Safha

Taştan Sonra 5.000.030. Safha

Annem ve babam bir ejderhamın olması için henüz çok küçük olduğumu ve sarayın kafesindeki Aytüylerinin onlarla uyumama izin vermesinin bir öneminin olmadığını söylüyor. Yumurtlama arazilerine girdiğim anda yabani Aytüylerinin gökyüzünden inivereceğini ve beni cansız bırakana kadar sarstıktan sonra yavrularına yem edeceklerini söylüyorlar.

Bence bu kocaman bir saçmalıktan başka bir şey değil. Ayrıca o saçmalığın gerçekten ne kadar büyük olduğunu anlamak için on sekiz yaşıma kadar beklemek zorunda olmamın da haksızlık olduğunu düşünüyorum.

Babam element şarkılarını duyabilmeye başladığım ve onları düzgün bir şekilde telaffuz etmeyi öğrendiğim zaman bu isteğimi tekrarlayabileceğimi söylüyor ama bence bu da saçmalık. Haedeon çok uzun süre bekledi ve elementler ona hiç şarkı söylemedi. Ben de her döngü kulaklarımı dört açarak bekliyor, kara, havaya, toprağa ve alevlere şarkılar söylüyorum. Tün vakti şarkı söyleyen annem ve babam dışında cevap veren yok.

Gerçi umurumda da değil. Zaten o şapşal taşı takmak istemiyorum. Annem her zaman kafası ona ağır geliyormuş gibi yorgun görünüyor. Babamın tacı da ağır görünüyor ama aynı şekilde değil. Onun tacındaki taşlar çok güzel, parlak ve babamın gururlu ve önemli görünmesini sağlıyorlar. Annemin tacındaki taş o kadar kara ki peride içine düşüp kaybolacağı hissini uyandırıyor.

Bazen annemi bir yandan tortop bir hâlde çığlık atar ve ağlarken, bir yandan tacını çıkarmak için debelenirken yakalıyorum. O zaman kalbim sızlıyor işte.

O taşın anneme iyi geldiğini hiç sanmıyorum.

Geçen tün, onu dışarıda, saçlarına yağan karın altında karanlıkta ağlarken buldum. Çıkardığı hüzünlü sesler beni de ağlattı.

Ona kendini daha iyi hissettireceğini umduğum bir şarkı söyledim ama annem daha fazla ağladı.

Yanaklarımı sildi ve bana iyi olacağını söyledi. Önemli bir şey kaybettiğini ama bana sarılmanın, ona kendini çok daha iyi hissettirdiğini de söyledi.

Sonra babam bizi buldu. Annemi kucaklayıp içeri götürdü, sonra beni şilteme yatırıp üstümü örttü, burnumun ucunu öptü ve büyüdüğüm zaman anlayacağımı söyledi.

Anlamak istediğimi hiç sanmıyorum.

Ayışığı Kitaplığı

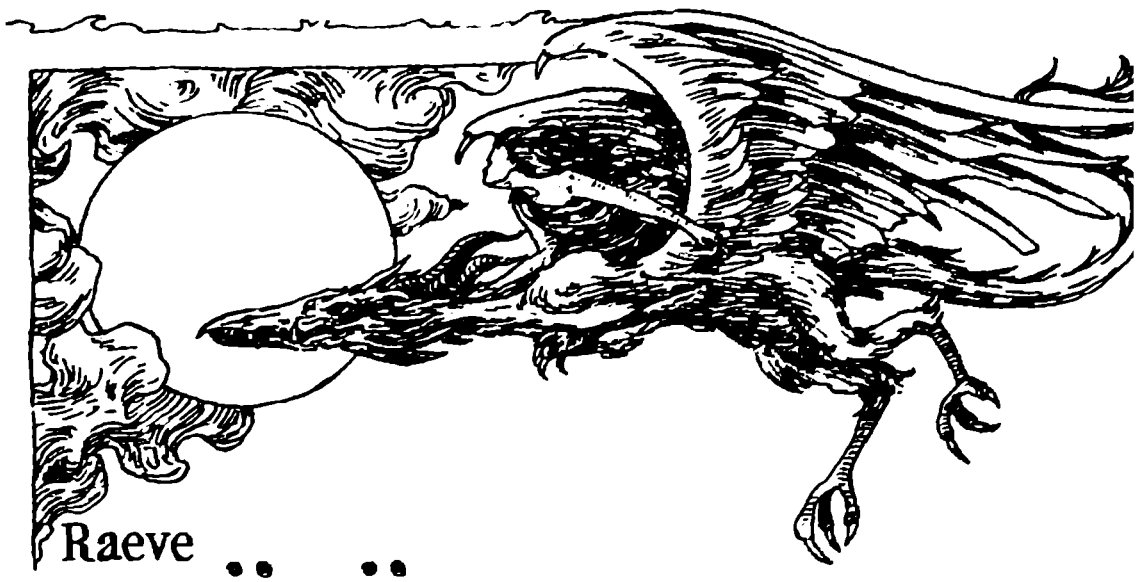

Raeve

7. BÖLÜM

Şişkin bulutlar tam auroranın doğuda yüzünü göstereceği dakikalarda kuzeye doğru süzülüyordu. Gümüş rengi, ışıltılı on şerit kendi hipnotize edici ritimleriyle kıvrılıp bükülerek yüzlerini gösterdiler. Dünya Kızgınkursakların gökyüzünün ortadan ikiye ayrılacağı hissini uyandıran uzak ciyaklamalarıyla, kulak tırmalayan esnemeleriyle canlandı.

Gökköprüde yattığım yerden inleyerek doğrulurken, bacaklarım Tarik'in cesedini bacaya sürüklemenin ve karın içinde uzanmanın etkisiyle kaskatıydı. Esneyerek kuzey tarafına doğru yürüdüm ve otuz üç kat dik merdiveni inerek zemin seviyesine inip şimdiden hareketlenen kalabalığın arasına karıştım.

Hendek sabahın ilk işlerine soyunmuş perilerle doluydu: Kimi kapısının önüne birikmiş karı kürüyor, kimi çıra parçalıyor, imkânı olanlar saçaklarının altına bırakılmış kolk sütü şişelerini alıyordu. Tüccarlar kolkların çektiği tentür, runik sembollerle süslü küçük aygıtlar ve egzotik yiyecek sandıklarıyla yüklü arabalarıyla, kün için tezgâhlarını kurmaya gidiyordu.

Parşömen tarlakuşlarından oluşan bir sürü perilerin arasında sağa sola uçuşarak, kendilerine uzanan ellere konuyordu ama bazılarının belli bir yönü bile yoktu. Belki de kayıp birine gönderilmiş ve şimdi varlıkları kendimi kovalayamayacak kadar yorgun hissettiğim tohumgüveleriyle dans ederek geçiren hayalet tarlakuşları.

Kalabalığın arasında ilerlerken, "*Lütfen*, toz kavanozları olsun," diye mırıldandım.

Henüz açılmamış bir dükkânın önünde durdum ve vitrine bakar gibi yaparak takip edilip edilmediğimi kontrol ettikten sonra, fırsattan istifade peçemin yüzümün alt yarısını hâlâ örttüğünden ve belime oturan ve arka tarafta toplanan kabarık kuyruğu yuvarlak kalçalarımı daha da vurgulayan elbisemde kan lekeleri olmadığından da emin oldum.

Elbisenin vücudumun üst kısmını sımsıkı saran korsesi zaten dolgun olan memelerimin açık yakamdan dışarı fırlayacak gibi görünmesine neden oluyordu ve elbise önceki tün üzerine düşeni yapmış olsa da, şimdi arkamdaki Hendek'te günün koşturmacasına yeni çıkmış halkın arasında hayli abartılı kalıyordu. İdeal değildi.

Peçemin kuyruğunu tuttum ve dekoltemi örtecek ve açık renk tenimi tamamen gizleyecek şekilde düzelttim.

Böylesi çok daha iyiydi.

Kalabalığın arasında zikzaklar çizerek kuzey tarafta küçük bir rüzgâr bacasının altına kıstırılmış gibi duran bir dükkâna ulaştım. Rüzgâr bacasından incecik bir toza bulandığı hissini veren pembe bir güneş ışığı ve dükkânın saçaklarından sarkan bitkileri kıpırdatan taze bir esinti geliyordu. Dükkânın Kızgınkursak tüyleri görüntüsü verilmiş vitraylı camının yanındaki taş plakada bir isim okunuyordu.

Kapıyı çekerek açtım ve yerden tavana kadar uzanan sıra sıra rafları ağzına kadar bir Runi'nin isteyebileceği her şeyle dolu

olan uzun ve yüksek tavanlı dükkândan içeri girdim: Aktivasyon çizgileri önceden çizilmiş kare parşömen yığınları, boyunlarından etiketler sarkan küçük tentür kavanozları, deri ciltleri boyalı kenarlarına uygun bir dizi renge boyanmış kitaplar. Tüylü kalemler, çeşit çeşit yontma çubuğuyla dolu kavanozlar ve envai çeşit cevher ve değerli taş yumruları.

Kapıdan içeri girince duraksayıp uçlarına kuş tüyleri tutturulmuş ve minyatür Kızgınkursakları andıran bir parşömen tarlakuşu sürüsünün rafların arasında süzülmesini izledim.

Her gelişimde sürü iki katına çıkmış oluyordu. Bundan emindim.

"Kuşlarım kaçmadan kapıyı kapat," diye bağırdı Ruse dükkânın arka tarafından. "Yoksa var oluşunun geri kalanında burada iş yapamazsın."

Kapıyı çekerek kapattım ve rafların arasında ilerledim. "Senin için onları yakalayacağımı biliyorsun, Ruse."

"Beni tatlı dille kandırmaya çalışma, Raeve. Gırtlağıma kadar envantere batmış durumdayım ve aklımı kaçırmaya bir saç teli kadar uzağım."

Son raf dizisinin köşesini dönerek dükkânın arka ucunun büyük kısmını kaplayan taş tezgâha ulaştım. Ruse tezgâhın arkasında oturmuş, kımıl kımıl bedenlerinin etrafını tamamen sarıp onları minik taş toplara dönüştürebilen kat kat kahverengi kabuklarla kaplı böceklerle dolu bir kâsenin üstüne eğilmişti.

Ruse onları tek tek yeşillik filizleri ve bir santim derinliğinde pas rengi toprakla dolu dar ağızlı kavanozlara koyuyor ve her ağır *plop* sesinin ardından yan taraftaki bir ruloya bir çizik atıyordu.

Parlak turuncu tondaki dağınık buklelerinin arasından çalışmasını izledim. "Sıkıcı görünüyor."

"Şu divitle kendimi bıçaklamak istiyorum," diye mırıldandı ve doldurmakla meşgul olduğu şişenin ağzını bir mantarla kapattıktan sonra kâsenin üstüne bir kapak örttü. El çırptı, suratına kocaman bir gülümseme yerleştirdi ve güneş gibi parlayan güzel gözleriyle bana baktı. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

Ona Essi'nin listesini uzattım.

Tezgâhın arkasından geri kalanı ince, uzun bir kuyruğun ucunu kaplayan beyaz bir tüy yumağı havalandı ve öne arkaya sallanarak beni gülümsetti.

"Selam, Uno."

Tüy yumağı birkaç kez biraz daha hızlı sallandıktan sonra şefkatle Ruse'un çenesine sürtündü ve suratına sevecen bir yumuşaklık yayılan Ruse, hiç şüphesiz Uno'nun kulaklarının arkasını okşamak için tezgâhın altına uzandı.

Ne kadar büyümüştü acaba? Miskunnlar çok nadir bulunduğu ve çok gıpta edilen yaratıklar olduğu için, Ruse'u bir anne gibi seven yaratığın çarpıcı kuyruğundan daha fazlasını nadiren görebiliyordum. Çok yazıktı doğrusu.

Öyle tatlı bir yaratıktı ki.

Ruse elindeki listeye bakarak düşünür gibi hımladı. "Şu kan damlasının altında kalan her neyse onun için yardımcı olamayacağım," diye mırıldandı ve lekeyi kazımak için elini tezgâhın üstüne kaldırdı. "Pis bir iş miydi?"

"Ne yazık ki," dedim omuz silkerek. "Fışkırtmayı seven biri çıktı."

"Ah."

"Diğerlerinden stokta olan var mı?"

"Şanslısın," dedi göz kırparak. "Hepsi var."

Kavanoz mücadelesini tekrarlamak zorunda kalmayacağıma şükrederek rahat bir nefes aldım.

Ruse bez bir çanta alıp tezgâhın arkasından çıktı ve kendi kendine mırıldanarak rafların arasına girdi. Geri dönünce dolu çantayı önüme bıraktı ve tekrar yerine otururken deri kaplı bir defteri kendine doğru çekti. Kapağı kaldırdı, sayfaları çevirmeye başladı ve sonunda tepesinde

RAEVE

Ejderha Kantaşı: 721 Bakraç

yazan sayfada durdu.

Gözlerim büyüdü. Hesabımın bu kadar büyüdüğünden haberim yoktu. Gittikçe büyüyen rakamlar, aşağıda yaşayan

yırtıcılar tarafından paramparça edilmek üzere duvardan aşağı ittiğim ceset sayısının çokluğuna delalet ediyordu.

"Bakıyorum da sayıların epey büyümüş, şeyden beri..."

Birikmiş mal varlığımı işaret eden siyah rakamlar kaygan bir yüzeyden suyla yıkanan ıslak bir mürekkep gibi silindi ve yerlerini yeni rakamlar aldı.

Daha küçük rakamlar.

Kaşlarım çatıldı.

Sanırım Elding'in desteklemesi için yalvardığım –ve sadece o çocukları tek başıma kurtarmam imkânsız olduğu için yalvarmıştım– görev için bana fatura kesmeye karar vermişti Sereme.

Ne hoş.

Veren elin gerekirse aynı açgözlülükle *geri alabildiğinin* tatsız bir hatırlatması.

Ruse boğazını temizleyerek pembe gözlüğünü burnunun aşağısına kadar indirdi ve yelpazeleri anımsatan turuncu kirpiklerinin arasından bana baktı. "Yoğun bir tün müydü?"

"Anlaşılan istedikleri türden bir *yoğunluk* değilmiş."

Bana üzgün bir ifadeyle baktıktan sonra hızla kendini toparlayarak yeniden *suratsız esnaf* görüntüsüne büründü. "Pekâlâ, listeden alacaklarının dışında, *altı yüz on* bakraç ejderha kantaşından başka harcamak yapmak istiyor musun?"

Pofladım.

"Aslına bakarsan..." Elbiseme baktım ve ellerimi kalın kırmızı kumaşının üstünde dolaştırdım. "Bunun bir katını çapulcuya atmam gerekti. Yenileyebilir miyim?"

"Sorun olmaz." Bakışları giysimin üstünde dolaştıktan sonra yeniden defterine çevrildi ve kıvrık mavi tüylü divitini mürekkep hokkasına batırdıktan sonra sayfama bir şeyler karaladı. "Başka bir şey?"

Aklım bir kez daha Tarik'i aşağı atmamı izleyen dakikalara döndü. Muhtemelen öldürmüş olmam gereken o ağır aksanlı genç adama karşı hissettiğim sessiz çekimi hatırladım. Ama öldürmemiştim onu. Güzel koktuğu için.

"Testere dişli bıçağın var mı?"

Duraksadı ve bana kaşlarını kaldırarak baktı. "Birini doğramayı mı düşünüyorsun?"

Umarım hayır.

Omuz silktim.

Ruse yine bir şeyler mırıldanarak sandalyesinde döndü ve tezgâhı iterek ayağa kalkarken arkasındaki taş duvara tutundu. Aslında runik sembollerle kaplı bir perde olan duvarı kenara iterek sonunu görünmeyecek kadar derine uzanan dükkânın geri kalanını ve kantaşı kasalar, silahlar, zırhlar ve çeşitli askeri malzemelerle kaplı gerçek duvarları açığa çıkardı.

Izgaralı depo bölmelerinden birinin kilidini açıp içinden aldığı küçük testereyle geri döndü ve silahı bana uzatmandan önce perdeyi geri kapattı.

Testereyi bir elimden diğerine atarak avucumda tarttım. "Şekli iyi ama sapının biraz daha hafif olması daha iyi olurdu."

Başıyla onaylayarak sayfama bir şey daha karaladı. "Saklanma yeri?"

"Uyluk."

"Kılıf?"

"Kolk derisi. Tercihen boyanmış soluktaş kahvesi, tokaları her şeyden olabilir, demir bileşimi hariç."

Son üç kelimeyi aynı anda söyledik ve yazmaya devam ederek başını sallarken Ruse'un dudaklarında minik bir gülümseme belirdi. "Ölçü taleplerine uygun bir tane yaptırır ve teftişe hazır olduğu zaman bir parşömen tarlakuşu gönderirim. Hızlı bir iş istiyorsan ve fazladan para ödemeye razıysan, belki bir sonraki aurora doğuşuna hazır olabilir."

"Kulağa iyi geliyor."

Ne kadar çabuk gelirse o kadar iyiydi. Şu *pelerinli adamın* onu yerleştirdiğim kutu konusunda beni haksız çıkarması ihtimaline karşı.

"Bu kün para çekecek misin?"

"Hayır ama biraz dinlendikten sonra para çekmek ve biraz daha kantaşı dağıtmak için geri döneceğim. Yeraltı Şehri'nde periler açlıktan ölüyor ve hiç kimsenin bir şey yaptığı yok."

"Nasıl istersen."

Ben ilk ödemelerimi aldığım zamanı hatırlarken Ruse bir not defterine bir şeyler yazdı. Kanlı bir iş için kanlı bir ödeme. Ancak böyle görebiliyordum.

Hiçbir şey değişmemişti.

Sadece hayatta kalacak, işimi yapacak ve Essi'yi destekleyecek kadarını kendime saklıyordum. Yoksul, hasta ve açlara periyodik bağışlarım beni ödemelere boğarak ve tutku görevlerimi onaylayarak yatıştırabileceklerini sananlara sessizce *canınız cehenneme* deme yolumdu.

Aslında öyle olmamasına rağmen, kazanmışım gibi hissettiriyordu.

"Çekim için elimizde yeterince para olmasını sağlarım," dedi Ruse kıvrık diviti sallanarak bir şeyler yazmaya devam ederken. "Kral yoksulların karnını doyurmaya senin kadar çaba harcasaydı, Soluk yaşamak için çok daha iyi bir yer olurdu."

Böyle bir şeyi ancak rüyalarımızda görürüz.

Kralın hayatında bir kez bile aç kaldığından şüpheliydim. Gerçek anlamda. Boş bir midenin sızısını tatmış olsaydı, belki de bu kadar beceriksiz ve yetersiz olmazdı. Gerçi olabilirdi de. Bir bok parçasını bin bir şekle sokabilirdiniz ama bok yine bok kalırdı.

Kokusu asla geçmezdi.

Ruse kalın kayıt defterini kapattı. "Elbise konusunda haber veririm. Özel taleplerin... nedeniyle, malzemeyi Yanık'tan ithal eden tüccarın aynı renkten bir miktar daha bulması biraz zaman alabilir.

"Acelesi yok," dedim Essi'nin siparişleriyle dolu çantayı alırken. "Başka kumaşlar beni pişiriyor. Doğru şeyden yapılmasını tercih ederim."

Ruse başını anladım der gibi salladı ve çıkmak için döndüm.

"O kadar çabuk değil, Raeve."

Duraksayarak arkama baktım ve Ruse'un yakın zamanda açılmış bir parşömen tarlakuşunu bana doğru salladığını görünce kaşlarım çatıldı.

"Özür dilerim, yorgun olduğunu biliyorum ama Sereme seninle görüşmek istiyor."

Gökköprüsünde yatarken söndürmeye çalıştığım tüm o gerilim hızla geri döndü ve kalp tendonlarım çekilip geriliyormuş gibi bir hisle doldum.

"Ona uyuduktan sonra geri geleceğimi söyle."

Varlığımı kendisi rica etmek için merdivenleri inmeye zahmet edemiyorsa, şu anda uğraşmak isteyeceğim bir ruh hâlinde olmasa gerekti. Özellikle böyle aç, uykusuzken ve sabrım tükenmenin sınırlarında dolaşırken.

Çıkışa doğru anca üç adım atmıştım ki Ruse'un sesi ayak bileklerimin etrafında şaklayan bir kamçı gibi peşimden geldi. "Bu bir emirdi, Raeve. Rica değil."

Kamçı ayak bileklerime *sarılmıştı* bile.

İç geçirerek tavana baktım ve içimden ona kadar saydıktan sonra dükkânın köşesindeki çıplak yüzlü kapıya yürüdüm. Kapıyı açarken Ruse'un duyabileceği kadar yüksek bir sesle, "O manipülatif yılanın yakınlarında var olmaya nasıl dayanabildiğini aklım almıyor," diye mırıldandım.

Sesim belki de Sereme'in de duyabileceği kadar yüksek çıkmıştı.

Ruse'un kahkahası beni merdiveni tırmanıp yılanın inine girene kadar takip etti.

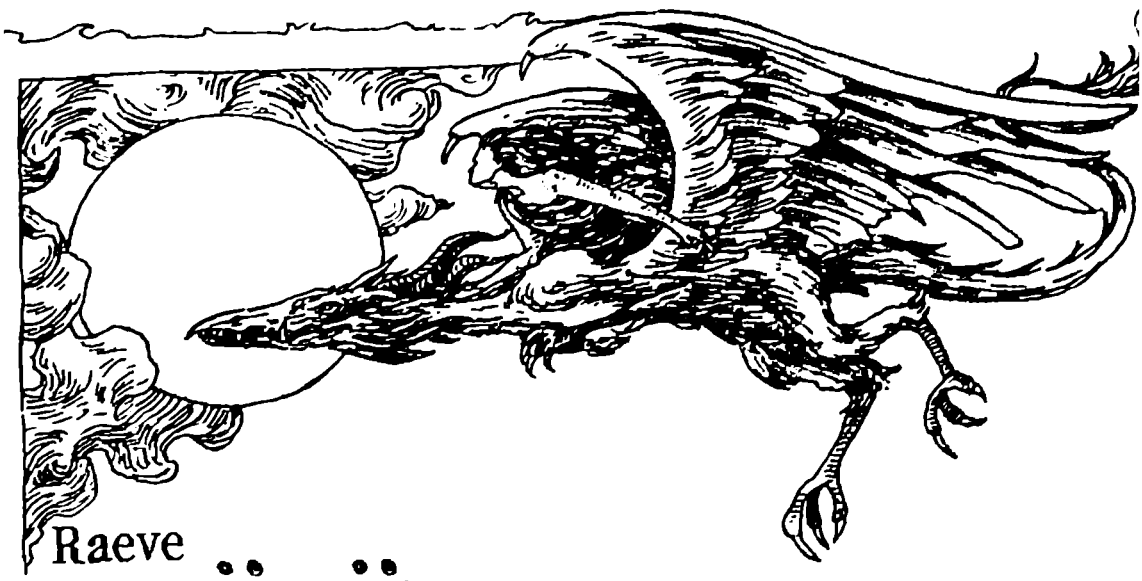

Raeve

8. BÖLÜM

"Seni *duydum*," dedi Sereme, bilenmiş bir bıçak kadar keskin bir sesle.

Uzun ofisinden içeri girerken peçemi açtım ve bakışlarımı etrafa fahiş miktarda mor renk saçan derli toplu odada dolaştırdım.

Halılar, minderli sedirler, duvarlar, kitap rafları...

Kaçışı yoktu. Sanırım bu odaya her adım atışımda bir kedi kaşınma direği muamelesi görmesem bu rengi sevebilirdim.

"Ne var?" dedim Sereme'i aşağıdaki Hendek'e tepeden bakan büyük mor pencerenin yanında görünce. "Hakikaten aklım almıyor. Ruse sadece senin saçmalıklarına sürekli maruz kaldığı için bile bir zammı hak ediyor."

Sereme döndü ve gümüş rengi soğuk bakışlarını bana dikti. Köşeli yüzü her zamanki gibi kusursuz bir şekilde boyanmıştı. Hiçbir zaman yerinden oynamış bir saç teli ya da cildinde en ufak bir kusur göremezdiniz. Kulak memesinde beyaz Runi boncuğu takılıydı. Vücudunu sıkıca saran kalın mor bir palto giymişti ve dikişlerin arasından özenle şekillendirilmiş saçlarının rengiyle birörnek kar beyazı tüy yumakları fışkırıyordu.

Kısık gözlerim boynunda asılı olan ve ucunda ışıltılı runik semboller kazınmış gümüş bir şişenin sallandığı kolyeye çevrildi ve vücudumun her zerresi üstüne atılıp şişeyi boynundan koparma isteğiyle doldu.

İçindekileri bir gidere boşaltma isteğiyle.

Bunu yapmak yerine, odaya hâkim olan ve üstündeki her şey kusursuz bir şekilde yerleştirilmiş büyük çalışma masasına doğru yürüdüm. Çantamı yere bırakarak ziyaretçilere ayrılmış koltuğa oturdum ve bacaklarımı kolçağın üstüne uzattım. "Başka her yerde dilimi tutarım ama burada bunu yapmayı reddediyorum. Seni çok rahatsız ediyorsa sal beni gideyim," dedim kirpiklerimi kırpıştırarak. "Şikâyet etmeyeceğime söz veriyorum. Hatta tam tersi. Bizzat *seçtiğim* kişileri avlarken, yan iş olarak arada örgüt için tek tük cinayetler de işleyebilirim."

Katiller.

Çocuk tacizcileri.

Beceriksiz krallar.

Sereme'in çenesinde bir kas belirginleşti ve bakışları bir kar yatağına düşmüş eriyik bir cevher damlası gibi sertleşti. "Kitleler gibi yaşamaya mecbur kalsaydın, Ath'ın sınırsız desteği olmadan çok zorlanırdın, Raeve. Ceplerini ne kadar çok doldurduğumuzu unutma. O zaman Yeraltı Şehri'nde etrafa saçacak ve belli ki onsuz yapamadığın o sahte önem duygusunu sana sağlayacak ejderha kantaşları da kalmaz."

Anlaşılan ikimiz de oyunu nazik oynayacak ruh hâlinde değiliz.

Elbisemin korse kısmından bir bıçak çektim ve çizmeli ayaklarımı masasına dayayarak kusursuz bir şekilde sıralanmış divitlerinin birkaçını yerinden ettim. "İyiliğimi umursuyormuşsun gibi davranma. Umursamıyorsun," dedim silahı parmaklarımın arasında çevirirken. "Sen sadece bileğime bir kelepçe vurmuş ve adına merhamet demiş bir sürtüksün."

Sereme'in şakağındaki damar öyle bir şişti ki içimden patlamasını umdum. "Bahsi geçen *kelepçeye* rağmen benimle bu tür bir saygısızlıkla konuşman şaşırtıcı."

"Evet, evet," diye mırıldandım bıçağı Tarik'in tırnaklarım altında kuruyan kanını temizlemek içi kullanırken. "İnine çağrılma onurunu neye borçluyum, Sereme?"

Sertleşmiş kan kalıntılarını uzun tüylü mor halısının üstüne attığımı görünce bana dik dik baktı. Sonunda varlığımın katlanmaya değmeyecek kadar büyük bir sıkıntı olduğuna karar vermesini

umarak, bir an önce imha etmek için kıvrandığı uzun bacaklı bir böcekmişim gibi beni odasından süpürmeden önce onu ne kadar zorlayabileceğimi görmek beni her zaman eğlendirirdi.

Bana doğru hareketlendi ve aramızdaki derme çatma barikat olarak gördüğüm masasının arkasında kalan kabarık minderli mor tahtına kurulup ellerini masanın üstünde kavuşturdu. "Parşömen tarlakuşumu aldığından emin olmak istedim."

"Görev tamamlandı mı?" dedim kaşımı kaldırarak.

"Henüz teyit gelmedi. Ben geçen döngü, aurora yükselmeden hemen önce gönderdiğimi kastetmiştim."

Taze emirler.

Ne hoş.

İlgim dağıldı ve dikkatimi yeniden tırnaklarıma çevirip biraz daha kir çıkarmaya koyuldum. "Kaybolmuş olsa gerek. Belki de ben uyuduktan sonra bir tur daha atar gelir, genelde öyle yapıyorlar. Çok düşünceliler. Not almalısın."

Sereme'in sinirinin havayı statik elektrikle yükleyen bir fırtına bulutu gibi kabardığını hissettim.

Yine de tırnaklarımla uğraşmaya devam ettim.

Tık.

Tık.

"Ne ilginç ki tarlakuşlarımı almakta sıkıntı yaşayan tek kişi sensin."

"Dünyanın büyük fenomenlerinden biri."

"Şüpheliyim." Kısa bir duraksama daha ve sonra konuşmaya devam etti. "Rekk'in Aytüyü şehir kümesinde."

Bir anda tadım kaçtı ve bakışlarımı Sereme'in taş gibi donuk bakışlarına çevirdim. "Kimi avlıyor?"

"Bizi."

Cevaben savurduğum küfür elimdeki bıçak kadar keskindi.

"Taç tarafından kiralanmış ve isyanımızı sonlandırmak için burada. Krallığın temiz yüzlü askerlerini tüketmemize son vermek için."

Demek ki ölmesi gerek.

Çizmelerimi masadan çektim ve bıçağımı kınına soktum. "İcabına bakarım," dedim sesimde bir heyecan tınısıyla. Ödül

avcısını her görüşümde, çizmelerinin arka tarafındaki metal mahmuzlar kurumuş kanla kaplı oluyordu. Kanın kime ait olduğunu anlamak için çok çalışan bir hayal gücüne gerek yoktu. Söylentiler doğruysa, muhtemelen zavallı Aytüyü'nü bir önceki binicisini katlettikten sonra baştan çıkarmıştı.

Onu öldürmekten çok büyük haz duyacağım.

Yerimden kalktım—

"Hayır," deyiverdi Sereme ve kaşlarımı çattım.

"Ne demek *hayır*?"

"*Otur,* Raeve."

İç geçirdim ve gözlerindeki hoşnut pırıltıyı görmekten nefret ederek emrine itaat ettim.

"Onu öldürmemi neden istemiyorsun?" diye sordum dişlerimi sıkarak. "Benim işim bu. Başka hiç kimsenin elini kirletmek istemediği çöpleri ben atar, yolu Ath'ı görevlerini tamamlamaktan alıkoyabilecek her tür pislikten arındırırım. Rekk *yolun* üstünde, Sereme. Çoğuna saygı duyduğum diğer üyeleri tehlikeye atıyor."

Sereme beni zerre tedirgin etmeyen donuk bir bakış attı bana, gerçi eğer o güne dek saygımı kazanmak için tek bir şey yapmış olsaydı belki tedirgin olurdum.

"Beni. Üstüne. Sal."

"Hayır."

İşte yine o kahrolası sözcük.

"Ama neden?"

"Çünkü o yakından izlenen bir yem."

"O zaman bu iş için biçilmiş kaftanım demektir."

"*Hayır,*" dedi üçüncü kez azarlar gibi. "Senden o gidene kadar dikkat çekmemeni istiyorum. Yani yapmaması gereken bir şeyi yapan birini bulduğun zaman ya da imdat çığlığı atan birini duyduğun zaman gelişigüzel birilerini öldürmek yok. İş yok. Ben aksini söyleyene kadar hiçbir şey yapmayacaksın. Evinden sadece ürün almak ya da ben çağırırsam bana gelmek için çıkacaksın."

Kafamın içinde düşünceler hızla çalkalanıp kaburgalarımın altında kopan bir kar fırtınasına dönüşürken kaşlarımı çattım.

Rekk Zharos'un başarıyla sonuçlandırmadığı tek bir avı yoktu, yani bu şehirden dikenli kamçısının ucuna kan bulaşmadan ayrılması söz konusu olamazdı.

"Onu ortadan kaldırmazsak, o içimizden birini ortadan kaldırır ve bu hiç hoş olmaz."

"Farkındayım," dedi dudaklarını sıkarak, sinirlerimi o Sereme yılanının sokması misali geren dediğim dedik tonlamasıyla.

Yani...

Daha az gerekli görülen birini Rekk'in önüne atacaktı. Gözü dönmüş Taç'a bir kurban verecekti.

İçimde kaburgalarıma binen o büyük yükün altında eğrilen bir şeyin çatırdadığını hissettim. Üst dudağım büküldü. "Canavarı beslemeye başlarsan, kuytu köşelerden daha fazlası çıkagelir. Kan kokusu havaya bir kez karıştı mı... *ardı... arkaları kesilmez.*"

Sereme iç geçirip divit koleksiyonunu düzeltmek için masanın ucuna uzandı. "Bir kez daha bana işimi nasıl yapacağımı mı söyleyeceksin, Raeve?"

Bundan ben de sıkılmaya başladım.

"Yolunu kestiğimiz her genç elementli acemi sevkiyatı, çok daha büyük bir sorunun içinde küçücük bir yara bandından başka bir şey olmuyor. Kral tahtta oturduğu sürece, o sevkiyatlar bitmez. Kelle avcıları da. Ölümler ve ıstırap da."

Sereme'in bakışları bu görevi Fíur du Ath'ın temsil etmesi *gereken* her şeyden daha fazla önemsiyormuş gibi tüylü divitlerine sabitlenmişti.

Hırlayarak elimi masaya uzattım ve tüylü divitleri yere saçtım. "Ya hastalar? Açlık çekenler? Hükümsüzler?"

Sereme elini yavaş bir hareketle geri çekerken büyümüş gözlerini bana dikti. "Bütün tünü elli yedi hükümsüzü kurtarmakla geçirdik. *Senin* isteğin doğrultusunda—"

"Kaynağını bizzat benim sağladığım bir operasyonla," dedim sertçe, kaşlarımı kaldırarak. "Ya da belki de rezervlerimi sık sık kontrol etmediğim için fark etmeyeceğimi sanmışsındır."

"Elbette rezervlerinden kesinti yaptım," dedi küçümseyici bir tavırla. "Bu tür büyük ölçekli operasyonlar senin asla anlayamayacağın şekilde maliyetlidir. Seni mutlu etmek için gayemizi

riske attık. Siyasi ilerlemenin önü kesildi. Bedelini birinin ödemesi gerekiyordu."

Beni mutlu etmek için.

Tabii ya.

"Bunun bana ne düşündürdüğünü söyleyeyim mi?" dedim tatsız bir gülüşle. "Ath hükümsüzleri elementliler kadar önemsemiyor. Ben Yeraltı Şehri'ne sadece etrafa *kantaşı saçmak* için gitmiyorum, Sereme. Oraya yardıma ihtiyacı olan var mı diye bakmaya gidiyorum çünkü belli ki başka hiç kimsenin umurunda değil."

Sereme memelerinin arasına sarkan küçük şişeyi tuttu.

Siktir.

Bakımlı tırnağının ucunu benim sembolümün girintisinden kaydırırken kendimi hazırladım.

Aynı kazıma hissi bir fileto bıçağı gibi kaburgalarımdan birinin üstünden kayarken bütün vücudum şokla sarsıldı.

"Neden *mutlu* olamıyorsun?" dedi ben kısık gözlerimi bu zehirli kadına dikerek kısa kısa, kesik kesik solurken. "Elding seni kayırıyor. Senin için hiç kimse için yapmadığı şeyleri yapıyor. Bu senin için yeterli değil mi?"

Titreyen elimle yan tarafımı tutarken, Sereme'in sesindeki kıskanç tınıya anlam vermeye çalışıyordum. Elding'le hiç tanışmamış olmam bir yana, favorisi olmak hızla öncelik listemin en dibine yuvarlanıyordu.

Sereme kaşlarını kaldırarak tırnağını şişeye yaklaştırdı. Parmağını beni tekrar altüst etmek için hazırda tuttu.

Yaratıcılar aşkına, bu kadından nefret ediyorum.

"Kral genç elementlilerin zihinlerini onları beyinsiz ölüm canavarlarına dönüştürene kadar ezerken mutlu olmak zor. Daha az değerli görülen binlerce peri, varlıklarını sürdürmek için madenlerde dişleriyle tırnaklarıyla mücadele verirken ve krallığın iyi yağlanmış dişlilerinin köleleri olarak Yeraltı Şehri'nde çürürken." Alnımdaki ter damlalarını hızlı bir hareketle silip elimi cebime attım ve duvardan söktüğüm buruşuk ilanı açıp sertçe vurarak masaya bıraktım ama Sereme doğru düzgün bakmadı bile. "Kral'ı tahtından indirmezsek, işlerin çok daha kötüye gideceğinden en ufak şüphem yok."

"Henüz değil," dedi sert ve düz bir sesle. "Elding uygun görmeden olmaz."

Hep aynı hikâye.

"Elding'in canı cehenneme."

Tırnağını sadistçe bir hareketle bir kez daha sürttü ve bu kez sarsıntısını omurlarımda hissettim. Birkaç kesik nefes daha ve bir an masanın üstünden atlayıp gözlerini yuvalarından oymak için güçlü bir istek duydum. Sonuçlarının canı cehennemeydi.

Ama kendimi tutmayı başardım ve dişlerimi sıkarak konuşurken acı, seken taşlar gibi bir omurumdan diğerine sıçramaya devam ediyordu. "Kral Cadok Vaegor'un gırtlağını kesmek beni sadece senin başına bela olmaktan alıkoymakla kalmayacak, amaca da hizmet edecek."

Sereme şişeyi bıraktı.

Ona bu tatmini yaşatmamak için rahat bir nefes aldığımı belli etmemeye çalışarak titreyen parmağımla telafisi imkânsız bir zarara yol açacak güçteki ilanı işaret ettim. "Adımızı çevreleyen hararet düşünüldüğünde kimse şüphelenmez."

"Detaylı ve iyi düşünülmüş bir plan olmadan, sadece onu öldürmek yönetimi Kraliçe'ye devreder."

"Mükemmel." Bu krallığın ihtiyaç duyduğu şey *tam olarak* buyken, bunun neden bir olumsuzluk olarak sunulduğunu anlayamayarak ellerimi havaya kaldırdım. "Burası kraliçenin ata toprağı. Yönetim zaten onda *olmalı*."

"Üçlü Konsey buna asla müsaade etmez. Kraliçe Dothea sadece Clode'la konuşabiliyor."

Dilimi acımtırak bir tat kapladı. "Üç boncuklu bir oğulları yok mu?"

"Prens Turun safhalardır görülmedi. Bazıları onun delirdiğini, Kral'ın sorunu halka açık etmek yerine onu gözden uzak tutmayı yeğlediğini söylüyor."

"Yine de Kral Cadok Vaegor'dan daha becerikli olacağına bahse girebilirim. Belki de babasının kalıntıları toprağa gübre olunca kafasını dışarı uzatır, kimbilir?"

Sereme bana süpürgeyi eline alıp beni kapıya doğru süpürmeye çoktan hazırmış gibi baktı. "Tekrar ediyorum, bu konuda

bir söz hakkın varmış gibi davranıyorsun, Raeve. Ama yok. Senin tek bir işin var, o da benim emirlerime itaat etmek. Sana bıçağı saplamanı söylediğim zaman ne kadar derine diye soracaksın. Sana *kahrolası* Rekk Zharos'a ilişmemeni söylediğim zaman, Rekk Zharos'a ilişmeyeceksin."

Kadının küfrettiğini duymak tuhaftı. Öfke içimde yokuş aşağı her yuvarlanışında biraz daha büyüyen bir kartopu gibi çalkalanmasaydı belki de yumruğumu havaya kaldırıp zaferimi ilan ederdim.

"Aynada kendi yüzüne nasıl bakabiliyorsun? Gerçekten?"

Şişesini tutunca bütün vücudum bir kez daha kasıldı.

Gözleri hoşnut bir pırıltıyla parlarken, dudakları kanımı kaynatan alaycı bir gülüşle büküldü. "Bunlar alması kolay kararlar değil ama her şeyden önce amacımızı düşünmek zorundayım. Clode'la güçlü bağın, bıçak kullanma becerin ve ilk karşılaşmamızda Yeraltı Şehri'nde çökmenden önce gördüğüm o vahşi yanın seni gözden çıkaramayacağımız bir araç yapıyor."

İçimde buz gibi bir uğultu büyümeye başladı.

Bana denk geldiği ve benim bile anlamadığım o yanımı gördüğü o küne lanet ettim. Gerçi ben karşılaşmamızın o kısmını hatırlamıyordum, altında solup gitmekten memnuniyet duyacağım o buzdan örtünün arkasına top gibi kıvrılmıştım.

Bir şekilde bana kadar ulaşan çığlıkları hatırlıyordum. Ayrıca yaptığım şeyin doğru olmadığı ama kontrolü elinde tutan yanımın farklı bir kurallar setiyle yaşadığı bilgisiyle dolup taştığımı da hatırlıyordum.

Onların gözünde buna *evcilleşmek* dendiğini.

Sereme bana daha sonrasında ona kanla kaplı bir yüz, ışıltılı siyah gözler ve köpek dişlerimi açığa çıkaran bir ifadeyle baktığımı ve tamir edilemeyecek kadar bozuk olduğumu fark edip öfkemi akıtacak bir kanala umutsuzca ihtiyaç duyduğumu anladığını söylemişti.

Şimdiyse her şeyi çok farklı görüyordum.

Beni avlamaya gelen ve yeni parçalanmış adamların cesetlerinin ortasında görmüştü beni ve *en keskin* silahların en kırık

şeylerden çıktığına karar vermişti sanırım. Onları uçup gitmemeleri için kendinize bağladığınız sürece.

"Beni o çöplükten almadan önce de bensiz gayet iyi idare ediyormuşsunuz."

"Sana bir seçenek sundum," dedi hiç sektirmeden.

Boğazımdan yukarı hücum eden bir kahkaha, ağzımdan dışarı neşesiz bir tınıyla döküldü. "Ne seçenekti ama," dedim. "Ya ölecek ya da kanımı senin semboller kazınmış şişene dökecek ve sonsuza dek her fırsatta keyfince dizinin dibine sürükleyebileceğin kölen olacaktım. Gerçi bu şekilde ifade edilmemişti, değil mi? Bana intikam teklif ettin. Öyle bir tablo çizdin ki sana kanımı vermek, şişkin bir böcek gibi ağına düşmek ve işe koşulmak için *can attım.*"

Ne çok boş vaat.

"İşin ironik yanı, benden sadece amaca katılmamı isteseydin, bu krallıkta çok geçmeden keşfettiğim haksızlık miktarı yüzünden zaten kabul edebilirdim. Ama sen illa boynuma bir tasma takmak *istedin.*"

Sereme, benim bir türlü içine giremediğim bir güvenlik baloncuğunun içinde yaşayan birinin rahat özgüveniyle uzun ve derin bir iç geçirdi. "Her zaman dramatize etmeye bayılırsın, Raeve. Gerçek şu ki kanında bu kadar çok mücadele olan ikinci bir periyle daha karşılaşmadım." Zarif elleri memelerinin arasında asılı duran şişeye uzandı. "Belki de beni sürekli test etmesen ve kan bağından istifade etmeye zorlamasan, bu kadar alıngan ve sivri dilli olmazdın."

Evet, tabii. Benim hatam.

"Bu iş için *yaratıldığını* göremiyor musun?"

"Aynen," dedim duygusuz bir ifadeyle. "Hiçbir şey birine kendini hiç bitmeyen bir işkence seansı tehdidi kadar evinde hissettiremez."

"Kişisel bir şey değil. Herkes kanını şişeye koyuyor—"

"*Senin* dışında."

"—ve sayısız avantajından istifade ediyor. Seni ne kadar hızlı iyileştirebildiğimi hatırlıyor musun?" diye devam etti hiç duraksamadan. "O olmasa ölmüştün. Ayrıca cezalandırmak zorunda kaldığım tek kişi sensin."

"*Sen* amaç için ne yapıyorsun?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak. "Elding'in mecazî aletini emmek dışında yani?"

Yanakları kızardı, boyalı dudakları aralandı. Ama ağzından tek kelime çıkmadı.

Kaşlarım havaya kalktı.

Görünüşe bakılırsa o kadar mecazî değilmiş.

"Yaşamayı seçtin," dedi için için köpürerek. "Evet, artık kendi şartlarına göre değil belki ama en azından nefes alıyorsun. Hayatını kurtaran kişiye daha fazla tevazu göstermeni beklerdim."

Dilimi şaklattım ve birilerinin bir başkasına karşılığında bir şey beklemeden yardım etmeyi lütfedeceği bir dünya hayal etmeye çalıştım.

Olmadı.

Binlerce kez parçalarım yeniden bir araya toplanmıştı. Sadece bir kez karşılıksız gerçekleşmişti bu – ama Fallon ölmüştü, ışığı sönmüştü ve onca iyilik dünyadan silinmişti.

Sereme hayatımı kurtardığını sanıyor olabilirdi ama tek yaptığı beni yeniden kafese tıkarak Fallon'ın ölümünü daha derin bir trajediye dönüştürmek olmuştu.

Hücremizde, Fallon'ın küt kömür parçalarıyla tavanımıza çizdiği aylara bakıyor olmayı yeğlerdim. Soluk'un üstünü örten rengârenk bulutları capcanlı bir şekilde anlatmasını dinliyor olmayı. Öyle büyük bir ustalıkla tasvir ederdi ki renklerin tadını alabiliyormuşum, dokularının dilimin üstünde kabardığını hissediyormuşum gibi ağzım sulanırdı.

Fallon o geniş ve güzel kelime dağarcığıyla özgürlüğü muhteşem bir şey gibi anlatmıştı. *Sihirli* bir hava vermişti.

Onunla birlikte bulutların tadına bakmak için sabırsızlanıyordum. Sırtüstü, yan yana yatmak ve *gerçek* aylara bakmak için.

Birlikte.

Ama Fallon ölmüştü ve ben bu mor pullu yılana kelepçelenmiştim. Onu kaybetmeden önce Fallon'a *yaşayacağıma* söz verdiğim hayattan hiçbir şeyi gerçekleştirmemiştim. Uyanıp onu buz kesmiş hâlde bulmadan önce.

Hareketsiz hâlde.

Dikenlerle kaplı bu anı, buzdan bir çivi gibi taşlaşmış kalbimin ta yumuşak çekirdeğine kadar saplanarak içimi ham ve tanıdık bir sızıyla doldurdu—

Hayır.

Kendi içime daldım ve oradaki uçsuz bucaksız donuk nehrin ufalanmış volkanik taşla kaplı kıyısına konarken, oldum olası tüylerimi diken diken eden o ürkütücü sessizlikle bir kez daha sarsıldım. İç acıtıcı anıyı etrafına sarmak için yumruk büyüklüğünde bir taş kaptım ve sonra ayaklarımın çıplak tabanlarını yatıştıran pürüzsüz ve soğuk düzlüğe doğru yürüdüm.

Dizlerimin üstüne inip kalın buzda bir delik açtım ve ilk çatlak açılır açılmaz su yüzeye sızıverdi. Deliği örten buz parçasını kaldırdım, ağır düşünceyi delikten içeri attım ve hızla oradan uzaklaştım. Dış gerçekliğime gözlerimi kırpıştırarak geri dönerken ensemdeki tüyler diken dikendi.

Buz gibi esen bir sonraki nefesimi verirken Sereme'in son sözleri zihnimde yankılanmaya devam ediyordu.

Yaşamayı seçtin.

Evet, artık kendi şartlarına göre değil belki ama...

En azından nefes alıyorsun.

Dizlerimin üstüne çöküp mor ayakkabılarını öpmemi *bayılacakmış* gibi tepeden süzen kadına baktım.

"Hayatımı hiçbir zaman kendi şartlarıma göre yaşamadım." Ayağa kalktım, peçemi yüzümün etrafına sardım, yere saçılan divitleri toplayıp masanın üstüne koydum ve boy sırasına göre dizdim. Sereme'in sevdiği şekilde. "Ve bunu yaşamak olarak kabul etmeyi reddediyorum."

Çantamı aldım ve dönüp kapıya yürüdüm.

"*Gidebileceğini* söylemedim, Raeve."

"Tırnağını sembolüme sürsene," dedim omuz silkerek. "Bak bakalım umurumda mı."

Kapıyı arkamdan çarparak çıktım.

Günlük

Elwin Neván
Yaş: 9 Safha
Taştan Sonra 5.000.030. Safha

Haedeon kendi Aytüyü yumurtasını çalmayı denemek için yarın erkenden yola çıkacak. Oraya kızakla gitmesi ve Arithia'nın duvarlarının ötesindeki tehlikelere rağmen yol üstünde kardan kulübelerde sayısız tün geçirmesi gerekecek.

Bu bana biraz saçma geldi çünkü babamın Aytüyü onu oraya hızlıca taşıyabilir. Ama Haedeon hep böyle yapıldığını söyleyip duruyor. Kendini ispatlamak istiyormuş.

Annemle babamın onun herhangi bir şey ispatlamasını istediğini sanmıyorum çünkü gitmemesi için yalvardıklarına kulak misafiri oldum. Gerçi döktükleri dil hiçbir işe yaramadı.

Bu akşam giysilerini katlayıp çantasına doldurmasına yardım ederken Haedeon sürekli gülümsedi ve espriler yapıp durdu ama korktuğunu anlayabiliyordum. Anlayabiliyordum çünkü şiltesinin yanında tuttuğu kavanozdan bana üç dutşekeri birden verdi.

Normalde bir taneden fazla vermez, karnımın ağrıyacağını söylerdi ama bu bir yalandı. Üçünü birden yedim ve karnıma hiçbir şey olmadı.

Babam bir Aytüyü yumurtası bulmanın gerçekten çok zor olduğunu söyledi. Ta Netheryn'e –başka hiçbir şeyin yetişmeyeceği ya da nefes alamayacağı kadar soğuk bir yer– gitmek ve görülmeden çok yüksek buz kulelerine tırmanmak gerekiyormuş. Yumurtayı bir anne Aytüyü'nün yuvasından çaldıktan sonra kuleden hızla ve hiç gürültü çıkarmadan geri inmek gerekiyormuş.

Ağabeyim kocamandır ve her zaman çok ses çıkarır. Yavaş nefes almayı ya da karda çizmelerini gıcırdatmadan yürümeyi bilmez. Sesi bile pürüzlü gibi kaba ve çatallı çıkar.

Element şarkılarının hiçbirini duymaz.

Belki de o dutşekerleri gerçekten karın ağrısına neden oluyordur çünkü artık kendimi hiç iyi hissetmiyorum…

Ağabeyimin Netheryn'den dönebileceğini sanmıyorum.

Ayışığı Kitaplığı

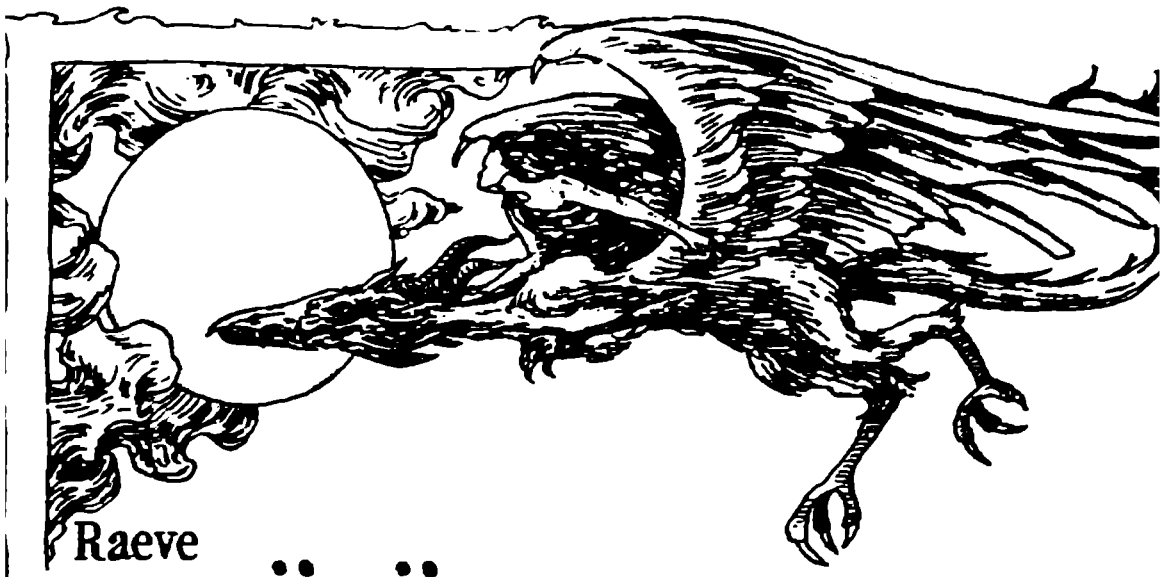

Raeve

10. BÖLÜM

Kıvrık Divit'in kapısını çarparak kapatıp hızlı adımlarla şimdi tüccarların arabaları ve takas edebilecekleri en ucuz sebzeleri kapmak için tezgâhların başına üşüşmüş perilerle dolu olan gürültülü Hendek'ten batıya doğru yürümeye başladım. Eve dönüş yolunda en sevdiğim satıcılardan birinden kremalı bir çörek almayı planlamıştım ama gırtlağıma kadar Sereme'in ağdalı zırvalarıyla dolduğum için iştahım kaçmıştı.

Panikle alınmış gürültülü nefesleri duyunca duraksadım ve hızla etrafıma bakındığımda göğe çevrilmiş bakışları gördüm.

Devasa pençeleriyle bir mancınığı duvardan sökebilecek kadar yakından uçan yetişkin bir Kızgınkursak'ı görünce kalbim küt küt atmaya başladı. İhtişamlı kanatlarının kudretinin estirdiği ani rüzgâr az kalsın beni peçesiz bırakıyordu.

Yaratık göğsünü şişirerek boynunu öne uzattı, ağzını açtı ve karın erimeye başlamasına yeten bir sıcaklığın Hendek'e akmasına neden olacak bir alev dilimine boyadı gökyüzünü.

İnsanlar çığlık çığlığa, dürüst olmak gerekirse, bu açıdan beş para etmeyecek gökköprülerin altında siper almaya koştular. O yaratık kafasını çevirip bizi ateşe vermeye karar verse, hiçbirimizin onu durdurabileceğini sanmıyordum.

Ejderhaalevi doğa kanunlarına itaat etmiyordu. Ignos'un lisanı bile onu tenleri yakmaktan caydıramıyordu. Etle kemiği eritmekten.

Şehirleri yok etmekten.

Sadece ejderhasıyla gücünü ve ateşini kuşanabilecek kadar sıkı bir bağ kurmuş bir *Daga-Mórrk* kullanabilirdi ejderhaalevini. Ancak bu bağ gerçeklikten çok bir efsaneydi.

Yaratık kana bulanmış korkunç bir taç misali duvarın iki tarafı arasına kıstırılmış kolezyuma doğru süzülüyordu.

"Yaratıcılar aşkına," diye mırıldanarak Kızgınkursak'ın devasa yapının üstünde aheste aheste bir daire çizmesini izledim.

Besleme çanı sesi iliklerimde hissedeceğim kadar güçlü bir sesle yankılanırken kalabalığın üstüne uğursuz bir sessizlik çöktü, hava çırpılan kanatların çılgınca vuruş sesiyle tutuşmuştu sanki. Her yönden gelen bir Kızgınkursak fırtınası gökyüzünü aç bir hareketlilikle kapladı. Sivri ağızları bir ok sürüsü gibi kolezyumu nişan alarak bedava öğünlerine doğru kanat çırpıyorlardı.

Yapının içindeki kazığa her kim bağlı idiyse ona diğerlerinden önce ulaşmak için kapışırken birbirleriyle dalaşıyor, pençeleri havada çarpışıyor ve parlak tüyleri etrafa saçılıyordu.

Derin bir sessizliğin çöktüğü Hendek'te kulakları sağır eden bir çığlık ve hemen ardından ıstırap yüklü bir uluma yankılandı, biri Clode'a sesi sırf bizimle alay etmek için dosdoğru bize taşımasını telkin etmişti âdeta. Bize Taç'ı öfkelendirenleri bekleyen ürpertici sonuçları hatırlatmak istercesine.

Gittikçe büyüyen öfkem yüzünden titreyen ellerimi elbisemin katlarının arasına sokup kalın kumaşı yumruklarımın arasında sıktım.

Kızgınkursaklara yem edilen kişi Tarik Relaken gibi bir canavar olsaydı, ben de izleyici koltuklarında kan için çığlıklar atanların arasında bulunurdum. Ama olmazdı.

Hiçbir zaman onlar olmuyor.

Benim gibi hükümsüz kılığında gizlenen diğer perilerdi onlar. Kral'ın aleyhine konuşan sıradan periler ya da evlatlarını her yavrudan istenen acı dolu eleme sürecine zorlanmaktan korumaya çalışan yetenekli çocukların ebeveynleriydi. Tıraş edilmekten. Delik deşik edilmekten. Taç tarafından bahşedilen bir bakraç kantaşma –Soluk'un gittikçe büyüyen milis gücüne yaptıkları

büyük katkıya duyulan minnetin karşılığı– karşılık evlerinden koparılmaktan korumaya çalışan.

Yaralı bir kalp için uyduruk bir bandaj.

Kulakları sağır eden çığlık, parçalanan odunun sesine dönüşürken midem ağzıma geldi ve bir anda kusma isteğiyle doldum.

Muzaffer bir Kızgınkursak tüylü kanatlarını çırparak kolezyumdan göğe havalandı. Sivri ağzından kanlar akan güzel ve korkunç yaratık batıya doğru süzülürken Hendek'teki tüm yüzler canavarın duvar boyunca süzülmesini izlemek için aynı yöne çevrildi.

Ciğerlerimdeki tüm oksijen boşalmıştı sanki.

O istikamette duvar bir noktada Kızgınkursakların yumurtlama alanı Bhoggith'e teslim olarak alçalıyordu. Bu dev yaratıklar ne zaman taze etle batıya uçsalar kurbanı bekleyen tek bir yer olurdu.

Bir yuvaya atılır, ejderhanın yavrularına yem edilirlerdi.

Canlı av olarak.

Ensemden başlayan ürpertinin ayak parmaklarımın uçlarına kadar yayıldığım hissederek bakışlarımı çoğu büyümüş gözler ve kilit vurulmuş gibi sımsıkı büzülmüş ağızlarla göğe bakan kalabalığın üstünde dolaştırdım.

Soluk Krallığı eskiden Yaratıcılar tarafından kutsanmış, Hendek'te çocuk seslerinin yankılandığı yaşanılası bir yermiş eskiden. Suluboyayla boyandığı hissini veren gökyüzünün bir müzik ve sanat çağına ilham verdiği bir yer.

Sonra sadece askeri gücü önemseyen şimdiki kralımız taht yeminini etmiş.

Hun'u o zamanlar, krallığın en parlak günlerindeyken görebilmek isterdim. Sadece dışı değil, iliklerine kadar içi de rengârenk olan o gerçekliği yaşamak.

Sanırım Fallon'm bahsettiği *yaşamak* o olsa gerekti. Bu değil.

Bu olamaz.

Gırtlağımda kaynayan öfkeyi yutkunurken, içimde bu şehri tek nefeste yakacak kadar büyük bir hiddet olduğunu hissediyordum. Buna rağmen kendimi şehir kümesine gidip binicili bir ejderha kiralamak ve batıya Drelgad'a uçma arzumu yok sayarak

yürümeye devam etmeye zorladım. Kral Cadok'un, milis gücüne nezaret etmek için yaşadığı yere.

Ona, her an iki elementli muhafızlar ve yırtıcı ejderhası tarafından korunan, üç boncuklu bu adama, arkamda çok büyük bir destek gücü olmadan, hem de onu öldürecek kadar yaklaşabileceğime yalnızca bir aptal inanırdı. Bu da öfkemi işe yaramaz kılıyordu. En azından Elding bu kötücül ağacın yapraklarını budamaya son verip onu kökünden kesmeye başlamaya karar verene kadar.

Hendek'in azametli iç kısmında zikzaklı bir yol çizerek otuz bir kat tırmandım ve etrafımı kolaçan ederek ufalanmaya başlamış bir gökköprüden geçip Soluk'a tepeden bakan duvar tarafına ulaştım. Bana tıkanmış bir gırtlağı anımsatan kaba bir rüzgâr tünelinden içeri baktım. Zemin ben ya da Essi dışında herkes için her tür korkunç tepkiyi tetikleyen runik sembollerle kaplıydı.

Aniden altlarına yapma dürtüsü mesela. Soluk'un simsiyah göğüne kafaüstü düşmüşler gibi ani bir görüş kaybı. Ve şahsen benim favorim olan, bir Kızgınkursak'ın gagasını tünele uzattığı ve onları bir deliğe sığınmış bir böcek gibi oradan çekip almaya çalıştığı inancı.

Ucu kadife çapulculara açılan bir çöp bacasına benzeyen tünelin önünde duraksadım ve elbisemin korsesinin iplerini çözüp vücuduma yapışan ve hareket etmeyi kolaylaştıran kahverengi soluktaş rengi tulumumu açığa çıkardım. Peçemi, çizmelerimi, korseyi ve malzeme çantasını eteğimin katlarının arasında bohça yaparak paketi gönderdim ve çapraz bir eğimle aşağı uçup sonra gözden kaybolmasını izledim.

Çoğu peri yuvasını güneşin rengârenk camlardan içeri süzülüp odaları sıcaklıkla doldurduğu duvarın diğer tarafına kurmayı yeğlerdi. İnsanların pencere kenarlarına sürekli güneş ışığıyla coşarak büyüyen sebze saksıları dizebildikleri tarafa.

Ben onlardan değildim.

Soğuğu severdim ve bir bitkiyi kendimi kurtarmak için bile canlı tutmayı beceremezdim. Gerçi bunların hiçbiri, alacakaranlık bir manzarası olan sert, soğuk ve sessiz tarafı seçme *nedenimi* açıklamaya yetmiyordu.

Tünelin ayak parmaklarım kenardan dışarı sarkacak kadar ucunda durup güneye doğru uzanan karla kaplı ovalara bakarken rüzgâr saçlarımla oynuyordu. Neredeyse tamamen açılan bulutlar sayesinde, bir uzak yıldızlar denizine ayların serpiştirildiği morumsu ufku engelsiz görebiliyordum.

Birinin Soluk'un rengârenk bulutlarını alıp rendelediği ve sonra da onları top gibi sıkıştırıp göğe fırlattığı hissini uyandıran ölü Kızgınkursakların capcanlı renklerdeki topları en yakındaydı. Kuş tüyünden yapılma yelpazeler gibi etraflarını saran ihtişamlı devasa kanatlarının hatları buradan bile seçiliyordu. Bazen ölmek üzere olan ejderhaların katılaşmadan önce içeri toplamaya yetişemediği kuyruklarının ince tüyleri, gökyüzüne vurulmuş renkli fırça darbelerini anımsatıyordu.

Biraz daha uzakta yanardönerli inci tanelerini, Aytüyü ışığının gri cam kırıklarını anımsatan ışıklarını görebilirdiniz. Bu ışık dışında kapkaranlık olan ufku lekelemiş ışıltılı morlukları anımsatıyorlardı.

Yukarı bakmanın ve geçmişte kalanları görmenin şiirsel bir yanı vardı. Aşağıda hayatta oyalananlar için kedere fırlatılma etkisi yaratan bir şiirsellik. Zamanımın geldiğini anladığımda bir Aytüyü gibi kıvrılıp kendime yıldızların arasında bir yer bulabilecek olsam yapardım bunu. Birilerinin beni arayacağını sandığımdan değildi ama en azından çirkinliğin türlü rengine boyanmış bu güzel dünyada arkamda *parlak* bir şey bıraktığımı bilerek ölürdüm.

Ayrıca canımı sıkan olursa gökyüzünden düşüp onu ezebilme fikri de hoşuma gidiyordu. Soluk Kralı'nı nişan alır ve krallığını bir arada tutmak konusunda bu kadar boktan bir iş çıkardığı için o daha ne olduğunu anlamadan onu imha ederdim.

Adi ama makul bir hareket olurdu.

Mezar taşlarıyla kaplı göğe ilk baktığım andan beri dikkatimi üzerine çeken ergen bir Aytüyü'nün küçük gümüş ayını

buldum. Ciğerlerimi soğuk ve temiz havayla doldururken yüzüme hakiki ve lekelenmemiş bir gülümseme yayıldı.

Birçokları bu aya *Hae'nin Tüneği* derdi.

Ne en büyükleri ne en parlakları ne de en muhteşemleriydi. Ama nedeni her neyse, her aurora yükselişinde gözlerimi açıp dünyanın bu kısmında her daim renkli olan bulutların ötesine bakmadığımı ve o biçimsiz kanatlı, çarpık küçük ayı görmediğimi hayal bile edemiyordum.

Essi bir keresinde bana hikâyesini öğrenmek isteyip istemediğimi sormuştu. Gülümseyerek başımı iki yana sallamıştım. Kalp kırıklığının asırlar ötesine yankılanan bir tonlaması vardı ve Essi'nin sesi o tonlamayla yüklüydü.

En sevdiğim aya bakıp acı veren şeyleri düşünmek istememiştim. O küçük Aytüyüne bakarken kişinin kalbini sevgiyle dolduran mutlu şeylerle dopdolu güzel bir hayatı olduğunu hayal etmek istiyordum.

Belki de benim korkak olduğumu gösteriyordu bu ama bir yerlerden kendime gülümsemeler aşırmak zorundaydım. Ve o ayın... Bana bunu veremediği an yoktu.

Bir gülümsemeyi.

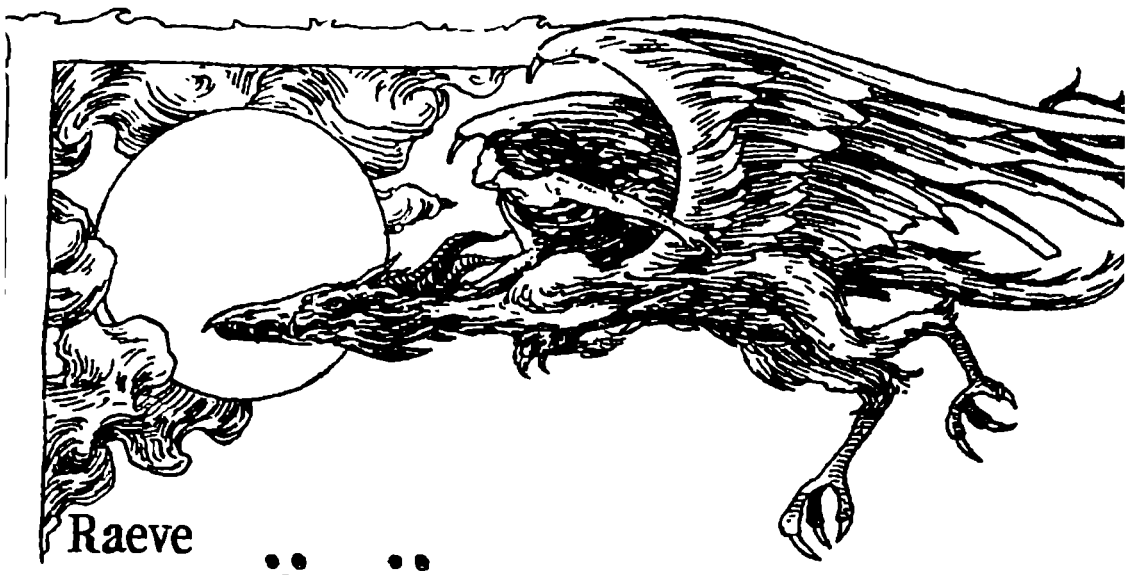

Raeve

11. BÖLÜM

Duvara tutunmak ve ayaklarımı dayamak için çok sayıdaki çatlak ile oyuğu kullanarak aşağıda duvar dibini çevreleyen kaya kırıkları tehdidinin kucak açtığı zemine doğru inmeye başladım. Sivri taşlar henüz bana dişlerini geçirmeyi başaramamış hızlı ve gaddar bir ölüm vaadiyle bekliyordu. Ve Essi'ye.

Çok şükür.

Sivri bir taş çıkıntısına tutunarak diğer elimi yanındaki boşluğa kaydırdım ve sonra daha düz bir duvar gibi *görünen* şeyin –kusursuz bir illüzyon– önünden aşağı sarktım. Ayaklarımı aslında her zaman açık duran geniş bir pencere olan boşluktan içeri itip kendimi dolgun... tereyağlı... ve fırından yeni çıkmış bir şeyin sıcacık kokusunun sindiği, dışarıya göre biraz daha ılık olan odanın zeminine bıraktım.

Çömelir vaziyette yere konarken iştahım ağız sulandıran bir intikam arzusuyla geri dönmüştü. "Hımm, yoksa bu...?"

"Tereyağlı somun," dedi Essi. Üstü aletler, tentürler ve metal kaplarla dolu küçük bir masanın başında bir büyütecin üstüne eğilmiş, gravür çubuklarından biriyle büyütecin altındaki bir şeyin yüzeyini kazıyordu. "Bacadan aşağı atıldıkları anda çizmelerindeki kanın kokusunu aldım."

Masaya uzandım ve tabağından bir parça ekmek koparıp ağzıma atarken, auroranın son inişinden beri ağzıma giren ilk lokmanın hazzıyla inledim. Erimiş tereyağına batırılmış ve tatlı

bir bataklıkdutu reçeliyle kaplanmış yumuşacık, enfes mi enfes bir ekmek dilimi.

Gülümsedim.

Bataklıkdutu reçelini çok severdim. Essi sevmezdi. Yani bu parçayı, pencereden içeri atladığım anda açlıktan midemin zil çalıyor olacağını bildiği için özellikle benim için bırakmıştı. Gerçi bunu itiraf etmezdi ama.

Gerçi etmesini de istemezdim.

O benim için endişelenmiyormuş gibi yapardı; ben de onun için endişelenmiyormuşum gibi yapardım. Sıfır beklentiyle paralel konumda yan yana var oluşumuzu sürdürüyorduk –arada bir sipariş ettiği malzeme listesi ve benim için yaptığı süslü şeyler dışında– ve her şey tıkırındaydı.

Kusursuz bir şekilde.

Tek bir şeyin bile değişmesini istemem.

Ağzımda ekmekle, "İş biraz pisleşti," diye mırıldanarak derme çatma küçük mutfağımıza girdim. Fırından taze çıkmış ekmek somununun üstündeki bezi kaldırdım ve kalm bir dilim kesip üstüne tereyağı ve bolca reçel sürdüm. Buzkutusunu aralayıp parlak yeşil renkli meyvelerden aldım ve dilimlediğim parçaları tabağıma yığdım. "Biraz goro ister misin?"

"Olgun değil onlar."

İki elimin arasında tuttuğum tabakla olduğum yerde döndüm. "Basbayağı olmuşlar işte."

"Olgunlaştıkları zaman kıç kısmı sararıyor." Kafasını işinden kaldırırken kızıl kaşları çillerle kaplı suratından fırlamaya hazırlanır gibi yukarı kalktı. "O tabağındaki dilini patlatır."

Açık yeşil bir dilimi ağzıma attım ve keskin ekşi tat beni boğmaya başlayınca yüzümü buruşturdum. "Olmamışlar," diye söylenerek ağzımdakini çöp kabına tükürdüm.

Essi kendi kendine kıkırdadı ve başını tekrar öne eğip büyütecinin altındaki şey her neyse... her neyle meşgulse, ona geri döndü.

Meyveyi kenara ittim ve ekmek dilimine odaklanarak Essi'nin çalışmasını izlemeye başladım. Bakışlarım parmaklarının ustalıklı hareketlerinden narin hatlarına kaydı. Kahverengi gözler.

Ucu hafif kalkık bir burun. Benimkinden biraz daha uzun olan ve ona etkileyici ve ruhani bir hava katan hafif bir eğimle arkaya yatan sol kulağının tepesindeki hükümsüz çentiği.

Uzun bukleleri, gözlerindeki metalik beneklerle –kızılın daha önce hiç görmediğim bir tonuydular– birörnek gür kızıl bir pelerin gibi kalçalarından aşağı kadar uzanıyordu. Varlığını aydınlatan yegâne renk dokunuşu buydu.

Ekmekten büyük bir ısırık daha alırken, Essi'nin yanıma taşındığı günü hatırladım. Önceden hayli boş olan eve istediğini yapabileceğini söylemiştim. Doğal olarak ortak kullanım alanımız şimdi onun gardırobuyla aynı renkti.

Simsiyah.

Pütürlü mutfak tezgâhları. Eğri büğrü tavan. Engebeli zemini kaplayan tüylü halı. Hatta pencerenin yanında duran ve hiç misafirimiz gelmemesine rağmen –kendi tercihimiz sonucu– üç kişinin sığacağı büyüklükteki kabarık minderli sedirimiz bile.

Bakışlarım Essi tarafından istenmeyen misafirleri geri püskürtmek için özellikle büyülenmiş pencereye çevrilirken, uyanıp onu nöbetlerinden birinin ortasında, tepemde dikilirken bulduğum o günü hatırladım. Elindeki bıçağı bana doğru sallayarak, bir kabı kanımla doldurmamı haykırırken –Derhal doldurmalıydım. Ölüm kalım meselesiydi bu– uğursuz bakan gözlerinin altı kapkaraydı.

Sonuç: Davetsiz misafirleri öldüren bir giriş. Dâhice bir dokunuş.

"Bu enfes olmuş, Essi. Teşekkürler," dedim bir ısırık daha alırken.

"Ne demek. Beğenmene sevindim."

Beğenmek hafif kalırdı. Onun yaptığı yağlı somunun en sevdiğim şey olduğunu bilirdi. İçine ne koyduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu ama lanet olsun, çok iyiydi.

"Üstünde çalıştığın şey ne?"

"Dişin için elmas bir kılıf," dedi kazımaya devam ederek. "Bu karmaşık büyülere dayanacak yoğunlukta bir cevher bulmaya çalışıyordum. Tamamen tesadüf eseri ama elmasın işe yaradığını keşfettim. Ah!" Eli havada, kocaman açtığı gözleriyle bana

nefesimi kesen bir bakış attı. Görkemli zihnini nasıl bir fikir ele geçirdiyse, onun etkisi altında olduğu her hâlinden belliydi. "Tarlakuşumu aldın mı?"

"Hı-hı." Saçlarımı kulaklarımın arkasına ittim ve daha önce bacadan aşağı ittiğim tüm parçaları toplayan tuhaf biçimli taş kurnaya doğru yürüdüm. "Kan bulaştırmışım ama elimden geleni yaptım." Eşyalarımı karıştırmak için tabağımı kenara koydum. "Elmas kuron neye yarıyor?"

"Seni ortadan kesmeden kafanla göğsünün etrafına görünmez ve aşılmaz bir bariyer kuruyor."

Durdum ve omzumun üstünden ona baktım. "Beni ortadan kesmeden mi? Vücudumdan mı bahsediyorsun?"

Kafasını saçları çalkalanan bir kan çanağını anımsatacak kadar hızlı salladı. "Çözmem biraz zaman aldı. Ama şimdi iyi olduğuna güvenebilirsin."

Elbette.

"Her detayı düşündüğün için sağ ol," dedim çantayı alırken.

"Her zaman. Bitmek üzere. Şu yeni gravür çubuğuyla birkaç sembol daha ve aktive edilmeye hazır olacak. Rekk Zharos peşine düştüğüne göre, takmak için iyi bir zaman olduğunu düşündüm."

"Demek yine mesajlarımı okumaya başladın."

Omuz silkip büyütecinin merceğini düzeltti. "Sen çıktıktan sonra içeri süzüldü. Pencere kenarına kendini çarpmaktan burnu ezildi. Katlarını açarak sefaletine son verdim."

"Ve okuyarak."

"Gözüm kaymış olabilir."

Gözün bunu alışkanlık edindi iyice.

Kafamı iki yana sallayıp bakması için çantayı masanın üstünden ona doğru ittim. Pencerenin etrafına işlediği aktif sembollerde bu kadar çok kan kullanılmasının sıkıntısı, parşömen tarlakuşlarının bazen pencereyi... *biz* sanmasıydı. Bana ulaşamadığı zamanlarda Sereme'in yaşadığı ebedi hüsranın kaynağı da buydu aslında.

Essi kafasını bez çantanın içinden geri çektiği zaman yüzü bir tık solgundu. "Balkır kakası yok mu?"

Gözlerimi kırpıştırdım. "Efendim, ne?"

"Yeraltı Şehri'nin kütüphanecisi Yeskorn'dan. Evcil bir balkırı var. Cebinde mi yoksa? Lütfen bana cebinde olduğunu söyle."

"Cebimde *bok* falan yok, Essi. Balkır kakasına neden ihtiyacın var ki?" Konuşmak için ağzını açtı ama hemen sözünü kestim. "Hatırlatırım, benim beynim seninki kadar büyük değil. Biyofizikten bahsetmeye başlarsan beni kaybedersin."

Ağzını tekrar açtı, kapattı, bir süre düşünür gibi oldu ve sonra konuşmaya başladı. "Yedikleri taş başka bir şekilde bulmanın çok zor olduğu bir cevher açısından çok zengin çünkü o cevher bir iğne başından daha fazla büyümeyen minicik bir damla şeklinde oluşuyor. Sindirim yollarında parçalanmadığı için, o cevherden toplamanın en etkili yolu bu. Krem rengi ve diğer cevherlerin çoğundan daha düşük ısıda erimesi onu büyülü kuronları dişlerine sabitlemek için kusursuz bir yapıştırıcı yapıyor."

"Şaka yapıyorsun."

Kaşları alnının ortasında çarpıştı. "Hayatımda ilk kez?"

Yüzümdeki bütün sıcaklık bir anda çekildi ve dengemi sağlamak için masanın kenarına tutundum. "Diğer aktivasyon kılıfını dişime tutturmak için de *bundan* mı kullandın?"

Başını evet der gibi salladı.

"*Balkır boku mu?*"

"Dışkıyı güzelce durulayıp temizledim ve cevheri sterilize ettim. Ama evet... Bir zamanlar boktu."

Yaratıcılar aşkına.

Dilimi ağzımın sağ tarafına uzatıp *bahsi geçen* kuronu yokladım. "Bunu *Raeve'in Bilmesi Gerekmeyen Şeyler* başlığı altında dosyalayalım," diye mırıldanarak bir kupa çıkarmak için dolaba yürüdüm.

Hiçbir zaman.

"Not edildi. Ben, eee..." Arkama bakınca onu sandalyesinde kıpırdanırken ve kafasının arkasını kaşırken buldum. "Rekk'in meşhur başarılarını düşününce, kılıfı bir an önce yerleştirmeyi..."

"Acelesi yok." Bu yeni ve hayli tiksindirici bilgiyle *hiç* acelesi yoktu hem de.

"Ya seni hedef alırsa?"

Filtre edilmiş su sürahisini buzkutumuzdan alıp kupamı doldurdum. "Bana dikkat çekmeme talimatı verildi ve Rekk'in bana burada ulaşamayacağını ikimiz de biliyoruz. Onunla sadece ben baltamı almaya giderken *kazayla* onunla karşılaşır, *kazayla* gırtlağını keserek *kazayla* Sereme'in direkt emirlerini çiğner ve *kazayla* yoldaşlarımdan birinin hayatını kurtarırsam çarpışırız."

Vazgeçilmez olmanın tek avantajı? Emir ihlalim yüzünden Sereme'in beni ölümcül şekilde yaralamayacağından emindim. Beni kontrolü yeniden ele aldığı hissine kavuşana kadar hırpalardı, o kadar.

Her zamanki boktanlıklar.

Suyla midemi doldurup boşalan kupayı lavabonun içine bırakırken ve tezgâhın üstünden bir bant alıp ağır saçlarımı topuzla tepede toplarken Essi'nin sandalyesinin ayaklarının yere sürtündüğünü duydum.

Sessizlik gittikçe büyüdü ve sırtımın karıncalandığını hissettim.

Arkama döndüm.

Essi artık projesine bakmıyordu. Yüzü bana dönük, elleri dizlerindeydi ve endişeyle büyümüş gözleriyle bana bakıyordu. Göğsümü delip geçecek kadar sert ve ucunun sırtımdan çıktığını hissettiğim bir bakışla.

"Kes şunu," diye homurdandım. "Bana öyle bakma."

Bana neden böyle bakıyor ki?

Gözleri bir hüzün tabakasıyla kaplandı ve bu çok daha kötüydü. "Raeve, seni kaybedemem—"

"Bu konulara girmiyoruz, Essi. Bu hâlimizle gayet iyiyiz. Bozuk olmayan bir şeyi kurcalama."

Ağzını açarken kaşları çatıldı ama hiçbir şey söylemedi. Sözcükler ağzından çıkaramayacağı kadar büyükmüş gibi.

İyi. İçeride *kalmalıydılar.* Bana endişelendiğini söylemesini istemiyordum. Beni önemsediğini. Aynı sözcükleri ona *geri* söylemek istemiyordum.

Değer verdiğim kişiler hep ölürdü.

"Zaten şu an ortalık karışık." Döndüm, gözlerimi elimdeki işten ayırmadan bardağımı ve tabağımı durulayıp lavabonun yanına bıraktım. "Asayiş berkemal mesajını getiren tarlakuşunu

almadan Yeraltı Şehri'ne gidemem." İki parçayı da kurulayıp kaldırdıktan sonra kurnaya gidip eşyalarımı topladım. "Çok yorgunum. Şu aptal tüyleri kirpiklerimden söküp biraz dinleneyim, Sereme'den mesaj gelir gelmez gidip senin balkır bokunu alırım. Anlaştık mı?"

Essi cevap vermedi.

Sessizlik fazla uzayıp gürültülü bir hâl alınca döndüm ve yaşlarla dolu iri gözlerine baktım.

Kahretsin.

"Anlaştık mı, Essi?"

Dudaklarını birbirine bastırarak gönülsüz bir onayla başını salladı.

Odama inilen girişteki zemin kapağını kaldırdım ve basamakların yarısını inmişken Essi'nin sözleri kaburgalarımın arasına fırlatılmış bir bıçak gibi ta derine saplandı. "Sereme'den ben de senin kadar hazzetmiyorum ama bir kere olsun onu dinlemen gerektiğini düşünüyorum. Lütfen, Raeve. Ben—" İç geçirdi ve kısa bir duraksamanın ardından nefesimi kesen sözlü bir hançer daha fırlattı. "Sen benim tek ailemsin."

Dudaklarımı öyle bir sıktım ki eriyip birbirlerine yapışmadıklarına şaşırdım.

Essi bozulmuştu. Daha doğrusu *döngünün* tamamı bozulmuştu. Bu döngüyü sonlandırıp başkalarının iyiliğimle ilgili endişelerini dile getirmeye son verdiği ve aileleri olduğumu söylemediği yeni bir döngüye –*normal* bir döngüye– uyanmalıydım. Böyle güzel şeylere ödenmesi çok ağır bir fiyat etiketi olmadan sahip olmazdım.

"Lütfen Yeraltı Şehri'ne bensiz gitme. Oraya tek başına gitmenden nefret ettiğimi biliyorsun." Essi'nin görüş alanından çıktım ve kapağı ağır bir *tangırtıyla* üstüme kapattım.

Odam yaşama alanımızın geri kalanının aksine hayli boştu. Boyasız tavanıma kömür parçalarıyla çizdiğim aylardan oluşan duvar resmi dışında hiçbir süsleme yoktu. Essi nedenini

hiç sormamıştı ama bu künün gidişatına bakılırsa aşağı koşup soruyu dumanı tüten bir bok yığını gibi ayaklarımın dibine boşaltırsa hiç şaşırmazdım.

"Kahretsin," diye söylenerek kucağımdaki eşyaları yere bıraktım. Derin bir iç çektim ve yarı kapalı gözlerle güney tarafındaki duvarımın büyük kısmını kaplayan geniş pencerenin yanında yerde duran kalın bir kumaşla kaplı şilteme baktım.

Tüylü battaniyeler, kabarık yastıklar yoktu. Sadece üstüne kıvrılıp bayılacağım rahat bir alan. Şu anda yapmak istediğim tek şey de buydu ama şu kuştüylerini yolmazsam, tüy dökme döneminin ortasındaki pejmürde bir Kızgınkursak gibi kirpiklerimin bir kısmını kaybetmiş olarak uyanırdım.

Başıma gelmeyen bir şey değildi.

"Tembellik etme, Raeve. Hallet şu işi."

Eşyalarımı yerden topladım ve arka duvarın arkasında kalan giyinme alanıma geçip elbisemi astım, gizli bölgelerdeki hançerlerimi bir kuşun tüylerini yolar gibi tek tek çıkardım. Uyluğuma bağlı tuttuğum bir tanesi hariç hepsini rafa kaldırdıktan sonra vücudumu saran tulumumda kan lekesi var mı diye baktım. Olmadığını görünce tulumla uyuyabileceğime ve kalan az miktardaki enerjimi yeni botlarımı ovalamaya, kahrolası tüyleri çıkarmaya ve yatmaya hazırlanmaya ayırabileceğime karar verdim ve esnememi güçlükle bastırarak uyku odama geri döndüm.

Duvarda asılı duran, yuva kuran bir Aytüyü şeklinde yontulmuş düz bir taş parçasının önünde duraksadım. Taşı kenara itip elimi arkasındaki deliğe uzattım ve çıkardığım küçük ahşap kutuyu pencerenin yanına yerleştirdim.

Yerden tavana kadar uzanan ve pencerenin diğer tarafından bakıldığı zaman taş olarak görünmesini sağlayan üstü buz tutmuş simgelerle çevrili olan cam, Soluk'un kademeli olarak bulanıklaşarak nihayet Gölge'yle buluşan manzarasını ayaklar altına seriyordu. Essi'nin akılcı uyarlamalarından biri daha.

Gözlerim uzakta o çarpık ayı aradı ve yükselen auroranın ellerini zapt edemeyen rüzgâr tarafından soyulmuş gümüş rengi bir elbisenin tel tel olmuş ipleri gibi dolandığını gördüm.

Üstümde bir şey oturuyormuş gibi göğsüme yayılan ağırlığa rağmen yanaklarım yumuşak bir gülümsemeyle doldu. *Pişmanlığı...* andıran o ağırlık.

Gülümsemem silindi.

Essi bana ailesi olduğumu söylemişti ve ben arkamı dönüp gitmiştim. Yaşadığı onca şeyden sonra, *ben arkamı dönüp gitmiştim.*

Derdim ne benim?

O aya kalbimde bu kadar büyük bir sevgiyle nasıl bakabiliyordum – hem de o sevgi Essi'ye her bakışımda kaburgalarımdan geri sekiyorken?

Aptalca bir soruydu. Derdimin ne olduğunu çok iyi biliyordum.

O ayı sevmek güvenli bir histi. Aydüşüşleri çok nadir yaşandığı için o ay yüksek ihtimalle hep orada olacak ve sessiz hayranlığımın alıcısı olacaktı.

Oysa Essi'yi sevmek, olur da parmaklarımı birazcık sıksam ellerimin arasında tuzla buz olabilecek kırılgan bir şeyi tutuyormuşum hissini uyandırıyordu bende.

İç geçirerek küçük kutumun kapağını kaldırdım.

Tiya düz parşömen kanatlarını çırptı ve kutunun içinden yükselerek bir heyecan sersemliği içinde etrafımda dönerek yüzüme, omzuma boynuma sürtündü. Kulağımdan içeri sokulmaya çalışınca kendimi gülümsemekten alamadım.

"Dikkat et de canın yanmasın," diye mırıldandım onu nazik bir hareketle yüzümden uzaklaştırıp minik kanatlarını esnetebilmesi için odanın içine doğru iterken. Birkaç yamuk tur attıktan sonra başını içeri doğru çekti ve baş aşağı aşırı hızlı bir düşüşe geçti.

Çok fazla alçaldı.

Gaga üstü zemine çarpınca irkildim.

Kahretsin.

Ayağa fırlayıp yanına koştum ve onu avucuma aldım. "Tiya, keşke bunu yapmaya son versen."

Tiya sıçrayarak sırtüstü dönünce karnına yazılmış dört güzel harf açığa çıktı. Mesajının geri kalanı en iyi aerodinamiği sağlayacak şekilde biçimlendirilmiş katlarının arasında gizliydi.

tiya

Beni katlarını açmaya ikna etmek için incelikli olmaya bile gerek duymayan çabalamasından hiç etkilenmeyerek ona hayret dolu bir bakış attım. "Bana kendini okutmak için kullandığın hileler arasında, bu en az sevdiğim, biliyor musun?" diye mırıldanarak tekrar hareket etmesini ve geri havaya fırlamasını ve ben dışarıdayken biriktirdiği enerjiyi yakmasını bekledim.

Hiçbir şey olmadı.

"Çok ciddiyim." Elimi salladım. "Ölü gibi görünüyorsun. Kes şunu."

Yine kıpırdamadı.

Üstüne doğru üfledim. Tekrar üfledim.

Tekrar.

Kalbim hızlandı. "*Tiya—*"

Parşömen kuyruğunu salladı ve içim büyük bir rahatlamayla karıncalanırken, ciğerlerimde tuttuğum bütün hava bir anda boşalıverdi.

Göğüs kemiğimi ovalayarak kafamı salladım. "Buna *kötü davranışı ödüllendirmek* deniyor," diye söylenerek ezik gagasını, kafasını, kuyruğunu, kanatlarını ve sonra bedenini oluşturan katları açtım ve en az beş döngü öncesinden kalma mesajını açığa çıkardım.

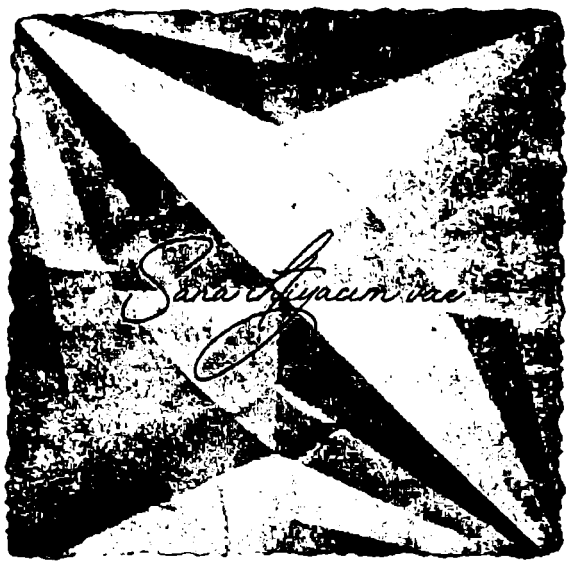

Bu üç kelimenin beni hedeflemediğinden emindim ama bu onları tekrar tekrar okumaktan alıkoymuyordu.

Başparmağımı Tiya'nın karnını okşar gibi üstlerinde dolaştırarak her biri özenle yazılmış harflerin narin kavislerine bakarken, bana geldiği ânı hatırlıyordum.

Her kime gönderildiyse ona giderken yolunu kaybetmiş ve bir fırtınadan sığınacak bir yer arar gibi boynumun girintisine sokulmuş olmalıydı. Onu açmış, mesajını okumuş ve ne kadar önemli olduğunu –iyi olmayan ve belki de bunu nasıl dile getireceğini bilmeyen birinden geldiğini– anlamıştım.

Sonra onu geri katlayıp göğe geri üflerken kendini yeniden ayarlaması ve doğru istikamete gitmesi için onu hava akımının içine doğru yukarı taşımasını rica etmiştim Clode'dan.

Her kime gitmesi gerekiyorsa onu bulabilmesi için.

Ertesi sabah uyandığımda onu Clode'un cereyanlarıyla mücadele etmiş ve sonunda *kazanmış* gibi, kanadında ufak bir yırtık ve ezik bir burunla avucumun içinde yatarken bulmuştum.

Sonrasında ondan ayrılmak zor olmuştu.

Parmağımı o üç kelimenin üstünde bir kez daha dolaştırdıktan sonra onu nazik hareketlerle geri katladım, gagasının eğriliğini düzelttim ve kanadındaki yırtığın büyüyüp büyümediğini kontrol ettim. Kanat çırparak avucumdan fırladı ve enerjiyle dolup taşıyormuş gibi odanın içinde dört dönmeye başladı.

Onu, "Daha dikkatli olmazsan, odayı kaz tüyleriyle doldurmam gerekecek," diye uyardım ve havada bir takla atıp titrek

bir süzülüşle bana doğru uçarak boynumun girintisine sokuldu. Elimi üstüne koydum ve onu kıpırdanmayı tamamen bırakana kadar okşarken aklım Essi'ye kaydı. *Gereğinden fazlasıyla* yüklü iri gözleriyle bana attığı sarsıcı bakışa.

İç geçirerek ot şilteme yürüdüm ve gözlerimi gökyüzüne çevirdim.

Fallon bir keresinde bana çocukken sırtüstü uzanıp aylara bakarak dilek tuttuğunu söylemişti. Bazen gerçek olan dilekler.

Buna *sihir* diyordu.

Essi'nin muhteşemliği dışında aklıma uymayan şeylere hiçbir zaman inanmazdım ben. Ama belki de bu çok sevdiğim aya bakarak dilek tutmaya başlamamın zamanı gelmişti. Essi'nin bakışlarında o yoğun hüznü bir daha görmek zorunda kalmamak için kalbimi yumuşak ve pamuk gibi bir kalple değiştirmenin bir yolunu bulmasını dilemeliydim belki de.

Yaratıcılar aşkına, dallamanın önde gideniyim.

Tiya'yı ellerimin arasında tutarak yan yattım ve dünya ne kadar gürültülü gelirse gelsin zihnimi her zaman yatıştıran o yumuşak melodiyi mırıldanarak Hae'nin Tünėği'ni seyretmeye başladım.

Günlük

Elluin Neván

Yaş: 9 Safha

Taştan Sonra 5.000.030. Safha

Haedeon beni kızağında bulduğunda aurora batmak üzereydi.

Beni görünce sevinir sanmıştım. Oysa daha önce ondan hiç duymadığım aksi ve yüksek bir sesle beni Arithia'ya, eve geri götüreceğini söyledi. Ama sonra aurora doğarken bana çay kaynattı, eşyalarımızı topladı ve aynı istikamette ilerlemeye devam ettik.

Beni biraz affetmiş olmalı sanırım çünkü bu tün biraz mantar çorbası içtikten sonra bana bir dutşekeri verdi. Haedeon kendi çorbasını bitirmedi ya da şekerlemesini yemedi ve tüm vaktini ejderhapulu bıçağı yontmaya harcadı.

Bana gideceğimiz yere üç aurora döngüsü içinde ulaşacağımızı söyledi. Haedeon aurora doğuşunda anne Aytüyü avlanmaya çıkarken yola düşmeden önce Netheryn'in dışında bir kuluçka kulübesinde bir tün geçirecektik. Bana o dönene kadar ya da onsuz üç tün geçene kadar kulübeden ayrılmamamı tembihledi.

Kızağına bir barakada oturup dutşekeri yemek için saklanmadığım için bana biraz saçma geldi bu.

Ben buraya kendi Aytüyü yumurtamı bulmak için gelmiştim.

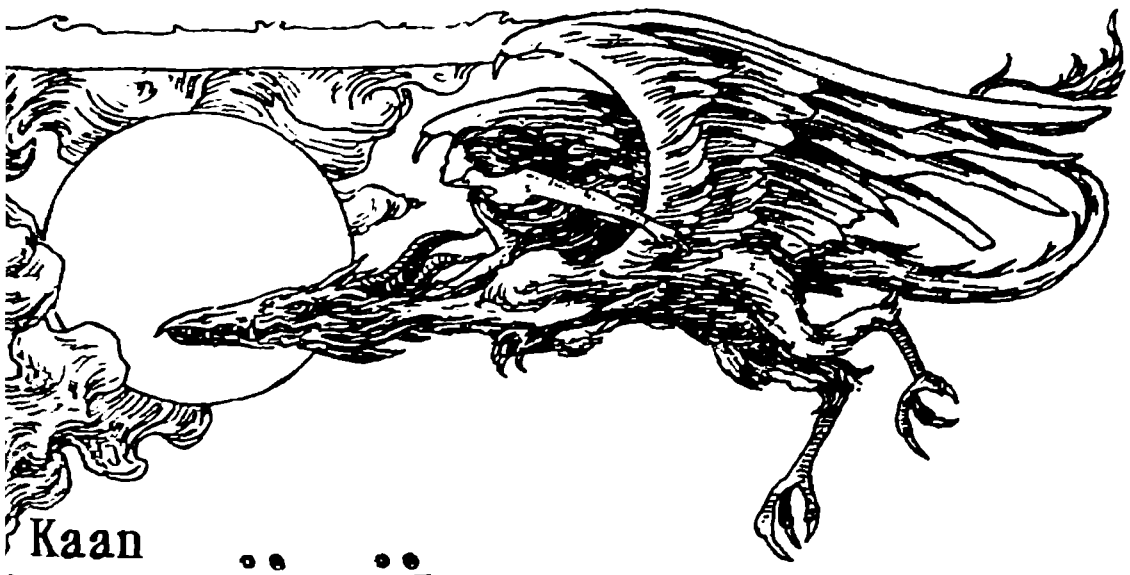

Kaan

13. BÖLÜM

Loş bir locanın arka tarafında otururken, içeriyi kimse göremesin diye sımsıkı kapatılmış kadife perdelere rağmen pelerinimin başlığını indirmedim. Locadaki tek yoldaşım ağzıma götürüp yoğun kıvamlı ve buruk tatlı sıvıdan bol köpüklü bir yudum aldığım ağır bal likörü bardağıydı. Dişlerimin arasından tıslayarak ve kaşlarımı çatarak bardağı masaya vurur gibi bıraktım.

Bu şehrin bal likörünün çamurlu bir varilde damıtılmış gibi bir tadı vardı ama yine de en az iki katı pis olan ve dişlerinizde kir bırakan bulanık suya yeğlerdim.

Susuzluk giderici ılık tat, göğsümün içindeki kemikler kırılmış ve etime saplanmış gibi hissetmeme neden olan o sarsılma hissini sadece azıcık yatıştırabildi.

Kızın o olmadığını biliyordum. Bunun imkânsız olduğunu. Delirmek üzere olduğumu... ve safhalardır deli gezdiğimi.

Yine de.

O gözler.

O koku.

O ses—

Hırlayarak bardağı tekrar dudaklarıma götürdüm.

Perde aralandı.

Gururlu ama narin bir duruşu olan kukuletalı bir kadın peşinde onu alması için omzunu dürten bir parşömen tarlakuşuyla locamdan içeri girdi.

Kadın iç geçirerek tarlakuşunu aldı.

Sahte bir vakur duruş takınarak bulanık içeceğimden bir yudum daha aldım ve yüzü pelerininin başlığının altında kuytuda kalan kadın karşıma oturdu.

"Kardeşimin görüş alanından çıkmana yine izin verdiğini görmek şaşırtıcı," diye mırıldanarak bardağımı masaya koydum. "*Prenses.*"

Kyzari başlığını arkaya itti ve kaşlarını kaldırarak delici mavi gözleriyle bana baktı. Neredeyse bileğimden kalın bir örgüyle toplanmış beyaz saçları belini geçiyordu ve teni ellerinin üstündeki damar ağını çıplak gözle görebileceğim kadar beyazdı.

İlk nefesini aldığı günden beri alnında taşıdığı gümüş metal kıvrımlarının tam merkezinde oturan siyah Eter Taşı'nın süslediği taca çevrildi bakışlarım.

Onu görmeyeli uzun zaman olmuştu. Veya'yla birlikte annemin özel yerine gidip onu orada bulduğumuz zamandan beri. Bir süredir kendini oraya kapattığını fark etmiştik.

Saklanmak için.

Bu ilk kaçışı değildi. Muhtemelen sonuncu da olmayacaktı.

Duvardan kemikli bir pençe gibi dışarı uzanan fenere yaklaştı ve kanat çırpmaya devam eden, okunmamış parşömen tarlakuşunu alevin üstüne tuttu. Ateş mesaj kuşunu bir lokmada yutarken, Kyzari parşömeni neredeyse tamamen yok olana kadar tuttu, sonra da taş masanın üstüne atıp küle dönmesini izledi.

Kaşlarım çatıldı.

"Kendimi artık Yaratıcılara adadım," diye duyurdu ellerini birbirine sürterek silkeledikten sonra kupamı almaya uzanırken. "Bekâret Yemini ettim—"

"Sen benim yeğenimsin. *Bekâretin* konuşmak isteyeceğim en son şey—"

"—babam artık beni kaybetmekten korkmadığı için canım ne isterse yapabilirim."

Ötesinde kalan umumi alanda yalnız bir kemancının bir melodiye ses verdiği perdenin dışından duyulmaması için sesimi iyice alçaltarak, "Yalan," diye homurdandım. "Aytüyün seninle burada karşılaşmadan önce özellikle teftiş ettiğim saray kafesinde

değil ve onu gevşek ağızlı bir şehir sığırtmacına emanet etmeyeceğini ikimiz de biliyoruz."

Kyzari gözlerini devirerek içkimden bir yudum çaldı ve tadı tokat gibi çarpan içkiye yüzünü buruşturarak baktı.

"Buraya kiralık bir ejderhayla gelmişsin," dedim ve kupayı masaya çarparcasına bıraktı. "Peçe açma seremonisinden sonra, henüz gökler hareketliyken, babanın yokluğunu fark etmesinin zaman alacağını tahmin ederek Arithia'dan gizlice kaçmış olmalısın."

"Ne kadar akıllısın. İçkinin tadı çamur gibi."

"Ömrünün geri kalanını bir kaçak olarak, korunaklı büyütülmüş, dünyadan bihaber bir prensese göre bir yer olmayan kırık dökük bir krallıkta kendine bir hayat kurmaya çalışarak geçirmek niyetindeysen alışman gereken bir lezzet."

Tek kaşını kaldırdı. "Çanağına kim sıçtı?"

"Sana böyle konuşmayı kim öğretti?"

Dudakları küçük bir gülümsemeyle büküldü. "Sanırım sandığın kadar korunaklı yetiştirilmemişim."

Homurdandım.

Sanmam.

Sessizlik fazla uzun sürünce, Kyzari sonunda boğazını temizledi ve bakışları hâlâ sıkı sıkı tuttuğu içki kupasına çevrildi. "Ben... şey... benimle buluşmayı kabul ettiğin için minnettarım. Beni Boltanik Ovaları'nda çok uzun bir yolculuktan kurtardın."

Demek Dhomm'a gidiyordu.

"Seçme şansım olduğunu bilmiyordum," dedim kollarımı kavuşturup başımı yana yatırarak ateş ışığında ona bakarken. "Tarlakuşun çok katı bir dille yazılmıştı. Bana emir verilmesine alışık değilimdir. Başkasından olsa, razı geleceğimden emin değilim."

Yanakları kızardı ve bana beyaz kaşlarının altından suçlu bir bakış attı. "Özür dilerim. Hocam bana disiplini asla elden bırakmamayı öğretti. Metotları tartışmaya açık olabilir ama sanırım öğretilerinin bazıları işe yarıyor."

Disiplini elden bırakmamak mı?

Kaşımı kaldırdım. Bekledim.

"Bana öyle bakma."

Yine de, *bekledim.*

Kyzari iç geçirerek bakışlarını kupasına indirdi ve sonra bir çırpıda söyleyiverdi. "Önemli şeyler değildi. Harflerimi birleştirmeyi unuttuğum zaman binici kamçısıyla parmak boğumlarıma vurmak falan gibi şeyler."

Kanım magmaya döndü.

"Sana kamçıyla mı vuruyordu? Harfleri birleştirmeyi unuttuğun için?" Kontrollü sesim damarlarımda kaynayan şiddeti ele vermeyecek kadar sakindi.

"Pislik herif, biliyorum. Ama babam sadece zayıf kalpli perilerin yakındığını söyler, bu yüzden hocama nefret dolu soneler yazıp bunları ateşe göndermekle yetinirdim," dedi muzaffer bir sırıtışla. Bu herifin yanlışını telafi ediyormuş gibi. "Şimdi ne zaman *kusursuz bir el yazısıyla* bir şey yazsam, adamın gırtlağına bir yumruk yapıştırmak istiyorum. Yumruk atmayı bildiğimden değil ama yine de yapmak isterdim."

"Ben de kafasını koparmak isterdim."

Kyzari'nin bakışları hızla bana çevrildi. Ağzını açtı, geri kapadı, kafasını salladı ve bakışlarını yeniden içkiye indirdi.

Muhtemelen şaka yaptığımı sanmıştı.

Yapmamıştım.

Ayrıca babasının kafasını da koparmak isterdim. Ama bunu söylemedim.

"Bu yüzden mi kaçıyordun?"

"Hayır." İçkiyi aldı ve kaşlarımın çatılmasına neden olacak kadar büyük bir yudum aldıktan sonra suratını buruşturarak masaya geri bıraktı. "Sen Soluk'ta ne arıyorsun?"

"Bir şeyin peşindeyim. Kraliçe'nin bana bir iyilik borcu var. Cadok, Drelgad'da." Omuz silktim. "Denk geldi."

"Ya öğrenirse?"

"Öğrenmez. Sen beni gammazlamazsan tabii."

"Düşünmüyor değilim. Beni uyarmadan tatmama izin verdiğin bu içkinin tadı canımı bayağı sıktı."

Kaşımı kaldırdım. Dudağımın kenarı hafifçe yukarı büküldü... ama sırf o da gülümsediği için. Gülümsemesi bir an oradayken bir sonrakinde kayboluverdi.

Benimki de silindi. "Bir şey için yardıma ihtiyacın var."

Bu kez kupayı masaya çok daha yumuşak bir hareketle bıraktı ve onu elinde çevirmeye devam ederken, bir yandan alt dudağını ısırarak gözlerini yarısı boşalmış içkinin derinliklerine dikti.

Derin bir iç çektim.

Öne doğru eğilerek kollarımı masaya yasladım. "Sorun nedir, Prenses?"

Yutkundu ve kalplerin birileri savaşa hazırlanırken tutturduğu o hızlı koşunun çılgın gümbürtüsünü onda duyar gibi oldum.

Nihayet ağzını açınca sesi hırıltılı bir fısıltı gibi çıktı. "Ben... onu *duyabiliyorum.*"

"Kimi?"

Bir yutkunma daha ve bana matlaşmış gözlerle bakarak bir elini tacına götürdü.

Eter Taşı'na.

Kanım buz kesti.

Sırtımı arkama yasladım ve aklım ağzımdan dışarı itecek kadar evcilleştiremediğim düşüncelerle dolu hâlde gözlerimi ona diktim.

Yanağından bir damla yaş süzüldü ve onu gördüm.

Gerçek anlamda gördüm.

Gözlerinin altındaki koyu girintileri. Cılız, neredeyse iskelet kadar zayıf elini ve elmacıkkemiklerinin eskiye nazaran daha çıkık olduğunu. Yer yer kanatacak kadar yenmiş tırnaklarını.

Kyzari *eriyip gidiyordu...*

İçimde yakıcı ve yırtıcı bir şey şahlandı.

Öne eğildim ve sözcükleri sıkılı dişlerimin arasından zorla dışarı iterek, "Ne zamandır?" dedim.

Gözlerini kırpıştırdı ve düşen bir gözyaşı damlasını aceleyle sildikten sonra bakışlarını masanın yüzeyine çevirdi. "Emin değilim. Bakıcılarım doğduktan sonra ilk birkaç döngü boyunca durmadan haykırdığımı söylüyorlar, tacın beni güçsüzleştirmesi beklendiği için bunu yadırgamışlar. Yaratıcıları çoktan duymaya

başladığımdan ve onların yaygarasını bastırmak için haykırdığımdan şüphelenerek bana demir bir kolye takmışlar. Söylediklerine göre hemen yatışmışım."

Zorlukla yutkundum.

Huzursuz bir çocuk olduğunu duymuştum ama ben bunu dünyaya –benim de her geçen gün biraz daha fazla nefret ettiğim dünyaya– gelişinin travmasının yankısına yormuştum.

"Ama büyüdükçe, sessizlik bana tarif edemeyeceğim şekillerde *sıkıntı vermeye* devam etti ve bir şeylerden mahrum olduğum duygusundan bir türlü silkinemedim. On sekiz yaşına basmak üzereyken kolyeyi çıkardım ve duyduğum tek şey... *feryat eden bir ses* oldu," dedi nefes nefese.

Boğazım kurudu.

"Korkusu, *üzüntüsü*... Hepsi bir dere gibi içime aktı. Parça parça yolunduğumu hissettim." Gözlerini benimkilere çevirdiği zaman, kalbime bir mızrak saplansa canımın daha az acıyacağını düşündüm.

O iri gözlerde çok fazla *acı* vardı...

"Kolyeyi geri taktım," dedi koluyla yanaklarını silerken. "Uzun, uzun safhalar boyunca üstümde kaldı. Çünkü ben bir korkaktım."

"Sen korkak değilsin, Kyzari. Kendin için böyle şeyler söyleme."

Bana yapmacık bir gülümsemeyle baktı, ardından da tekrar konuşmaya başlamadan önce bardağın neredeyse dibini görecek kadar büyük bir yudum daha aldı içkiden.

"Zamanla cesaretimi topladım. Kolyeyi seksen safha sonra ilk kez çıkardım. Seslerini dinledim. Gerçekten dinledim. Sadece çığlıklar ve feryatlardan ibaret olmadığını, *sözcükler* de olduğunu fark ettim," dedi titrek bir sesle. Gözleri yalvarır gibi bakıyordu. "O sözleri birleştirmeye, zihnimde dilini şekillendirmeye başladım ve çok fazla şey... öğrendim."

Bakışlarım bir an perdeye çevrildi ve kollarımı yeniden masaya yerleştirdim.

Daha fazlası vardı, bunu biliyordum. Kyzari dokunmaktan çekinir gibi kızgın çekirdeğin etrafında dans ediyordu.

"Devam et."

Çenesini kaldırmadan önce bir duraksama oldu ve masama oturduğundan beri ilk kez, onu koruması gereken bir şeyi olan biri olarak gördüm.

Kaybedecek bir şeyi olan.

"Bunu bana acımanı istediğim için söylemiyorum. Bu bana sessizlik içinde geçirdiğim o sayısız safhanın *ona* sağladığından daha fazla yarar sağlamaz."

"O zaman neden?"

"Çünkü ona özgürlüğünü vermek için yardıma ihtiyacım var."

Masanın üstünden uzanıp suratıma bir tokat yapıştırmıştı sanki.

"İmkânsız," diye homurdandım. "Bu seni öldürür. Taç ancak nabzı olmayan bir taşıyıcıdan sökülebilir."

"Ölmek gibi bir niyetim yok, amca. Başka bir yolu olmalı. O yolu bulmam gerekiyor sadece."

Hayatımda hiç kimseyi sarsmayı bu kadar istememiştim. Yumruklarımı öyle bir sıktım ki bir an kemiklerim dışarı fırlayacak sandım.

"Peki niye böyle bir şey yapmayı istiyorsun?" dedim. "Eter Taşı nesillerdir aktarılıyor. Annen taşıdı. Onun annesi de. Ve onlardan öncekiler de—"

"Adı Caelis," dedi hükmedici bir kararlılığının yükselttiği bir sesle. Etime, kemiğime işleyen bakışlarını bana sabitledi. "Ve çünkü ona âşık oldum."

Etimin kat kat soyulduğuna yemin edebileceğim bir yakıcılıkla gırtlağımı haşlayan bir gümbürtünün içimde kabardığını hissettim.

Aşkın köklerinin ne kadar kötücül olabileceğini çok iyi bilirdim. Aynı illetten bir çağdan uzun bir süredir ben de mustariptim ve bu *ıstırap* öleceğim küne kadar sürecekti.

Kyzari de ıstırap içindeydi, gözlerinde görebiliyordum bunu. Istırap onu ele geçirmişti ve bırakmayacaktı.

Kardeşim onu dünyadan bu kadar sakınmasa belki de kahrolası bir *taşa* âşık olmazdı. Belki de çıkarıldığı anda canını alması mümkün olan bir taçtan kurtulmaya çalışıyor olmazdı.

"Bu işin iyi bittiği bir gerçeklik yok," dedim dişlerimin arasından ve gözlerinde bir şeyler paramparça oldu.

"Bunu bilemezsin..."

"O şeyin içinde olmasının bir nedeni olduğunu biliyorum. Ailenizin onu orada tutma gücüyle kutsanmasının bir *nedeni* olduğunu."

Kyzari bakışlarını benimkilerden güçlükle ayırdı ve masaya öyle hızlı çevirdi ki muhtemelen gözlerini bulutlandıran suçluluk lekesini benden kaçırmayı başardığını sanıyordu.

"Ne biliyorsun?"

"Hiçbir şey," dedi yanakları kızararak.

Gözlerimi kıstım. "Sana. Ne. Biliyorsun. Dedim?"

Masayı iterek ayağa kalktı. "Bu bir hataydı. Bir şey dediğimi unut." Pelerininin başlığını kafasına çekip perdeye yönelirken gözlerim ateş saçıyordu sanki. Omzunun üstünden bana bakarak, "Seni boş kupanla baş başa bırakayım," dedi.

Son sözleri mahvolmuş bir kaşıkla ağzıma dökülen zehir damlalarıydı âdeta. Perdeyi açık bırakarak gitti. Açık perdeden ortadaki kaide görünüyordu. Işıltılı kar tanelerinden oluşan illüzyon arasında taburesinde oturan kemancı ve yanında duran, beni iliklerime kadar tedirgin eden boş tabure.

Boş kupama bakarak derin bir nefes aldım.

Nefesimi tutuyordum.

Kyzari haklıydı ama boş olan tek şey kupa değildi.

Göğsümün içi de bomboştu sanki.

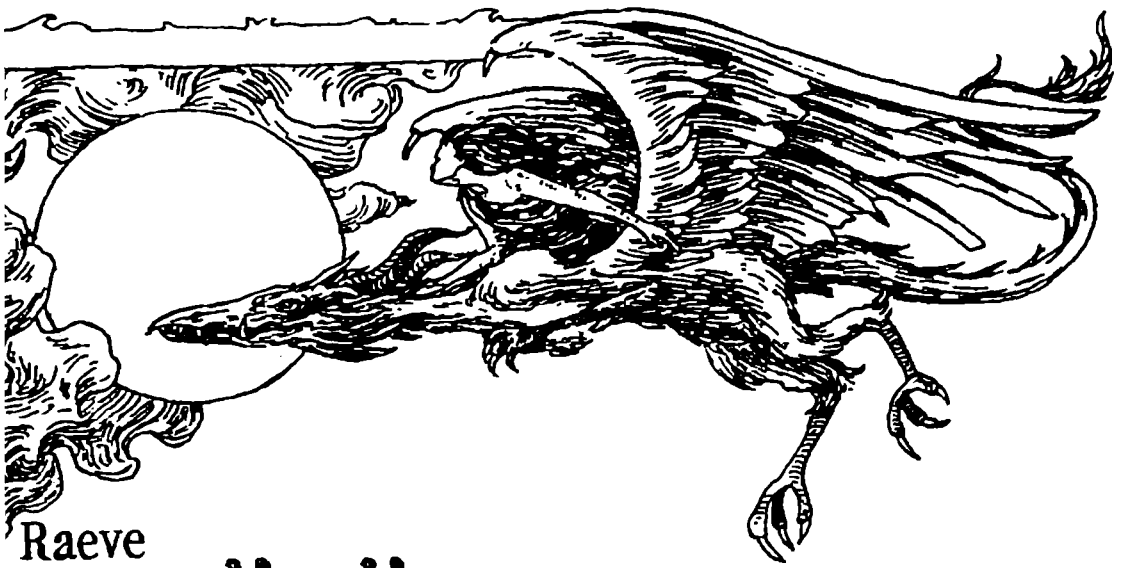

Raeve

4. BÖLÜM

Yanağıma çarpan bir şey, etimi kemiklerimden yavaş ve cızırtılı dokunuşlarla eriterek ayıran bir rüyanın yakıcı pençelerinden koparıp aldı beni. Gözlerim hızla açılırken, boğazımın gerisinde, dünyayı ortadan ikiye yırtma tehdidiyle ayaklanan bir canavarı anımsatan bir çığlık hazırda bekliyordu.

Yattığım yerden doğruldum ve bakışlarımı *olduğum yere* – şimdiye– odaklamaya çalışırken dişlerimi sıkarak tıslադım.

Tiya gagasını çılgın gibi göğsüme sürterek etrafımda uçuyordu. Terden ıslanmış tenimi silerken etime işleyen korkudan arınmaya çalıştım.

Ama olmadı.

Banyoya koştum, taş kurnayı buz gibi suyla doldurup yüzüme avuç avuç su çarptım ama yanma hissini gidermeye yetmedi. Hareketi hiç durmadan tekrarlarken kendi kendime, "Bir rüyaydı," diye mırıldanıyordum.

Bir rüya daha.

Suya batırdığım bir bezi enseme bastırırken Tiya etrafımda dans etmeye devam ediyordu. Bezi tekrar suya batırdım ve bu kez yüzüme bastırdım.

Kahrolası bir rüya.

Kafamı kaldırıp duvarda asılı olan küçük aynaya baktım. Kan çanağı gözlerimin buz mavisi irisleri kırmızı kılcal damarlarla

sert bir tezat yaratıyor, yanaklarım uykunun yüzeyine kadar peşimi bırakmayan azgın ısıyla alev alev yanıyordu.

Buruşturduğum bezi hırlayarak karşı duvara fırlattım ve avuçlarıma doldurduğum suyu suratıma çarpıp ıslaklığı saçlarıma kadar yaydım. Ellerimi kurnanın kenarına dayadım, gözlerimi kapadım ve önce parmak uçlarıma, sonra ellerime, kollarıma ve sırayla vücudumun her parçasına odaklanarak beni her zaman sakinleştiren ezgiyi mırıldandım. Her kası yavaş yavaş gevşetirken burada canımı yakmak isteyen bir şey olmadığını telkin ettim kendime.

Ya da benimle *savaşmak* isteyen.

Tiya ıslak saçlarıma iyice sokulunca, boğazımdan uyarıcı bir hırlama yükseldi. "Yapma, Tiya. Suya yaklaşman konusunda ne hissettiğimi biliyorsun."

Tiya kanatlarını hızla çırparak başımın üstüne yükseldi ve güvenli bir mesafede tur atmaya başladı.

Büyü sembollerinin suya dayanıklı olup olduğundan emin değildim ve suya dayanıklı semboller icat edilmeden önce yapıldığını zor yoldan öğrenmek gibi bir niyetim yoktu.

Yüzümü havluya bastırdım ve içimden yükselen ağır iç çekişi kabarık tüylü kumaşa akıtarak korkunun yapış yapış kalıntılarını söküp atarken tepeden tırnağa bir ürpertiyle sarsıldım.

Bu seferki çok gerçekçi gelmişti. Gereğinden fazla gerçekçi.

Etkisinden kurtulmak için birkaç kez olduğum yerde zıpladıktan sonra parşömen kanatlarının hışırtısı eşliğinde uyku odama döndüm. Dışarıdaki manzara karşısında gözlerim büyüdü, gökyüzü auroranın batı ufkunda alçalmaya başladığını görebileceğim kadar açıktı.

Batıyordu. Vay canına.

Kün boyu uyumuştum...

Midem kendi sızlayan boşluğuna kulak vererek guruldadı.

Essi'ye bakacak ve henüz yemek yemediyse ikimize yiyecek bir şeyler hazırladıktan sonra geri uyumaya çalışacaktım. Yoksa döngüler boyunca keyifsiz olurdum.

Taş merdivene yürürken yukarıdan, üst katta ağır bir şeyin devrildiğini düşündüren bir gümbürtü geldi.

Kaşlarım çatıldı ve çırpılan kanatlarının sesini susturmak için Tiya'yı göğsümün önünde tuttum. Kulak kesilerek tavana bakarken, "Şişşt," diye fısıldadım.

Sessizlik hâkimdi.

Kimbilir, belki de bana öyle gelmişti?

Yavaş yavaş, uyluğumdaki küçük bıçağı kınından çekerek, parmak uçlarımda basamaklara yöneldim. Yatay kapağa iyice yaklaşınca kulağımı ahşaba dayadım.

Yumuşak bir inilti yüreğimi ağzıma getirdi.

Essi.

Tiya'yı saldım ve şiltemin olduğu tarafa doğru ittim. "Burada kal," diye buyurduktan sonra yatay kapağı iterek açtım, hızla üst kata fırladım ve Tiya'nın peşimden gelmemesi için kapağı geri kapattım.

Essi uzun sedirde yere kadar inen uzun saçları dışında her yerini örten yün battaniyenin altında, sırtı bana dönük yatıyordu. Bu sıradışı bir durum değildi çünkü bazen üst kattaki uyku odasına çıkmakla uğraşmamak için kanepede uyuduğu olurdu.

Aldığım bir sonraki nefesteki metalik kokuyu fark edince kalbim yerinde oynadı ve bakışlarım odayı hızla tararken pencere kenarındaki el şeklindeki kırmızı lekede durdu. *Essi*'nin elinin büyüklüğünde bir leke.

Essi yaralı.

Canı acıdığı zaman hep saklanmaya çalışır.

Hızla yanma koştum, battaniyeyi hızla çekerek açtım ve omzundan tutup kaskatı isteksizliğine rağmen yavaşça çekerek onu sırtüstü çevirdim. Bakışlarım derhal karnının üstünde kenetlenmiş ellerine çevrildi. İkisi de titriyordu ve ikisi de...

Kana bulanmıştı.

Essi'nin solgun tenine bakarken içim parçalandı. Alnında, birbirine çarpan dişleriyle tezat oluşturan ince bir ter tabakası vardı. Dizlerimin üstüne indim, ellerini geri çekip gömleğini sıyırdım ve bir kan şeridinin aktığı bıçak yarasını bakakaldım.

Vücudumdaki her hücre taş kesilmişti, ciğerlerim eğri büğrü buz kırıkları batıyormuş gibi kaskatıydı.

Bir anda başka bir yerde olduğumdan emin oldum. Başka bir zamanda. Ya da belki de dehşet rüyalarımdan birinin içinde mahsur kalmıştım.

Evet. Öyle olmalıydı. Essi kanla kaplı bir hâlde sedirde yatmıyordu. Karnında, tam iyileşmesi zaman, hüner ve uzman bir şifacı gerektiren önemli organların olduğu yerde bir delik yoktu.

Hayır.

Essi masanın başında oturmuş, bir yandan evimizin yuva gibi kokmasını sağlayan tereyağlı somundan yerken, bir yandan da saplantıya dönüştürdüğü elmas kuronla uğraşıyordu.

Bu gerçek değil.

Gerçek değil.

Değil—

"Sonum kar olsun istemiyorum, Raeve."

Göz göze geldik. İri gözlerini beni lime lime etme tehdidiyle göğsümü tırmalayan bir korku bürümüştü.

Kar mı? Neden bahsediyor?

"Lütfen beni soğuğa bırakma ya da gömme," diye yalvardı titreyen dudaklarıyla. Gözleri kirpiklerinin uçları kaşlarına değecek kadar büyümüştü ve irislerindeki kırmızı benekler üflenmiş közler gibi parlıyordu. "Beni ateşe at ki bir daha hiç üşümeyeyim."

"Bir yere gidiyormuşsun gibi konuşmayı bırak," diye söylenerek kan akışını durdurmak için battaniyeyi yarasının üstüne kapattım. "Burada, güvenli evimizde benimle kalıyorsun."

Onu tedavi ettirir ettirmez.

"İyileşeceksin," diye mırıldanarak şifa kutumun durduğu mutfak dolabına baktım. Ben onu aşağıya, Hendek'e taşırken kan kaybından ölmemesi için yaranın üstünü kapatacak ve yerine sabitleyecek bir şey bulmalıydım.

Sereme etdokuyabiliyordu. Ayaklarına kapanıp yalvarırsam bana yardım ederdi. Muhtemelen onu iyileştirmek için bağlamaya *ihtiyacının* olacağı bahanesini kullanarak Essi'nin kanını şişeye doldururdu ama Essi iyileştikten sonra o sürtükle baş etmenin bir yolunu bulabilirdim.

Sonuçlarının canı cehenneme.

"Şunun üstünü bastır." Buz gibi soğumuş elini çekip battaniyenin üstüne bastırdım. "Seni Sereme'e ulaştırabilmek için gereken birkaç malzemeyi alacağım."

"Üşüyorum, Raeve."

Kırık dökük sesi, göğsümün içine oyulan ve ciğerlerimin havasını söndüren tatsız bir delik açtı sessizlikte.

Odaklanmakta zorluk çeken ıslak ve bulanık gözlerine baktım.

Korku kaburgalarımın gerisinde, taşlaşmış kalbimde, içinde saklı duran canlı kanlı çekirdeği –obur bir aleve atılmış sulu bir meyve gibi bir anda kuruyuverecek kadar ham ve kırılgandı– gözler önüne serecek çatlaklar açan bir şiddetle patladı.

"Elini hissedemi—" Gözlerinde infilak eden panik eşliğinde ritmini geri kazanmaya çalışırken aldığı kesik ve kısa nefesler yüzünden devamını getiremedi. "Elini üstümde hissedemiyorum. Hissedemiyorum, *Raeve*—"

"Sen her zaman üşürsün, Essi." Boğazıma oturan yumrudan yutkunarak kurtulmaya ve sesimin titremesini önlemeye çalıştım. İşaretleri iyi bilirdim. Ölümle kahrolası işaretleri adım gibi tanıyacak kadar çok karşılaşmıştım. "Soğuk tarafta yaşıyoruz. Çok normal."

Çok normal.

Çok normal.

Çok—

Essi yüzünü buruştururken göğsüm de aynı hareketi taklit ediyormuş gibi hissettim, içim sızının etrafına sarılma isteğiyle doldu.

"Bana sarılır mısın?" dedi. Onunla birlikte teslimiyetin aç ağzından içeri düşmem için yalvaran titrek bir yakarı. Bütün vücudu kasıldı ve elleriyle karnını bastırırken battaniyeden dışarı sızan öfkeli kırmızılık parmaklarının arasına aktı. "Lütfen?"

Sedire tırmanıp ona sarıldım, bir elimi açıp göğsüne koyarken, diğerini karnının üstündeki eline kenetledim. Titrek bir nefes verince vücudumu onunkine iyice yasladım ve gücümün onu bir bandaj gibi sardığını hayal ederek sımsıkı sarıldım. Onu muhteşem düşüncelerle dolu bir zihin ve damarlarında bol miktarda kanla masa başında otururken ve sıradan, önemsiz bir nes-

neyi olağanüstü bir şeye dönüştürürken hayal ettim. Tek parça hâlinde.

Mutlu.

Ama öyle değildi.

Kollarımın arasında paramparçaydı ve hızla tükeniyordu...

"Bunu kim yaptı, Essi?"

Soğuk ve monoton sözlerim etine saplanmış gibi irkildi.

"Görmedim. Bir köşeyi döndüm ve onunla karşı karşıya geldim. Ka-karanlıktı."

Yeraltı Şehri. *Yeraltı Şehri*'ne gitmişti demek.

Bu farkındalık nefes borumu bir kıskaç gibi sıktı. Ellerim titremeye başladı ama bunun önüne geçmeye çalıştım. Kendimi sakin ve kontrollü kalmaya zorlamaya çabaladım.

Onun için.

Burada yatıp aşağısının ne kadar tehlikeli olduğunu bildiğim için yapmamasını özellikle rica ettiğim bir şey için azarlayacak değildim onu. Zaten paramparça olurken bir darbe de ben indirmeyecektim.

Ona sarılacaktım.

Onu sevecektim.

Onun intikamını alacaktım.

"Başında b-bir kukuleta vardı."

"Tamam," diye fısıldayarak saçlarını yüzünden çektim. "Bu işe yarar, Essi. Kukuletasının rengini gördün mü? Kırmızı mıydı?"

"Ha-hayır."

Muhtemelen buralı değil.

"Nasıl kokuyordu?"

"Deri gibi," dedi hırıltılı bir sesle. "Du-duman çubuğu gibi. Yanımdan uzaklaşırken çi-çizmeleri tıkırdıyordu."

Tıkırtılar.

"Bana içimi ısıtacak bir şey söyle, Raeve. Lü-lütfen."

"Seni seviyorum." İtiraf dudaklarımdan hiç tereddütsüz dökülüverdi. Göğsümdeki açık sızıdan sürülen ağır bir hakikat. Sözcüklerin uzun zamandır orada, nasır tutmuş kısımlarımın altında durduğunu, güvenli olduklarını sandığım bir yerde saklandıklarını fark ettim.

Oysa hiçbir şey güvenli değil.

"Neden bir Etdokuyucu'ya gitmedin, Essi? Neden—"

"Sağ kurtulamazsam senin sonsuza dek me-merak edeceğini biliyordum çünkü. Seni, beni terk ettikleri gibi terk ettiğimi sanacağını."

Onlar...

Ailesi.

Kalbim ortadan ikiye ayrılıverdi.

"Buradasın," diye fısıldadım kulağına. "Ben yanındayım. *Birbirimizin* yanındayız."

Kollarımı ona daha sıkı sardım ve yavaş yavaş tükenirken onu sımsıkı tuttum. Altımızdaki sedire kan akıyordu, ıslaklığın giysimden içeri sızmasından, tenime yapışmasından kaçışım yoktu.

Essi'nin damarlarında pompalanıyor ve ona can veriyor olması gereken bir ıslaklık. Oysa bunları yapmıyordu.

Yapmıyordu.

Burnumu saçlarına sürttüm ve ciğerlerimi sıcacık kokusuyla doldururken ve başka bir kucaklaşma –başka bir sevgi– hafızamda canlanırken, geçmiş ve şu an birbirine karıştı.

Başka bir kayıp.

Yanımda titrerken ve kalbi her defasında bir öncekinden daha takatsiz bir vuruşla elimin altında çarparken sakinleşme şarkımı mırıldandım ona.

Kalbi gittikçe sessizleşirken.

Zayıflarken.

"Sen benim hiç sahip olmadığım ailem oldun," diye fısıldadım ve ciğerleri titrek bir nefesle boşaldı.

Bir daha da dolmadı.

Onu ne kadar süreliğine kucakladığımı, artık kıpırdamayan bedenini kollarımın arasında ne kadar tuttuğumu bilmiyordum.

Kıpırdamayan ve soğuyan bedenini.

Bir parşömen tarlakuşunun pır pır odadan içeri süzüleceği ve pencere pervazına kendini defalarca çarpacağı kadar uzun bir süre. Kuş belki de Sereme'den gelmişti. Bana önceki tünün görevinin tamamlandığını, çocukların şehirden kurtulduğunu haber veriyordu belki de.

Kalbimin sert kısımlarının bir daha birleşmeyeceğini ve gereğinden fazla hisseden yumuşak çekirdeği artık korumayacağını anlayacağım kadar uzun bir süre. Acıma sonunda üstü nasır tutana kadar katlanmam gerekeceğini. Bunu fark edince, yattığım yerden kalkma isteğim tamamen son buldu.

Uyandığımdan beri geçirdiğim her ânı tekrar tekrar inceleyeceğim, duyguyu kabuklu yemiş gibi soyarak içindeki, baş etmenin en güvenli olduğu pürüzsüz çekirdeği açığa çıkaracağım kadar uzun bir süre. Tüm atıkları, dağınıklıkları içimdeki, hiç olmadığı kadar sessiz duran uçsuz bucaksız donuk gölün kıyısında yığınlar hâlinde toplayıp sonra yüzeyden karşıya doğru taşıyabileceğim kadar uzun bir süre.

Bohçaları içine atacağım buzdan bir mezar kazarken aşağıdan gümüş rengi bir ışık vuruyordu. Her adımımı takip eden, kıyıyla, ortadaki delik arasında gidip gelirken peşimi hiç bırakmayan ilginç bir ışık. Normalde bu beni korkuturdu. Ama şimdi uyuşuktum.

Bomboştum.

Essi'yi kaybetmiştim, beni ayakta tutan ve ilerlemeye devam etmemi sağlayan şey dışında herhangi bir şeyi önemseme arzumu da kaybetmiştim.

İntikam.

Son bohçayı da buz tutmuş yüzeyin altında bıraktıktan sonra yerden doğruldum ve Essi'nin fazla solgun yüzüne düşen saçını geri ittim. "Sen uyu." Gözlerimi sımsıkı kapatıp dudaklarımı geri çekmek için acele etmeden şakağına bir öpücük kondurdum. "Bunu sana her kim yaptıysa onu bulacağım," diye yemin ettim soğuk teninin üstünde. "Onu bulacağım, Essi."

Ve onun canını yakacağım.

Kolumu Essi'nin kaskatı vücudunun altından geri çektim. Bacaklarımızı birbirinden çözüp sedirden kalkarken alt dudağım

titriyordu. Onu sıcak tutmak için battaniyeyi omuzlarının etrafına sardım, sonra da titrek bacaklarla merdivenlere yöneldim ve yerdeki kapağı kaldırabilmek için duvara tutundum.

Tiya titrek bir kanat çırpışla dışarı fırladı ve ben gözlerimi boşluğa dikerek basamakları inmenin gerektirdiği hareketleri gerçekleştirirken yanağıma, boynuma, göğsüme çarpıp durdu. Kan lekeli tulumumu çıkarmakla bile uğraşmadan diğer uyluğuma da bir kın bağladım ve sayısız cebi küçük ejderhapulu hançerlerle doldururken Tiya da telaşla kanat çırparak bana çarpmaya devam ediyordu. Zemine doğru burunüstü dalışa geçti ama onu havada yakalayıp nazik bir hareketle bir rafa bıraktım.

Gerçi orada da çok kalmadı.

Gittikçe keskinleşen ve netleşen hareketlerle demir bıçaklarla yüklü deri palaskamı taktım, ayaklarımı siyah çizmelerime sokup dizlerime kadar çıkan bağcıkları bağladım. Boynuma bir peçe sardıktan sonra, peşimde parşömen kanatların sesiyle basamakları geri tırmandım.

Masanın yanında duraksadığım Tiya bana çarpmaya devam ediyordu...

Çarptı...

Tekrar çarptı...

Güvende olduğunu düşünür gibi boynumun girintisine girdi. Değildi.

Değer verdiğim hiç kimse hiçbir zaman güvende değil.

Gırtlağımda büyüyen yumrudan yutkunarak kurtulmaya çalışarak masadan bir divit aldım ve ucunu bir mürekkep hokkasına batırdım. Sonra Tiya'yı avucumun içine alıp yüzünü, kuyruğunu, kanatlarını ve vücudunu açarak onu mesajını son bir kez daha okuyacağım masanın üstüne serdim.

"Hayır, yok," dedim hırıltılı bir sesle ve kusursuz olmaya çok uzak olan el yazımla parşömenin üstüne güzel Tiya'yı çok daha az hassas bir şeye dönüştürecek iki sözcük daha karaladım.

Çok daha az kırılgan bir şeye dönüştürecek.

Parşömen tarlakuşunu geri katlarken ve Essi'nin kanını bulaştırarak tekrar şekle sokarken gözlerimin arkası yanıyordu.

Parmaklarım son katta duraksadı. Daha önce hiç bastırmadığım o katta.

Tiya'yı göndericisine iade edecek aktivasyon çizgisinde.

Bakışlarım sedirin üzerinde sessiz ve hareketsiz yatan Essi'ye çevrildi.

Ölü Essi'ye.

Parmaklarım başlarına buyruk bir hareketle son katı da bastırdı.

Tiya canlandı ve telaşlı kanat çırpışları pürüzsüzleşti, mekanikleşti. Onu *Tiya* yapan her şeyi üstünden atmıştı.

Tiya tekrar boynuma sokulmadan ya da kendi etrafında sersem bir tur atmadan istikrarlı bir kanat çırpışla pencereye doğru süzüldü ve gittiğini anladım. Ruhu özgürlüğünü ilan etmişti ve onu bana bağlayan "sihir" her ne idiyse... artık yoktu.

Tıpkı Essi'nin de olmadığı gibi.

Tıpkı Fallon'ın da—

Düşüncenin önünü kestim, boğazımı temizledim ve Tiya'nın pencereden dışarı süzülüp insafsız gökyüzüne doğru gözden kaybolmasını izlemeye zorladım kendimi, demir yüzüğümü çekip çıkarma dürtümü, Clode'a onu bana bir rüzgârla geri göndermesi için yalvarma dürtümü bastırarak.

Hayır.

Mutfağa gittim ve kurnayı kenardan taşarak halıya kadar inen paçavralarla doldurdum. Sonra şifa malzemelerinin durduğu dolaptan bir şişe sterilize edici ispirto aldım, kapağını açtım ve içindeki sıvıyı paçavraların üstüne boşalttım. Halının üstüne.

Essi'yi sıcak tutan battaniyenin üstüne.

Bir başka küçük bezin kenarını da ispirtoyla ıslattım ve bir çakmaktaşı çubuğuyla kınının içine ittikten sonra pencereye doğru yürürken kanepenin yanında duraksayıp tek dizimin üstüne indim.

Elimi Essi'nin saçlarının arasından kaydırırken göksel yüzünün keskin çıkıntılarını süzdüm. Bu dünya için fazla güzeldi.

Fazla saf.

Parmaklarımı çillerinin üstünde dolaştırarak, "Seni seviyorum," diye fısıldadım. Görüntüsünü sonsuza dek gözüm gibi sakınacağım güvenli bir yere depoladım. "Şimdi soğuğu gidereceğim, anlaştık mı?"

Bunu izleyen sessizlik göğsümün içini paramparça eden acımasız bir alay gibiydi. Sanki bir Kızgınkursak içimde hapsolmuştu da kurtulmak için çırpınıyordu.

Etimden et koparark.

Şakağına son bir öpücük kondurduktan sonra kendimi ona arkamı dönmeye zorladım. Ellerimi ona biraz daha bulayarak pencereden dışarı ve kan lekeli duvardan yukarı tırmandım. Sonra kendimi rüzgâr tünelinden içeri ittim ve gözlerimi dik bir eğimle aşağı doğru uzanan bacaya diktim.

Beni ateşe at ki bir daha hiç üşümeyeyim.

Yüzüm buruştu ve rengi solmuş geçmişimden gelen isteksiz ürpertiye rağmen vahşi bir düğümle çarpıldı.

Essi'nin bedenini yakma düşüncesi... bütün gücümü toplayıp çığlık atma isteği uyandırıyordu içimde. Onu alevler içinde

bırakma fikri beni bugün olduğum kişiye dönüştüren her şeyin doğasına aykırıydı ama benden istediği bu ateşten korkup kaçmayacaktım.

Onu bir kez daha yüzüstü bırakmayacağım.

Bez parçasını ve çakmaktaşı çubuğunu kınımdan çıkardım ve kendimi ileri doğru titrek bir adım atmaya zorladım. Elim titriyordu.

Ruhum kıvranıyordu.

Dişlerimi sıkarak çakmaktaşını taş duvara sürttüm ve bez parçasını kıvılcımı kapacak kadar yaklaştırdım. Bez öyle hızlı tutuştu ki alevler bir anda tenimi ısırdı ve panik ellerini gırtlağımın etrafına sararak nefesimi kesecek kadar sıktı. Ama bezi titreyen elimle tutmayı ve birbirine çarpan dişlerimin arasından iki boğuk sözcük mırıldanmayı başardım.

"Üzgünüm, Essi."

Seni koruyamadığım için üzgünüm. Kollarımda ölmeye yatmadan önce sana seni sevdiğimi söylemediğim için üzgünüm.

Hak ettiğin aile olamadığım için üzgünüm.

Önce alevlerin sardığı bez parçasını, ardından da çakmaktaşı çubuğunu bacadan aşağı attım ve yüzüme vuran sıcaklığın etkisiyle, duman yüzünden nefesim kesilerek geri kaçtım.

Bir cam kırılma sesi duyuldu. Gözlerimi kapattım ve Essi'nin tentür kavanozlarının tek tek patladığını hayal ettim.

Sıcaklık gittikçe yoğunlaşırken zihnimde yanan paçavralar canlandı ve çok kısa sürede yanık et kokusu bana kadar ulaştı.

Çok fazla kısa sürede.

Arkaya doğru sendeleyerek sıcaklıktan uzaklaşırken boğazımdan boğuk bir hıçkırık yükseldi. *Koku* şiddetlenince elimi ağzımın üstüne kapattım.

Çizmemin arkasında bir şey tıngırdadı.

Gözlerimi açtım ve kırmızı lekeli zemine baktım. Ayaklarımın dibinde duran kanlı bıçağı ve yanında duran deri çantayı gördüm.

Siyah bir çanta.

Essi'nin çantası.

Kalbim bir şey onu tutup kemiklerimi kırmadığına şaşırdığım bir şiddetle kaburgalarıma çarpmış gibi yerinden sıçradı.

Çekinerek yere çömeldim, içine bakmak için çantanın ağzını açtım ve orada bir kitap ile buzlu cam bir kavanoz gördüm. Kitabı kütüphaneden almış olmalıydı.

Yeraltı Şehri'ndeki kütüphaneden.

İçinde ne olduğunu bildiğim için kavanozu açmaya gerek duymadım. Elmas kuronu dişime tutturmak için ihtiyacı olan son malzeme.

Beni korumak için yaptığı kuronu.

Ciğerlerim sıkıştı.

Essi'nin karnından çekip çıkardığını tahmin ettiğim hançere uzandım. Ona bunu yapan hançere.

Onu benden alan hançere.

Tam hançeri kendiminkinin yanma, kına sokmaya hazırlanırken gözüme bir şey, bıçağın yassı yüzündeki bir kıpırtı takıldı.

Essi'nin kanı pıhtılaşarak kırmızı harflerin şeklini alırken vücudumdaki her hücre taş kesildi.

Bir çağrı. Benim için.

Rekk Zharos'tan.

Bıçak elimden kaydı. Bir tıngırtıyla yere düştü.

Demek hedefinde ben vardım. Yaşadığım yeri keşfetmişti. Beni saklandığım yerden çıkarmak için Essi'nin canını almıştı.

Bir şekilde.

Yani Essi'nin gizlice Yeraltı Şehri'ne gitmesinin *benim* hatam olduğu anlamına geliyordu bu. Bıçaklanmasının ve onu iyileştirecek bir Etdokuyucu bulmak yerine evimize geri dönmesinin de. Kanepemizde hareketsiz kalana kadar kan kaybetmesinin de.

Şu anda *yanıyor* olması da benim hatamdı.

Ölü olması.

İçimden, derinlerden bir yerden özgürlüğünü ilan etmek için debelenirken içimi bereleyen boğuk bir inilti yükseldi. Fark

ettiğim gerçek bütün ağırlığıyla göğsüme çöküp bedenimde derin bir kesik açarken ve ağzını kesikten içeri uzatıp ciğerlerimi dişlerinin arasında ezerken. Ve kalbimi.

Ve *ruhumu.*

Yüzüm buruştu, omuzlarım çöktü, omurgam büküldü.

Dizlerim.

Nefesimi kesen bir suçluluk dağının altında kalarak paramparça olan kararlılığımla aynı hızla sönerek yere yığıldım. Göğsüme uzun ve eğri büğrü bıçaklar saplandığından emindim. Bir kez daha.

Bir kez daha.

Istırap veren her darbeyle irkilirken, bakışlarım bir zamanlar ona daha iyi bir hayat verebileceğim inancıyla Essi'yi Yeraltı Şehri'nin karanlık derinliklerinden çıkaran kana bulanmış ellerime çevrildi.

Onu koruyacağıma söz vermiştim. Oysa sonunda ona verdiğim tek şey bir mezar olmuştu.

Ve ben—

Ben—

Bunu yapamayacağım. Bunu daha fazla sürdüremeyeceğim.

İçimde bir şey yer değiştirdi ve gümbürtülü bir çarpışma beni kemiklerimi kilitleyen bir şiddetle içten dışa sarstı. Kaburgalarımın altından gök gürültüsüne benzer bir çatırtı yükseldi ve keskin bir patlamayla içim binlerce buz kırığına bölündü.

Vücut ısım bir anda öyle bir çakıldı ki her vuruşuyla yarı donmuş kanımı damarlarımda biraz daha ileri itmekte zorlanıyormuş gibi nabzımın yavaşladığını hissettim.

Aldığım titrek nefes olması gerekenden çok sıcak geldi. Donmuş ciğerlerime lav çekiyordum sanki.

Geliyor.

El ve ayak parmaklarımdaki hissi kaybederken yanağımdan bir damla yaş süzüldü.

Sonra kol ve bacaklarım hissizleşti.

Bir yanım direnmek istiyordu. Hayatım boyunca hiç bu kadar güçsüz hissetmemiş olmama rağmen Essi için güçlü olmak. Rekk Zharos'u bulup onu tavana bağlayana kadar bu kahrolası

dünyayı yerinden oynatmak. Vücudunda binlerce kesik açmak. İyileşmesini beklemek.

Ve bunu defalarca tekrar tekrar yapmak.

Ama daha büyük bir parçam hâlâ içerideki sedirde, sadece ben onu sevdiğim için canından olan genç, mucizevî, güzel arkadaşımın yanında yatıyordu. Daha da büyük bir parçam onunla birlikte alev alev yanıyordu. Ve o yanım...

Yorgundu.

Yalnızdı.

Kaybolmuştu.

Üzgündü.

Asla itiraf edemeyeceğim kadar kırık dökük.

İşte o yanım durmak ve bir daha asla başlamamak istiyordu.

İçimdeki buz gibi öfke, bir *kükremeyle* özünü öyle büyük bir yırtıcılıkla genişletti ki organlarımın kenara itildiğini hissettim. Göğsümdeki her tür his yok oldu ve görüşüm kararak beni kılımı bile kıpırdatamayacağım kadar sıkı saran buz gibi bir uyuşukluğun içine sırtüstü düşerken yüzümün çarpıldığını hissettim. Artık hiçbir şey göremiyordum.

Hissedemiyordum.

Ne güzel, ne hoş bir uyuşukluktu. Ruhum için soğuk ve ipekli bir bandaj gibi, dupduru. Rekk Zharos'u öldürmenin ve Essi'nin intikamını almanın şanını yaşamayacağımı bana neredeyse unutturacak kadar yumuşacık bir bandaj. Ama top gibi kıvrılarak bu dondurucu rahatlığın içine gömüldükçe sakinleştim.

Kabullendim.

O herif lime lime edilmeyi hak ediyordu. Omurgasının paramparça edilmesini, beyninin talaşa dönmesini. İç organlarının içimde yaşayan o tuhaf ve vahşi varlığın elinde un ufak olmasını.

Her şeyi hak ediyordu.

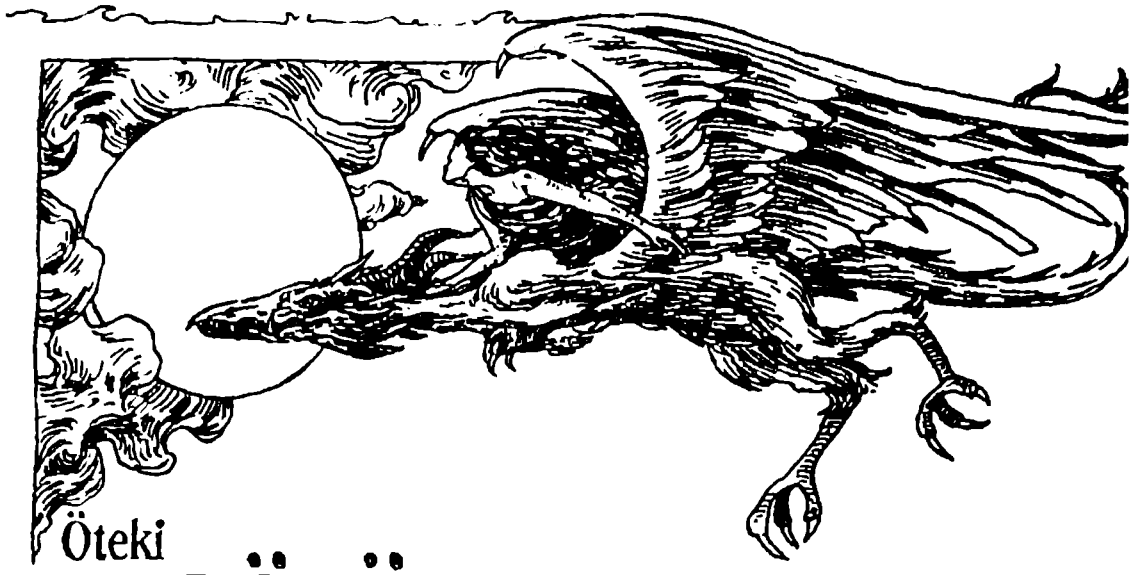

Öteki

15. BÖLÜM

Öteki, derin oyuğun üstünü bir köprü ağının kapladığı karanlık ve derin bir çukur olan ve sağa sola serpiştirilmiş az sayıdaki meşalenin ışığında her şeyin karaltılardan ibaret göründüğü Yeraltı Şehri'nde sessizce dolaşıyordu.

Kadının ışığa ihtiyacı yoktu gerçi.

Genç kızda akacak kan bırakmayan o yaranın açıldığı bıçağı sıkı sıkı tutarak iz sürerken ışıltılı simsiyah gözleri karanlıkta parıldıyordu.

Nefesini kesen.

Varlığı sona erdiren.

Kabzayı burnuna yaklaştırıp kokladı –uzun ve derin bir nefesle– ve eli kanlı erkeğin dumanlı ve meşini anımsatan kokusunu bir kez daha duyar gibi oldu.

Son gelmeden önce, onu merhamet etmesi için yalvartacağını biliyordu. Gerçi ne kadar yalvarsa boşunaydı.

Kanlı düşünceleri gibi çılgın bakan gözleriyle geniş oyuğu tarayarak engebeli yolda ilerlerken sayısız bakışın fazla hassas tenini delip geçtiğini hissedebiliyordu. Yeraltı Şehri'ne çöken mağara bacalarından gizlice ulaşmış Gölge-doğumlu yırtıcıların bakışları. Onların da olağanüstü görüşleri vardı, karanlık köşelerde uykuya çekilir, avlarını huzur içinde yer ve kemiklerden yapılma yuvalarda uyurlardı.

Öteki onlara aldırmadı. Hayatta kalmak, yavrularını doyurmak ya da korumak için avlananlara düşmanlık beslemezdi.

Ama ya sevdiğinin canını yakmak için can alanlar? İçinde *yuvaladığının*?

Onlar paramparça edilmeyi hak ediyordu. Derilerinin kabuklar gibi dilim dilim soyulmasını. Ilık kalpleri çarpmaya devam ederken yem olmayı—

Ancak.

Öteki durdu, bakışları kıymetli ve uysal ev sahibinin ince ve savunmasız boynunun etrafına sarılmış kumaş parçasına çevrildi. Onunla yüzünü örtmeli miydi acaba? Ne kadar tuhaf gelse de Raeve kan dökerken kendini kamufle etmek konusunda her zaman çok dikkatli davranırdı. Kan onurla taşınmalıydı. Taze et ve dolu midelerle caka satarak.

Ortadan kalkan yırtıcılarla.

Ancak Öteki küçük ellerine ve hakiki bir cismi olan şeyleri çiğnemek konusunda neredeyse umutsuz vaka olan minik dişlerine rağmen taşıyıcısına saygı duyuyordu. Tuhaf geleneğe bağlı kalmaya karar verdi ve kaşlarını çatarak kumaşı ağzının ve burnunun üstünü örtecek şekilde çekti.

İşte.

Eğri büğrü merdivenlerden karanlığın derinliklerine doğru koştu. Bir köprüden geçerken ortada durdu ve başını yana yatırarak tam altında kalan ürkütücü uçurumu boydan boya kesen bir başka taş uzantısına baktı...

Belki de aşağıdaki köprünün her iki ucundaki ikiz girintilerin duvar diplerine sinmiş askerler gizlendiklerini sanıyorlardı.

Ama ondan saklanamamışlardı.

Öteki karanlığın içinde doğmuştu. Onun gözünde, askerlerin bedenleri, küçük tuzaklarını kurarken söndürdüklerini tahmin ettiği meşaleler tarafından aydınlatılıyormuş gibi ışıldıyordu.

Öteki kalplerinin çıkardığı sünger kıvamlı sesleri yuttu ve neredeyse sessiz fısıltılarını sindirdi.

"Sence kenardan aşağı işersem başım belaya girer mi?"

"Yerinde olsam bunu yapmazdım. Taşaklarının kızartılması riskini almak istemiyorsan."

Öteki, askerlerin kaba lisanı karşısında yüzünü buruşturdu ve kendi peri türünden potansiyel eşler bu tür şeyleri çekici buluyor olabilir mi diye merak etti. Onun bulmadığı kesindi.

"Bayağı bir zaman oldu. Bence gelen giden yok." Kısa bir duraksama ve ardından: *"Belki de şu Ath sürtüğünün kendisini bıçaklamıştır. Muhbiri saçlarının siyah olduğundan emin miymiş?"*

"Uzun, siyah ve düz saçlar, kar gibi bembeyaz bir ten. Kendi kulaklarımla duydum. Gelecek. İliklerimde hissedebiliyorum."

Öteki yere çömeldi ve daha iyi görebilmek için öne eğildi.

"Ya takviye getirmezse ve tüm bunlar tek bir isyancı için boşa zaman kaybıysa? Yaşadığı yeri basmanın bir yolunu bulmalıydık, o zaman burada altıma işemek üzere olmazdım."

"Aklı başında hiç kimse buraya tek başına inmez. Ama eğer inerse en azından ortadan kaldırılması kolay olur. Aurora doğmadan evde olmak istiyorum. Açlıktan gebereceğim."

Öteki bu perilerin onları bekleyen makûs sonu hak ettiğine karar verdi. Yine de işi uzatacak kadar zamanının olmamasına hayıflandı.

Onları *ağlatacak* kadar.

Askerleri tek tek süzerken sıcak ve nemli havayı derin neflerle içine çekerek kokusunu bıçağa mühürleyeni bulmaya çalıştı.

Bu *Rekk* böyle bariz yerlerde bekleyenlerden daha akıllıydı. Önemi yoktu. Kan illa ki onu da çekecekti.

Öteki hafifçe gülümsedi.

Bolca kan.

Köprünün üstünde sessizce ilerlemeye devam ederken hançeri kınına soktu ve kuzey uçtaki ağır zırhlı erkek grubunun tam üstünde duraksadı. Demir yüzüğü parmağından çıkararak kendini Yaratıcılara açtı. Yukarıdan aşağıya doğru her ulumalarında, ciyaklamalarında ya da feryat etmelerinde donuk gölünün buz tabakasının altından incelediği şarkılara.

Kulak zarlarındaki patırtı karşısında irkilmedi bile. Acıyı bir emniyet ağı gibi taşırdı, küçük ve fazla narin kulaklarında ve çılgın zihnine süzülen korkunç ezgilerle yüklü bir *ağ*.

Sıçradı.

Düştü.

Olacaklardan bihaber bir erkek grubunun karşısına çömelir pozisyonda konduğu zaman, parmakları pençe gibi kıvrıktı ve yüzünde vahşi bir coşku vardı.

Boncuklu askerlere tek kelime etme fırsatı vermeden Clode'un boğma ezgisini mırıldandı.

Nazik bir şarkı değildi. Öteki merhamete mahal bırakmazdı. Kesik kesik yakarılar için nefes molalarına fırsat vermedi. Aksine, dehşete bulanmış ıstıraplarından zevk alarak göz açıp kapayana kadar ciğerlerini kıyarcasına doğradı.

Askerlerin ağızlarından kan fışkırdı, elleri boğazlarına uzanırken yuvalarından uğrayan gözlerinden kırmızı yaşlar akıyordu. Kimi olduğu yerde devrildi. Kaçmaya çalışanlar, duvarların içine doğru ya da köprüden aşağı yalpalayanlar da oldu. Zemine çarptıklarında çoktan ölmüşlerdi.

Öteki, ikiz hançerlerini palaskasından çekerek olduğu yerde hızla döndü. Bıçakları fırlattı. Köprünün uzak ucuna doğru fırlayan bıçaklar, boğma ezgisinin erişemeyeceği mesafedeki iki askere kendi sözcüklerini kuşanma fırsatı bile bırakmadan ulaşarak dosdoğru gözlerine saplandı.

Askerler oldukları yere yığıldı.

Bir diğer asker ayağı cesetlere takılıp köprünün kenarından aşağı yuvarlandı. Kaosun arasında vücudunun daha aşağıdaki bir köprüye çarpma gümbürtüsü yankılandı.

Öteki'nin yüzüne, güzeller güzeli ev sahibinden hiçbir iz bırakmayan acımasız bir gülümseme yayıldı. Artık sadece keskin ve vahşiydi.

Canavara dönmüştü.

Havada başka bıçaklar da uçtu ve Öteki'nin gökten gelen ölümcül darbeleri sağlam zırh plakalarının arasındaki incecik çizgilerde yolunu bularak et ve kemikle buluştu.

Tak.

Tak.

Tak.

Askerler metal ve etin gürültüsüyle yere yıkılırken, Öteki havayı hiçliğe dönüştürüp oksijeni ortadan kaldırıyor ve askerlerin şarkı söyleme becerisine son veriyordu. Ortamı rakiplerinin onun ne yaptığını, bıçaklarının nereyi nişan aldığını görmek için ihtiyaç duyduğu alevler için yaşanmaz kılıyordu.

Karanlığı müttefikleri sanıyorlardı, oysa yıkımları olmuştu. Güneşsiz bir gökyüzünün örtüsünü hafife alanların sık sık başına geldiği gibi.

Güney tarafındaki tünelden, haykırışlar arasında Öteki'nin öngörmediği bir yedek asker fırtınası sökün etti.

Hücum ediyorlardı.

İçlerinden biri Öteki'ne ciğerlerini eritme fırsatı bırakmadan köprüye parçalanmasını emretti ve taşların arasına çatlaklar yayıldı.

Köprü *sarsıldı.*

Öteki sıkılı dişlerinin arasından tıslayarak sendelediyse de kayaya dayadığı sağlam bir yumrukla dengesini sağladı. "*Glei te ah no veirie nahh,*" diye haykırarak kafasını hızla çevirdi. "*Glei te ah no veirie!*"

Clode bir kesik nefesler ve tıkanan havayolları dansı estirmeye başladı ve sert itişlerle askerlerin göğüslerine dolarak onları etrafa püsküren taş kırıklarının arasında, parçalanmaya başlayan köprüden aşağı fırlattı.

Çoğu geri çekilmeye çalıştıysa da çok azı tünele geri kaçabildi.

Öteki gülerek ayağa kalktı ve kaçanların peşine düştü. Hızlı adımları onu kaçaklara bileğinin küçük bir hareketiyle enselerine demir hançerler saplayacak kadar yaklaştırdı. Sonra havaya sıçradı, bir diğerinin üstüne köpüren bir dalga gibi inerek kafasını arkaya çekti ve gırtlağını tek bir hareketle kesti.

Elleri ve yüzü fışkıran kanla kaplandı.

Ağzı kanlarının tadını dudaklarında hissedercesine sulanarak geriye kalan son iki askerin üstüne yürüdü. Yaklaştı.

Yaklaştı.

Tünel genişledi ve duvarlara asılı meşalelerin aydınlattığı daire şeklindeki küçük bir mağaraya girince gözlerini kısmak zorunda kaldı çünkü kurum tutmuş gözleri bu parlak ışığa henüz alışmamıştı.

Ensesindeki tüyler diken diken olurken—

Gürültülü bir tangırtı olduğu yerde hızla dönmesine neden oldu. Metal parmaklıklı bir kapının çıkışın önünü kapattığını gördü. İçeriye hapsedilmişti.

Siyah saçlar ve kandan oluşan bir girdap gibi öfkeyle tıslayarak olduğu yerde döndü ve mağaranın duvar diplerine kol kola sıralanmış askerleri süzdü. Yüzleri kırmızı miğferlerin arkasına gizlenmişti ve kalçalarında kılıçlar asılıydı.

Bir tuzak.

Bir dövüş çemberi.

İçlerinden bazıları tıslamaya benzer ezgiler mırıldanıyor, element muhafaza kutularında ve yanan duvar meşalelerinde hırçın alevler dalgalanıyordu.

Dosdoğru onu nişan alan alevler.

Öteki küçümseyici bir öfkeyle Clode'un boğma ezgisini mırıldandı. "*Glei te ah no veirie. Ata nei del ta nahh. Mele, Clode. Mele!*"

Şerit şerit dalgalanan alevler, duvarlara serpiştirilmiş meşalelerin çoğuyla birlikte tıslayarak sönerken mağara rahatlatıcı bir loşluğa gömüldü.

Askerlerin bazıları boğazlarını tutarak yere yığıldı.

Öteki oraya kendisinden önce ulaşan iki askerden birinin üstüne atılarak zırhındaki boşluğa hançerini sapladı. Askerin bağırsakları açılan kesikten dışarı sarkarken Öteki bir sonrakine geçmişti bile. Uzuvlarını askerin kafasının etrafına sararak hızla yana büktü. Boynu tatmin edici bir çatırtıyla kırılan asker cansız bir et yığını hâlinde Öteki'nin ayaklarının dibine, yere yığıldı.

Kalan rakiplerini süzerek boğazından yukarı doğru bir yol kazan böğürtüye benzer, boğuk bir kelime haykırdı Öteki. Karın çukurundan keskin bir taşı kusarmışçasına.

"*Vobanth!*"

Mağara Bulder'ın cevabıyla sarsıldı ve yerde dev bir canavarın çarpık dişlerini anımsatan eğri büğrü bir yarık açıldı.

Çığlıklar arasında, can havliyle kaba taş duvarlara tutunmaya çalışan askerlerden bazıları o öğütücü çukura düştü ve kırılan kemikler ile ezilen kafataslarının hep bir ağızdan haykırdığı bir şarkı eşliğinde hareket hâlindeki taşların arasında un ufak oldular.

Gümbürtülü çukur *geviş getirdikçe* etrafa kan ve beyin parçaları saçılıyordu.

Askerler sendeleyerek birbirlerine bakıyordu. Kendilerini bir canavarla birlikte bir kafese kapattıkları gerçeği kafalarına dank ederken havaya leş gibi idrar kokusu yayılıyordu. Hem de sivri uçlu kulağının tepesindeki o hükümsüz çentiğinin yerine, kulak memesinde iki boncuk asılı olması gereken yırtıcı ve *güçlü* bir canavarla.

Bulder'ın sadece birkaç kelimesini doğru düzgün telaffuz etmeyi bildiğinin bilincinde olsalar, belki de o kadar korkmazlardı. Öteki yine de gözlerindeki korkunun göğsünü kabartmasına izin verdi ve keskin bir gülümseme kana bulanmış yüzünü kanlı bir dehşetin derinliklerinden çağırılan bir şeye dönüştürdü.

Ne yetersiz rakipler.

Bu kafesten kurtulup şu *Rekk* denen herifin peşine düşmeden önce hepsini paramparça edecek ve kanlarında yıkanarak baştan ayağa o pisliğin kardeşlerinin kalıntılarına bulanacaktı.

Sağ omzunda keskin bir batma hissetti ve küçük, hassas kulak zarlarına sızan gürültücü ezgiler birden kesildi.

Yok oldu.

Öteki'nin kaşları çatıldı.

Bu belli başlı sessizliği yakından tanımasaydı, ölmek üzere olan perilerin ıslak iniltileri kulaklarına müzik gibi gelirdi.

Elini omzunun arkasına atıp parmaklarıyla can yakan deliğe dokundu ve parmak uçlarının kıymetli taşıyıcısının kanına bulandığını görünce kaşları çatıldı. Vurulduğunu anlayınca gözleri büyüdü.

Demirle vurulmuştu.

Hızla parmaklıklı girişe döndü ve kısık gözleri parmaklıkların arkasında duran ve elinde bir sapan tutan periye çevrildi.

Sapan ona çevrilmişti.

Kapıdaki erkek kafasını örten siyah başlığı geri itti ve pelerininden soyunarak altındaki siyah deri pantolon ile boynu kısmen çözülmüş beyaz bol gömleğini açığa çıkardı.

Öteki, adamın uzun sarı saçlarını ve gök mavisi gözlerini süzdü. Dudaklarının arasına kıstırdığı ince parşömen rulosundan yüzüne dumanlar yükseliyordu.

Kulağına kırmızı ve kahverengi boncuklar takılıydı.

Ama Öteki'nin dikkatini en çok adamın duruşundaki rahat özgüven ve tünelin kenar duvarına, gördüklerinden zevk alır gibi yaslı duruşu çekmişti.

Burun delikleri büyüyen Öteki başını öne eğdi ve derin bir nefesle adamın meşini anımsatan dumanlı kokusunu duydu. Hâlâ kınında duran hançerin üstündeki yoğun kokunun aynısı.

Şakaklarındaki ve boynundaki damarlar şişti ve bir anda biriken öfkeyle çenesi titremeye başladı.

Rekk Zharos.

"Essi'mizi öldüren sensin," diye hırladı, yırtıcı bir yaradılışın karışımı ahenksiz, boğuk bir sesle.

"Şu kızıl ufaklık mı?" dedi Rekk rahat bir tavırla, silahını parmaklıklardan çekip yere bırakırken. Duman tüten çubuğu dudaklarının arasından çekip derin bir nefes aldı ve sonraki sözcükleri yoğun beyaz bir dumanın arasına döküverdi. "O bıçağı karnına sapladığım zaman, boğazı sıkılan bir kuş gibi viyakladı."

Öteki alaycı bir dudak büküş ve hızlı adımlarla parmaklıklara yürüdü.

"*Stissenti tec aagh vaghth-fiyah,*" dedi Rekk sözcükler özgürlüklerini ilan etmeden önce boğazını yakıp geçiyormuş gibi dudaklarını bükerek.

Yanık kalan meşalelerden akan alevler savunmasız teninin fazla yakınından geçen şişkin şeritler hâlinde Öteki'nin etrafını sarıp onu kaçması imkânsız bir ateş yumruğunun içine hapsetti. Yakınlarda, maruz kalacağı yanıkları iyileştirecek bir Etdokuyucu yoksa kaçması imkânsızdı.

Yumruklarını sıkarak Rekk'in her bir hareketini inceledi: Boynunda atan nabzını, parmaklıklarıyla kilidi açıp mağaradan içeri girerken ince vücudunun kasılışını, dalgalanan alevlerin aydınlattığı keskin yüz hatlarını, çizmelerinin arka tarafındaki kahrolası mahmuzların attığı her adımda tıngırdayışını.

Öteki'yi ve posasını çıkardığı yoldaşlarını süzerken gözleri sadist bir tatminle ışıldıyordu.

Açık renk kaşlarını kaldırarak dilini şaklattı. "Etkileyici."

Öteki etrafında kükreyen alevlere doğru tehlike yaratacak şekilde eğilerek hırladı. Alnında ve sırtının ortasında ter damlaları

belirdi. Dişlerini sıkıyor, karşısındaki adamın kanını dökmek için can atıyordu. Etinin dişlerinin arasında –acınacak dişler olsalar bile–parçalandığını hissetmek için.

Rekk duman çubuğunu dudaklarının arasına bastırdı, derin bir nefes çekti ve izmariti bir fiskeyle elinden attıktan sonra beline sarılı bir hâlde kalçasındaki bir kancaya bağlı duran kamçıyı çekti. Bileğini hafifçe bükmesiyle alevlerin arasından fırlayan siyah sürgünler Öteki'yi kollarını iki yanına, bacaklarını birbirine yapıştıracak şekilde sımsıkı sardılar. Onunla kendine ziyafet çekmeye hazırlanan bir yaratık etrafında bir koza örmüştü sanki.

Öteki tıslayarak dizlerinin üstüne çökerken, Rekk alevlerini duvarlara asılı meşalelere yönlendirdi. Alevler Öteki'nin etrafında çözüldüyse de kaybettiği özgürlüğe yaklaştığı söylenemezdi.

Kaybetmişti.

Rekk Öteki'nin kana bulanmış peçesini hızla çekip yüzünü açığa çıkardı. Öteki sıkılı dişlerinin arasından hırlayarak kollarını ve bacaklarını saran bağlardan kurtulmaya çalışırken Rekk'in gözleri büyüdü.

Öteki.

Kaybetmişti.

Rekk, "Beklediğim bu değildi," diye mırıldandı kaşlarını çatarak. İleri uzattığı elinin tersini Öteki'nin yanağına sürttü. "Bu kadar hoş ve güçlü bir şeyi ejderhalara yem yapmak çok yazık olacak..."

Öteki dişlerini sertçe kapatarak adamın parmağını kaptı ve ısırdı.

Var gücüyle.

Rekk kükreyerek elini geri çekmeye çalıştı. Öteki düşmanının kemikli parmak boğumlarını aç bırakılmış bir hayvanın oburluğuyla dişlerken, sağ kalan askerler böğürerek homurdanan tutsaklarına doğru koşturdu.

Parmak koptu ve ucu Öteki'nin ağzından içeri düştü.

Rekk arkaya doğru sendeleyerek titrek elini yüzüne doğru kaldırdı. Kanı kolundan aşağı akıyordu. Yere.

Damla.

Damla.

Öteki ağzındaki parmak ucunu tükürdü ve kanlı dişlerini tamamen açığa çıkaracak bir sırıtışla adama baktı.

Rekk gözlerini kırpıştırdı, sert bakışları bir an kemiğin fırladığı etine odaklandı ama sonra başını arkaya yatırıp sesini bereli bir tınıya dönene kadar yorduğu uzun bir kahkaha attı.

Öteki'nin gülümsemesi silindi.

Rekk bakışlarını yeniden ona çevirdi, kanlar içindeki şekli bozulmuş elini yumruk yaptı, kolunu geri çekti ve Öteki'nin suratına okkalı bir darbe indirdi.

Öteki gözünü kör eden bir acı patlamasıyla karanlığın içine yuvarlandı.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin. https://t.me/ayisigikitap

Ayışığı Kitaplığı

Günlük

Elluin Nevân

Yaş: 9 Safha

Taştan Sonra 5.000.030. Safha

Netheryn'in dış çevresi dondurucu ama bir Aytüyü yumurtasının sallanmaya başlayana kadar burada kuluçkada kalması gerekiyor. Sonra benim etrafına buz öbekleri yığmam ve yavrunun kabuğundan çıkmasını beklemem gerekecek.

Tüm bunları tek başına yapmam gerekecek çünkü Haedeon yapamaz. Çünkü onu bir yarığın derinliklerinde, bacaklarını oynatamaz bir hâlde çalıntı Aytüyü yumurtasına sarılmış yatarken buldum.

Onu sarsarak uyandırdım. Annemle babamı getireceğimi söyledim. Eve kızakla tek başıma dönmeye kalkışırsam öleceğimi söyledi. Yumurtasının da öleceğini.

Bu beni gerçekten endişelendirdi.

Kızak buraya kadar gelemeyeceği için Haedeon'u biraz uyuyup toparlanana kadar güvende ve sıcak tutacak bir kar kulübesi inşa ettim. Sonra tam üç sefer tek başıma kuluçka kulübesine gidip geldim ve tüm eşyalarımızı taşıdım.

Haedeon'u sarsarak uyandırdım ve ona Aytüyü yumurtadan çıkmaya başlayınca bağ kurabilmeleri için onu soğuğa sürüklemek için elimden gelen her şeyi yapacağımı söyledim. Yüzüme dokundu, beni sevdiğini ve kızağına gizlice girdiğim için çok mutlu olduğunu söyledi ve gerçekten derin bir uykuya daldı.

Çok uyuyor. Uyanmayacak diye endişelenmeye başladım. Göğsü hareket etmeyi bırakacak diye.

Bu düşünce benim kendi göğsümü acıtıyor. Ağlamak geliyor içimden.

Ama ağlamayacağım. Ağlamayı reddediyorum. Haedeon için güçlü olmalıyım çünkü o kendisi olamaz.

Ama olur da uyanmazsa eve dönmemeye karar verdim. Onu kızağa bindiremem ve onu burada, soğukta ve karanlıkta tek başına da bırakamam. Yalnız kalmaktan nefret eder o, karanlıktan da öyle.

Annemi ve babamı özledim.

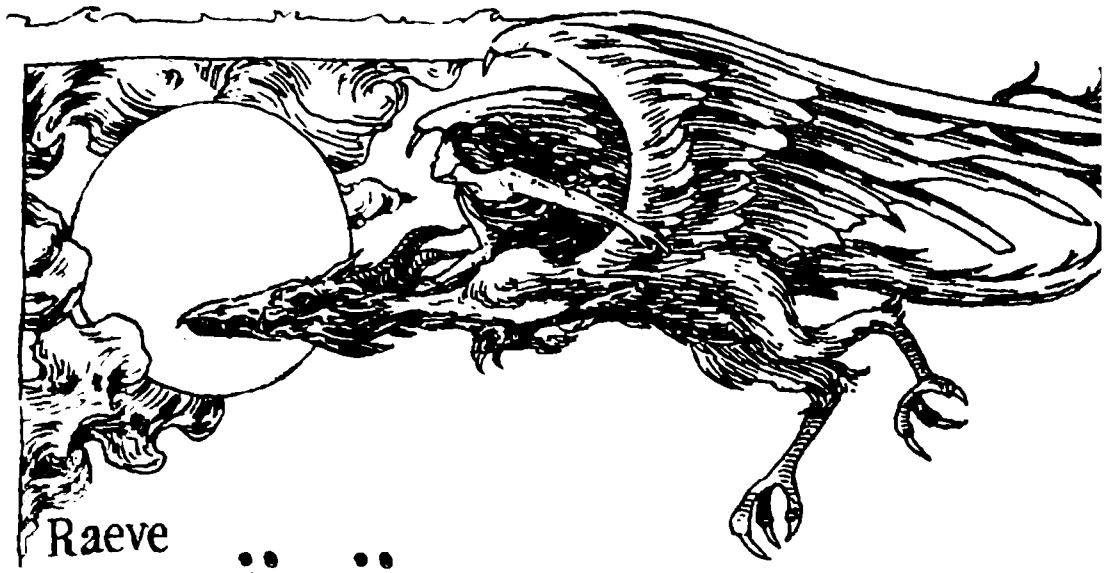

Raeve

17. BÖLÜM

Vücudum etrafını incecik bir kuyruk gibi saran buz gibi bir uykunun derinliklerine gömülmüş hâlde hiçlik dalgasının içine çekiliyordum.

Güzel ve hipnotize edici hiçlik.

Ta ki bir şey kulağımın yakınında şaklayarak beni uykumdan koparırcasına yüzeye çekene ve gerçekliğin sancılı çığlığının içine atana kadar.

Sıcak, acı verici ve *ağır* gerçekliğin.

Ayak bileklerime prangalar vurulmuştu ve bütün ağırlığım birbirine bağlanmış ve yukarı doğru uzanan bileklerime binmişti, omuzlarımın yuvalarından çıkması an meselesiydi sanki. Sağ omzumda hâlâ kemiğin içinde gömülü gibi gelen bir şeyle bıçaklandığımdan ya da etime bir şeyin batırıldığından emin olmamı sağlayan keskin bir acı vardı.

Islak bir bez parçası misali sıkılıp silkilmişim gibi vücudumdaki istisnasız her kasa eziyet eden sızı hücumunda sadece bir damlaydı bu acı. Çenem ve diş etlerim bile, bilincimin kalbimdeki Essi büyüklüğündeki sızıdan uzak bir köşeye kıvrıldığı sırada yoğun ve sert kıvamlı bir şey çiğnemişim gibi sızlıyordu.

Dilimi dişlerimin üstünden kaydırırken sivri köpek dişimle yanındaki dişim arasındaki incecik boşluğa sıkışmış bir şeyin varlığını hissettim.

Ürpererek ne olduğunu öğrenmek istemediğime karar verdim.

Gözkapaklarımdan sadece birini aralayabiliyordum, diğeri göz küremin içinde zonkladığı bir acı topundan ibaretti.

Acıyla inleyerek kanlı saç tutamlarımın arasından etrafımı süzdüm. Deri bıçak kınlarım ve palaskam çok uzak olmayan bir köşeye yığın hâlinde bırakılmıştı. Silahlarımın çoğu ortada yoktu.

Siktir.

Dikkatim birkaç apliğin süslediği sade taş duvarlara çevrildi. Tam karşımda, eşiğinden buraya, asılı olduğum yere kızıl kan lekelerinin uzandığı ahşap bir kapı vardı.

Bakışlarım önceden ten rengiyken şimdi kırmızıya bulanmış tulumuma çevrildi. .

Kan kırmızısı.

Kalbime bir taş oturdu.

Huzurlu bilinçsizliğim sırasında her ne olduysa, dişlerimin arasına sıkışmış sert ve ince bir şey ile kırılmış gibi görünen bir göz çukuruyla, ellerim kollarım bağlı bir hâlde bu yabancı odaya sürüklenmemle sonuçlanmıştı.

Durum hiç parlak görünmüyordu.

İçime dönüp gölüme doğru alçalırken manzara karşısında irkildim. Normalde pürüzsüz ve donuk olan geniş yüzeyi şimdi buz kırıkları ve sivri uçları göğe bakan tepetaklak buzdağlarından oluşuyordu.

Karmaşaya bak.

Oradan tüyüp bakışlarımı yeniden küçük ve loş odanın rutubetli duvarlarına çevirdim.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Arkamdan biri sokulmuş gibi.

Ağır ve gürültülü adımların ritmik tıkırtısı ürkütücü sessizliği bozarken Essi'nin sözlerini hatırladım:

Yanımdan uzaklaşırken çizmeleri tıkırdıyordu...

Kanım dondu.

Ses Gölge'nin nam salmış sükkunlarının avlarının etrafında dönmeleri gibi etrafımda dönüyordu. Besin zincirinin en tepesine yakın bir yırtıcının ölümcül dansı. Kendine ziyafet çekmek için üstüne çökmeden önce yemeğiyle oyun oynama hakkını kazanmış bir yırtıcının.

Bakışlarımı herifin yüzüne çevirmeden önce bile hırlamama neden olacak kadar çok et kalıntısı ve kanla kaplı metal mahmuzların süslediği çizmelerini gördüm ilk.

Soğuk hesapçı gözler –gök mavisi ikiz küreler– bana kilitlendi.

Rekk Zharos.

Adam gülümsedi. "İşte burada."

Bileklerimdeki bağları derimi soyan ve göğsümde kabaran sızının yanında hafif kalan bir yanmaya neden olacak bir şiddetle asıldım.

"*Essi'yi sen öldürdün.*"

Sesim ağzımda kan tadı almama neden olacak şekilde paramparça ve çatlak çıktı.

"Bunu daha önce konuşmuştuk," dedi gözlerini devirerek, sıkı kaslardan örülmüş bir sütunu andıran vücudu, kedigillere yakışacak akıcı hareketleri ve bir kuyruk gibi arkasında sürüklenen demir uçlu kamçısıyla görüş alanıma daha fazla girerken. "Vahşi bir köpeği yakalamak istiyorsan onu doğru yemle cezbetmelisin. Bizim meslekte her şeye bir çare akıl etmek şart. Kendini çok özel sanmak hoşuna gidiyor olabilir ama aslında kişisel bir şey değil."

Bu *lanet olası* bağlardan kurtulur kurtulmaz göğsünü oyarken aynısını ben de ona söyleyecektim. Hoş, her çizikte taze bir kahkaha patlatırken, yalan olduğunu o da yavaş yavaş anlayacaktı. Çünkü kişiseldi bu.

Hem de fazlasıyla.

Bileklerime dolanmış ipleri tekrar zorladım.

Ve tekrar.

"En azından sen parmağımı ısırıp koparana kadar kişisel değildi," diye mırıldanarak sağ elini kaldırdı ve bandajlı parmağını bana doğru salladı.

Dilim dişlerimin arasına sıkışan ince şeye dokununca durdum...

Şimdi anlaşılmıştı. Çenemin neden sızladığı da öyle.

Geçmişte bayıldığım ve karın ağrısı ve ağzımda tuhaf bir et tadıyla ayıldığım zamanları hatırlayarak parmağın ucunu yutmamış olmayı diledim içten içe.

Bu tür şeyleri çok fazla düşünmemek en iyisiydi.

Rekk karşımda durup cebinden deri bir kese çıkarıp ağzını açtı ve içinden çektiği bir duman çubuğunu dudaklarının arasına yerleştirdi. "Şimdi," dedi bir başka cebinden gümüş bir element kutusu çıkarıp kapağını açarken ve içinde gizlenen öfkeli alev topuna aletin tepesinde dans etme özgürlüğünü verirken. O alevle çubuğunun ucunu yaktığı sırada yüzü bir duman bulutunun arkasında kaldı. "Demek sen çift boncuklusun."

Nefesim ciğerlerimi yüzümü neredeyse çarpıtacak bir süratle terk etti.

Kahretsin.

Görünüşe bakılırsa içimdeki psikopat dikkat kesilmiş ve beni bu kasvet gölünün dibine çekmek için taş olarak kullandığı güçlü sözcükleri toplamıştı.

İç geçirmemek için kendimi zor tuttum.

"Gerçekten mi?" Şaşkın bir şekilde kaşlarımı çatmaya çalışırken şiş gözüm yuvasından fırlayacakmış gibi hissettim. "Ben de onları sadece kafamın içindeki tuhaf sesler sanıyordum. Ne acayip."

Rekk iki kaşını kaldırdı. "Buna inanmakta güçlük çekiyorum."

"Hayal gücünü kullanmaya ne dersin?"

Duman çubuğundan cızırtılı bir nefes çekti ve dumanı yüzüme doğru üfleyerek ciğerlerimi yoğun kıvamlı, güçlü esintiyle doldurdu.

"O meretleri azalt," dedim öksürerek. "Ciğerlerini bana fırsat bırakmadan lime lime etmesini istemem."

Başını yana yatırarak gözlerini kıstı. "Gözlerin farklı. Daha önce siyahtılar. Şimdi mavi."

"*Bak,* hayal gücünü kullanıyormuşsun işte. Akıllı çocuk."

Homurdandı ve çubuğu yaralı eliyle tutarak gözlerini benden ayırmadan bir nefes daha çekti. Sonraki sözcükleri ağzından bir duman eşliğinde boşaldı. "Kemori Daphidone, Orig'den seyyah hanende... *Gerçek* adın nedir?"

"Sana ağır ağır ve travmatik bir ölüm kısmet olursa belki kalbin pes etmeden önce kulağına fısıldamayı düşünebilirim."

"Ele avuca sığmayan birisin." Bakışları memelerime indi ve

sonra manidar bir gülümsemeyle tekrar dudaklarıma çevrildi. "Aslında ele avuca bayağı sığmazsın gibi."

"Seni ezik bok çuvalı, senin baş edebileceğinden çok daha fazlası olduğum kesin."

Boğuk bir gülüşün ardından çubuğundan bir nefes daha çekti. "Kolay doymayan bir erkeğimdir—"

"Saçmalıklarını dinleyeceksem, en azından zaten bilmediğim bir şey söyle."

"—ve bu görevde, *kelle başı* ödeme alıyorum. Bu yüzden, seni ağzı bozuk sürtük, sana benden aldığın askerlerin cezasından kaçınman için teklifim vara. Ve tabii bunun için de," dedi yaralı elini işaret ederek.

Dikkatim önce kamçısına, sonra da gözlerine çevrildi. "Küçük oyuncağından korktuğumu mu sanıyorsun, Rekk?"

"Korkmalısın." Sivri köpek dişlerini açığa çıkaran ve acı vaat eden çarpık bir gülümsemeyle meydan okur gibi baktı. "Demir ucu *ısırır.*"

"Daha büyüklerini gördüm. Ama hey, bir kadını kamçılamak sana kendini güçlü bir oğlan gibi hissettiriyorsa ben hayallerini yıkmak istemem. Endişelenme, altından kalkabilirim. İkimize de yetecek kadar taşaklıyımdır."

Bu seferki gülüşünde zerre keyif yoktu.

Bileğini çevirdi.

Kamçı şimşek hızıyla havada uçtu ve tulumumu yırtıp tenimi kesen acı verici bir şaplak kalçamda patlarken ciğerlerimdeki bütün hava boşaldı.

Odayı bir çığlıkla doldurma arzumu bastırmaya çalışarak dudaklarımı birbirine bastırırken bütün vücudum titriyordu. Tenim beklentiyle alev alıp ineceğine hiç şüphemin olmadığı ikinci kamçı darbesine hazırlanıyordu.

"Bakıyorum dudakların şimdi mühürlü," dedi çubuğundan bir nefes daha çekerek. "Ama Aç Kovuk'taki müzisyenle konuşurken o kadar gevşek çeneli olmasaydın, bu durumda olmazdın ve arkadaşın ölmezdi."

Kalbim –bir kez daha– tekledi. Sözleri eti parçalayıp geçen ok başlarının sivri uçları gibi içime saplandı...

Levvi.

Kastettiği *Levvi*'ydi.

Yani—

"Karşılığında da sana yaşadığın yere kadar izini sürmek için kullandığım büyülü bir not kâğıdı verdi."

Oda etrafımda dönmeye başlarken, yınlayan zihnim öyle hızlı çözülüyordu ki normalde beni bir arada tutan iplerin birbirine dolanıp bir düğüm yuvasına dönüşmesi çok sürmedi.

Bilgilerim. Tekrar birlikte sahne almak istersen...

O sözcükleri söyler söylemez, dudakları kötü bir tat almış gibi hüzünle bükülmüştü.

Yaratıcılar aşkına...

Ona küreyi göstermeme gerek yoktu, o küre olmadan da yırtabilirdim. Ama acelem vardı. Dikkatim dağılmıştı. Mücadelesini verdiğim görevi tamamlamak için yanıp tutuşuyordum.

Kör olmuştum. Aptallık etmiştim.

Bencillik etmiştim.

Ve bu yüzden Essi ölmüştü.

Bu taze bilgi kalbimdeki henüz kabuk tutma fırsatı bulamamış taze ve açık yaraya vahşi bir kesik daha attığından inledim.

"İz sürme büyüsünü aktive ettiğim ve beni Mamur'a yönlendirmediğini fark ettiğim zaman yaşadığım hayal kırıklığını tahmin edersin," dedi Rekk duman çubuğuyla beni işaret edip ardından külünü silkeleyerek. "Senin sadece bir ayakçı olduğunu anladığım zaman. Pis işlerini yaptırmak için kullandıkları biri. Görüyorsun, bana Elding'le yakın bağları olan biri lazım. Ya da en azından Mamur'un yerini bilen biri. Bu konuda bana yardımcı olabilir misin?"

Sereme.

Başımı öne eğdim ve düşüncelerim diken diken olmuş bir zeminin üstünde yuvarlanırken ona kaşlarımın altından dik dik baktım.

O sürtükten ne kadar nefret etsem de onu asla bu sadist pisliğe teslim edemezdim. Sadece Ruse'u da tehlikeye atmakla kalmazdı bu, aynı zamanda olur da bu canavar Sereme'in boynunda asılı duran o şişeyi eşe geçirirse, saygı duyduğum birçok peri de Taç'a kurban olurdu.

Söz konusu bile olamaz.

Asla.

"Ah, bana öyle bakma." Sadece kök kısmı kalan çubuğunu son bir nefes daha çektikten sonra yere atıp çizmesinin topuğuyla ezdi. "Seni Taç'a teslim ettiğim zaman, Soylular Loncası'nın seni, sonu senin için pek hoş olmayacak bir örneğe dönüştüreceğini ikimiz de biliyoruz, benim güzel, yırtıcı köpeğim. Ancak *bu* odada," dedi kamçısının sapını okşayarak, "o yazgıdan kaçınmak için benzersiz bir fırsatın var. Tabii eğer, nasıl desem..." Başını bir o yana, bir diğer yana yatırdı. "Dudaklarını tekrar *gevşetmeye* karar verirsen. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Evet," dedim dişlerimi sıkarak. "Ve *kalpten* hayır diyorum."

Kaşlarını çatarak yere çömelince bana şaşkın bir ifadeyle bakan gözlerine tepeden bakmam gerekti. "Anladığından emin değilim. Sana yaşaman için bir fırsat veriyorum, aptal orospu."

"Yanılıyorsun. Oynadığın bu hastalıklı ve çarpık oyunu iyi bilirim. Bir parçası olmayı reddediyorum, o kadar. Bu yüzden o küçük oyuncağını üstüme savurup etimi parçalayabilirsin ama dökeceğim tek şey *kan* olur."

Sözlerim duvarlardan sekerek odanın içinde yankılandı.

Ağzımın içini tükürükle doldurup ona doğru *tükürdüm.*

Tükürük gözünün üstüne isabet etti ve üst dudağının titrediğini, yüzünün gölgelediğini görmenin şerefini yaşadım.

Kanlı sıvıyı silmek için elini uzattı. "Demek öyle," diyerek yerden doğruldu.

Dört kısa adımda arkama geçmiş ve tulumumu sıkıca tutmuştu bile.

Omurgamdan aşağı serin ve keskin bir şeyin kaydığını hissettim.

Kumaş bir yırtılma sesiyle bir parşömen kâğıdı gibi ikiye ayrıldı ve pürüzlü tenim açığa çıktı. Yere düşen bir bıçağın tıngırtısı ilk kamçı bir alev şeridi gibi tenimi parçalamadan önce aldığım tek uyarı oldu.

Vücudum sarsıldı ama özgürlüğünü ilan etmesine izin vermeden çığlığımı yuttum.

Ona uluduğumu duyma zevkini tattırmamak için.

Kamçı havada bir ıslık daha çalarak etimi omzumdan belime kadar yüzdü.

Karnımın derinliklerinde başlayan titreme, organlarıma, kemiklerime ve soyulan tenime yayıldı. *Kamçısı* şaklamaya devam ediyordu.

Bir darbe.

Bir darbe daha.

Etrafa kanlar fışkırarak vücudumda kesikler açılmaya devam etti, ta ki acımasız darbe fırtınasının her darbesiyle etlerimin gevşediğini ve sağa sola sallandığını hissedene kadar.

Ama kamçıyı ne kadar sert indirirse indirsin, acısı Essi elimden kayıp giderken katlandığım ıstırabın yanında sıfır kalırdı. Son nefesini verirken, uzuvlarının sıcaklığı süzülüp giderken.

Ona kanatlarının çıkmasını, göğe yükselmesini ve top gibi kıvrılıp ayların arasında onu her zaman görebileceğim bir yer almasını dileyerek son bir kez bakarken. O zaman veda etmek zorunda kalmazdım.

Gerçek anlamda.

Bu yüzden tüm darbelere katlandım. Sonunda mesanem kendini salarken sıkılı dişlerimin arasından hırladım.

İçimdeki o şeyin yeniden hücuma geçmemesi için yalvardım.

Bu Essi'yi birçok açıdan yüzüstü bırakmamın kefaretiydi. Birini uzaktan sevebileceğime inanmamın. Kalbimin nasır tutmuş yara kabuklarının ötesine sızan herkesle aynı yazgıya maruz kalmayacağına inanmamın.

Acı darbelerini vücudumu saran bir zırh gibi kuşandım. Oda, sonunda kendi kanımda boğulmaya başladığımı hissedeceğim kadar doldu kanımın kokusuyla.

Ve görüşümün üstüne kapanan karanlık nihayet savaşı kazandı.

Günlük

Elluin Neván
Yaş: 9 Safha
Taştan Sonra 5.000.030. Safha

Gördüğüm en büyük Aytüyü çığlıklar atarak gökyüzünde dönüp duruyor. Sanırım dişi olmalı çünkü kuyruğunun narin ucu annemin Aytüyü Náthae'ninki gibi ekstra uzun ve ince.

Sanırım yumurtasını arıyor. Yumurtasının yasını tutuyor.

Bizi bulmaya çalışıyor.

Bu yumurta gibi gri renkli olduğu için öyle düşünüyorum, ayrıca grinin bu kadar metalik bir tonunda başka bir Aytüyü görmedim hiç.

Kuluçka kulübesinde saklanabilirdik ama burada saklanamayız. Yeteri kadar değil. Bizi yakında bulmasından ve yuvasını yağmaladığımız için öldürmesinden korkuyorum.

Yumurtaya sallanmaya başlaması için yalvarıp duruyorum. O zaman döngüler boyunca yakındaki bir sütundan yonttuğum buz parçalarıyla etrafını sarabilirim. Yavru yumurtadan çıkınca onu ben ne yapacağımızı çözmeye çalışırken Haedeon'un yanında güvende olacağı kar kulübesine götürebilirim. Arithia'ya nasıl geri döneceğimizi düşünürken. Şu anda imkânsız görünüyor.

Haedeon iyileşmiyor ve peşimizdeki tek şey Aytüyü de değil. Yakınlarda bir yerden bir ecelteleği sürüsünün seslerini duyabiliyorum, havadaki ölüm kokusunu alıyor gibiler. Sessizliği bozan ve kalbime korku salan korkunç tangırtılar çıkarıyorlar. Gerçi kendim için korkmuyorum.

Derme çatma kuluçka kulübemizin önünde karın içinde duran bu güzel yumurta için korkuyorum. Etrafa saçtığı ışıkla gümüş

renkli küçük bir güneşe benziyor. Burada diğer elimde Haedeon'un ejderhapulu hançeriyle bunları yazarken, onun ışığından istifade ediyorum.

Daha önce hiç hançer tutmamıştım. Hiç istememiştim. Ama eğer eceltelekleri saldırıya geçecek kadar cesaret toplarsa yumurtayı korumam gerekecek. Ve Haedeon'u.

Oysa bir şeyleri öldürme fikrinden hiç hoşlanmıyorum. Hiçbir şeyi öldürmek istemiyorum.

Umarım çok yaklaşmazlar.

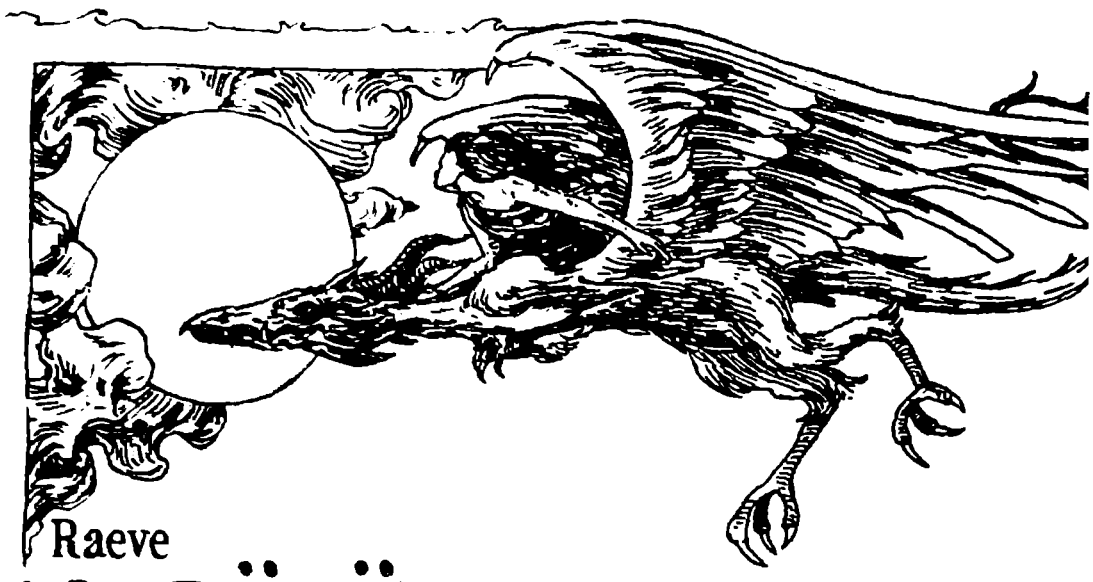

Raeve

19. BÖLÜM

Şakağıma bir şeyin çarpmasıyla ateş, zehirli korku yutkunmaları ve boğazımdan yukarı taşmakla tehdit eden bir çığlıkla dolu bir uykudan silkinerek uyandım.

Gözlerim bir anda açıldı ve nefes nefese dişlerimi sıkarak yakıcı dehşetin kıpırdanmaya son vermesini bekledim. Dumanlı sürgünler yavaş yavaş çekilince, etrafımdaki loşluk açığa çıktı ve bakışlarım olduğum yere odaklandı.

Şimdiye.

Omurgam kilitlendi, kanım buz kesti.

Bir köşeye atılmıştım.

Bir...

Hücrede.

Bir hücrede tek başımayım.

Kutu gibi küçük alanımın üç tarafını parmaklıklar çevreliyordu ve arkamda rutubetli bir duvar ve tepemde de eğri büğrü yüzeyinde nem toplayan alçak bir tavan vardı. Karşımdaki ve iki yanımdaki göz alabildiğince uzanan hücrelerin her birinde tek bir fener asılıydı. Havada kötücül ve güçlü bir kan, kusmuk, dışkı ve çürümüş et kokusu vardı.

Uyku odamda Tiya'nın panikli dürtmeleriyle uyandığımdan beri yaşadığım her şey dehşet bir çığ gibi üstüme yığılırken boğazımdan yükselen safranın tadını aldım. Ani bir titreme beni kemiklerime kadar sarstı. Soğuktan kaynaklanmayan sert ve ehlileştirilemez bir titreme.

Korkudan değil.

Acıdan da.

Allak bullak bir ruhun korkunç sarsıntısı.

Dişlerim birbirine çarpıyor, organlarım bile sarsılıyordu ve bütün vücudumu ele geçiren bu titreme, beraberinde Rekk'in sırtıma yaptıklarının ıstırap yüklü bir hatırlatmasını da getirmişti.

Kamçının tenimde şaklayışını –defalarca– hatırlayarak inledim ve

durmak

bilmeyen

titremem

daha da şiddetlendi.

Vücudumun üst kısmını kaplayan bol kahverengi tunikten aşağı bakınca birbirine dolanmış zincirlerle ayak bileklerimin etrafına bağlanmış demir kelepçeleri gördüm. El bileklerimde de benzerleri vardı, aralarına gerilmiş zincir ayağımdakine kalın bir metal parçasıyla bağlanmıştı. Hiç şüphesiz beni burada oturmak ve kendi pisliğimin içinde çürümekten başka bir şey yapmaktan alıkoymak içindiler.

Omzumdaki körelmiş sızı bana demir bir iğne olduğunu tahmin ettiğim şeyin hâlâ vücuduma gömülü olduğunu söylüyordu. Muhtemelen iltihaplanmıştı.

Kahretsin.

Takırdayan dişlerimin arasına sıkışan ve Rekk'in parmak tendonu olduğunu tahmin ettiğim telimsi parçayı çıkarmak için elimi ağzıma uzattım. Parçayı ani bir hareketle çekip aldım ve sadece bu hareket bile sırtımın tamamının alev almasına ve tırtıklı bir ulumanın boğazımı parçalayarak dışarı fırlamak için ayaklanmasına yetti.

Ulumanın önünü kestim ve beni içten dışa yatıştıracağını umarak sakinleşme şarkımı mırıldanmaya başladım.

Sağ tarafımdaki hücreden tiz bir ses, "Öldüğümü sa-sa-sanıyordum," diye ciyaklayınca titrememem öyle hızlı kesildi ki bir an bunu hayal ettiğimi sandım.

Çenemi olabildiğince yana çevirdim ve yarı kapalı görüşümle, karanlığın içinden beni boncuk gibi siyah gözlerle izleyen,

tüylü gri pençeleriyle bizi ayıran parmaklıklara tutunan yaratığa baktım.

Bir uğruayak. Uzun bıyıklarının, türünün dişilerinde bıçak gibi dümdüz olan uçlarının kıvrıklığına bakılırsa erkekti.

"Sürpriz," dedim hırıltılı bir sesle.

Parlak siyah burnu seğirirken, bakışlarım ağzından dışarı uzanan uzun sarı dişlere çevrildi. Uzun ve hafifçe kavisli kesici dişleri uç kısımda birleşiyordu. Yüzünün büyük kısmı incecik gri tüylerle kaplıydı ve yelken kulaklarının etrafında ince siyah saç telleri kıvrılıyordu. "Gözün kötü gö-gö-görünüyor."

Ne düşündüğümü ele vermeyen bir ses çıkardım.

Doğruyu söylemek gerekirse, şu anda bunu dertten bile sayamıyorum.

"Adım Wrook. Seni ne için ya-ya-yakaladılar?" dedi yuvarlak kulağının arkasını kaşımak için parmaklığı bırakırken. Bakışları yumrukları sıkılı ellerimin üstündeki kurumuş kanda dolaşıyordu.

"Kötü adamlara kötü şeyler yaptığım için."

Sanırım.

Tulumumdaki kan kalıntıları yeterince ipucu veriyordu zaten.

"Soylular Loncası'na ma-ma-mahkemeye çıkacağını s-s-söylediklerini duydum."

Kurumuş boğazımı yakan bir ses çıkararak güldüm. "Elbette."

Herkes Lonca'nın önüne çıkarılmazdı. Sadece halkın gözü önünde içini deşip dört parçaya ayırmak ve kolezyuma bağlamak arasında karar vermeye çalıştıkları kişiler bu şerefe nail olurdu.

Sanırım ben de elemeleri geçmiştim. Sürpriz olmamıştı doğrusu.

Rekk'le etkileşimlerim düşünüldüğünde, Lonca'nın daha fazla Ath'ı yüzeye çekmek için bu benzersiz fırsatı geri çevirecek hâli yoktu. Beni bir duruşmaya layık görmelerinin tek nedeninin bu olduğunu garanti edebilirdim. İşi uzatmak. Kendilerine bir plan yapacak zamanı kazandırmak.

Sorun şu ki işe yarayabilirdi.

Zihnimi lime lime eden düşüncelerden aklımı uzaklaştırmak için, "Seni bu nadide kuruma ne getirdi?" diye sordum.

"Hı-hı-hırsızlık," dedi Wrook, arkaya doğru yuvarlanıp vücudunu düğüm gibi içe bükerek. Pençeli ayağı havaya kalktı ve kulağının arkasındaki, görünüşe bakılırsa aman vermeyen kaşıntıya uzandı.

"Senin türün bu yüzden el üstünde tutulmaz mı? Seni neden buraya kapattılar ki?"

"Efendimi cezalandırmak için." Düğümünü çözdü ve hücresinin uzak bir köşesine seğirtip gözün takip edemeyeceği hızlı hareketlerle taşı tırmalamaya ve etrafa taş kırıkları saçmaya başladı.

Kaşlarım havaya kalktı.

Hırslıydı. Aferin ona. Gerçi neden aşağıya doğru kazdığını anlayamamıştım. Altımızdaki tek şey kadife çapulcunun iniydi. Bir ölümü bir diğeriyle takas etmekten başka işe yaramazdı ama belki de bir hücrenin parmaklıkları arasında ölmektense Hun'un çöpleri arasında ölmeyi yeğliyordu.

Belki de ben de kazmalıydım.

Koridorun karşısından bir hıçkırık sesi yükseldi ve karşı hücrenin kuytuda kalan köşesine bakınca, titreyen bir top hâline büzülmüş bir kadının karaltısını gördüm. Beyaz giysisi yer yer parçalanmıştı ve su toplamış ayaklarında ayakkabı yoktu.

"Ya o?"

Wrook duraksadı ve omzunun üstünden kadına bakarken bıyıkları titredi. "Taç için ha-ha-hakikatavcılığı ya-ya-yapmayı reddetmiş," dedi viyaklamaya benzer sesiyle.

Göğsümün içi kaburgalarıma dayanan sivri taşlarla doldu...

Şehrin çeşitli köşelerine dikilen çadırları düşündüm. Etrafını çevreleyen askerler korkudan titreyen çocukları tek tek içeri sokup oradaki Hakikatavcısı'nın karşısına çıkarırdı. Dört element şarkısından birini duyup duyamadıklarını saptamak için kafalarının içini elekten geçirecek Hakikatavcısı'nın.

Çadırın yan tarafında her zaman yeni boncuklanmış asker adaylarını yutmak ve onları eğitim için Drelgrad'a götürmek üzere hazır bekleyen bir araba olurdu. Yetenekli çocuklarını bir daha asla göremeyebilecekleri bilgisi altında iki büklüm kıvranan, gözü yaşlı anne-babalardan oluşan bir sürü de öyle.

Bir de *diğer* gençler vardı. Çadırı kanayan bir kulakla, yeni açılan çentiklerine dokunarak terk eden taze damgalanmış hükümsüz çocuklar.

İç geçirdim.

Koridordan yaklaşan sert ayak seslerini duyan Wrook kahverengi eski püskü bir battaniyeyi kapıp deliğin üstüne çekti. Sonra hızlı adımlarla hücresinin ön tarafına koştu. Hakikatavcısı dışında tüm mahkûmların aynı şeyi yaptığını fark edince kaşlarım çatıldı.

Nedeni sessizliğin içinde gıcırdayan tekerlek sesleri ve burnuma dolan lapa kokusuyla anlaşıldı. Madenlerdeki yemekhanelerde dağıttıkları boktan lapanın aynısı.

Tanıdık koku kalbimdeki açık kesiğe tuz basınca göğsümün içini nefesimi kesen bir sızı kapladı.

Essi bana ilk geldiğinde, Yeraltı Şehri'nde çalabildiği bu yavan yiyeceğe çok alışık olduğu için sade lapa hassas midesinin kaldırabildiği sayılı şeylerden biriydi.

Keskin bakışlı ve biçim verilmiş sakallı, siyah saçlı bir muhafız hücremin önünde durdu, yere çömeldi ve parmaklıklı kapının altından bir tahta itti. Kaşlarımı çattım ve kafamı tahtanın üstüne gerilmiş ve köşelerden tutturulmuş parşömen kâğıdını görecek kadar kaldırdım.

Muhafız parmaklıkların arasından sivriltilmiş bir kömür parçası attı ve kömür ben onu havada yakalayacak kadar hızlı hareket edecek cesareti bulamadan suratıma çarptı.

Pislik.

"Sana bir karakalem resim yapmamı istiyorsan, suratının enfes bir ilham kaynağı olduğunu bilmek hoşuna gidecektir," dedim adama dişlerimi açığa çıkaran ve göz çukurumu sızlatan bir sırıtışla bakarak.

"Yiyecek için imza at," diye homurdandı. "Parmak izi de. Olur da buradan sağ çıkmayı başarırsan, tükettiğin her öğünün parasını ödeyeceksin."

Kişnemeye benzer bir ses çıkararak güldüm.

Güç toplamak için derin bir nefes aldım ve kamçı darbeleriyle paramparça olmuş sırtımın yüz farklı açıda bükülmesinden

doğan yakıcı acıya karşı dişlerimi sıkarak tıslադım. Yaralarımdan sıcak bir ıslaklık sızarak ağır ağır aşağı kayarken bakışlarım hücremin önündeki zemine çakılmış, üzerine bir numara yazılı küçük metal plakaya çevrildi.

Kelepçeli ellerimi kömür parçasını alacak şekilde çevirerek sivri ucuyla parşömenin üstüne şu sözcükleri karaladım:

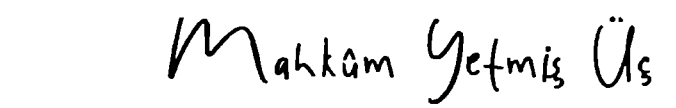

Başparmağıma biraz kömür sürüp parşömene bastırdıktan sonra tahtayı kapının altından geri kaydırdım.

Muhafız beni küçümseyici bir bakışla süzdü.

"Ne?" dedim saf ayağına yatarak. "Suratımda bir şey mi var?"

Elini uzattı. "Kömür, Mahkûm Yetmiş Üç. Derhal."

"Pekâlâ," diyerek kömürü parmaklıkların arasından attım. "Daha yargılamam başlamadan sıkıntıdan çürümüş olacağım ve hepsi senin suçun olacak."

Homurdanarak kömür parçasını yerden aldı ve lapa arabası hücremin önüne yaklaşırken geldiği yöne geri gitti. Taç'ın çok daha az süslü bir kılık içindeki bir hizmetkârı ahşap bir kâsenin içinde doldurduğu bir kepçe gri balçığı kapının altından itti. Kâse yanımda sarsılarak dururken, hizmetkâr parmaklıkların arasından metal bir sürahi bırakıp arabasını bir sonraki hücreye doğru itti ve bitişikteki Wrook'a da bir kâse ve bir sürahi bıraktı.

Önce çamura benzeyen sıvıya, sonra hizmetkâra baktım. "Bunu nasıl yemem bekleniyor?"

Omzunun üstünden arkasına bakarak homurdandı. "Suratını gömüp ye, umurumda değil."

Etraftaki pislikleri saymaya yetecek parmağım yok.

Bakışlarım sol tarafımdaki hücreye çevrildi. Oradaki erkek mahkûm lapayı ağzına götürmek için bükülü ellerini kullanıyordu. Bir deri bir kemik kalmıştı, solgun tenini seyrelmiş saçları tamamlıyordu ve vücudunun bazı kısımları eski püskü gri kumaş parçalarıyla örtülüydü.

Çöküк gözlerini bana çevirdi. Ağzına bir avuç lapa daha götürürken tel tel sakalından lapanın suyu damlıyordu.

Sırtımda bir ürperti hissettim.

Uzun suratının alt kısmını kâseye gömen ve doğrudan kaynağından yiyen Wrook'a baktım. "Al," dedim kendi payımı ayağımla bizi ayıran parmaklığın altından onun hücresine iterek.

Bana boncuk gözleri büyüyerek baktı. "Emin mi-mi-misin?"

"Kesinlikle," dedim bakışlarım arka köşedeki gizli deliğine kayarak. "Senin enerjiye benden daha çok ihtiyacın var."

Nafile de olsa, iyi bir umut yüklemesinin üstüne tanımam.

Kolunu uzatıp pençelerinin kıvrık uçlarıyla kenarını kıvradığı kâsemi kendine doğru çekti. "Te-te-teşekkürler," dedi tüylü yüzünde lapa kalıntılarıyla.

"Hiç sorun değil."

Yavaş ve ıstırap dolu adımlarla köşeye geri çekildim ve yere çöküp gözlerimi kapadım. Tırnaklarımın yanlarındaki deri parçalarını dişlerimle koparırken şapırtı seslerini dinledim.

Başka bir hücreyi hatırlarken zihnim iltihaplanıyor, düşünceler yırtıcı bir hızla çalkalanıyordu.

Başka bir zamanı.

Kendi tuhaf tarzımla içine doğduğum; duvarlarıyla, kokusuyla ve paylaştığım kadınla bağ kurduğum hücre.

O zaman uğrunda savaşacak bir şeyim vardı. Sevdiğim ve üstüne titrediğim biri. Şimdi ise elimde sadece yaralı bir kalp ve Wrook'un zemindeki deliği kadar beyhude bir yırtıcı intikam açlığı.

Ellerimde demir kelepçeler, ayaklarımda demir prangalar ve omzumda bir iğneyle bir hücreye kapatılmıştım ve Lonca'nın karşısında yargılanacağım zamanı bekliyordum. Bu işten kurtulmamın tek yolu vardı...

Ölüm.

Günlük

Elluin Nevân

Yaş: 9 Safha
Taştan Sonra 5.000.030. Safha

Babam bu kadar genç bir yaşta olgun bir Aytüyü sahiplenmenin beni harikulade kıldığını söylüyor ama ben hiç harikulade hissetmiyorum.

Haedeon kemikleri yanlış şekilde geri kaynadığı için bir daha hiç yürüyemeyecek. Babam hiç kimsenin ağabeyimin bacaklarını kesip açmadan ve dolayısıyla daha fazla risk doğurmadan kemikleri tekrar kırıp bu denli derine işlemiş bir hasarı tamir edecek beceriye sahip olmadığını söylüyor.

Ağabeyimin Aytüyü de asla uçamayabilir çünkü kanadı aksıyor. Çünkü tam Haedeon'un yumurtası sallanmaya başlarken bir ecelteleği sürüsü derme çatma kuluçka kampımızın kokusunu aldı ve yumurtadan tamamen çıkma fırsatını bulamadan onu sıcak bir yere gizlemek zorunda kaldım.

Evet, ecelteleklerini geri püskürttüm ama tepemizde dönen o dev Aytüyü gelip geri kalanını kavurmasa yenilirdim. Evet, sonrasında Aytüyü'nün sırtına tırmanmış ve sonunda usul usul söylediğim şarkımı dinleyene kadar uzun süre ona sımsıkı tutunmuştum ama ben sadece ağabeyimi eve döndürmek için yapmam gerekeni yapmıştım. Çünkü bana yardım etmeleri için ne kadar yalvarırsam yalvarayım Yaratıcılar bana şarkı söylememişlerdi.

Şimdi de çenelerini kapamak bilmiyorlar.

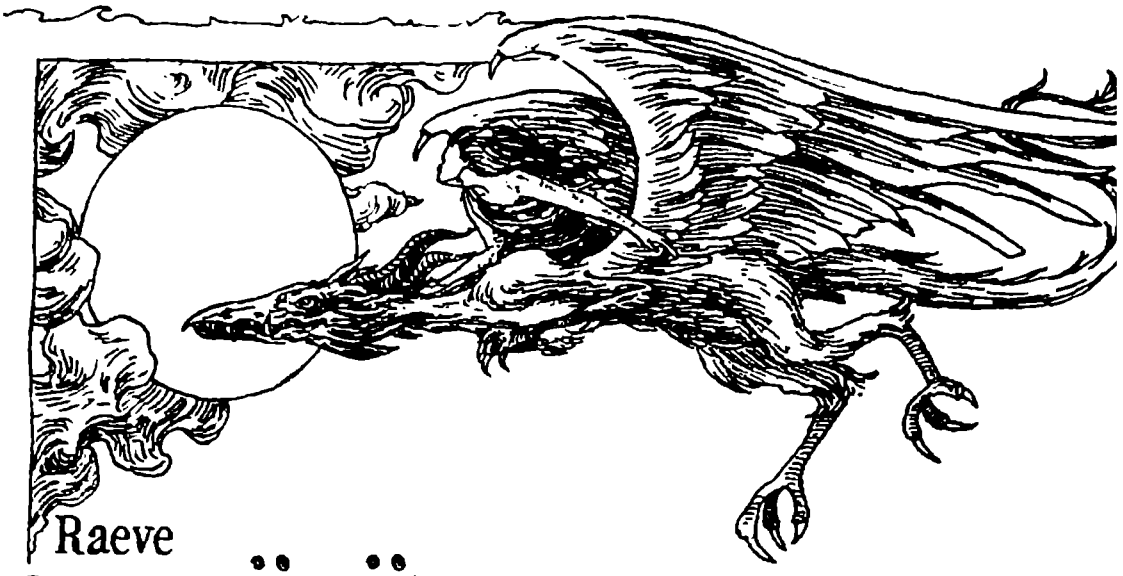

21. BÖLÜM

Ben oturduğum köşede ayağımı aklımdaki ezginin ritmiyle yere vurarak kendi kendime mırıldanırken, Wrook da hücresinin köşesini kazmaya devam ediyordu. Tavandaki oyuk ve çıkıntıları tarıyor ve daha çıkıntılı kısımlardan sarkan damlaları bularak hangisinin önce düşeceğini tahmin etmeye çalışıyordum. Buraya atıldığımdan beri aralıklı olarak oynadığım bir oyundu bu.

Benim buraya atılmamın üzerinden ne kadar zaman geçtiğinden emin değildim. Hayli zaman geçmiş gibi geliyordu.

Beni buraya tıkanlar beni bu bok çukurunda çürümeye terk edip aklımı kaybettirerek posamı çıkarabileceklerini sanıyordu. Nihayet Soylular Lonca'nm huzuruna çıkarıldığımda katı iradelerinin kalıbına gireceğimi.

Onlar açısından ne yazık ki ben kapalı bir alanda varlığımı sürdürme sanatında hayli deneyimliydim ve zengin bir hayal gücünüz varsa bir hücrede zaman geçirmenin *sayısız* yolunu bulabilirdiniz.

Koridorda ağır ayak sesleri yankılanmaya başlayınca sesimi kıstım ve Wrook'un isyankâr deliğinin üstünü battaniyeyle örtüp önünde top gibi kıvrılarak uyuyor numarası yapmasını küçük bir gülümsemeyle izledim.

Gözlerimi sıradaki düşecek damla olduğundan emin olduğum su damlasına çevirdim ama onun yerine bir diğeri burnumun ucuna düşünce hayal kırıklığıyla yüzümü buruşturdum.

Kıstığım gözlerimi tavandaki titrek damlaya diktim.

Düşsene, inatçı piç!

Bu kez bir başkası dizimde patlayınca kurumuş ve çatlak dudaklarımdan bir iç çekiş yükseldi.

Bu oyunda beş para etmezdim. Bir kez bile tutturamamıştım. Ama inadım inattı, sonuma doğru yürüme zamanım geldiğinde şifreyi çözmüş olacaktım.

Bir karaltı kalın beyaz bir kumaşı savurarak hücremin önünden hızla geçti ve zihnimin arka planındaki bir ses bir *Runi'nin* Hun'un Taç'ın kısmen sindirilmiş "hainleriyle" dolu mikroplu bağırsaklarına inmeye neden zahmet edeceğini sorguladı. Bu kişi her kimse Wrook'un hücresinin önünde durdu ve yere çömeldi. "Duyduğuma göre yanlış periden yanlış yüzüğü çalmışsın," dedi gelen erkek diken diken olan tenimden kayan boğuk, çatallı bir sesle.

Ben bu sesi *tanıyordum.*

Wrook gerinir gibi yaparak yattığı yerden doğrulurken, kalbim kaburgalarım arasında kanat çırparak, bakışlarımı geniş omuzlu, pelerinli ziyaretçiye çevirdim.

Aç Kovuk'taki pelerinli yabancı şimdi bir *Runi* gibi giyinmişti.

Geri çekilerek karanlık köşeye sindim.

Rüzgâr tünelinde bıçağımı aletine dayamış dururken çok güçlü ve kendimden emindim. Şimdi ise bir hücrede bitik hâldeydim ve tavandaki rutubet damlalarını sayıyor, leş gibi kendi pisliğim ve yıkım kokuyordum. Tüy dökme dönemindeki bir ejderha gibiydim ve isteyeceğim son şey o yargılayıcı bakışın beni henüz tamamen katılaşmamış hassas noktalarımdan dürtmesiydi.

"Maliyetli bir hata," dedi Wrook yapay bir esneme eşliğinde.

Erkek homurdandı. "Her yerde seni arıyordum."

Wrook'un kulakları öne doğru büküldü ve burnu seğirmeye başladı. Çömelir pozisyona doğru kalkarken yaladığı patileriyle yüzündeki tüyleri geri itti. "Neden?"

"Çünkü tanıdığım biri seni elinde bir *aykırığıyla* en yakın kanalizasyon giderine koşarken görmüş."

Kalbim tekledi.

Yaratıcıların unuttuğu bu dünyada neden *aykırıklarının* izini sürüyordu ki bu herif?

Wrook kulağının arkasını kaşımak için ayağını arkaya uzattı. "Neden ba-ba-bahsettiğini bilmiyorum."

"Seni buradan çıkarabilirim. Kazmak bir işe yaramaz. Burası otuz santimden fazla kazılamayacak şekilde büyülü. Ve elimde o kırıkla takas etmeye razı olduğum bir Kılıçtırpan dişi var."

Kaşlarım kalktı.

Ruse'a göre, Kılıçtırpanlar her tüy döküşlerinde dişlerini de bırakıyorlardı ama bulunmaları son derece zordu.

Essi için ilk kez bir Kılıçtırpan dişi yongası satın alışımı hatırladım. Ruse dişlerin yaratıklar hızlı büyüme dönemine girmeden dökülmediğini ve düşen dişlerin çoğu zaman Kılıçtırpanların tüy dökmelerini o hassas hâllerinde onlara zarar verebilecek her şeyden uzak bir çukurda tamamlamak için gittikleri Gondragh volkanları tarafından yutulduğunu anlatmıştı. Ayrıca çoğu Runi'nin gravürlerinde kullandığı bir yapıştırıcı madde görevi görmesi nedeniyle ağırlıklarının on katı ejderha kantaşı ettiklerini de öğrenmiştim.

Wrook'un burnu seğirdi ve kulağının arkasını kaşıyan ayağı yavaşça yere indi. "Şu diş... Ne kadar bü-bü-büyük?"

"Bacağım kadar."

Bakışlarım *bahsi geçen* bacağa çevrilirken gözlerim büyüdü.

"Anlaştık," dedi, cevabı Rekk'in kamçısının şaklamasından daha hızlı olmuştu.

İçim gururla ısınarak gülümsedim.

Onun adına sevindim. Mutlu sonları severim.

"Cezanı satın alacağım ve aurora doğarken çıkmanı sağlayacağım," dedi adam. Tam hücremin önünden geçerken durdu, havayı kokladı ve batan auroradan bile daha yavaş bir hareketle başını benim olduğum tarafa çevirdi.

Nefesim kesildi.

Bakışları, peçesiz yüzümün önündeki kir ve gölge perdelerini aralamaya çalışır gibi, kuytuda kalan karaltımın üstünde dolaştı.

Çenemi göğsüme doğru eğince saçlarım bir perde gibi yüzüme döküldü.

Git.

Git.

Git.

"Bu *sensin,*" diye mırıldanınca yüreğim ağzıma geldi ve ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Öne, ışığa çık."

"Kim öldü de *seni* kral yaptı?" dedim harap hâldeki boğazımdan yükselen hırıltılı bir sesle.

"Babam," dedi duygusuz bir yüzle ve ağzımdan bir kahkaha dökülecek oldu ama fazla hareket ederek yaralarımı açıp tekrar kanatmadan durdurmayı başardım.

"Çok komik."

Derin bir sessizlik çöktü.

Adam kollarını geniş göğsünde kavuşturarak parmaklıklara yaklaştı. Rahatsız edici sessizlik, içimi karıncalandıracak kadar uzun sürdü.

"Bir şey mi... bekliyordun?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Evet. Yüzünü görebilmek için ışığa çıkmanı."

Alaycı bir ses çıkararak güldüm.

Kendini beğenmiş ukala.

"Hayır, teşekkürler. Senin o demir parmaklıklardan geçip beni ışığa doğru sürüklemen gerekecek."

Kısa bir duraksamanın ardından kapımda asılı duran kilidi parmak boğumları bembeyaz kesilecek kadar sıktı. Metalden bir gıcırtı ve çatırtı yükselirken kolunu aşağı doğru çekti—

Kilit yerinden çıkınca şaşkınlıkla iç geçirdim.

Kırılmıştı.

Elini kaldırdı ve parmaklıklarını abartılı bir hareketle gevşeterek kopardığı metal parçasını bıraktı. Kilit, duvarlardaki yankısı dörtnala koşan kalbime eşlik eden bir tangırtıyla yere düştü.

Siktir.

"Normalde bir kadından gönüllü verilmeyen şeyleri alacak biri değilim," dedi sürgüyü çekerken. "Ancak sesin eskiden tanıdığım birini hatırlatıyor ve beş uykusuz tünü delirdiğime inanarak geçirdim."

Kapıyı botuyla iterek açtı ve menteşelerin gıcırtısını sinir uçlarımda hissederken başka bir hücreden dışarı sürüklendiğim

zamanları hatırladım. Ayaklarımdan dışarı çekilirken, sıkılı dişlerimin arasından hırlayarak tırnaklarımla taşa tutunmaya çalıştığım zamanları.

İçeriye doğru ilk adımını atınca ayaklarımı altıma topladım ve ağırlığımı harap sırtıma doğru itip titrek bacaklarımın üstünden doğrulurken inlememek için dişlerimi sıktım. "Haberi sana bu şekilde vermek istemezdim ama," diye tısladım, "ben seni duvarın güney tarafında gördüğüm o tünden önce hiç görmedim."

"Kendi iyiliğin için," dedi hücreyi devasa varlığıyla doldurarak bana doğru yaklaşırken, "umarım yanılıyorsundur."

"Yanılmıyorsam ne olacak?"

Gölgeme girdi ve uzansam dokunacağım kadar yakınımda durdu. Bir sonraki nefesime zengin ve eriyik nefesinin uyuşturucu etkisi karıştı.

Cüppesinin başlığını geri iterek güzel ve sert yüzünü açığa çıkardı.

Onu görünce ciğerlerim yırtılır gibi oldu.

Dudaklarını sıkarak öne doğru bir adım daha attı.

"Ya *yanılmıyorsam*?"

"*Vaghth,*" diye fısıldadı. Yakıcı sözcük bilincimde bir alev gibi parladı.

Omurgam kasıldı ve vücudumdaki tüm sinirler olmaması gereken şekillerde seğirmeye başladı.

Tepedeki fener içindeki bir şey kaçmaya çalışıyormuş gibi sarsıldı. Küçük camlarından biri yerinden fırladı, bir alev dilimi karşımdaki adamın kilden bir kalıp gibi yüzümün önünde bükülü tuttuğu avucuna indi.

Ben kalbim sıkışarak dişlerimi sıkınca, gür siyah kaşları çatıldı, benzi soldu.

Ciğerleri nasıl çalışacaklarını unutmuş gibi dudaklarından boğuk bir ses kaçtı.

Titreyen elini yanağımı tutmak ister gibi kaldırdı, aramızda en çok iki santim kala durdu ve avucundan yayılan güneş ışığına benzer sıcaklığı tenimde hissettim.

"Na—" Bakışları yüzümde dolaşıyor ve yüz hatlarımı yıkıcı bir netlikle süzüyordu. "*Na-nasıl?*"

Hırıltılı sesiyle bu sözcüğü mırıldanışı sanki karnımda derin bir kesik açmış da o iri ve güçlü kollarını buz tutmuş derinliklerime uzatmış ve gölümü bir çamur fırtınasına dönüştüren bir şekilde çalkalamış gibi hissetmememe neden oldu.

Konuşmak için ağzımı açtım ama çıka çıka sadece soğuk bir nefes çıktı ağzımdan.

Aramızdaki boşluk gerilimden kaskatı kesilmişti sanki.

Yüzümü avuçlamaya çok yakın olan el geri çekilerek bir yumruğa dönüştü. O yumruğu kafamın arkasındaki duvara taşta tavanıma kadar ilerleyen incecik bir çatlak açacak bir şiddetle vurdu.

Üstümüze küf tanecikleri döküldü.

"*Nasıl?*" diye kükreyince öne atılıp dişlerimi etine saplamaya hazırlanır gibi üst dudağımı yukarı kaldırarak hırladım.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedim. Bir an önce çıksın istiyordum.

Gitsin istiyordum.

Elindeki alev kendimi kurtarmak için çok çalıştığım acıları biraz daha kurcalamadan sönsün istiyordum.

"Gerçeği söylüyor," dedi karşı hücreden titrek bir ses. Ağlamaya sadece tavandan düşen son seksen dokuz damladan önce son veren siyah saçlı Hakikatavcısı.

Uyuduğunu sanmıştım.

Erkek kaşlarını çattı ve yakıcı bakışlarını benden zorla ayırıp omzunun üstünden arkadaki kadına çevirdi. "Sen Hakikatavcısı mısın?"

"Öyleyim. İlgin bu kadının kafasını karıştırıyor. Ayrıca korkudan—"

"Yeter," dedim duvarlarda yankılanan bir sesle.

Erkek dikkatini tekrar bana çevirdi. Beni yakıp kül eden bakışı şüphenin bin bir tonuna boyalıydı.

İri ve nasırlı elindeki alevi söndürdü ama rahatlamam sadece bir an sürdü. Çünkü hemen ardından cebinden metal bir element kutusu çıkarıp kapağını geri itti ve kan kırmızısı bir Kılıçtırpan alev topunu açığa çıkardı.

Boğazım sıkıştı ve gittikçe sıkışan nefes yolumdan boğuk bir ses yükseldi. Dudaklarımdan fırladığı anda varlığını ezmek istediğim bir ses.

Diğer elini kaldırdı ve parmaklarının sert uçlarıyla alnıma düşen bir saç tutamını geri iterek tenimde bir karıncalanmaya neden oldu.

"Elini üzerimden çek," diye hırladım, adam siyah buklelerimi kulağımın arkasına iterken.

Göğsü zihnimde bir yer sarsıntısı görüntüsü uyandıran bir sesle kaynarken adamın parmak uçları alnımdaki kabarık yara izinde dolaşıyordu. Yeryüzünde çok eskimiş büyülerin izini tutuşturabilen ve ışıldayan hayaletlerini gün yüzüne çıkarabilen tek madde olan ejderha aleviyle görülebilen bir yara izi.

"Başın," dedi boğuk sesiyle. "Onarılmışsın."

Onarılmak...

Bir şeyin sonunu simgeleyen ne komik bir sözcük. Ama yeterince derine bakarsanız her acının bir yankısı vardı.

Bir yara hiçbir zaman *tamamen* geçmezdi.

"O yarayı aldığımı hatırlamıyorum."

Yalan değil.

Bakışları aşağı kaydı. "Gözün. Ne oldu?"

"Ayağım taşa takıldı."

Başını yana yatırdı. "Taş yerden kalkıp suratına yumruk mu attı?"

Ona yapmacık bir gülümsemeyle baktım. "Ne tuhaf, değil mi?"

Kısa bir sessizlikten sonra beni iliklerime kadar ürperten pürüzsüz ve yumuşak bir sesle konuştu. "Kimi koruyorsun, Ayışığı?"

Şu aralar boşa çırpınsa da, kırılgan ve boğucu kinimi.

Belki de görüşüm çarpıldığı için bana öyle geliyordu ama karşımdaki adamın farklı bir duruşu vardı. Sanki ona suratıma gerçekte kimin yumruk attığını söylersem, av artık benim olmaktan çıkacaktı, oysa ben bir ejderha tarafından çiğnenene ya da gırtlağımdan göbek deliğime kadar bir yarık açılana kadar bu umuda tutunacaktım.

"Benim adım bu değil. Ve tıpkı bu hücredeki varlığına ihtiyacım olmadığı gibi benim savaşımı senin vermene de ihtiyacım yok."

Bir adım geri çekildi. Element kutusunun kapağını kapatarak alevi sembollerle süslü metal şişeye geri hapsetti. "İspatla."

Kaşlarım çatıldı. "Efendim?"

"Arkanı dön, tuniğini sıyır ve bana sırtını göster. Bir taş yüzünde bu kadar büyük bir hasar açtıysa, bu hücreyi bu kadar yoğun bir kan kokusuyla doldurmak için sırtına ne yapıldığını görmeyi çok isterim."

Yüreğim ağzıma geldi. "Ben... *Hayır.*"

"Hep aynı inatçılık," dedi sözcükleri sanki beni tanıyormuş gibi mırıldanarak.

Elini uzattı—

Koridordan bu adamın sırtındakine çok benzeyen beyaz bir Runi cüppesi içinde bir adam koşarak geldi. Element kutusuna ve Ignos'a yatkınlığına bakılırsa, cüppe bariz bir dümendi. Tabii eğer birden fazla yeteneği yoksa.

Yaklaşan Runi hücremin önünde yavaşladı ve gölgeli dip köşelere doğru baktı. Adam fısıltıyla "Majesteleri?" diye tıslayınca içim ürperdi. Adamın gözleri panikle büyümüştü ve bakışları ikimizin arasında gidip geliyordu. "Muhafızlar geliyor. Hem de çok kalabalıklar."

Kaşlarım çatıldı ve bakışlarım karşımda hareketsiz duran adama çevrildi.

Gözlerini kırpmadan bana bakıyordu.

Majesteleri mi?

Kahrolası *Majesteleri mi?*

Başımdan aşağı buz gibi bir kova su boşaltılmış ve vücudumdaki bütün sıcaklığı alıp götürmüştü sanki. "Sen bir... *kralsın.*"

"Dediğim gibi." Cüppesinin başlığını geri takarak yüzünü gölgeye gömdüğü kısa bir duraksama oldu. Gölge göz kürelerine yerleşmiş köz kırıklarını andıran ışıltıyı gizleyemedi. "Bu bir sorun mu, Ayışığı?"

Göğsüm ve ağzım konuşmamı imkânsız kılan yakıcı bir öfkeyle doldu. Ona, *Evet, sorun,* dememi önleyen.

Gölge, Soluk ve Yanık her biri aynı kötülük kumaşından biçilmiş farklı bir Vaegor kardeş tarafından yönetiliyordu.

Soluk Kralı'nı uzaktan görmüştüm. Cadok Vaegor. Bu adam o değildi. Bu durumda ya Gölge'nin ya da Yanık'ın hükümdarı olmalıydı.

Söylentiler doğruysa, Kral Tyroth Vaegor'un yönettiği uçsuz bucaksız soğuk ve karanlık Gölge bu krallıktan bile beter çürümüştü. Kraliçesinin kaybıyla kalbi iltihap tutmuş acımasız bir kral olduğu konuşuluyordu.

Yanık'a gelince... eh.

Dünyanın güneşli kısmının derinliklerine kadar giden periler arasında gördüklerini anlatmak üzere geri dönenler çok azdı ama Kral Kaan'ın vahşi ve kana susamış olduğu söylenirdi. Rygun'ın –kralın yaşlı Kılıçtırpanı'nın– Hun'a son gelişinde, şehir kümeslerinin hiçbirine sığmayacak kadar iri olduğu anlatılırdı. Krallıkta özgürce avlanması için serbest bıraktığı canavarın nefesiyle şehirleri aleve verdiği ve kralın zerre umursamadığı halkla kendine ziyafet çektiği anlatılırdı.

Hangi seçeneğin daha kötü olduğundan emin değildim. Hangisiyle şu anda bu hücreyi paylaşıyor, aynı pis havayı soluyor olmayı daha az yeğleyeceğimi.

Kesin olan bir şey vardı, o da enseme bir kılıç dayanmış bile olsa *hiçbirine* boyun eğmeyeceğim.

Koridordan çizmelerin patırtıları yükselirken gözlerimi gözlerine diktim. Grup hücremin önünde durdu. Göz ucuyla ağır silahlı muhafızların karaltılarını gördüm.

"Runi," diye seslendi biri. "Yetmiş üç numaralı hücrede ne arıyorsun?"

Kral gözlerini benimkilerden ayırmadan, "Ben zindanın şifacısıyım. Bu mahkûmun yaralarına bakmam emredildi," dedi.

Ona hayret dolu gözlerle baktım.

"İmkânsız. Bu hücreye girilmemesi için herkese sıkı talimatlar verildi. Bu kadın en tehlikeli tutsağımız."

Göğsüm kabarmalıydı aslında ama ilk alevini püskürtmek üzere olan bir ejderha gibi gırtlağıma çöreklenen saf öfke buna yer bırakmıyordu.

"Hücreden derhal çıkmanı emretmek zorundayım. Bu mahkûm Soylular Loncası'nın huzurunda yargılanmayı bekliyor. Onu oraya götürmeye geldik."

Kulaklarım şenlendi. Bu canavarın yanında bir saniye daha geçirmek istemiyordum.

"Evet, *zindan şifacısı*," dedim ona küçümseyici bir gülümsemeyle bakarak. "Lütfen hücremi terk edin. Yardımınıza ihtiyacım yok. Ne şimdi ne daha sonra."

Aramızdaki hava bir anda elle tutulur bir gerilimle yüklendi ve adam homurdanarak bir adım geri çekildi.

Muhafızlar kan kırmızı zırhları içinde ve etrafa cilalanmış deri kokusu saçarak hücreye doluştu. Biri beni yaralı omzumdan tutup ileri doğru itince yüzümü buruşturdum ve acıyla tıslamamak için dişlerimi sıktım.

Kral, "Mahkûm *iğnelenmiş*," dedi sesinde buruşturup gırtlağına geri tıkmak istediğim örtülü bir ölüm tehdidiyle.

Soylu aletiyle benim için güç gösterisi yapmasını istemiyordum. Hele bunu kendi halkı için yapmaya tenezzül etmezken.

Muhafızı gırtlağını parçalamak ister gibi süzüyordu. "Neden?"

"Çünkü Clode ve Bulder'la konuşuyor." Bir diğer muhafız zincirlerimi birbirine bağlayan metal çubuğu sökerken sımsıkı tutuluyordum. "Bu hücreye girilmesinin yasaklanmasının nedeni bu."

"Nereden biliyorsunuz?" dedi Kral ben hepsini boğmak için kullanmayı hayal ettiğim demir bir tasmaya bağlanırken. Ama sonra muhafızlardan birinin kulak memesine sallanan kırmızı element boncuğunu gördüm.

Uslu dursam daha iyi olur sanki.

"Yeraltı'nda koca bir bölüğü hakladı. Daha bıçaklarını fırlatmaya bile başlamadan yedi askerin ciğerlerini söndürmüştü. On iki tanesini dinlemenin içini kaldıracağı şekillerde katletti, yerde altısının daha canını alan bir yarık açtı ve son olarak Taç tarafından tutulmuş prestijli bir ödül avcısının parmağını ısırarak kopardı."

Eh.

Aferin bana. Derim paramparça olmasaydı sırtımı sıvazlardım.

"Kapışmak ister misin?" dedim Kral'a mezarıma taşıyabileceği bir sırıtışla ve aldığım can sayısına neden beklediğim kadar

öfkelenmiş görünmediğine şaşırarak. "Kazanırsam cezamı satın alırsın, ben de küçük aletli ve hastalıklı davranışlarını meşrulaştıracak kadar büyük egolu kötü adamların canını almaya dönerim. Sen de şeye dönersin... *aykırıkları* toplamaya."

Tebdili Kıyafet Kral bana aramızda sadece bir iki santim kalacak kadar yaklaşırken muhafızın boncuk gözlerinin ikimizin arasında gidip geldiğini hissedebiliyordum.

Bana nasıl nefes alacağımı bile unutturacak yakıcı bir yoğunlukla bakarken, etrafımızdaki dünya tamamen silindi. "Gerçi artık bir anlamı yok çünkü en önemli parçayı buldum."

Aramızdaki hava öylesine gerildi ki küçücük bir dokunuşun bile paramparça olmasına yeteceğinden emindim.

Bir sonraki nefesim göğsümü onun sert ve kaslı göğsüne dayadı. "Hadi, bakalım," dedim boğuk bir sesle. "Git ö*dülünü* al."

"Zor," diye mırıldandı. "Ve sorun yaratacak bir konumda. Ulaşması güç."

Alaycı bir ses çıkardım.

Hadi canım.

"Bir yolunu bulacak kaynakların olduğundan eminim," diye mırıldandım arkasındaki askere bir bakış atarak. "Bitirelim şu işi."

"Ne kadar da heveslisin," dedi Kral. Neşesiz bir gülüşle karşılık verdim.

"Elbette dört bir yandan çekilerek parçalanmak ya da bir çubuk üstünde Kızgınkursaklara yem yapılmak için *sabırsızlanıyorum.*"

Dermişim.

Hücreden dışarı koridora çıkarıldım ve ayaklarımı sürüyerek kafeslerin parmaklıklarına yapışmış mahkûmların arasından geçirildim.

Gidişimi izleyen mahkûmların.

Ama hissedebildiğim tek bakış *onun* hiç şüphesiz taze ve eski kan lekeleriyle kaplı tuniğimin sırtında dolaşan bakışlarıydı.

Yerin sarsıldığına yemin edebilirdim.

Onun görüş alanından çıktığım başka bir koridora itildim ve tokmağın yazgımın üstüne ineceği bir duruşmaya doğru sürüklendim.

İyi bir sonuç beklemek boşunaydı. İyi bir sonuç olamazdı. Bu, neredeyse... *özgürleştirici* bir düşünceydi. Omuzlarımdan bir yük kaldıran ve adımlarımı hafifleten bir düşünce.

Yaygaracı muhafızlardan biri tarafından kıvrılan basamaklardan yukarı itilirken dudaklarım bir gülümsemeyle büküldü.

Ölmeden önce biraz eğlenmek hiç fena olmazdı hani.

Ayışığı Kitaplığı

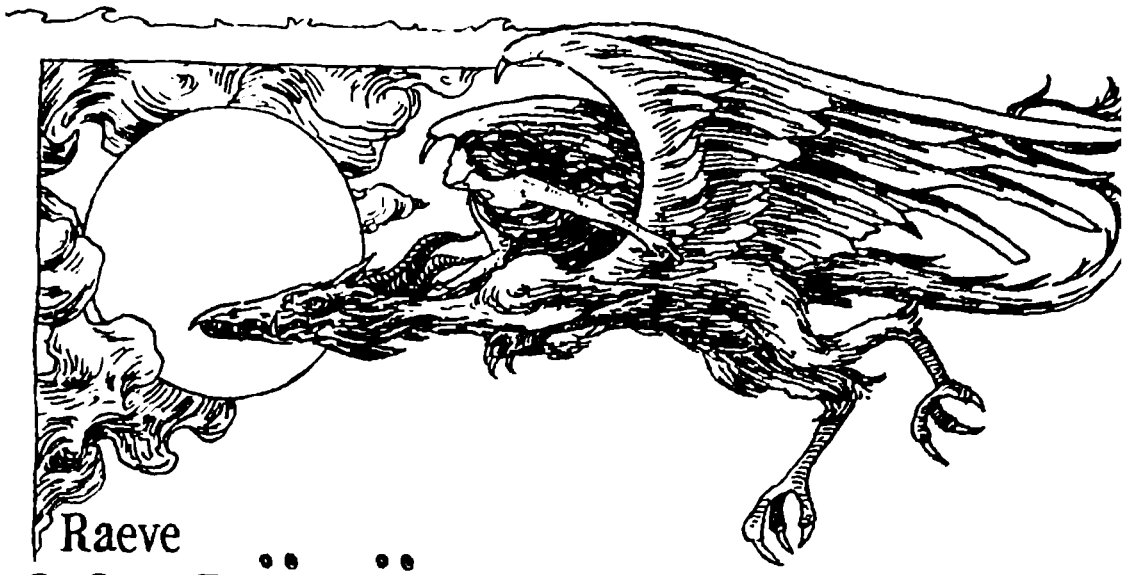

Raeve

22. BÖLÜM

Sekiz muhafız beni rengârenk pencerelerinden içeri bir kaleydoskop etkisi yaratan ve yüzümün yan tarafını sıcacık ısıtan ışıkların süzüldüğü gösterişli bir hole soktular. Yavaş hareket ediyordum, ayağımı sürüyerek attığım her adım âdeta bir zaferdi. Nemli tuniğim sırtımın hırpalanmış ve yol yol yara izli derisine yapışıyordu.

İleri doğru her hareketim, yerçekimi beni parmağının altında eziyormuş ve baskısını gittikçe artırıyormuş gibi bir öncekinden daha ağırdı.

Hep biraz daha fazla.

Önümdeki muhafız tasmamı çekip köşeyi dönmemi sağlarken görüşümü siyah noktacıklar kaplamaya başlamıştı. Karanlık bir merdivenin dibinde durunca acı yüklü inlememi güçlükle bastırdım.

Bu yürüyüşün bu kadar yorucu olacağını bilseydim önüme konan lapayı çoğu kez yaptığım gibi bir başkasının önüne itmek yerine kendim yerdim.

Arkamdaki muhafız kürekkemiklerimin arasından iterek "Yürümeye devam et," diye homurdandı.

Keskin ve yakıcı acı dizlerimin bağını çözer gibi oldu ve vücudum irkilirken ciğerlerimdeki hava sıktığım dişlerimin arasından boşalıverdi. Omurgamdan aşağı sıcak bir ıslaklık akmaya başladı.

Boynumu bir o yana bir bu yana çevirerek kıtlattıktan sonra basamakları titrek adımlarla tek tek çıktım ve en sonunda

kendimi yanımdaki muhafızlarla birlikte kubbe tavanlı bir amfiteatrın ortasındaki yuvarlak demir bir sahnede buldum. Metalin pürüzsüzlüğünü ve soğuğunu ayaklarımın altında hissettiğim birkaç titrek adımla biraz daha ileri yürütüldüm ve tasmam yerden yükselen demir bir halkaya bağlandı.

Benden yukarıda, amfiteatrın etrafını çevreleyen ve arkasında her biri birden fazla element boncuğu taşıyan bir dizi erkeğin oturduğu alçak bir korkuluk vardı.

Soylular ve boncuk gözlü Şansölye.

Kubbeli tavanın tamamını kaplayan, rengârenk tüyleri ve zehirli uç kısımları kabarık bir tüy öbeğiyle gizlenen uzun, tüylü kuyruklarıyla böbürlenircesine kanat çırpan Kızgınkursakları betimleyen duvar tablosuyla bütünleşen rengârenk cüppeler kuşanmışlardı.

Kan, kir ve kimbilir başka nelere bulanmış kendime baktım. Başımı eğip tuniğimi koklayınca yüzüm buruştu.

Beni küçümseyici bakışlarla süzen Soylulara döndüm. "Kusura bakmayın," dedim geniş salonda yankılanan sesimle. "Önemli buluşmamızdan önce banyo yapmayı unutmuşum."

Sessizlik.

"Aldırmayın, Mahkûm Yetmiş Üç," diye mırıldandım sesimi kalınlaştırarak. *"Ne kadar meşgul olduğunuzu biliyoruz."*

Muhafızlarım basamaklardan geri çekilirken bakışlarım salonun etrafını dolaşan ikinci asma kata çevrildi. Soyluların oturduğu kattan çok daha yüksekteydi ve korkuluğu, arkasında ayakta duran ve satın aldıkları tüneklerinden aşağıda olanları izleyenlerin bel hizasına kadar çıkıyordu. Soyluların hayatları sonlandırmasını izlemekten farklı bir zevk alanların. Nedenini anlayamıyordum. Ama doğruyu söylemek gerekirse, ödedikleri kantaşlarının karşılığını alabilmeleri için bu kün iyi bir gösteri sergilemek niyetindeydim.

Aralarında tanıdığım –aptalca bir şey yapabilecek– birini görme korkusuyla yüzleri taradım ve sıradan halkın arasındaki gösterişli yerinden bana bakan *Tebdili Kıyafet Kral*'ı görünce göğsüme bir yumruk yemiş gibi oldum.

Siktir.

Kafasındaki başlığa ve yüzünün yarısını örten gölgeye rağmen ardında bir karıncalanma bırakan bakışlarının beni delip geçtiğini hissedebiliyordum.

Bu nahoş ilgiyi hak etmek için ne yaptığımı bilmiyordum ama keşke geri alabilseydim.

Gözlerimi ondan güçlükle ayırıp Soyluların koltuklarının arasına yerleştirilmiş boş taş tahta baktım. Soluk Kralı partiye katılacak mıydı acaba?

Belki de bizi geç şereflendirecekti.

Şansölye tokmağını kalbiminkine eş bir ritimle üç kez vurdu. Sonra tokmağı elinden bıraktı, bir parşömen rulosunun mührünü kırdı ve kâğıdı açarak duruşmamın başladığını ilan etti.

Tadım kaçtı.

Kibirli kralımızın hâlâ Drelgrad'da olduğunu fark edince göğsüme büyük bir hayal kırıklığı oturdu.

Kahretsin. İşin eğlencesi kalmadı.

Oysa ona kolk boku küremenin Soluk'u yönetmekten daha çok yakışacağını söylemek için sabırsızlanıyordum.

Kızıl sakalı ikiz saç örgüleriyle şekillendirilmiş, kulak memesinde kahverengi ve şeffaf boncuklar sallanan Şansölye, kemerli burnunun üstünden bana ters ters bakarken salonda derin bir sessizlik hâkimdi. Kelimeleri uzatarak, "Soluk yasaları Yaratıcıların şarkılarını duyabilenlerin element boncukları taşımalarını zorunlu kılmaktadır," dedi güçlü sesi, besbelli sesleri güçlendirecek şekilde büyülenmiş salonda yankılanarak. "Sende hiç element boncuğu olmadığı ve kendini bir hükümsüz gibi gösterdiğin fark edildi."

Benden üç adım kadar ötede, yanında beyaz cüppeli bir Runi'yle bir masada oturan kâtip, ucu parşömen kâğıda sürtündükçe kelimelerin etime kazındığı hissini uyandıran kan kırmızı bir divitle bir şeyler karalıyordu.

"Ben de kendimi hükümsüz *sanıyordum*," dedim omuz silkerek. Sırtımdan içimi sızlatan güçlü bir yanma hissi yükselince dişlerimi sıkarak devam ettim. "Clode kulağıma güzel sözler fısıldayınca ve o askerlerin ciğerlerini toza döndürmeme yardım edince yaşadığım şaşkınlığı sizi düşünün."

Yukarıdan bir mırıltı dalgası yükseldi.

Şansölyenin gözleri kısıldı. "Anladığım kadarıyla Clode'un dilini bu tür sözcükleri uzun süredir duyuyormuş gibi akıcı bir şekilde telaffuz ediyormuşsun."

Yüzüme bir gülümseme yayıldı. "Acemi şansı."

"Yalan."

Yan gözle geniş omuzlu, sarı saçlı Runi'ye baktım. Gözlerim cüppesinin orta dikişini süsleyen iki altın düğmeye kaydı. Bir gravür çubuğu ve küçük bir nota.

Hakikatavcısı.

Sert bakışlarını bana dikmişti. Kaşlarımı çattım.

"Kabalık ediyorsun."

"Ya Bulder?" diye sordu Şansölye. "Ondan ne haber?"

Başımı yana yatırdım. "Yerin yarılmasını ve düşmanlarınızı yutmasını hiç dilemediniz mi? Sanırım benim hayalim gerçek oldu. Şanslıyım."

"Yalan değil."

"Gördünüz mü?"

Şansölye asıl *benim* yerde açılmış bir ağzın sivri dişleri arasında çiğnendiğimi hayal eder gibi öfkeli ve küçümseyici bir ifadeyle bakıyordu.

Boğazını temizledi ve önündeki rulodan okumaya başladı. "Kendini *Mahkûm Yetmiş Üç* olarak tanımlayan—" Bana gözlerini kısarak tepeden bakarken, sırıtışım gittikçe derinleşen kaş çatışıyla eşzamanlı büyüdü. "—ve Taç'ın yirmi üç askerinin öldürülmekle suçlanan—"

"Yirmi beş," diye düzelttim ve salondan yine mırıltılar yükselirken Şansölye kaşını kaldırdı.

"Anlamadım?"

Suçlamamı okuyacaksa en azından doğru suçlamayla gelsin.

"Ben şahsen hesabı şaşırdım. Ama beni buraya getiren muhafız yirmi beş asker öldürdüğümü söyledi." Şansölye konuşmak için ağzını açtı ama ben çabuk davranarak sözünü kestim. "Ayrıca Rekk Zharos'un parmağının ucunu ısırarak kopardığımın da kayıtlara eklenmesini istiyorum. Parmağının son kalıntısını dişlerimin arasından daha yeni çıkarmayı başar—"

"Bu kadar yeter."

"Çok yazık."

Şansölye bakışlarıyla derimi yüzecekmiş gibi bana bakarken o âna dek hiç durmaksızın bir şeyler karalayan kâtip bile durakladı. "Bunu... *komik* mi buluyorsun?"

"Beni yanlış anladınız." Yüzümdeki bütün mizah hissini bir anda sildim. Cevabım bir hırlama eşliğinde tükürdüğüm kanlı bir et parçası etkisi yarattı. "Ben bunu *trajik* buluyorum."

Bu kez mırıltı olmadı. Kemiklerimi rendeleyen aç bir sessizlik.

"Hakikat."

Evet, öyle.

"Kanıtları getirin," diye kükredi Şansölye.

Ben haykırışının köpüren yankısında terbiye olmaya bırakılırken, arkamdaki merdivenlerden bir erkek çıktı ve taşıdığı iki çuvalı önüme bırakıp bağlarını gevşetti. Çuvalların içinden, özel bir yöntemle muhafaza edilmiş deri parçaları çıkarıp bir yarım daire hâlinde etrafıma dizdi. Her deri parçasının üstünde kendi ellerimle kazıdığım harfler vardı.

Şüphe götürmez şekilde.

Başka kimsenin el yazısının benimkine benzemediğimden emindim. Hele adamların gırtlaklarını kesip cesetlerini duvardan aşağı atacak kadar büyük yaştaki hiç kimsenin. Umarım.

"Bunlar Fíur du Ath'ın teyit edilmiş kurbanlarından alındı," dedi Şansölye. "Her biri toplumumuzun önemli ve saygın üyeleriydi, yitirilmeleri Taç için çok büyük darbe olan isimler."

Resmen tüylerim ve göğsüm kabardı ve tam ona bu iltifat için teşekkür etmeye hazırlanırken kömürle yazılmış üç sözcüğün süslediği, tanıdık tahtayı bana doğru salladı.

Mahkûm Yetmiş Üç

"Ve bu... bugünkü kumanyan için bizzat attığın imzadaki *el yazın*," dedi acımasız gözlerinde keyifli bir ışıltıyla. "Buna el yazısı denebilirse tabii. Benim ufaklığın bundan daha iyi iş çıkarabileceğine bahse girerim, üstelik beşikten çıkalı çok olmadı."

Soyluların bazılarından göğsümün şişini indiren ve kendimi çok küçük hissetmeme neden olan kahkahalar yükseldi. Yanaklarım alev alev yanmaya başladı.

Yazmayı bir kömür parçasıyla bir hücrenin zemininde öğrenmiştim ve ne kadar çabalarsam çabalayayım, kelimelerin taşa karalanmış gibi görünmesinin önüne geçemiyordum. Her harf geçmişimden gelen isli bir hayalet gibiydi ama beni alt etmelerine izin vermeyecektim.

Bakışlarımı muhafızın yere çarpar gibi bıraktığı deri parçalarında dolaştırarak dilimi şaklattım. "Aferin. Bir beyin hücreniz varmış demek." Sonra bakışlarımı yerden kaldırıp Şansölye'nin boncuk gözlerine diktim. "Sizi coşkulu tezahüratlara boğardım ama bu tün, boy aynanızda mikrosikinizi avuçlarken bunu yeterince yapacağınızdan eminim."

Şansölye'nin yüzü kızardı ve şakaklarındaki damarlar belirginleşirken yukarıdan şaşkın nidalar yükseldi. Şansölye ağzını açtı ve kısık gözlerinden bir kelime haykırmayı düşündüğünü anladım. Benim sayısız kez kullandığım, ayaklarımın etrafındaki zemini süsleyen deri parçalarında da sergilenen bir sözcük.

Dudaklarını sıkarak boğazını temizledi.

Çenesini kaldırdı.

"Bu kişilerin canlarını aldığını inkâr etmiyorsun demek?"

Kafamı kaldırdım ve bakışlarını benden bir an bile ayırmayan Tebdili Kıyafet Kral'ın gölgeli gözlerinin içine bakarak kibarca siktirip gitmesini diledim.

Bakışlarımı yeniden Şansölye'ye çevirirken tek omzumu silkince sırtıma alev almış bir damar ağı misali keskin bir acı yayıldı. "Kanıtlar göz önüne alındığında inkâr etmem anlamsız olurdu, sizce de öyle değil mi?"

Şansölye beni, "Tavrından hiç hoşnut değilim," diye azarlarken diğer Soylular aralarında bir şeyler mırıldanarak beni tiksinti dolu bakışlarla süzüyorlardı.

Hayret dolu.

Ve *öfke.*

"Duygularınızı incittiğim için özürlerimi kabul edin."

Ağzını açtı ama sözünü yarıda kestim.

Bir kez daha.

"Öte yandan ben de bu krallık, bacaklarının arasında bir aletinin, kulağında sallanan üç boncuğun, gaddar bir ejderhasının ve güçlü bir ordusunun olmasının, darmadağın hâldeki toplumunun sapkınlıklarını gidermesi gerekmediği anlamına geldiğine inanan bir embesil tarafından yönetildiği için nüfusun çöpünü ortadan kaldırmak zorunda bırakılmaktan hoşnut değilim."

Üstteki asma kattan sesler yükseldi, Soylular aralarındaki bakıştılar ve içlerinden bazıları ellerini Şansölye'ye doğru kaldırdı. Sanki düşünen bir beynimin, konuşan bir ağzımın olması ama huzurlarında dururken her ikisini de kullanmaktan kaçınacak özkontrole sahip olmamam *onun* kabahatiymiş gibi.

İyi. Soyluların tutsaklığımdan tatmin duyacağı kadar iyi bir gösteri sergiliyor olduğumu umdum. Rekk'in *başka bir şeyin* peşine salınmasına ve Ath'ın sadece kısa bir süre için de olsa, ateş hattından çekilmesine yetecek kadar.

Sonum geldiyse, en azından, klas bir şekilde olmalıydı. Sonuçta kaybedecek bir şeyim yoktu.

Artık.

Şansölye tokmağını masaya üç kez vurarak curcunaya son verdi. "Kralımıza böyle aleni bir şekilde hürmetsizlik ediyorsun demek," derken yanaklarının rengi kırmızı peleriniyle bütünleşmişti.

Tek kaşımı kaldırdım. "Bu cevap beklemeyen bir beyan mı, yoksa cevap vermemi istiyor musunuz?"

Ben bu işi bir an önce bitirmek için can atarak ayaklarımın üstünde öne arkaya sallanırken Soylular da aralarında fısıldaştı. Beni çağıran bir kâse lapam vardı.

Bir kez daha yukarı, asma kata baktım.

Adam kollarını geniş göğsünde kavuşturmuş izliyordu.

İç geçirerek tırnağımla diğer elimin tırnaklarının altındaki kirleri kazıdım ve çıkan parçaları bir fiskeyle yere attım. "Bu konuşmadan acayip sıkıldım. Beni çöpleri atmak için idama mahkûm edeceğiniz kısma geçebilir miyiz? Beni en çok heyecanlandıran kısım orası."

"Ölmek mi istiyorsun?" dedi Şansölye şaşkınlığını gizlemeye bile gerek görmeden.

"Hayır," diye mırıldandım bir kir öbeğini daha çıkarırken. "Çirkin suratınıza bakmaktan o kadar sıkıldım ki ölüm fikri hoş gelmeye başladı."

Üst dudağı köpek dişlerini açığa çıkaracak şekilde kalktı ve bir an şakağındaki damarın patlayacağına gerçekten inandım. Ona göz kırptım ama diğer gözümün hâlâ yarı donuk olduğu düşünüldüğünde, muhtemelen gözümü kırpıştırmışım gibi görünmüştü.

Yine de denedim.

"Savunman nedir?" diye sordu sıkılı dişleri arasından.

"Suçluyum. Atfedilen tüm suçlardan."

"Yalan söylemiyor," dedi Hakikatavcısı.

"Ne haddime." Kafamı çevirip olanları şaşkın gözlerle izleyen kâtibe baktım. "Hatta birkaç suçlama daha ekleyebilirsiniz. Kendinizi yeterince zorlarsanız kotayı dolduracağımdan eminim. Tek kişilik bir gösteri olduğum söylenebilir."

Yine homurtular yükseldi.

Hâlâ konuşacak şeyler bulmaları beni şaşırtıyor.

"Mahkûm Yetmiş Üç'ün ilk aurora doğuşunda dört farklı yöne yürütülecek atlara bağlanıp çekilerek parçalanmasını kabul edenler?"

Soyluların yarısından fazlası –asma kattaki kalabalığın yarısı dahil– el kaldırırken kalbimin göğsümden fırlayacak gibi çılgınca çarpmasını yok saymaya çalıştım.

Ben de el kaldırdım.

Muhtemelen çoğu kolezyumu yeğlerdi ama ben kalbim hâlâ çarparken parçalanmayı, ateş kusan ejderha fırtınasına yem olmaya yeğlerdim.

"Onu Kızgınkursaklara yem etmeyi kabul edenler?"

Yine eller yükseldi ve kâtip sessizce sayım yaptı. "Eşitlik var," diye seslendi, bakışlarını yeniden sayar gibi asma kata çevirerek.

Kaşlarımı çattım.

Yok artık.

Ben de saydım. Bu sırada yukarı baktığımda tanıdık cüppeli bir "Runi"nin kendi tokmağını kaldırır gibi elini kaldırdığını gördüm.

Oy veriyordu.

"Ah, önemi yok," diye haykırdı kâtip. "Tek bir oyla, oylamayı *Ejderhalar kazandı.*"

Kanım dondu ve hızla çarpan kalbimin neden olduğu baş dönmesi yüzünden bayılacağımdan emindim. Ama bu beni Tebdili Kıyafet Kral'a iliklerine kadar hissettiğini umduğum bir bakış atmaktan alıkoymadı.

Lanet olsun, *istediğim şekilde* ölebilmeliydim!

Kral başını hafifçe eğdi, kendimi o kafayı omuzlarından ayırırken ve yerde sekişini izlerken hayal ettim ama sonra Şansölye tokmağını masaya bir kez daha vurdu.

İrkildim ve bakışlarım iç organlarımla birlikte sert bir düşüşe geçti.

"Karar verilmiştir. Mahkûm Yetmiş Üç, ilk aurora doğuşunda kolezyuma götürüleceksin ve çanlar senin için çalacak. Yaratıcılar lekelenmiş ruhuna merhamet etsin."

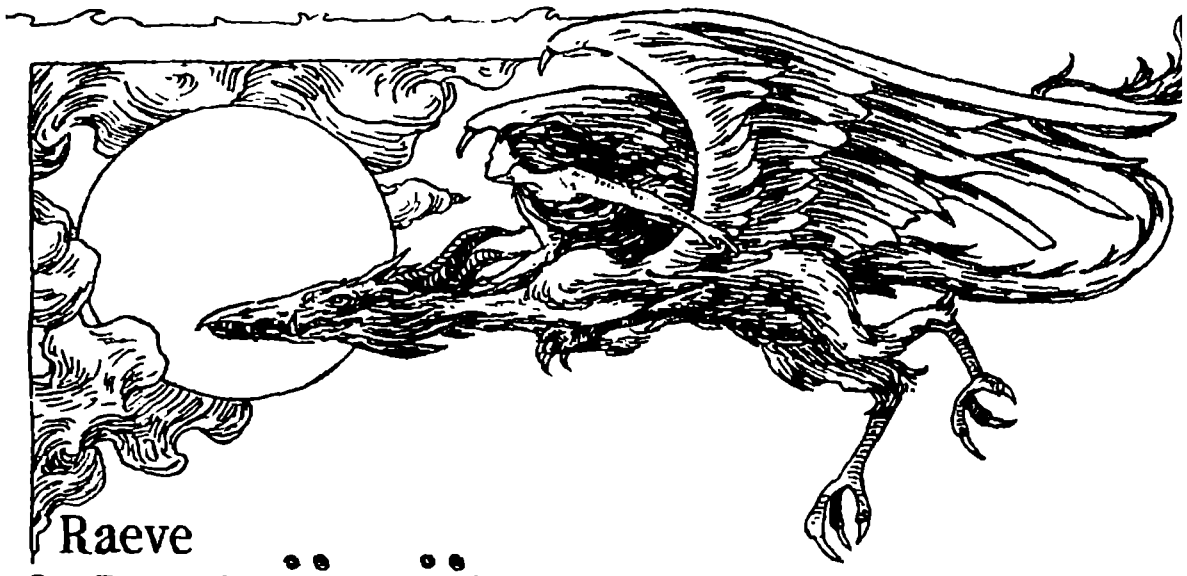

Raeve

23. BÖLÜM

En az benim kadar çürük kokan hücrelerin önünden geçirilerek, Hun'un adı çıkmış hapishanesinin uzun ve dolambaçlı tünellerinden geri götürüldüm. Kanı çekilmiş elleriyle parmaklıklara sıkı sıkı tutunarak, bana meraktan büyümüş gözlerle bakan, avurtları çöküük ve çatlak dudaklarında renk kalmamış mahkûmların arasından geçirildim.

Yanağını parmaklıklara yaslamış bir oğlanın önünden geçtik. Gözleri öylesine cam gibiydi ve öyle boş bakıyordu ki bir an—

Gözlerini kırpıştırdı, gözbebekleri odaklandı ve bakışları bana çevrildi.

Taşlaşmış kalbimin ipleri gerildi çünkü o sarı irisleri tanıyordum. O keçeleşmiş altın sarısı bukleleri de.

Kısa süre önce sisli bir aurora doğuşunda onu Hendek'te, şimdiki gibi çarpık görünen burnundan kan akarken ve çok daha güçlü birinin öfkesini ondan çıkardığını düşünmeme sebep olan morluklar içinde bulmuştum onu.

Ona bir Elding küresi vermiştim. Herhangi bir şekilde yardımımı isteyip istemediğini sormuştum. Küreyi avucuma geri bastırmış ve bunu kendisi yapmak istediğini söylemişti—

Omurgamdan yükselen ürperti bütün göğsüme ve hırpalanmış sırtıma yayılarak patlarken gözlerimi kaçırdım.

Hücreme itildim ve durduruldum. Muhafızlardan biri tasmamı çözdü ve hareketliliğimi kısıtlayan çubuğu geri takıp bana bir tekme attı.

Sert bir tekme.

Suratımın yarısının yüzüleceğinden emin hâlde arka duvara doğru uçarken içim panikle doldu. Ayaklarım birbirlerine aralarında hiç mesafe kalmayacak şekilde bağlandığı için, bir ayağımı öne uzatıp dengemi sağlamam imkânsızdı. Onun yerine vücudumu yana devirip top gibi kıvrıldım.

Omzum duvara çarptı, sırtımın üst yarısı dişlerimi sızlatacak bir ıstırapla duvarın pürüzlü ham yüzeyine sürtündü ve şiddetli artçı şoklar bütün vücuduma yayılırken etim binlerce kamçı darbesinin yakıcı acısıyla alev aldı.

Boğazımdan yükselen boğuk, yakıcı haykırış duvarlarda yankılandı ve gittikçe incelerek kan dondurucu bir sessizlikle son buldu.

Sonrasında acıyla tıslarken, sakinleştirici şarkımın ritmiyle elimi yere vurarak gözlerimi ağır ağır araladım. Bana tekmeyi atan muhafıza kısık gözlerle baktım.

Kırık kilidimi yerden aldı ve bir kralın kilidi demir yumruğuyla koparıp atması *benim* kabahatimmiş gibi bana ters ters baktı. Boş bir hücrenin kapısından aldığı yeni asma kilitle kapımı kilitledi ve sonra zırhlı maiyetimin geri kalanıyla birlikte, ağır ayak sesleri gittikçe zayıflayarak uzaklaştı.

Zincire vurulduğum ve bir hücreye hapsedildiğim için şanslıydı. Aksi takdirde beni öyle bağırtmasının bedelini kalbini yumruğumun arasında sıkarak ödetiyor olurdum.

"Çok iyi gitmedi desene?" dedi Wrook bıyıklarının koluma sürtündüğünü hissedebileceğim kadar yakın bir mesafeden.

"Beklendiği gibi gitti," dedim dişlerimi sıkarak.

Uzanıp pençesini kolumun üstüne koydu. Dışarı çıkacağı için Yaratıcılara şükrettim. Dünyanın onun gibilere ihtiyacı vardı.

Elimi kısa bir an onunkinin üstüne koydum ve ardından geri çektim.

O da elini çekti.

Tünelde lapa arabasının tangırtısı duyuldu. Yerden itilen çanakların sesi ve ardından yükselen aç şapırtıların ezgisi.

Benim hücreme de bir çanak itildi ve lapaya daha önce tecrübe ettiğim açlığı zerre hissetmeden baktım. Midemdeki boşluk hissinin yerini içimi alt üst eden bir korku almıştı.

Çanağı ayağımla sol tarafa ittim çünkü görünüşe bakılırsa Wrook yakında çıkacaktı.

Oradaki bir deri bir kemik mahkûm, çılgın bir iştahla yemeye ara verdi ve sakalından lapa suları akarak bana baktı. "Hayır," dedi boğuk bir sesle çanağı hücreme geri iterek. "Açlıktan ölürsün."

Çökük gözlerine baktım. "İlk aurora doğumu ejderhalara yem olacağım. Bende ziyan olur."

Herkes karnını doyurma çılgınlığında duraksamış olmalıydı. Sözlerimin yankısı sessizlikle buluştu.

"Çok üzgünüm," dedi erkek mahkûm.

Ben de öyle.

Essi'nin ölümünün intikamını alamayacağım ve bu güzel ve bozuk dünyadan ayrılacağım için.

Zaman zaman acı verici olsa da yaşamayı seviyordum. Krallığımızın renklerini ve bulutlarımızın sürekli şekil değiştirmesini de.

Sürekli yer değiştirmesini.

Ejderhaların mezar taşlarıyla bezeli gökyüzünde sonsuz bir özgürlükle kanat çırpmasını seviyordum. Yağan karı tenimde hissetmeyi, güneyden esen dondurucu esintinin burnumu ısırmasını ve buzdan bir öpücük gibi burnumun ucunu uyuşturmasını.

Muhtemelen bir daha hiç göremeyeceğim o küçük çarpık ayı düşünürken gözlerimin yanmaya başladığını hissettim.

Her şeyden çok onu seviyorum.

Erkek mahkûma usulca gülümsedim ve çanağı parmaklıkların altından geri ittim.

Bu kez kabul etti.

Günlük

Elluin Nevân

Yaş: 18 Safha

Tastan Sonra 5.000.039. Safha

Ostern Vaegor–Yanık'ın Kralı– annemle babamı ziyarete geldi... Ve de beni.

Artık on sekizime bastığım için sanırım katledilme yolundaki büyükbaş hayvanlar gibi en yüksek teklifi sunan kişiye satılacak kadar olgun kabul ediliyorum. En azından Kral Ostern öyle düşünmüş belli ki. Babamın, benimle acımasız bakışları ve daha da acımasız bir gülümsemesi olan oğullarından biri arasındaki anlaşmalı bağlanmayı, sırf Gölge'nin sağlamakta zorlandığımız tarımsal üretim ihtiyacı gittikçe büyüdüğü için kabul edeceğini sanıyor.

Ostern açısından ne yazık ki babama Tyroth Vaegor'la eş olmaktansa ömrümün sonuna kadar Aytüyü'mün bokundan başka hiçbir şey yememeyi yeğleyeceğimi söyledim ve ciddiydim.

Babam ağzımın çok bozuk olduğunu söyledi. Onun gibi Boltanik Ovaları'nda büyümüş olsaydım sırf bu yorum için koca bir safha boyunca yarasaejderi gübresi küremekle cezalandırılacağımı. Ya da saygısızlığımdan ötürü kamçılanacağımı.

Ona kamçılanmayı da Tyroth Vaegor'a memnuniyetle yeğleyeceğimi söyledim.

Babam oradan tam olarak bu nedenle ayrıldığını ve beni dünyanın tüm tahılları bir araya toplanıp önüne serilse dahi asla satmayacağını söyledi. Sonra beni alnımdan öptü, harikulade olduğumu söyledi ve kralların ağzı bozuk bir prenses onları dinlemeden politika konuşabilmesi için beni Slátra ve Allume ile zaman geçirmeye gönderdi.

Babamı seviyorum ama keşke harikulade olduğumu söylemekten vazgeçse. O kelimeyi bir böcek gibi ezip tedavülden kaldırabilsem bir an bile durmam.

Haedeon'a benimle birlikte kümese gelmek ister mi diye sordum ama her zaman yaptığı gibi duvara bakmaya devam etti. Netheryn'den hiç geri dönmediğini –gerçek anlamda– uzun zaman önce kabullendim. Onu orada bırakmayacağıma yemin etmiştim ama bırakmıştım.

Artık hiç gülmüyor.

Artık dutşekeri yemiyor.

Konuşmuyor da. Dolayısıyla onu Allume'un her geçen safha biraz daha güçlenen kanadı üstünde çalışırken beni izlemesi için kümese sürüklememe de karşı çıkmıyor. Doğruyu söylemek gerekirse, Allume'un yakında ilk uçuşunu yapacak kadar güçleneceğine inanıyorum.

Küçüklüğünden beri Haedeon'un tek istediği kendi Aytüyü'nün sırtına binmekti...

Belki de ona bunu sağlayabilirsem, yine gülümser.

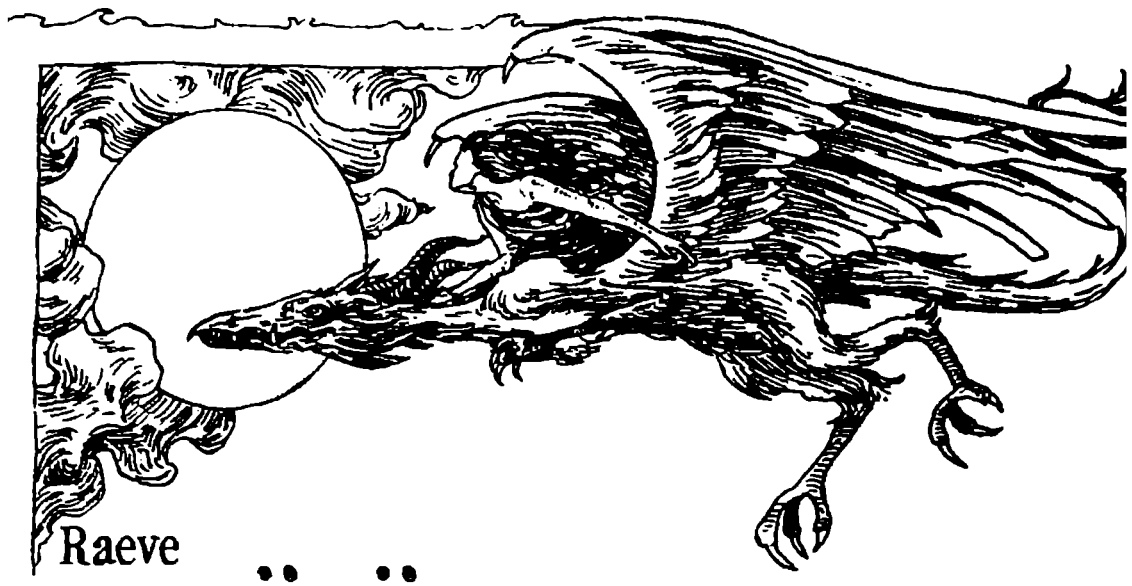

Raeve

25. BÖLÜM

Ayağımı yere vurarak kendi kendime "Düşmüş Ayın Şarkısı"nı mırıldanırken, ürkütücü bir sessizliğin çöktüğü, diğer mahkûmların çoğunun daha mutlu –ve daha konforlu– olduklarını umduğum hayali bir dünyanın kuytusuna kıvrılmış uyuduğu hücrelere yayılıyordu sesim.

Sağlıklı ve özgür oldukları hayali dünyalar.

Tebdili Kıyafet Kral'ın aynı şarkıyı Aç Kovuk'ta söylerken beni başlığının gölgesinden izlediği düşünüldüğünde, şimdi hapishane tünelinde kararlı adımlarla, beyaz Runi cüppesini savurarak bana doğru yaklaştığını görmek...

Son derece makul geliyordu.

Kollarını geniş göğsünde kavuşturarak hücremin önünde durdu.

"Bas git," dedim gözlerimi kapatarak.

"Neden burada olduğumu bile bilmiyorsun."

"Bilmek istemiyorum."

Merakım.

Yüzde.

Sıfır.

Kilidim tangırdadı ve gözlerimi açtığımda taktığı bir anahtarla kilidi çevirdiğini gördüm.

İç geçirdim.

"*Kardeşin* anahtarlarını çalıp mahkûmlarını serbest bırakman konusunda ne hissediyordur acaba?"

"Seni hapisten kaçırmıyorum. Bu yüzden boşuna umutlanma."

Alaycı alaycı güldüm. "Çok etkileyici."

Kapıyı tekmeleyerek açtı ve pis kokulu hücreme girdi. "Ve kardeşimin gözleri tek bir yöne bakıyor," diye mırıldanarak karşımda çömelince ılık ve karmaşık kokusuyla sarmalandım. Bu tatsız yerde hoş bir teselliydi ama ağzımdan nefes almayı seçerek vereceği hazzı reddettim.

"Lütfen kendisine ölmeden önce onu öldürme şansını bulamadığım için çok üzgün olduğumu ilet. Gerçekten sabırsızlandığım bir şeydi."

"Hiç şüphem yok," dedi cebinden çıkardığı başka bir anahtarla iki zincirimi birbirine bağlayan çubuğu açıp yere yanıma bırakırken. El ve ayak bileklerimdeki zincirleri çözmemesine bakılırsa benim için farklı planları olsa gerekti.

Hiç alakamın olmamasını istediğim planlar.

Ayağa kalktı ve fenerimden yayılan ışığı keserek tepeme dikildi. "Kalk."

"Bir hendekte geber. Ya da daha iyisi bir Kızgınkursak sürüsüne yem edileceğin bir *kolezyumda*. Orada buluşuruz."

Pislik.

İç çekişinden biraz zevk aldım.

Ayağa kalkmak istesem bile yapabileceğimden emin değildim. Duruşmada iyi bir gösteri sergilemiş olabilirdim ama şimdi baştan ayağa eprimiş bir dikiş gibi hissediyordum.

Nefes almak bile canımı acıtıyordu. Gözlerimi kırpmak da. Hiç durmayan ayağımı yere vurmak da. Damarlarımda midemi bulandıran ve içimi üşüten bir şey akıyordu sanki.

Normalde soğuğu severdim ama bu farklıydı. Bu soğukta *yanlış* gelen, kendine yer açmak için beni içten dışa oyuyormuş gibi iliklerimin içine işleyen bir şey vardı.

"İnatçı olmanın zamanı değil, Ayışığı."

"Yanılıyorsun. Erkeklerin zincire vurulmuş bir kadında gördüğü *tek* bir şey vardır," dedim öfkeyle. Sözlerim bir kalbi durdurmaya yetecek zehre bulanmıştı. "İstediğin oysa, hücre komşularımın senin nasıl bir canavar olduğunu görebilmeleri için hemen burada alabilirsin."

Göğsünden tüylerimi diken diken eden boğuk bir ses yükseldi. "Ben o tür bir canavar değilim, Mahkûm Yetmiş Üç. Kendi isteğinle verilmediği sürece senden *zevk* almam. Şimdi ya kendin ayağa kalkarsın ya da kucaklanıp taşınmanın utancına katlanırsın."

Sözleri kaburgalarımın arasına saplandı ve beni en çok acıyan yerimden vurdu. Gittikçe kuruyan ve kalıntılarını beni bağlı olarak ölmeme hükmettiği o kazıkta buluşacağım mezarıma götürmekte kararlı olduğum gururumdan.

"Tercih senin," diye homurdandı. "Seçimini yap."

"Ben bir seçin yaptım. Sen o seçimi elimden *aldın.*"

"Çünkü yanlış seçimdi." Beni omuzlarımdan tutmaya hazırlanır gibi uzanınca—

Boğazımdan bir hırıltı yükseldi ve parmaklarını ısıracak gibi bir hamle yaptım. "Ben *kalkarım.*"

"Kalk o zaman."

"Arkanı dönmeden olmaz."

Başaracak takate sahip olduğumdan emin olmadığım bu zorlu işin ıstırabına katlanmak için ihtiyaç duyduğum mahremiyeti sağlamak üzere arkasını dönmeden önce yine homurdandı. Şu anda zemin en iyi dostumdu. Ama ayağa kalktığım zamansa düşmana dönüşecekti.

En azından arkası dönükken dizlerimin nasıl tutmadığını görmezdi.

"İlerleme var mı?"

"Tam şu anda kafamın içinde seni boğuyorum," diye söylenerek ellerimi sol tarafıma yere dayadım. Titreyen dudaklarımı sıkarak bütün ağırlığımı avuçlarıma verdim ve titrek bacaklarımın üstünde çömelir pozisyona geçtim.

Omzumdaki iğne kemiğe sürtünce kolumdan aşağı keskin acı bir hücum etti...

Siktir.

Gözlerimi sımsıkı kapadım, sonra hızla geri açtım ve kendimi yukarı iterek ayağa kalktım. Sendelerken sırtımdan aşağı bir sıcaklık akmaya başladı. Etrafımda duvarlar ayrılıp üstüme geri kapanırken ve tekrar ayrılıp tekrar kapanırken...

"Düşmeyeceksin, değil mi?"

Çenemi kaldırıp omurgamı dikleştirdim. İçim misilleme ateşiyle dolarken kafasının arkasına baktım. "Elbette hayır. Hayatım boyunca hiç bu kadar sağlam durmamıştım."

"İyi," dedi ve beyaz cüppesini savurarak hücreden dışarı yürürken, "Bu taraftan," diyerek beni onu takip etmeye mecbur bıraktı.

Bir koridor labirentinden, ucunda tek bir kapı olan sessiz bir tünele sokuldum. Tebdili Kıyafet Kral kapıyı açıp geçmemi işaret ederken sinirlerim kopacak kadar gergindi.

Ondan önce girmemi bekliyordu.

Hırıltılı bir sesle, "Önden buyur," dedim elimi duvara dayayarak. *O tür bir canavar* olmamakla ilgili söylediği tek bir kelimeye bile inanmamıştım.

O bir Vaegor'du. Bir tiran. Tiranlar başkaları kadar kendilerine de yalan söylerdi.

Bu hapishanede neler yaşandığını biliyordum. İç organlarımı ebediyen kurutacak kadar çok şey çalınmıştı kulağıma. Bana istediğini yapmak gibi bir planı varsa, o odaya kör gözlerle girmeyi reddediyordum. Onu bir parçamı daha mahvederken gözlerimin içine bakmaya zorlamayı yeğlerdim. Her kırığı hissetmesini sağlamayı.

Her bereyi.

Fazla uzun süren birkaç saniye boyunca kıpırdamadan durduktan sonra cüppesinin başlığını indirdi, odaya girdi ve diğer uca ulaşana kadar durmadı. Döndü, duvara yaslandı, kollarını kavuşturdu ve bizzat Yaratıcılar tarafından yontulmuş bir taş heykel gibi beklemeye koyuldu. Güçlü bir çene, çıkık elmacık kemikleri, kaslı bir boyun. Her çizgisi öyle büyük bir netlikle yontulmuştu ki ona bakmak neredeyse can yakıcıydı.

Kaşlarımı çatarak ağır adımlarla ilerledim ve dört duvarı çevreleyen sayısız raftan birinde duran bir hapsedilmiş ay ışığı kavanozunun aydınlattığı odaya girdim.

Etkileyiciydi. O kavanozlardan bulmak güçtü.

Yüksek hekim sedyesinden ve yanındaki minderli sandalyeden sonra köşede duran kadını fark ettim. Kahverengi buklelerıyle bütünleşen gözleri ve teni, yere kadar inen Runi cüppesiyle bir tezat oluşturuyordu.

Bana yüreğimin ağzıma gelmesini önlemeye yetmeyen bir gülümsemeyle bakıyordu.

Cüppesinin ön kısmını kavuşturan ve güçlerini simgeleyen düğmelere bakmama bile gerek yoktu. Ne göreceğimi çoktan anlamıştım.

Bu kadın *et dokuyabiliyordu.*

"Biri bana üçlü yapacağımızı söylesin," dedim gergin bir tonlamayla.

"Paylaşmayı sevmem," dedi Kral alçak ve duygusuz bir sesle. "Ama istediğin gerçekten buysa, sırtın iyileştikten sonra ayarlanabilir."

Kendini çok komik bulduğu kesindi ama ben gülmüyordum. Nabzım bir türlü yavaşlatamadığım çılgın bir çalkantı gibiydi.

Runi yüzünü ısıtan rahatlatıcı bir gülümsemeyle bana doğru bir adım attı. "Selamlar, Mahkûm Yetmiş Üç. Adım Bhea. Tuniğini çıkarmama yardım etmeye ne dersin, böylece sırtına—"

"Beni iyileştirmenin bir manası yok," dedim Kral'a ters bir bakış atarak. "Bu kadının becerisini ve enerjisini boşuna ziyan etmekten başka bir işe yaramaz."

"Bhea hizmetlerinin karşılığını fazlasıyla alıyor ve yardım etmekten son derece memnun."

"*Kolezyum* yolcusu olduğumu da biliyor mu?" Kral dudaklarını sıkınca, bakışlarımı Bhea'ya çevirdim. "Biliyor musunuz?"

"Biliyorum," diye fısıldadı.

"O zaman neden boşuna zahmet edesiniz?"

"Çünkü acı çekiyorsun," dedi Kral bu bir cevapmış gibi.

"Ejderhalara yem olduğum zaman zaten *dinecek* bir acı!"

"Lütfen." Bhea bir adım daha attı. "Elimden gelenin en iyisini yapmam isteniyorsa, çok fazla vaktimiz yok."

Ayağım geri kaydı.

Bhea durdu ve Kral duvarın dibindeki yerinden kıpırdamasa da aramızdaki boşlukta bir şey yerine kenetlenir gibi oldu. Kaburgalarımın etrafına düğümlenmiş görünmez ipler odanın karşısına uzanıp onunkilere bağlanmıştı sanki, Kral fark etmeden tek bir nefes almam bile imkânsızlaşmıştı.

Tenim karıncalandı ve ilkel bir hisle, kaçmamı beklediğini hissettim.

Ve beni *kovalayacağını.*

Çalkantılı iç monoloğumu sessizce değerlendirir gibi başını yana yatırınca sinirlendim. Bu hâlimle daha iki adım atmadan beni yakalayacağının, beni bu konuma geri sürükleyeceğinin ve pes etmemi bekleyeceğinin farkındaydım.

Kahretsin.

"Element kutunu kapıda bırakacaksın."

"Üç tane var, Ayışığı."

"Ejderhaalevli olanı, *Majesteleri.*"

Kaşlarının arasında bir çizgi belirdi ama elini cebine uzatıp çıkardığı kutuyu, öne uzattığım avucumun içine düşecek bir isabetle bana atmasına kalmadan çizgi silinmişti.

Kutuyu koridora fırlattım ve tıngırdayan taşın üstünde sekti.

Bu resmen saçmalık.

Üstü tentür kavanozları, şişeler, çanaklar, gravür çubukları ve tıbbi aletlerle dolu kaplarla kaplı masaya bakarak odanın içinde ilerledim. Bana Essi'yi anımsatan bir sürü şey.

Bu iş ne kadar çabuk biterse buradan o kadar çabuk gidebilirim.

Bol tuniğimin düğmelerini çözerek sandalyeye doğru yürürken kalbim resmen boğazımda atıyordu. "Üçlü konusunda şaka yapıyordum," dedim Kral'ı bakışlarımla öldürmeye çalışarak son iki düğmeyi de açarken. "Seninle kendi rızamla düzüşeceğim bir gerçeklik yok."

Neredeyse duyamayacağım kadar alçak bir sesle konuşurken gözlerini benden kaçırmadı. "Arkanı dön, Ayışığı. Bhea'nın işe koyulabilmesi için sandalyeye otur."

Parmaklarımla gömleğimin dikişlerini kavrarken dişlerimi öylesine sıktım ki kırılsalar şaşırmazdım. İkisinin de paramparça olmuş derimi görmesinin bir anlamı yoktu.

Hem de hiç.

Sırtımdaki bu kesiklerden, anlattıkları ve kimsenin duymasını istemediğim, titrek bir yankıyı anımsatan hikâyeden çok daha güçlüydüm. Onlar hikâyeyi sindirirken tün boyu burada oturmak yerine, yanımda mezarıma götürmek istediğim ve bir şekilde canlı tutmak istediğim o yankı.

Arkamda Bhea'nın kişisel alanıma girdiğini ve tuniği omuzlarımı açıkta bırakacak şekilde aşağı çekmeme yardım etmek için ellerini uzattığını hissettim.

Şaşkınlıkla iç geçirerek duraksadı.

Yan tarafıma geçti ve puslu bakışları boynumdan göbek deliğime kadar inen çıplak kısımdaki izlerde dolaşırken alt gözkapaklarında yaşların biriktiğini gördüm.

Nedenini anlayamayarak tek bir dikişte hiç görmediğim kadar çok altın ve elmas düğmenin kavuşturduğu cüppesine baktım ve boynuna en yakın düğmeyi görünce kanım dondu. Alev üfleyen küçük bir ejderha.

Bu Runi'nin geçmiş büyü simgelerinin izlerini tutuşturmak için ejderhaateşine ihtiyacı yoktu çünkü Ejderhagörüşüyle kutsanmıştı. İzleri bizzat kendi gözleriyle görebiliyordu.

Yani...

Her şeyi görüyordu.

"Ne oldu?" Kral'ın sesi odadaki havayı bir kılıç gibi kesince kalbim tekledi.

Sonra bir kez daha.

Bhea gözlerime bakınca kafamı belli belirsiz salladım.

Lütfen yapma.

Lütfen beni oraya geri gitmeye mecbur bırakma—

Gözlerini kırpıştırarak ve yanağına düşen damlayı hızla silerek, "Hiç, Majesteleri," diye fısıldadı.

İçim bir yudum soğuk su içmiş gibi serinledi.

"Hasar beklediğimden fazla. Koridorun ucundaki dolaptan birkaç malzeme daha almam gerekecek."

Kral'ın başıyla verdiği onayın ardından Bhea kapıyı arkasından kapatıp çıktı ve oda, içerideki nefes sayısı azalsa da bir şekilde daha *kalabalıklaştı.*

Tuniğimi yumruklarımın arasında sıkarak boğazımı temizledim. Sessizlik elle tutulacak kadar yoğundu. İki şeyden birine dönüştürülebilecek kil kıvamında bir maddeydi artık: Bir savaş borusu ya da sallanan beyaz bir bayrak.

"Bu," dedim başımla üstü malzemelerle dolu masayı işaret ederek, "bana yardım etmesi için bir Runi getirmen, hiçbir şeyi değiştirmez."

"Değiştirseydi şaşırırdım." Kral duvarı iterek doğruldu ve yürüyerek yanıma gelmeye başladı. "Ama şimdilik bu zamanı bıçaklarını bileyerek geçir. En azından Bhea işini tamamlayana kadar."

"Bu büyük bir talep."

Yanıma ulaştı. Sıcak, nasırlı parmak uçlarını parmak boğumlarımın üstünde dolaştırırken bana sözsüz bir ricada bulunur gibi bakıyordu.

İç geçirerek elimi gevşettim ve beyaz bayrağın havaya kalkmasına izin verdim. Bu odadan çıktığım anda paramparça etmek niyetinde olduğum kırılgan, titrek bir bayrak.

"Bunu çıkarmadan önce üstünü örtmemi ister misin?"

Nefesim tekledi.

Vaegor kardeşlerin üçü de çıplaklığın bazıları için konfor sayıldığı –burada, güneydeki kadar cinsel bir gözle bakılmadığı– Yanık kökenliydi, bu yüzden kültürümü dikkate almasına minnet duymayacak kadar gururlu değildim.

Sormasını.

Ağzımı açtım, geri kapadım. Sonunda başımı hayır der gibi salladım.

"Fikrini değiştirirsen haber ver."

Başımla onay verdim. Göz temasını hiç kesmeden tuniğimi bileklerimde toparlanacak şekilde omuzlarımdan aşağı kaydırdı ve serin hava çıplaklığımı okşarken uzun ve gür kirpiklerini süzdüm.

Dikkat dağıtmak için hoş bir manzaraydı.

Usulca arkama uzanıp yaralı tenime değmeyecek şekilde tuniğin kumaşını kalçalarımın etrafına bastırdı.

"Bunların nafile olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Benim için değil," deyip iri ve güçlü elleriyle ellerimi tuttu. Elleri, kar beyazı ellerimin yanında taş duvarları anımsatıyordu.

Beni sandalyeye götürdü, tek bacağımı karşı tarafa atıp ters oturmama yardım ettikten sonra, sırtımdaki hasara bakmama inceliğini göstererek benimle birlikte o da çöktü. Bu küçük ateşkes aralığında minnet duyduğum bir merhamet.

O yere çömelirken, ellerimi kucağımda birleştirerek göğsümü sandalyenin minderli arkalığına yasladım.

Kapı usulca vuruldu.

O, "Gir," derken ben alevini yitirmiş bir ateşin kalıntılarına bakar gibi gözlerinin içine bakmayı sürdürdüm.

Kapı açıldı. Kapandı. Bhea'nın yumuşak ayak seslerini ve prosedür için hazırlık yaptığını duydum.

Bhea sırtımdaki kanın bir kısmını ıslak bir bezle silerken ve çıkan kırmızı fazlalığı yerdeki bir kovaya sıkarken Kral gözünü bile kırpmadı. Sonra Bhea sırtımı merhemle kaplarken ve narin bir boya fırçasıyla yollarını çizmeden hemen önce, o tanıdık yanma hissi lime lime olmuş et katlarının arasına sızarken de kılını kıpırdatmadı.

"Elime fırsat geçerse hâlâ seni öldürme niyetindeyim," dedim dişlerimi sıkarak.

"Kellemi uçurmayı da unutma," diye mırıldandı. "Yoksa ebediyen sana musallat olurum."

"Öyle şeylere inanmam."

Hem de hiç. Hayli yüksek ceset sayımla mukayese edildiğinde çok az kelle uçurmuş olmama rağmen gölgelerden bana pençe savuran tek bir ruh bile görmemiştim.

Kral bir kaşını kaldırdı. "O zaman neye inanırsın?" diye sordu boğuk bir sesle.

"İntikama."

Bir parçası kopup gitmiş gibi gözlerindeki bütün sıcaklık silindi. "İntikam bütün ilahların arasında en yalnız olandır, Ayışığı. Biliyorum da konuşuyorum."

Tekrar konuşmak için ağzımı açtım ama Bhea araya girdi. "Bu işi düzgün yapacaksam, biraz zaman alacak demektir. Ve

canını da yakacak. Kesikler çok derin. Ben hasarı iyileştirirken acıyı tekrar yaşaması gerekecek."

Çoğu perinin göremediklerini gören gözleriyle, uyardığı kişinin ben olmadığımı anladım.

Onu uyarıyordu.

Kral bana meydan okuyan gözlerle bakarak, "Altından kalkabilir," diye homurdandı.

Başımla onay verince Bhea runik sembollerini kazımaya ve yaralarımın hayat döngüsünü tek tek tersine çevirmeye başladı. Yaralarım yüzden fazla şekilde dikilirken Kral gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. Oysa bana dikiliyormuşum değil, tenimde *daha geniş* kesikler açılıyormuş, içim dışıma çıkıyormuş gibi geliyordu.

İnceleniyormuşum.

Belki de bunu beni tamir eden Runi'den başka bir izleyici olmadan yapmaya alışık olduğum içindi. Bana nefes almamı hatırlatır gibi, nefes aralıklarını benimkine uyduran bir izleyici olmadan.

Her irkildiğimde ellerimi daha sıkı tutan, alnımdaki teri silen ve isyankâr kalbimi yatıştırmak istercesine parmaklarını bembeyaz kesilen parmak boğumlarımda dolaştıran biri olmadan.

İçime hücum eden acıya rağmen huzur dolu bir andı. Bir *çığlık* atmanın bekleneceği sessiz bir an.

Tenimin ne kadar düzeltildiği ya da Kral'm ayaklarımın dibinde ne kadar aşağı çömeldiği önemli değildi. Ben hâlâ aurora doğuşunda idama mahkûm bir katildim, o ise tiran bir kral.

Günlük

Elluin Neván

Yaş: 18 Safha
Taştan Sonra 5.000.039. Safha

Bu kün Allume'un kanatları üstünde çalışıyor, bir yandan sakinleştirici bir şarkı mırıldanarak ince kemiklerini olabildiğince uzatmaya çalışıyordum. Artık neredeyse tam açılmaya başlamışlardı. Allume huzursuzlanıyor, kafasını sallıyor, burnuyla yan tarafımı dürtüyor ve o kocaman ışıltılı gözleriyle bana bakıyordu. Bana sanki bir şey söylemeye çalışıyordu. Hatta girişe doğru biraz alev bile püskürttü. Bu onda alışık olmadığım bir davranıştı.

Şimdiyse bunun bir meydan okuma olduğunu anlıyorum.

Birden kanatlarını o kadar hızlı çırpmaya başladığı ki aksak kanadı kafama çarptı ve beni Haedeon'un sandalyesine doğru geri savurdu. Yerde birkaç kez sektim ve annemin Aytüyü Náthae'nin kuluçkaya yatmak üzere olduğunu düşündüğümüz için yakın zamanda getirdiği bir buz parçası yığınının üstüne düştüm.

Kafamı çarptım. Hem de çok sert.

Gözlerimi açtığımda Allume gitmişti ama girişin aralığından onu, parlak gümüş rengi tüyleri ışıkta parlayarak göğe doğru süzüldüğünü görebiliyordum. Kanatlarının her dengesiz çırpılışında, uzun ipeksi kuyruğunun loş gökyüzünün tozunu aldığını görebiliyordum. Ciyaklamalar eşliğinde göğe doğru püskürttüğü açık mavi alev dallarını da aylara bir zafer çığlığı atar gibi.

Atalarına.

Haedeon'a bakmak için hızla yerden doğruldum.

Gülümsüyordu.

Gözlerimin içine baktı ve sözcükler boğazımdan geçerken canının yandığını düşündürecek kadar boğuk bir sesle, "Teşekkür ederim," dedi. Hiç bu kadar coşkun bir mutluluk hissetmemiştim.

Safhalar önce Haedeon'un kızağına saklandığım o günden beri ilk kez kendimi harikulade hissettim.

Ayışığı Kitaplığı

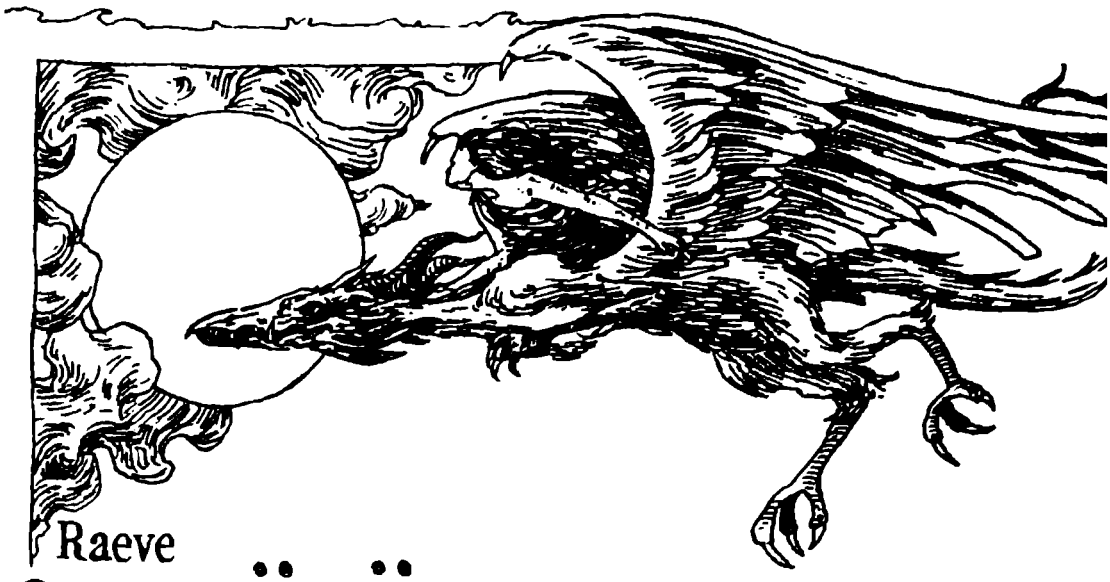

Raeve

27. BÖLÜM

"Pekâlâ, bu sonuncusuydu," dedi Bhea sırtıma bir yağ yayarken. Yumuşak ve şefkatli elleri iyileşen tenimin bütün gerginliğini alır gibiydi.

Yaşadığım rahatlamanın etkisiyle iç geçirmemek için kendimi zor tutarak gözlerimi açtım ve dosdoğru karşımdaki köz gibi için için yanan iki küreye ve Kral'ın gür kaşları arasındaki derin çizgiye baktım.

"İyi misin?" diye sordu, terden ıslanmış elimi daha sıkı tutarak.

"Harikayım," dedim peltek bir şekilde, elimi ondan çektim.

Hiç bu kadar iyi olmamıştım. Hayattaki son anlarımı sağlığıma kavuşmam için işkence ederek geçirdiği için minnettarım. Dünyaya veda etmek için ne muhteşem bir yol. Hayli yerinde ama biraz boktan.

Ellerimi sandalyenin sırtının üst kısmına zincirimi zorlamadan uzatabilmek ve Kral'ın omzundaki havluyu alabilmek için geriye doğru çekildim. Ne zaman terim kirpiklerimin arasına süzülse alnımı kurulamak için kullandığı havluyu.

"İğne için ince uçlu çatalımı alacağım," dedi Bhea ben yüzümü havluya gömüp gözlerimin etrafına oturan gerilimi ovalarken. Önce ayak seslerini, sonra masada bir şeyleri karıştırdığını duydum.

Sözleri nihayet zihnimi sarmalayan sisi aşarak bana ulaştı.

Çatal mı?

İnce uçlu bir çatala neden ihtiyaç duysundu ki?

Havluyu yüzümden çekince yine Kral'ın bakışlarıyla karşı karşıya kaldım. "İğneyi mi çıkarıyorsunuz?"

Mantıklıydı. Batıya taşınır ve bir Kızgınkursak'ın yuvasına tükürülürsem, boğazına takılan bir iğneyle yavrulardan birinin ölmesini istemezlerdi.

"Demir kelepçelerin var," diye mırıldandı bakışları şeklini ezberler gibi yüz hatlarımda dolaştıktan sonra yeniden gözlerimde durarak. "İğne gereksiz."

"Şey, evet. Ama *ben de* gereksizim, unuttunuz mu? Deri parçaları... Rekk Zharos'un parmağı... Parçalara ayrılıp ve duvardan aşağı fırlatılmaya ne kadar yaklaştığının farkında olduğunu sanmıyorum. Ama hey, ölmeden önce beni tamir ettirdiğin için teşekkürler. Her ne kadar bir anlamı olmasa da."

Kral'ın ağzının kenarı yukarı kıvrıldı. "Parçalara ayrılıp mı diyorsun?"

Elbette.

"Sen bugüne kadar gördüğüm en iri erkeksin." Omuz silktim ve iğne canımı yakınca yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum. Artık derim lime lime olmadığı için acısı çok daha belirgindi. "Gırtlağını kestikten sonra seni duvarın kenarına sürüklemem mümkün olmazdı."

"Ama gırtlağımı kesmedin..."

Kaşlarımı çattım. Keşke boşboğazlığımı bu şekilde yüzüme vurmasaydı.

Güzel kokuyordu.

İşi batırmıştım.

Üstünde durmamak en iyisiydi.

"Çatal burada değil," dedi Bhea ve yerden doğrulurken Kral'm yüzündeki küçük gülümseme bir anda silindi.

"Eyer çantamda bir tane olacak ama gidip getirmem biraz zaman alır," dedi eskimiş ve yarısı çürümüş, yuvarlak bir tahta parçasıyla örtülü olan pencereye doğru yürürken. "Ne kadar zamanımız—"

"Bana bir bıçak verin," dedim elimi zincirlerimi şangırdatacak şekilde sallarken. "Ben kesip çıkarırım."

Kral bir anda durdu. Hem o hem Bhea bana bıçağı gırtlaklarını açıp kesmem için bana uzatmalarını söylemişim gibi bakıyorlardı.

Gözlerimi devirdim.

"Sizi bıçaklayacak hâlim yok. Beyaz bayrak, unuttunuz mu? Ama bıçağı geri vermeyeceğim, bu yüzden özellikle bağlı olduğunuz bir tanesini vermezseniz iyi edersiniz."

İyi bir bıçak kaybetmekten daha kötü olan tek şey *tüm* iyi bıçaklarınızı yitirmekti, lanet olsun ki.

Parmaklarımın uçları Rekk Zharos'un gırtlağına gömülüp soluk borusunu çıplak ellerimle sökmek arzusuyla karıncalanıyordu. Artık iyileştiğimden haksızlık daha da can sıkıcı gelmeye başlamıştı. Bu kahrolası zincirler olmasa herifin peşine düşebilecek kadar toparlamıştım.

Bhea ben orada yokmuşum gibi dikkatini Kral'a çevirerek, "Üstüne bir yatıştırıcı merhem sürebilirim," dedi.

"Bu korkunç bir fikir," dedim kendimi konuşmaya zorla dahil ederek. "Omzumda bir *iğne* var."

Şimdi konusu açılınca, içimde bu şeyle öleceğim için gittikçe daha fazla öfkelenmeye başlamıştım ve bence bulabildiğim her tür konforu havada kapmak hakkımdı.

Sandalyede arkaya eğildim ve Kral'ı tam anlamıyla görebilecek şekilde döndüm. "Mutlaka bir bıçağın vardır. Bana ver," dedim elimi doldurması için ona uzatarak. "Herhangi bir bıçak olur. Seçici değilim. Biraz kurcalayayım bakalım. İçin kaldırmayacak gibiyse gözlerini kapatabilirsin."

Boğazını temizledi ve bakışları bir an şimdi tamamen açıkta kalan memelerime indikten sonra döndü ve ahşap pencere kapağını tuttu. Kapağı yana kaydırıp dışarı baktı ve bir küfür mırıldandı. "Merhemin içinde derekökü var mı?"

Acıyı uyuşturmak için mi?

İlginç.

Ölüme gönderilirken acımı azaltmak istiyordu. Ben de onu parçalara daha kolay ayırmak için bir balta siparişi vermiştim.

"Var," dedi Bhea elini masanın üstüne açtığı büyük deri bir çantanın içine uzatarak. Bir kavanozu elinde bir ödül tutar gibi çıkardı. Kavanozun içindeki yumrulu yeşil macuna çatık kaşlarla baktım. "Ve fermente edilmiş yılanbalığı yumurtaları."

Dezenfeksiyon için. Ama en önemlisi üstünüze biri sıçmış gibi kokmanız için.

Hayır, almayayım.

"Bakın ne diyeceğim," dedim tuniğimi geri giymeye çalışarak. "Siktir edin, ben böyle iyiyim. Acımıyor bile. Bırakalım yavrular tıkanıversin."

"Yap," dedi Kral pencerenin tahta örtüsünü yerine geri çekerek içeri dolan fazladan ışığın önünü kapatırken. "İğneyi kesip çıkaracak zamanımız yok," dedi bana beni delip geçen ve diğer taraftan çıkan bir bakış atarak. "Aurora doğmak üzere."

Mideme öyle bir taş oturdu ki bir an kusacağım sandım.

Kahretsin...

Sanırım ölme zamanım gelmişti.

Kaşman sırtımı taş duvara sürterek bir o yana bir bu yana sallanırken Wrook'un boş hücresini yan gözle süzdüm. Kaşıntı yer yer kemiklerime kadar iniyor ve içimi bu rahatsız edici hissi yatıştırmak için Bhea'nın tüm emeklerini paramparça etme isteğiyle dolduruyordu.

Sanırım Tebdili Kıyafet Kral ben yokken sözünü tutmuştu. Wrook'un Kılıçtırpan dişinden hoşnut kaldığını ve o dişin ait olduğu hayvana yem edilmediğini umuyordum.

Bana verilen bu bol kaşıntı armağanının da beraberinde bir şerhle gelmeyeceğini sanacak kadar aptal değildim. Bu dünyada başkalarına karşılığında bir şey beklemeden yardım edecek peri sayısı çok azdı.

O odaya götürülmemin bir nedeni vardı. Ama ne olduğunu henüz çözememiştim.

Tuniğimi aşağı çekerek parmağımla Bhea'nın sırtımın kürek kısmına batırılmış deliğe doldurduğu macuna dokundum ve kekremsi kokusu karşısında yüzümü buruşturdum.

Hafif bir ot kokusuyla yumuşatılmış fermente edilmiş yılan balığı yumurtası gibi kokarak ölme ayrıcalığına kavuşmuştum.

Ne hoş.

En azından Kral'ın tuhaf ve neredeyse saplantılı acımı giderme arzusu nihayet tatmin olmuşa benziyordu.

Kaşlarım çatıldı.

Belki de ona hatırlattığım kişiyle alakalıydı. Belki de beni iyileştirmek onu bir şekilde yatıştırmıştı. Kimbilir belki içini rahatlatmıştı.

Öyle olmalı.

Bilmeceyi çözmenin hoşnutluğuyla rahat bir nefes aldım. Eziyetli sonuma yanımda o soruyla gitmek istemezdim.

Burnuma düşen küf parçası rahat nefesime son noktayı koydu. Bana bir hücrede olduğumu hatırlatan bir küf parçası. Ve ölümümü beklediğimi.

Bunların son saatlerim olduğunu.

Sikeyim.

Etrafıma, hücre arkadaşlarımın uykudaki karaltılarına baktım. Derin ve gevşek nefeslerine imrendim.

Şu anda uyumak ne iyi gelirdi. En azından bir süre *başka bir yerde* var olabilmek.

Burası dışında herhangi bir yerde.

Ama kendimi söndürüp boşluğa bırakacak takatim bile yoktu. Göğsümün içine bir fırtına hapsolmuş da gözümü kapatmayı her düşündüğümde bir şimşek çakıyormuş gibi gergindi içim. Tek bildiğim, muhafızların şu anda bile, beni ıstıraplı sonuma sürüklemek için koridorda hücreme doğru ilerliyor olabileceğiydi.

İçim düğümlendi.

Düşünceleri ne kadar kovalasam da Tiya gibi sürekli geri dönüp bana çarpıyor, bana sürtünüyorlardı.

Tiya'nın onu yapmasını çok seviyorum.

Ama bundan nefret ediyordum.

Tırnağımın kenarıyla oynarken göğsümü havayla doldurup yavaşça nefes verdim.

Düşünme.

Düşünme.

Düşünme.

Gözlerimi kapadım ve ayağımı kafamın arka planında çalan o sakinleştirici ezgi eşliğinde ve tavandan düşen nem damlalarının ritmine uygun bir şekilde yere vurarak oturdum.

Pıt.

Pıt.

Pıt-pıt.

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

Gözlerim bir anda açıldı.

Parmaklıkların arasından, havadaki en çok diz hizasındaki çarpık bir dalgalanma dikkatimi çekti. Gözlerimi kısarak bakınca, yere çömelmiş duran, yüzünü, boynunu, bacaklarını ve kollarını kaplayan pürüzsüz, açık pembe tenle tezat oluştursa da kaşları ve kirpikleriyle birörnek kar beyazı tüylü yaratığı gördüm.

Uno ışıltılı sembollerle süslü siyah kumaştan yapılmış pelerinini çıkarıp yere bırakırken bana sivri dişlerini açığa çıkaran muzip bir gülümsemeyle baktı.

Göğsümün içindeki organ öyle bir sıkıştı ki bir an ortadan ikiye ayrılacağından korktum.

Öne eğilip tünelin ilerisine bakarken ve dişlerimi sıkarak, "Burada ne arıyorsun?" diye tıslarken nabzım başımı döndürecek bir hızla atıyordu.

Büyük ve yumuşak kulakları bir ses duymaya çalışır gibi dikildi. "Sereme, Efendi'yle konuştu. Seni çıkarmam emredildi."

Karnımın derinliklerinde buz gibi bir öfke kıpırdandı.

Elbette bunu Sereme emretmişti. Bu da yerime bir başkasını koymak niyetinde olduğu anlamına gelirdi. Taç'a *bir başkasını* yem etme. Daha kötüsü beni geri almak için *Uno'yu* tehlikeye atmıştı...

Ruse endişeden aklını kaçıracak gibi olmalı.

Uno yün giysisine dikilmiş sayısız rengârenk yama işi cepten birinden bir maymuncuk çıkardı, vücudunu uzun bir çizgi gibi gererek kilidimi kavradı ve ince metal iğneyi delikten içeri kayırdı—

"*Dur.*"

Narin elleri durdu ve çizgi şeklindeki gözbebekleri kısılan pembe gözleri bana çevrildi. Kaşlarının arasında bir çizgi oluşurken uzun kuyruğunun beyaz, tüylü ucu öne arkaya sallanıyordu.

"Git buradan, Uno. Lütfen. Yakalanma riskini alamazsın."

Dudakları iğne sivriliğindeki dişlerini açığa çıkaracak şekilde geri kıvrılırken, düğmeyi andıran yüz hatları korkutucu bir şeye

dönüştü. "Sen Efendi değilsin." Sözcükler tenimi yakıcı bir iz bırakarak yırtıp geçti. "Bana emir veremezsin."

İnatçı miskunn.

İç geçirerek tünele bir bakış daha attıktan sonra bir kez daha delici gözlerine baktım. "Benim bir tehdit olduğumu biliyorlar. Sağ kalırsam avlarını ikiye katlarlar." Mücadeleyi sonlandıracak yumruğumu indirmeden önce duraksadım. "*Ruse*'u bulurlar."

Uno dişlerini birbirine vurarak hırlarken dudakları ip gibi gerildi. Kuyruğu ileri doğru atılarak yanağıma sürtündü.

Gözleri yanardöner bir ışıkla parladı.

Heykel gibi taş kesilirken zaten solgun olan rengi öylesine açıldı ki teninin en ince kısımlarında –şakaklarında, cılız bileklerinin iç kısımlarında, boğumlu bacaklarının zayıf büklümlerinde– neredeyse şeffaflaşmasını izledim.

Uno nadir gaipten haber alma hâllerinden birine dalıp giderken sessizlik uzadıkça uzadı ve gözlerindeki prizmatik benekle-rin dönmesini izleyerek yutkundum. Pembe kısımları pıhtılaşarak yüzeye çıktı ve yumuşak ışıkta kıpkırmızı parlamaya başladı.

Kuyruğu ateşten yapılmışım gibi hızla yüzümden çekilirken iğne dişli ağzının arasından titrek bir nefes aldı. Gözlerini kırpıştırdı, maymuncuğunu kilitten çekti ve tekrar çömelir pozisyona inerken taşıdığımın farkında bile olmadığım umut damlaları kaburgalarıma çarptı.

"Haklı olduğumu biliyorsun..."

Maymuncuğu yün giysisinin küçük pembe cebine geri kaldırdı. "O kolezyuma gitmezsen Efendi ölecek. Sereme de öyle. Şimdi gördüm."

Göğsüm sönüverdi ve başımı salladım.

Anlaştık, o zaman.

"Şaşırmadım," diye fısıldadım, kendimi gülümsemeye zorlayarak. "Soylular Loncası'nı sinirlendirdim. Fazlasıyla. İdamdan önce ortadan kaybolursam beni bulmak için şehrin altını üstüne getireceklerinden eminim."

"Öyle," dedi duygusuz bir kesinlikle. "Gördüklerimi Efendime aktaracağım. O da kendi efendisine aktarır. O da kendi efendisine."

Gülümsemem yumuşadı. "İyi olur, Uno."

Elini turuncu cebine uzatıp bir parça kömür çıkardı. "Gel," dedi, görmem için kömürü havaya kaldırırken.

Kaşlarım çatıldı.

Bir kez daha tünelin aşağısına baktıktan sonra zincirlerimin yerde sürüklenmemesi için metal çubuğumu kaldırdım ve oturduğum yerde kendimi öne doğru çektim. Uno kafamı iki parmaklığın arasına koymamı işaret etti. Yüzümün iki yanında metalin sertliğini hissettim.

Kömür parçasını alnıma sürterken alt dudağı titriyordu.

Çizdiği şekli hemen anladım. Ne zaman Gölge'ye doğru baksam gözlerimin gökyüzünde aradığı ay sayesinde son derece tanıdıktı.

"Bu... *uygun*," diye fısıldadı. Boğazımdaki yumruyu yutkunmaya çalıştım.

"Biliyorum."

Boğumlu dizleri yanaklarına kadar çıkarak arkaya doğru çekildi ve ben onu süzerken o da beni süzdü...

Görülerinin tek tük geldiğini bilmeme rağmen, dilimin ucuna kazığa bağlıyken mi yeneceğim, yoksa arabayla Bhoggith'e mi taşınacağım sorusu geldi. Oysa sonuçların değişebildiğini, kayabildiğini biliyordum. Ama acı sonuma kadar bilgisizlik içinde boğulmanın daha iyi olacağına karar verdim.

Ağzımda kül tadı bırakacak bir veda sözcüğü söylememek için gözlerimi kapadım ve neredeyse sessizce sürüdüğü adımlarının yavaş yavaş uzaklaşmasını dinledim. Gözlerimi açmak ve karşımdaki boşluğa bakmak için gittiğinden emin olana kadar bekledim.

Boğazımı temizledikten sonra duvar dibindeki yerime geri çekildim ve kaşınan sırtımı pütürlü yüzeye sürttüm.

"Neden top?" dedi sol tarafımdan hırıltılı bir ses.

Yan gözle kirli battaniyesinin altında uyuduğunu sandığım erkek mahkûma baktım. Oysa parmaklıkların arasından beni izliyordu. "Bu bir ay."

Kaşlarını çattı. "O zaman neden ay?"

Bakışlarımı yeniden önüme çevirdim ve ayağımı kafamın içindeki sakinleştirici ezginin ritmine uyarak yere vurmaya kaldığım yerden devam ettim. "Çünkü düşerler."

Biz istemezken bile.

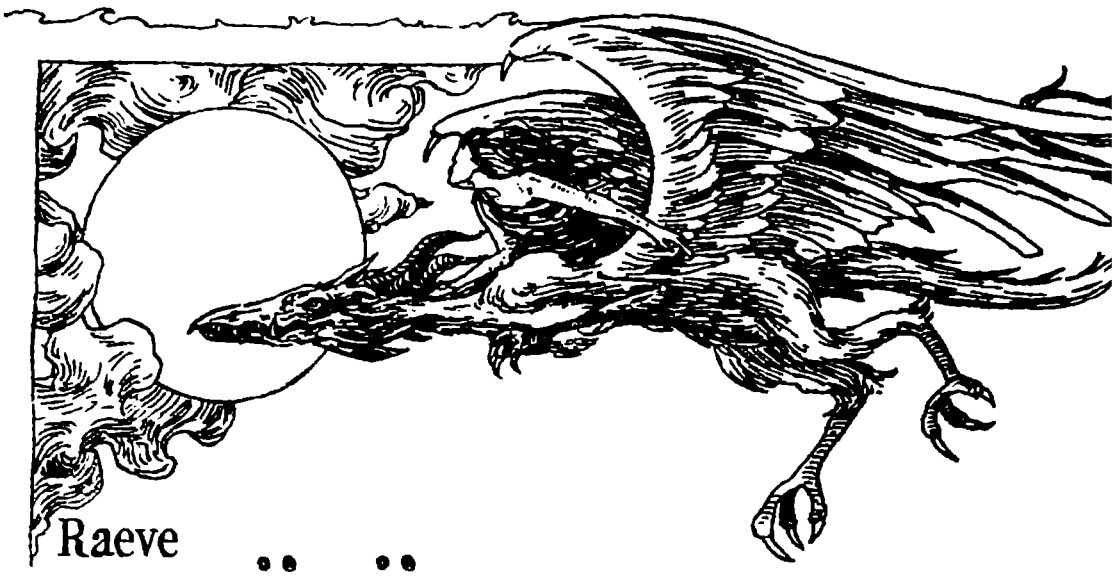

Raeve

28. BÖLÜM

İki yanımda Taç'ın kulağı boncuklu askerleriyle gökyüzünün döktüğü, çıplak ayaklarıma buzdan bir minder sağlayan kar taneleri ve suskun şehir halkının arasında sıkışık ve kalabalık Hendek'ten geçiriliyordum.

Kolezyuma bir muhafız geçit alayı ve sessiz tanık sıraları arasında yürütülmek normal değildi ama duvarları süsleyen, halka yakalandığımı ve infaz saatimi duyuran sonsuz sayıdaki posteri görünce anlamıştım.

İki yanma bir büyükbaş hayvan sürüsünü koruyan çit direkleri gibi Soluk askerlerinin sıralandığı Hendek'te kalabalığın arasında kalan dar koridorda ayaklarımı sürüyerek yürümemi izliyorlardı. Askerler kalçalarında asılı kılıçlar ve kısılmış gözlerle, belki de Fíur du Ath'tan birinin öne çıkıp kendini göstermesini bekler gibi etrafı tarıyordu.

Bana yardım etmeyi deneyecek birilerinin.

Fíur du Ath'ın müdahale etmeyeceğinden emindim. Özellikle Uno'nun gaiple konuşmasından sonra.

Tanıdığım yüzlerin, peri halkının ve safhalar ilerledikçe güvenmeye başladığım birkaç yaratığın ve bilinen hayatımı keskinleştirmek için harcadığım bu kılıcın üstüne düşmeden önce Ath'ın hayatımda küçük ama önemli roller oynayan diğer üyelerinin arasından geçerken başım dikti.

Bana yüzleri *aylar* misali parlıyor gibi geldi.

Gökyüzündekiler gibi, umarım buralarda olup krallığın eski şanına yeniden kavuşmasını görmeyeceğime üzülerek düşmezlerdi. Sereme bunu başaracaktı. Başaracağından emindim.

Eninde sonunda.

Ondan ne kadar nefret etsem de hatun başarısızlık nedir bilmezdi. Ölümüme yanımda götüreceğim bir umut tohumu.

Taç'ın ifadesiz yüzlü hizmetkârları, ellerinde tuttukları çanakları bana doğru savurup içlerindeki bir tür hayvan kanı olduğunu tahmin edebildiğim şeyi üstüme boca ediyorlardı. Gökyüzü Kızgınkursakların hızla çırpılan güçlü kanatlarının fırtınasıyla *–pat pat pat–* kararırken beni kanın metalik, pis kokusuna bulamışlardı bile.

Kanat sesleri hızla çarpan kalbime ayak uyduruyordu.

Burnumun ucuna bir kar tanesi kondu ve diğer herkesin bu soğuk havada eziyet çektiğimi düşündüğünden emin hâlde, yukarı bakarak gülümsedim. Su Tanrıçamız aksinin farkında mıydı acaba? Rayne damarlarımdaki ateşi ve kalbimdeki öfkeyi dondurarak bana bir tür rahatlama sağlayan soğuk gözyaşlarıyla beni mi uğurluyordu yoksa? İkisinin de bir faydası yoktu zaten. Artık.

Bitmişti.

Geçmiş olsun.

Tatsız sonuma sadece iki pişmanlıkla yürüyordum: Rekk Zharos'un derisini aletinden gırtlağına kadar yüzme şansını bulamamanın ve Fallon'ın ölmeden önce anlattığı *hayatı* hiç tadamamanın pişmanlığı. Her zaman erişemeyeceğim kadar uzak kalan o güzel ve güç verici özgürlüğü.

Duvarın kuzey tarafından çıkılan ve zikzaklar çizerek bulutlara onları ağzımla yakalayabileceğim kadar, tatlarını alabileceğim kadar yaklaşacağım üst katlara tırmanan bir merdivene yönlendirildim.

Duvarın en tepesine yaklaşırken, o çok sevdiğim ayı bir an olsun *–son bir kez–* görebilmek için birkaç adımda bir parmak uçlarımda yükselmeye ve boynumu çevirmeye başladım.

Biraz daha yükseğe çıkarsak, belki de onu—

Gökyüzünü dört bir yanda örten ve ayların önünü kapatan alçak kar bulutlarını umutla taradım.

Her bir ayı kapatıyordu.

Kalbime bir ağırlık çöktü ve gözlerimin arkasında keskin bir yanma hissettim.

Duvarlarda alevlerin dalgalandığı apliklerin sıralandığı bir tünele sokulup bulutlu gökyüzü manzarasıyla arama taş ve alevlerin girince öfkeyle hırladım. Ağır botların gümbürtüsü duvarlarda yankılanıyordu ve aynı botlu ayakların hayal kırıklığımın ağırlığıyla göğsümü çiğnediklerinden, kaburgalarımı parampara ettiklerinden emindim. Ciğerlerimi ezdiklerinden.

Silkele gitsin.

İt uzaklara.

Başka bir tünele saparken çenemi dikleştirdim ve hemen sonra beni kolezyumun merkez sahnesine kusacağını tahmin ettiğim kıvrılan merdiveni tırmandım. Kolezyum o kadar büyüktü ki kendimi bir havzanın dibindeki bir toz zerresi gibi hissettim.

Ufacık.

Önemsiz.

Yapının etrafını bir taç gibi çevreleyen tek sıralı oturma katının üstünü örten kalın taş sayvan, ölümümü izlemeye gelen, bu dehşet verici gösteriye tanık olmak için canlarını tehlikeye atmaya razı heyecanlı elementlileri hava şartlarından koruyordu.

Ayaklarım buz tutmuş karın içinde kaybolmuş bir hâlde sırtım tahta bir kazığa yaslanırken seyirciler beni birbirlerine işaret ederek gülüşüyor, heyecanla iç geçiriyor ve aralarında bir şeyler mırıldanıyorlardı.

Zincirli elimi sallayarak onlara gülümsedim. "Beni postalamaya geldiğiniz için teşekkürler!" diye bağırdıktan sonra mırıldanarak sonuna bir "şerefsizler" ekledim.

Muhafızlar ellerimi iki yana indirdiler ve etrafıma sardıkları kalın bir iple beni kazığa dolu dolu nefes almamı bile zorlaştıracak kadar sıkı sabitlediler. Ciğerlerim işlevlerini kısıtlayan o bağlarla boğuşurken muhafızlar merdivende gözden kaybolmuştu bile.

Kaburgalarımın gerisinde bir panik patlaması hissettim.

Burada esirdim. Çaresizdim.

Yapayalnızdım ulan.

Bunu fark etmek kalbime saplanan bir bıçak etkisi yaratırken, korku fokurdayan bir kan hücumu eşliğinde damarlarıma yayıldı. Nefeslerim kısa, keskin ve hızlı çıkıyor, hücrede beni zangırdatan o korkunç titreme intikam arzusuyla yeniden canlanıyordu.

Belki de bu ani rahatsızlığımı fark ettiklerinden olacak, elementlilerin bazdarı gülüşmeye başladı. Gaklamayı andıran sesleri üstüme taş gibi yağıyordu.

Yanaklarım alev alev yanarken onlara bakmayı reddettim. Bakışlarımı göğe çevirdim, bulutları delerek tepemde tur atan, o güzel renkleri *bana* odaklanmış bir irise dönüştüren yaratıklara korkudan büyüyen gözlerle baktım...

Dişlerimin birbirine çarpmasını durdurmaya ve gittikçe hızlanan nefesimi sakinleştirmeye çalışırken saçlarıma ve yüzüme kar taneleri düşüyordu.

Birazdan uyanacağım bir kâbus bu. Her kâbusta olduğu gibi, sıçrayıp özgürlüğünü ilan edecek kadar seni hırpalamadan uyanamazsın.

O kadar...

Tek yapmam gereken biraz daha hırpalanmak. Sonra özgür kalacağım.

Kraliyet locasındaki hareketlilik dikkatimi çekti ve iki yana ayrılan bir asker kıtası arasında teni, kızıl bir nehri andıran saçlarını süsleyen kırmızı taçla tezat oluşturacak kadar solgun bir kadın gördüm.

Kraliçe...

Bu tür organizasyonlara katıldığını bilmiyordum. Sanırım bu ayrıcalığı hak edecek kadar önemli bir şahsiyet olmalıydım.

Beslenme çanları çalmaya başlarken aldığım bir sonraki nefes gırtlağıma inen bir yumruk etkisi yarattı. Majesteleri Kraliçe locanın korkuluğuna yaklaşırken her bir gonk sesini kemiklerimde hissediyordum. Kraliçe bakışlarını bana çevirdiği anda taş kesildi. Gözleri, çözemediğim bir nedenden bir anda büyümüştü sanki...

Şok?

Şaşkınlık?

Tanıma?

Ne olduğunu anlamak imkânsızdı. Umursayacak kadar ömrüm kalmadığı için dikkatimi gökyüzünde dönen yaratık sürüsüne çevirdim...

Yaratıcılar aşkına.

Dev bir Kızgınkursak ona beni yutmaya gelmiş öfkeli bir alev görüntüsü veren sarı ve turuncu tüyleriyle taş tentenin üstüne kondu. Ucu gittikçe incelen uzun gagasını göğe çevirerek, alçalmaya başlayan daha küçük canavarları kaçıştırmak pahasına ciyak ciyak ötünce irkildim. Sonra başını kolezyumun çukuruna doğru eğdi.

O kadar yakın ki.

Çizgi şeklindeki gözbebekleri büyüdü ve sert ve sağlam gagasının yüzümün hemen önünde hızla açıp kapattı. Isırma pratiği yapar gibi.

Ejderhanın kıpkırmızı gözlerine baktım—

Bir anda yüzüme sert bir esinti vurdu.

Kızgınkursak kafasını yana çevirdi ve yapının diğer tarafındaki taş tenteye tünemiş, en az kendisi kadar iri ikinci bir yaratığa doğru öttü. Yaratık ona etrafa tükürük ve duman saçan kendi kaotik ciyaklamasıyla karşılık verdi.

Kendimi o yakıcı esintiden koruma gayretiyle kafamı çevirince bakışlarım dosdoğru kraliyet locasına döndü.

Kraliçe korkuluğu sıkmaktan kanları çekilmiş elleriyle arkasında duran ve suratları parşömen misali bembeyaz kesilmiş, telaşlı bakışları onunla benim aramda gidip gelen askerlere bir şeyler haykırıyordu.

Kraliçenin büyümüş, çılgın bakışları benimkilere kilitlendi ve o yosun rengi gözlerde içimdeki gölü çalkalandıran bir şey gördüm. Yanaklarından yaşlar süzülüyor ve duyamadığım ama görebildiğim sözcükler haykırıyordu.

Tanıyabildiğim sözcükler.

Clode'a haykırıyor, esmesi için yalvarıyordu.

Bir hortum yaratması için.

Etrafımdaki hava ötesini görmenin neredeyse imkânsızlaştığı bir kar ve buz hortumuna döndü. Bağlı olduğum kazık sahnedeki

yerinden kopacak gibi sarsılırken saçlarım köklerinden çekiliyor, buzdan sertleşmiş uçları girdaba doğru uzanıyordu.

İki Kızgınkursak, feryat ederek ve gövdelerinin karın kısmındaki capcanlı tüyleri koparıp yaratıkları bulutlara doğru kovalayan o girdabın içine savuran sert esintiye karşı kanat çırparak çatıdan havalandılar.

Yüzümün birkaç santim ötesinden geçen yırtıcı tipinin arasından Kraliçe'yle tekrar göz göze geldiğimde, göğsü hıçkırıklarla sarsılsa da yanaklarına sıcacık bir gülümseme yerleşmişti.

Anlayış, çok uzun bir açlık sonrası yenilen ağır bir yemek gibi mideme otururken kaşlarım çatıldı...

Kraliçe ejderhaları kaçırmaya çalışıyordu.

Beni...

Beni *kurtarıyordu*—

Hava, dört bir yandan, gümbürdeyen derin ve boğuk bir çarpma hissiyle sarsılmaya başladı

Pat-pat.

Pat-pat.

Pat-pat.

Beni neredeyse tek lokma hâlinde yutan korkunç bir karanlığın gölgesine giren kolezyumda ışık namına hiçbir şey kalmadı.

Yerlerinden fırlayan izleyiciler çığlıklar atarak çıkışlara koşmaya başladığında o panikli hâlleriyle birbirlerine takılıp düşenler oldu. Kraliçe yuvalarından fırlayacak kadar büyümüş gözlerini benden ayırmış, yapının taç kısmından öteye bakıyordu. Ne olduğunu anlayamamanın şaşkınlığıyla afallayarak ben de aynısını yapım.

Gördüğüm en büyük Kılıçtırpan'ın şişkin kanatlarını çırparak kolezyuma doğru alçaldığını görünce kalbim durdu ve nefesim ciğerlerimi terk etti. Yaratık dev pençelerini uzatarak kavisli taş tentenin kenarını tuttu ve ağırlığını filtrelenmiş ışığın tabak büyüklüğündeki pullarına değmediği kısımlarında neredeyse simsiyah görünen, eskimiş bir kan birikintisi rengindeki bu canavarla kıyaslandığında artık hiç de güçlü ve sağlam görünmeyen yapının üstüne bıraktı.

Dünyanın tamamı sarsılıyordu sanki. Taşta çatlaklar açılıyor, koparak etrafıma yağan parçalar yeterince hızlı kaçamayan Soyluların bazılarını eziyordu.

Ortam şiddetli panik ve acı uğultularıyla sarsılıyordu.

Ejderha zarları Kraliçe'nin hortum koparan şarkısının kuvvetiyle gümbürdeyen kanatlarını akıl almaz bir genişlikte açtı. Sivri uçlu kenarları o kadar geniş bir alana uzanıyordu ki istese kolezyumun etrafını bir kereden fazla sarabileceği hissine kapıldım.

"Siktir," diye mırıldanırken bu kadar büyük bir canavarın minicik bir besin zerresiyle neden uğraşacağını anlamaya çalışıyordum—

Tabii eğer...

Beni yavruları için istemiyorsa.

Yüreğim ağzıma geldi.

Sadece ölmekle kalmayacak, bunu yavaş yavaş ve dünyanın en *sıcak yerinde* yapacaktım.

Gondragh... Kılıçtırpanların yumurtlama alanı.

Kral haklıydı. *Ben* uğursuzdum. Kellesini vücudundan ayırmaya yetişemediğim tüm o heriflerin öfkeli ruhları bu canavarı benim idamıma çekmişti ve şimdi son gülen onlar oluyordu.

Ne mutlu onlara.

Benim açımdan ise boktan bir vaziyetti.

Ejderha yaygaracı bir dalışla, kıvrılarak ona canavarca bir görüntü veren boynuzlar ve dişlerle kaplı kocaman kafasını kolezyumun çanak kısmına uzatırken ciğerlerimdeki bütün hava bir anda boşaldı. Canavar yakıcı nefesini bana doğru üflerken, bir köz yuvasının içine yerleştirilmiş simsiyah göz küreleriyle bana bakıyordu.

Paramparça olan iç gölümün derinliklerinden yükselen bir şey taş kalbimi bir ağ gibi sarmıştı sanki. Pençeler taşlaşmış etime saplanırken, boğazımdan dökülmek için çırpınan ve buzdan bir alev topu gibi dilimin ucuna oturarak çenemi zorla ayırmaya çalışan bir şarkının içime zerk edildiğini hissettim.

Şarkı dörtnala koşan nabzıma uygun bir ritimle içimden boşalırken tırtıklı bir kenar gibi hırıltılı çıkan sesim o hengâmenin arasına karıştı. Sözler yaygın kullanılan bir dilde değildi... *farklıydı.*

Anlamadığım bir dilde. Ve muhtemelen sorgulamam gereken.

Ejderha gözlerini kırpıştırdı ve yabancı ezgi buz ve kar taneleri gibi dişlerimin önünde birikirken başını yana yatırdı...

Kaşlarım çatıldı.

Canavar sözcüklerimi dinlemekten fazlasını yapıyor olabilir miydi?

Yoksa onları... *sindiriyor* muydu?

Beni sindirmek yerine?

Göğsümde küçük umut damlaları tomurcuklanmaya başladı. En azından Kılıçtırpan bir mağarayı anımsatan ağzını açıp kızarmış et kokan bir alev üfleyerek *kükreyene* kadar. O kül edici patlamayı bekleyerek, damarlı gırtlağının kökünden büyüyen o kızıl alev topuna bakarken yüreğim ağzıma geldi.

Yanmayı beklerken.

Canavar hamlesini yaptı.

Sivri dişleri üstüme kapanarak beni sıcak ve ıslak bir karanlık kuyusuna attı. Bağlı olduğum kazık sahneden sökülüp beni de yanına alarak –ve ağzıma gelen midemi orada bırakarak– yana doğru savrulurken dört bir yanımdan parçalanma, kırılma sesleri yükseliyordu.

Korku nihayet beni çiğneyerek bilinçsizliğin kuyusuna attı.

Günlük

Elluin Neván
Yaş: 18 Safha
Taştan Sonra 5.000.039. Safha

Geçen tün, kümeste Slátra'nın kıvrık kuyruğunun ipeksi tüy lerinin kollarında mutlu rüyalar görerek uyuyordum. Hae deon'u, Allume'un sırtında ikisi birlikte göğe zafer çığlıkları atarak ağzı kulaklarında ilk uçuşunu yaparken görmenin mutluluk sar hoşluğu içinde. Ay ışığında, dağların girintili çıkıntılı zirveleri v Aytüylerimizin bir sağa bir sola salladıkları ipeksi kuyruklarını savurduğu karların arasında yan yana süzülmenin, Haedeon'u hi olmadığı kadar mutlu görmenin sarhoşluğu içinde.

Geçen tün, ben kümeste rüyamda mutluluk verici şeyler görerek uyurken, ailem de bir daha asla kalkamayacakları ot şiltelerinde uykuya yattı. Yedikleri ya da içtikleri bir şeyle aldıkları bir zehir bütün vücutlarına yayılıp onları boğarak öldürürken.

Annemi.

Babamı.

Haedeon'u.

Son anlarının acı dolu olduğunu biliyorum. Yuvalarından fırlamış gözlerinden anlaşılıyor bu. Onlara ne kadar sıkı sarılsam ve avaz avaz haykırsam da bir daha hiç gülümsemeyecek, şarkı mırıldanmayacak ya da adımı fısıldamayacak olan çarpılmış ağızlarından.

Bu büyük acı... göğsümün her santimini dolduruyor ve nefes almamı güçleştiriyor. Bir daha asla hareket edemeyeceğimi düşündürecek kadar ağır hissettiriyor beni. Zaten etmek isteyeceğimi de sanmıyorum.

Bu kadar çok sevdiğiniz birisi bir an oradayken bir sonrakinde nasıl yok olur?

Öyle... ansızın.

Allume, Náthae ve Akkeri ciyaklayarak ve alevler üfleyerek pencerenin önünden geçip duruyor. Her haykırışlarında kalbimde daha fazla yara açılıyor.

Bir terslik olduğunu hissetmiş olmalılar.

Onlara ne kaybettiklerini gösterecek takatim yok. Henüz değil. Gözlerimi açmanın ve her şeyin korkunç bir kâbus olduğunu görmenin umudunu taşıyorum hâlâ.

Annemle babamın yaverleri onları artık bırakmam gerektiğini söylüyor. Vücutlarını elementlere geri vermemiz gerektiğini. Onlara en çok ihtiyaç duydukları zamanda yanlarında olamayan Yaratıcılara.

Bu bana fazla nihai geliyor.

Bunun son kucaklaşmamız olmasını istemiyorum. Gözlerinin içine bakıp onları sevdiğimi son söyleyişim.

Bu parçalarının da yok olmasını istemiyorum.

Artık –canını vücudundan son damlasına kadar emdikten ve onu tanınmaz hâle getirdikten sonra– kafasından ayrıldığı için, annemin tacını benim takmam gerektiğini söylüyorlar. Artık Yaratıcılar hiç durmadan haykıracak ve daha önce hiç duymadığım sözcükleri tıslıyorlar. Hiç bilmediğim, öğrenme arzusu taşımadığım sözcükler. Şu anda değil.

Sanırım onlar da tacı kuşanmamı istiyor.

Annem bana bir keresinde tacı alnına yerleştirdikleri zaman ölüme hiç olmadığı kadar yakın hissettiğini söylemişti. Bu yüzden belki de... tam olarak bunun olması için sonunda takarım.

Ölüme yaklaşmak için.

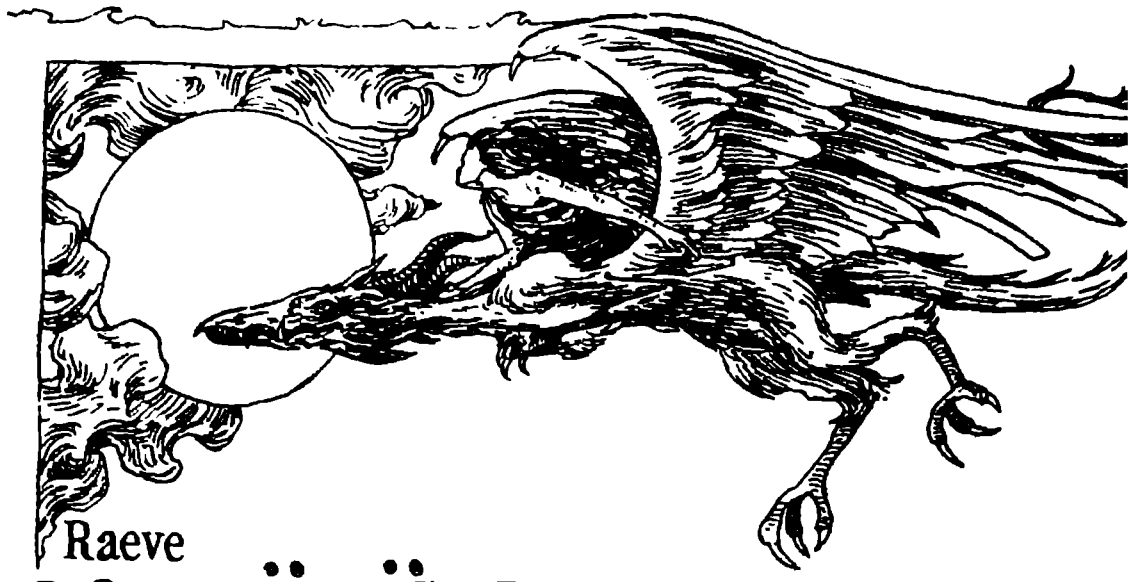

Raeve

30. BÖLÜM

Yeni kafesim yakıcı bir ölüm ve kükürt kokuyordu. Etrafımda süngerimsi ve duman gibi kabaran bir siyahlığın uğultusu ve yankılanan sesler vardı. Lıkırtılar, sürtünme sesleri ve sürekli, ritmik bir...

Kanat sesi.

Pat-pat.

Pat-pat.

Pat-pat.

Yüzüm beni boğmaya çalışan, her çarpıcı yükselişte ve içimi boşaltan ani inişte başımın üstünden saçlarımın arasına akan yapış yapış bir ıslaklığa gömülü bir hâlde inledim.

Testere dişli bir korku göğsümü âdeta dilimliyordu.

Kılıçtırpan çenesini aralamamış ve beni dizimin sürtündüğü, kılıca benzeyen dişlerinin arasından içeri itmemişti. Bu, ne yazık ki, haklı olduğum anlamına geliyordu. Gidecek tek bir yerim vardı. Tabii oraya ulaşamadan tükürüğünde boğularak ölmezsem...

Bu canavar beni yavrularına yem yapmak için Gondragh'a götürüyordu.

Siktir ya.

Ne zamandır havada olduğumuz konusunda hiçbir fikrim yoktu. Bu canavarın devasa kanat genişliğiyle ne kadar hızlı uçabildiği konusunda da. Bir Kılıçtırpan yumurtası çalmaya yeltenecek kadar aptal olanlar, on beş bakraç kantaşına Hun'un halka

açık kafesinden Gondragh'a riskli bir tek yönlü yolculuk satın alabilirdi. Ama yolculuğun yedi aurora döngüsü sürdüğü söylenirdi. Tabii oraya ulaşabilirseniz.

Benim *yedi aurora* döngüsü dayanacak boyun gücüne sahip olmam imkânsızdı.

Bir eriyik taş yuvasına, bu yaratığın bir avuç küçük aç versiyonu arasına tükürülmeden önce zaten ölmüş olacağım düşüncesinde az da olsa bir teselli bularak nefesimi bıraktım.

Hayatımı tam anlamıyla sonlandıracak etkiden yoksun ilkel alevler püskürterek kalıntılarım için didiştiklerini hayal edince sırtımdan yukarı sarsıcı bir ürperti yükseldi. Uğursuz ya da lanetli veya ikisi birden olduğum kesindi.

Birden ve bir uyarı olmadan, canavar baş aşağı *alçalmaya başladı.*

Düşüşün kuvvetiyle ahşap kazık canavarın dişlerinin arasından kurtulup beni arkaya doğru savurunca iç organlarım omurgama yapıştı. Ani bir frenle gırtlağının arka tarafında durdum ve damarlı mağaranın aşağısına, dip tarafında köpüren ve beni etlerimin nasıl olup da erimediğine şaşırtacak kadar yüksek bir ısıyla boyayan şişkin alev tomurcuğuna bakarken gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oldu.

Geçmiş ve gelecek birbirine karışarak iç organlarımın üstünü kaplıyordu...

Küçücük bir sarsıntı ateşin beni yutması için yeterliydi.

Beni sonunda kapması için.

Kalbim hızla çarparak gözlerimi sımsıkı kapadım. Ayağımla kazıkta tempo tutarak ve kendimi kar tanelerinin yukarı bakan yüzüme düştüğü soğuk ve karanlık bir yerde hayal ederek neşeli bir şarkı mırıldanmaya başladım:

Bir zamanlar küçük bir çingene kız varmış,
Hırsızlıkta hünerli, eli çabuk.
Malzemesini sırtında, ejderha dizgininden yapılma bir çantada taşırmış.
Bir gün ateşli bir yumurta peşinde, eriyik bataklığın yoluna düşmüş derler,
Höyükten höyüğe zıplamış, bakalım ne bulacakmış

NE BULACAKMIŞ

Çalı çırpıdan bir yuvaya süzülmüş, kırıksız bir yumurta bulmuş derler,
Biz anlatanların yalancısıyız.
Ama yumurta daha o zaman sallanıyor... sallanıyormuş...
Sonra kızın kulağına çalınmış bir tıkırtı... tıkırtı...
Alevler başlamış yağmaya... yağmaya...
Bizim küçük çingene kızı, zıplamış... zıplamış...

Bir zamanlar küçük bir çingene kızı varmış.
Çatlayan bir yumurtanın alev alan yuvasından kaçmak için eriyik bataklığa dalmış.
Ve oradan bir kadife çapulcu olarak çıkmış!

Birden canavarın açık boğazından hızla koparılarak öne savruldum ve bağlı olduğum kazık, yaratığın kesici dişlerinin kavisli duvarına öyle sert bir şekilde geri çekildi ki beynimin âdeta kafatasımın içinde sektiğini hissettim.

Çırpılan kanatların ritmik *tak tak* sesi kesilmişti...

İndik mi... yoksa?

Midemi kasan bir gerilim, dilimin altının karıncalanmasına neden oldu.

Yaratıcılar aşkına, yolun sonu burasıymış. Bir yuvaya tükürülmek ve yem olmak üzereyim.

Yenmek istemiyorum.

Etrafımdan boğuk bir gümbürtü yükseldi ve ejderha, her biri benden büyük korkunç dişlerinin delici zirveleri arasında tükürükten uzayan iplerle çenesini gevşetti. Genişleyen aralıktan süzülen ışığın parlaklığı acıyan gözlerimin içine doldu.

Canavar kafasını sallarken ve sonra dilini kazığın arkasına uzatıp beni bir plak parçası gibi yerimden oynatırken ben hâlâ kısık gözlerle bakıyordum.

Gökyüzüne doğru yükselirken kalbim boğazımı tıkayarak ağzımdan fırlamakla tehdit eden çığlığın önünü kesti.

Neyse ki.

Dudaklarımda ağlamaklı bir feryatla ölmeyi reddediyordum. Onlar soluk borumu sökene kadar, ateş kusan bu küçük, dikenli piçlere homurdanacak, küfredecek ve hırlayacaktım.

Yerçekimi beni aşağı doğru çekti ve arasından nefes almanın imkânsız olduğu sıcak ve... tanecikli... bir şeyin içine yüzüstü düştüm. Bir Kılıçtırpan yuvasının olmasını beklediğimden daha yumuşak bir şeye. Beklediğim gibi et eritecek kadar sıcak da değildi ama yavruların bu eksiği gidereceğinden hiç şüphem yoktu.

Kızak arkaya doğru çekilerek diğer yöne yattı ve bu kez o benim değil, ben onun üstümde olacak şekilde yere uzandık. Şiş üstünde kusursuz bir yemek sunumu.

Bu yavrular çok büyük olmalıydı. Ve güçlü. Ayrıca yiyecekleriyle oynamayı seviyor olmalıydılar.

Ne hoş.

Midem düğümlendi ve bir öğürtüyle gırtlağımdan yükselen Kılıçtırpan tükürüğünü kustum. Başımı öne eğmiş, iki büklüm öksürürken tüm iç organlarım kasılıyordu. Vücudum... *her şeyi* reddediyordu.

Geğirmelerin ve inlemeyle karışık öğürmelerin arasında sızlayan gözlerimi zorla araladım ve kollarını kavuşturmuş bir hâlde ve asık bir suratla tepemde dikilen adam olduğunu gördüm. Artık can yakıcı derecede tanıdık gelen adam, kum olması gerektiğini düşündüğüm minik taş taneciklerinin üstüne kusmamı izliyordu bu kez.

Kulağıma çalınmıştı bu. İlk intiba önemliydi ve şimdi göz kürelerime batan ve bütün yüzüme ve saçlarıma yapışan *kumla* ne yazık ki kötü bir başlangıç yapmıştık.

Öte yandan yaşıyordum ve o anda yanarak ya da kemirilerek ölmüyordum. Bunu fark etmek öğürmeyle karışık hızlı nefeslerimi bütün göğsümü sarsan ve Clode'un manik nöbetlerinden birini anımsatan bir kahkahaya dönüştürdü.

"Seni gördüğüme ne kadar sevindim anlatamam," dedim karın kaslarımı acıtan öğürmeler arasında. "Nihayet seni öldürme hazzına erişeceğim."

"Az önce hayatını kurtardım," dedi Tebdili Kıyafet Kral kaşlarını kaldırarak. Siyah pelerini gözlerime biraz daha kum

dolduran rüzgârda dalgalanıyordu. "Belki de teşekkür, gırtlağıma dayanacak bir hançerden daha yerinde bir tercih olabilir."

"Sen de daha az önce Kılıçtırpan salyasında boğulmaktan kıl payı kurtulmuş olsaydın, benimle aynı düşünüyor olurdun," dedim asık suratına el ve ayaklarına demir zincirler vurulup bir kazığa bağlanmamış birinin özgüveniyle ve kısık gözlerle bakarak. "Yer değiştirmemize ne dersin? Bakalım Kılıçtırpan'ın ağzında bir süre marine edildikten sonra sen ne hissedeceksin? Senin de benim gırtlağımı kesmek isteyeceğinden eminim."

Kral başını yana yatırdı ve boğuk bir sesle, "Seni hücrenden gizlice çıkarmış olmamı mı yeğlerdin?" dedi. "Seni Hun'dan kaçırıp geride isyankâr hizbinin kanı için ağzı köpüren bir Soylular Loncası bırakmamı? Rygun'ın ağzındayken kafanı bir yerlere vurmuş olabilirsin çünkü biraz mantığın vardıysa bile, ağzından kıyma gibi dökülüyor."

Rygun...

Anlaşılan karşımdaki Yanık Kralı Kaan Vaegor'du. Hâlâ ölen kraliçesinin yasını tutan değil, korkulan gizemli Kral tarafından kaçırılmış olmam yerinde ve tam benim başıma gelecek türden bir şeydi. Diğerinin bir kalbi var gibi görünüyordu. Duyduklarıma göre, *karşımdakinin* ise sadece aç bir ejderhası ve Bulder'la tek bir sözcükle bir şehri yerle bir edecek kadar güçlü bir yakınlığı vardı.

Ne hoş. Sanırım Rygun'a beni tekrar kapıp dosdoğru Gondragh'a götürmesi için yalvaracaktım. Orada bir yuvaya tükürebilirdi. Bir avuç aç yavruyla boktan şansımı denemeyi yeğlerdim.

"Kafamı gerçekten de *vurdum*, üzerinize afiyet. Ayrıca ejderhanın tükürüğünde boğuluyordum, az kalsın *yutuluyordum* ve şu anda ölü şeylerin muhtemelen asla çıkmayacak pis kokusuyla kaplıyım. Şimdi bağlarımı çöz de bu işi bitirelim."

"Rygun'dan korkmuyor musun?"

İri cüssesinin arka tarafında kalan, arka ayaklarının üstüne çöktüğü yerden, kısık simsiyah gözleriyle, açılmış burun deliklerinden buhar bulutları üfleyerek beni süzen dev yaratığa nasır tutmuş kalbime süzülmeye çalışan keskin korkuyu yok sayarak baktım.

Genellikle evcil hayvanların sahiplerine benzediğini düşünürdüm. Bu da istisna değildi.

İkisi de kas gücünden oluşan ejderhadan ve adamdan pas rengi kuma koyu renk gölgeler vuruyordu. Kor gibi parlayan gözlerinden ruhumun derinliklerine işleyen sert bakışları, göğsümün içindeki bir şeyi sımsıkı kavramıştı ve bana *kurtulmak için kıvranmanın* mahvıma yol açacağını düşündürüyordu. O ellerin gözlerim yuvalarından fırlayana ve ağzımdan kan boşalana kadar sıkmaya devam edeceğini.

İkisi de korkutucuydu ve en iyi çağlarının keyfini sürüyorlardı. İkisine de bakmak... bambaşka nedenlerden de olsa ürkütücüydü.

Boğazımı temizledim ve tükürükten ıslanmış saçlarımı başımın keskin bir hareketiyle yüzümden ittikten sonra kısık gözlerimi etrafımızdaki çorak zemin kadar kuru bir ifadeyle beni süzen Kral'a çevirdim. "Hiçbir canavar kıvranan bir avı yavrularına götürmek dışında ağzında muhafaza edecek kadar uysal değildir ve seninki de gayet *iştahlı* görünüyor," dedim Rygun'a bir bakış atarak ve bu iri cüssesine kaç canlı varlığın katkı sağladığını merak ederek. "Benden zerre hoşlanmasaydı beni ânında mideye indirirdi. İpleri çöz. Hemen şimdi."

Kaan kıpırdamadan ve yüzünün yan tarafına vuran ve beni cinai düşüncelerimden ayırması –bir kez daha– an meselesi olan güçlü ve çarpıcı yüz hatlarını daha da belirginleştiren yakıcı güneş ışığına rağmen bir damla bile ter dökmeden beni izlemeye devam etti.

"Çabuk. Yanıyorum."

"Beni öldürürsen Boltanik Ovaları'nda susuz mahsur kalırsın ve o tenle güneşte kalmış bir Aytüyü gibi solup gider ve daha aurora doğmadan ölmüş olursun," dedi zaten malum olanı dile getirerek. Cildimin şimdiden kurumaya başladığını hissedebiliyordum. "Tabii *eğer* beni kumların üstünde can verirken gördükten sonra Rygun seni sağ bırakırsa. Senden şu anda hoşlanıyor olabilir ama seni temin ederin, bana sadakati tartışılmaz."

Şişkin burun deliklerinden duman püskürtmeye devam eden yaratığa tekrar baktım. Göğsünden yükselen uğultu, zihnimde

kılıca benzeyen dişlerinin arasına sıkıştığım ve çiğnenerek bir kemik parçaları ve köpüren kan yığınına dönüştüğüm görüntüler canlandırdı.

"Ayrıca silahın yok, omzunda çürümeye başlamış bir iğne var ve yanılmıyorsam neredeyse iki döngüdür bir şey yemedin. Şu beyaz bayrağı yine sallamamıza ve beni öldürme arzunu karnını doyurup banyo yaptıktan ve kan dolaşımına karışmaya başlayan bir enfeksiyondan kurtulduktan sonraya bırakmaya ne dersin?"

Saçma lakırdısı hiç bitmiyor herifin.

"Bir enfeksiyonum varsa olsa olsa senin beni öfkelendiren varlığından kaynaklanıyordur."

"*Yanılıyorsun.*" Yukarı kıvrılan üst dudağı uzun ve sivri köpek dişlerini açığa çıkarınca karnımın alt kısmındaki kasların gerildiğini hissettim.

Tuhaf bir şekilde.

Kral güneşin önünü kapatarak önümde çömeldi ve tuniğimin yakasını bir düğmenin kopmasına neden olacak bir sertlikle çekti.

"*Sen ne yaptığını—*"

Parmağını omzumdaki deliğe bastırınca, yakıcı bir çubuk kas, kiriş kemik demeden saplanıp geçiyormuş gibi keskin bir acı hissettim—

Ânında pişman olacağım acı bir çığlık attım.

Hiç kimse bana çığlık attıramazdı. Hele de *o*.

Parmağı ıslak bir sesle geri çekilirken, ejderha alevi misali göğsümde kabaran öfkeyi yatıştırmaya yetmeyen kısa ve kesik nefesler alarak hırladım.

Kanlı parmağını kokladı ve sonraki sözcükler dudaklarından, neredeyse dokunuşlarını diken diken olmuş tenimde hissettiğim bir vahşilikle döküldü. "*Kokusunu* alabiliyorum."

Bakışlarım lime lime etmek için can attığım vücudunda dolaşırken, az önce kurcalanan yaradan ıslak bir sıcaklık yükseliyordu. "Seni... *gerçekten* öldürmek... istiyorum."

"Tamamen farkındayım," diye mırıldanarak kanımı elinden sildi. "Ama şimdi zamanı değil."

Arka tarafında kanatlarını iki yana açarak güneşin keyfini çıkaran yaratığa bir bakış daha attıktan sonra, etrafımızı çevreleyen, kum tanelerinin bakır rengi küçük girdaplar hâlinde yerde havalandığı dalgalı kum zeminde dolaştı gözlerim. Zeminin üstündeki hava da dalgalanıyor ve yükselen buhar neredeyse uzanıp dokunabileceğim ve avuçlarımın arasında tutabileceğim kadar yakın görünen aylarla kaplı bebek mavisi ufku çarpıtıyordu. Yusyuvarlak mezar taşlarına dolanan gümüş aurora şeritleri, çorak ve yanık zeminin üstünde hoş bir süs oluşturuyordu.

Tepe yoktu. Ağaç da. Taş ve kayalar da.

Hayat belirtisi yoktu.

Hiç şüphesiz *su da...*

Sadece ben, bir kral ve yarım dağ heybetinde bir ejderha.

Harika.

Adam, "Beyaz bayrak beyaz bayraktır," deyince bakışlarımı tekrar ona çevirdim. Dirseklerini bükülü dizlerine dayamış ve başını yana yatırmış beni izliyordu. "Seni zincirlerinden kurtarmama ne dersin? Anlaşmamızın kurallarına itaatsizlik etmeyeceğine güvenebilir miyim?"

"Muhtemelen hayır."

"En azından dürüstsün," diye mırıldanarak duyulur şekilde iç geçirdi.

Elini çizmesinin içine sokup çiçek yaprağı şeklinde bronz bir bıçak çıkardı.

Siktir.

Yalan söylemeliydim.

Bıçağı memelerime yaklaştırınca tıslayarak iplerimi çekiştirdim. Sonra bıçağı ipin altına uzattı ve...

Kesti.

İpin o kısmı kesilince Yaratıcıların unuttuğu o kazığa bağlandığımdan beri ilk kez derin bir nefes alabildim.

Gözlerim şaşkınlık seviyemi ele vermiş olacak ki birer koru andıran göz küreleri muzip bir ışıltıyla parladı. "Yoksa seni bıçaklayacağımı mı sandın, Mahkûm Yetmiş Üç?"

"Elbette. Duruşmamda yere kaç deri parçası attıklarını gördün. Hepsinin oradakilerden ibaret olduğunu söylersem yalan

olur. Anlaşılan sen sadece kastan ibaretsin ve beyinden nasibini almamışsın."

Bıçağı sürterek bir ipi daha kesti. Sonra bir tane daha.

Ve bir tane daha.

Kazıktan düşerek bir kez daha yüzüstü kuma kapaklandım.

Beni çekerek titrek bacaklarımın üstüne kaldırdı ve üstümü silkeledikten sonra yüzünü yaklaştırarak kokladı. "Haklısın, *gerçekten* çok kötü kokuyorsun."

Ben, "Siktir git," diye mırıldanınca kaşını kaldırdı.

"Bir dakika önce beni öldürmek istiyordun, seni takip edemiyorum."

Kişnemeye benzer bir ses çıkararak güldüm. "Endişelenme. Çok az kişi edebilir."

"Bu bir meydan okuma mı?" dedi bıçağı çizmesinin içine geri yerleştirirken.

"Hayır. Ama beni serbest bırakman için meydan okumaya hazırım."

"İçtenlikle reddedildi."

Elbette.

Umarım ben gırtlağını *içtenlikle* kestiğim zaman da bu kadar rahat olabilirdi.

Pelerinini çözüp omuzlarından sıyırarak güçlü vücudunu saran kasların nasıl hareket ettiğini yakından görme fırsatı verdi bana. Hafif kumaşı omuzlarıma sarıp çenemin altında tuttururken ve sonra burnuma hafifçe vururken yanaklarım ısındı. "Çok şirin oldun."

"Dilini çizmendeki o bıçakla keseceğim."

Pelerinin başını kafamın üstüne kaldırarak beni bütünüyle gölgeye kavuşturdu. "Dişlerini kullanmanı yeğlerdim ama dilencilerin söz hakkı olmaz."

Sözlerinin anlamını bir aurora doğuşundan bile daha yavaş idrak ederek kaşlarımı çattım. Boğazımdan öfkeli bir homurtu yükseldi ama Kral yere çömelip sol ayak bileğimi kavradıktan sonra diğer eliyle zincirimi tutup omuz kaslarını şişirecek bir sertlikle çekince sesi geri yutuverdim. Halkalardan biri kopup havaya fırladı.

Bak sen.

Süreci diğer ayak bileğimde de tekrarladı ve serbest kalan zinciri bir tarafa fırlattı.

"Bu işte iyisin," dedim ellerimi aralarındaki metal bağ şangırdayacak şekilde ona doğru sallayarak. "Sırada bu var."

Bana kuru bir bakış attıktan sonra yerden bir ip parçası aldı. Ellerimi birleştirdi, kelepçelerimi kollarımdan yukarı kaydırdıktan sonra bileklerimi sıkıca bağlayıp bir düğüm attı.

"Kastettiğim... bu değildi."

Halkaları kilden yapılmışlar gibi kolayca parçalayarak kalan zinciri de kelepçelerimden kopardı. "Farkındayım."

Kahretsin.

"Beklentileri karşılamakta yetersizsin demek. Anlıyorum. Seni yargılayacak değilim."

İçten bir gülüşle yerden doğruldu ve ağırlığını öne vererek kalın kollarını bana sardı. Sonra da beni bir tahıl çuvalı gibi omzuna attı.

"*Ne yapıyorsun*?" diye ciyaklarken beni ejderhasına doğru taşıdığını fark ettim.

Yüreğim öyle büyük bir hızla ağzıma geldi ki bir an tıkanacağım sandım.

"Kaan, *hayır.* Bunu kabul *etmedim!*"

Vücudu gerildi, adımları yavaşladı ve alçak ve boğuk bir sesle, "Tekrar söyle..." dedi.

"Neyi?"

"*Adımı,* Ayışığı. Tekrar söyle."

Beni ejderha sırtında yapılacak bu yolculuktan kurtaracaksa boğazım parçalanana kadar haykırabilirdim.

"*Kaan. Kaan. Kaan. Kaan. Kaan!* Şimdi beni yere bırak. Hemen."

Ciğerlerini bütün göğsünü şişirecek şekilde doldurdu. Derin bir dalıştan sonra ilk nefesini alır gibi. "Lütfen demedin," dedi en sonunda ve yürümeye kaldığı yerden devam etti.

Ne?

"Lütfen!"

"Çok geç."

Kemiklerini paramparça edecek ve kürdan niyetine kullanacağım.

Nefes aldıkça bir aşağı bir yukarı hareket eden canavarın eyerin, aralarında ayak basılacak ilmiklerin de olduğu düğümlü iplerin sarktığı yan tarafında durdu ve çizmeli ayağını yukarı uzattı.

"Beni ağzına geri koy!"

Bizi her adımda sarsılarak iplerden yukarı çekerken, zeminin gittikçe uzaklaşmasını dehşetten büyümüş gözlerle izledim ve sonunda mideme oturan bir taş etkisiyle, bu işten kıvranarak ya da katliam yaratarak kurtulmayacağımı fark edince direnişime son verdim.

Dev canavarın eyerini oluşturan birbirine dikilmiş postlara ulaşınca, Kaan son birkaç ilmiği daha aştı, sonra da bacağım eyerin üstünden karşıya atıp beni kucağına bıraktı.

Bacaklarım iki yana açık bir hâlde kucağında otururken, güçlü varlığı karşısında nefesim kesilmiş, şaşkınlıktan ağzım bir karış açık kalmış hâlde gözlerinin içine baktım. O da bana bakıyor ve hızlanmış nefesi yukarı dönük yüzüme akıyordu. Aramızdaki hava, tüylerimi diken diken bir elektrik akımıyla yüklenmişti sanki.

Yaratıcılar aşkına.

Deri ve onun baş döndürücü kokusu içinde otururken, karnımın alt kısmında, diğer her yerimin büsbütün karşı olduğu bir şeyin özleminin kasılmasını hissettim. Gırtlağını kesmeden önce düzüşmek ister mi diye sormak akıllıca olur muydu acaba?

Muhtemelen hayır.

"Ne tarafa oturmak istediğine karar vermek için ona kadar sayacağım kadar vaktin var, sonra Rygun'ı havalandıracağım ve neredeysen orada kalacaksın." Kaan sıktığı dişlerinin arasından konuşurken ağzından çıkan her tatsız kelime kasvetimi biraz daha artırdı.

Ağzımı açıp sivri bir cevap yapıştırmaya hazırlanırken saymaya başladı: "Bir... İki..."

Ah, kahretsin.

Kıvranarak sağ bacağımı havaya kaldırdım ve ayağımla uyluğunun üstüne bastım.

"Üç... Dört..."

Ayağa kalkmaya çalıştım ama dengemi kaybedip yüzüm göğsüne gömülecek şekilde geri düştüm. "Beş..."

"*Daha yavaş say*," diye homurdanarak ellerimi karnına yasladım ve kastan çok kaya hissi veren adaleleriyle tanışmış oldum.

Dilim damağım kurudu.

"Altı," dedi boğuk sesiyle tüylerimi diken diken ederek. "Yedi."

Kesinlikle harekete geçmeliydim.

Ayağımı tekrar kaldırdım ve titrek bacaklar üstünde de olsa ayağa kalkmayı başardım. "Sekiz."

Yüzüm yukarı bakacak şekilde döndüm ve kalbim hızla çarparak etrafımıza bakarken ne kadar yüksekte olduğumuzu fark etmenin heyecanıyla ayaklarım karıncalanmaya başladı.

Üstelik bu daha *başlangıç* noktamızdı.

"Dokuz..."

Yaratıcılar, bu adamı size havale ediyorum.

Ayaklarımı eyerin iki tarafına kaydırdım ve ondan bana kısa da olsa bir tatmin yaşatan boğuk bir iniltinin yükselmesine sebep olacak bir hızla bacaklarının arasına iniverdim.

"On," dedim neşeli bir sesle. Boğazını temizledi, hiç şüphesiz yanlış türden bir sızıyla dolan apış arasını yoklamak için elini aramıza uzattı.

Gülümsedim.

"Beni en yakın köyde bırakabilirsin. Oradan yolumu bulabilirim," dedim hazır tam aleti hasar almışken, darbemi indirmenin tam zamanı olduğuna karar vererek. Kendimi onun varlığından azat etmenin iki yolu vardı: Ya onu öldürecektim ya da benden kurtulmak istemesini sağlayacaktım.

"Hoşuna gitsin ya da gitmesin," dedi belimi tutup beni kaldırırken ve beni yanaklarımın boğucu sıcağın ötesinde nedenlerle ısınmasına neden olacak daha rahat bir pozisyona yerleştirirken. "Benimle Dhomm'a geliyorsun."

Kalbim hızlandı.

Dhomm mu?

Yanık'ın başkentine gidip geri dönen peri sayısı azdı.

Hem de çok az.

Muhtemelen sonunda kendilerini şu anda benim sırtında olduğum canavarın midesinde buldukları içindi. Ya da şehrin az önce kıl payı kaçtığım çeneden daha sert bir çenesi, pençeleri ve daha sivri dişleri vardı.

Laf sokma niyetiyle ağzımı açmaya hazırlanırken Kaan önüme uzanıp oradaki çekme iplerini tuttu. "*Guthunda,* Rygun. *Guthunda!*"

Canavar buhar kıvamında nefesini üfleyerek çömelme pozisyonundan doğrulurken dünyanın yan yattığı hissine kapıldım.

Kaan kulağıma ensemdeki tüyleri ürperten ve nefesimi kesen bir mırıltıyla, "Deri kayışa tutun," dedi.

Homurdanarak kahrolası kayışı tuttum. "Neden nefret ederim biliyor musun?"

"Sana ne yapacağının söylemesinden mi?" dedi şimşek hızıyla.

"Kesinlikle."

"Şey," dedi kayışı tutuşumu test eder gibi çekerek. Hiçbir şeyi yarım yamalak yapmayan birisi olarak bunu bir hakaret olarak kabul ettim. "Az da olsa kendini koruma hissine sahip olduğunu öğrenmek içimi rahatlattı."

"Bense çizmenin içindeki o *bıçağa* sahip olmayı yeğlerdim," dedim canavar kanatlarını vücuduna doğru çekip geri katlarken.

Rygun'ın altına topladığı bacaklarında büyüyen enerjiyi, daha kanatlarının ani ve heybetli açılışıyla göğe doğru sıçramadan ve yerçekimi beni nefesimi kesecek bir şiddetle Kaan'ın göğsüne çarpmadan önce hissettim.

Yukarı doğru yükselmeye başladık...

Daha yukarı...

Söyleyecek bir sözüm vardıysa bile birbirine dolanan iç organlarımın arasına ezilip gitmişti. Şimdi kayışa daha sıkı tutunuyordum. Başım Kaan'ın boynunun girintisine yerleşmişti ve sırtımda Rygun'ın kanat çırpışıyla eş zamanlı çarpan kalbinin güçlü titreşimini hissediyordum.

Bir bulut yığının arasından süzüldükten sonra düz bir çizgide uçmaya başladık ve dünya dengesini geri kazanır gibi oldu.

Kumluk zeminden havalandığımızdan beri ilk nefesimi aldım ve titrek bir solukla geri bıraktım.

Ejderhanın ağzını özlemiştim. Islaktı, leş gibi kokuyordu ve yutulma ihtimali çok yüksekti ama en azından orada hayata bir kayış parçasıyla tutunmuyordum ve derisini yüzmeye kıyamayacağım kadar güzel kokan bir erkeğe yapışık değildim.

"İyi misin?" dedi Kaan kulağımın dibinde ve vücudumdaki her hücre yoğun bir farkındalıkla titreşti.

Rygun'ın yan tarafından aşağı bakma cesaretini topladım. Aşağıdaki dünyaya, dört bir yanda paslı bir deniz gibi uzanan çorak düzlüklere bakarken içimin korkuyla dolmasını bekliyordum. Oysa göğsümün içinde *elle tutulur* bir şeyin büyüdüğünü hissettim. İçimi kollarımı iki yana açma, başımı arkaya yatırma ve ham, gerçek ve içten bir kahkaha atma isteğiyle dolduran bir şeyin.

Bana... ağlama isteği veren bir kahkaha.

"*Cevap ver,* Ayışığı."

Sesinin sertliği beni daldığım düşüncelerden uyandırdı. Bana hâlâ gaddar bir Vaegor'un elinde, bir prangadan diğerine koşan bir tutsak olduğumu hatırlattı.

Ben sorusunun cevabını düşünürken dünya altımızdan akıyordu.

İyi miyim?

"Evet," diye fısıldadım o tuhaf ve sersemletici hissi, fazla sıkarsam kırılmasından endişe duyar gibi, sahip olduğumdan habersiz olduğum bir yumuşaklıkla kucaklayarak. "İyiyim."

Günlük

Elluin Neván
Yaş: 18 Safha
Taştan Sonra 5.000.039. Safha

Yaratıcılar artık çok sessiz. Sesleri güçlükle kavrayabildiğim boş yankılara dönüştü.

Nedeninden emin değilim.

Belki de Eter Taşı benden çok fazla şey aldığı için bende dinleyecek takat kalmamıştır.

Bana öyle geliyor. Ruhum şimdi tacın kafatasıma sabitlenen sürgünler ağı aracılığıyla emiliyormuş gibi.

Bundan nefret ediyorum.

Annem buna yüz döngüden fazla nasıl dayandı hiçbir zaman bilemeyeceğim ama belki de Haedeon'u bu dünyaya getirmesinin neden bu kadar uzun zaman aldığını artık anlayabilirim.

Ve sonra da beni.

Belki de safhalar önce, henüz dünyam küçük, kalbim dopdolu ve tek parçayken, annemin karda neden ağladığını anlayabilirim.

Bırakın yemek yemeyi nefes dahi alacak enerjim bile yoktu. Bir önceki döngü cenaze hazırlıklarına yardım edecek enerjim bile yoktu. Náthae ve Akkeri annemle babamın, cenazelerini elementlere emanet eden cenaze ateşlerine mavi alevler üflerken iki ayağımın üstünde bile duramıyordum. Yanmalarını Haedeon'un tekerlekli sandalyesinde oturarak ve kalbim onları döngülerce kollarımda tutmanın açık yarasıyla az kalsın kendimi de ateşe sürecek kadar sızlayarak izledim.

Sonra sıra Haedeon'a geldi.

Allume, Haedeon'un naaşına alevler püskürtmek yerine onu kucakladı, kanatlarını açtı ve sonra başını göğe kaldırarak sıkı sıkı tuttuğu ağabeyimle göğe yükseldi. Atalarının ebedî istirahate çekildiği koyu karanlığa süzüldü, Haedeon'u sakat kanadının arasına kıstırıp sonra bir top gibi kıvrıldı ve gözlerimin önünde taş kesildi. İkimizin de çok sevdiğimiz o peri olmadan ebedî bir hayat yaşamak yerine kendini ölüme teslim etti.

Ya da belki de Haedeon'un yalnız kalmaktan ne kadar nefret ettiğini bildiği içindi.

Diğer herkes kaybettiğim sevdiklerimin onuruna ziyafet çekmek için içeri girerken ben kara uzandım ve o küçük, biçimsiz kanadın dış çizgisine bakarak Haedeon'un ayına şarkılar söyledim. Slátra gelip yanıma yerleşene ve kıvırdığı kuyruğunun içinde sonunda uyuyakalana kadar.

Henüz bu korkulu rüyadan uyanabilmiş değilim.
Ve bir gün uyanacağım umudunu kaybediyorum.

Annem ve babamın yaverleri birkaç seçeneğim olduğunu söylüyor. İkiden fazla element şarkısına hükmedebilen birine bağlanmadığım sürece Arithia halkının Eter Taşı yüzünden bu kadar güçsüz düşen bir kraliçeyi kabul etmeyeceğini. Öyle bile olsa henüz ülkeyi yönetecek kadar büyük değilim.

Bothaim'de Üçlü Konsey'in kaderime karar vereceği bir toplantı yapılacak. Elbette ben katılıp kendi adıma konuşamayacağım çünkü prenseslerin bağlanma seremonilerine kadar halka açık yerlerde sessiz kalması ve peçeyle dolaşması gerekiyor. Bu annemle babamın hiçbir zaman dayatmadığı bir kuraldı... Ama artık onlar burada yok.

Tek başımayım ve gökyüzünün yıkılmak üzere olduğundan eminim.

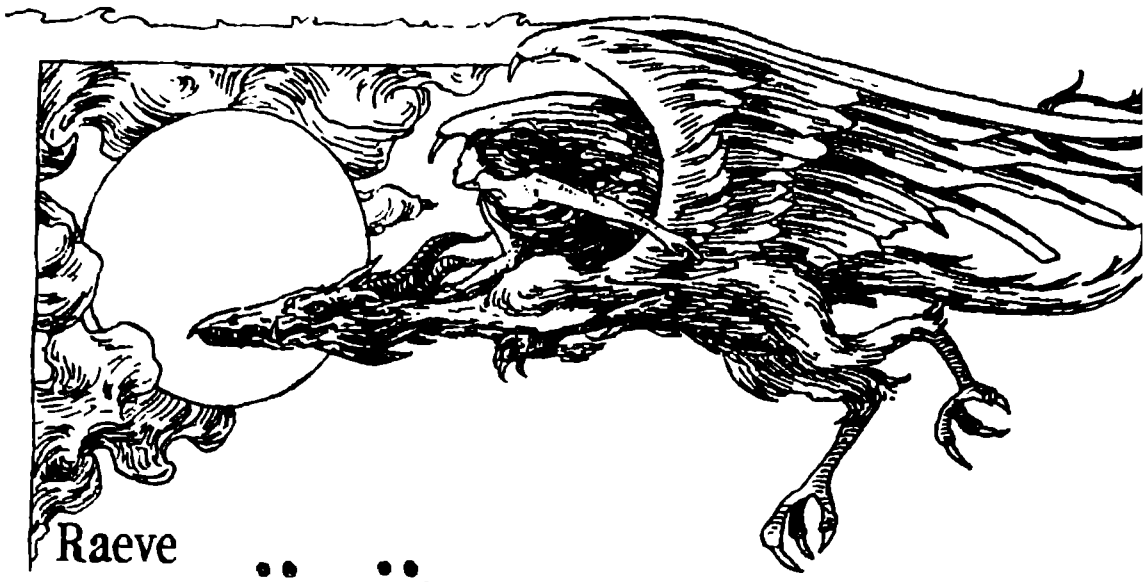

Raeve

32. BÖLÜM

Rygun avının izini süren bir avcı gibi başını güneşe doğru uzatıp yukarı tırmandıkça bulut perdesi buharlaşıp yok oldu. Kılıçtırpanların yumurtlama alanlarının dev ateş topunun tam altında kaldığı düşünüldüğünde gerçeğe çok da uzak sayılmazdı bu.

Güneşin haşin ışınlarından korunmak için Kaan'ın pelerininin başlığını aşağı çekerek gölgesine iyice gömüldüm. Adamın eriyik kokusunda... bana tuhaf şeyler hissettiren bir tür konfor vardı. Zihnimde bu ezici parlaklığın altında, hırıltılar arasında ter döken savaşçılar, zihnimi bulandıran ve kendimi tokatlama isteği uyandıran kan kaynatıcı bir koku canlanıyordu.

Sert bir tokat.

Kaan beni kolezyumdan kurtarmış ve sırtımı tedavi ettirmiş olabilirdi ama bu onun bir tiran olduğu gerçeğini değiştirmezdi. Parmağını yarama sokup bana çığlık attırmasına bakarak akrabalarının gaddarlık damarının onda da eksik olmadığını söyleyebilirdim. Kendi şansımı biraz biliyorsam, muhtemelen daha da kötüydü.

Beni bir amaç için istiyordu ve bunun *ne* olduğunu çözmeliydim.

Özet: Beni Dhomm'a götürmesine izin veremezdim. İçimden bir ses Dhomm'un beni tek lokma hâlinde yutacağını söylüyordu.

Fíur du Ath ölü olduğuma inanıyordu. Soluk Kral ve Soylular Loncası da –tahminen– ölü olduğuma inanıyordu. Rekk

Zharos'un peşine düşmek ve Essi'yi öldürmesine ve sırtımı paramparça etmesine karşılık onu lime lime ederek yok etmek için Kaan'dan kaçmanın bir yolunu bulmalıydım.

Damarlarımı ateşe veren intikam parmak uçlarımı kaşındırıyordu. Sırtımdan yukarı bir ürperti yükselirken başparmağımın tırnağının sivri ucuyla kaşınan diğer—

Rygun sola doğru yatınca beni bacaklarının arasındaki yerimden ederek Kaan'ın kollarına doğru eğdi. Güçlü vücudunun etrafımda oluşturduğu dağın arasında boğazımı temizleyerek eski yerime kaydım. Adamın çatlaklarının arasına konmuş bir kar tanesi gibiydim.

"Başlığın içinde bir güneş peçesi var," dedi Hun'da yaşayan diğerlerinin çoğu gibi zamanın dalgalarıyla birikmek yerine yaratıcıların ağzından koparıldığı hissini uyandıracak kadar yoğun bir aksanla.

Sözcüklerin tükürülürcesine haykırıldığı, tıslandığı ve ciyaklandığı karanlık yerlerde biçimlenen benim kendi aksanımdan o kadar farklıydı ki. Tek yumuşaklığın artık var olmayan birinin sımsıkı sarılmasıyla sınırlı olduğu yerlerde biçimlenen aksanımdan.

"Peçeyi aşağı çekersen uçarken etrafa bakabilir ve Rygun'ın hareketlerini daha iyi kestirebilirsin."

Ses tonu söylemediği her şeyi ima ediyordu. Rygun'ın her yan yatışında ya da onu kaçınmaya, hızla alçalmaya ya da yana çekilmeye mecbur bırakan bir hava akımına her rast gelişinde, aşağıda bekleyen muhtemel ölümüme düşecek gibi olmayacağımı.

Çekingen bir tavırla kayışı tutan elimi çözdüm ve kaşlarımı çatarak, el yordamıyla başlığın kenarını yoklayarak bulduğum düğmeleri açınca bir kumaş parçası açılarak yüzümün önüne indi.

Hah.

Çenemi kaldırıp beni bir gölge maskesinin arkasına gizleyen ve kör olma korkusu yaşamadan doğrudan güneşe bile bakma imkân sağlayan incecik kumaşın arkasından etrafa göz atmaya cesaret ettim.

Etrafımızdaki uçsuz bucaksız manzarayı büyüyen gözlerle izledim.

Dalgalı çöl zemini yerini arasından parlak mavi renkte bir ipek şeride benzeyen bir şeyin geçtiği toprak bir araziye bırakmıştı. Gördüğüm şey—

"Ahgt Nehri o," dedi Kaan, ben şaşkınlıkla nehrin genişliğine ve karanın içine uzanan kollarına bakarken. Nehrin ışıkta ışıldayan yüzeyine.

Nehir göz alabildiğince, güneşe doğru uzanıyor ve güneyde kararmaya yüz tutan gökyüzüne doğru geri kıvrılıyordu. Kaan'ın kolunun altından bakarak teyit edebiliyordum bunu. Nehrin paslanmış gibi görünen, güneşte kızarmış kıyılarındaki uzun ve ince ağaçların dalları, keskin görünüşlü turuncu uzun yapraklarla kaplıydı. Toprağın üstünde, arkasında kıvrımlı bir iz bırakarak sürünen solucana benzer, altın rengi bir yaratıklardan bile gördüm.

Sağ tarafta auroranın birkaç sürgünü ufkun üstünde ışıldamaya devam etse de büyük kısmı artık görüş alanımızdan çıkmıştı.

Sanırım kısa süre içinde kendimize tün için duracak bir yer bulacağız.

Gözlerim yeniden nehre çevrilmişti ve suyun çatlak düzlükler arasında böyle özgürce akar gibi görünmesine şaşırırken, Kaan'ın sol taraftaki ipe biraz basınç uyguladığını fark ettim.

Rygun'ın sağ kanadı kalkmaya başladı.

Yana yatarak dönüş hareketinin beklentisiyle kayışa sıkıca tutundum ve bu kez Kaan'ın güçlü uylukları arasındaki yerimi korumayı başararak hafifçe sola doğru yatmayı başarırken bu hareket bana neredeyse doğal bile geldi.

Rüzgârın dağıttığı bir pus tabakasının arasından beliren, kuzeyden güneye çok geniş bir alana yayılan, koyu kestane rengi heybetli bir dağ sırasına doğru uçarken, güneş şimdi sağ tarafımızdan vuruyor ve pelerinimi ısıtıyordu.

"Nereye gidiyoruz?"

"Şuraya," dedi Kaan, Rygun'ın her kanat çırpışıyla biraz daha büyüyen devasa sıradağların arasındaki belirgin bir çukuru işaret ederek.

Kavruk topraklar yerini, benzerlerini sadece Hun'da dükkânların duvarlarındaki tablolarda gördüğüm kızıl renklerin hâkim olduğu gür bir ormana bırakmıştı. Karşımızdaki gür bitki örtüsüyle kaplı dağlar o kadar büyük ve uçsuz bucaksızdı ki Rygun yanlarında bir toplu iğne başı gibi görünüyordu.

O güne dek gördüğüm tek sıradağ sarp ve keskindi ama bunlar tam tersiydi. Sanki biri kürek kürek taşıdığı taşları büyük yığınlar hâlinde buraya bırakmış ve bulutlar gri saç öbekleri gibi zirvelerin etrafında toplanmıştı.

Göğe uzanan eğri büğrü kenarları çok aşağıda çağlayan nehrin kesintisine uğrayan bir yarığı hedef alarak alçaldı Rygun.

Kaan dizginlerin ikisini tek eliyle sıkıca kavrayarak ve diğer kolunu belime sararak, "Sıkı tutun," diye mırıldandı. Vücudunu öne doğru eğerek –beni kendisiyle sert eyer arasına kıstırarak– beni de aynısını yapmaya zorlayınca omurgam kaskatı kesildi ve nabzım bir kükreme seviyesine yükseldi.

"*Neden sen yönlendirmiyorsun?*"

"Çünkü Rygun nereye gideceğini biliyor," dedi Kaan başlığımın sol tarafından.

Ha?

Yana doğru yatmadan önce aldığım tek uyarı Kaan'ın iri vücudunun gerilmesi oldu. Hareket o kadar aniydi ki iç organlarım tam ters yöne fırladılar. Onlar nihayet ayak uydurmayı başarırken, Rygun bu kez de diğer tarafa yattı. Arasında kendine bir yol açtığı sarp ve pas rengi uçurumları tekrar, tekrar, tekrar teğet geçerek ilerledik, sanki nehrin derinliklerindeki bir şeye uzanır ulaşmaya çalışıyordu. Belki de ulaşmaya çalıştığı diğer taraftı.

Belki de oraya ulaşırsa dünya ortadan ikiye bölünecekti.

Rygun bir kez daha eğilirken Kaan'ın aldığı derin nefes vücudunu benimkine öylesine bastırdı ki bir anda onu *her yerimde* hissettim. Bir sonraki manevraya hazırlanırken kendini gerişi. Kolunun belimi daha sıkı kavrayışı, şişen kasları, elinden kurtulup kötü talihime uçmam an meselesiymiş gibi bana sıkı sıkı tutunuşu.

Boğazı bana bunu defalarca yaptığını düşündüren bir kesinlikle aştıktan sonra geçit daralırken Rygun kanatlarını topladı ve geçici bir süre alçaldıktan sonra kanatlarını tekrar açtı.

Suyun yuvarlak dağ yüzeyinden geniş basamaklar hâlinde çağladığı ve dipte derin bir çukurda toplandığı bir kör noktaya ulaştık. Mavimsi yeşil havuz güneşin çapraz ışınları altında kıymetli bir taş gibi parlıyor, dağın kuzey tarafı daimî bir gölge cebi oluşturuyordu.

Rygun neredeyse kuyruğunu suya değdirecek kadar alçaldıktan sonra tekrar göğe yükselirken beni eyerden ve yaratığın sırtından aşağı kayıp suya düşmekten alıkoyan tek şey Kaan'ın gerilen vücudu ve kayışa sıkı sıkı tutunmam oldu.

Tekrar yukarı doğru fırlarken ve boğazımdan bir şaşkınlık nidası kaçacak kadar hızlı bir şekilde düzelirken pelerinime sular sıçradı. Rygun kanatlarını çırparak bizi önce ağır ağır... *derken birdenbire* alçaltti. Yere köpek dişim alt dudağımı delecek kadar sert bir iniş yaptık.

Ağzımın içi bakır tadıyla doldu.

Kaan beni de kendisiyle çekerek geri yaslandı. Başlığımı geri çekerek kafamı çiziklerle kaplı çenesinin altına bakacağım şekilde geri yatırdı.

Ayıplar gibi cık cıklarken, başparmağının sertleşmiş ucunu alt dudağımdan vücudumdaki her kası, beynim yeniden kalibre olma fırsatını bulana kadar birkaç saniye boyunca hazır ola geçirecek bir yumuşaklıkla kaydırdı.

Tiran Kral.

Elinde tutsak olduğum.

Yaramın içine parmağını bastıran.

Hırlayarak elini ittim ve titrek ayaklarımın üstünde doğruldum. Uyluklarımın iç kısımlarında açılan acı verici sıyrıklar yüzünden ânında olduğu yere çöktüm.

Kaan beni tuttu ve boğazından boğuk bir inilti yükselerek hiç zorlanmadan omzuna attı. Taş gibi sert omzuna çarpan türlü eziyetten geçmiş karnımdan güçlü bir *ıhhhh* sesi boşaldı.

Bana bir tahıl çuvalı muamelesi edilmesinden iyice sıkılmaya başlamıştım.

"Kalça kemiklerin ne kadar sivri," diye homurdanınca, hiçbir anlamı olmadığını bile bile sırtını yumrukladım.

Olsun.

"Ben sana *sivriyi* göstereceğim."

"Ağzından çıkan her söz sivri zaten, Ayışığı." Tek eliyle eyer heybelerini çözüp diğer omzuna attı. "Zaten ayaklarının dibinde kan revan içinde, yarı ölüyüm. Göremiyor musun?"

Homurdandım.

Hadi canım.

Bacağını uzatıp Rygun'ın iplerinden aşağı kayarken, başlığım kafamı tamamen örttüğü için Kaan'ın gerilen sırt kaslarını örten kahverengi tunik dışında hiçbir şey göremiyordum. Yerle arasındaki son birkaç adımı atlayarak aştıktan sonra, ayak seslerini yumuşatan ama bu kahrolası *Yaratıcılar görsün yüzünü* pelerin yüzünden göremediğim bir zemin üstünde, Rygun'ın derin ve yankılı nefeslerinden uzaklaştı.

Birkaç basamak indi, çantasını yere bıraktı ve beni omzundan indirdi. Ayaklarım yerle buluştu ama daha dengemi sağlama fırsatı bulamadan pelerinim boynumdan çözülüp alınmıştı bile.

"*Sen ne—*"

Beni belimden tuttu, kaldırdı ve havaya fırlattı.

Tam iki gergin saniye boyunca kendimi bir yarıktan aşağı bir kadife çapulcu inine doğru düşerken ve orada avuçlarındaki açık yaralardan çekilen yapış yapış salgı sürgünleriyle bağlanırken hayal ettim. Soğuk bir suyun içine batırılana kadar geçen *iki gergin saniye boyunca.*

Peri etini sevdiğinden hiç şüphemin olmadığı bir su yaratığına yem olmak üzere olduğumdan emin hâlde ellerim ve ayaklarımla çırpınmaya başladım ama sonra ayaklarımı aşağı uzatınca... çakıl taşlı bir zemine bastığımı fark ettim.

Ah.

Kendimi yukarı iterek kafamı suyun üstüne çıkarıp nefes almamla bir kalıp sabunun kafama doğru uçtuğunu görmem bir oldu. Kenara kaçtım ve sabunu tuttuğum gibi geldiği yöne fırlattım. Kaan'ın göğsüne çarparak tuniğinde sabun bulaştırdı.

"Kötü kokuyorsun. Bunu ancak sabun *halleder*," dedi sabun kalıbını geri bana atarken.

Ve suratıma suların sıçramasına neden olurken.

Sabunu yakalayıp apış arasına geri fırlattım. "Senin sabuna benden çok ihtiyacın var!"

"Benim kendi sabunum var," diye homurdandı ve kalıbı aletine hasar bırakacak bir şekilde temas etmeden havada yakaladı.

Ah.

Aklıma üstüne fırlatacak başka söz gelmediği için dilimi çıkarmakla yetindim. O da aynı şekilde karşılık verince dudağımın kenarı hafifçe seğirir gibi oldu.

Kral az önce bana dil çıkardı.

Kaan kendi kendine söylenerek sabunu geri attı. Sonra dönüp çizmelerini çıkardı ve tek koluyla tuniği kafasından yukarı çekti.

Kalbim teklerken şaşkınlıktan ağzım açık kaldı.

Kollarındaki yara izleri, neredeyse tamamen kararmış gibi görünecek kadar çok sayıda küçük dövme iziyle kaplı geniş ve kaslı sırtının her santimini kaplıyordu. Ve o siyah düzlüğün üstüne... beyaz yıldızlardan oluşan bir takımyıldızı ve güzel taşları olan *aylar* serpiştirilmişti. Yakın, uzak neredeyse iki düzine ay. Çoğu göz büyüklüğündeydi ama birkaç tanesi yumruğum kadar vardı.

Ama rasgele aylar değildi onlar.

Çok sevdiğim küçük yamuk ayı aralarında görünce nefesim kesildi. Biçimsiz kanadını bile seçebileceğim kadar incelikle resmedilmişti.

Gözlerim evdeki penceremden o muhteşem manzaraya bakıyormuşum gibi karıncalanırken içimde bir şey durakladı sanki.

Onu bir daha hiç göremeyeceğimi sanıyordum.

Az kalsın uzanıp dokunacaktım. Az kalsın elimi rahatça görünen kanadının girintilerinde ve çıkıntılarında, uzun boynunun narin kavisinde ve yanakları ile kafasının arkasından sarkan ipeksi ince tutamların üstünde dolaştıracaktım.

Kendimi öylesine kaptırmıştım ki o karanlık düzlüğün üstünde tanıdığım diğer ayları fark etmem biraz zaman aldı.

Gerçek hayatta en sevdiğim küçük ayımın etrafına toplanmış diğerlerini. Sanki biri mürekkepli bir gravür çubuğuyla manzarayı kopyalarken, Kaan gökyüzünün o kısmının altında oturuyormuş gibi.

Neredeyse kusursuz bir kopyaydı.

Oraya ait olmayan bir ay vardı. En büyükleri, daha önce hiç görmediğim gümüş renkli bir ay benim küçük yamuk ayımın yanma, Kaan'ın sağ kürekkemiğinin altına tünemişti.

Kaşlarım çatıldı.

Bu ay yoktu. Artık yoktu.

Düşen aydı bu.

"Seni beni saçlarınla boğduracak bir şoka sokmak istemem ama," dedi kuru bir sesle ve *bu son derece olası* fikri aklıma sokarak, "az önce senin de belirttiğin gibi, benim de banyo yapmam gerek." Kafasını yana yatırdı. "Havuzun batı tarafını tahliye edersen ben de kendimi senin standartlarına uygun şekilde durulamak için şelaleyi kullanabilirim."

"Bunun biraz zamanını alacağından emindim," dedim sırtındaki küçük aya bir kez daha baktıktan sonra, sabunumu alıp sağ tarafa çekilirken. "Umarım o çantada temiz giysi vardır. İhtiyacın olacak."

"Ağzından bal damlıyor, Ayışığı."

"Teşekkürler, elimden geleni yapıyorum."

"Elinden geleni *yapmaman* beni üzerdi," dedi pantolonunun bağcıkları olduğunu o zaman fark ettiğim ipleri çekip kumaşı kaslı kalçalarından aşağı kaydırır ve koyu renkli iç çamaşırıyla kalırken. "Zavallı kalbimin kaldırabileceğini sanmam. Şimdi eğer gözlerine de banyo yaptırmak istemiyorsan, dikkatini başka yöne çevirmeni öneririm."

"Sana sırtımı dönecek değilim," diye homurdandım ve sözcüklerimi Kaan'ın derin iç çekişi izledi.

"Nasıl istersen. Ama herhangi bir şekilde canını yakmak isteseydim, seni *kurtardığım* o hücrede elime geçen sayısız fırsatı değerlendirirdim."

Döndü.

Gözlerim büyüdü ve göğsümdeki organın durduğunu hissettim.

Üst üste yığılmış kayalardan yapılmış gibi görünüyordu. Karın kasları gerçek olamayacak kadar çarpıcıydı. Ve bu kısım çok etkileyici olmakla birlikte, ciğerlerimin bir anda işlevini yitirmesinin nedeni değildi.

Ön tarafındaki derinin her santimini de yine irili ufaklı, açık renkli sayısız yara izi kaplıyordu.

Uzun ve kısa.

Bazıları bir bıçak darbesiyle gelmiş gibi son derece öngörülebilir ince kesiklerdi. Bazıları kötü kapanmış, etini neyin deştiğini neredeyse hissettiren kalın ve zorlu izlerdi. Belirgin bıçak izlerinin yanı sıra dişleri olan bir şeyin bir ısırık almak için üstüne atıldığı ve etinden parçalar kopardığı hissini uyandıran başka izler de vardı.

Bakışlarım boynundaki örgülü deri kolyenin ucunda asılı duran, siyah ve gümüş rengi yüzeyinde birbirine sarılmış bir Kılıçtırpan'la Aytüyü'nün oldukça detaylı bir resmini taşıyan yuvarlak ve yassı madalyona kilitlendi.

Kaşlarım çatıldı ve içimde yükselen madalyona daha yakından bakma arzusunu bastırmaya çalıştım.

Kaan ayaklarını silkeleyerek pantolonundan kurtuldu ve eyer heybesinden küçük bir kese alıp havuzun batı kenarına doğru yürüdü. Bakışlarım iç çamaşırından, kaslı uyluklarının arasında asılı duran okkalı ve heybetli erkekliğini gizlemekte yetersiz kalan kumaştan, bacaklarındaki kabarık izlere kaydı—

Bir an nefes alamadığımı hissettim.

Yanaklarım bir anda ısınarak hızla arkamı döndüm.

Bunlar *yanık* izleriydi.

Bacaklarında yanık izleri vardı.

Havuzun kenarına bir şey bıraktığını duydum, su bırakılan şeyin etkisiyle hareketlenmişti. Omzumun üstünden arkaya bakınca Kaan'ı dört bir yandan bakır rengi sık yaprakların sardığı bu küçük havuza akan şelaleye doğru yürürken gördüm.

Bacaklarındaki o kargacık burgacık yanık izleri, öfkeli bir yılan üstüne atılarak uyluğunun etrafında sarılmış bir görüntü yaratıyordu. Hem de defalarca.

Göğsümdeki yumru her zamankinden bile ağırlaşmıştı sanki.

Bu izler nasıl olmuştu acaba? Gerilmişe benziyorlardı. Kaan küçükken olmuşlar ve yara izleri de onunla birlikte büyümüş gibi.

Bu düşünceden kurtulmak için kafamı salladım.

Tiran Kral.

Tehlikeli.

Ve çok aç bir ejderhası var.

Kendi sabun kalıbıyla vücudunu yıkarken ve koltukaltlarındaki siyah gür tüyleri köpürtürken ben diğer yara izlerini inceliyordum.

Kaan bir savaşçıydı, hem biçim hem cüsse olarak gördüğüm en iri yapılı erkekti. Muhtemelen ölümle benden çok daha fazla karşı karşıya gelmişti.

Kahretsin.

Ondan kurtulmak başta umduğumdan da daha zor olacak gibi duruyordu. Zorluklardan kaçınan biri değildim ama beni zaten köşeye sıkışmışken, ellerim bağlıyken ve kahrolası omzumda demir bir iğne gömülüyken bulmamalarını yeğlerdim.

Kaan köpükleri sakalına ve saçlarına da yaydıktan sonra durulanmak için şelalenin altına ilerlerken ben kendi sabun kalıbımı kalın tuniğimin altında idare etmekte ve yıkanmakta zorlanıyordum. Ellerim böyle tuhaf bir pozisyonda bağlıyken bunu yapmak zordu.

"Biraz önce ellerini serbest bırakmayı teklif ettiğim zaman bana karşı cinai niyetlerin konusunda yalan söylemediğine pişman olduğuna bahse girebilirim," dedi Kaan keyifle.

"Ne demezsin," dedim içimden *aynı zamanda* yanımda yedek kıyafet olmasını ve bu tuniği çıkarıp atabilmeyi de dileyerek. Böylece bu her yerimi kaşındıran hücre giysisinden kurtulabilirdim.

Tam kumaşın altına uzatmayı başarmışken sabun kalıbı ellerimin arasından kayınca öfkeyle inledim ve yüzümle saçlarımı ovalamakla ve gür ve keçeleşmiş saç tutamlarımı temizlemekle yetinmekte karar kıldım. Bunu yapmayalı... bir hayli zaman olmuştu.

Bütün dikkatimi ıslak saç tutamlarımı çözmeye odaklandığım için tenimi karıncalandıran, tüylerimi diken diken o *tuhaf* hissi algılamam biraz zaman aldı.

Kaşlarım çatıldı. "Su sanki biraz batıyor."

"Daha aşağı gömül," dedi Kaan suyun saçlarına akması için bir kez daha kafasını arkaya yatırıp doğrulurken. Her iki eliyle, omuz hizasındaki saçlarını yüzünden geriye ittikten sonra bu kez sakalını ovaladı. "Suyun iyileştirici özelliği var."

İşte bu güzel.

Kaan güzel vücudunun üzerindeki su damlacıkları ışıldayarak küçük havuzun içinde kıyıya doğru ilerledi. Dediğini yaptım. Fırsat karşıma çıktığı anda hızlı bir firara kalkışmak istiyorsam gücümü geri kazanmaya ihtiyacım olduğundan suyun içinde yarattığı dalgalar omuzlarıma ulaşacak şekilde alçaldım.

Kaan kıyıya bıraktığı küçük keseye uzanıp kesenin ağzını bağlayan deri şeridi gevşetti. Keseyi bir elinde tutarak diğer eliyle içinde bir şey aradı. Nihayet uzun dişli bir çatal çıkarınca yüreğim ağzıma fırladı.

Siktir. Ben onu tamamen unuttum.

Su çeneme değecek kadar alçalıp gerilerken kısık gözlerimi onun beni bir çift ok başı gibi delip geçen siyah bakışlarına sabitledim. "O şeyi bana batıracak olursan, aletine tekmeyi yersin."

"Katledilmeye göre ilerleme sayılır," dedi suyun içinden bana doğru gelirken.

"Ölmüş olmayı *dileyeceğin* kesin," dedim dişlerimi sıkarak ama sırtım havuzun kenarındaki taş duvara çarpınca bütün özgüvenim tuzla buz oldu.

Siktir.

"Beni o karanlık yere götürebilecek tek bir şey var," diye mırıldandı. Bunu öyle yoğun bir dürüstlükle söylemişti ki bir an kalbimle birlikte içimdeki ayrılmaz bir parçam da duraksamıştı sanki.

Onu dinlemek için.

Merakla.

"Ve onun bir daha yaşanmasına *asla* izin vermeyeceğim." Bana yaklaşırken beni bu hakkının yolunu kesiyormuşum gibi süzüyordu. Kendine verdiği o tuhaf sözün önünü.

"Bunun benim omzumdaki iğneyle ne ilgisi var?"

"Çok ilgisi var," diye homurdanarak beni yakamdan tuttu ve kendi alanına çekti. Aynı hareket sırasında ben de bağlı ellerimi aşağı indirip iç çamaşırına yapıştım ve onu ihtiyacım olan mesafede tutarken dizimi tam aletine bir darbe indirmeye hazırladım. Hedefimin büyüklüğü düşünüldüğünde, sakatlayıcı bir darbe indirmek konusunda şansıma oldukça güveniyordum.

İkimiz de taş kesildik. Aramızda titreşen enerji vücudumdaki tüm hücrelerin hazır ola geçmesine neden olmuştu.

Bakışları yumuşadı ve tenimin üstünde elle tutulur bir etki bırakacak şekilde nefes verdi. "Uzun bir yolculuk oldu. Bileklerini çözmüyorum çünkü bu tün kendime dikiş atmakla uğraşacak havada değilim ve sen o iğneyi omzundan kendin sökemezsin. Çok derinde, kemiğe saplanmış."

Konuşmak için ağzımı açtım ama sözümü kesti.

"Dudakların şimdiden her zamanki renginden bir ton daha solgun ve kalbin biraz daha hızlı çarpıyor. Yarın aurora doğarken ateşin çıkmış olacak ve kendini uyuşuk ve ağır hissedeceksin. Bir sonraki aurora doğumunda ise ölmüş olacaksın."

Kaşlarımı çattım.

Onun bu kadar iyi tanırmış gibi davranmadığı enfeksiyonun kokusunu ben duyamıyordum. Ve ikimiz açısından da ne yazık ki güven kolay kullandığım bir kelime değildi.

"Söyle bakalım, hangisini tercih edersin? Kolay yoldan mı, zor yoldan mı? Mümkünse seni duvara yaslamamayı yeğlerim ama bana başka seçenek bırakmazsan bunu yapacağımdan emin olabilirsin."

Yakıcı gözlerine bakarak sıkılı yumruklarım ve taştan gururumla dimdik durmaya devam ettim.

İğnenin çıkmasını istemediğimden değildi. İstiyordum. Sadece bunu kendim yapmayı yeğlerdim. Sizi tutsak alanların silahlarını zırhınızdaki çatlaklardan içeri sokmasına izin verdiğiniz anda, karnınızın deşilip bağırsaklarınız dışarı dökülmüş biri sayılırdınız.

Kalbi güçsüzleşen.

Ölmek üzere olan.

"Ölürsen güçlü olamazsın," diye mırıldandı Clode'un bile duymakta zorlanacağı kadar alçak bir sesle.

Sağlam mantığı omurgama sert bir darbe gibi inince iç geçirdim.

Omurlarımın paramparça olması hissinden nefret ederek ellerimi iç çamaşırından çektim ve arkamı dönerek çenemi yosun tutmuş taşa yaslayıp gözlerimi taşın girintilerinde köpüren şelaleye kilitledim. "Havuzun iyileştirici özelliğini nereden biliyorsun?" dedim aklımı bu adam karşısında pes ettiğim ve yardımını kabul ettiğim gerçeğinden uzaklaştırmaya çabalayarak.

Bir kez daha.

Can acıtıcıydı bu.

Bu iyilikleri borç haneme yazdığından, işine geldiği bir anda gırtlağımdan içeri tıkacağından emindim. Mesela birinin boğulmasına ya da parçalanmasına ihtiyacı olduğu zaman. Ya da henüz aklıma gelmeyen başka bir şey için.

Olasılıklar sonsuzdu.

Kaan boğazını temizledi ve yakamı yaralı omzumu açık bırakacak şekilde açtı. "Ergenliğimin büyük bölümünü ve sonraki safhalarımın bir kısmını Johkull Kabilesi'nde savaşçı olarak geçirdim. Her zaman bu dağların içinde yaşadılar ve yakın zamanda düşen Kılıçtırpan ayı Orvah'nın açtığı krateri sahiplendiler."

Kaşlarım çatıldı. Yara izleri şimdi daha anlamlı bir hâl almıştı...

"Tün vakti gizlice buraya kaçar ve kanamam durana kadar suyun içinde kaldıktan sonra aurora doğmadan geri dönerdim."

"Sen Kral'sın," dedim çatalı yaramdan içeri uzatıp dilimin altındaki tüm sinir uçlarını titretirken. Sonraki sözcüklerim sıkılı dişlerimin arasından zorlanarak geçti. "*Neden... ergenliğinin büyük... kısmını... savaşçı bir kabilede... geçirdin?*"

"Çünkü dokuz yaşımdayken, sadece Ignos ve Bulder'ı duyabildiğim anlaşıldıktan sonra, babam beni oraya gönderdi." Çatalın sivri uçları etime batarken bir miktar ılık kanın omzumdan aşağı süzülüp suya karıştığını hissettim. "Onların sert ve acımasız eğitim yöntemlerinden sağ çıkabilirsem saygısını kazanabileceğimi söyledi."

Kalbim acıyla sıkıştı.

Yaratıcılar aşkına...

O adam hâlâ hayatta olsaydı, çenesinden göbek deliğine kadar bir kesik açar, bilinci hâlâ yerindeyken kahrolası iç organlarını saç gibi örerdim.

"Ona... ne... oldu?"

"Kafasını kesip Rygun'a yedirdim."

Sözleri kaburgalarıma inen, nefesimi kesen bir tekme etkisi yarattı.

Hak etmişti ama—

"Ne-neden?"

"Çünkü çok sevdiğim birinin yasını tutuyordum. Babamın affedilemez bir şey yaptığını keşfetmiştim ve kaybettiğim kızın bunu yapamayacağını düşündüğüm için intikamını ben aldım. Şimdi biraz pişman olduğum söylenebilir."

"Kaybettiğin kişinin adı... ne-neydi?"

"Elluin," diye mırıldandı ve son bir çekişle iğneyi omuzumdan çıkardı. Ağzım sessiz bir çığlıkla açılırken, iskeletimin yarısını o küçük delikten dışarı çektiğinden emindim.

Siktir. Of.

Hızla döndüm ve bakışlarım Kaan'ın aramızda tutarak uzunluğunu incelediği ve muhtemelen çıkarırken kırılmadığından emin olmaya çalıştığı kanlı iğneye çevrilirken az önce söylediği isim içimde dörtnala koşan acı dalgalarının arasında yankılanıyordu.

Elluin...

Kaan iğneyi suya batırıp parmağını üstünde dolaştırırken ben de yaramın üstüne biraz su attım.

Gözlerim boynundaki madalyona çevrildi ve üstündeki detaylı resmi süzdüm. İki ejderha öyle mahrem bir kucaklaşma içindeydi ki acaba yitirilen aşklarının bir sembolü olabilir mi diye düşündüm.

İçimden... dalga hâlinde *bir şey* aktı sanki.

Hüzün?

Gıpta?

Hayır, elbette değil.

"Ona ne oldu?"

Kaan'ın gözleri bana çevrildi. "Öldü," diye mırıldandı karnıma saplanan bir bıçak etkisi yaratan bir netlikle.

Hışımla sudan çıktı ve çantasından temiz giysiler çıkarıp diğerlerini kaldırdı. Çizmelerini ayaklarına geçirdi ve pelerinini kaptığı gibi hızlı adımlarla tepesinde Rygun'ın olduğu taş merdiveni tırmanmaya başladı. Beni bir kan ve huzursuz karışımında marine olmaya terk ederek.

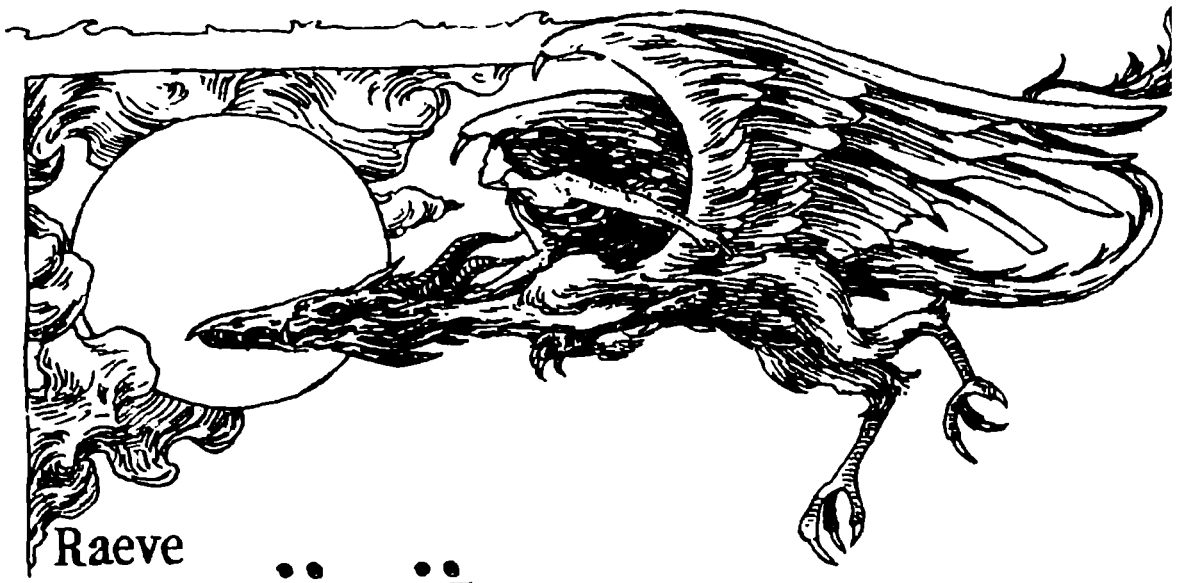

Raeve

33. BÖLÜM

Sırılsıklam ve bütün vücudum seğirir bir hâlde, omzumda kaşınmaya başlayan bir yarayla Kaan'ın gittiği yoldan kırmızı taşlı merdiveni tırmandım. Çatlakların arasından fışkıran bakır rengi otlara merakla bakarak, ellerimi yumuşak yapraklarda dolaştırmak için duraksaya duraksaya.

Bu renkte bir bitki örtüsü görmek çok tuhaftı. Soluk'ta karın altından bir şekilde filizlenmeyi başaran her şey yeşilin capcanlı bir tonunda olurdu. Ve o rengi çok sevmekle birlikte, bu daha çok hoşuma gitmişti.

Sağlam görünüyordu. Öldürmesi daha zor.

Belki burada yaşasaydım bazı bitki türlerini yaşatmayı başarabilirdim.

Gözüme pürüzsüz ve yuvarlak bir şey takıldı ve otların arasında duran, elimin yarısı büyüklüğünde koyu kırmızı bir Kılıçtırpan pulunu gördüm. Muhtemelen Rygun'a aitti, daha önceki deri değiştirme dönemlerinden birinde bir bacağından düşmüş olabilirdi.

Orada öylece duruyordu. Bu basamakta. Ve beni izleyen kimse yoktu.

Belki de o kadar da lanetlenmemişimdir.

Pulu yerden aldım ve merdivenin üst tarafına hızlı bir bakış atarken parmaklarımın yardımıyla görünmeyeceği bir şekilde bileklerimin arasına ittim pulu. Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki ormandaki tüm kulakların sesini duyabildiğini söyleseler inanırdım.

Sakinleşmek için derin bir nefes alırken birden içimde öyle güçlü bir zafer hissi uyandı ki az kalsın bir mutluluk dansı yapacaktım.

Burada görecek hiçbir şey yok.

Gümbürtüye benzer bir ses, bakışlarımı gökyüzüne, orada toplanan yoğun bulutlara çevirdi.

Kaşlarım çatıldı.

Havanın donma noktasının hayli üstünde olduğu bu bölgede yağmur yağdığını, bu dağlık alanın sağanak yağışlı fırtınalar için bir üreme noktası olduğunu duymuştum. Benim bildiğim tek şeyse sulu kar ve yumuşak ve nazik kar yağışıydı.

Açık renkli bulutlar şişip kabarmaya başlamıştı ve yapış yapış sıcağa rağmen ürperdim çünkü hava üstümden atamadığım bir elektrik akımıyla yüklenmişti sanki.

Merdivenin zirvesine ulaştığım anda Rygun'ı çimenli çok büyük bir düzlüğün kenarından atlarken gördüm. Dikenli kuyruğu gözden en son kaybolan parçası oldu. Onun yer değiştirmesi bütün dağı yerinden oynatmıştı sanki.

Güçlü bir kükreme, kanatların *tak tak* çırpılışı ve sonra onu göğe yükselirken gördüm.

Kaan yumruğunun arasında yuvarlak ve kıpırdayan bir şeyle kenara doğru yürüdü ve canavarın boğazdan geçip gözden kaybolmasını çatık kaşlarla izledi.

Bir yandan kafamda ona onu uçurumdan aşağı atabileceğim bir zamanlamayla ulaşabilir miyim diye hesaplayıp yaklaşırken, "Nereye gidiyor?" diye sordum.

"Senin gibi," diye mırıldandı Kaan elindeki siyah parlak böceği sallayarak, "Rygun'ın da yardım almaya alerjisi var."

Kaşlarımı çatarak yaratığı süzdüm. İnce bacaklarını kırpıştırıyordu ve yüzü olduğunu tahmin ettiğim yerden havaya pençeye benzeyen kıskaçlar uzanıyordu. "Ne bu?"

"Rygun'ın son deri değiştirmesinden sonra pulların henüz tam sertleşmediği koltukaltında bulduğum bir kene." Böceği yere atıp çizmesiyle ezdi. Bir çatırtı çıktı ve mor iç organları otların üstünde saçıldı. "Başıboş bırakılırlarsa, bir ejderhayı kudurtabilecek bir zehir salabiliyorlar." Bana gür kirpiklerinin

ve kararan gökyüzünün gölgelediği sert bir bakış attı. "Şehirleri yakıp yıkmaya ve yoluna çıkan her şeyi katletmeye azmeden bir hayvanı iyileştirmenin hızlı ve insaflı bir ölüm dışında bir çaresi yok."

Kanım dondu.

Şehirleri yakıp yıkmak.

Her şeyi katletmek.

Hızlı ve insaflı bir ölüm.

Tüm bunlar ejderhasına zaten bunları yapma izni veren bir kral fikriyle örtüşmüyordu. En azından söylentilere göre.

Kafam allak bullak bir hâlde, yerdeki mor kalıntılara baktım.

"Gel." Kaan omzuna bir eyer heybesi attı, diğerini kucakladı ve sık bitki örtüsünün arasından uzanan patikaya doğru yürümeye başladı. "Tabii eğer bir şeyler yemek istiyorsan," dedi omzunun üzerinden. "Yemeden kaçamazsın. Bayıldığınla ve başladığın yerde uyandığınla kalırsın."

Haksız sayılmaz.

İç geçirerek peşinden gittim. Bileklerimdeki ipler nemden hayli şişmişti. "Sanırım kazayla bunları fazla sıkı bağladın," dedim bir sola bir sağa bakarak. Havada yankılanan seslerin kaynağını bulmaya çalışıyordum. Biri elindeki çubukları yivli, içi boş kütüklere sürtüyordu sanki.

"Seni temin ederim ki," dedi patikaya düşmüş bir dal parçasını onu şahsen rahatsız etmek için oradaymış gibi tekmeleyerek, "bu bir kaza değildi."

"Ellerim koparsa demir kelepçelerim de düşer ve o zaman seni uykunda boğması için Clode'u çağırabilirim."

"Ne hoş vaatler bunlar," derken sesi vücudumdaki tüm nemi alacak kadar kuruydu.

Patika yine bir düzlüğe açılıyordu ama bu seferkinde yerden kendiliğinden bitmiş gibi görünen küçük taş bir yapı vardı. İki katlıydı ve ne yuvarlak ne kare sayılabilecek, ikisinin arasında bir yerde kalan pencerelere sahipti. Kulübe alt katta bir yana, üst katta diğer yana çarpılmıştı ve çatısı sivriydi. Duvarlar onları küçük başparmaklar yerlerine itmiş gibi, kimi yerlerde yumrularla, kimi yerlerde de çukurlarla kaplıydı.

Büyülenmiş gözlerle duvara bakarken, dudağımın kenarı küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Yapı, küçük bir çocuk onu bir parşömene çizmiş, sonra da kâğıttan soyup duvarlarına hayat üfleyerek ayakta duracak güç ve madde kazandırmış gibi görünüyordu.

Güneye bakan duvarda kokusu sıcak havaya yayılan şişkin molimeyveleriyle yüklü bir sarmaşığın zikzaklar çizdiği derme çatma bir kafes göze çarpıyordu. Kafesin altında her birinde kimi tohuma kaçmış gibi görünen gür kıvrık yapraklı sebzelerin ekili olduğu, yerden yüksek tarhlar sıralanmıştı.

Bakışlarım yapıda dolaşırken, her ne kadar sadece bakmak bile içimi sıcacık bir hisle doldurmaya yetse de burasıyla bir zamanlar olduğu kadar ilgilenilmediği hissini üstümden atamadım.

Hangi şarkıyı söylüyordu acaba? Kulaklarımda derin, uğultulu ve neşeli bir şarkı canlanmıştı. Sıradan bir taş parçasından daha hoşnut görünüyordu. Acaba Clode yuvarlanmış köşelerinde eserek binanın dinginliğinden parçalar koparıyor muydu kendine?

Her şeyden önemlisi, ona bakmanın neden gözlerimin yaşarmasına neden olduğunu merak ediyordum. İçimde beliren duygu baloncuklarını Kaan'ın o keneyi ezdiğinden daha hızlı ezdim.

Kaan ekili sıraların arasında ilerledi, çantalarını yere bıraktı ve bol yapraklı sebzelerden birini boynundan tutup çekti. Kabarık toprağın içinden pas rengi bir toprak tabakasıyla kaplı bir kanit kökü söktü ve üstüne yapışan toprak kalıntılarını silkeledikten sonra benim kucağıma itti.

Kaşlarımı çatarak sebzeyi kucakladım. Aynı süreci defalarca tekrarlayarak kucağımdaki yığını üstünden etrafı göremeyeceğim kadar büyüttü.

"Rygun'a sebze çorbası mı yapacaksın?" diye mırıldanırken, kollarım bu kadar doluyken önümü nasıl görmemin beklendiğini merak ediyordum.

"Dhomm'a ulaşana kadar başka bir köyde durmamıza gerek kalmayacak kadar yapacağım," dedi özellikle sert bir şeyi kucağımdaki yığının üstüne bırakıp az kalsın kollarımın çözülmesine neden olurken. "Mümkünse seninle görülmemeyi tercih ederim."

Siktir git, Kaan Vaegor.

"Ben de *seninle* görülmek için can atmıyorum. Elimde ucunda kellenin takılı olduğu bir mızrakla dolaşmadığım sürece."

Bir sebzeyi daha, bu kez silkelemeden, yığının üstüne bırakarak saçlarımı ve nemli tenimi toprak içinde bıraktı.

Belki de benden sıkılmaya başlamıştı...

İyi.

Gardını düşürene kadar onu sinir etmeye devam edecek ve sonra hamlemi yapacaktım. Su ve verimli bitki örtüsü sayesinde, bu dağlarda sağ kalma şansımı yüksek buluyordum. Hatta belki de daha iyi olur ve güneye doğru ilerlerken gücümü bile toplayabilirdim. Bu dağların ucunun Bhoggith yakınlarına dayandığını tahmin ediyordum. Belki de yetişkin bir Kızgınkursak'ı kandırabilirsem, Rekk Zharos'un peşine bile rahatlıkla düşebilirdim. Artık özgür olduğuma göre seçenekler sonsuzdu.

Yani...

Düşüncelerim iple bağlı bileklerime çevrildi. Kollarımın ve ayak bileklerimin etrafını saran, beni etkisiz kılan demir kelepçelere.

Neredeyse özgür demek daha doğru olurdu.

Öncelikle bu adamdan ve ejderhasından ve bu pis *ne idiği belirsiz* sebzelerden uzaklaşmalıydım. Güzel ve cennet gibi bir manzarası ve bana bir zamanlar benim aklımın almayacağı kadar çok mutluluk barındırdığı hissini veren bir sıcaklığı olan bu küçük şirin evden.

"Sanırım bu kadarı yeterli," dedi Kaan yığının üstüne bir demet ot bıraktıktan sonra eyer heybelerini almak için eğilirken. Ağır çizmelerinin sesi kulaklarımın dikilmesine neden oldu. "Beni takip et."

Ahh...

"Nasıl?"

"Kendini cezbedici ses tonuma bağla," deyince gözlerimi devirdim ve takılıp düşmemek için çıplak ayaklarımı yumuşak otlara yavaş ve düzenli bir ritimle ve temkinle basarak ayak seslerini takip ettim.

Bu şekilde ilerlerken sırtına çarptım ve kendimi yeni bir toprak katmanına daha bularken kucağımdaki hiçbir şeyi düşürmemek için öksürüğümü bastırmaya çalıştım. Heybelerini yere koyup kapının kilidini açmasını bekledim ve metal menteşelerin gıcırtısının ardından nihayet yolumdan çekildi.

İçeri adım atmaya hazırlanırken, "Bekle," dedi. "Önce kucağındakileri indireyim. Halıya gereğinden fazla toprak taşımanı istemem."

"Kova diye bir şey duymadın mı sen? Daha az önce beni bir havuza attın ve kafama bir kalıp sabun fırlattın. Şimdi daha önceki hâlimden daha kirliyim."

"Hayır," diye homurdanarak beni yuvarlak ve gereğinden fazla büyümüş kök sebzelerden tek tek kurtardı. "Az önce kusmuk, öfke ve ölü şeyler kokuyordun. Şimdiyse toprak kokuyorsun. Bu koku beni sakinleştiriyor."

"Pek sakin göründüğün söylenemez."

Son sebzeyi de alıp diğerlerinin yanına büyük ahşap bir kâseye koydu. "Sakinim." Bana karanlık bir bakış attı. "Sadece sen diğer huylarıma tanık olmaktan kaçınacak kadar şanslıydın."

Şimdilik.

Bu söylenmemiş sözcük aramıza bir tokmak gibi indi.

Yanağımdan dökülüp çenemden düşen toprak kalıntılarını temizlerken ben de bakışlarımı onunkilerden ayırmadım. Benim de onun *sakin olmayan hâline* karşı test etmek isteyeceğim bazı huylarım vardı.

Homurdanarak gözlerini benden ayırdı ve odaya girdi.

Evin konforlu görünen iç kısmına bakarak üstümü silkeledim ve otların üstüne biraz daha toprak bıraktım. İçerisi özellikle Yanık tonlarında çeşitli organik mobilyalarla döşenmişti.

Yanık turuncu, sıcak kiremit rengi, siyah, bronz...

Alanın yarısını, duvar diplerinde devasa bir U şekli çizen üç tezgâhtan oluşan büyük bir mutfak kaplıyordu. Ortadaki tezgâh alanı ikiye ayırıyordu. Odanın sağ yarısını altlarında boşluk olmayan iki alçak koltuk ve küçük bir sehpa süslüyordu. Yerden bitmiş ve kabarık minderler ve tüylü örtülerle süslenmiş gibi duruyorlardı.

Sağ taraftaki çarpık merdiven üst kata çıkıyor olmalıydı. Bakışlarım pencerelere çevrildi. Dışarıdaki görüntüyü çarpıtan sarımsı kahverengi camları vardı. Bu küçük evin diğer her şeyi gibi ilginç ve organik görünüyorlardı.

Asıl dikkatimi çeken şey, pencerelerin pervazlarına sıralanmış yontma taşlar oldu. En büyüğü yumruğum kadar olmak üzere, her biçim ve boyutta Kılıçtırpanlar. Hiçbiri bir diğerine benzemiyordu. Bazılarının diğerlerinden daha fazla dişi, kuyruklarının ucunu süsleyen daha fazla ya da daha az mızrağı vardı. Kendilerine ait birer hayatları ve kişilikleri vardı âdeta.

"Burası neresi?" dedim eşikteki yerimden kıpırdamadan.

"Burası annemin inziva yeriydi," dedi Kaan bir sebzeyi akan suyun altında duruladığı kurnanın başından. Sebzeyi başka bir kâseye koydu, sonra da bir başkasını alıp yıkamaya başladı.

Yeriydi...

Annesinin öldüğünü bilmiyordum. Üç krallığı üç Vaegor kardeşin yönetmesi dışında, Yanık'ın hükümdarlarının tarihini hiç araştırmamıştım.

Şimdiyse araştırmış olmayı diliyordum.

Göğsüme oturan ve rahat nefes almama engel olan ağırlıktan kurtulamayarak etrafıma bakındım. "Bu tünü geçirebileceğim başka bir yer var mı?"

Kaan sebze durularken duraksadı ve kafasını hafifçe çevirerek sordu. "Başka bir yer mi?"

Oğlunu öldürmenin hayalini kurduğum bir kadının sıcak ve yuva hissi veren evine girmek hiç doğru gelmiyor.

Duvarlarda asılı olan sanat eserlerine bakarak, "Burası bir aile yuvası hissi uyandırıyor," diye mırıldandım. Çarpık girintiler ve raflar ancak çok kıymetli yadigârlar olabilecek, irili ufaklı bir sürü şeyle doluydu. "Ben aileden değilim."

Kaan'ın hiç beklemediğim bir anda yükselen boğuk homurtusu beni yerimden sıçrattı ve hızla ona döndüm. "İçeri gir, Mahkûm Yetmiş Üç. Yoksa bu öğünü de kaçıracaksın."

Omuzları gergin ve kaskatı görünüyordu ve havada nefes alıp vermeyi güçleştiren bir gerilim vardı. Bir yanım ona bana verdiği emirde boğulmasını ve acı içinde gebermesini dilediğimi

söylemek istiyordu ama midem artık uyuyan bir ejderhayı bile uyandıracak kadar fazla gurulduyordu.

Tek kaşını kaldırdı.

Gözlerimi devirdim. Alt dudağımı ısırdım. Bu durumu kaburgalarımın altına rahatlıkla sığabilecek bir şekle sokmaya çalışıyordum.

Kuzey gelenekleri hakkında fazla bilgim yoktu ama barınak karşılığında bir şey teklif etmemenin kabalık kabul edildiğini okumuştum bir yerde. Belki de cevap burada saklıydı. Belki de burada kaldığım süre boyunca Kaan'ın kanını dökmemeliydim.

Sanırım bu yakışıksız olurdu.

"Annenin çatısı altında geçireceğim zamana karşılık teklif edecek bir şeyim yok."

Kısa bir sessizlikten sonra Kaan kafasını biraz daha –sadece göz göze gelebileceğimiz kadar– çevirdi. "Adın yeterli olur."

Adım...

Ağzımı açtım, sonra vazgeçip kapattım, ardından kafamı salladım ve bir nefeste, "Raeve," dedim.

Yüzü bembeyaz oldu.

Ağır ağır, derin bir nefes aldı. Çok uzun zamandır dört gözle beklediği bir yemeği mideye indirir gibi. "Sadece Raeve mi?"

Ruhumda yanan bir çığlık gibi bir isim daha cızırdadı.

Ateş Kuşu.

Ateş Kuşu.

Ateş Kuşu.

"Sadece Raeve," dedim diğerini geri iterek. Çok uzaklara.

Başını ağır ağır sallarken âdemelmasının inip kalktığını gördüm. "Pekâlâ, sunu için teşekkürler," dedi ve daha yumuşak bir sesle, "Raeve. Lütfen annemin evine buyur," diye ekledi.

Adımı büyük bir özenle ve üstüne basarak telaffuz etmesi karşısında sırtımda bir ürperti –yok saymaya çalıştığım bir duygu– hissederek eşikten içeri adım attım ve sıcacık bir kucaklaşma hissi veren odaya girdim. belki de tedirginliğimin nedeni buydu. Kimseyle kucaklaşmamıştım, şeyden beri—

Boğazımı temizleyerek çenemi kaldırdım ve ortadaki tezgâha doğru yürüyüp her biri tek bir kütükten yontulmuş gibi görünen bol yumrulu taburelerden birine oturdum.

Kaan sebzeleri durulamaya kaldığı yerden devam ederken dakikalar geçmek bilmiyordu. Yıkama işi bitince yerini zihnime not ettiğim bir bıçakla sebzeleri doğramaya başladı ve ardından hepsini su, otlar ve tuzla birlikte büyük bir tencereye attı. Tencereyi ocağa yerleştirip üstünü bir kapakla örttü.

Ardından ocağın şişkin metal karnındaki ızgaralı küçük kapağı açtı ve cebinden çıkardığı element kutusunun kapağını parmağıyla yukarı itti. Bir alev soğanını açıklıktan içeri yönlendiren ve önceden yığılmış çalı çırpı yığınını tutuşturan cızırtılı bir sözcük mırıldanırken dikkatimi başka yere çevirdim.

Metal ızgarayı kapattıktan sonra bana döndü ve ben pencereden dışarıdaki dünyaya bakarken, gözleri bir süre yüzümün yan tarafında dolaştı. Oda artık kararmaya başlamıştı, sayıları gittikçe artan bulutlar, ızgaradan süzülen turuncu yansımalar dışında ışığın büyük kısmını emiyordu.

Kaan element kutusunun kapağını geri kapattı. "Ateşten hoşlanmıyorsun."

"Aletleri beyinlerinden büyük olan erkeklerden hoşlanmıyorum." Ona gözleminin kellesini uçuracağını umduğum sert bir bakış attım. "Ne yazık ki bu nüfusun yarısını eliyor."

Bir süre hiddetli çıkışımın kurbanı derin bir sessizlik oldu.

Kaan kollarını göğsünde kavuşturmuş beni izliyordu. Gözünü bile kırpmadan.

İnatla.

Ben de ona aynı yoğunlukla karşılık veriyor, konuya tekrar el atmaya karar vermesi ihtimaline karşı, üstüne savuracağım iğneli sözlerimin uçlarını sivriltiyordum. Üzerine hiç de vazife olmayan konuya.

Dilini ayıplar gibi şaklattıktan sonra ortadaki orta tezgâhın etrafından dolaştı.

Hiç kıpırdamadan göz ucuyla kapıya gitmesini, eyer heybelerini alıp uzun, minderli sedirin üstüne koymasını izledim. Daha küçük olan heybeyi benim oturduğum tezgâha getirip açtı. Bir süre arandıktan sonra heybenin içinden çıkardığı ve düzenli bir şekilde sıralanmış aletleri muhafaza eden deri ruloyu açtı. Bir gözden küçük bir çekiç, bir diğerinden uca doğru gittikçe incelen bir çivi aldı ve çenesiyle ellerimi işaret etti.

Kaşlarımı çatarak ellerimi ona doğru uzatırken, bağlı bileklerimin arasına kıstırdığım ejderha pulunu çok geç hatırladım.

Yüreğim öyle bir hızla ağzıma geldi ki az kalsın nefesim kesiliyordu.

Kahretsin.

Kaan ellerimi katlı bir kumaş parçasının üstüne yerleştirirken içimden pulu fark etmemesi için dua ettim. Sonra çiviyi sağ kelepçemin mandalına yerleştirip çekiçle vurdu.

Mandalın dışarı doğru kayarak kelepçeyi gevşetmesine ve iki yana oynatarak bileğimden çıkarmasına müsaade etmesini kaşlarımı kaldırarak izledim. Gerçi sol bileğime yönelecek gibi durmuyordu.

"Ya diğeri?" dedim hâlâ bağlı olan ellerimi ona doğru uzatarak.

Ellerimi geri itti. "Belki tuhaf gelecek ama akciğerlerimden kıyma yapılmasını isteyecek ruh hâlinde değilim."

"Peki ya iplerim?" Ellerimi tekrar göğsüne doğru ittim. "Biraz önce elime seni uçurumdan aşağı itme fırsatı geçmesine rağmen bunu yapmadım." Tek nedeni kene hikâyesinin dikkatimi dağıtmasıydı ama Kaan'ın bu daha ince ve biraz utanç verici detayları bilmesine gerek yoktu. Genelde... can almak konusunda bu kadar kötü değildim. "Herhalde ellerim biraz daha özgür kalmayı hak ettiler. Küçük bir iyi niyet göstergesi olarak?" dedim göz kırparak.

"Ayağını uzat," deyince yüzümü buruşturdu.

"Yaratıcılar aşkına, beni ne sanıyorsun? Çamurlu ayağını biçimsiz, şirin tezgâhların üstüne uzatacak pis bir hayvan mıyım ben?"

Kaşlarını çattı. "Biçimsiz olduğunu mu düşünüyorsun?"

Omuz silktim. "Birazcık."

"Hah," dedi kalın kaşlarının arasında derin bir çizgi belirirken.

"Ama mütevazı görüşüme göre, bu şirinliğini artırıyor. Keşke bende de bundan bir tane olsaydı."

Sanırım edinebilirdim, tabii taşı şekillendirme konusunda azıcık bile yeteneğim olsaydı. Bulder'ı bu kadar çok dışlamanın olumsuz tarafı sadece birkaç sözcüğü kabaca kullanabiliyor olmam ve hiçbirinde yeterince iyi olmamamdı.

Ve bir de artık böyle bir tezgâhı koyacak bir evimin olmaması.

Of.

Kaan boğazını temizledi ve elini tezgâhın üstüne vurdu. "Ayağın dedim, Raeve. Çorba yanmadan."

Hem üstünlük taslamayı seviyordu *hem de* kötü bir dinleyiciydi...

Kesinlikle ölmesi gerekiyor.

"Pis ayağımı annenin tezgâhının üstüne koymayacağım, Kral Kaan Vaegor. O kadar."

Başını yana yatırdı. "Ve ben de kafama beni bayıltacak ve senin çekmeceden bir bıçak çalıp gırtlağımı kesmene ve kaçmana imkân yaratacak şiddette bir tekme yeme ihtimaline karşı önünde diz çökmeyeceğim."

Açıkçası, yerinde bir kaygı.

"Ayağın dedim. Tabii eğer şık halhallarının durmasını istiyorsan başka," deyince kahrolası şeyi tezgâh yerine yanımdaki tabureye uzatarak yüzeyine toprak bulaştırdım.

Kaan bana dik dik baktı.

Ona gülümsedim.

"Çok inatçısın," dedi yerinden kalkıp taburenin önünde eğilirken.

"Bunu söylemen ne hoş. Silahımı her gün bilerim."

"Belli oluyor," diye mırıldanarak prangayı derisi soyulmuş bileklerimden sırayla çıkardı. İşi bitince aletlerini tekrar rulonun içinde yerleştirdi ve topladığı ruloyu çantasına kaldırdı. O anda dolu çantanın içinden bana doğru bir soğuk hava dalgasının geldiğini hissettim.

Kaşlarımı çatarak bakınca, çantanın içinde gümüş rengi parlayan bir şey gördüm. Kalbimi durduran bir şey. Sonraki sözlerim ağzımdan bir testereyle kesilmiş gibi pütürlü çıktı. "Orada başka ne var?"

"Seni hiç ilgilendirmez."

"Kıymetli aykırığın mı?"

Kaan bana beni iliklerime kadar ürperten bir bakış attıktan sonra çantanın kapağını örttü. Bana arkasını dönerek ocağa gitti, tencerenin kapağını kaldırdı ve çorbayı karıştırdı.

Yüzüme düşen kuru saçları üfleyerek uzaklaştırırken bakışlarım çantayla Kaan arasında gidip geliyordu. Tırnağımın kenarındaki deri parçasıyla oynayarak ayağımla tempo tutarken, göğsümdeki ağırlığı gidereceğinden emin olduğum derinlikte bir nefes aldım.

Ama işe yaramadı.

Aykırıkları hangi düşmüş yaratıktan koptuklarına bağlı olarak farklı renkler taşırdı. Madenlerde çalışanlar tarafından kazı sırasında bulunan unutulmuş zamanlarda düşmüş çok eski ayların kalıntılarından geliyordu çoğu aykırığı.

İnsanlar tarihimizi parşömenlere yazmaya başladığından beri sadece üç aydüşüşü kayda geçmişti ve üçü de yakın sayılabilecek zamanlarda yaşanmıştı.

En çok üç safha yaşında ergen bir Kılıçtırpan, Boltanik Ovaları'na düşmüştü. Duvarın kocaman bir parçasını göçertecek büyüklükte bir Kızgınkursak gökyüzünü ta Hun'dan görülen bir toz ve kum bulutuna boğmuştu. Ve bir *Aytüyü*... Bir milyon safhadır düşen ilk ay oydu. Belki de daha uzun süredir.

O canavar da küçük değildi ve düşüşü pek hafif olmamıştı.

Kıyamete yakın artçı şoklara neden olmuştu.

Aurora şeritleri gibi gümüş rengi olan o hayvan yerçekimi onu ellerinden kaçırdığı zaman bin ayın ışığıyla parlıyordu. Düşmeden ve Gölge'deki derin çukurunda koca bir şehrin yaşayabileceği büyüklükte bir krater açacak kırıklara ayrılmadan önce.

Ya da en azından bana öyle söylenmişti.

O Aytüyü'nün kırıklarını daha önce, sayamayacağım kadar çok kez yeniden baştan yapıldığım bir yerde görmüştüm. Bana acı vermeyen sayılı ışık biçimlerinden biri olan o ihtişamlı kırıkları.

Kaan'ın yirmi safhadan uzun zaman önce gökyüzünden kopan düşmüş bir Aytüyü'nün parçalarını neden topladığını bilmiyordum ama içimden bir ses, bunun en iyi deri çantasında gizlenerek saklanan bir sır olduğunu söylüyordu.

Sırf bu nedenden dolayı, sessizliğin hüküm sürmesine izin verdim.

Raeve

34. BÖLÜM

Orta tezgâhın diğer tarafında duran Kaan dikkatini çorbayı karıştırmakla ve Rygun'ın pullarından birini, yuvarlak ağızlı bir aletle ısırık büyüklüğünde hilaller yontarak bıçağa dönüştürmek arasında paylaştırıyordu.

Çoğu ejderhapulu bıçakların keskinliklerini sonsuza dek koruduklarını göz önüne alındığında, el altında hazır bir Kılıçtırpan pulu kaynağı olması faydalı olmalıydı. Ayrıca ejderhapulları diğer tüm metallerden daha hafif ve düzgün biçimlendirildiklerinde daha sert olurlardı. Soluk'taki yüklü fiyat etiketlerine rağmen, zulamda bir sürü bulundurmamın nedeni de buydu zaten.

Eskiden.

Lanet olsun ki *eskiden.*

Muhtemelen şu anda çoğu Rekk'in elindeydi, siktirsin. İçlerinden birini gırtlağından içeri itmek ve nefesinin kesildiğini görmek için sabırsızlanıyordum.

Saçları yüzüne düşmüş olan Kaan bıçağı her açıdan inceliyordu. Siyah tuniğinin dirseklere kadar sıyrılmış kolları, damarlı önkollarını boydan boya kaplayan yara izlerini açıkta bırakıyordu. Tuniğin yarısı açılmış düğmelerinin arasından elindeki aleti her bastırışında gerilen göğüs kasları görünüyordu. Başparmak tırnağı büyüklüğünde bir pul parçası daha koptu ve üstünde çalıştığı büyük çömlek kabın içine düştü.

Bakışlarımı fokurdayan çorba tenceresine çevirdim. Tıngırdayan kapağın etrafından buharlar yükseliyordu...

Onu öldürmek her saniye biraz daha zor görünmeye başlamıştı.

Yanında boncuklu askerler olmamasını yadırgamıştım. Güçlü bir maiyeti yoktu. En azından yolculuğunun benimle paylaştığı kısmında. Gerçi korunmayı kendisinin talep etmemesinden kaynaklanıyor olabileceğini de düşünmeye başlamıştım. Belki de becerilerinden çok emin olduğu için, yanında ona fazlalık gelecek perileri sürüklemek istemiyordu.

Bakışlarım çantasına kaydı...

Ya da belki de tebdili kıyafet yolculuk etmesinin nedeni *ay kırıkları* topladığını halkın bilmesini istememesiydi.

Her hâlükârda iyi bir bıçağı nasıl yontacağını bildiği kesindi.

Bıçağa doğru bir bakış daha attım. Kaan şık silahı pul artıklarıyla birlikte kâseye koyup dip taraftaki ulaşamayacağım tezgâha kaldırırken içim kıskançlıkla dolu.

Akıllı tiran kral.

Ocağa yaklaştı ve yemeğimizin kapağını kaldırdığı anda havaya yükselen buharı eliyle dağıtarak mis kokulu karışımı tahta bir kaşıkla karıştırdı. Çorbadan bir kaşık aldı ve üfleyerek dudaklarına yaklaştırdı ve o çorbayı yudumlarken—

Midem guruldadı ve sesi bastırma umuduyla öksürsem de Kaan çoktan tek kaşını kaldırmıştı ve bana yok saydığım bir bakış atıyordu.

Keşke bu kadar aç olmasaydım. Eninde sonunda öldürme ve işi sağlama almak için kafasını gövdesinden ayırma niyetinde olduğumdan birinin yemeğini kabul etmek yanlış geliyordu.

Kepçeden görenin içini kıpırdatan dumanlar yükselerek iki çömlek kâseye bol parçalı çorba doldurdu. Midemden yine bir gurultu yükseldi. Kâsenin içine bakır bir kaşık koyup bana doğru iterken yanaklarım yanıyordu. İkinci kâseyi sağ tarafıma bırakıp yanımdaki tabureye çöktü ve yemeğini kaşıklamaya başladı.

Bakışlarım adamın profili... kâsem... kaşığım... ve iple bağlı ellerim arasında dolaştı.

Pekâlâ.

Kaşığın sapını beceriksizce tutarken kollarımı sağa yatırdığımda çorbayı ağzıma *ulaşabileceğini* tahmin ettiğim bir açıyla kaşıklayabileceğimi keşfettim.

Muhtemelen.

Kâseden küçük bir kaşık alıp öne eğildim—

Kaşık parmaklarımın arasında sallandı ve çorba etrafa saçıldı.

Dişlerimi sıkarak tekrar denedim ve bu kez kaşığı açık duran ve dili dışarı sarkan ağzımın yarı mesafesine kadar getirmeyi başardım ama elimden kaydı ve kollarım ve göğsüm çorbayla yıkandı.

Kaşığım sabrımın son kırıntılarını da yanına alarak tangırtıyla yere düştü.

Tabureden kalkmak için hareketlendim ama Kaan beni yerimde tutmak ister gibi elini omzuma koydu. "Ben alırım—"

Kafamı hızla çevirdim ve ne yaptığımı ancak olan olduktan sonra anlayabileceğim bir süratle dişlerimi önkoluna geçirdim. Ağzımda kanının tadını duyduktan ve Kaan beni ayağa kaldırıp sırtımı bir duvara, uyluğunu bacaklarımın arasına dayadıktan sonra. Ellerimi başımın üstünde birleştirip güçlü eliyle çenemi kavradı.

Vücutlarımız birbirine yaslanmıştı ve sıkılı dişlerimizin arasından boşalan nefeslerimiz birbirine karışıyordu.

Kalan son ışık da odadan çekilirken burunlarımız ve alınlarımız çarpıştı. Artık içerisi ocağın ateş yanan karnından dökülen ışık dışında karanlıktı ve o karanlıkta Kaan üstüme dökülen öfkeli bir gölge, gözleri yanan iki kor gibi görünüyordu.

"Demek sert oynamak istiyorsun, Ayışığı? Sert oynayabiliriz. Ama önce yemeğini ye."

"Bu bir emir mi, *Majesteleri?*"

Vücudu sert ve dirençli –ve fazla sıcak– bir kuvvetle benimkine bastırılırken, gözlerindeki kızıl beneklerin büyüdüğüne yemin edebilirdim.

Ama yeterince sıcak değil.

"Birilerinin seninle *ilgilenmesiyle* sana emretmesi arasında fark vardır. Bunu öğren."

Neşesiz bir ses çıkararak güldüm ve çenemi öne uzattım. "Bana bir kâse çorba veriyor ve bağlı ellerle yememi bekliyorsun. İlgilenme anlayışın biraz çarpık anlaşılan."

Bunu düşündüğüme inanamıyordum ama kelepçelerimi özlemiştim. Daha doğrusu aralarında gerili olan zinciri. En azından bir şeyler yapabiliyordum. Gerinmek gibi. Kaşınmak gibi. Şimdi ellerim birbirine o kadar yakın bağlanmıştı ki

eninde sonunda helaya gittiğim zaman kıçımı silmek zorlu bir tecrübe olacaktı.

"*Yardıma* açık olmayı dene, Raeve. İşinin ne kadar kolaylaşacağını görüp şaşırabilirsin. Yardımımı rica etmek seni güçsüz yapmaz. *Gerçek* yapar."

Ona tiran bir Vaegor Kralı'nın yardımını istemediğimi söylemek için ağzımı açtım anda midem istenmeyen oyunu kullanarak tekrar guruldadı.

Çatıda, daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemeyen gürültülü ve öfkeli bir ses patladı.

Yüreğim ağzıma geldi ve Kaan'dan ayrılan bakışlarım odanın içinde dolaşmaya ve yıkılmak üzere olduğundan emin olduğum duvarlarda çatlaklar aramaya başladı.

Yoksa bir ay mı düştü?

Kaçıyor olmamız gerekmez mi? Bir masanın altına saklanmamız?

Bu herif neden bu kadar sakin?

"Sadece ağır bir sağanak," diye homurdanırken sesi paniğe kapılmış kalbimde şefkatli bir dokunuş etkisi yarattı.

Vücudum gevşedi.

Ah.

"Çok... gürültülüydü," dedim duvarlarda çatlak aramaya devam ederek. "Bir ayın düşmediğinden emin misin?"

"Kesinlikle. Güvendesin."

Yakıcı gözlerine dik dik baktım. "Tartışılır."

"*Güvendesin* dedim."

"Çünkü bana bir şey için ihtiyacın var. Hep öyle olur. Nedir? Sence de artık açıklamanın zamanı gelmedi mi? Beklentiler seni sırtından vurdukları zaman daha çok *can yakarlar*."

Kaşları çatıldı. "Senden tek istediğim, kahrolası çorbanı içmen. Ve bu tünü daha fazla kan dökülmeden atlatmak. Zorlandığını tahmin ettiğim bir husus."

Gözlerim kısıldı ve bakışlarında bir çatlak aradım ama sadece taş gibi sağlam bir inanç bulabildim. "Hakkını vermeliyim, iyi bir yalancısın."

Göğsünden bir homurtu yükseldi ve bileklerimi bırakarak geri çekildi. Tuhaf bir nedenden, neredeyse bir dikiş açılmış gibi, nefesim bir anda özgürlüğünü ilan etti.

Kaan olduğu yerde döndü, kaşığımı yerden aldı ve muslukta durulayıp kâseme geri bıraktı. Taburesine yerleşip duygularını ele vermeyen ve tavanı döven yağmurla tezat oluşturan bir sessizlik içinde çorbasını içmeye devam etti.

Hava her geçen saniye biraz daha geriliyordu.

Bakışlarım kolundaki ısırık izine ve yere damlayan kana kaydı. Hâlâ dudaklarımda olan kanına.

Yüzümü buruşturdum.

Annesinin evinde kanını akıtmıştım. *Kahretsin.* Üstelik her yere çorba dökmüştüm.

Boktan bir misafir olduğumu anlaşılmıştı.

Midemden bir gurultu daha yükselirken artık burada olmayan güzeller güzeli Essi'mi düşündüm. Bizim için sık sık bir şeyler pişirirdi. Pazardan eve getirdiğim farklı yiyeceklerle denemeler yapmaya bayılırdı.

Ona her seferinde teşekkür eder, çabasını takdir ettiğimi gösterirdim.

Çorbayı önüme koyduğu zaman Kaan'a teşekkür etmediğimden emindim. Taburede bir miktar konforla tünediğim yerden çorbayı pişirmesini izledikten sonra hemen kaşığımla boğuşmaya başlamıştım.

Vay canına.

Gerçekten de boktan bir misafirdim.

Heriften ve temsil ettiği her şeyden nefret etsem de en azından ikimiz için pişirdiği enfes kokulu yemek için minnetimi göstermem gerekirdi. Ve ağzıma götürme çabamda azmetmem.

Derin bir iç çekerek duvardan doğruldum ve taburedeki yerimi aldım. Yüzümde kanı hâlâ dururken, "Saygısızlık ettiğim için özür dilerim. Ve bu öğün için teşekkürler. Emeğini takdir ediyorum," dedim.

Kaşığı havada kaldı. "Benim için zevk, Raeve."

Başımı hafifçe eğdim, saçımı bir baş hareketiyle omzumun arkasına ittikten ve Kaan'a çekingen bir bakış attıktan sonra öne eğildim, dudaklarımı büzdüm ve yüzümü kâseye yaklaştırıp büyük bir yudum içtim.

Dudaklarımdan bir inilti yükseldi.

Bu.

Çorba.

Enfesti.

Ne fazla yoğun ne de fazla tuzluydu. İçine hangi otları attıysa, lezzetleri belli belirsiz hissediliyordu. Limona benzer bir lezzet de almıştım. Ne olduğunu bilmiyordum ama hoşuma gitmişti.

İkinci muhteşem yudumumu yutarken, Kaan kendini tutamayarak gökyüzünün gümbürtüsüyle yarışan derin ve çatallı bir kahkaha attı.

Yanaklarım ısındı ve az kalsın ona bir kez daha çıkışacaktım ama sonra gülüşü kaburgalarımın alt kısmına dolanan ve boğazımdan yukarı doğru yükselerek ve ağzımdan, burnumdan bütün masaya yayılacak kadar çorbanın püskürmesine neden olarak fırlayan kalın bir kurdele etkisi yarattı.

Burun deliklerim alev püskürtüyormuş gibi yanıyordu ama bütün vücudum sarsılarak gülmemi durduramıyorum.

Daha önce hiç böyle gülmemiştim. Tam anlamıyla yani. Böyle bir duygu olduğunu bilmezdim...

Böyle iyi bir duygu.

Neden bu kadar iyi geliyor ki?

Yanaklarımdan yaşlar akıyor, burnumdan ve çenemden çorba damlıyordu ve kahkaham boşalmaya devam ederken karnım acıyordu.

Yanımdaki erkeğin sessizleştiğini fark etmem biraz zaman aldı.

Gülüşüm azalarak durdu ve yüz kaslarım gevşedi. Gözlerimi açarak yan gözle Kaan'a baktım.

Kalbim duracak gibi oldu.

Beni, kalbimi kaplayan sayısız nasırdan birini soymakla tehdit eden bir dikkatle izliyordu. Göğsümü ezen bir bakışla. Ve ruhumu.

Tek bir darbeyle omurları, kalp kaslarını ve dizlerin bağını çözen türden bir bakış.

Aramızdaki hava bir anda, benim dolduracak cisme sahip olmadığım bir şeyin açlığıyla boşalır gibi oldu ve onun hakkında yanılmış olabileceğimi fark ettim o anda. Beni Clode veya Bulder'a yatkınlığım ya da rahatlıkla can alabildiğim için istemiyordu. Benden çok çok daha kötü bir şey istiyordu...

Beni.

Sadece beni.

"Bunu yapma," diye çıkıştım.

"Ne yapmayayım?"

"Samimiymişiz gibi davranma. Değiliz. Seni tanımıyorum, sen de beni tanımıyorsun. Şu anda bile kafamın içinde ölümünü planlıyorum."

Çenesinde bir kas seğirdi ve gözlerinde beni iliklerime kadar donduran bir şey yanıp söndü. "Elbette."

Boğazımı temizleyerek gözlerimi kaçırdım ve bakışlarımı önümdeki çorbaya diktim. Yine derin bir sessizliğin ardından tezgâhın üstündeki bir beze uzanıp ağzımı sildi.

Onu durdurmadım.

Kaşığımı alıp beni küçük bir çocuk gibi beslemesine de engel olmadım. Kâseye biraz daha çorba doldurup onu da bana yedirdikten sonra musluktan taze doldurduğu bir kap suyu önüme koymasına da.

Yemeğim bitince tuniğime dökülen çorbayı silmesine de engel olmadım. Beni çarpık basamaklardan yukarı çıkarıp bir tarafı uzun bir tarafı kısa olan yamuk bir kapıdan geçirmesine ve yine yamuk bir penceresi ve üstü içine gömülmeye yetecek kadar minder ve örtüyle kaplı büyük bir ot şiltesi olan, rahat görünüşlü bir uyku odasına sokmasına da.

Onun gibi kokan bir uyku odası.

"Tek çıkış merdivenden ve arka kapıdan. Tabii beni sessizce aşmayı başarabilirsen çünkü ben de aşağıdaki sedirde uyuyor olacağım. Kaçmayı başarırsan izini keyifle bulurum, bu yüzden keyfine bak."

"Hela?"

"Şurada." Küçük ve yine tuhaf biçimli bir kapıyı işaret etti. Aynı anda çakan şimşek güzel ve kaba yüzünü, hatlarını daha ürkütücü kılan bir ışıkla aydınlattı.

Bağlı ellerimi kaldırdım. "Bunlarla nasıl—"

"Bir yolunu bulacağından eminim," dedi ve beni yerimden sıçratacak bir sertlikle kapıyı suratıma çarptı.

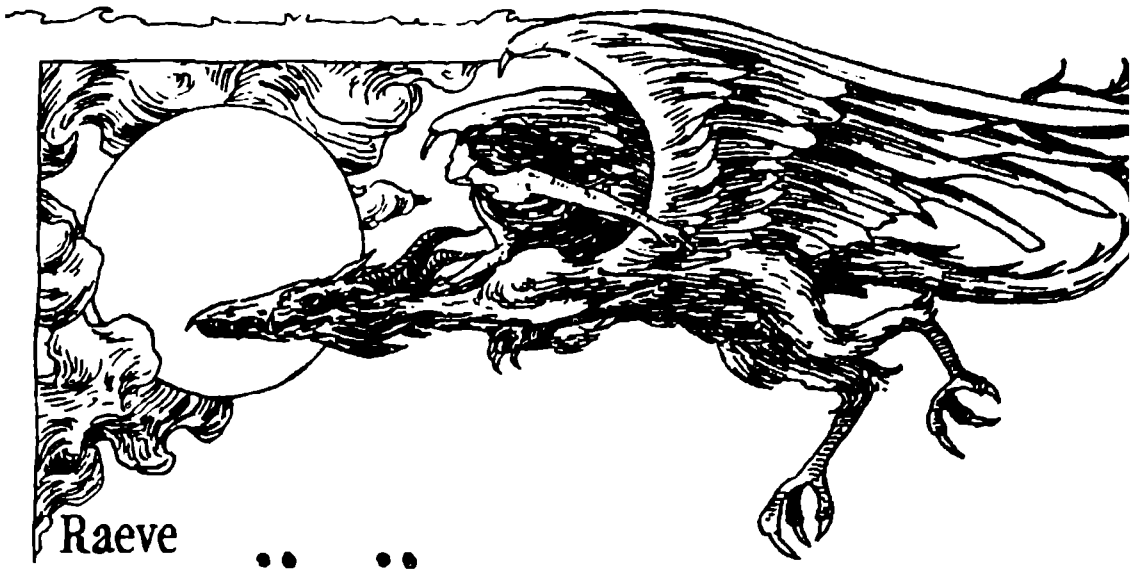

Raeve

35. BÖLÜM

Bağlı bileklerimin arasına kıstırdığım pulu ittirerek kucağıma düşürdüm ve dizlerimin arasına sıkıştırıp işe koyuldum. Gözümü kapıdan ayırmadan bileğimdeki ipi pulun ince kenarına sürterek telleri milim milim kesmeye başladım.

İp beklediğimden çok daha hızlı kesiliyordu ve ip hızla koparken elim kaydı ve—

Pul kolumu kesince derin bir nefes aldım ve acıyla haykırmamak için elimi ağzıma bastırdım.

Siktir, kahrolası ejderha taşakları aşkına!

Lanet olsun, Raeve...

Bağları dişlerimle çekerek çözdüm ve elimi kesiğin üstüne bastırdım. Parmaklarımın arasındaki boşluktan sızan kan ot şilteye damlıyordu.

İç geçirdim.

Sanırım *bu tün daha fazla kan dökmek yok* kuralını çiğnemiştim.

Kendimi dışarı atmanın zamanı kesinlikle gelmişti.

Banyoya koştum, loş ışıkta güçlükle seçilen bakır musluğu çevirdim ve elimi akan suyun altına sokup temizlemek için çabalamaya başladım. Tuniğimden yırttığım şeritle yarayı sardım ve dişimle çekerek düğüm attıktan sonra eserime gülümseyerek baktım. Kaburgalarımın altında heyecandan başımı döndüren zafer fişekleri patlıyordu.

Kendimi yaralamış olabilirdim ama özgürdüm.

Özgür!

Evet! Artık tek yapmam gereken buradan kaçmaktı.

Helaya girdim ve kıçımı rahat bir şekilde silebilmenin tadını çıkardım. Saçlarımı kulaklarımın arkasına ittikten sonra uyku odama döndüm ve hâlâ kapalı olan kapıya bir bakış daha attım.

Dikkatim ot şiltenin ucundaki çekmecelere yönelince ilkini araladım ve içinde öleceğimi sandığım, tenimi dağlayan giysiden daha rahat bir şey aramaya başladım. Kendime tereyağı yumuşaklığında bir siyah gömlek buldum. Altına da, yine bir o kadar yumuşak kumaştan, nispeten kısa –Kaan'ın diz hizasında kesilmiş olsa gerekti– bir pantolon.

Pantolon muhtemelen üstümden dökülecekti.

Omuz silkerek yine de giyerken düşmesini önleyecek büzgülü bir kuşağı olduğunu keşfettim.

Yatağa doğru yaklaşırken saçlarımı üstüme birkaç beden büyük gelen gömleğin içine soktum. Nemli sıcaklığa rağmen battaniyeyi üstüme çekerek pulu ve kestiğim ipleri yanıma sakladım. Gözlerim kapıdaydı.

Kaan'a uykuya dalması için zaman tanıyarak krem ve eriyik taş kokusu arasında bekledim.

Fırtına âdeta uluyor, çatıyı döven ve cama vuran yağmur dinmek bilmiyordu. Karanlık ve kasvetli odada tırnak kenarlarımdaki etleri koparark ve Essi'yi öldürüp benim de sırtımı paramparça eden adama yapacaklarımın hayalini kurarak zaman öldürmeye çalıştım.

Peşine düşeceğim, Rekk Zharos.

Pislik herif.

Ama önce bir kralın elinden kaçmam gerekiyordu.

Ağır ağır nefes alarak kapıyı hafifçe araladım. Zihnim sakinleşmiş, iş üzerinde olduğum zamanlarda çekildiğim o yere sinmişti.

Sağ elimde sıkı sıkı tuttuğum pulla, hareketlerimi yapıyı âdeta kamçılayan fırtınanın yırtıcı ritmine uydurmaya gayret ederek

ve dengemi sağlamak için sol elimle duvara tutunarak merdivene doğru ilerledim. Yumuşak ve yavaş hareketlerle basamakları inmeye başladım ve zemin kata sadece dört basamak kala çakan bir şimşek odayı aydınlattı.

Ve de *onu.*

Fırtına gümbürtüsü arasında Kaan Vaegor'un uzun sedirde uzanan görüntüsü karşısında yanaklarım ısındı.

Çıplaktı.

Bir şimşek daha ve kasıklarının üstüne örtülü, vücudunun *ismi lazım değil* kısmını kapatan ama yara izleri ile sıkı vücudunu açıkta bırakan tüylü küçük battaniyeyi gördüm.

Yaratıcılar aşkına.

O kadar iriydi ki aralık bacakları sedirin ucundan aşağı sarkıyor, ayak tabanları yere değiyordu.

Gök bir kez daha gürledi ve bakışlarım yana eğik kafasının altındaki yastığa ve altına soktuğu kollarına çevrilirken güçlükle yutkundum.

Hayranlıkla başımı salladım.

Onun kokusunun sarmaladığı uyku odasında uyumasını bekleyerek otururken düşünecek çok zamanım olmuştu. O bana kibarlık ederken ben hiç nazik davranmamıştım. *Onun* nezaketini de hak edecek hiçbir şey yapmadığım şüphe götürmezdi.

Ya ben gülerken bana bakışı...

Nefesimi sessizce bırakıp adamın yüzünün gevşek hatlarını süzdüm. Gevşek ve huzurlu.

Dingin.

Parmaklarım karıncalanmaya başladı ama bu kez öldürme ihtiyacıyla değil. Avlamak üzere olduğum bir erkeği düşündüğüm zaman hep kapıldığım o hisle değil.

Parmaklarım bu kez *dokunma* ihtiyacıyla karıncalanıyordu. Kaşlarının sert çizgisi ve zamanında biri yumruklamış ve düzeltmekle uğraşmamış gibi hafif çarpık burnunun üstünde dolaşmak ihtiyacıyla.

Gür sakalının arasından kaymak ve tellerini çekiştirmek, sonra geniş omuzlarında ve sert kaslı göğsünde dolaşmak ihtiyacıyla. Karın kaslarının girintilerini okşamak ve battaniyenin altına uzanan o siyah tüy öbeğinin üstünden kayarak—

Yanaklarım bir kez daha yanmaya başladı.

Hayatım boyunca gördüğüm onca şey arasında, en muhteşemi bu adamdı. Artık ayrılmak üzere olduğumuz için bunu kendime itiraf edebilirdim.

Gitmem için bir neden daha.

Belki de iyi bir adamdı. İyi ve onurlu bir kral. Katları soyup gerçeği görecek cesaretim yoktu. Ben onun asla anlayamayacağı şekilde yaralıydım ve huzuru bulduğum tek kişilik bir varoluşa mahkûm edilmiştim.

Yani hayır, onu öldürmek istemiyordum. Artık değil.

Tek isteğim ondan kurtulmaktı.

Bakışlarım kapıya çevrildi ve son birkaç adımı parmak uçlarımda aşarak sedirin yanından geçtim. Elim kapı tokmağına uzanırken, zihnimde birkaç saat önce sarf ettiği sözcükler yankılandı. Söylediği zaman, aklım başka yerde olduğu için tam anlamıyla idrak edemediğim sözler.

Tek çıkış merdivenden ve arka kapıdan. Tabii beni sessizce aşmayı başarabilirsen çünkü ben de aşağıdaki sedirde uyuyor olacağım. Kaçmayı başarırsan izini keyifle bulurum, bu yüzden keyfine bak.

Ses tonundaki bir şey, bir *aydüşüşünün* bile onu beni bulmaktan alıkoyamayacağını ima eden kararlılığı hatırlayınca içim ürperdi...

Omzumun üstünden arkama bakarken kalbim tekledi.

Ve sonra bir kez daha baktım.

Kahretsin. Onu öldürmek *zorundaydım.* Yoksa ondan asla kurtulamazdım. Peşimi bırakmazdı. Söz verdiği gibi, *hakikaten de* başıma musallat olurdu.

Bu tuhaf his gırtlağıma oturdu. Et, kas ve kiriş katmanları arasından uzanıp soluk borumu kıskıvrak saran ve sıkan bir pençe gibi.

Nefesimi kesen.

Bu duygunun adının *tereddüt* olduğunu irkilerek fark ettim.

Bir kez daha.

Bununla ne yapacağımı bilmiyordum. Bu adamla tanışmadan önce hiç yaşamadığım bir duyguydu bu. Ben can alırdım. İşim buydu. Birinin ortadan kaldırılması gerekiyorsa, gider bunu hallederdim.

Bu kolay bir karar olmalıydı. Bu adam yolumdaki bir engeldi. Benim de onu yolumdan kaldırmam gerekiyordu.

Neden zorlanıyorum?

Gözlerimi sımsıkı kapayarak onun üç Vaegor kralından biri olduğunu öğrendiğim âna döndüm. Hissettiğim ve yaptığı söylenen tüm o korkunç şeylerin bilgisiyle harlanan o öfkeye.

Korkunç şeyler. Affedilemez gaddarlıkta şeyler.

Tiran Vaegor kardeşlerden biri eksilince dünya daha iyi bir yer olacak.

Evet. Olay buydu.

Durum bundan ibaretti.

Ağzımı bu düşüncenin sivri ucunun üstüne kapatırken kendi içime çekildim ve Kaan için hissettiğim yeni filizlenen duyguları sonunda içimdeki o sahilde yatan bir iskeletle baş başa kalana kadar kat kat soydum. Tomurcuklanan merakımı ve çekingen takdirimi bir araya toplayıp bir taşın etrafına sardım. Kararlı adımlarla, buzun altından, suyun içinden parlak ve cesur bir şey yükseliyormuş gibi dışarı uzanan gümüş ışık parçalarının arasından gölümün üstünde yürüdüm.

O parlak ve cesur şey beni *takip ediyordu* sanki.

Ürperdim ve taşı buzdaki bir delikten o karanlık boşluğa attıktan sonra ellerimi birbirine sürterek silkeledim.

İşte bu kadar.

Uğurlar olsun.

O büyük, ışıltılı varlık ani bir harekede ileri atıldı. Avının peşindeki bir yırtıcı gibi taşı kovalıyordu sanki. Delikten yukarı buzlu suyun fışkırmasına ve ayaklarımın etrafına kadar yayılmasına neden olan bir hareketliliğin ardından ışığı gölün derinliklerinde kayboldu.

Nefesim ciğerlerimde hapsolmuş gibi, kalbim hızla çarparak ve gözlerimi kırpıştırarak şu âna döndüm...

Daha önce attığım hiçbir şeyi kovalamamıştı. En azından benim fark ettiğim kadarıyla.

Omurgamdan yukarı bir ürperti tırmanırken kafamı salladım ve dikkatimi odaklayarak az önce olan her ne idiyse onu yok saymaya çalıştım.

İşi hallet.

Çık git.

Rekk Zharos'un peşine düş.

Katı bir kayıtsızlığa bürünerek ve titremeyen elimde Rygun'ın pulunu sıkı sıkı tutarak, sedirdeki uyuyan hedefime yaklaştım. Tek bir seri hareketle, at biner gibi Kral'ın üstüne çıktım ve keskin silahı gırtlağına dayadım—

Kaan'ın gözleri bir anda açıldı, cızırtılı iki kor kovası gibi parlayarak bana bakarken içimdeki göl bir anda *patladı* – az önce attığım karmaşık duygu bohçası üstüme fırlayarak kalbime çarptı ve boşlukların arasına akarak içime sızdı.

Kaan'ın gözlerindeki ateşi bir mızrak gibi böğrümde hissederek keskin bir nefes aldım. Bana bir hastalık gibi bulaşan, attığım zamankinin on katı güçte geri dönerek böğrümü delen *duyguyu.*

Ellerimi kaburgalarımın arasına uzatıp göğüs boşluğumda bir delik açma isteğimi bastırmaya çalışırken ağzımdan ağlamaklı bir ses yükseldi. Hızla çarpan organı bir böcek ısırığı gibi kaşıma ya da belki de parmaklarımı derine daldırıp bu hissi oyma isteğini.

Ağır. Şişkin bir his.

Canlı.

Kaan'ın burun delikleri şişti, bakışları yaralı kolumdan tekrar gözlerime çevrilirken, nefesim ciğerlerimi bir testere gibi ileri geri hareketlerle kesiyordu. Bir yandan dağılan kararlılığımı dürterek onu öldürme arzumun neden bir anda eriyerek ona daha yakın olma ihtiyacına dönüştüğünü anlamaya çalışıyordum.

Sadece *daha yakın* da değil...

Olabildiğince yakın.

Bu tuhaf onu öpme arzusu damarlarımda dörtnala koşuyordu. Birbirimize soyut bir boyutta kaynaşacağımız bir hızla çarpma arzusu. Tadını alma ve içimde hareket ettiğini hissetme arzusu...

Omurgamdan yukarı enfes, aç bir ürperti yükseldi.

O anda çakan başka bir şimşek bakışlarındaki sertliği aydınlattı ve bir anda ciğerlerindeki hava boşalmış gibi göğsü çöküverdi.

Aurora doğumundan bile daha ağır hareketlerle kollarını yastığın altından çekerek güçlü elini kalçamın üstüne koyup sıkıca kavradı. Diğer eli yüzümün yan tarafına uzandı ve yanağımı sarsıcı bir aşinalık hissi uyandıracak şekilde kavradı. Öylesine *doğru* bir histi ki sızlayan kalbimi paramparça etmek istedim. Çünkü besbelli allak bullak bir hâldeydi.

"Seni görüyorum, Raeve..."

Nefesim titrerken Rygun'ın pulu hâlâ boğazına yaslıydı. "Ben... ben neden bahsettiğini—"

"*Seni,*" diye hırladı ve gözlerinde ruhumu ezen bir alevle yüzümü daha sıkı kavradı. "Seni *görüyorum* işte."

Sesi açık bir yara gibiydi. Acı verici ve ürkütücü. Göğsümdeki hissin, yerinden söküp atmak için *yanıp tutuştuğum* daha derin ve daha yıkıcı bir zonklamaya dönüşmesine neden olacak şekilde acı verici. Ya da en azından aklımı uzaklaştırmak istediğim.

Fazla gerçekti. Fazla delici.

Ve bu...

Neden bu kadar doğru geliyordu bu?

Bir kez daha onu yıkıcı derecede çok ayrıntıyla aydınlatan bir ışıkla doldu oda. Güçlü ve gururlu vücudu sayılmayacak kadar çok yara iziyle kaplı, saçları dağınık ve dudakları benimkilere bastırıldığını, benimkilerle hareket ettiğini, benimkileri *esir aldığını* hayal ettiren kusursuz bir şişkinlikteydi...

Siktir.

"Neye ihtiyacın var, Ayışığı?"

Göğsümde saplı duran duygusal hançerin acısını yatıştırması umuduyla bu ilkel kaşıntıyı gidermeye.

El yordamıyla belimdeki kuşağa uzandım ve bağını çözüp gevşettikten sonra kalçamda duran elini alıp ön tarafıma çektim.

Titreşimi iki yana açık duran bacaklarıma yayılan ve şimdi aç bir ritimle atan hassas noktamla buluşan bir inilti yükseldi göğsünden. Gözlerim bağlı bir hâlde balıklama dalmak istediğim bir hissiyattı bu.

"Sana dokunmamı mı istiyorsun?"

Sözleri omurgama sürtünen bir çakmaktaşı etkisi yarattı.

Daha aşağıya.

Kaslarım gevşedi ve başımı hızlı ve umutsuz bir hareketle hafifçe eğerken etimin iyiden iyiye ısındığını hissettim. "Evet," dedim yalvaran bir sesle, kendimi olmasını istediğim yerde olmayan parmaklarına yaklaştırma çabasıyla kalçalarımı kıpırdatarak. "*Lütfen.*"

O hırlarken kalın erkekliğinin kıçımın altında şiştiğini ve inanılmaz derecede serleştiğini hissettim. Kalçalarımı bir kez daha sürtünce, bacaklarımın arasındaki o hassas noktadaki tüm sinir uçları alev aldı ve odada şehvetli bir çatlak oluşmuş gibi boğuk, baş döndürücü bir sesle inledim.

Kaan elini sızlayan bacak arama biraz daha yaklaştırarak tüylerimi diken diken ederken, tenimin muhtaç yumuşaklığımda bıraktığı kaba hisle meme uçlarım sertleşti.

Çok yaklaştığını bilmenin heyecanıyla her yerim zonkluyordu.

Çok yakın.

Parmağı ıslaklığımın üstünden kayarken nefesim yine tekledi ve nazik dokunuşu içimi aç bir haz patlamasıyla doldurdu.

"Durmamı istersen beni kes," diye inledi tek parmağını elmacıkkemiğimde dolaştırarak. "Altında *seve seve* kanımı akıtırım, bu yüzden çekinme."

"*Dokun bana,*" diye inlerken sesim tanımadığım bir tizlikte çıktı.

Kendimde hiç duymadığım bir tizlikte.

Parmakları iki yana açılmış bacak aramda dolaşarak, tüy gibi bir yumuşaklıkla, heyecandan kabaran yarığımın üstünden kaydı.

Zihnim bulanıklaşırken –*bomboş bir hâl alırken*– boğazımdan derin, sersemletici bir inilti daha yükseldi.

Etrafımda, tek bir enfes hareketle beni hem geren hem çözen ağır ve istikrarlı daireler çizerken, dudaklarından bir hırıltı döküldü. Diğer eli yüzümden aşağı, emanet gömleğimin altına kaydı ve sızlayan mememi avuçlayarak âdeta oyun oynadığı meme ucumdan bütün dokularıma elektrikli bir haz akımı yaymaya başladı.

Siktir.

Başımı arkaya yatırıp alt dudağımı dişlerimin arasına kıstırdım.

Ve kendimi ona teslim ettim.

Ben, "*Biraz daha*," diye inlerken mememin hassas ucunu hafifçe sıktı. Bütün dikkatimi memelerime kaydırarak zevkle iç geçirdim ve sonra iki parmağını içime ittiği anda ani bir şokla irkildim.

Parmaklarını derine doğru kaydırıp orada dururken şimşeklerin aydınlattığı gökyüzüne doğru inledim.

Orada kaldı.

Meme ucumu bir kez daha sıkarak zonklayan bacak arama akan yeni bir haz dalgası yarattı. "İstediğini al, Ayışığı."

Sözcükler içimde bir şeyi hareketlendirince zihnim aydınlık ve neşeli bir yere süzüldü.

Bir hayal, belki.

Tuz, baharatlar ve mis gibi tatlı çiçek kokan bir yere. Önemli olan tek şeyin... *bu* olduğu bir yere.

Biz.

Buzdan gölümün altından yukarı doğru yükselen o ışıklı düşünce sürgününden koptum.

O güzel ve imkânsız *doğruluk* hissini göğsümden söküp atmak için yanıp tutuşarak iki yana açık bacaklarımın arasındaki o büyük sarhoşluğun peşine düştüm. Anlamlandırabildiğim baş döndürücü ve ilkel bir avuntu.

"Sana ihtiyacım var," diye inleyerek pulu elimden attım ve yere düşerken çıkardığı sesi duydum. "Şimdi."

"Bana zaten *sahipsin*."

Bizi yana yatırmaya çalışarak, "Hayır, *sana* ihtiyacım var," diye inledim.

Neden bahsettiğimi anlamış gibi boğazımdan boğuk bir ses yükseldi ve hızlı ve güçlü bir hareketle bizi yana yatırarak nefesimin boğazıma takılı kalmasına neden oldu.

Pantolonumu aşağı kaydırıp kenara fırlatırken bacaklarım artık altında iki yana açıktı. Alev alev yanan bacak aram açıktaydı ve şimdi çıplak uyluklarımın arasında duran kalın ve sertleşmiş organını almaya hazırdı.

Uzanıp onu tutmaya ve zonklayan mahremiyetime yönlendirmeye hazırlanırken onu beni bir damla yağmura hasret kurumuş bir arazinin özlemiyle izlerken buldum. İnsanı ***bitiren***

türden bir bakış. Kalp bağlarını alıp sonsuza dek birbirine ören... sonsuza dek birbirine düğümleyen.

Kalp bağlarımın nasıl bodur ve yıpranmış olduğunu göremiyor mu?

Nasırlı ellerinden biriyle bacağımı dizimin yakınından tuttu ve beni iyice açtı. Diğer eliyle de beni esir alan bir şefkatle yanağımı kavradı ve başparmağı aralanmış dudaklarımın üstünde dolaştı.

Nabzım yavaşladı...

Ve tamamen durdu.

Üstüme eriyik lav gibi akarken o kadar güzeldi ki. Üstüme dokuduğunu düşündüğüm illüzyonun içine düşmesine izin vermenin çok cazip geleceği kadar güzel.

Üstümüze dokuduğu.

Onu vücudumun içine alıp gözlerimde aradığı şeyden bir parça vermek.

"Bunu istediğine emin misin, Ayışığı?"

Boğuk sözcükleri pütürlü ve keskindi... ama bir şekilde bana öyle gelmiyordu. Bir şekilde kulağıma duyduğum en yumuşak sözcükler gibi geliyorlardı.

Durmamı istersen beni kes...

İstediğini al...

Bunu istediğinden emin misin, Ayışığı?

Yaratıcılar aşkına.

Kesinlikle sandığım gibi bir canavar değil.

"Eminim," dedim çatlak bir sesle, ona daha kolay bir giriş sağlamak için kalçalarımı kaldırırken. "Seni *içimde* istiyorum, Kaan Vaegor."

İnledi ve bana bacaklarımın arasındaki sızıyı unutturacak yoğunlukta bir şefkatle bakarken gözleri yarı kapandı. Göğsümdeki sızıyı tazelenen bir şiddetle alevlendiren bir şefkatle. Artık bir elin gırtlağımdan içeri uzandığından, yemek borumun yan tarafından aşağı inerek taşlaşmış kalbimi kavradığından emindim.

O aletini kavrayıp bacak arama yerleştirirken ben de "Ama önce bana bunun bir anlamı varmış gibi bakmaktan vazgeçmelisin," dedim.

Dikenli bir kamçının metal ucu ona çarpmış gibi irkildi. "*Anlamsız* bir rahatlama mı istiyorsun?"

Başımı sallayarak kalçalarımı hafifçe kaldırdım.

"Pekâlâ..." Bir şimşek daha çaktı ve gözlerinin simsiyah bir örtüyle kaplandığını gördüm. "Onu burada bulamazsın, Mahkûm Yetmiş Üç."

Sesi monotondu.

Duygusuz.

Bu her neyse... ondan kopuk.

Dizlerinin üstünde doğrulup damarlı ve ucunda bir inci tanesini anımsatan bir sıvının parladığı erkekliği güçlü, gururlu ve hazır bir hâlde dururken elini bacağımdan çekti ve beni açık ve savunmasız bıraktı.

Yüzüne düşen saçlarını iterken sıktığı dudakları bir çizgi şeklini almıştı. Benim içimse allak bullaktı.

O bir... *şaka mı yapıyor?*

Hazır ve arzuluydu. Ben de karşısında bunu ondan istiyordum. Bunu içimizden atıp yolumuza bakmanın ne sakıncası vardı?

Şaşkınlıktan büyüyen gözlerimi kırpıştırarak onunkilere baktım. "Sen neden—"

"Kalk ve kendi uyku odana dön. Dinlen. Fırtına dinince uzun ve molasız bir yolculuğa çıkacağız."

Sesinde öyle bir soğukluk vardı ki bir an nefesim kesildi. Hareket edemedim.

Ağzımı açtım—

"*Sana. Kalk. Dedim.*"

Sözcükler dudaklarından öyle vahşi bir gümbürtüyle döküldü ki hemen kalkmazsam altlarında ezileceğim sandım.

Çabucak.

Sedirden telaşla kalkıp kenara fırlatılmış pantolonumu buldum ve yanaklarım anlamadığım bir utançla alev alev yanarken göz temasını hiç kesmeden geri geri merdivene doğru yürüdüm.

Anlamak *istemediğim* bir utançla.

Kafamı sallayarak döndüm ve fırtınanın gümbürtüsüne eşlik eden ayak sesleriyle merdivenden yukarı tırmandım.

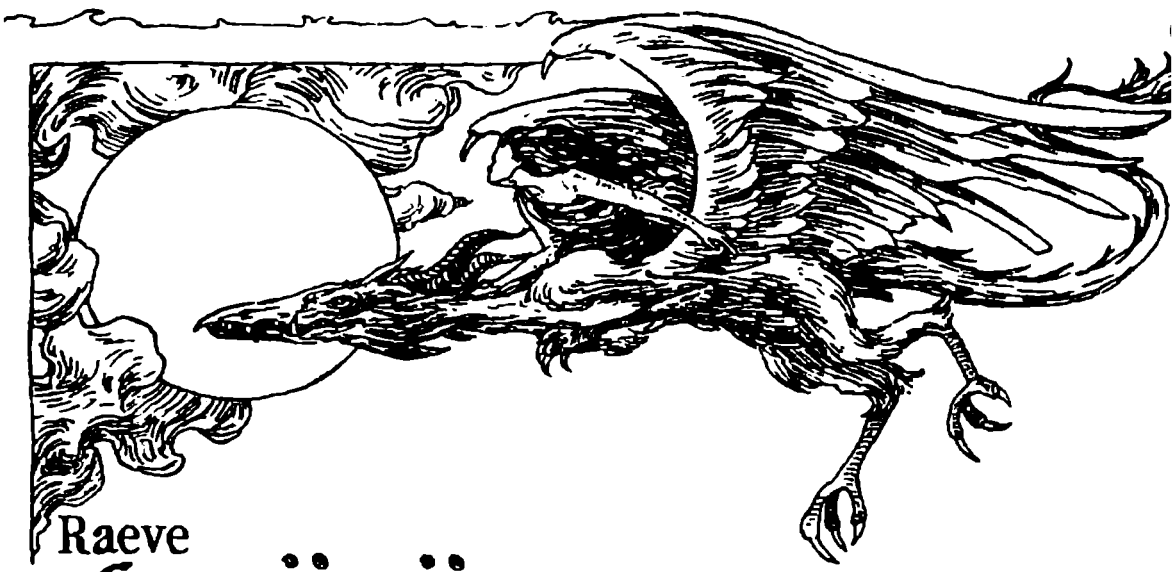

Raeve

36. BÖLÜM

Kapıyı arkamdan çarparak kapattım ve göğsüm hızla inip kalkarken ve kalbim dörtnala koşarken kapıya sırtımı yasladım. Hâlâ alev alev yanıyordum ve titreyen bacaklarımın arasında o isteği hissedebiliyordum.

Yaratıcılar aşkına, az önce ne oldu öyle?

Saçlarımı yüzümden geri iterken parmak uçlarıma sinmiş *kokusunu* duyup iç geçirdim. Gözeneklerimden içeri süzülüp benimle bütünleşmiş ve tamamen *biz* diye tanımlayabileceğim şehvetli bir aroma yaratmıştı sanki.

Üstelik çok güzel kokuyordu. O kadar güzel kokuyordu ki bir yanım merdiveni koşarak inip af dileme isteğiyle doldu. Beni bir anlamı varmış gibi becerebilsin diye. Tenimin altına süzülebilsin diye.

Aptal yanım.

Oda çakan şimşekle aydınlandı ve bakışlarım ötesinde fırtınanın son hızla estiği ve camını tangırdattığı pencereye çevrildi...

O pencereden geçebilecek kadar ufak tefektim.

Ucu ucuna da olsa.

Hatta... binanın bu tarafında bir merdiven olarak kullanacağım son derece elverişli bir kafes vardı!

Çok teşekkürler, küçük çarpık ev.

Gülümseyerek kapıdan doğruldum ve kısa pantolonumu giyip belini sıkarak ve bir çıkıntıya takılacak daha az yerim olsun diye gömleğimin eteklerini içine sokarak pencereye doğru

yürüdüm. Kaan Vaegor'u öldürmeye elim gitmemiş olabilirdi ama yine de buradan uzaklaşmalıydım.

Kimse daha fazla zarar görmeden çok, çok uzaklara gitmeliydim.

Önce yerden yüksek şiltenin üstüne, oradan da komodine tırmandım. Pencere ulaşınca omzumun üstünden kapıya baktım ve sonra sürgüyü çekip pencereyi açtım. Fırtınanın âdeta binlerce eliyle çatıda davul çalıyordu – pencere kapalıyken menteşelerden içeri sızan o cılız seslerden sonra büyük bir değişiklik olmuştu doğrusu.

Kolumu aralıktan uzatıp kafesi tuttum ve kendimi sağanak yağmura çekerken ayaklarım bir paranoya hissiyle seğirmeye başladı. Kendimi tamamen odanın dışına çekerken tenime çarpan ağır yağmur damlalarının yarattığı o değişik ve yabancı hissi düşünecek zamanım yoktu.

Dışarı–dışarı–dışarı—

Yüzeyi yumrulu kafesi sıkıca tuttum ve meyvelerle yüklü dalları ezmemeye gayret ederek aşağı indim. Nihayet ayak parmaklarımın altında vıcık vıcık sesler çıkaran ıslak toprağa ulaştığımda tamamen sırılsıklam olmuştum. Damarlarımda çakan anlık bir zafer coşkusuyla, kalbim öfkeli fırtınayla aynı ritimde çarparak gür ağaçların arasındaki patikaya koştum.

Dışarıdayım. Özgürüm.

Şimdi aramıza mesafe koyma zamanı.

Aklımda başka bir zamandan, başka bir yerden bir görüntü belirdi. Farklı bir fırtına ve saçlarıma tutunup kirpiklerimin birbirine yapışmasına neden olan yoğun bir kar yağışı altında, fena bir yerden kaçtığım bir ânın görüntüsü.

Aradaki farkı görmezden gelmek zordu. O zaman acı, açlık ve eziyetin olduğu bir yerden kaçmıştım. Şimdiyse haz, sağlıklı bir yemek ve içten kahkahaların olduğu bir yerden kaçıyordum.

Düşünme bunları. Doğru olanı yapıyorsun.

Doğru olan bu.

Tüm o iyi şeyler sana göre değil.

Su birikintilerinin ve devrilmiş kütüklerin üstünden attığım her ıslak adımda kendime bunu tekrarlıyordum. Fırtınanın feryatları

ve sarsıntıları arasında, eve gelirken kullandığımız patikayı izlerken ormanın yoğun bitki örtüsünün beni yuttuğu hissine kapıldım. Hızımı kestim ve birkaç saat önce Rygun'ın indiği düzlüğe çıktım. Yaratığın henüz dönmediğini görünce rahat bir nefes aldım.

Dört bir yanımı sarmalayan sağanak yağmurun altında sağ tarafa, düzlüğün kenarından yükselen dik uçuruma baktım.

O tarafa kaçarsam gidebileceğim yerler sınırlıydı. Ve peşimde izimi sürmekte kararlı –ve muhtemelen bu dağları iyi tanıyan– bir savaşçı kral olduğundan yakalanmam an meselesiydi.

Ama kayalıklardan *aşağı* inersem...

Nehri duvara kadar takip edebilirdim. Böylece her an bir içme suyu kaynağım olacaktı, Ahgt nehrinin güzel manzarasında ve kıyıdaki ağaçların sığınağı altında yol alabilecektim.

Daha ne isteyebilirim ki?

Sol tarafa koştum ve seçtiğim yola bir göz atmak için uçurumdan aşağı baktım.

"Yaratıcılar aşkına," diye mırıldandım.

Dimdik inen uçurum aşağıda şimdi kabarık köpüren şelalenin aktığı çalkantılı bir havzayı da içinde barındıran bir platoyla buluşuyordu. Su, o platonun kenarından aşağı, yine bir uçurum üstünden buraya gelirken gördüğüm ikinci bir havzaya akıyordu. Ama şu anda o zamanki hâliyle hiçbir alakası yoktu.

Şu anda tehlike hissi uyandıran bir güçle boğaza dolan devasa bir su birikintisiydi.

Yüzümü buruşturdum.

İdeal değildi belki ama burası ile arkamdaki uçurum ve muhtemel bir çıkmaz dışında üçüncü bir seçenek yoktu.

Yağmur biraz sakinler gibi oldu ve tepedeki kabarık bulutların arasından tek bir ışık huzmesi süzüldü...

Bunu bir işaret olarak kabul edip omuz silktim.

Döndüm, beni engellememesi için demir kelepçemi kolumdan yukarı ittim ve patikaya doğru son bir bakış attıktan sonra yere çömeldim. Ayaklarımı kenardan sarkıtıp ayak yordamıyla taşta basacak bir girinti buldum ve ne zaman tehlikeli bir şeyin kıyısında dolaşsam uyanan o kalbim aşağı çekiliyormuş hissini yutup aşağı indim.

Taş kaygandı ama santim santim de olsa hareketlerimi hızlı ve sistemli kılan yarı güvenli adımlarla inebileceğim kadar da sağlamdı.

Uçurumun dibine yaklaşınca son bir metreyi atlayarak tamamladım ve otlarla kaplı düzlüğe indim. Sonra su havzasına yaklaşırken kıyının cömert kenarlarına kafa tutmaya hâlâ birkaç metre uzak olsa da suyun kıyıyı öfkeyle dövdüğünü gördüm.

Sorun olmayacağa benziyordu.

Bir süre kenardan çağlayan şelaleyi izledim, öyle bir kükrüyordu ki hayran kalmamak elde değildi...

Rayne muazzam bir Yaratıcı'ydı. Bu ne baskın bir güçtü böyle.

Döndüm ve tam uçurumun kenarından usul usul inerken gözüme bir hareket takıldı. Ormandan fırlayan ve öterek göğe doğru yükselen kahverengi-sarı renkli bir kuş sürüsü.

Yüreğim ağzıma geldi.

Fırtına sırasında kuşların uçmayacağını herkes bilirdi. Bir yere siner, saklanırlardı.

Onları bir şey mi ürküttü?

Göğsümde içimi yakıcı bir adrenalin hücumuyla dolduran derin bir farkındalık uyandı.

Geliyor.

Kahretsin.

Ellerimi nereye koyduğuma bakmadan daha hızlı inmeye başladım. Panik hâlde son sürat inerken parmaklarım ve ayaklarım soyuluyordu.

Kaan beni bulursa bir daha asla özgürlüğüme kavuşamazdım. O kahrolası gözlerini üstümden bir an bile ayırmazdı.

Havada korkunç bir çatırtı yükseldi ve kafamı kaldırmamla birlikte bir su patlaması gördüm. Bir köpük, taş ve köklerinden kurtulmuş ağaçlar kasırgası öyle büyük bir hızla üstüme geliyordu ki çarpmanın etkisiyle duvardan koparılmadan önce nefes alacak zamanı zor bulabildim.

Kafama sert bir şey isabet etti—

Karanlık.

Günlük

Elwin Neván
Yaş: 18 Safha
Tastan Sonra 5.000.039. Safha

Hasta olduğum zamanlarda yaptığım gibi annemle babamın şiltesinde kürkler altında uyurken geldiler. Orada her zaman kendimi daha iyi hissettiren şarkılar söylerdi annemle babam.

Beni yakalamaya geldiler. Yanık'tan, Soluk'tan ve Üçlü Konsey'in ikameti olan tarafsız Bothaim şehrinden gelen bir boncuklu muhafız ordusu.

Güçsüz hâlime rağmen karşı koyacağımı tahmin etmiş olmalılar ki daha gözümü bile açmadan beni demir bir iğneyle vurdular.

Korkak herifler.

Bir peçenin ardına gizlenip demir zincirler vurularak uyku odasından çıkarılmadan önce tek bir çantalık eşya toplamama izin verdiler. Annemle babamın yaverleri de karşı koymuş olmalıydı çünkü ben Arithia'nın surlarına bir Kızgınkursak sürüsünün sıralandığı dışarıya çıkarılırken, onlar da başlarında muhafızlarla, elleri ayakları bağlı bir hâlde dizlerinin üstünde koridorlara dizilmişti. Arithia'nın binalarının çatıları ve gökyüzü de püskürttükleri alevlerle şehir halkının çığlıklar atmasına neden olan Kızgınkursaklarla doluydu.

Bana krallığımı fethetmeye gelmediklerini, sadece Üçlü Konsey'in benim için seçtiği erkeğe bağlanabilecek hâle gelene kadar krallığın korunmasına yardım edeceklerini söylediler.

Kahrolası Tyroth Vaegor'a.

Kral Ostern'ın üç oğlundan biri. Acımasız bakışları olan. Babamın, dünyanın tüm tahılları bir araya toplanıp önüne serilse beni asla satmayacağına söz verdiği.

Onlara avazım çıktığı kadar bağırdım. Çürümeyi yeğleyeceğimi söyledim. Ve cevabımı Yanık'ın kaba muhafızlarından birinin yanağıma indirdiği şamarla aldım.

Bir süre her şey karanlığa gömüldü.

Kendime geldiğimde gördüğüm en büyük Kızgınkursak'ın sırtındaydım ve Slátra bizi Soluk'un başkentinin yakınındaki, o tünü geçireceğimiz İmparatorluk Kalesi'ne kadar çığlık atmaya bir an ara vermeden takip etti.

Şimdi de uykuya dalamıyorum. Pencereden dışarı bakmak ve göğsümde kederin ağırlığıyla, Slátra'nın rengârenk bulutlar arasında dönüp durmasını ve bana eşlik eden Kızgınkursaklar onu Gölge'nin karanlığına geri göndermeye çalışırken buzlu alevler püskürtmesini izlemekten başka hiçbir şey yapamıyorum.

Aurora doğunca Boltanik Ovaları'nın üstünden dosdoğru Yanık'ın uzak başkenti Dhomm'a uçacağız. Tahta çıkma yaşım gelene ve ben Tyroth'a bağlanana kadar, önümüzdeki üç safhayı orada geçirecekmişim. O zamana kadar, şu anda krallığımı yönetme görevini üstlenen erkekle aynı çatı altında yaşamak benim için "yakışıksız" olurmuş.

Benim. Krallığım.

Saatler önce, burada çökük omuzlarla Slátra'nın üç Kızgınkursak'ı gökyüzünden koparmasını ve daha fazlasının tüylerini kızartmasını izlerken, Soluk'un genç kraliçesi beni misafir odamda ziyarete geldi. Uyluğumdaki demir iğneyi çıkarmayı teklif etti.

O yaramla ilgilenirken kısık sesle konuştuk ve Üçlü Konsey'e yardım teklif eden ve Kızgınkursak ordusunun bir kısmını beni ele geçirmek için gönderen erkeğinin –Kral Cadok Vaegor'un– yaptıkları için özür diledi.

Erkeğin "onun uyku odasına süzülmesine" ve sonucunda onları Yanık ve Soluk'u sağlam bir düğümle birbirine kenetleyen bir bağlanmaya zorlayacak bir bebek peydahladıkları için pişmanlık duyduğu hissine kapıldım.

Peçemi kaldırdım ve bütün çöküklüğüne rağmen yüzümü görmesine izin verdim.

Sıcacık ve güçlü kollarıyla sıkıca bana sarılarak dünyada hâlâ iyiliğin olduğunu hatırlattı.

Kraliçe yaramın bakımını bitirip kendi dairesine dönene kadar birlikte Slátra'nın tek başına verdiği savaşı izledik. Ben hâlâ kaçmamam için sembollerle büyülenmiş pencerenin pervazında oturuyor ve bu demirden kelepçelerin getirdiği ürpertici sessizliğe rağmen Clode'a dua ediyorum.

Ona Slátra'ya bu tün savaşabileceğini ama aurora doğar doğmaz geri dönmesini söylemesi için yalvarıyorum. Arithia'ya dönmesini, kümesine kıvrılıp beni beklemesini.

Aytüyleri güneşte hayatta kalamaz ve ben onu da kaybedemem. Kalbim bir darbeyi daha kaldırmaz.

Onun taşa dönmesini izlemektense ölmeyi yeğlerim.

Ayışığı Kitaplığı

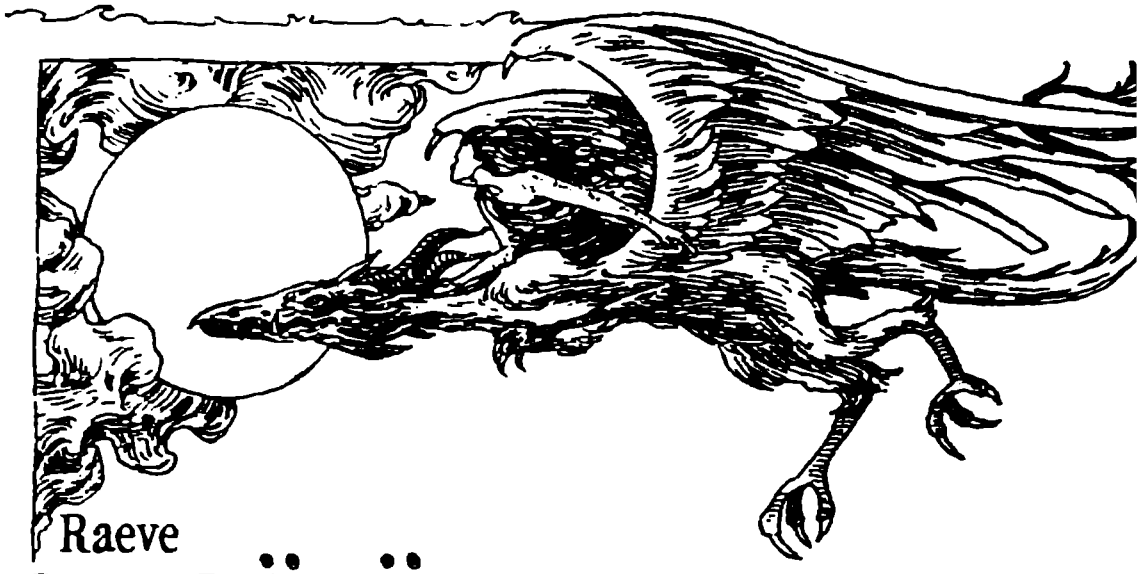

Raeve

38. BÖLÜM

Yüzüme çarpan soğuk su beni kendime getirdi. Şakağımdaki amansız zonklama yüzünden bir an kafatasımı çatlattığımı düşündüm.

Bacaklarımın üstünden sular çağlıyordu ve ben kollarımı üstüne atıp yanağımı budaklı yüzüne yasladığım yuvarlak bir şeye tutunuyordum. Muhtemelen bir ağaçtı.

Bir noktada suyun üstünde kalan bir şeye tutunarak kendimi boğulmaktan kurtaracak takati bulmuş olmalıydım. Aferin bana.

Gözlerimi güçlükle açınca turuncu renkli bir su ve öğlen aurorasıyla bezeli mavi bir gökyüzüyle karşılaştım. Şu anda yüzeyinde bir inip bir çıkarak süratle yol aldığım nehir iki yandan pas rengi sarp kayalıklar arasına kıstırılmıştı. Burası bir boğazdı ama kaldığımız binaya ulaşmak için içinden uçtuğumuz boğaza benzemiyordu. Daha ileri sürüklendiğim anlamına geliyordu bu ama uçurumların zengin renklerine bakılırsa Yanık'tan çıkacak kadar uzaklaşmamıştım.

Kahretsin.

Bari tekrar içim geçsin. Kafamdaki bu azgın zonklama geçene kadar uyuyayım. Umarım duvara daha yakın bir noktada uyanırım.

Ağırlaşan gözkapaklarımın kapanmasına izin verdim—

"*Gafto'in nahh teil aygh' atinvah!*" Boğazda yankılanan kaba sözcükler âdeta beni dürttü. "*Agní de, agní.*"

Daha önce bu dili duymadım.

Muhtemelen bir baksam iyi olacak.

Kafamı kaldırıp çevirdim ve sonra sol yanağımı kürüğe tekrar dayayıp güçlükle gözlerimi açtım. İnce kıyıda hızıma ayak uydurmaya çalışan iri bir karaltı koşuyordu. Bir erkek olsa gerekti bu. Olduğu yerden bana ulaşamayacak gibi görünüyordu ve bu iyi bir şeydi. Durdurulmak için fazla yorgundum.

"Merhaba."

Hoşça kal.

Gözlerimi geri kapadım.

Kütüğüm aniden durunca beni az kalsın üstünden düşeceğim bir şiddetle sarstı. İnleyerek gözlerimi aralayınca bir moloz yığınına takıldığımı ve ağaç kütüğümün köklerinden sökülmüş bir ağaç yığınına çarpıp durduğunu fark ettim.

Bulanık karaltı yine anlamadığım sözcükler haykırarak yaklaşıyordu. Ama bana bağırdığını sanmıyordum çünkü beni işaret ediyor olsa da yüzü başka yöne dönüktü.

İçgüdüsel olarak bana bir an önce kalkmamı söyleyen buz gibi korku akmaya başladı damarlarımın içinde.

Derhal.

Külçe gibi ağırlaşmış kollarımdan önce birini, sonra diğerini kütükten çekince, çalkantılı gücüne karşı koyamadığım suyun içine gömüldüm. Hatamı neden sonra, ayaklarımı çırpacak ya da yüzeye geri çıkacak enerjiyi bulamayınca anladım.

Nefes almak için çırpınan ciğerlerim isyandaydı ve debelenirken içimde büyük bir *ağırlığa* neden olacak kadar çok su yuttum—

Su sert bir çarpmayla hareketlendi ve baloncuklar havalandı.

Eller beni tuttu.

Göğe doğru çekildim, kıyıya doğru sürüklendim ve kıyının keskin uzantısında sudan çekilip yere öyle sert bırakıldım ki yuttuğum ne kadar sıvı varsa hepsi tek bir öğürmeyle içimden boşalıverdi.

Çamurlu su etrafa saçlarımı ve nişan aldığım toprağı ayırt etmeden fışkırırken göğsümü çatırdatan öksürükler arasında hırıltılı sesler çıkararak nefes almaya çalışıyordum.

Karnım ve göğsüm bozuk bir senkronizasyonla hızla inip kalkarken, şiddetli çalkantılar arasında kısık gözlerle beni sudan çıkaran kişiye baktım.

İri yarı ve kaslı bir erkekti. Güneş patlaması gibi sarı gözleri vardı ve dar kalçalarını saran deri bir pantolon giymişti. Vücudu solgun yara izleriyle kaplıydı ve yer yer bakır rengi iplerin sarıldığı uzun saçları kızıldı. Göğsünü saran deri kuşak, özenli bir işçiliğin eseri çeşit çeşit silahla yüklüydü. Ejderhapulu bıçaklar ve Kaan'ınkine benzeyen ince yaprak şekli verilmiş bronz bıçaklar. Bir de duvarın güneyinde buzun altından yılan balığını yakalamak için kullandıklarını gördüğüme benzer kanca tipinde bir alet vardı.

Kendimi nasıl bir duruma soktum acaba?

Erkek çömeldi ve yara izleriyle kaplı iri elleriyle demir kelepçemi işaret etti. "*Guil dee naah?*" dedi. Geçmiş esaretimin kanıtını sorduğunu tahmin ederek kafamı hayır der gibi salladım.

"Süs amaçlı," dedim ve hemen arkasından ağzımdan bir parti su daha fışkırdı. "Hoş" *–öğürme–* "değil mi?"

Bir Kızgınkursak sürüsü tarafından paramparça edilmekten kıl payı kurtulmuş kaçak bir mahkûm olduğumu düşünmesini kesinlikle istemezdim. Kendimi yeniden başladığım noktada bulabilirdim.

Erkek dönüp daha uzaktaki birine yine anlamadığım sözcüklerle seslendi. Bu ikinci adam kıyıda hasarlı bir balık ağına takılmış fırtına kalıntılarını keserek temizlemekle meşguldü.

Kusmakla o kadar meşguldüm ki bana daha yakın olan erkeğin sırtındaki işaretleri fark etmem biraz zaman aldı. Noktalardan oluşan ve adama arkadan sarılır gibi kanatlarını kaburgalarının üstüne açmış bir tür kuş dövmesiydi bu.

Kaşlarım çatıldı *–öğürme–* kaşlarım çatık kalmaya devam etti.

Bu bana... Kaan'ın... dövmelerini... oluşturan noktaları hatırlatmıştı...

İdrak göğsüme bir bıçak gibi saplanırken, gırtlağımdan yükselen sular bir kez daha yerle buluştu.

Boltanik Ovaları'nın Savaşçıları.

Burası Kaan'ın ergenliğini geçirdiği yer olmalı.

Mide bulantım derhal yatıştı ve kolumun tersiyle titreyen dudaklarımı silerken bir küfür mırıldandım.

Tanımadığım o dilde bağırışlar devam etti ve diğer adam bize doğru koşmaya başladı. Daha yakındaki adam kolumdan tutup dizlerimin üstüne doğrulmama yardım etti.

Çok az kimsenin yaşayabilecek azme sahip olduğu bu kurak araziye dağılmış birçok kabile vardı ve ben kendimi Yanık'ın başkentinin yakınında yaşayanlardan bile *daha* gizemli bir yaşam tarzına sahip iki tanesinin elinde bulmuştum.

Ama bildiğim bir şey vardı.

Bu kabileler becerilerinin eşi benzeri olmayan savaşçılar çıkarıyordu ...

Sanırım burayı pas geçeceğim.

Karşımdaki erkek tek dizinin üstüne inip çillerle kaplı yanık yüzünü büyük ölçüde örten kızıl sakalının üstünden keskin bakışlarıyla beni süzdü. Elini uzatıp sırılsıklam saçımın bir tutamını kaldırdı. "*Achten de. Kholu perhaas?*" dedi şimdi iyice yaklaşan diğer adama bakıp avucunun içindeki uzun ve kusmukla kaplı tutamı işaret ederek. Diğeri omuz silkti. "*Sheith galû Ahgt Nehuru... en?*"

Saçımı tuttum ve adamın elini geri ittim.

Kaşları çatıldı ve omuzlarımdan tutup ayağa kalkmama yardım etti. Ayaklarımı yere bastığım anda ellerinden kurtuldum ve geri çekilirken elimi zonklayan şakağıma kaldırdım.

"*Acht etin aio?*" dedi adam beni işaret ederek.

"Anlamıyorum."

Elini şakağına –benimkinin zonkladığı noktaya– götürdü ve sonraki sözlerini anlamama yardım etmek istiyormuşçasına tane tane mırıldandı. "*Surva etin agaviein?*"

Kafamı nasıl vurduğumu mu soruyor?

"Bir uçurumdan düştüm."

Kaşları biraz daha çatıldı ve yanındaki adama bir şey –yine anlamadığım sözcükler– mırıldandı.

Benden tarafa atılan bakışlardan ve genel beden dillerinden beni buradan *başka bir yere* nasıl götüreceklerini tartıştıklarını anlayabiliyordum. O yerin neresi olduğunu ya da bana orada

ne yapmak istediklerini öğrenmek gibi bir niyetim yoktu. Başım ağrıyordu. İçimden gelen en son şey birilerinin boynunu kırmaktı.

Rekk dışında, elbette.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum ama yakalamam gereken bir ağaç var," dedim. Elimle bir önceki döngüdeki hâliyle hiçbir alakası olmayan, şimdi turuncu renkte ve hiç şüphesiz dinen fırtınanın yerlerinden söktüğü çalı çırpı ve toprak birikintileriyle dolu akan nehri işaret ettim. Ne yazık ki sakin ve davetkâr olmaya hayli uzaktı ama bu bile beni bir kütüğün geldiğini gördüğüm anda içine atlamaktan alıkoymazdı.

İki erkek şüpheci ifadelerle birbirlerine bakarak anlamadığım dilde bir şeyler daha konuştuktan sonra aynı anda –ve az kalsın yarısı sindirilmiş çorbamın kalıntılarına basarak– bana yaklaşmaya başladı.

Bakışlarındaki kararlı sertlik sırtımın kasılmasına neden oldu.

Kahretsin.

Görünüşe bakılırsa bir kütük daha bekleyecek zamanım yoktu.

Hızla döndüm ve tam hızla çağlayan nehre atlamaya hazırlanırken gözüme ilişen bir kıpırtı dikkatimi nehrin karşı kıyısındaki uçuruma çekti.

Bir kaya parçası yerinden oynadı ve gürültüyle aşağıdaki nehir kıyısına düştü. Uçurumda beliren pençe izleri olmasa bunu yadırgamazdım. Görünmez bir şey uçurumdan yukarı tırmanıyordu sanki.

Kaşlarımı çattım.

Kafamı ne kadar sert vurdum ben ya?

"Jakah tu..."

Arkama bakınca iki erkeğin kocaman açılmış gözler ve çillerini belirginleştirecek kadar solmuş yüzlerle nehrin karşısına baktıklarını gördüm.

Belki de hayal *görmüyordum*...

Tiz bir uluma sesi duyuldu ve kafamı hızla çevirince karşı kıyıya tünemiş, taşın sıcak tonlarıyla tezat oluşturan büyük metalik lekeyi fark ettim.

"Neler oluyor?" diye mırıldanırken nehre atlamaya ve bu bilmecenin cevabını hiçbir zaman öğrenmemeye dünden razıydım.

Şekil keskinlik kazandı ve beni iki lokmada yutabilecek gibi görünen, üst çenesinin iki yanından çenesinin aşağısına kadar inen ikiz metalik dişlere sahip, kabarık tüylü, gümüş rengi bir yaratığa dönüştü.

Çizgi hâlindeki siyah gözbebekleri büzüşen açık renkli iri gözlerini hiç kırpmadan bana bakıyordu.

Beni çiğnerken nasıl bir tat alacağını hayal eder gibi.

Erkeklerden biri arka tarafımda kalan bir noktayı işaret ederek, "*Kada Güdah!*" diye haykırdı. Nehrin kenarına tünemiş ve üçümüzü birden mideye indirebilecek kadar iri bir midesi varmış gibi duran devasa yaratığı zaten göremiyormuşum gibi.

"Umarım bu şey karşıya—"

O şey *sıçradı.*

Yüreğim ağzıma geldi.

Bir an görebildiğim tek şey pençelerini bana uzanır gibi uzatarak havada uçan bu devasa yaratık ve sıkılı dişlerini açıkta bırakan ağzı oldu. Ta ki adamlardan biri beni kolumdan tutup geri çekene kadar.

Bir uzuv yığını hâlinde yere düştüm ve yaratığın bizim tarafa konduğunun habercisi bir gümbürtü duydum.

Siktir.

Ayağa kalkmak için debelenmeye başladım.

Kaçmak için.

Sonunda ayaklarımın üstünde doğrulunca hızla döndüm ve hayvanı benimle nehrin arasında buldum. Bir belli belirsiz gümüş rengi bir pusa dönüşüyordu, tüylü bir kuyruğu ve rüzgârda dalgalanan bir yelesi olan güçlü ve sağlam hatlı bir kedigil olarak kendini gözler önüne seriyordu. Yelelerinin tutamları Clode'la dans ediyordu âdeta.

Uzun dişlerinin sivri uçları neredeyse yere değerek, kalın ve güçlü arka ayaklarının üstüne oturunca yüreğim ağzıma geldi.

Gözlerimin içine bakarak üst dudağını yukarı kaldırdı ve *hırladı.*

İç geçirdim.

Bir Kızgınkursak sürüsünden ve bir Kılıçtırpan'ın tükürüğünde boğulmaktan bu şey tarafından mideye indirilmek için mi kurtulmuştum?

"*Kada Güdah gah te nahh,*" dedi yanımdaki adamlardan biri sesinde hayretle karışık bir hayranlıkla. "*Kada Güdah. Kada Güdah... galû feir* Kholu."

Kada Güdah mı? Bu da neyin—

Gözlerim büyüdü ve kalbim duracak gibi oldu.

Kader Güdücü...

Bu yaratık kahrolası *Kader Güdücü*'ydü.

Yaratık nadiren bizzat görüldüğü için gerçeklikten çok efsaneye yakındı. Onu *görenler* genellikle deli ya da sanrı gören ve onları almak istediklerinden farklı bir karara yönlendiren yaratıklar hakkında hikâyeler uyduran kişiler olarak kabul edilirdi.

Fiziksel olarak yönlendiren. Dediğim dedik bir terbiyeci gibi.

Yaratığın çizgi şeklindeki gözbebekleri büyüdü. Büyük ve düz dili bu farkındalığı teyit edercesine dışarı uzanıp burnunu yaladı.

Omuzlarım gevşedi ve gerginliğimin kısmen dağıldığını hissettim.

Herhalde bu şey denk geldiklerini mideye indirmiyordu...

Herhalde.

Bu yaratığın hangisini gütmek için geldiğini merak ederek arkamdaki iki adama bakınca, ikisini de dizlerinin üstüne inmiş, büyük bir hürmetle bana bakarken buldum. Daha az önce gözlerinin önünde içim dışıma çıkana kadar öğürmemişim gibi.

Tuhaf.

Gözlerimi Güdücü'nün sarsıcı bakışlarından bir an ayırmadan, "Ben yolunuzdan çekileyim," diyerek sağa doğru bir adım attım.

Güdücü tüylü göğsünden boğuk bir hırıltı yükselerek yana kaydı ve benimle nehir arasındaki konumunu korudu.

Kaşlarımı çatarak arkamdaki adamlara baktım. Mutlaka onlar da yer değiştirmiş olmalıydılar. Ancak ikisinin de az önceki yerlerinde olduğunu ve bana kaşlarını kaldırarak baktıkları görünce, yüreğime bir ağırlık çöktü.

Şaka yapıyor olmalısınız.

Hayır.

Bu gerçek olamazdı.

Gözlerimi kısarak yaratığa baktım ve duruşumu sola sıçramaya hazırlanıyormuş gibi değiştirdim ama sonra kendimi sağ tarafa atıp bacaklarımın beni taşıyabildiği en yüksek süratle nehre doğru kavis çizerek koşmaya başladım—

Havayı yırtan keskin bir hırıltının hemen ardından, iri ve yoğun bir şey bana arkadan çarparak ayaklarımı yerden kesti. Yerde sürüklendim ve toprağın üstünde kayarak dururken omuzlarımın morardığından hiç şüphem yoktu.

İnleyerek soyulmuş dirseklerimden birinin üstünde doğrularak şimdi benimle kahrolası nehir arasında ağır adımlar atan yaratığın çizgi şeklindeki göz bebeklerine baktım. "Hayır!"

Ancak bir testerenin dişlerinden çıkacak bir sesle hırladı.

Belki de bu şey gerçekten denk geldiklerini mideye indiriyordu.

"Ama ben *bu* tarafa gitmek istiyorum," dedim suyun aktığı yönü işaret ederek.

Kader Güdücü adımlarını hızlandırarak aramızdaki mesafeyi hızla kapatırken mesajı çok açıktı.

Kalk ulan ayağa.

"Bu nasıl bir saçmalık böyle ya?" diye söylenerek ayağa kalktım.

Yaratık attığı her sessiz adımla bana biraz daha fazla yaklaşıyordu.

Gözlerimi çoğunlukla hayvanın üstünde tutarak –ama arada bir omzumun üstünden arkama bakarak– geri geri yürüdüm. Beni nereye doğru güttüğünü anlamam çok sürmedi.

Savaşçılara doğru.

Durup bacaklarımı iki yana açtım ve canavara kısık gözlerle baktım. "Onlarla *gitmeyeceğim,*" dedim adamları işaret ederek.

Yaratık sivri dişlerle dolu ağzını açarak *kükrerken* suratıma çarpan nefesinin kuvvetiyle gözlerimi kısmak zorunda kaldım. Sesi boğazın sarp duvarlarında yankılandı.

Belki de onlarla giderim.

Sızlanarak başımı arkaya atıp gözlerimi yumdum ve parmaklarımı ıslak ve karışık saçlarımın arasından kaydırdım.

Tek yapmak istediğim Rekk Zharos'un gırtlağını deşmekti. Çok şey şey mi istiyordum?

"Sokayım ya!"

Küfrüm uçurumun duvarlarından sekerek defalarca bana geri döndü.

Bu şeyle savaşa tutuşmanın iyi sonuçlanmayacağından büyük oranda emindim. Ayrıca ölürsem Rekk'i avlayamazdım.

Buz gibi bir teslimiyete bürünerek döndüm ve beni isterse ayaklarımı kapabilecek kadar yakınımda takip eden yaratığa sert bakışlar atarak adamlara doğru koştum.

Yanlarına ulaşınca hoşnutsuzluğumu göstermek için ellerimi havaya kaldırdım. "Bu şey her neyse aradan çıkaralım. Şüpheli bir davranışınızda tırnaklarımla karnınızı deşerim, ona göre."

Kaşlarını çatıp bana uzun uzun baktılar, aralarında bir şeyler konuştular ve sonra bir tür... *saygı* ifadesiyle başlarını eğdiler. Aynısını arkamdaki yaratığa da yaptıktan sonra nehrin kıyısındaki sarp ve pas rengi uçurum duvarının içine uzanan bir patikayı işaret ettiler.

"*Galû, Kholu.*" İleriyi işaret ettiler. "*Galû.*"

Diğer sözcük konusunda hiçbir fikrim yoktu ama *galû* belli ki "gel" demekti.

Gerçekten ve bütün dürüstlüğümle, yapmak isteyeceğim en son şey.

Efsanevî müthiş canavara ters bir bakış daha attım. "Bu patikanın sonunda onu katletmem için köşeye sıkışmış bir hâlde bekleyen bir Rekk Zharos yoksa çok sinirleneceğim. Haberin olsun."

Kader Güdücü ağzının etrafını yalayarak yaklaşmayı sürdürüp iri ve tüylü kafasıyla beni hafifçe itti.

Kendi kendime söylenerek savaşçıları takip ettim ve uçuruma oyulmuş taş bir merdivenin dibinde durup nehre üzgün gözlerle baktım.

Bir adım daha yaklaşırsa, kafasına yandan bir darbe indirebilirim.

Kader Güdücü hırladı, ben de dişlerimi sıkarak bir hırlamayla karşılık verdim. "Patronluk taslamayı bırak," diye söylenerek merdiveni tırmanmaya başladım. Arkamda taş basamaklara inen iri patilerinin seslerini duyabiliyordum. "Sen kazandın."

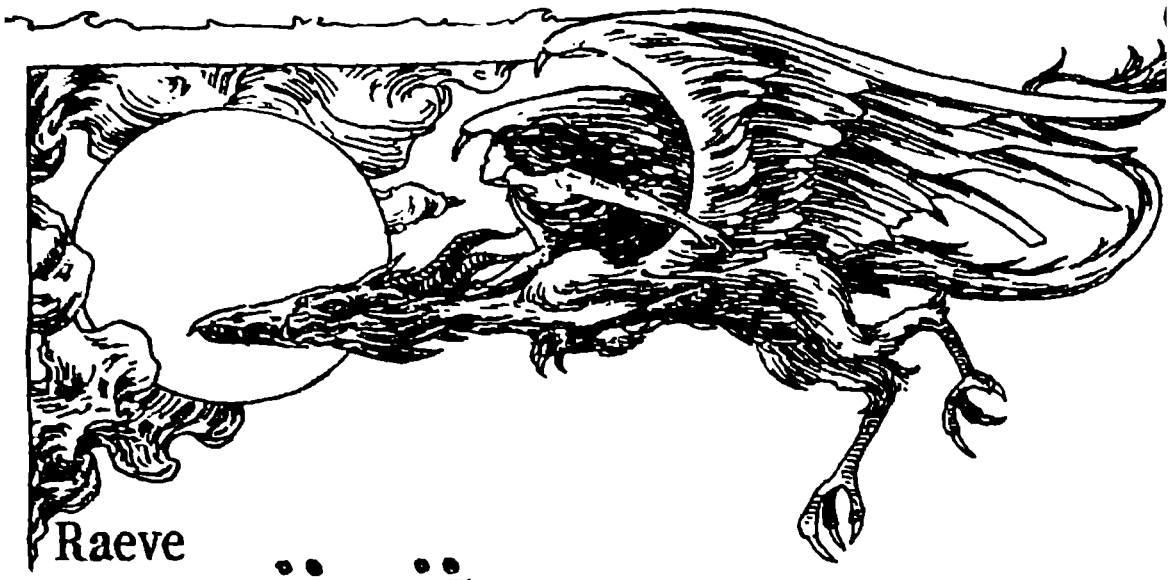

Raeve

39. BÖLÜM

Patika dünyanın kabuğunda oluşmuş, dört bir yana çatallanan ve uçsuz bucaksız sürüp giden bir çatlağı andırıyordu.

Hiç bitmeyen.

Sola, yeni bir merdiven damarına saparken, "Ne tur ama," diye mırıldandım. Ya da belki de sıcak nefesini ensemde hissedeceğim kadar yakınımdan yürüyen dev bir kedi tarafından güdülmenin etkisiyle sabırsızlık ediyordum sadece.

Tekrar saptık ve hava kızarmış et kokusuyla ağırlaştı. Altından geçtiğimiz yüksek ve gösterişli girişin etrafı...

Kemiklerle çevriliydi.

Sadece *tek bir şeye* ait olabilecek kadar büyük, devasa iki kemikle. Göğe yükselme, orada kıvrılıp taşlaşma fırsatı bulamadan ölen ve düştüğü yerde çürümeye terk edilen bir ejderhaya.

Bu dehşet hissi uyandıran girişten Rygun'ınkine kıyasla tahminen dört katı büyüklükteki bir göğüs boşluğuna girdik. Sanki söz konusu canavar sayısız safha önce ölmüş ve cesedi elementler tarafından yutulmuştu.

Tavandaki yarıklara kadar uzanan kuleye benzer birkaç yer dışında, büyük kısmının içi boşaltılmış, yüksek kemerler oluşturan kaburgalarının bazılarının arasına, içeri güneş ışığının girmesine izin veren delikler açılmıştı.

Zemine bana Rygun'ın eyer battaniyesini anımsatan, dikişle birbirine tutturulmuş pürüzsüz hayvan derilerinden yapılmış ve

dünyanın bu kısmının kavruk zeminine uyacak şekilde boyanmış, devrik kayaları anımsatan kubbeli çadırlar serpiştirilmişti. Burayı yukarıdan uçarken deliklerden aşağı bakabilecek herkesten kamufle etmek ister gibi.

Akıllıca.

Her çadırın girişinde hepsi hünerli eller tarafından yontulmuş, her sınıftan gösterişli hayvanların süslediği taş kemerler göze çarpıyordu. Ancak heykellerin büyük kısmı *ejderhalardan* oluşuyordu. Son derece gerçekçi bir hava veren titiz detaylarla taşa nakşedilmiş ejderhalar.

Bir çığlık sesi bakışlarımı göğüs boşluğunun, yarasaejderlerinin sıralandığı kemerli duvarlarına çevirdi. Ortalama bir Kızgınkursak'ın yarı büyüklüğündeki kanatlı yaratıklar, damarlı meşinimsi taş parçalarını andırıyordu. Kısa boyunlarının ucundaki kafalarını çevirmeseler ya da iri ve kasvetli gözlerini kırpmasalar kusursuz bir şekilde gizlenebilirlerdi.

Biri duvardan ayrıldı ve eyer iplerini peşinden sürükleyerek kulelerin arasından uçtu. Zihnim bu görüntüye teselli arayan yeni doğmuş bir bebek gibi tutundu. Hakkında hiçbir bilgimin olmadığı bu yerde tutunacak bir dal arar gibi.

Uyum sağlamamın anahtarı: Altüst edici detayların seni boğmasına izin verme.

Bir şey seç.

Odaklan.

Boğulma.

Sık çadırların arasında zikzaklar çizen patikadan yürüdük. Etrafta ipeklere bürünmüş kadınlar ve tahta, bronz ya da hiç görmediğim kadar büyük ejderhapulu plakalarından silah yapmakla meşgul çıplak göğüslü erkekler vardı. Tezgâhlara serili kumaşların arasına altın rengi ipek iplikler dokuyanlar ve üstünde havaya o zengin kokuyu yayan et parçalarının kızartıldığı metal ızgaralarla kaplı ateş kuyularının etrafına toplananlar da vardı.

Çoğu kızıl saçlı ve yoğun çilli bronz tenlere sahip olmakla birlikte, arada beyaz saçlı periler de göze çarpıyordu. Siyah saçlı. Kahverengi saçlı. Her renkte tenler. Dünyanın her köşesinden

kimseler tavandaki o deliklerden içeri düşmüş ve burayı kendine yuva edinmişti âdeta.

Bu mağaramsı alanın sakinlerinin çoğunun Kaan'ınkine benzeyen ama daha çeşitli yaratıkların resmedildiği dövmeleri olduğunu fark ettim. Dövmelerin bazıları iç kısımları taranmamış, sade dış çizgilerden ibaretti.

Beni oraya götüren savaşçılardan biri, "*Kholu galû!*" diye haykırdı. Sözcükler o sessiz mağaranın duvarlarında yankılandı.

Herkes durdu ve meraktan büyümüş gözlerle beni ve beni görkemli devasa bir gölge gibi takip eden yaratığı süzmeye başladı. O gölgeyi ben seçmemiştim ama elimden gelen bir şey yoktu.

Kadınlardan bazıları haykırmaya başladı. Yaşarmış gözlerle şu sözcükleri tekrarlıyorlardı:

"*Kholu galû!*"

"*Kholu galû!*"

"*Kholu galû!*"

Herkes elindeki aleti bıraktı ve bir kısmı çadırlarından çıkan periler dizlerinin üstüne inip yeri öpmeye başladı. Bulder'a... *bir şey için* teşekkür eder gibi.

İki eşlikçim, ben ve izimden ayrılmayan Güdücüm dışında, tek bir erkek, kadın ya da çocuk ayakta kalmamıştı.

Boğazımdan dilimin alt kısmında bir karıncalanmaya neden olan bir bulantı yükseldi. Onları üzmüş müydüm, yoksa çok çok çok mu mutlu etmiştim bilmiyordum ama iki ihtimal de endişe vericiydi.

Bana hürmet etmeleri *beklenti* anlamına gelirdi.

Benden korkmaları ise *ölüm*.

Dünya bu genel formülle çalışıyor gibiydi ve her ikisi de büyük zaman kaybı anlamına geliyordu. İzini sürmem ve kendi bağırsaklarıyla boğmam gereken bir adam vardı. Kaybedecek zamanım *yoktu*.

Tırnağımın kenarındaki deri parçalarıyla oynayarak beni ileri doğru güden yaratığa suçlayıcı bir bakış daha attım. "Başın belada."

Çenesini araladı ve ağzını neredeyse boğazından içeri emekleyebileceğim kadar geniş açarak esnedi.

Aramızdan birinin bu kadar rahat olduğunu görmek ne güzel.

Küçük bir tümseğe çıkarıldım ve oradan, bu kadim canavarın boğazı olduğunu tahmin ettiğim bir yere indirildim. Zeminde bir zamanlar ejderhanın omuriliğini barındırdığını tahmin ettiğim delik vardı. Kemikli bir tünelin ağzını açığa çıkaracak yükseklikte boğumlu bir omurga yükseliyordu. İçerisi iki yana kazınmış ve tünele sıcak bir ışık veren, parlayan runik sembollerle aydınlatılıyordu.

Bu kalıntıları bulmak ve onları konumlarını hiç bozmadan bu kadar belirgin ve net bir şekilde kazıp çıkarmak Bulder'la güçlü bir bağı gerektirmiş olmalıydı.

Yukarıdan sarkan ikiz deri örtülerin önüne geldiğimizde ben hâlâ hayretle etrafımı süzüyordum. Eşlikçilerim deri örtüleri kenara çekerek açtı ve bana geçecek alan bırakmak için kenara çekildi.

Kaşlarımı çatarak duraksadım. "İçeri girmek istediğimden pek—"

Kader Güdücü beni başıyla kürekkemiklerimin arasından dürterek içeriye, ejderhanın devasa kafatasının nemli kucağına itti.

Omzumun üstünden arkama baktım ve dediğim dedik yaratığa kaşlarımı çattıktan sonra, yine o ışıltılı runik sembollerin süslediği kavisli duvarlara ve rengârenk noktalar, damarlar ve eğri büğrü çizgilerin boyandığı derilerle kaplı zemini incelemeye başladım.

Sol tarafta, alanın bir ucundan diğer ucuna uzanan alçak bir masa vardı. Büyük tahta tezgâhların üstü, elinde büyük bronz bir bıçak olan, beyaz saçlı bir adamın parçaladığı büyük et parçalarıyla kaplıydı.

Beni gördüğü anda duraksadı, sonra büyüyen gözleri arkamdaki yaratığa çevrildi. Derhal dizlerinin üstüne inip yeri öptü.

Sanırım Kader Güdücü'yü ilk gördüğümde benim de öyle yapmam gerekiyordu.

Yeri öpmem.

Oysa ben ondan kaçmaya çalışmış, ona bağırıp hırlamış, kısaca siktirip gitmesini söylemiştim. Bana boktan bir kader

verecekti muhtemelen ve dürüst olmam gerekirse, bu anlaşılır bir durumdu. Ellerim onu haklı çıkaracak kadar çok kana bulanmıştı.

Gökyüzünden gördüğüm ince ve bıçağa benzeyen bitkilerle tepeleme dolu sepetlerin etrafına toplanmış, altın rengi ipek giysili küçük bir kadın grubu gördüm. O bitkilerle kurutulmuş et parçalarını sarıyorlardı ama biz içeri girince onlar da durmuş, gözlerini bana ve gölgeme dikmişlerdi.

Gözleri kocaman açılmıştı.

Yeri öpüp doğrulduktan sonra girişe telaşlı bakışlar atarak eşyalarını toplayıp dışarı kaçtılar. Kaşlarımı çatarak arkadaş diyemeyeceğim tüylü gölgeme doğru bakınca gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oldu.

Kapı görevi gören ve iki tarafa ayrılan deri parçalarının arasından içeri akın akın peri doluyordu. İçerisi alanın ucundaki ikiz kantaşı tahtların iki tarafına kadar tıklım tıklım doldu. Tahtlar o kadar büyük, gösterişli ve oymaları size tamamlanmalarının sayısız aurora döngüsü aldığını düşündürecek kadar detaylıydı ki onları daha önce fark etmediğime şaşırdım.

Sağ taraftaki tahtta bebek emziren bir kadın oturuyordu. Beyaz saçları çağlayan bir su gibi yüzünün iki yanından aşağı dökülüyordu ve teni öylesine açıktı ki güneşin tek bir dokunuşunun bile tenini Yanık'ta mahsur kalan bir Aytüyü gibi cızırdatacağından emindim.

Beni görünce açık yeşil gözleri önce büyüdü, ardından da yanındaki tahtta oturan adamın koluna elini koymadan önce rahatlamaya benzer bir ifadeyle gözleri yumuşadı. Nazikçe adamın kolunu sıktı.

Adamın yüz hatları sert ve ürkütücüydü, kısa sakalı güçlü çene hatlarını belirginleştirecek şekilde biçimlendirilmişti. Gördüklerine inanamayan bir ifadeyle çatılmış kızıl kaşların altından bakan gözleri iki minik güneşe benziyordu. Diğer çıplak göğüslü erkeklerin aksine, bu adamın geniş ve çillerle bezeli omuzlarına bakır çubuklarla süslü ipler örtülüydü ve uzun saçlarının üstünde kemikten bir taç ile kulak kıkırdağında siyah bir küpe taşıyordu.

Kaşlarım çatıldı.

Kaan'ın kulağındakinin aynısıydı...

Sol tarafındaki kadına şaşkın bir bakış atarak elini kadının elinin üstüne koydu. İkisi eş zamanlı bir hürmet işareti gibi başlarını eğdiler ama hedefi benden ziyade, efsanevî statüsü nedeniyle beni oraya güden yaratık olmalıydı. *Ben* olmadığım kesindi.

Ben olamam.

Yaratıcılar aşkına, kollarımda kelepçeler vardı. Saçlarımda da kusmuk.

Yanaklarım alev alev yanarak bir saç tutamımı burnuma yaklaştırıp kokladım ve ekşimsi pis koku karşısında yüzümü buruşturdum.

Kahretsin. Ben biraz daha hafif olmasını bekliyordum.

İstenmeyen Güdücüme dişlerimi sıkarak, "Nehre atlamama izin vermezsen olacağı bu," dedim. "Önemli perilerin karşısına safra kokusuyla çıkmak zorunda kaldım."

Tek cevabı ileri doğru sıçrayıp etrafımda bir tur atarak beni durmaya zorlamak oldu.

"Mesaj alındı," diye söylendim. Arka ayaklarının üstünde yanıma çöktü. Bir patisini kaldırdı, yaladı ve kesinlikle takdir etmediğim hoşnut ifadeyle suratına sürttü. Yaratıcılar aşkına, hiçliğin ortasında, bir ejderhanın kafatası içinde ve bir sürü yabancının arasındaydım.

İçerisi o kadar dolmuştu ki artık sıcak ve nemli hava bile yetersiz geliyordu. Tahttaki adam kafasını kaldırdı. Bakışları benimle yanımdaki yaratık arasında gidip geldi.

Sıcak bir gülümsemeyle kafasını salladı. Çok büyük bir şaşkınlıkla savaşır gibi. "*Kholu...*"

"Evet," dedim etrafımdaki sessiz ve şaşkın bakışlı seyircilere bakarak. "Herkes aynı şeyi söyleyip duruyor."

Adam bir kez daha yanındaki kadına baktı. İfadelerinde açıkça görebildiğim bir rahatlamayla kafalarını birbirine dayadılar.

Erkek bebeklerinin kafasını tutup alnına bir öpücük kondurdu—

Dikkatimi izlemenin tuhaf bir şekilde acı verici geldiği bu mahrem andan uzaklaştırıp yukarı çevirince, kubbeli geniş

tavanda sırıtık kafataslarının dizili olduğunu fark ettim. Kabilenin başkalarını öldürmek konusunda en ufak bir çekincelerinin olmadığını anlamam için yeterliydi bu.

Beni öldürmeye çalışmadıkları sürece anlaşabilirdik.

Muhtemel-Kral ağır hareketlerle ayağa kalktı. Beyaz saçlı kadın dışında, odadaki herkes yumruklarını göğüslerine vurduktan sonra bir kez daha ağızları neredeyse yere değecek şekilde eğildiler.

Muhtemelen benim de aynısını yapmam gerekiyordu. İnanılmaz bir şekilde azınlıkta kaldığım ve hâlâ demir kelepçeye mahkûm olduğum düşünüldüğünde kimseyi sinirlendirmek istemezdim.

Boğazımı temizledim, dizlerimin üstüne indim, başımı eğdim ve bir süre öyle kaldım.

Bakışları ben, Kader Güdücü ve beni nehirden çıkaran ve şimdi bir kenarda duran iki adam arasında gidip gelen erkek tahtından indi. "*Hagh toth?*" dedi duraksayarak.

Kuş dövmeli adam cevap verdi. "*Ahgt Nehuru at nei del ayh.*"

"*Ahgt Nehuru... saa ahmin?*"

"*Ahn...*"

Taçlı adam tekrar konuşmadan önce uzun süren bir sessizlik çöktü. "*Teni asg del anah te nei. Tookah Téth ain de lei... Sól aygh tah* Kholu!"

Aklım başka yerlere kayarken, pençeli parmaklarıyla şu âna tutunmak için debeleniyordu.

Şimdiki zamana.

Her şey bana başka bir yeri, başka bir zamanı hatırlatmaya başlamıştı. Ne olduğu konusunda kafamın en az şimdiki kadar allak bullak olduğu, kelime dağarcığımın ihtiyaçlarımı anlatmaya çalışmak için kullanacağım birkaç homurtunun ötesine geçmediği bir zamana.

Muhtemel-Kral tahtına geri otururken ve uzun boylu bir kadın ikiye ayrılan kalabalığın arasından çıkarken, içimden sakinleşme şarkımı mırıldanmaya başlamıştım. Kadın bronz rengi bir vücut boyasıyla kaplıydı ve kalçalarını iki yana sallayan uzun adımlarla bize doğru yaklaşırken şıngırdayan siyah boncuklu bir

pelerin kuşanmıştı. Ayakları çıplak, kızıl saçları pelerininin yansını örtecek kadar uzundu.

Gözlerine baktığımda nefesim ciğerlerimi terk etti.

Bembeyazdılar.

Hiçbir şey görmüyorlardı.

Benden tarafa baktı ve görülmemenin tam *tersini* –gereğinden fazlasını görüyormuş gibi– hissettim.

"*Kholu,*" diye fısıldadı iki elini birden göğe kaldırmadan önce gülümseyerek. "*Kholu galû. Haf de neil da nu...* Tookah te!"

Kafatasının içi zafer haykırışları ile son hızla çarpan kalbim gibi gümbürdeyen, göğse çarpılan yumruk sesleriyle doldu. Hemen ardından kalabalık hareketlendi, ortamı heyecan ve beklentiyle karıncalanan bir enerji sardı.

"Yaratıcılar aşkına, beni nasıl bir işe bulaştırdın böyle?" diye homurdandım yanımda, yüzünü kuyruğunun altına gömmüş bir tüy yumağı gibi kıvrılıp yatan ve uykuya dalmış gibi görünen, katı biçimi kenarlarda yer yer puslanan canavara.

Hımm.

Belki onu bir süre yok sayarsam tamamen silinip giderdi. O zaman ben de buradan ayrılabilirdim.

Kükreyen kalabalığın arasından irikıyım iki adam çıktı. Daha cüsseli olan kocaman elini boynuma sarıp bir sıkışta ezebilecek kadar iriydi. Kil rengi saçları kürekkemiklerine kadar iniyordu. Tahtlarda oturan kadınla adamı selamlamak için dönünce, kaslı sırtının, bazı yerlerinde daha belirgin olmak üzere, kıvrık bir yılan şekli oluşturan noktacıklarla kaplı olduğunu gördüm. Ondan daha kısa boylu olan diğerinin ise kahverengi saçları ve çillerle kaplı kahverengimsi bir teni vardı ve sırtında açık kanatları omuzlarına yayılan bir yarasaejderi dövmesi taşıyordu.

Bana döndüler ve beni tahtın karşısında eğildiklerinden daha fazla eğilerek selamladılar.

Kaşlarım çatıldı ve dikkatim gözlerinde bir cevap bulma umuduyla tahtta oturan kadına çevrildi. Tek bulduğum ise bende inleme isteği uyandıran yumuşak ve rahatlatıcı bir gülümseme oldu.

Rahatlatılmak istemiyordum. Bu *Kader Güdücü*'nün beni nasıl bir işe soktuğunu ve yaratık kalkanını indirdiği anda kendimi bu durumdan nasıl sıyırabileceğimi çözmek için soğuk ve sert gerçeği öğrenmek istiyordum.

Arkamda toynak sesleri duydum ve dönüp bakınca kalabalığın arasındaki açıklıktan bana doğru gelen, altı ayaklı, derisi kayış gibi sert görünüşlü bir yaratık gördüm. Kulakları yoktu, uzun yüzünün iki tarafında öbeklenmiş boncuğu anımsatan üçer adet siyah gözü ve azı dişlerinin arasında bir şey çiğniyormuş gibi sallanan bir çenesi vardı.

Kaşlarım iyice çatıldı. Bir kolk olmalıydı ama benim gördüğüm tüm kolkların kalın ve tüylü postları olurdu. Bu yaratıklar çıplakken... bir acayip görünüyordu.

Kişner gibi bir ses çıkararak beni ilgiyle süzen iki adamın arasında durdu.

Beyaz gözlü kadın, benimle bu geviş getiren, huzurlu hayvanın arasına geçti. Tek bir hareketle, bir kayışla bacağına bağlı olduğunu görmediğim bir kından kavisli bronz bir bıçak çekti ve hayvanın gırtlağını takip edemediğim bir süratle kesiverdi.

Ciğerlerim dondu ve kalbim hızla çarpmaya başladı.

Zavallı hayvandan tiz bir ses yükseldi, boşalan kanı bir çanağın içine akıtılırken başımın döndüğünü, bayılacak gibi olduğumu hissettim. Sonra hayvan benimkini taklit eden bir pozisyonla dizlerinin üstüne yere indirildi. Ama hareketsizdi.

Ölmüştü.

Durduğum yerde sallandım.

Ben de aynı şekilde birçok kişiyi öldürmüştüm. Ama bu zavallı, masum yaratığın son nefesini verdiğini görmek içimde bir şeyi yerinden oynatmıştı. Midem ağzıma gelmişti.

Başlarım böyle işe.

Ben gidiyorum.

Hışımla ayağa kalktım ve dönüp çıkışa doğru yürümeye başladım. Kader Güdücünün önüme sıçrayıp hırlaması çok sürmedi. Kalabalıktan şaşkın iç çekişler ve mırıltılar yükselirken ben de dişlerimi sıkarak ve hırlayarak karşılık verdim.

Yaratık kafasını eğdi, yavaş adımlarla bana yaklaşarak beni başlangıç noktama geri dönmeye zorladı.

Kafamı sallayarak, "Sana her dakika biraz daha sinir oluyorum," dedim ve öfke kaburgalarımın arasından buzdan kamçılar gibi şaklayarak hışımla döndüm.

Aramızdaki sözel bariyer her saniye biraz daha derinleşiyordu. Ne olduğunu bir an önce öğrenemezsem kahrolası aklımı kaçıracaktım.

Tahttaki adam ve kadın önce bana, sonra birbirlerine baktı. Bense tırnağımın kenarındaki deriyle oynayarak iki savaşçının gurur duyulacak bir şeymiş gibi kolk kanıyla boyanmasını izliyordum.

Ölü hayvana bakmamaya çalışıyordum. Orada, gözümün önünde dururken ve kanı bir çanağa akmaya devam ederken hayli zordu bu.

Bir grup kadın bir çit gibi etrafımı sararak zavallı kolkun önünü kapattılar. Sonunda ben çoğu sırtı bana dönük duran ipek giysili kadınlardan oluşan yuvarlak bir duvarın arkasında kalana kadar sıra sıra dizilmeye devam ettiler.

Vücudumdaki her hücre kaskatı kesilmiş bir hâlde, bir sağa bir sola bakıyordum. Hırladığımı ancak yüzü bana dönük olan birkaç kişinin arasındaki gergin bakışmaları görünce fark ettim.

Biri gülümseyerek bana doğru bir adım attı. "*Eh tah Saiza. Téthe en. Aygh ne.*"

"Anlamıyorum. Hiçbirini."

Ellerini kaldırdı. "Adım Saiza. Sorun yok. Canım yakmayacağız."

Saiza'nın huzur veren sözleri diken diken olan sinirlerimi yatıştırmaya yetmese de birinin dilimi konuşuyor olmasına şükrederek üst dudağımı dişlerimin üstüne indirdim.

Bu iyiydi. Bu işime yarardı.

"Lütfen bana ne olduğunu söyle."

"Vücudunu arındırmamız gerek," deyince kaşlarım havaya fırladı.

"Saçlarımda kusmuk olduğu için mi? Sizi temin ederim, bunun çok basit bir çözümü var. Beni nehre geri götürüp suya atın."

Ağzının bir kenarı küçük bir gülümsemeyle kıvrılırken güneşe benzeyen gözlerinde bana Ruse'u hatırlatan bir sıcaklık belirdi. "Sen *Kholu* olduğun için," diye fısıldayarak ayaklarımın altındaki deriye boyanmış renkli desenleri işaret etti ve yere çömelerek siyah bir yatık çizgiye dokundu. "Saçların, sizin dilinizde yarasaejderlerinin gözleri gibi," dedikten sonra bu kez mavi bir kısa çizgiyi işaret etti. "Bize sonsuz mavilik şeridinden geldin. *Ahgt Nehri*'nden."

Tartışmaya açık bir konu. Nehir bana hayli çamurlu göründü.

Saiza bu işaretlerin etrafına bir buketi bağlayan bir ip gibi dolandıktan sonra sağa doğru uzanarak üç ay resmini kucaklayan koyu kırmızı çizgiyi işaret etti.

Bir Kılıçtırpan.

Bir Kızgınkursak.

Bir Aytüyü.

Saiza'nın parmağı şimdi bu resmin tamamının etrafını çevreleyen, yanımda kıvrılan davetsiz eşlikçim gibi gümüş rengi bir başka çizginin üstünden kayıyordu. "Kader Güdücünün seni bize getireceği kehanetinde bulunulmuştu. Senin evladının ayları göğe bağlayacağı," dedi hayranlık dolu bir sesle. "*Sonsuza dek.*"

Kalbim durur gibi oldu ve bakışlarım onunkilere çevrildi. "Saçmalığın dik âlâsı," dedim çenemle çizimleri işaret ederek. "Ben Kholu falan değilim ve *asla* bir evlat taşımayacağım."

Sözler aramızdaki boşluğu kesip biçerek geçen sivri kenarları taş kalbimde bilenen bir silahtı sanki.

Asla.

Kader Güdücü bir gözünü aralayarak bana baktı.

Çizgi şeklindeki göz bebeklerine bakarak "*Asla,*" diye tekrarlarken ses tonum kınayıcıydı.

Yaratık nefesini yüzüme doğru üfleyince içim yatışır gibi oldu. Sanki Güdücü patisini göğsümden içeri uzatıp harap kalp sinirlerimi okşamıştı.

Bana öyle geliyor da olabilirdi ama orada olmamı... *bunun için* istemediği hissine kapılmıştım.

"Saçmalık derken neden bahsettiğini bilmiyorum," dedi Saiza, "ama Sól asla yanılmaz. Bu kehaneti döngüler önce ilan etti

ve sana Kholu adını veren kendisiydi. Seni buraya Kader Güdücü getirdiği için, Yaratıcılar tarafından buyrulan ve Oah'mız ve Oah-ee'miz, yani sizin dilinizde Kral ve Kraliçemiz tarafından onaylanan Tookah Duruşması görülecek."

Bir duruşma daha mı yani?

İnledim.

Sonunda Rekk Zharos'u öldürmeyi başarana kadar kimbilir daha kaç duruşmaya katlanmak zorunda kalacaktım.

Kuyruğunu öne arkaya sallayarak beni tembel bir ilgiyle izleyen Kader Güdücüye dik dik baktım. "Bu senin hatan."

Güçlü bir *gonk* sesi duyuldu ve yankılarının azalarak dinmesinin hemen ardından, tekrar vurularak tüylerimi diken diken etti. En yakınımdaki peri çemberinden içeri elinde bir kap sabunlu su taşıyan bir başka kadın girdi.

"Giysilerini çıkarıp seni duruşmaya hazırlayabilir miyim?" dedi Saiza. İç geçirerek üstümden dökülen gömleğimin etek uçlarına uzandım.

"Elbette," dedim söylenir gibi. "Bir an önce olsun bitsin."

Ne kadar çabuk *arınırsam,* bu duruşmadan o kadar çabuk kurtulabilir ve buradan o kadar çabuk gidebilirdim.

Umarım.

Ucu elden ele geçirilen uzun bir ipekli kumaş, koruyucu kadın çemberimin önüne bir perde gibi gerildikten sonra Saiza çalıntı giysilerimi çıkarmama yardım etti. Gongun ürkütücü vuruşları eşliğinde saçlarımı duruladı ve bir süngerle vücudumu köpükleyerek sildi.

"Çok güzel bir biçimin var," dedi tenimi emici bir kumaşla kurularken. "Çok hoş kıvrımlar."

"Teşekkürler," derken aklım başka yerdeydi.

Bir Başka.

Kahrolası

Duruşma.

Hem beni *ne için* yargılayacaklardı ki? Sonuçta onlardan birini öldürmemiştim.

Öldürdüğümü sanmıyordum.

Sihir yoluyla dünyayı kurtaracak bir evlat üreteceğime inandıklarına göre, belki de üreme niyetlerimi sorgulayacaklardı.

Öyle olmayacağını umuyordum. Her safha rahmimi yaşanmaz kılan bir tonik içiyordum ve dozumu atlamaya *hiç* niyetim yoktu.

Başka iki kadının tenime kanla çizgiler çekmesinin ardından, belime kan kırmızı bir ipek sarılıp bağlandı. İkinci bir kumaş parçası da göğsüme sarıldıktan sonra bakır çubuklarla süslü bir ip kafamdan geçirilip omuzlarıma yerleştirildi.

Tekrar vurulan gonk sesini hızlanan bir ritim izledi.

Perde indirildi, mahremiyetimi sağlayan halka dağıldı ve az önce kanla boyanan iki savaşçının bana keskinleşmiş bakışlarla baktığını gördüm. Saiza'ya beni onlar mı yargılayacak diye sormak üzereyken Kader Güdücü burnumun dibinde bitti ve vücuduma sürülen kanı bulaştırarak beni ayağa kalkmam için dürttü.

Çıkışa yönelen kalabalık dağılmaya başlamıştı. Tüylü yoldaşım beni aynı yöne iteklerken göğsüm belirsizliğin sancısıyla sıkışıyordu.

Nefesim daralıyordu.

Bir şey seç.

Odaklan.

Sakın boğulayım deme.

Bakışlarımı dışarıdaki kalabalığa dikerek içimden sakinleşme ezgimi mırıldanmaya başladım ve her adımın beni bir şekilde hep ellerimin arasından kayıp giden o mistik kelimeye yaklaştırdığını hayal ederek adımlarımı saydım.

Özgürlüğe.

Raeve

40. BÖLÜM

Ritmik gonk sesi eşliğinde tavşan yuvasına benzeyen bir tünel labirentinden geçirildim. Bayat ve ağır havada nefes almak ancak büyük, tozlu bir kratere çıkmamızdan birkaç saniye önce kolaylaştı. Gözlerim kraterin akıl almaz yüksekliği ve genişliği karşısında yuvalarından uğradı. Dört kolezyumun yan yana sığacağı ve aralarında hareket etmeye yer kalacağı kadar genişti.

Sanki bir şey, yerle taşı yerinden oynatacak kadar büyük bir hızla çarpışmıştı.

Kaşlarımı çatarak Kaan'ın sözlerini hatırladım...

Ergenliğimin büyük bölümünü ve sonraki safhalarımın bir kısmını Johkull Kabilesi'nde savaşçı olarak geçirdim. Her zaman bu dağların içinde yaşadılar ve yakın zamanda düşen Kılıçtırpan ayı Orvah'nın açtığı krateri sahiplendiler.

Sanırım burası orasıydı. Orvah'nın krateri. Sekiz safhadan biraz daha uzun süre önce düşen küçük ayın.

Kalabalık çağlayan bir su gibi, ben ve peşimden ayrılmayan Güdücümün ardı sıra kratere akıyordu. Etrafımdaki kavruk manzaraya bakarken zihnim allak bullaktı.

Kraterin çevresine her biri, yere saplanmış dört ahşap direk ve aralarına gerilmiş yamalı deri bir örtünün bir çatı oluşturduğu sağlam görünüşlü tenteler kurulmuştu. Bu tentelerin sağladığı dikdörtgen gölgelere dokuma halılar ve ışıldayan runik sembollerin kazındığı büyük kil vazolar yerleştirilmişti.

Tentelerin arasında çoğunu daha önce hiç görmediğim silahlarla yüklü ahşap raflar göze çarpıyordu. Ucu, bir kafatasını tek darbede paramparça edebilecek gibi görünen çivili toplarla biten zincirlerin tutturulduğu sopalar, dev kancalı kılıçlar ve dişli kenarlı küçük yassı bıçaklar. Ruse'un cephaneliğinin yanında çocuksu kalacağı kadar çok silah.

Zemin kumla kaplıydı ama kraterin çevresinde yürütülürken ayak parmaklarımın arasından akan tanelere baktığım zaman pas rengi çoğunluğun arasında gri kırıklar gözüme çarptı.

Demir. Hiç şüphesiz, element şarkılarını duyabilenleri hükümsüz kılmak için.

Kaşlarımı çattım ve bakışlarımı auroranın gümüş rengi ince sürgünleriyle bezeli toz mavisi göğe kaldırınca, çok uzağa serpiştirilmiş gibi görünen siyah renkli Kılıçtırpan aylarını gördüm. Kraterin ağzına, çoğu güneşte ağarmış kafataslarının ağırlığı altında zorlanan yıpranmış iplerden örülü bir ağ gerilmişti. Çürümeye yüz tutmuş et parçalarının ve birkaç saç tutamının henüz terk etmediği bir kafatasının üstüne sarımsı kahverengi küçük bir kuş tünemişti.

Kuş kafatasını gagalıyordu.

Yüreğim sıkıştı.

Geldiğimiz çadırdakilerin aksine bu kafatasları ölü hayvanlara ait değildi. Bunların yuvarlak kafaları, uca doğru incelen köpek dişleri vardı ve daha taze görünen bu kafatasının üstünde sivri tepeli bir kulağın kalıntıları duruyordu.

Bu kafatasları *perilere* aitti.

Yaratıcılar aşkına. Bu bir *dövüş* ringiydi.

Benim duruşmam da öyle mi olacaktı? Dövüşmem mi bekleniyordu?

Huzursuzluk içimde bir yılan gibi süzülürken parmak uçlarım karıncalanmaya başladı.

Gonk vurulmaya devam ederken, peş peşe çadırların önünden geçirilerek kraterin etrafında yürümeyi sürdürdüm. Önümüzdeki kişiler ölü ejderhanın göğüs boşluğunun içindeyken gördüklerime benzer kubbe şeklindeki büyük bir çadıra doluşuyordu. Gerçi *bu* çadır diğerlerinden çok daha büyüktü ve her

biri detaylı bir şekilde işlenmiş kemerlerle süslü çok sayıda girişi vardı.

Saiza bu girişlerden birinin önünde durdu ve tentenin etrafına serpiştirilmiş az sayıdaki sepetten birinden dokuma bir çiçek çekerek bana uzattı. "Orvah'yı onurlandırmak ister misin?"

Yüreğim ağzıma gelirken bir an tıkandığımı sandım. "Düşen Kılıçtırpan'ı mı?"

Saiza hafifçe gülümseyerek başını salladı. "Çarpmanın etkisiyle parçalanmadı. Onu kraterin yan tarafına yuvarlamak için birçok savaşçının gücü gerekti. Bundan sonra yaşam alanımıza başka hiçbir ayın düşmeyeceği umuduyla ona büyük saygı gösteririz."

Kalbim hızla çarpmaya başlarken çiçeği aldım ve Güdücüme baktım. Esneyip aheste aheste girişlerden birine doğru yürüdü ve orada kendi içine kıvrılıp bir uyku topuna dönüştü.

Sanırım bunu izin olarak kabul edebilirim.

Yutkunarak elimi çadırın girişindeki örtülerin arasından uzattım ve derin bir nefes alıp içeri adım attığım anda yüzüme hayvan postlarının altına hapsolmuş sıcak ve nemli hava çarptı.

Kalbim durdu sanki.

Karşımda kumun içinde alacalı, muhteşem bir ay duruyordu. Sanki Kılıçtırpan siyah ve bronz rengi mürekkep birikintilerinin içinde yuvarlanırken renkler üst üste binen küçük pullarından içeri sızmıştı.

Henüz çok genç olduğunun habercisi küçük cüssesine ve dikensiz yüzeyine bakarken gözlerim yaşardı. Ejderhanın sol kanadı vücudunun etrafına sarılıydı ve aralık dişlerin süslediği kafası sadece kısmen kanadın altında kaldığı için yüzünün neredeyse yarısını görebiliyordum. Gördüğüm gözü kapalıydı. Hiçbir zaman uyanmayacağı sakin ve huzurlu bir uykuya dalıvermiş gibi.

Bu düşünce, kalbimin zaten yıpranmış olan tellerini titretti çünkü bu ejderha... çok *küçüktü*. Benim boyumun iki katından biraz daha kısaydı. Pullu sırtına bağlanmış eyerin kalıntılarından anlaşılacağı gibi, bir binici taşıyabilecek boyuta yeni ulaşmış gibi duruyordu.

Bir el boğazıma yapışmış, sıkıyordu sanki.

Var gücüyle.

Bazı ejderhalar zamanlarının sona erdiğini anladıkları zaman göğe yükselmeyi –orada top gibi kıvrılıp taşlaşmayı– *seçse de* çoğu bu kararı kendisi vermezdi.

Birçoğu bizim çıkardığımız savaşların talihsiz kurbanlarıydı.

Ve bir de göğe bile ulaşamayanlar vardı. Tozun toprağın, karın ya da kumun içinde ölen ve yattıkları yerde çürüyüp giden, kanları fosilleşen ejderhalar. Daha sonra *bizler* tarafından maden olarak kazılıp çıkarılan.

Bizler tarafından kullanılan.

Elimi uzattım ama parmaklarım tam taşlaşmış pullara değmek üzereyken içimde derinlerde yas tutan bir his beni arkama dönmeye zorladı. Gözlerimi ondan ayırmaya.

Hayır, bu bir zorlama değildi.

Nazik bir *rica.*

Bir *yakarı.*

Boğazımı temizledim ve dizimin üstüne çöküp dokuma çiçeği, diğerlerinin yaptığı gibi, ejderhanın dibindeki eski ve yeni sunulardan oluşan yığının arasına bıraktım. Sonra o yakarıya kulak verdim. Çaresiz ve kederli ricasına saygı duydum.

Döndüm ve bir daha arkama bakmadım.

Bir gölgeliğin altındaki yerden yüksek bir kaideye çıkarıldım. Güneşten çatlayan tenim için hoş bir rahatlamaydı.

Hoşnut bir mırıltı çıkararak yanıma kıvrılan istenmeyen kedi soylu arkadaşıma baktım. Uykuya dalmaya hazırlanır gibi, yüzünü uzun ve tüylü kuyruğunun altına soktu.

Görünüşe bakılırsa benden dövüşmem beklenmiyordu. Yoksa dosdoğru ringe doğru güderdi zaten.

Herhalde.

Kalabalık Orvah'ya saygılarını sunmayı tamamladıktan sonra tentelerin gölgelerine doluşmaya başladı. Kanla boyanan iki erkek önümde diz çöktü. Daha iriyarı olan, elindeki kolyeyi

başının üstüne kaldırdı. Ellerini öne uzatarak başını eğince, gözlerim bir yılan desenin süslediği siyah kolye ucuna çevrildi. Sırtına nokta nokta işlenmiş motifin aynısıydı.

Yumruğunun arasından sarkan kolye tozlu rüzgârda sallanırken bana daha az detaylı olsa da Kaan'ın taktığı kolyeyi hatırlatmıştı.

Ve daha az çekici.

Saiza kulağıma eğildi. "Hock'un málmr'ını kabul etmelisin."

"Neden?"

"Duruşmanın önemli bir parçası," dedi. Kaşlarımı çatarak elimi uzattım. Hock kolyeyi açık avucuma bırakırken ipin kaba dokusunu tenimde hissettim.

Kahverengi saçlı olan erkek de kendi kolyesini uzattı. Bu da bir yarasaejderi kabartması taşıyan, sarı-kahverengi arası bir taçtı. Diğeri kadar cilalı ya da ince ustalıklı olduğunu söyleyemezdim.

"Şimdi de Zaran'ınkini kabul et ve her iki málmr'ı önüne, halının üstüne koy."

Saiza'nın dediğini yaptım ve iki erkeğin yumruklarını göğüslerine üç kez vurduktan sonra ayağa kalkıp ayrı silah raflarına doğru yürümelerini izledim.

"Yani... onların dövüşmesini mi izleyeceğiz?" diye sordum. Saiza başını onaylar gibi eğdi.

"Elbette."

"Bunun benim duruşmamla ne ilgisi var?"

"Bu *senin* duruşman," deyince kaşlarım havaya kalktı.

"Yani benim burada oturup birbirlerini hırpalamalarını izlemem mi gerekiyor?"

Başını sallayarak onayladı.

Kaşlarımı çattım, göğsümdeki huzursuzluk biraz azaldı.

Zaran bana rakibinin sırtındaki yılanı hatırlatan, kısmen kavisli bir kılıç seçerken, Hock da tercihini yuvarlak ucundan metal çivilerin fışkırdığı bir sopadan yana kullandı. Bu korkutucu dev adama çok yakışan bir silahtı doğrusu.

Bakışlarım Oah ve Oah-ee'nin kantaşı tahtlarda oturduğu ve Oah'ee'nin kucağında kıpırdanan bebeğini emzirmeye devam

ederken büyük yassı bir yaprakla yelpazelendiği bir diğer büyük tenteye çevrildi. Sól da oradaydı ve Oah'nın sağ tarafında daha küçük bir tahtta oturuyordu.

Hepsinin dikkatleri ringin düzleştirilmiş merkezine doğru ilerleyen iki adamdaydı.

Rüzgâr saçlarımı, siyah tutamları kırbaç gibi savuracak kadar sert esse de havanın sıcağını dağıtmak konusunda etkisizdi. Hock ve Zaran birbirlerine sabitledikleri bakışları ve dişlerini açığa çıkaran ifadeleriyle, uzun adımlar atarak birbirlerinin etrafında dönmeye başlarken kratere yayılan gerilimi dağıtmak konusunda da yetersiz kalıyordu. Gonk kaburgalarımı titreten kalp atışlarıma uygun bir ritimle vurulmaya devam ederken, aynı adımları benim içimde de atıyorlardı sanki.

Zaran eğildi ve bir hırıltı eşliğinde, kavisli bıçağıyla karnını hedef alıp benim bağırsaklarımı altüst eden bir süratle Hock'un üstüne atıldı.

Bu dostane bir müsabaka değildi. Öldürmek için dövüşüyorlardı.

Siktir.

Zaran bir tekmeyle geri sendeledi. Kıçının üstüne düştü ve son anda yana yuvarlanarak Hock'un sopasının bütün kaslarını geren bir kuvvetle kalkarak rakibinin göğsü yerine zemine inmesine ve yerdeki kumların havalanmasına neden oldu.

Erkeklerin birbirine saldırmasını, birbirinden kaçınmasını, yana çekilmesini, birbirinin deri pantolonlarında kesikler açmasını ve döktükleri kanla kumu kırmızıya boyamalarını irkilerek izledim.

Huzursuzluk bir kez daha boynuma sarılıp sıkmaya başladı.

Gittikçe daha fazla.

Bir terslik var.

"Kafam karıştı. Bunun benimle ilgisi ne?"

Saiza tek kaşını kaldırarak bana muzip bir bakış attı. "Tamamen seninle ilgili, Kholu. Senin *için* savaşıyorlar."

Yüreğim öyle bir ağzıma geldi ki sonraki kelimelerimi tıkanarak konuştum. "Beni *eğlendirmek* için mi ölümüne dövüşüyorlar? Sen ciddi misin?"

Kaşları çatıldı. "Hayır, eğlendirmek için değil."

"O zaman ne—"

"Bu bir *Tookah* Duruşması," dedi dağılan saçlarımı sivri tepeli kulaklarımın arkasına itmeye çalışarak. Diğer eliyle şimdi kumun üstünde yumruk yumruğa boğuşan erkekleri işaret etti. Vahşi darbelerinin sonucunda etrafa kan püskürmeye devam ediyordu. "Sana bağlanma onuru için dövüşüyorlar. Kholu ile bir hayat kurmanın ve yavrular dünyaya getirmenin onuru, bir erkeğin dileyebileceği en büyük mertebedir. Ayları sonsuza dek göğe sabitlemek bütün Johkull Kabilesinin evlatlarının, evlatlarının evlatlarının ve torunlarının geleceğini garanti altına alacak. Bu tür bir huzuru sağlamak büyük bir ayrıcalıktır."

Konuşması beni yavaş yavaş, gıdım gıdım ve buz gibi darbelerle paramparça etti.

Hayır.

Hayır, hayır, hayır, hayır—

Hock rakibinin kendi bıçağıyla Zaran'ın boğazını santim santim keserek boynunu yarısına kadar açtı. Geri kalanı şimdi hareketsiz bir şekilde kumun üstüne serilen vücudundan kendiliğinden koparken ciğerlerimdeki bütün hava boşaldı. Sanki ciğerlerimdeki havayı Clode emivermişti.

Hock cansız bedenin yanında leşten beslenen bir hayvan gibi çömeldi, Zaran'ın kafasını kandan keçeleşmiş saçlarından tutup bir ödül gibi havaya kaldırdı ve muzaffer bir kükreyiş eşliğinde sallayarak açık yarasından etrafa kanların saçılmasına neden oldu.

Kalabalıktan uğultular yükselirken, periler yumruklarıyla göğüslerine vuruyor, gonk sesi hızla çarpan kalbimle aynı ritimde yankılanıyordu.

Hock gözlerini bana çevirince vücudum buz kesti ve göğsümün içinde şiddetli bir huzursuzluk infilak etti.

Hayır, hayır, hayır—

Saiza kulağıma, "Hock galip geldi," deyince düşüncelerim bir dikenli tel gibi birbirine dolandı. "Şanslısın. Roskr'ı ve Oah dışında en güçlü savaşçımızdır o. Büyük bir kutlama olacak, ardından seni kendi çadırına götürüp orada, bizzat aldığı canların

postlarını gösterecek. Önümüzdeki döngülerde bağınız sağlamlaşınca, o postlar üstünde dünyaya birçok güçlü erkek ve kız evlat getireceksiniz."

Erkek ve kız evlatlar...

Göğsüme ve karnıma çöken ağırlığın altında ezilirken bir yandan da kendimi inanılmaz... *boş* hissediyordum.

Ciğerlerimi tam nefeslerle doldurmakta zorlanarak Güdücüye bir bakış attım. Görüşümden neredeyse tamamen silinmişti. Görünmez olmaya o kadar yakındı ki elimi uzatsam içinden geçeceğinden emindim.

Saklanması beni şaşırtmıyordu. Kendinden ne kadar *utansa* azdı.

Tam bunu ona söylemeye hazırlanırken, Hock yeri sarsan adımlarıyla etrafa kumlar saçarak bana doğru yaklaştı. Zaran'ın kellesini oturduğum kaidenin önüne, yere bıraktı.

Dehşetle keskin bir nefes alarak ölü erkeğin gevşemiş yüzüne baktım. Birbirine karışmış gibi görünen doku, tendon ve kemik parçalarına.

Kumun üstünde biriken kana.

Ben hâlâ ona bakarken ve kendimi nasıl olup da bu hâlde –vücudumu kısmen örten kumaşlara sarılı, kanla boyanmış bir hâlde kesik bir kafaya bakarken– bulduğumu çözmeye çalışırken, Hock önümde diz çöktü. Kirli málmr'ını halıdan alıp kolyeyi boynuma geçirme niyetiyle bana uzandı. Boynuma vurulacak bir pranga gibi.

Kaburgalarımın arasında şiddetli bir öfke patlaması oldu.

"*Hayır,*" diye irkilerek geri çekildim.

Hock'un gözleri bir şaşkınlık ve pek gizleyemediği bir gazapla parladı.

Hırlayarak omzumdan tuttu ve beni boğuk mırıltıların yükseldiği tarafa doğru itekledi—

Kafamı hızla öne savurdum, çarpmanın şiddetiyle kırılan burnunun çatırtısını duydum ve hızla geri çekilince açılmış burun deliklerinden fışkıran kanı gördüm.

Etrafımızdaki dünya durdu.

Doğrulup suratından kan akan Huck homurdana homurdana benim oturduğum gölgeliğe doğru gelirken geri geri kaçtım. "Kendim için dövüşeceğim!"

Kalabalığın üstüne sadece şaşkın birkaç iç çekişin bozduğu bir sessizlik çöktü. O iç çekişler yaygın dili anlayan az sayıdaki periden yükselmiş olmalıydı.

Hock duraksadı ve bakışları Saiza'ya çevrildi. Saiza benim telaşlı talebimi tercüme edince, savaşçının gür kaşları fırtınalar kopan güneş yanığı gözlerinin üstünde birleşti.

Adam Oah'ya baktı. "*Géish den nahh cat-uein?*"

Sözcükleri seslerin şiddetli bir çarpışması gibi sertti ve gerilim her geçen saniye tırmanıyordu.

Oah durumu değerlendirir gibi görünüyordu ve gözleri şaşkınlıktan büyüyen Oah-ee'si olduğundan da solgun görünüyordu. Göğsünde ciyaklayan bebeğini sıkı sıkı tutarak bana bakıyordu.

Dudakları kıpırdadı ve yumuşak sözcükler rüzgârın yumuşak bir esintisiyle kulaklarıma kadar geldi. "*Ne yapıyorsun?*"

Demek dilimi konuşabiliyordu.

Ayrıca Clode'la da konuşabiliyordu.

İlginç.

Belime sarılan kırmızı ipek kumaş rüzgârda dalgalanırken, "Bunu ben seçmedim," dedim öfkeyle. Bütün vücudum bir an önce *harekete geçme* arzusuyla gerilmişti.

Ve savaşma arzusuyla.

Bakışlarım şimdi beni vücudunun geri kalan kısmından çok daha somut görünen kısık gözleriyle izleyen Kader Güdücüye çevrildi.

Hâlâ kıvrıldığı yerde yatıyor olmasına rağmen, gittikçe artan huzursuzluğunu aramızdaki havada hissedebiliyordum. Çizgiyi hangi ayağımla aşacağımı görmeyi bekler gibi. Ama bu benim kaderimse –onun beni yönlendirdiği şey buysa– kabul etmiyordum.

Tek bir parçasını bile.

Son birkaç aurora döngüsü içerisinde kollarımın arasında tuttuğum Essi'nin ellerimin arasından kayıp gitmesini izlemiş, Tiya'ya veda etmiş, demir bir iğneyle vurulmuş ve acıdan bayıla-

cağım kadar çok kamçı darbesi yemiştim. Bir ejderha sürüsüne yem olarak sunulmuş, yutulmaktan son anda kurtulmuş ve hayatım boyunca içimi titretmiş tek erkek tarafından reddedilmiş, bir uçurumdan yuvarlanmıştım ve artık sabrımın sonuna gelmiştim.

Savaş becerileri ne kadar olağanüstü olursa olsun, bu erkeğin málmr'ını *kabul edecek* değildim. Çocuklarını doğuracağıma, o küçük madalyonu kafasına kemiğini aşıp cıvık beynine gömülecek bir hızla çarpmayı yeğlerdim.

Kim olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu ve olsun da istemiyordum. Her şeyden önemlisi bir çocuk *büyütmek* falan istemiyordum. Bundan kaçınmak için Kader Güdücüyle savaşa tutuşmam gerekecekse, varsın öyle olsundu. Karşımdakinin güzel ve efsanevî bir yaratık olması umurumda değildi.

Hock'un kanının bir damlası burnumdan aşağı süzülürken dişlerimi sıkarak tekrarladım. "*Kendim* için dövüşeceğim."

Sözcüklerim kraterin üstünde tısladı.

Oah-ee yutkundu, erkeğine doğru eğilip kulağına bir şey fısıldadı. Oah'nın bakışları sırasıyla ben, Hock ve uyku mahmuru Güdücüm arasında dolaşıp nihayet tekrar gelip benim üzerimde durdu. Oah-ee'sine bir şey söyledi, kadının titrek bir nefes verdiğini ve gözlerini altın rengi ipek katları arasına kıvrılmış bebeğine indirdiğini gördüm.

Sessizlik sürüyordu.

Oah-ee elini bebeğinin alnında dolaştırdı, boğazını temizledi ama gözlerimin içine bakarak konuşurken sesi yine de boğuk çıktı. "Kader Güdücü ringe girmene mani olmadığı sürece, biz de kararına itiraz etmeyeceğiz."

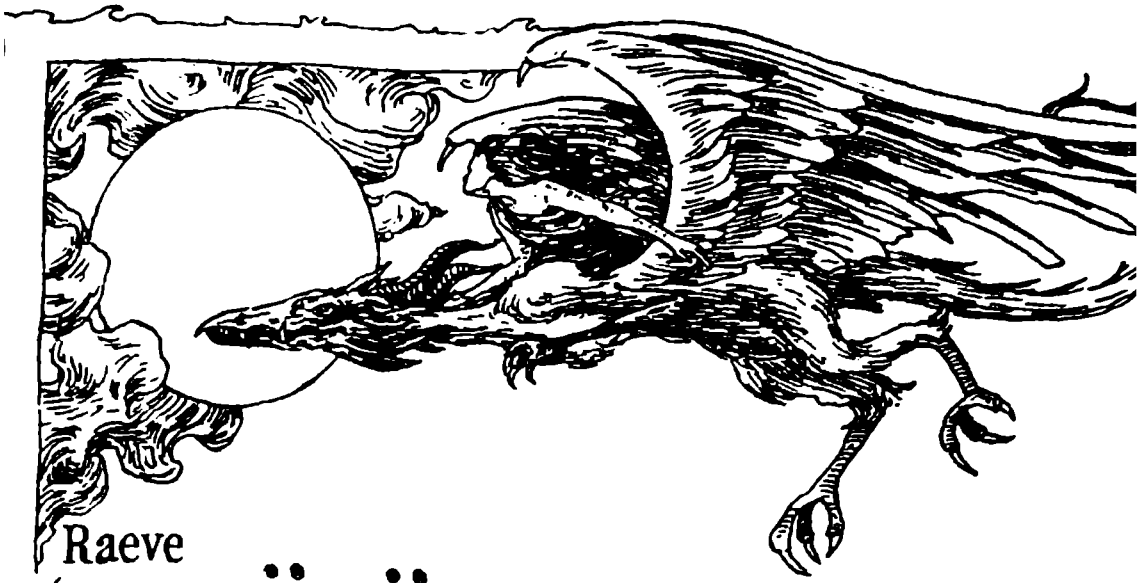

Raeve

41. BÖLÜM

Ben heykel gibi hareketsiz beklerken Saiza beni parşömen inceliğinde kan çizgileriyle boyadı. Bir yandan da Hock'un sıkılı dişlerinin arasından derin derin soluyarak ve beni ileri atılmak ve avını mideye indirmek için sabırsızlanan yırtıcı, etobur bir hayvan gibi süzerek kumla kaplı dövüş sahasında volta atmasını izliyordum.

İç geçirip kelepçemi kolumda daha rahat bir konuma çektim.

Kaçış planım basitti. Uçurum duvarından aşağı in, olabildiğince gölgede kalmaya gayret ederek nehri duvara kadar takip et. Bir Kızgınkursak'ı terbiye et. Rekk Zharos'un izini sür ve geberene kadar ona işkence et. Oysa şimdi başlama çizgisinden sadece iki adım uzakta bu herifin kellesini gövdesinden ayırmam gerekecekti.

Neredeyse görünmez olan, şu anda metalik bir lekeden ibaret görünen Güdücüme, hayatıma adım attığı anda lanet ederek pis bir bakış daha attım.

Saiza karnıma biraz daha kan sürerken, "Senin için dövüşü kazanan erkeği beğenmedin mi?" diye sordu.

Benim için kazanan...

Olan bu değildi ki.

"Bu erkeği ben seçmedim," diye karşılık verdim ve Saiza güneş yanığı gözlerinde şaşkın bir ifadeyle kaşlarını çattı.

Fırçayı burnumdan aşağı kaydırıp dudaklarımın, çenemin ve boynumun üstünden geçirdi. "Sayısız yabani gruuk öldürdü.

Kocaman dişli, alt edilmesi neredeyse imkânsız devasa yaratıklardır onlar. Çadırı büyüktür ve sayısız gruuk postuyla kaplıdır. Nam salan gücünün kanıtıdır o postlar. Sen Kholu'sun. Senin evlatların ayları gökyüzüne bağlayacak ve büyük bir huzur getirecek. Güçlü bir efendi istemez misin?"

Öfkeden tüylerim diken diken oldu.

Daha ne kadar açık konuşabilirim?

Bu ipek kumaşı kaldırıp o herifi vücudumun içine alabileceğim bir gerçeklik yoktu. O etkileyici çadırdan içeri adım atacağım bir gerçeklik de. Boynumu, derin ve ilkel bir saygının ifadesi olarak ona uzatacağım bir gerçekliğin de olmadığı gibi.

Boğazını bir kulağından diğerine kadar kesmeyi yeğlerdim.

"Ne bu erkeği ne bu unvanı ne de burada bahsedilen *herhangi bir* şeyi istiyorum," diye homurdanarak yanımdaki metalik hava zerreciklerine keskin bir bakış daha attım. Kader Güdücünün beni dikkatle dinlediğini umuyordum. "Bu beden benim bedenim ve onunla canım ne isterse onu yaparım. *O kadar.*"

Saiza'nın benzi soldu ve başını öne eğerek gözleri kaçırdı. "Anlıyorum, Kholu. Farklı değerlere sahibiz. Haddimi aştığım için özür dilerim."

"Sorun değil."

Tek istediğim buradaki işimin bir an öne bitmesiydi.

Ve buradan *gitmek.*

Saiza bana hafifçe gülümsedikten sonra koluma yeni çizgiler eklerken ben de Hock'u izliyor, vücudunu nasıl hareket ettirdiğini inceliyordum. Ağırlığını bir ayağından diğerine verişini. İri cüssesinin az önceki kapışmada aldığı hasarı.

Saiza, "Nasıl dövüşeceğini biliyor musun?" diye sorunca başımı evet der gibi salladım. "Bir *savaşçı* gibi yani?"

Bakışlarım ona çevrilirken kaşlarım çatıldı.

Saiza duraksadı. "Hiç kimse Johkull Kabilesi'ndekiler gibi dövüşmez. Boltanik Ovaları'nda bizden güçlüsü yoktur. Bir daha hiçbir ayın düşmeyeceği bu toprakları bu sayede kazandık," dedi etrafımızdaki krateri işaret ederek. "Hock'un yapması gereken tek şey sana boyun eğdirmek. Duruşma o zaman son bulacak. Ama sen galip gelmek için onu öldürmek zorundasın.

Yabani gruuk avlama ve kendi çadırını kurma hakkını kazanmak için. Kafasını kesmen gerek."

Ona yabani gruuk avlama ya da bir çadır kurmanın beni zerre ilgilendirmediğini söylemeye uğraşmadım bile. Hock'u öldürür öldürmez geldiğim yoldan nehre geri inecek ve nehir donana ve sonunda duvarla buluşana kadar onu takip edecektim. Kader Güdücü beni öldürmeye çalışırsa... o zaman...

İşin o noktaya gelmeyeceğini umuyordum. Hayvanları severdim ve onları öldürme fikrinden nefret ederdim.

"Daha önce kafasını kestiğim erkekler oldu," diye mırıldandım gergin dudaklarımla. *Gerçi görünüşe –hiç şüphesiz yüzde yüz lanetli olmama– bakılırsa, yeterli sayıda değil.* "Bu seferki de farklı olmayacak."

Saiza bakır kolyemi çıkarıp kenara bırakarak beni yaklaşan savaşımıza hazırlarken gergin sessizlik uzayıp gitti. Fırçalanan saçlarım neredeyse kalçalarıma kadar inen bir örgüyle toplandı ve ucu bir iple bağlanırken gonk vurulmaya devam ediyordu.

Ben tamamen hazır olunca görüntüsü yeniden somutlaşan ve bana bakmak için gözlerini açan Kader Güdücüme bir bakış attım.

Kararlı ve yoğun bakışlarına gözlerimi hiç kaçırmadan karşılık verirken çizgi şeklindeki gözbebekleri büyüdü. "Sakın beni durdurmaya yeltenme."

Aldığım tek cevap, "*Git bakalım,*" der gibi salladığı kuyruğu oldu. *"Ait olduğun yere, ringe dön. İşini yap."*

Sırtımı dikleştirdim ve kalabalık nefesini tutmuş gibi sessiz beklerken, yaratığa daha fazla dikkat vermeyi reddederek çenemi kaldırdım ve gölgeden dışarı fırladım. Tek bir hareketine daha dikkat etmeyecektim.

Beni durdurmayacaktı. Durdurmayacağını biliyordum. En başından beri olmamı istediği yerin burası olduğunu tahmin etmeliydim. Kan dökülen bir dövüş ringinin içi.

Belki de Kader'in –*Kader* her kimse– Hock ve Zaran'ın bir nedenden ötürü ortadan kaldırılmasına ihtiyacı vardı ve bu yüzden Güdücü beni bu işi yapmaya yönlendirmişti. Nedeni her ne olursa olsun, bir kez daha kullanıldığım hissini üzerimden atmakta güçlük çekiyordum.

Buna çoktan alışmış olmam gerekirdi aslında.

Bir silah rafına yaklaştım ve saplarının parmaklarımın sağlam bir şekilde kavrayamayacağı kadar ağır ya da kalın olduğunu keşfedeceğim birkaç tanesini kancalarından indirdim. Sonra deriyle sarılı sap kısmının tutuşu elime uyan küçük demir bir balta seçtim ve bir süre el değiştirerek ağırlığını test ettikten sonra elime ayağıma dolanmaması için göğsüme sarılı kumaşın fazlalık kısmını kestim.

Kan lekeli ipek kumaş fazlalığını rüzgâra saldıktan sonra ringin içine girdim ve Hock'la göz temasımı kesmeden ringin dış çevresinde ağır ve sağlam adımlarla dönmeye başladım. Hock çivili sopasını pürüzsüz yüzeyli bir sopayla değiştirmişti. Bana bağlanma "hakkını" kazanmak uğruna görüntümü bozmak istemiyor olmalıydı.

Saçmalığın böylesi.

Boynumu iki tarafa çevirerek kütürdettikten sonra nefesim derin ve düzenli bir ritme bürünene kadar bir süre durdum.

Sakinleşene kadar.

İlk hamleyi *onun* yapmasını bekledim.

Hock kafasını salladı ve kısa bir süre kendi kendine söylendikten sonra yüzü bir kükremeyle çarpıldı. Avının üstüne atılan bir hayvan gibi kumları havalandırarak hücum etmeye başladı.

Yeri sarsan adımlarının titreşimini hissedecek kadar yaklaşmasını bekledim. Koyu sarı gözlerindeki turuncu parıltıları görene kadar.

Yana dönerek vücudumun üst kısmını, savurduğu sopanın erişim alanından çıkacak şekilde bükerken kalabalıktan toplu bir iç çekiş yükseldi. Hızla dönerek baltamı savurdum.

Silahım etrafa kan fışkırtarak böğründe derisini ve etini kesip kemiğine kadar dayanan bir yara açmıştı. Hasarın canını alacak kadar derin olmadığını fark edince hızlı adımlarla geri kaçtım ve bakışlarımı karşımdaki kükreyen rakibimden ayırmadan yerden bir avuç kum aldım.

Hock elini yaranın üstüne bastırdı ve avucunu kaplayan kanı görünce gözlerinde katıksız bir şoktan, değdiği yeri cızırdatacak kadar yakıcı bir öfke alevine dönüşen bir bakış belirdi.

Bana böyle bakan erkekler görmüştüm. Kalplerini bıçaklamadan hemen önce.

Yaralanmış gurur dolu bakışlar.

Ona bu duyguyu sindirecek zaman bırakmadan sağa sola sekerek üstüne atıldım. Dikkatini ayaklarıma çekerken umudum, zihnini ellerimin yaptıklarından çok bir sonraki hamlemin yönünü tahmin etmekle uğraştırmaktı.

Bileğimi döndürerek avucumdaki kumu havaya fırlatmamla Clode'un sert bir esinti çıkararak tanecikleri Hock'un gözlerine savurması bir oldu. Bana kendiliğinden yardım ediyordu sanki.

Hock kükredi.

Gülümsedim.

Ben de seni seviyorum, Clode!

Seni özledim!

Hock gözlerini kırpıştırırken sırtına atladım ve tam kollarımı boynuna sarıp baltamı şahdamarına indirmeye hazırlanırken kolumu sıkıca tutup vücudunu öne doğru savurdu.

Havada uçarken bıçağımın tenine temas ettiğini hissettim ve hemencecik yana yuvarlanabilmek için kendimi çarpma ânına hazırladım. Kör gözle savurduğu sopadan kıl payı kurtuldum ve sopanın hemen arkamda yere indiğini duydum.

Ayağa fırlayınca adamın boynundaki fazla yüzeysel kesiği tutarak geri çekildiğini gördüm.

Kahretsin.

Kan çanağı gözleriyle, burnundan soluyarak ve öfkeli sözcükler böğürerek bana bakarken pantolonunun cebine uzandı. Muhtemelen taşaklarının hâlâ yerinde olduğunu kontrol etmek istiyordu.

Ona toparlanması için zaman vermek istemediğim için bir sola bir sağa kaçarak üstüne hücum ettim ve elini cebinden çıkardığı zaman aramızda sadece birkaç adımlık bir mesafe kalmıştı.

Parmaklarından sarkan altın rengi ince şeyi gördüğümde çok geçti. O elini öne uzatırken ben baltamı savurarak ileri atılmıştım bile. Küçük ve tıslayan ağzı açık bir yılan, aramızdaki boşlukta havada uçuyordu.

Dişlerini göstererek.

Silahım Hock'un uyluğuna isabet ederken, aynı anda yılan da dişlerini göğsüme geçirdi.

Yerde birkaç kez yuvarlandıktan sonra tekrar ayağa fırlayarak geri çekildim. Küçük yılanın kumun içinde, tanelerin arasına karışır gibi kıvrılarak uzaklaştığını gördüm.

Bu da.

Neydi.

Böyle?

Sol mememin zonklayan üst kısmını avuçlarken, gözlerim on - on beş adım öteden bana pis pis sırıtan pislikteydi. Kumu kanına boyayan üç taze kesiğe rağmen çoktan kazanmış gibi bakıyordu bana.

"Kim cebinde *bir yılanla* dolaşır ki—"

Ani bir sersemlik hissiyle olduğum yerde sallandım ve kalabalığın şaşkın iç çekişleri ve mırıltıları arasında dengemi sağlamak için elimi yana uzattım.

Yaratıcılar aşkına... O yılan beni ısırınca zehrini içime akıttı.

Hock nefesini boşaltır gibi üfledi ve üstüme hücum etti.

Ben de onun üstüne hücum ettim çünkü bu sikik herif üstüme saldırırken kıpırdamadan durmam söz konusu olamazdı.

Darbemi hangi iki kaburganın arasına indireceğimi hesaplayarak baltamı sıkıca tuttum ve sola doğru kaçarken yine başım dönünce yer ayağımın altından çekilmiş gibi yalpaladım.

Sopası omzuma isabet etti ve köprücükkemiğimden dirseğime doğru bir acı patlaması oldu.

Kolumu vücuduma yakın tutarak geri çekildim ve kurumuş ciğerlerime hava doldurmaya çalışarak beni gözleyen adama baktım.

Bu da neydi?

Kusursuz bir kaçış hamlesi yaptığımı sanıyordum... oysa öyle olmamıştı.

Bir kez daha sallandım ve idrak aurora şeritleri gibi karnımdan yükselip omurgamın çevresine sarılarak gırtlağımdan tırmanırken, kaburgalarımın arkasında bir korku balonunun patladığını hissettim.

Zehir sistemime hızla yayılıyordu.

Fazla hızlı.

Dünyam yan yatarken adımlarım da onun birlikte yamuldu ve dengemi sağlamak için bir elimi kuma yaslamak zorunda kaldım. Hock'un yüzü hoşnut bir ifadeyle aydınlanırken, dudaklarında zafer kazanmış gibi bir gülümseme belirdi.

"Seni haysiyet yoksunu *pislik*," diye hırlayarak –sağa sola kaçındıktan sonra en sonunda yere inip zeminde kayarak– öne atıldım. Baltamı çektim ve onun silahı yüzümü *teğet geçerken* aynı anda baldır kasına bir darbe indirmeyi başardım.

Kükreyerek ve sendeleyerek ileri atıldı ve pantolonundaki kesiği incelemek için benden olabildiğince uzaklaştı. Taze yaradan boşalan kan bacağının arka tarafından akıyordu.

Gözleri hayretle büyüdü.

"Yarın kadar bir kadına yenilmek üzere olmayı sindiremedin, değil mi?" Alaycı bir gülüşle ayağa kalktım. "Seni *mahvedeceğim* ve kelleni bir tekmeyle ta Soluk'a göndereceğim," diye hırlayarak tekrar saldırdım—

Dünya beni de yanına alarak sarsıldı. Düşmemek için elimi öne uzattım ama elim yer olduğunu sandığım şeyi deldi geldi.

Yüreğim ağzıma gelip sendeleyerek tuhaf, çarpık bir çömelme pozisyonuna geçtim ve kalbim hızla çarparak kendimi *gerçek* zeminde buldum.

Siktir.

Hock ağırlığını vererek yaralı bacağını yoklarken delici bakışlarını bana sabitlemişti.

Durum hiç parlak değil.

Bu işi *bir an önce* bitirmeliydim.

Kendimi yerden iterek doğruldum ve Hock'un da topallayarak taklit ettiği geniş bir yay çizerek ilerledim. Bakışlarımı hırlayan rakibimden bir an bile ayırmadan baltamın sapının ucundaki topuzun etrafına sarılı sert ve sağlam deriyi soymaya başladım.

Hadisene, pislik. Bir hamle yap.

Hock bana doğru hücuma geçti.

Ben de son sürat üstüne koşarak onu taklit ettim.

Birkaç adım kala elimi arkaya savurdum ve baltamı fırlattım. Balta havayı bir şimşek hızıyla yararak dosdoğru göğsüne uçtu—

Hock uçan silahtan daha hızlı hareket ederek iri vücudunu abartılı bir bükülmeyle öne eğdi. Balta onu teğet geçerken ben de ileri atılıp adama yapıştım. Öne eğik savunmasız vücudunun üstüne atladım ve bacağının arka tarafındaki kesiğe bir tekme savurdum.

Hock başını yana eğerek *kükredi* ve yeri sarsan bir sertlikle dizlerinin üstüne düştü. Ben baltamdan çözdüğüm deri şeridi kalın boynuna sarıp sıkarken kalabalıktan hayret nidaları yükseliyordu.

İyice sıktım.

Aralık olduğundan emin olduğum ağzından yükselen boğuk çağıltı beni daha da sıkmak için yüreklendirdi. Hock dağ gibi bir adam olabilirdi ve anasının karnından silah savurarak çıkmış gibi hareket edebilirdi ama bu boynunun savunmasızlığını değiştirmezdi.

Hâlâ *nefes almaya* ihtiyacı vardı.

Bütün gücümü boynundaki deri şeridi gergin tutmaya harcarken, kollarımdaki ve göğsümdeki kaslar harcadığım eforun etkisiyle alev alev yanıyordu. Hock elleriyle boynunu tırmalasa da parmaklarını derinin altına sokamayınca vücudunu ileri doğru itti.

Ağırlığını lehine kullanarak.

Bu manevrayı beklediğimden bacaklarımı beline sardım ve bu yer değişikliğinde gönüllü bir yolcuya dönüştüm. Birlikte yere çarptık ve sol omuzlarımız sıcak kuma gömüldü.

Hock beni üstünden atmak için omurgasını yay gibi gererek ileri doğru atıldı. Bense bacaklarımı ve yumruklarımı iyice sıkarak onun telaşlı çabasına ayak uydurdum ve ona canını emen bir parazit gibi yapışık kaldım.

Deri şerit avuçlarımı kesiyordu, üst dudağımı dişlerimi açıkta bırakacak şekilde sıyrılmıştı ve beynime o kadar çok kan pompalanıyordu ki başım dönmeye başlamıştı. Dünya etrafımızda dalgalı bir gölün üstündeki bir sandaldaymışız gibi sarsılıyordu ve bunun tek şansım olduğunu *biliyordum.*

Onu şimdi haklamazsam yanmıştım.

"*Gebersene, seni pislik herif!*" diye haykırarak gücümün son damlalarını kollarımı iki yana çekerek gırtlağını biraz daha sıkmaya harcadım.

Hock elini arkaya uzatarak el yordamıyla kafamı bulmaya çalıştı ve saç örgüme yapıştı. Örgümü sertçe çekti ama yeterince güçlü çekmeyişinden tükenmeye başladığını anladım.

Göğsüm sıcacık bir heyecanla fokurdamaya başladı.

Saç derim gittikçe zayıflayan çekişi yüzünden yanıyordu...

Ve sonra daha da güçsüz düştü...

Vücudundaki tüm gerilim bir anda boşaldı ve koluyla birlikte kafası da yana düştü. İçimde bir kar fırtınası misali esen rahatlama ağlamaklı bir ses eşliğinde boğazımdan dışarı aktı.

Başarmıştım.

Bayılmıştı.

Şimdi sırada kafasını kesmek var.

Nefes almak için çabalayarak ısı dalgalarının pusu arasından güneşin sert ışığına baktım ve silahımı gördüm. Hem çok yakın hem de inanılmaz uzak görünüyordu.

Deri şeridi elimden bırakıp Hock'un iri ve gevşemiş vücudunu yaralı ellerimle iterek ağırlığının altında kalan bacağımı kurtarmaya çalıştım. Bacağımı santim santim geri çekerek nihayet özgürlüğüne kavuşturunca iki yana yalpalayarak ayağa kalktım. Dünya bir o yana bir bu yana yatıyordu. Balta bir tek görünüyor, bir iki tane oluyordu...

Sonra sayı dörde çıktı.

İçlerinden birine odaklanarak ileri atıldım ve kapmak için yere uzandım ama avuçladığım tek şey kum oldu. Yanılsama bir sis perdesinden yapılmış gibi dağıldı. İnleyerek tekrar ileri atıldım ve göğsümdeki ısırık gırtlağını bir an önce kesme açlığımın kışkırttığı derin, yıkıcı bir acıyla sızlayarak sallanan bacaklarımın üstünde çömeldim. Saçma yapışma, kanlı ödülümü havaya kaldırdıktan sonra buradan defolup gitme ve *asla* arkama dönüp bakmama açlığımın.

Bakışlarım bir o yana bir bu yana dönerek silahımı aradım.

Nerede—

Nerede—

Nerede—

Bakışlarım, sağ tarafımdaki kumların arasında, güneşin altında parlayan baltanın keskin başına kilitlendi. İçim yeni bir rahatlama dalgasıyla soğudu.

Vücudumu o tarafa esneterek uzandım.

Görüş alanıma bir gölge girdi ve kafamın yan tarafına sert bir şey *inmeden* önce aldığım tek uyarı bu oldu.

Şakağımda keskin bir acı patlarken vücudum hızla havada uçtu.

Ya da çok yavaş.

Gittikçe silinen görüşümde ışıklar çakarken kuma dişlerimi dilime geçirecek bir süratle çarptım. Kraterin kayalık duvarına bakarken, yüzümün yan tarafından bir sıcaklık akıyordu.

Gözümü kırpmadan bakıyordum.

Hiç kıpırdamadan.

Öylece... yatıyordum. Gözkapaklarım ağır, kafam gözkapaklarımdan da ağırdı. Sayısız aurora döngüsü öncesi, her şeyin başladığı zaman, allak bullak bir hâlde o hücrede uyandığım zaman hissettiğimden daha güçsüz ve kırılgan hissediyordum.

Bu yeni ve çarpık gerçekliği akla yatkın bir şekle sokmaya çalışırken ağırlaşmış zihnimin içi sorularla çalkalanıyordu.

Ölmemiş mi?

Boğazını yeterince uzun süre sıkmadım mı?

Beni kandırdı mı?

Ayağa kalk, Raeve.

İnleyerek yana doğru yuvarlandım ve ellerimle dizlerimin üstünde doğruldum.

Sallanarak.

Başımı kaldırdığımda tenteleri çifter çifter görüyordum. Kalabalığı da. Göz kamaştıran dev güneşi de.

Kollarımın bağı çözüldü ve yüzüstü kuma kapaklandım.

Hock'un silahı havada fırıl fırıl döndükten sonra baltamın yanına indi ve hemen sonra savaşçının geniş gölgesi üstüme vurdu.

Ayağa. Kalksana. Kadın!

Hırlayarak nihayet ayağa kalkmayı ve dönmeyi başardım.

Yer yana yattı.

Hiç olmadığım kadar ağır hissederek dünyanın sert eğimine doğru yalpaladım ve kendimi düşmekten son anda alıkoydum.

Hock attığı her adımda kasları dalgalanarak bana doğru yaklaşıyordu. Boynunda beyaz kısımlarına boğma girişimim sırasında kan oturan gözleriyle aynı renkte kırmızı çukurlar açılmıştı. Kızarmış gözleri ona daha vahşi bir hava katmıştı.

Kudurmuş gibi.

"*Gúide,*" diye hırladı adam. Teslim ol, demek istiyor olmalıydı çünkü Saiza da ringin kenarından haykırıyordu. "*Gúide, Kholu.*"

Dilim dolanarak, "*Siktir git,*" dedim ve yere bir ağız dolusu kan tükürdüm. Gözkapaklarım bir daha açılmamak üzere kapandı kapanacaktı. "Ve benim adım Raeve, seni yoz pislik."

Hock kükreyerek üstüme atıldı. Yumruğunu çeneme öyle hızlı yapıştırdı ki yukarıda asılı olan kafatası dizisini hızlı çekimde izleyerek düştüğümü yere çarpana kadar fark etmedim bile. Ciğerlerimdeki hava bir anda boşaldı ve can havliyle nefes almaya çalışarak öksürdüm. Bir yandan da tekrar ayağa kalkmaya çabalıyordum.

Hock bütün ağırlığını kalçalarıma vererek bacakları iki yana açık bir şekilde üstüme oturdu.

Elimi sağ uyluğundan yukarı kaydırdım ve parmaklarımı pantolonundaki delikten, Zaran'ın yuvarlak kenarlı kılıcıyla açtığı uzun kesiğe soktum.

Hock acıyla inleyerek önce bir bileğimi, sonra diğerini sıkıca tuttu. Kollarımı başımın üstünde yere bastırırken, gonk sesinin uğursuz ritmi sürüyor, gözlerime kum taneleri savruluyordu.

Hock'un elinin tersi çeneme dünyayı tepetaklak eden bir şiddetle çarparken başım yana savruldu ve açılan ağzıma kum doldu.

Acı vücudumun şalterini indirmişti sanki.

Hareket etme kabiliyetime son noktayı koymuştu.

"*Gúide.*"

Ona kendi iradem dışında bağlanmaktansa ölmeyi yeğlerdim. Kader Güdücü bunu biliyor olmalıydı.

Beni buraya –bu âna– asla teslim olmayacağımı bilerek o yaratık getirmişti. Yani bu...

Bu bir suikasttı.

Benim suikastım.

Kesinlikle boynumu eğerek saygı göstermeliydim.

"*Güide!*" diye tekrarladı, buyruğuyla havayı yırtarak.

"Siktir... git." Kanlı kum öbekleri tükürdüm.

Kader Güdücü de siktir olup gidebilirdi.

Her şey siktir olup gidebilirdi.

Adam saçıma kafa derimden büyük bir parça koparacağından emin olduğum bir sertlikle yapışınca boğazımda bir kahkaha ufalandı. Saçlarımdan tutarak başımı yerden kaldırdı ve bana öldürecek gibi baktı. Görüşüm parçalara ayrıldı, sonra tekrar bütünleşti.

Ve yine parçalandı.

O gonk her defasında biraz daha sert vurmaya devam ediyordu. Ta ki bütün arena bir rüzgâr ve savrulan kum hortumuna dönüşene kadar.

Hock diğer elini kaldırırken bile gülüyordum—

Bir gölge güneşin önünü kapattı.

Hava bir kükremeyle titredi.

Hock bir eli havada, yüzünü göğe kaldırırken görüş alanıma, aşağı doğru süzülürken devasa pençesini taktığı kafatası yüklü ip ağını çekerek koparan bir Kılıçtırpan girdi.

Kafatasları düşen minik aylar gibi kumları etrafa saçarak üstümüze yağıyordu.

Kalabalık çığlık atıyordu ama benim nabzımın haykırışı hepsini bastıracak kadar güçlüydü.

Rygun yeri sarsan bir *gümbürtüyle* kraterin kenarına inerken hayal gördüğümden emindim. Kaan, Rygun'ın iplerini kullanarak çıplak göğsü, boynunda asılı málmr'ı ve bir milyon deli adamın gazabıyla allak bullak olmuş güzel yüzüyle krater çukuruna inerken.

Kaan'ın çizmeleri zemini gümbürdetirken hayal gördüğümden emindim. Dudakları tanıdığım sözcükleri biçimlendirirken, Bulder'ın lehçesiyle boğuşan boyun kasları patlayacak gibi

şişerken ve yumruklarını sıkarak yeri titreten adımlarla bana doğru yaklaşırken.

Krater sarsılmaya başlarken ve içim zeminde açılan devasa çatlağa rağmen beni neredeyse ortadan ikiye bölen bir rahatlamayla dolarken hayal gördüğümden emindim. O kor gibi yanan gözlerin, bana bağlanma *hakkını* ele geçirmeye azmetmiş başka bir erkeğin altında yarı çıplak bir hâlde kumun üstünde yatan bana öfkeyle bakmasına rağmen.

Muhtemelen iz sürme becerisini övmek için doğru zaman değildi ama doğrusu *bunu yapmayı çok istiyordum.*

Ayışığı Kitaplığı

Raeve

42. BÖLÜM

Kaan kratere ağırlığını koymuştu, attığı her uzun ve kararlı adım yerin bir kez daha sarsılmasıyla karşılık buluyor, güneşte ışıldayan ter damlalarıyla kaplı bir kas kulesi gibi heybetli vücudunu saran yara izleri, pas rengi ortamın içinde birkaç ton açık kalan renkleriyle tezat oluşturuyordu.

Saçlarını arkaya itmişti ve koyu renk kaşları benden bir an ayrılmayan vahşi bakışlarının üstünde ortada buluşmuştu. O bakış kaburgalarımın arasından uzattığı bir kordonu buz tutmuş iç gölümün derinliklerine daldırdı ve onu tam olarak göremediğim çırpınan, ağır bir şeyin etrafına sardı.

Titremeye başladım, dişlerim o kadar çok zangırdıyordu ki kırılmamalarına şaşırdım. Suçlusu kafatasımın muhtemelen kırılmanın kıyısında olmasıydı. Daha derin bir şey olmadığı kesindi. Çatlamaya hazırlanan bir yumurta gibi sarsılmamın nedeni şimdi göğsümün içini tıka basa dolduran o sarsıcı rahatlama hissi değildi. Onun orada olmasının verdiği rahatlama. Yanımda olmasının.

Hayır—

Kesinlikle bu değil.

Hock dışındaki tüm kabile üyeleri yumruklarını göğüslerine dörder kez vurdu ve o çarpma sesi kraterin içini bir saygı uğultusuyla doldurdu. Kaan da öfkeli bir ifadeyle göğsüne bir kez vurdu.

Bakışları üstümde oturmaya devam eden erkeğe çevrilirken gözleri aslında korkmam gereken alevler saçıyordu.

Dehşete kapılmam gereken...

Ama korkmuyordum.

"*Dagh ata te roskr nei.* Ueh!" Yoğun ve boğuk sesi o yabancı sözcükleri öyle sert bir yırtıcılıkla telaffuz etti ki her hecenin tüyleri diken diken olmuş tenimi kazıdığını hissettim. Yumruğunu bir kez daha göğsüne vurduktan sonra bu kez elini açtı ve tırnaklarını çapraz bir şekilde göğsünden kaydırdı. Teninde dört belirgin tırnak izi açıldı. Kabartılı ve öfkeli. "*Gagh de* mi *dat nan ta*... aghtáma."

Sözcükler tenimi bıçak gibi keserek yüzümü buruşturmama neden oldu. Anlamak için dili bilmem gerekmezdi.

Kralın... öfkeli olduğunu yani.

Hock üstümden kalktı. Kaan'la boy ölçüşecek kadar iriydi. "*Agath aygh te nei dahl Tookah atah. Agath dein...* vah! *Lui te hah mát tuin.*" Kaan'ın az önceki hareketini tekrarlayarak kendi derisini çizdi, sonra diğer elini kullanarak hızla inip kalkan göğsünde kabarık bir X işareti yarattı.

Kaan öfkeyle, "*Heil deg* Zaran *dah te réidi.* Heil deg dah ta réidi!" dedi.

Hock yere tükürerek göğsünü tırmalama hareketini tekrarladıktan sonra *ileri atıldı.* Kaan da onu taklit etti. İki kocaman dağın buluşmasını izlemeye benziyordu bu.

İki dağın çarpışmasını.

Hareketi kaburgalarımın arasına bir kaya yuvarlanmış gibi hissettim.

Kafalarını birbirlerine dayayarak ve sıkılı yumruklarını iki yanlarında tutarak *hırladılar.* Neredeyse bir kucaklaşmayı andıran bu görüntüde öyle vahşi bir mahremiyet vardı ki saçtıkları enerjinin zeminde yeni bir çatlak açacak kadar güçlü olduğundan emindim.

Saiza, yanında diğer bir kadınla yanımda belirdi. Birlikte beni yerden kaldırdılar ve kollarımı omuzlarına atarak beni tenteye doğru sürüklediler.

"Koooonuşulan ne?" dedim birbirine çarpan dişlerimin arasında dilim dolanarak. Bir yandan da gözlerimi kırpıştırarak görüşümü bulanıklaştıran pustan kurtulmaya çalışıyordum.

"Hock teslim olmamana rağmen seninle mücadelesinde zafer kazandığını iddia ediyor," dedi Saiza şimdi kalçalarını savuran uzun adımlarla Hock ve Kaan'a doğru ilerleyen Sól'un yanından geçerken. "Kaan da ona senin biri tarafından sahiplenilecek özgürlükte olmadığını söyledi. Bizim usullerimizle yetiştirilmediğini ve bu tür geleneklere alışık olmadığını. Duruşmanın geçersiz sayılmasını talep ediyor. Hock'un roskr'ı –sizin dilinizde *büyüğü*– olarak Zaran karşısında kazandığı zaferini kabullenip réidi'sine bir nokta daha eklemek üzere dövüş ringinden çıkmasını istiyor. Hock ise bu roskr buyruğuna kafa tutuyor ve Kaan'la dövüşmek istiyor. Eğer galip gelirse réidi'sine daha birçok noktanın eklenmesine hak kazanacak."

Kaan'ın Hock'la ölümüne dövüşmesi fikriyle kalbime bir taş oturdu ve göğsümün içinde dikenli ve rahatsız edici bir şeyin büyüdüğünü hissettim.

"Kaaaaan, Yanık'ın Kralı," dedim kendimi zorlayarak. "Hock tahta meydan okumaya cüret edebilir mi?"

"Sizin tahtlarınız burada çok az anlam ifade eder. Biz hiçbir krallığın parçası değiliz. Bizim için réidi esastır. Biz roskr-éh için sadece göğsümüze dört yumruk vururuz. Yani *en büyük* için."

Kaşlarım çatıldı ve omzumun üstünden birbirlerine hırlayan iki erkeğe baktım. "Kaan en güüüüçlüyse neden Oah değil?"

"Babası ölene kadar öyleydi," diye fısıldadı Saiza tenteye ulaşırken. "Kadim Oah'larımızın kemiklerini uith-roskr'a –ikinci en büyüğe– teklif etti. Oah Knok konumunun hakkını veren bir Oah oldu."

Kaideye çıkarılırken Oah Knok'a baktım. Sonra döndürülüp halının üstüne oturtuldum ve sızlayan şakağıma soğuk ve ıslak bir şey bastırıldı.

Görüşüm bir puslanıp bir netleşirken oturduğum yerde sallandım.

Görüşüm yine puslandı.

Rygun kenardaki tüneğinde bütün arenaya hâkimdi. Dev cüssesi kraterin yarısını gölgede bırakıyordu. O korku salan yüzüne gömülü simsiyah gözleri Kaan'ın her hareketini ezici bir

dikkatle izliyordu. Dünya her puslandığında Rygun'ın birkaç tane olması da içimi rahatlatmıyordu.

Bense tam tersi hissediyordum.

Tek bir zerrem bile bu dövüşü izlemek istemiyordu. Daha bir tün önce bir arenada Kaan Vaegor'un kellesinin uçurulmasını gözümü bile kırpmadan izleyebilirdim. Hatta *tezahürat* bile yapardım.

Ama şimdi bu düşünce bende kusma isteği uyandırıyordu.

Anlamıyordum. Anlamak da istemiyordum.

İzlemek istemiyorum.

"Şey," dedim titreyen elimi kafamın acıyan noktasına kaldırırken. Parmaklarıma bulaşan kanı görünce kaşlarım çatıldı. "Hazır onlar meşşşşgulken benim ölü taklidi yapmama ve siz ikinizin beni nehre atmanıza ne dersin?"

"Korkarım, o kadar basit değil."

Doğru tavır bu değil.

Sürekli sallanan etrafıma bakıp onu hiçbir yerde göremeyince, "Kader Güüüdücü gitmiş," dedim dilim dolanarak. "Sanırım biraz inanırsak o kadar basit olabilir."

Saiza göğsümdeki kanın bir kısmını sildi. "Gittiğini sanmıyorum. Bence sadece görülmemeyi seçti."

Kaşlarımı çattım ve bu kaçınılmaz kargaşaya anlam vermeye çalışarak bakışlarımı kraterde dolaştırdım.

Ama veremiyordum.

Ne zaman kavradığımı sansam, anlayış tanecikleri parmaklarımın arasındaki boşluklardan kayıp gidiyordu.

Kader Güdücü ölmemi istiyor olsaydı, tam zamanıydı.

O zaman ne *istiyordu*?

"Bir vahli yılanı ısırığın var," dedi Saiza başparmağını göğsümün üst bombesindeki iki diş izinde dolaştırarak. Benzi solmuştu. "Nereden çıktı bu?"

Sanırım Hock'un cep pitonunu üstüme fırlattığını kimse görmemişti. Kimbilir daha kaç rakibi onun bu kötücül ve onursuz yöntemlerine kurban olmuştu.

Cevap vermedim çünkü vermeme gerek kalmamıştı.

Olan olmuştu. Ayağa kalktığım anda yere yığılacağımı hissetmeyecek hâle gelir gelmez ringe geri çıkacak, kafasını kesecek ve beynini yumruğumun arasında ezecektim.

Saiza'nın gözleri büyüdü ve telaşla ringe doğru döndü. "*Gas kah ne,* veil dishuva!" diye haykırırken sesi o kadar keskindi ki değdiği bir teni kesebileceğine yemin edebilirdim.

Ayağa fırladı ve arka tarafımdaki vazo öbeğine doğru yürüdü. Bir şey arar gibi kendi kendine söyleniyordu. Büyük olasılıkla sembollerle büyülenmiş vazolardan birinden aldığı bir bardak soğuk suyu bana getirdi. Gerçi suyun içinde...

Yumrulu bir şeyler vardı.

"Bunu iç," dedi dişlerini sıkarak ve Hock'a doğru keskin bir bakış daha atarak. "Suyun içine tuhaf bir tat veren bir panzehir kattım ama sistemindeki zehri etkisiz hâle getirecek."

Başımı teşekkür eder gibi eğdim ve yüzüm çarpılarak jöle kıvamındaki ekşi karışımı yudumlamaya başladım. Buz gibi yudumların hızla kan dolaşımıma karıştığını hissedebiliyordum. Beni içten dışa ürpertiyordu.

Zihnimdeki pusu kısmen gideriyordu.

Sól kumun içinde yere çömelmişti. Ben bardaktaki karışımın son yudumunu yüzümü buruşturarak tek seferde yutarken, yerden aldığı bir tutam kum tanesini dilinin üstüne serpiştirdi. Başını arkaya yatırarak ve ellerini gökyüzüne uzatarak ilahiye benzer bir şey mırıldanmaya başladı. Sonra durdu, avuçlarını kuma vurdu, aldığı iki avuç kumu bileklerinin keskin bir dönüşüyle etrafa saçtı.

"Ne yapıyor?"

"Yaratıcıların arzusunu okuyor," diye fısıldadı Saiza boş bardağı elimden alırken.

Sól neredeyse ürkütücü bir yavaşlıkla parmaklarını gevşetti ve beyaz gözleri gevşek avucunda kalan taneciklerde dolaştı. "*Gath attain da ma veil set aygh te.*" Mırıldanarak söylediği sözcükler bir şekilde geniş alanda yankılandı. "*Hailá atith ana te lai...*"

Kalabalığın üstüne bir sessizlik çökerken Kaan'ın yüzü soldu. Bana beni iliklerime kadar ürperten şaşkın bir bakış attı.

"Kö-kötü bir şey mi söyledi?"

"Sól senin onuruna kan çoktan döküldüğü için, bu kraterden biri tarafından sahiplenilmeden ayrılmaman gerektiğini söyledi. Eğer ayrılırsan, yok yere kan dökülen bu uğursuz yere yeni ayların düşeceğini ve Johkull Kabilesi olarak sığınağımızı yitireceğimizi. Birçok can kaybı olacağını. Onun sözü katidir."

Vücudumdaki her bir kasa harç pompalanmış gibi titremem bir anda durdu.

Kaan'ın âdemelması inip kalktı ve gözlerini benden ayırmadan Hock'tan uzaklaştı. Málmr'ını çıkarırken bakışları anlayışlı bir yumuşaklık bürüyerek bana doğru yürüdü.

Kanım buz kesti.

Önümde dizlerinin üstüne indi, başını omuzlarının arasına eğdi ve bütün sırtını açığa çıkararak ve güzel málmr'ını tutan yumruklarını öne doğru uzatarak iyice eğildi...

Sessizlik.

Rüzgâr bile çılgın esintisine ara vermişti.

Yüreğim boğazıma oturduğu için nefes almakta zorlanıyordum.

Málmr'a –ebedî bir kucaklaşmada buluşan koyu renkli Kılıç-tırpan ve Aytüyü simgesine– muhteşem işçiliğine hayranlık duyarak baktım. Oymanın her kıvrımına adamın akıttığı sevgiye.

Hayali bir görüntü, nefesimi kesen bir yoğunlukla üstüme örtüldü:

Kaan'ın málmr'ı çıplak memelerimin arasında duruyor ve titreten bir hazla kıvranarak terle kaplı tenimin üstünden göbek deliğimin aşağısına bakıyorum. Orada, iki tarafa açık duran, iri ve güçlü ellerin kavradığı uyluklarımın arasında...

Kaan'ın kor gibi yanan gözleri ışıldıyor ve dili bacağımın arasında—

Bu halüsinasyonu bir baloncuk gibi patlatarak derin bir nefes aldım ama başımın daha fazla dönmesine neden oldu. Daha derin, daha büyük bir acıyla zonklamasına. O hayali zihnimden silmek için ne kadar çabalasam da bacaklarımın

arasını nemlendiren o kaygan sahiplenme kalıntısını hâlâ hissedebiliyordum.

Emin olduğum bir his, kalbime bir sıradağın kökleri gibi yerinden oynatılamayacak şekilde saplandı.

O güzel ve tehlikeli nesneyi kabul etmek istiyordum.

Tutmak.

Göğsüme bastırmak.

Kısa bir süre için bile olsa.

Bu tekil bilginin verdiği güçle –mücadelesini bu kaypak engeli aştığımız zaman, başka bir kün vereceğim kuşkulu ve problemli anlamını yok sayarak– elimi uzattım, parmaklarımla sardığım málmr'ı göğsüme bastırdım.

Bir anahtar yuvasına yerleşmiş gibi içimde bir taş yerime oturdu ama üstünde durmadım. Onu değerlendirmeye bile yeltenmedim.

Bu gerçek değil.

Sadece bir hayatta kalma çabası.

Kaan boşalan elleriyle, duruşunu hiç bozmadan karşımda çömelmeye devam ederken kalabalıktan mırıltılar yükseldi. İçlerinde şaşkınlık nidaları bile vardı.

"Ne yapıyor?"

"Senden réidi'sine izini koymanı istiyor," dedi Saiza hayret ve hayranlıkla tizleşen bir sesle. "Sana kendinden ve daha önemlisi kendi şerefinden daha üstün tuttuğu bir saygı duyduğunu ifade ediyor."

Kalbim durur gibi oldu ve gözlerim büyüdü.

"Ben—" *Bunu hak etmek için ne yaptığımı bile bilmiyorum.* "Anlamıyorum."

"Seni roskr'ı ilan ediyor. *Büyüğü* olarak. Bu onuru kabul edersen, bu kün ölmesi hâlinde unvanı sana geçecek."

Ölmesi hâlinde—

Keskin bir acı, derinlere saplanan bir hançer gibi göğsümü yaktı. "Ben—" Sesim titredi ve Saiza'ya gözlerimde okuyabildiğini umduğum bir soruyla baktım. Çünkü eğer konuşmaya yeltenirsem her şey ağzımdan kesik kesik dökülecekti.

Ne demek ki bu?

Saiza'nın bakışları yumuşadı ve elini yanağıma koydu. "Yani eğer Kaan yenilirse vereceğin hiçbir karara karşı çıkılmayacak. Sahiplenilmene rağmen buradan gidebilir ve onursuzlukla itham edilmezsin çünkü Hock'un büyüğü olarak kabul edileceksin."

Vücudumdaki tüm hücreler yoğun ve ilkel bir anlayışla hareketlenirken titrek bir nefes aldım.

Buradan çıkabilmemi sağlama alıyor...

Ne olursa olsun.

Bakışlarım önümde eğilen adama çevrilirken boğazıma yutkunamadığım bir şey oturdu ve kaçmakta ne kadar haklı olduğumu anladım.

Gitmekte.

Kaan değer verilmesi çok kolay biriydi.

Saiza köprücükkemiğimden sildiği kanımla elimi boyadı. "Onu damgalamayı ve bu büyük onuru kabul etmeyi seçebilirsin."

Yumruğumu sıkıp açtım ve elimin üstüne sürülmüş kanıma ve diğer avucumda duran málmr'a baktım.

Bunu hak etmiyordum. Hiçbir şekilde. Ama bu muhteşem adamın layık olduğumu düşündüğünden çok daha anlamlı olan bu güzel jesti reddederek ona saygısızlık etmek de istemiyordum.

Sessizlik uzarken o duyguları bastırmaya, kaburgalarımın gerisine itmeye çalışarak sırtına dövülmüş resme baktım. Yumruğumun yarısı kadar olan, elimi uzatsam avucumun içinde tutabileceğim hissini veren yamuk aya.

Kalbimden gelen bir hisle ona doğru eğildim ve elimi çok sevdiğim ayın üstüne bastırdım.

Kaan'ın bütün vücudu titredi ve sarsıntının etkisi kolumdan yukarı tırmanıp ağırlaşan kalbime yürüyerek nefesimi kesti.

Kaan fazla hızlı bir hareketle ayağa kalktı.

Ya da fazla yavaş.

Tuhaf ve yabancısı olduğum bir yanım elimi uzatıp onu sımsıkı tutmak istiyordu. Kalması için haykırmak.

Yaşaması için yalvarmak.

Bakışlarını yerden ayırmadan yumruğunu kaldırdı, göğsüne altı kez vurdu ve sonra dönüp kalabalığın iç çekişleri ve mırıltıları arasında silah rafına yürüdü.

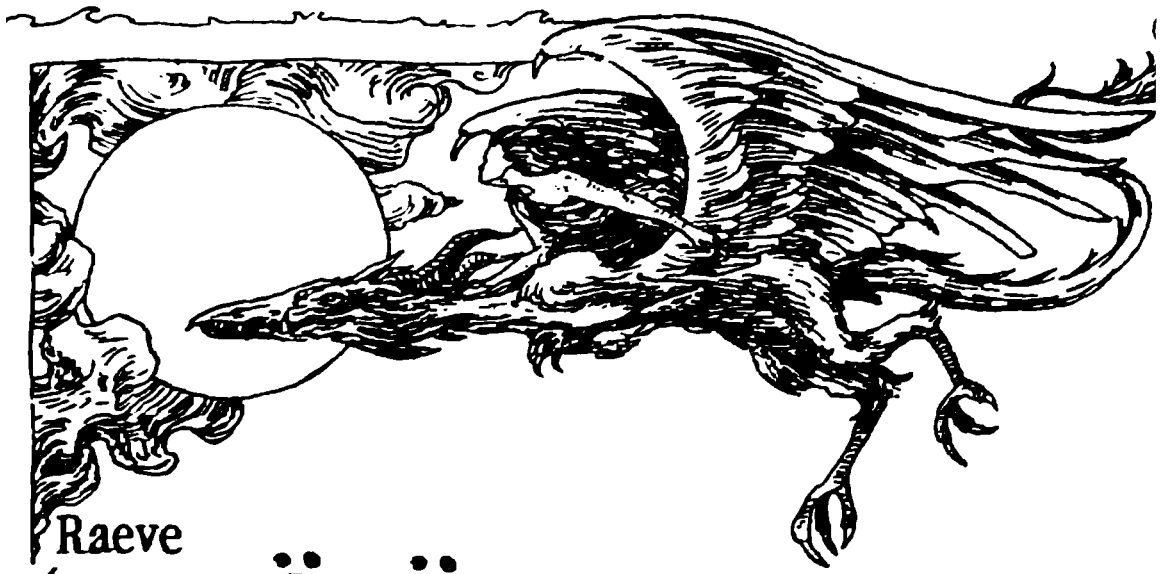

Raeve

43. BÖLÜM

Hava iyiden iyiye gerilim yüklenmişti ve yüzlerce bakışın tenimi kazıdığını hissedebiliyordum.

Tenimin altına işlediğini.

Gözlerimi beni nahoş bakışlarla süzen kalabalıkta dolaştırdıktan sonra, Kral'ın uzaklaşmasını solgun bir yüz ve yuvalarından uğrayacak gibi görünen şaşkın gözlerle izleyen Saiza'ya döndüm. "Neden altı?"

"Emin değilim," dedi. "Beşinci, Oah içindir. Altı duyulmamış bir sayı."

Yutkundum ve Kaan'ın málmr'ını daha sıkı kavradım.

Kaan yakındaki bir silah rafına istiflenmiş silahları bir süre inceledikten ve tangırtılar eşliğinde yerlerini değiştirdikten sonra, daha önce benim de dikkatimi çeken küçük bıçağı –yassı keskin kısmının etrafını bir yaratığın ağzını anımsatan sivri dişlerin çevrelediği bıçağı– aldı.

Bıçağı bir süre tartar gibi bir elinden diğerine geçirdikten sonra onaylar gibi bir ses çıkardı ve sonra çizmelerini çıkarıp kenara attı. Ejderhasına işaret ederek ve sert sesi kraterin sarp duvarlarında yankılanarak, "*Hach te nei, Rygun,*" diye homurdandı. "*Hach te nei, ack* gutchen!"

Saiza'ya doğru eğildim. "Ne diyor?"

"Rygun'a geri durmasını buyuruyor... Dövüşün sonucu ne olursa olsun."

Son beş kelime üstüme yıkılan büyük kaya parçaları gibi göğsümü ezdi.

Ejderha alev alev yanan gözlerini Kaan'dan ayırmadan iri göğsünü şişirdi ve ardından krateri son derece iyi anladığım yakıcı bir şiddet vaadiyle dolduran iç tırmalayıcı bir ses çıkararak nefesini bıraktı.

Onu *o kadar* iyi anlıyordum ki.

Kaan bir emir daha kükredi. "*Hach te nei, Rygun.* Ack!"

Rygun kanatlarını açtı, yüzünü göğe çevirdi ve yakıcı bir haykırış koyverdi. Sese toz mavisi göğü yakarcasına yalayan, dev mantarlar şeklinde kırmızı alevler eşlik etti.

Kalabalık korku dolu çığlıklar atarak çocuklarını ısıdan korumak üzere üstlerine kapandı. Aralarında bu onları devasa bir ejderhanın kafasını eğip alevlerini kraterin içine akıtma kararından koruyabilirmiş gibi yere kapananlar oldu.

Ben de çömeldim ama bambaşka sebeplerden... Tenim bir milyon solmuş runik sembolün kalıntılarıyla *aydınlanırken* top gibi kıvrıldım. Tenim, eski sembollerden yayılan ve Gölge'nin kasvetli derinliklerinin içine tünemiş Aytüyü aylarından biriyle yarışacak kadar güçlü ışıkla bambaşka bir tona bürünmüştü.

Tenimi kaplayan runik sembol kalıntılarına –parçalarımı dikmek için gökyüzündeki sayılamayacak kadar çok aydan bile daha çok kez, kat kat döşenen sembollere– bakmamaya çalışarak öylesine içe kıvrılmıştım ki Saiza'nın varlığını unuttum. En azından sonunda gözlerimi açıp da onu şaşkın gözlerle beni incelerken bulana kadar.

Bakışları vücudumdan gözlerime çevrildi. Yüreğim sıkıştı ve konuşmak için ağzımı açtım.

"Gülmene şaşırmamalı," dedi ve arkama uzanıp sırtıma ve omuzlarıma bir battaniye sardı. "Kırılmazlar genellikle öyle yapar."

Onu düzeltmedim. Sayılamayacak kadar çok kez kırıldığımı söylemedim. Kalbimde hissettiğim acının etime ve kemiklerime verilebilecek bütün acıları gölgede bıraktığını da.

Onun yerine gülümseyerek kadına teşekkür ettim ve Rygun ayları kavurmaya çalışır gibi öfkesini göğe boşaltmaya devam ederken, fitilli kumaşa sıkıca sarındım.

Ona ne yapılacağının söylenmesinden hiç hoşnut görünmüyordu. Doğrusunu söylemem gerekirse, şu demir kelepçeden kurtulabilecek olsam, ben de kaderi kendi kahrolası ellerime alırdım.

Rygun'ın alevi kesildi ve pençelerinin kraterin ağzını deldiği yerlerden taş parçaları yağarak göğe yükseldi. Çırpılan devasa kanatları, kraterde hepimizi yüzlerimizi savrulan kumlardan korumaya zorlayan sert bir rüzgâr estirdi.

Rygun gökyüzünde daireler çizerek yükseldi... yükseldi... Ve sonunda kabile halkı rahat bir nefes alana ve kendilerini korumaya aldıkları konumlarından doğrulana kadar uzaklaştı.

Kaan, Hock'un elinde Zaran'ı yenerken kullandığı dikenli sopayla volta attığı kraterin merkezine doğru yürürken ağzımın içi kupkuruydu. Sopanın havada çıplak gözün takip edemeyeceği bir hızla uçtuğunu ve Kaan'ın yüzünün yan tarafına çarptığını düşünmekten kendimi alamıyordum.

Ve kafatasını dağıttığını.

İrkildim. Vücudum tekrar titremeye başladı ve şakağımdan biraz daha kan süzüldü. Panzehrim vücudumun denge hâline ulaşması için son kırışıkları gidermek için büyük çaba harcıyordu ama yeterince hızlı değildi.

Yeterince hızlı değil.

Buna rağmen, kendimi ayağa kalkmaya zorladım. Saiza kalkmama yardım etmek için ayağa fırladı ve dayanabileceğim bir direk gibi yanımda durdu. Diğer kadın da şakağımdaki yaraya bir bez parçası bastırdıktan sonra üstünü yoğun kıvamlı, güçlü bir şeyle kapladı. O sırada iki erkek, sarsıntılarını göğsümün içinde hissettiğim adımlarla birbirlerinin etrafında dönüyorlardı.

Nihayet birbirlerinin üstüne atıldılar ve yakıcı bir hiddetle çarpışmaya başladılar. Kükremelerin yükseldiği, etin eti dövdüğü her çarpışmanın şiddetini iliklerimde hissediyor, her defasında yerimden sıçrıyordum.

Kesikler açılıyordu.

Etrafa kan fışkırıyordu.

Silahlar çoktan ıslanmış ve kırmızıya boyanmıştı.

Bana çatlayan yeri ve parçalanan taşları, yeryüzünü sizi yere devirecek kadar sarsan yer sarsıntılarını anımsatan dalgalı

hareketlerinde bir ritim yoktu. Görmek istemediğim, duymak istemediğim kaotik bir kas ve vahşi saygı dansıydı bu ve Kaan'ın güzel tenine açılan her yeni kesikte göğsüm biraz daha eziliyordu.

Ancak elimi ayağımı bağlayan bu hisse rağmen gözlerimi onlardan alamıyordum.

Saiza bana doğru eğildi. "Otursan iyi olur, Kholu. Bacakların titriyor ve kafandaki kesik çok kan kaybediyor."

Kaan rakibinin savurduğu bir sopa hamlesinden kaçmayı başaramadı ve derisini parçalayan sert bir darbe aldı karnına.

Boğazımdan boğuk bir çığlık yükselince, Kaan'ın kan çanağı gözleri bana çevrildi ve etçil bir solucan gibi acı verici bir şeyin göğsümün içini kemirmeye başladığını hissettim.

Dizlerimin bağı çözüldü.

Saiza beni halının üstüne indirirken, Hock da ölümcül darbelerini Kral'a yağdırmaya devam ediyordu. Kaan'ın málmr'ını, sanki bu hareket tek başına vücudunu bir arada tutabilir ve onu

arkası

bir türlü

kesilmeyen

darbelerden kuruyabilirmiş gibi, can havliyle sıkıyordum.

Kaan hırlayarak öldürücü bir kuvvetle ileri atıldı ve Hock'un kolunu yakalamak pahasına göğsüne çivili bir darbe daha yedi. Aynı anda boğazımdan keskin bir sesin daha koptuğunu duyar gibi oldum.

O ses Kaan'ın adı olabilirdi.

Ona *yaşamasını* emretmiş olabilirdim.

Kaan sıktığı kanlı dişlerinin arasından tıslayarak tırtıklı silahını Hock'un iç pazısına sapladı ve o kas yumrusunu etrafa kanlar saçılarak tek bir hareketle parçaladı.

Sopa Hock'un elinden kuma düştü.

Hock kükredi.

Daha yüksek sesle kükreyen Kaan diğer heybetli erkeğin arkasından dolaşarak saçına yapıştı ve kafasını boğazı benim olduğum tarafa bakacak şekilde geri çekti.

Kalbim durur gibi oldu ve dünyanın geri kalanı siliniverdi.

Kaan gözlerini bana dikerek, testere dişli kanlı silahını rakibinin etine dayadı ve *kesmeye başladı.*

Nefesim vücudumu sarsarak ciğerlerimden boşalıverdi.

Boğazı iç kaldıran kemik çatırtıları eşliğinde kesilirken, Hock'un şiddetli ve telaşlı çığlığı yerini boğuk bir iniltiye bıraktı. Kanı göğsünde kızıl bir aurora şeridini anımsatan bir yol çizerek yere akıyordu.

Sonra vücudu düştü. Ama kafası yerinde kaldı.

Gözlerimden sıcak bir şeyler süzüldü. Yanaklarımdan aşağı aktı.

Kaan, Hock'un cansız bedeninin üstünden atlayarak aramızdaki mesafeyi çiğner gibi kararlı adımlarla bana yaklaştı. Dünya parçalanıp sallanırken, Hock'un saçları hâlâ yumruğunun içindeydi.

Dünya parçalanıp sallanıyordu.

Bana ulaştığında, hırpalanmış göğsü kan içinde olan Kaan'ın dişleri sıkılıydı. Hock'un kellesini üstünde oturduğum kaidenin önüne bırakırken, aynı ağırlığın içime çöktüğünü hissettim ve titrek dudaklarımdan boğuk bir ses yükseldi.

Bakışlarım Hock'un boynunun etrafındaki kan sızan, eğri büğrü kesikte ve kocaman açılmış gözlerinde dolaştı. Ağzı kulaklarımdan hiç gitmeyeceğinden emin olduğum bir çığlıkta taş kesilmişti. Nefeslerini kesmemin esas nedeni olan çığlıkta.

Kaan çömelen bir ejderha gibi alçalarak görüş alanıma indi. Az önce ilk başta sandığım gibi bir canavar olduğunu ispatlamıştı. Ama şu anda hissedebildiğim tek şey soğuk ve bütün vücuduma çöken bir *rahatlamaydı.*

O narin ve savunmasız duygunun etrafına bir ilmik doladım. Kalbimin şu anda yaptığı o kıpırdanmayı hissettiğim zamanlarda çürüyen cesedine bakabilmek için onu kaburgalarımdan birine astım. Çünkü ben *herhangi bir şekilde* birine bağlandığım zaman olan şey buydu.

Ölüm.

Kaan'ın yıkıcı gözlerine baktım, ateşli derinliklerinde içime tuhaf bir sükûnet salan delice bir karanlık çırpınıyordu. Bu kahrolası, boktan dünyada kendimi biraz daha az yalnız hissetmemi sağlayan.

Kaan'ın málmr'ını kaldırdım, deri ipini başımdan geçirip ağır madalyonu memelerimin arasına yerleştirdim.

Karanlık derinleşti.

Koyulaştı.

Kaan'ın göğsünden, hareketiyle dünyam bütün vücudumu sarsan bir şiddetle bir o yana bir bu yana yatarken bile içime bir huzur tohumu eken bir ses yükseldi.

Beni tuttu, kaldırdı.

Göğsüne bastırdı.

Sonra adımlarını duydum, *tak tak tak...*

Ya da belki de Rygun'ı kanatlarının sesi bunlar.

Usulca gölgeyi fark ettim. Rüzgârı. Havayı yırtan o yakıcı ve yırtıcı kükremeyi ve muhtemelen oradan ayrılmak üzere olduğumuzu.

Elimi Kaan'ın göğsüne koydum ve kalbinin çarpışında teselli buldum. Gözlerim aralanırken, kraterin ağzından yukarı tırmanan gri gölgeyi gördüm.

Gidiyordu.

Bu tür bir düşünce dizisinin sadece daha fazla acı vereceğini bilerek, üstünde durmamaya karar verdiğim bir diğer şey oldu bu.

Istıraba.

Kayba.

"Ayışığı."

"Hımm..."

"Beni bir daha böyle korkutma, lütfen."

Korkutmak mı?

Ne hoş bir söz.

Sersemlik içinde, "Bu hoş sözcükleri bende ziyan etmemelisin, Majesteleri," diye mırıldandım. Keşke kokusu bana bu kadar iyi gelmeseydi. Ya da beni saran kollarının verdiği his.

O.

"Onları özel birine saklamalısın."

Boğazından yükselen inilti karanlık beni yutmadan önce duyduğum son şey oldu.

Günlük

Elwin Neván
Yaş: 18 Safha
Taştan Sonra 5.000.039. Safha

Ben bir Kızgınkursak'ın eyerine bağlı bir hâlde mavi boncuklulardan birine bir nem bulutu çağırması ve onu güneşin yakıcı ışıklarından koruması için yakarırken, Slátra Boltanik Ovaları'nda bizimle uçuyordu. Binici beni duymazdan geldi.

Her yakarımı.

Kahrolası çığlıklarımın her birini.

Slátra beni gümüş rengi teni kabarıp patlayarak ta Dhomm'a kadar izledi. Kanatlarında onu havada tutamayacak kadar çok delik açılana kadar.

Sonra düşmeye başladı ve ben de kalbimden geriye ne kaldıysa göğsümden kopup onunla birlikte düştüğünü hissettim. O kulaklarımdan asla silinmeyecek sesler çıkararak yakıcı kum tepelerinin üstünde sürünürken umutsuz ve çaresizdim. Tıpkı acıyla haykırırken güneşe bakmaktan bulanık süt beyazı bir renge dönen gözlerini de hafızamdan silemeyeceğim gibi.

Bir şifacının ona görüşünü geri kazandırabileceğinden şüpheliyim ama zaten herhangi birini bunu denemek için yanına yaklaştıracak kadar güveneceğini de sanmıyorum.

Ben olsam güvenmezdim ve ona bir daha sarılmama izin vermezse, onu suçlamazdım da.

Ama izin verdi.

İmparatorluk Kalesi yakınlarındaki bir kümesin güvenli kollarına sığınır sığınmaz beni, hayata güçlükle tutunan kalbinin çar-

pışını duyabileceğim şekilde göğsüne bastırdı. Hayata benim için tutunduğundan emindim.

Beni burada bir başıma bırakmak istemiyordu.

Ona az kalsın benim etrafıma sarılıyken taş kesilmesi ve acımıza son vermesi için yalvaracaktım.

Kral Ostern, girişte muhafızlar nöbet tuttuğu sürece kümeste onun yanında uyumama izin verdi.

Kral'ın neden boşuna çabaladığını bile bilmiyorum. Buradan Slátra'sız ayrılmayacağımı ikimiz de biliyoruz. Eter Taşı'nı kuşandığımdan beri ona ovalar boyunca eşlik edecek bir bulut çağırmam mümkün değil. Krallığım kendim için bizzat seçmediğim kötü bir adam tarafından yönetilirken, bu sıcak ve nemli yerde kalmaya mahkûm olduğum anlamına geliyor bu. Güzel ve harap Aytüyü'me her bakışımda hissettiğim acının yanında hafif kalan bir dehşet.

Safhalar önce sırtına tırmandığım için kendimi asla affetmeyeceğim. Onu beni dinleyene kadar sürdüğüm için.

Bana güvenene kadar.

Onu evinden ayırdığım için kendimi asla affetmeyeceğim. Çünkü ben de kendi evime dönebilmek için her şeyi yapardım.

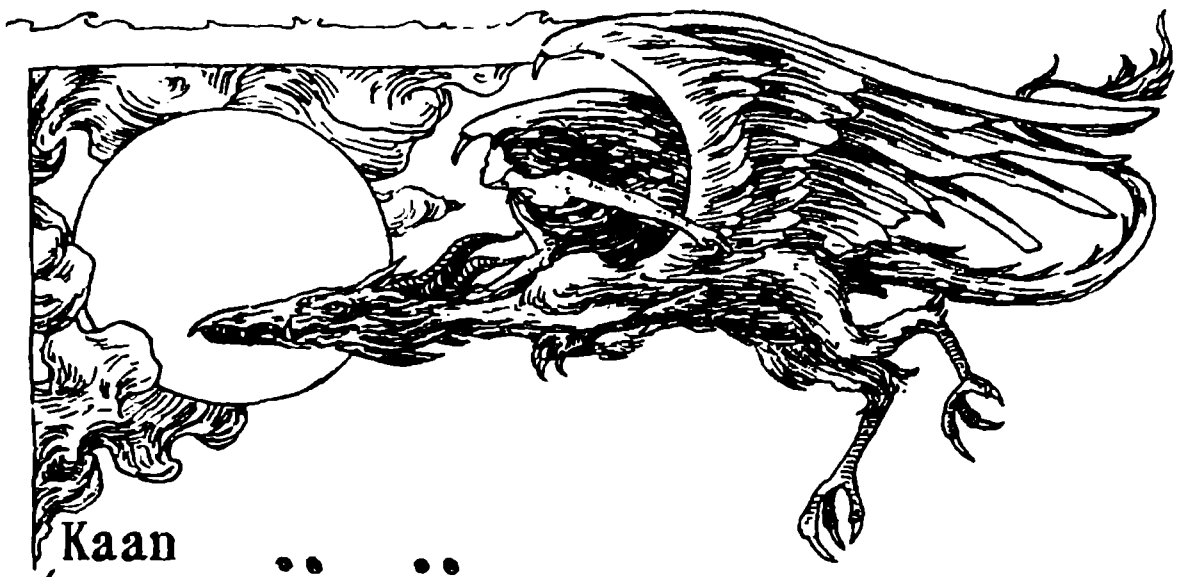

Kaan

45. BÖLÜM

İnişe geçerek bir bulut öbeğinin arasına dalmadan önce, Raeve'in fazla gevşek duran vücudunun üstüne eğildim. Rygun'ın kanatlarını çırpmasıyla bulutların arasından çıktığımız ormanlarla kaplı dağlar altımızda arzuladığımdan çok daha yavaş akıyordu.

"*Hast atan, gaft aka.*"

Daha hızlı, dostum.

Rygun'ın hücuma geçmiş adrenalini benim göğsümde çalkalanıyor, içten dışa yandığım hissini uyandırıyordu.

"*Hast atan, Rygun!*"

Rygun alçak bir bulut öbeğini *püskürttüğü* kızıl alevlerle dağıtarak yoluna devam etti.

Dağ sırası karşımızda belirince, kanatlarını çırparak yukarıya doğru çıkan hava akımının peşine düştü ve sayısız Kılıçtırpan ve bir Kızgınkursak'a yuva olan kubbeli bir gözetleme tepesiyle taçlanmış yuvarlak zirveyi aştı. Ejderhaların binicileri gelişimizi selamlamak için boynuzlarını öttürürken göz alabildiğince uzanan Loff nihayet görüş alanıma girmişti.

Uçsuz bucaksız ve sağı solu hiç belli olmayan su havzasının manzarası karşısında rahat bir nefes alırken, Rygun ışıltılı turkuaz derinliklerinin üstüne serpiştirilmiş dikenli Kılıçtırpan kümesine doğru uludu. Sayıları çok az olsa da Kızgınkursak aylarını da es geçmedi.

Eve geldik.

Göğsümün içindeki ağırlık yaşadığım rahatlamanın etkisiyle gevşedi.

Rygun gözetleme noktasının kuyruğunun çatıya sürtüneceği kadar yakınından geçerken, Raeve'in başlıkla örtülü kafasına doğru, "Az kaldı," diye mırıldandım. Rygun kanatlarını toplayarak uçurumun sarp yüzünden Yanık'ın, eğimli kıyının etrafında toplanan korunaklı başkentine doğru alçaldı. Burası Bulder yuvarlak zirveye bir bıçak darbesi indirerek dünyanın ikinci en büyük şehrini barındıracak genişlikte bir koy açmış gibi görünürdü.

Güneş, üstünden bittikleri dağlar gibi yuvarlak hatlı kızıl kahverengi evleri sarmalıyor, periler damarlı yürüyüş yollarından el sallayarak bağırıyorlardı. Çocuklar parke taşlı yollarda iki yana açtıkları kollarıyla uçar gibi yaparak ejderha seslerini taklit ederken bir yandan heyecanla zıplıyorlardı.

Rygun her şeye tepeden bakan ve dağdan vitraylı cam pencereler ve annemin çok sevdiği siyah ukkah çiçekleriyle yüklü sarmaşıklarla kaplı açık kemerlerle bezeli bir yumru gibi yükselen İmparatorluk Kalesi'ni hedef aldı.

Babam o sarmaşıkları budatırdı ama ben öyle yapmadım. Bütün şehri yutmalarına izin verdim.

Gerekirse bütün *krallığı.*

Rygun bizi düz bir iniş alanına indirirken havada tuz ve ağır ateşte pişirilmiş et kokusu vardı. Rygun ağırlığını, pençeleriyle daha sonra yamalamam gerekecek bir gedik açarak taş zemine bırakırken Raeve'in üstüne iyice kapandım.

Bacağımı eyerden aşağı sarkıttım ve Veya'nın uzun kahverengi saçlarım rüzgârda savurarak kubbeli kapı girişinden dışarı koştuğunu görünce tadım kaçtı. İçinde uyuduğundan şüphelendiğim deri binici giysilerini kuşanmıştı ve yüzündeki gülümseme üstümdeki kanı... ve göğsüme yaslı duran kadını fark ettiği anda silindi.

"Kahretsin," diye söylenerek iplerden aşağı indim.

Veya'nın karşılamalarını severdim. Benim için çok değerliydiler. Ama hayatımda ilk kez, orada olmamasını yeğlerdim. Kapıdan içeri fark edilmeden—

"O kim?"

Kurtuluşum. Ve muhtemelen daha ben Kale'ye ulaşamadan çakınla karnımı deşmene neden olacak şey.

İp merdivenin son birkaç basamağını atlayarak aşıp taşa ininince, Rygun'ın terli derisini okşadım. "*Glatheiun de, Rygun. Hakar, glagh, delai.*"

Teşekkürler, Rygun. Banyo yap, tazelen, dinlen.

Rygun kulakları sağır edecek bir çığlık atarak göğe fırlarken, kanat çırpışıyla Raeve'in kalın saç örgüsünün onu güneşten korumak için üstüne attığım pelerinden aşağı sarkmasına neden olan bir esinti çıkardı.

"Kaan, *Yaratıcılar aşkına*, kucağındaki kim?"

Döndüm ve hızlı adımlarla kapıya yürümeye başladım. "Seni seviyorum, Veya ama bunu burada yapamam. Agni'ye ihtiyacım var."

Hemen şimdi.

Veya arkamdan bir bıçağın bana doğru uçtuğu hissini uyandıran tiz bir sesle ciyakladığında neredeyse içeri girmiştim. "Kaan Llúk Vaegor. Ya bana onun kim olduğunu söylersin ya da uzun ve sefil hayatının geri kalanı boyunca her tün yatağını kımıl kımıl böceklerle *doldururum*, anladın mı beni!"

İç geçirerek döndüm.

Veya bana sert bir bakış daha atarak yaklaştı ve bakışlarım aşağı indirdi. Pelerinin başlığını arkaya çekip Raeve'in kana bulanmış saçını kenara itti...

Ve şaşkınlıkla bir nefes aldı.

Ben de önüme baktım ve Raeve'in yüzünü görünce içim sızladı. Teni neredeyse şeffaf görünecek kadar solgundu.

Göğsümün içi alevlerle dolup taşıyordu.

Hatları öylesine gevşekti ki. Gür kirpikleri bereli yanaklarına kadar iniyordu ve dolgun dudakları hafif aralıktı.

Öfkeyle büzülmüş değildi.

Saldırmaya hazırlanır gibi geri çekilmiş de.

Ona dilimi çıkardığım zaman yaptığı gibi, gülümsemesiyle de savaşmıyordu.

Veya'nın titreyen parmakları, ona dokunmak ister gibi Raeve'in yüzünün etrafında dolaştı. Dokunursa kaybolacağından korkar gibi.

Çok iyi tanıdığım bir duygu.

Raeve'in kafasının yan tarafındaki derin kesiği örten bandaja baktım. Ejderhaaleviyle gördüğüm yara izine denk gelen bir kesik.

Son bakışımdan bu yana bandaja biraz daha kan sızmıştı.

Siktir.

Belki de Raeve'in vücudundaki kanın bir kısmının boyanmış olduğunu nihayet fark ettiği için Veya bana bir bakış attıktan sonra pelerini biraz daha açarak Raeve'in kırmızı ipek giysisini ortaya çıkardı. Boynunda asılı duran ve madalyonu kana bulanmış göğsünün üstüne düşen málmr'ımı.

Veya sendeler gibi bir adım geri çekilirken yaşarmış gözleri beni suçlar gibi bakıyordu. "Bu *nasıl*—"

"Yaralı," diye mırıldanırken koridorlardaki yürüyüşüm sırasında Raeve'in mahremiyetini korumak için pelerini geri kapattım. "Yolda bir şifacı kulübesine uğradım ama uzmanlığı buraya yapacağımız yolculuk süresince stabil kalmasını sağlayacak önlemleri alacak kadardı."

Veya yutkundu, başını hafifçe eğdi ve yanağından süzülen gözyaşını sildikten sonra gözlerime bakmaktan kaçınarak, "Gel," dedi. "Az önce Agni'nin yanından geçtim. Ziyafet salonuna gidiyordu."

Duvarlardaki apliklerde yanan ateşlerle aydınlatılan koridorlarda, yanımda hızıma ayak uyduran Vera'yla koşar adımlarla ilerliyordum. Duvar diplerine çekilerek yumruklarını göğüslerine vuran paralı askerlerin önünden rüzgâr gibi geçtik.

Biz geçerken çoğu, *"Hagh, aten dah,"* diye seslenerek koridorları bir karşılama ve saygı hissiyle doldurdular.

Uzun bir tünel boyunca daha ilerledik. Kale neredeyse şehrin kendisi kadar büyüktü –*başlı başına* bir şehir– ve tünellerle sıradağların içine doğru büyüdükten sonra, biraz ileride dağ sırasına ustalıkla gizlenmiş yarıklarla birleşiyordu. Süvarileri, ailelerini ve bir ejderha terbiye etmeyi başaranların ejderhalarını barındıracak kadar yer vardı.

Kale'nin tamamının sadece kraliyet ailesine ayrıldığı bir dönem olmuştu ama babamın kellesini vücudundan ayırmamdan ve *o kadının* hayaletinin musallat olduğu şehri ele geçirmemden sonra, mekânı üstüne çöken sessizlik salgınını bastıracak kadar sesle doldurmayı seçmiştim. Şehri aldığım kün gökten kan yağmış, Loff kırmızıya boyanmış ve Rygun ziyafet çekmişti.

Bunun bana kendimi daha iyi hissettireceğini sanmıştım.

Öyle olmamıştı.

Bir köşeyi dönüp gürültülerin ve seslerin taştığı ziyafet salonundan içeri girerken, Pyrok ardına kadar açık kapıdan iri elinde bir ateşdutu likörü kupasıyla dışarı çıkıyordu. Her zamanki gibi darmadağın isyankâr kızıl bukleleri yara izleriyle kaplı omuzlarına iniyor, meme uçlarında, dudağında, burnunun iki deliği arasında ve kulak memesindeki siyah piercing'ler göze çarpıyordu.

Beni baştan ayağa süzdü, bir ıslık çaldı ve hızla dönüp salona geri girdi. "Yemek saati sona erdi! Tabaklarınızı alın ve hemen siktirip gidin. Evet, sen de. Hayır, sen değil, sen olduğun yerde kal, sevgili Agni'ciğim. Mucizevî becerilerine ihtiyacımız olacak."

Bir ters köşe yapıp faydalı olması ne hoş. Düşündüğümden daha kötü görünüyor olmalıyız.

Kapıdan içeri girdiğimde, Pyrok'un uzun taş masanın üstüne uzanıp koluyla her şeyi masanın ucuna ittiğini gördüm. Bakır tabaklar, çatal bıçaklar ve kadehler tangırtılar ve şangırtılar eşliğinde ateşdutu likörü, et ve baharatlı dahpa ekmeği saçarak yere döküldü.

Etrafımızdakiler kaçışırken ve geniş salonu benim neredeyse algılamadığım sessiz bir isyanla terk ederken, çatıdaki yarıktan içeri dolan güneş ışığıyla aydınlanan yarısı boşalmış masaya yürüdüm. Raeve'in gevşemiş ve bilinci kapalı vücudunu masanın üstüne, gözleri şaşkınlıkla büyüyen Agni'nin önüne yatırdım. Koyu teniyle tezat oluşturan beyaz Runi pelerinin orta dikişini yirmiden fazla altın, gümüş ve elmas düğme süslüyordu.

Sayılmayacak kadar çok başarısının yadigârları. Kız kardeşi Bhea'nınkilerden bile çok.

Agni'nin bakışları göğsümdeki usul usul kanamaya devam eden kesiklerle Raeve'in şakağındaki kanlı bez arasında gidip geldi.

"Önce o. Lütfen."

Agni başıyla onayladı ve kahverengi saçını kulağının arkasına ittikten sonra kızın pelerini açıp Raeve'in hırpalanmış vücudunu cık cıklayarak inceledi.

Pyrok'a baktım. "Roan'ı bulabilir misin? İkinci bir çift el işe yarayabilir."

"Bulamam," dedi alt dudağındaki piercing'i çevirerek. "Burada değil."

"Nereye—"

"Bothaim. O kitaba bir kez daha bakmaya çalışıyor. Kopyası çıkarılmamış ve halka sunulmamış başka sayfalar olduğundan emin."

İç geçirdim.

Pyrok omuz silkti. "Bana sorarsan sürekli söylenen kardeşim olmadan buralar son derece huzurluydu. Ve tabii sen."

Ateşdutu liköründen büyük bir yudum alırken ona dik dik baktım.

Agni, Raeve'in yarasını incelemek için bandajı kaldırdı ve kafasını iki yana salladı. Derideki yarığı bende kusma isteği uyandıran bir şekilde dürterek, "Kemik çatlamış," diye mırıldandı. "Etini geri dokumadan önce, kafatasını eritip kaynaştırmam gerekecek. Bu yara onu öldürmediği için çok şanslı."

Öldürse dünyayı ortadan ikiye ayırırdım.

Sonra da kendimi.

Bandajla yaranın üstündeki kanı temizledi. "Birinin bana biraz bez ve bir kova su getirmesi gerek. Bir de alet takımımı. Pyrok, bir işe ihtiyacın var gibi görünüyorsun. Bunlar hep *kendi* kanı mı?"

Şaşırtıcı bir şekilde, Pyrok odadan bir şey onu kovalıyormuş gibi telaşla çıktı ama çıkmadan önce ben ve şimdi masanın diğer tarafında duran ve bana fırlatılmaya hazır bir ok gibi bakan Veya'ya meraklı bir bakış atmaktan geri kalmadı.

"Hayır," dedim gözlerimi Veya'ya dikerek. "Büyük kısmı kolk kanı ve bana ve başka bir erkeğe ait kan."

Veya, "Seni piç kurusu," diye hırlayarak masanın üstünden bana saldırdı. Çeneme, karnıma ve göğsümdeki kahrolası yaralara üç darbe indirmesine izin verdikten sonra, onu bileklerinden sıkıca tutup konuşmaya başladığı anda sessizce arka duvarın dibine çekilen Grihm'e doğru ittim.

Grihm beyaz iri elini Veya'nın bileklerine, diğer kolunu da göğsüne sıkıca sarıp onu zapt altına alırken, soğuk gözlerini neredeyse örten kar beyazı saçlarının arasından köşeli çenesi seğirerek bana baktı. Gergin olduğunu ele veren tek işaret her zaman bu seğirme olurdu.

Veya bana henüz terbiye edilmemiş ergen bir Kılıçtırpan'ın yırtıcılığıyla bakıyordu. Gözlerinden alevler çıkıyor, yukarı doğru kıvrılan üst dudağı köpek dişlerini açıkta bırakıyordu. Kendini Grihm'in elinden kurtaramayınca, "*Onu oraya nasıl götürebildin?*" diye hırladı.

Dudağıma akan kanı silerek, "Onu oraya *boğaz* götürdü," dedim. "Ben tam zamanında yetiştim."

"Üstünde bir Tookah Duruşması giysisi var, Kaan. *Tookah Duruşması* diyorum."

"Fazlasıyla farkındayım, Veya."

"Erkek kimdi?"

"Hock."

Gözleri bulutlandı, sonra sırtını dikleştirdi. "İyi," dedi Grihm'in elinden kurtulma çabasına son vererek. Ama Grihm onu bırakmadı.

Zaten Veya da bırakmasını istemedi.

Çenesini kaldırdı. "Kız onu nasıl öldürdü?"

Raeve'in kan revan içinde, üstünde onu sahiplenmeyi kafasına koymuş bir erkekle kuma serilmiş hâlini hatırlayınca, öfke damarlarımı köz kırıkları gibi yakarak bütün vücuduma yayıldı. Raeve'in yaklaşan ölümüyle alay eder gibi gülüşünü hatırlayınca.

Bu hoş sözcükleri bende ziyan etmemelisin, Majesteleri.

Sokayım.

Yumruklarımı sıktım. "O öldürmedi."

Veya'nın kısılan bakışları Raeve'in boynunda asılı duran málmr'ıma çevrildi ve tekrar büyüdü. "Yaratıcılar aşkına..."

Damarlarımda taşı un ufak edecek bir enerji çağlayarak öfkeyle homurdandım.

Kaslarımda.

Odaya geri dönen Pyrok'un yolunu kestim. Kovayı aldım ve ıslak bezle Raeve'in yarasının etrafını temizledikten sonra, yüzündeki kanı sildim. O sırada Pyrok da Agni'nin tentürlerini masaya dizmesine yardım ediyordu. Tekrar kafasını kaldırınca donakaldı ve elindeki kavanoz yere düştü.

Tuzla buz oldu.

"Yaratıcılar *aşkına*, bu da kim ve neden Elluin Nevân'a benziyor? O öldü," dedi bakışları benimle Veya ve Grihm arasında gidip gelirken. Teni Grihm'inkini aratmayacak kadar solmuştu. "Şu anda aklını kaçırdığını düşünen tek kişi ben miyim?"

Hayır.

Agni bize hepimiz delirmişiz gibi baktıktan sonra bir bez parçasına döktüğü mor bir sıvıyı Raeve'in ağzının üstünde dolaştırdı.

"O kendini Elluin olarak bilmiyor," diye mırıldanarak bezi kovanın içine geri bıraktım. Saçlarımı iki elimle arkaya iterek devam ettim. "Kendini Raeve olarak biliyor ve son yirmi üç safhadan daha öncesinden hiçbir şey hatırlamıyor."

Sözcükler salonun duvarlarından yankılanarak bana geri döndü.

"Hadi ya... siktir..." diye mırıldandı Pyrok. "Aynı kişi olduklarından emin misin? Zavallı bir sahipsizi sırf Elluin'e benziyor diye eve getirmediğinden?"

"Sence böyle bir şey yapar mıyım?" diye söylendim.

Omuz silkti. "Geçtiğimiz asırda bin türlü deli saçması gördüm. Yalan yok."

Boğazımı temizledim.

Haklı.

"Bu o. Şüphem olsaydı bile, Soluk'un Yüksek Şansölyesi'ne, kendi idam duruşmasında, aletinin minicik olduğunu söylediği anda yok olurdu zaten."

Kısa bir sessizliğin ardından Pyrok kıkırdadı ve masadan rasgele bir kadeh aldı. "İşte bak buna içerim." Kafasına dikip

boşalttığı kadehi masaya çarparak geri bıraktı. "O toz tutmuş bunaktan nefret ediyorum."

"Madem hiçbir şey hatırlamıyor," dedi Veya sözcükleri tane tane, üstüne basa basa mırıldanarak. "Kendini *ikinci adıyla* anmasını nasıl açıklıyorsun?"

Kafamı salladım. "Bilmiyorum, Veya."

"Hem nasıl burada olabilir ki? Ve hayatta?"

"Onu da bilmiyorum."

Veya'nın kaşlarının arasında benim iliklerimde hissettiğim hüsranın dışavurumu bir çizgi belirdi. "*Bu* hayatındaki ilk anıları neymiş peki?"

Kafamı tekrar salladım.

Veya sonunda Grihm'in ellerinin arasından sıyrıldı. Kız kardeşim kan çanağı gözlerinde doludizgin bir savaş ateşiyle bana doğru yaklaşırken, kollarını göğsünde kavuşturan Grihm'in bakışları üstündeydi. "Bildiğin *herhangi bir şey* var mı?"

Sıfır.

"Tek kurcalama girişimimde aletimin boyutunu beynimle kıyasladı," dedim. "*Aleyhine olacak şekilde.*"

Veya'nın gözlerindeki öfke kısmen dağıldı ve dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle bükülürken Pyrok'tan da bir kıkırtı yükseldi. Ona aksi bir bakış attım. Kıkırtısını bu kez başka birinin yarım bıraktığı ateşdutu liköründen içerek durdurdu.

Raeve sivri dişlerini ona geçirince gülemeyecek.

Agni mora bulanan bezi Pyrok'a uzattı. "Bunu birkaç saniyede bir burnunun önüne tut. Kazımanın ortasında uyansın istemem ve ellerinin diğer perilerin likörünü içmekten daha iyi bir işle oyalanmaya ihtiyacı var gibi görünüyor."

"Agni, aynı anda birden fazla işle uğraşmak konusunda ne kadar iyi olduğumu çok iyi biliyorsun," dedi Pyrok ona sırıtarak.

Agni'nin yanakları kızardı ve kendi kendine söylenerek kafasını salladı.

"Onu nerede buldun?" diye sordu Veya, Pyrok'un ağzından dökülen saçmalıklara kulak vermeyerek.

"Aç Kovuk'ta rastladım ama yüzünün yarısı örtülüydü. Delirdiğimi sandım."

Hâlâ da öyle sanıyorum.

"Daha sonra onu bir hücrede çürürken buldum." Agni sayamayacağım kadar çok öptüğüm kar beyazı tenine yapışkan bir madde sürerken sakalımı ovaladım. "Bir Hakikatavcısı şans eseri karşılaşmamızın öncesinde bana dair hiçbir şey hatırlamadığını teyit etti. Sıfır."

"Yani haberi yok—"

"Hayır," dedim Veya'nın sözünü keserek.

Veya ağzını açtı, geri kapadı ve kafasını salladı. "Ve eminsin, Slátra'nın—"

Sözlerim duvarlarda Rygun'ın gümbürtülü nefesinin etkisiyle yankılanarak, "Onun canı üstüne yemin ederim," diye homurdandım.

Görmüştüm. Son yüz yirmi üç safhayı, hem uykuda hem uyanık, gözlerimin önünde o can yakıcı anıyla yaşamıştım.

Ne o görüntü kafamdan silinebilirdi ne de göğsümde açtığı o acı verici yara iyileşebilirdi. O burada, bu masada nefes alırken bile.

Eninde sonunda bu ütopyadan uyanacaktım. Bundan emindim. Yatağımdan sıçrayarak doğrulayacak ve bunun zalim ama güzel bir rüya olduğunu fark edecektim.

Veya masanın diğer tarafına geçti ve Raeve'in saçını çentiğin olduğu sivri tepeli kulağının arkasına itti. "Bir hükümsüzün güneye özgü işaretini taşıyor." Kaşlarını çatarak iki kulak memesini de kontrol etti. "Boncuk yok. Hatta eskiden asılı olabilecekleri bir delik bile yok. Yaratıcılar onunla hâlâ konuşuyor mu?"

"Clode ve Bulder," dedim kollarımı göğsümde kavuşturarak. "Gerçi diğer ikisinden emin değilim."

Veya sırtını dikleştirerek duruşumu –iki katı bir kararlılıkla ama ancak yarım kadar eden cüssesiyle– taklit etti. "Onun damarlarında Neván kanı dolaşıyor, Kaan. Ve şarkı susturan Eter Taşı'nı da taşımıyor. Tyroth onun burada olduğunu öğrenirse, daha biz gerektiği gibi hazırlanma fırsatını bulamadan kapımıza alevler yağdırmaya başlar. Yapmaması aptallık olur ve aptal olmadığını ikimiz de biliyoruz."

"Risklerin gayet farkındayım."

Veya başını yana yatırdı. "O zaman... ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum. Ama savaş stratejisi hakkında konuşmak istiyorsan, sırası değil."

Yorgundum.

Öfkeliydim.

Kanamam vardı.

Açtım.

Halletmem gereken bir milyon şey vardı ama sadece *biri* ilgimi çekiyordu.

Bakışlarım Raeve'e çevrildi. Agni yanı başında tentürleri karıştırarak prosedüre hazırlanıyordu—

"Onu göreceğinden... ve *hatırlayacağından* korkuyor musun?" dedi Veya. Kısık gözleriyle doğrudan göğsümü nişan alan demir okların etkisi yaratıyordu. "Seni yine terk etmesinden? Notun *gerçek* olduğundan?"

Sözlerinin canımı ne kadar yaktığını ona belli etmedim. Bir yanımdan saplanıp kas, tendon, kemik, ne varsa delip geçerek diğer yanımdan çıktıklarını.

Evet.

Evet.

Kahrolası *evet.*

Ama ona karşı açgözlü davranma hakkını kaybetmiştim.

Agni'nin çalışmasını, Pyrok'un şifacı yardımcısı göreviyle, eline geçirdiği likör kadehlerini kafasına dikmek arasında gidip gelmesini izledim. "O âdeta gerçekleşen bir rüya ama artık yalnızca *benim* rüyam değil," dedim hakikatin gömülü olduğu taşlarla kaplı zeminde volta atarak. "Artık değil."

Hava bile taş kesilmişti sanki. Odaya beni dört bir yandan dürten ürkütücü bir sessizlik çöktü.

Kanlı ellerimi öne uzatarak iki taraflarını da inceledikten sonra yumruklarımı sıktım. "O bir iktidar oyunundan çok daha fazlası. Varlığımın aşkından da. Ona *hepimizden* daha fazla ihtiyacı olan biri var ve o kişi benim kahrolası kardeşim değil," diyerek Veya'nın puslu gözlerinin içine baktım.

Gözlerini kırpıştırınca, yanağından bir damla yaş süzüldü.

"Onu yavaş yavaş ve nazik bir şekilde hakikatle tanıştıracağım. Ne kadar acı verici olsa da. Sonra kendi yolunu seçebilir. Kendi tercihlerini yapabilir."

O tercih ne olursa olsun.

Veya yanağından bir damla yaş daha süzülürken bakışlarını yere çevirdi.

Gözlerimi kaçırdım.

Veya hiç ağlamazdı, bu yüzden o ağladığı zamanlarda dünya parçalanıyormuş gibi hissederdim. Onu korumakta yetersiz kalmışım gibi.

Yine.

Ellerimi çözdüm ama kontrolsüz, güçlü bir enerjiyle titrediklerini fark edince tekrar sıktım.

Agni kafatasındaki çatlağa ulaşıp önce kemiği iyileştirebilmek için metal bir aletle Raeve'in yarasını iyice açmıştı.

O görüntüyü kafamdan silme telaşıyla gözlerimi ondan da kaçırdım. Ama pençelerini beynime geçirmişti bile.

Derine gömülmüştü.

"Sonra tekrar gelirim," diyerek Grihm'e çenemle bir işaret verdim ve kapıya yürüdüm. Veya'nın son darbesini daha inmeden bekliyordum.

"Geçmişini hatırlasa da hatırlamasa da hiç kimse onun yaşadıklarına katlanıp bir ejderhaalevi kuyusuna düşmemiş olamaz. Adımlarını dikkatli at, Kaan, yoksa kahrolası ellerinde kendini yakıp küle dönmesi işten değil."

Öfkeyle homurdandım ve peşimde Grihm'in çizmelerinin güçlü yankısıyla koridora çıktım.

Biliyorum.

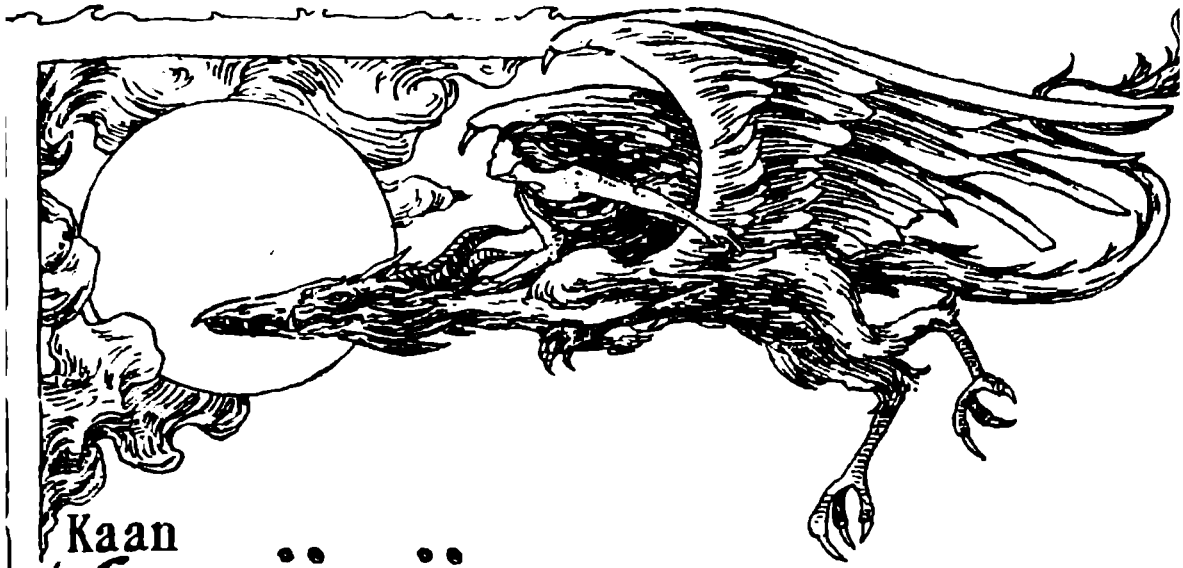

Kaan

46. BÖLÜM

Kızıl taşın kıvrımlarına kazınmış ışıltılı runik sembollerin serinlettiği tünelleri peş peşe geride bırakırken, önlerinden geçtiğim apliklerde dans eden alevler bana âdeta feryat ediyordu.

Ignos'u duyamayanlar muhtemelen alevlerin boyutları ne olursa olsun canlı olmaktan hoşnut olduklarını sanıyorlardı.

Yanlış.

Bir mum alevi yakınından biri geçtiği anda yanmak için daha fazla besin bulmak ister gibi uzanıp kıvranmaya başlardı. *Büyümek* için can atardı.

Ignos küçük ve vasat olmaktan hoşlanmazdı. Halıların yanmasını arzulardı. Ormanların yok olmasını. Kuru ot tarlalarını aleve boğmayı.

Küçük bir alevi avucuma çağırdım ve avucumda heyecanlı bir tıslamayla kıvranırken, paralı askerler çıplak ya da zırhlı göğüslerine yumruklarını vurup duvar diplerine çekildi.

"Hagh, aten dah."

"Hagh, aten dah."

"Hagh, aten dah."

Askerlerin saygılı haykırışları, kemiklerimde gümbürdeyen ve kanımı ısıtarak organlarımı ateşli bir kinle yalayan öfkenin yanında cılız kalıyordu.

Döngülerdir uyumamıştım. Uyanıp Raeve'i üstüme çıkmış ve gözleri onun ellerinden tatmayı başka herkese yeğleyeceğim

bir ölüm vaadiyle parlayarak Rygun'ın pulunu gırtlağıma dayamış hâlde bulduğum andan beri.

Sonra gözlerinin yumuşadığı o andan beri.

O gözlerde... *bir şey* yakaladığım andan beri. Göğsümde bir yara açan yumuşacık bir histi bu. Bana anılarının hâlâ orada olduğunu düşündürmüştü.

Orada bir yerde.

Orada kahrolası *bir yerde.*

Rygun'ın bizi buraya olabildiğince çabuk ulaştırmak için ovaların üstünde kanat çırpmaya başlamasından bu yana aurora üç kez doğup batmıştı ve buna rağmen hâlâ hiç uykum yoktu. Damarlarımda pompalanan enerji kaslarımın içine akıyordu sanki. Bana ellerimin kanla kaplandığını, parmaklarımın etleri lime lime ettiğini ve sıktığım yumruklarımın arasına kırılan kemikleri hayal ettiriyordu.

Parmaklarımı çatırdatarak loş bir antrenman sahasına çıkan geniş merdivene saparken Grihm'in ağır adımları benimkilerle birlikte yankılanıyordu.

Bir fısıltıyla alevimi küçük dilimlere bölüp sayısız duvar meşalesinin tutuşmaya hazır başlarına tutunmaya gönderdim. Tıslayan çığlıklarla meşalelere sarılarak, duvarları ham taşların kapladığı geniş ve yuvarlak mağarayı kehribar rengi bir ışığa boyadılar.

Burayı çok detaylı bir şekilde işlememiştim. Tavanı yüksek değildi ya da gösterişli bir malzemeyle kaplanmamıştı. Telkinle şık bir cilaya büründürmeye bile uğraşmamıştım duvarları.

Burası tam olarak gerektiği kadardı, fazlası değil. Yumrukların savrulacağı, yaraların açılacağı krater büyüklüğünde bir arena. Kemiklerin kırılacağı ve ölümcül eğilimlerin kendi kana susamış ritimlerine bürünmeden zayıf düşürüleceği.

Demir taneciklerinin karıştığı kuma inerken, kafamın içindeki sesler üflenmiş bir alev gibi söndü. Ben arenanın merkez noktasına yürürken kapılar gürültüyle kapandı ve Grihm'in çizmelerini çıkardığını duydum.

Önce bir kolumu, sonra diğerini göğsüme yasladım. Yaralarımın bazılarında oluşmaya başlayan ince kabuklar bu hareketle

tekrar açıldı ve gövdemden aşağı sızan ılık kan kuma damladı.

"Gücümü zapt edecek ruh hâlinde değilim," dedim olduğum yerde dönerek.

Grihm ceketini yere, çizmelerinin yanına bırakmıştı bile. Başını öne eğip bağcıklarını çözdüğü siyah tuniğini kafasından çekip çıkarınca, kırışıklarla kaplı beyaz sırtı açığa çıktı. Derisi eriyip buruşmuş ve sonra bir anda katılaşmış gibi görünüyordu.

Grihm dönerken gözlerimi kaçırdım.

"Ben de öyle," deyince, yüzümdeki duygusuz ifadeyi korumakta ve ne kadar az kullandığının bir kanıtı gibi, çatallı ve boğuk çıkan sesini duymanın şaşkınlığını kendime saklamakta zorlandım.

Bana doğru yürüdü ve yüzünün yarısını örten kar beyazı saçlarının arasından bana bakarak yumruklarını açıp kaparken geniş omuzlarındaki kasların gerildiğini görebiliyordum.

"İyi," dedim ve üstüne atıldım.

Kurmaktan çok kırmaya yarayan, sıkılmaktan bembeyaz kesilmiş yumruklarımızla iki duvar gibi çarpıştık. Belayı sistemlerimizden ikimizin de anlayabildiği tek yöntemle atarken, fışkıran kanlarımıza boyanıyordu kum.

Yumruk yumruğa.

Kana susamış hırlamalarla.

Kahrolası öfkelerimiz çarpışarak.

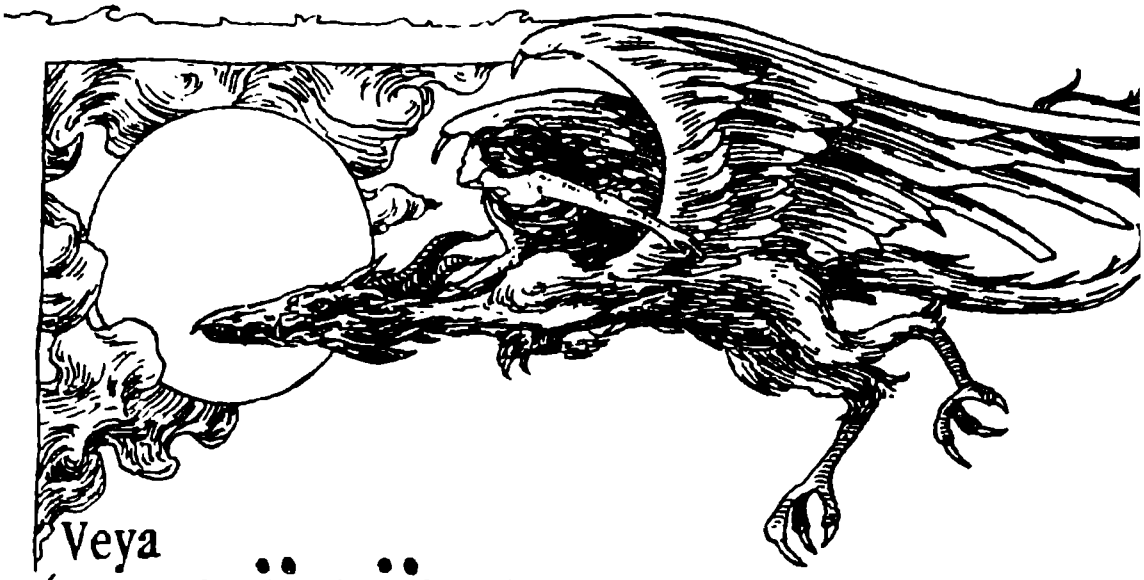

Veya

47. BÖLÜM

Agni ahşap panjurları kapatıp ışığın büyük kısmının önünü keserken, ben de Elluin'i sayısız misafir dairesinden birinin geniş yatağına yatırıp gevşek ellerini göğsünün üstünde birleştirdim. Duraksadım ve tırnak kenarlarındaki soyulmuş derilere kaşlarımı çatarak baktım.

Çok ilginç...

Ya kötü bir alışkanlıktı ya da ellerinin kana bulanması için yanıp tutuşuyordu.

Hangisiydi acaba?

İpek çarşafı çenesine kadar çektim ve yeni fırçalanmış saçlarını artık iyileşmiş olan şakağından çektim. Başka şartlarda, bir zamanlar taşıdığı diademin boktan bir versiyonu gibi sonsuza dek taşıyacağı yara izinden eser kalmamıştı.

"İyi iş çıkardın," dedim Agni'ye. Başını teşekkür eder gibi eğdi ve yatağın ayakucunda duraksadı. Gözlerini Elluin'den ayırmadan, bir şey düşünür gibi alt dudağını ısırarak parmaklarını kenetledi. "Bir sorun mu var?"

"Evet." Bana baktı ve ağır ağır nefes aldı. "Erkeklerin önünde gündeme getirmek istemediğim bir şey. Özellikle... fazla gergin göründükleri için. Tabiri caizse ateşe körükle gitmek istemedim."

Bunu kendini masanın üstüne atıp Kral'ı üç kez yumrukladıktan sonra kaba güçle etkisiz hâle getirilen bana mı söylüyordu?

Ne hoş.

Kendimden emin, mağrur bir duruş takındım ve, "Seni dinliyorum," dedim.

Yanakları pembeleşti. "Hastanın... ahh... Bildiğin gibi, Ejderhagörüşü yeteneği aile soyumdan geliyor. Bu yüzden, tenindeki kan temizlendikten sonra sayısız runik sembolün kat kat izlerini görebildim. Kat kat derken bir sürü kattan ve *bir sürü* sembolden bahsediyorum."

Kaşlarımı çatarak Elluin'e baktım. "Yeni mi?"

"Emin olmak güç." Agni yatağın diğer tarafına dolaşıp çarşafı açtı. "Ama runik sembollerle iyileştirilmemiş gibi görünen bir yarası olduğuna eminim. Gümüşün daha önce hiç görmediğim bir tonunda parlıyor. Tam... şurada," dedi ve elini Elluin'in kalbinin tam üstüne koydu.

İçim ürperdi.

"Ölümcül bir yara," diye devam etti. "Kalbe alınan bir bıçak yarasını iyileştirmek genellikle hastanın kalan ömründen daha uzun sürdüğü için, kimsenin sağ kurtulamayacağı türden."

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim.

Yaratıcılar aşkına...

Boğazıma oturan yumrudan kurtulmak için yutkunarak yanaklarımı ovaladım ve ellerimi saçlarımın arasından kaydırdım. "Kral'a sakın söyleme. Biz nedenini... ya da nasılını çözene kadar."

Agni'nin benzi soldu ve bakışları arkamdaki kapıyla benim aramda gidip geldi. Hızlı bir reverans yapıp boğazını temizledikten sonra dikkatini yeniden Raeve'e çevirdi.

Kaşlarımı çatarak kapıya baktım ve koridora doğru hareketlenince ilerideki köşeyi dönerek gözden kaybolan gömleksiz Pyrok'u gördüm.

İç geçirdim.

Hızlı adımlarla oturma odasına daldım ve bakışlarım dosdoğru güney göğündeki yıldız sayısından daha çok Skripi müsabakasına ev sahipliği yapmış taş sehpanın etrafını saran kolk derisi sedirlere çevrildi.

Pyrok geniş bir sedire yayılmıştı ve uzun, dağınık saçları parmaklarının arasında dans eden alevle aynı kızıl renkteydi. "Krala

söyleme, ha?" dedi, kalkık kaşlarının altından bana ayıplayan bir bakış atarak.

"Bana öyle bakma," diye söylenerek karşısındaki sedire yöneldim ve kendimi âdeta atarak oturdum. "Geri döndüğü için öylesine *mutlu* ki yeterince soru sormak aklına bile gelmiyor. Ayrıca düşmanlarını kör bir bıçakla katletmezsin. Önce bıçağı işi bitireceğinden emin olana kadar bilersin."

Pyrok alevi bir top gibi bir avucundan diğerine atarken yüzünde sert ve köşeli gölgeler dans etti. "Ne biliyorsun?"

Bir parça ekmeğe muhtaç bebeler gibi hepimize yutturulan hikâyenin aksine, Elluin'in ölümcül bir bıçak darbesiyle öldüğünü.

"Soruyu şöyle sorayım," dedi Pyrok zümrüt yeşili gözlerini devirerek. "*Bildiğin* şey her neyse, bizi çaylak ordumuzla savaşa sürükler mi?"

Omuz silktim.

Pyrok alevi yumruğunun arasında ezerek küfretti. Saçlarının arasından kaydırdığı parmaklarından hâlâ dumanlar yükseliyordu. "Resmî olarak hiç savaşa *gitmemiş* birine göre, savaşmaya inanılmaz meraklısın."

"Tahtadaki kiri silmeyecek ve babamın bin bir emek verip yaptığı kanlı işlerini sıfırlamayacaksak bunca safhadır neye hazırlanıyoruz?" Bir bacağımı altıma toplayarak belimi hafifçe büktüm ve deri yeleğimin önündeki ve yan kısımlarındaki bağları çözmeye koyuldum. Yeterince gevşeyince yeleğimi kafamdan çekip çıkardım ve bol kahverengi tuniğimi kaldırarak sırtımın güzel derisini başarıyla mahvettiğini çok iyi bildiğim eski ateş kamçısı izlerini gösterdim. "Bunları görünüşlerinden hoşlandığım için tutmuyorum," dedim ona ters bir bakış atarak. Oysa onun gözleri yara izlerimdeydi. Bakışları bir yara izinden diğerine sekiyordu. "Aynaya her bakışımda Tyroth ve Cadok'un neden çürümesi gerektiğini hatırlamak için tutuyorum."

Hiçbir şey kendi Tookah Duruşmandan galip çıkmaya ve ardından aile adını kirlettiğin için kendi akrabaların tarafından lime lime edilmeye benzemezdi.

Evet, savaş için yanıp tutuşuyordum. Bu hakkı canımla kazanmıştım. Tam olarak yetmiş sekiz kamçı darbesiyle.

Pyrok boğazını temizledi ve ben dönüp tuniğimi eski yerine çekerken –yeleği giymekle uğraşmadım– gözlerini yere indirdi.

"Babamın kellesini koparma fırsatım olmadı," dedim kanyak sürahisine uzanıp kendime bir bardak doldururken. "Ben de diğerlerininkini koparacağım."

"Çüklerini kızartmamı istersen haber ver."

"Olabilir. Zamanı gelince nasıl hissettiğime bakarız." Çenemle Skripi destesini ve yanındaki uzun çömlek kapta duran sekiz yüzlü zarı işaret ettim. "Dağıt bakalım."

"Patronluk taslamandan nefret ediyorum," diye homurdanarak yattığı yerden doğruldu ve desteye uzanarak gittikçe yoğunlaşan gerilimin bir kısmını dağıttı.

"Sana ben patronluk taslamazsam kimse taslamaz. Şu hâlinle en çok ateşdutu likörü lekeli hoş bir halı kadar işe yararsın."

"*Hoş* mu? Hadi canım," dedi böbürlenmişçesine göğsünü şişirerek. Dirseklerini iki yana açtığı dizlerine dayayıp öne eğildi ve kartları karmaya başladı. "Gururum okşandı."

"Elbette okşanmıştır."

Göz kırptı ve sert parşömen kartları dağıtmaya koyuldu. Sehpada önüme kayan kartları tek tek topladım ve *gayet tatlı* elime rağmen ipek gibi pürüzsüz ifademi korudum.

Bu oyun beni seviyordu.

"Altın için oynamak istemiyorum. Yeterince altınım var," dedim soldan sağa en iyiden en kötüye doğru sıraladığım kartlarımı yelpaze gibi sallayarak. "İyilik için oynamak istiyorum."

Pyrok alaycı bir ses çıkararak güldü. "Sanırım Aytüyü'nü kapmışsın."

"Neden bahsettiğini anlamadım," dedim gözlerimi kırpıştırarak.

Bana kuru bir bakış attı ve destenin geri kalanını sehpadan hiç kalkmayan tahtanın üstüne yaydı. Pyrok'tan bile daha fazla ateşdutu likörü içmişti bu masa ve bu yabana atılmayacak bir miktar demekti.

"Zar atma sırası bende," dedim zarın durduğu kaba uzanarak. "Çünkü suratın canımı sıkıyor."

"Az önce hoş olduğumu söyledin."

"Evet." Zarı masanın üstüne attım. Yuvarlanarak altıda durunca, sol köşeden on sekizinci kartı aldım. Elime eklemeye karar verince, tohumgüvemi kapalı olarak boş bir yere koydum. "Hoş ama *can sıkıcı* işte."

Pyrok kıkırdayarak kafasını salladı. Zarı attı, kartı sehpadan alıp bir süre düşündü ve yüzündeki gülümseme silindi. "Grihm yara izlerini gördü mü?"

"Elbette hayır. Neden?"

Kartı elindekilerin arasına yerleştirdi ve bir başkasını çekip tahtadaki bir boşluğa kapattı. "Öylesine sordum. Kral'a söylenmeyecek olan nedir?"

"Söylemem ve eğer bilgiyi cazibe kartını kullanarak zavallı ve savunmasız Agni'den almaya çalışırsan, seni uykunda gebertirim."

"İşin boktan yanı, sana inanıyorum," diye mırıldanınca ona muzip bir ifadeyle gülümsedim ama dudaklarımdan silinmesi çok sürmedi.

Zarı tekrar attım, bu kez sükkûnu çektim ve ifadesiz bir yüzle, "Elluin günlük tutardı," dedim. "Bir keresinde onu günlüğü duvardaki bir deliğe saklarken yakalamıştım. Hatta şu anda uyuduğu odada hem de."

"Bunun olaylarla ne ilgisi var?" dedi Pyrok, ben hangi kartı atacağımı düşünürken kendine bir bardak içki doldururken.

"Daha önce hiç önemli gelmemişti," dedim omuz silkerek ve huggini tahtadaki boş bir yere yüzüstü koydum. "Ama şimdi geliyor."

"Tamam, pekâlâ... nerede?" Pyrok zarı sehpadan alıp kabın içine geri koydu ve sallayıp yedi attı. Ama çektiği kartı beğenmeyip tahtaya geri bırakması çok sürmedi.

"Sanırım yanında Arithia'ya geri götürdü," diye mırıldandım iki atarak ve bu kez Kızgınkursak'ı çekerek.

Görünüşe bakılırsa şans kıçımı yalıyordu.

"Neredeyse yüz safha önce," dedi hiç hoşuma gitmeyen alaycı bir tonlamayla. "Muhtemelen toza dönmüştür."

"Orası soğuktur," dedim bir flottiyi tahtaya yüzüstü bırakırken. Elimdeki kart yelpazesinin üstünden ona baktım. "Bir şeyi muhafaza etmek için mükemmel bir ortam."

Bana aptalmışım gibi baktı, oysa bunun doğru olmadığını ikimiz de çok iyi biliyorduk. "Sen Tyroth'u ziyaret edebilir, kafasını kesmeyebilir ve tek düzgün erkek kardeşini dezavantajlı başlayan bir savaşa mecbur bırakabilirsin diye düşündüm." Pyrok elindeki kartı masaya çarparak bıraktı ve kartın boyalı yüzünden bana pis pis bakan uğruayağa çatık kaşlarla baktım.

Çok şirin. *Numara çevirebileceğini sanıyor.*

"O kadar da sorumsuz değilim." İstediği kartı görmeden alabilmesi için elimi ona doğru uzattım ve sağ uçtaki sis salyangozunu çekince sırıttım. "Ve bu oyunda berbatsın."

Karta kaşlarını çatarak baktı ve inleyerek kartı elindeki yelpazenin arasına ekledi. "Seninle oynamaktan nefret ediyorum. Daha önce oyununu omzunun üstünden izledim. Genellikle iyi kartlarını sağdan sola diziyorsun."

"Bu sefer tam olarak bu yüzden soldan sağa dizdim ya zaten," dedim kafama diktiğim bardağı masaya sertçe bırakırken. "Skripi."

"*Ne çabuk.*"

"Daha yüksek sesle söylememi ister misin?"

"Hayır," diye söylenerek Kılıçtırpan'ını tahtanın üstüne bıraktı ve Aytüyü'mle onu alt edince kartındaki bütün renkler Kılıçtırpan yok olmuş gibi siliniverdi. "Biliyordum ulan."

Bu kez ben kolkumu masaya koydum ve o bir kadife çapulcuyla beni alt etti. Ayrıca miskunnuyla enthumu alarak bir sonraki seferden de galip çıktı.

Belki de yaklaşan zaferin kokusunun sarhoşluğuyla acele ci davranarak ecelteleğini masaya vurdu ama onu sükkûnumla alt ettikten sonra destede beni yenebileceği bir şey kalmadığını bildiğim için, tahtadaki son boş yere hiç zaman kaybetmeden Kızgınkursak'ımı yapıştırdım.

"Yenildin," dedim ve kadehimi doldurup sedirde arkama yaslandım. Kanyaktan aldığım büyük yudum boğazımdan aşağı yakıcı bir yol çizerken, bir sonraki nefesim sıkılı dişlerimin arasından bir tıslama gibi çıktı. "Bir iyilik isteme hakkım saklı kalsın. Daha sonra kullanmak üzere."

"Seninle bir daha asla tek başıma oynamam." Kıvırdığı kolunu yastık niyetine kullanarak sedire geri uzandı. "Ben ve Grihm'i aynı anda yenince o kadar kötü gelmiyor." Duyulmayacak kadar alçak bir sesle, duvardaki apliklerden birinden bir alev dilimi koparan bir sözcük mırıldandı. Alevi avucunun içine koydu ve parmaklarının arasında kıvrılıp bükülen bir yılanı oynatır gibi döndürmeye başladı.

Tavana, babamın Kılıçtırpan'ı Grohn'un yüzünün resmedildiği bronz, siyah ve kırmızı seramiklere baktım. Bize hep tepeden bakıyordu. Hep patavatsızlıklarımı yargılıyordu. Ya da gelecekte karşıma çıkabilecek Tookah Duruşmalarından kaçabilmek için kendimi Yaratıcılara verdikten sonra, kümes bakıcılarından biriyle düzüştüğümü keşfettiği zaman babam öyle demişti.

Yakışıksız olduğunu söylemişti. Rezil.

Utanç verici.

Ayrıca böyle pis bir fahişeyi doğururken öldüğünü bilse annemin yıkılacağını da eklemişti.

Bense bunun tatlı ve haz verici bir intikam olduğunu düşünmüş ve annemin bana gülümseyeceğine, kafamı okşayacağına ve kiminle istersem düzüşebileceğimi söyleyeceğine karar vermiştim. Ya da istemiyorsam hiç kimseyle. Onu hiç tanımadığım için emin olmak güçtü ama beni o doğurmuştu ve tüm muhteşem özelliklerimi ondan miras aldığımı düşünmek hoşuma gidiyordu.

Beni dölleyen pislikten almadığım kesindi.

"Sanırım Gölge'ye gideceğim," diye mırıldanarak içkimden boğazımı yakan, karnımın içini ısıtan büyük bir yudum daha aldım. "Yaşasın. Sen de gelmek ister misin?"

"Asla."

"Seni buna mecbur bırakabilirim," dedim, bardağımı kafamın üstüne kaldırıp Grohn'a –tehditkâr şerefsize– kristaldeki kesiklerin arasından bakarak. "Az önce kazandığım iyiliği ortaya sürerek."

"O kadar acımasız değilsindir."

Haklıydı. Değildim.

Ne yazık ki.

İç geçirerek içkiyi kadehin içinde döndürdüm ve Grohn'un dehşet verici yüzünün biraz daha çarpılmasına neden olurken, babamın, biri herhangi bir şekilde canını sıktığı zaman, o kişiyi ovalarda Kılıçtırpan'ına kovalatışını hatırladım.

Ürperdim.

"Elluin uyanana kadar beklemeyecek misin? Onunla yeniden tanışmak için?"

"Henüz karar vermedim."

Aslında *kastettiğim*, Kaan'ın üstüne atıldığım gibi, onun üstüne de atılmayacağım konusunda kendime güvenmediğimdi. Hiç şüphesiz alacağım tek tepkinin, yadırgama ve kafa karışıklığı olacağını bilsem de.

Elluin'in yaptığı şey, birçok açıdan, tamamen affedilemezdi.

Belki de günlük, bana tek kelime etmeden ve sözde sevdiği erkeğe yalnızca sefil bir not bırakarak çekip gittiği zaman kalbimde açtığı kara deliğe ışık tutabilirdi.

Günlük

Elwin Neván

Yaş: 18 Safha

Taştan Sonra 5.000.039. Safha

Slátra'ya şarkı söyleyerek tüylü kuyruğunun arasında uyuklarken kümesin girişinde nöbet tutan muhafızlar birden kapıları kaldırdı. Kapıdan, tüm ışığı bir sünger gibi emen, o güne dek gördüğüm en iri Kılıçtırpan girdi.

Hayvanın sırtından bir erkek indi.

Uzun boylu.

Geniş omuzlu.

Güzel.

Yaratıcılar aşkına, o kadar güzeldi ki.

Hareketlerinde, gözümde bir dağın ufalandığını canlandıran bir şey vardı.

Çıtırdayan közleri anımsatan gözleriyle bana baktı ve sanırım o anda kalbim durdu.

Onun da ayakları.

O an hiç bitmeyecek gibi uzayıp gidiyordu sanki ve az kalsın Slátra'ya kanadını kaldırıp araya girmesi için yalvaracaktım. Bana nefesimi düzene sokmak için arkasına saklanacağım bir şey vermesi için. Ama kanadını kaldırmadı, sadece kafasını kaldırdı ve bize onun uyku alanındaymışız gibi bakan dev ejderhaya doğru hırladı.

Haksızlık etmem istemem, muhtemelen gerçekten onun uyku alanındaydık ama bu kümes Slátra'nın yaralı hâliyle ulaşabildiği tek bölmeydi.

Peçemi takmakla uğraşmadım. Adam yüzümü ve bir hastalık gibi alnıma yapışık duran Eter Taşı'nı çoktan görmüştü.

Hayvanını usulca ikna ederek bölmeden geri çıkardı ama birkaç saniye sonra yanında ejderhası olmadan geri döndü.

Bu kez Slátra hırlamadı.

Adam bize doğru ilerledi ve sözcüklerini neredeyse anlayamayacağım ve hangi sıklıkla konuştuğunu merak ettirecek kadar boğuk, kalın ve aksanlı bir sesle Slátra'nın gözlerine ne olduğunu sordu. Kollarındaki yara izlerine bakılırsa vaktinin büyük kısmını konuşarak değil, çığlık atarak geçiriyor olmalıydı.

En son ne zaman bir şeyler yediğimi sordu. Orada yaşayıp yaşamadığımı.

Sorularının hiçbirini cevaplamadım. Yabancılarla konuşmam yasak olduğu için değil, sadece içimden gelmediği için.

Takatim yoktu.

Sevdiğim şeyleri kaybetmekten yorgun düşmüştüm. Slátra'yı eve döndürecek ve sahibim olduğunu sanan o pislikten tahtımı geri alacak gücü kazanabilmek için bu aptal diademi alnımdan sökmeye çalışmaktan. Ben ve çok özlediğim, şimdi en kötü düşmanımı dahi emanet etmeyeceğim acımasız, bencil ve açgözlü bir erkek tarafından yönetilen krallığım için neyin doğru olduğunu bildiklerine inanan erkeklerin beni küçümsemesinden.

Sadece... yorgundum.

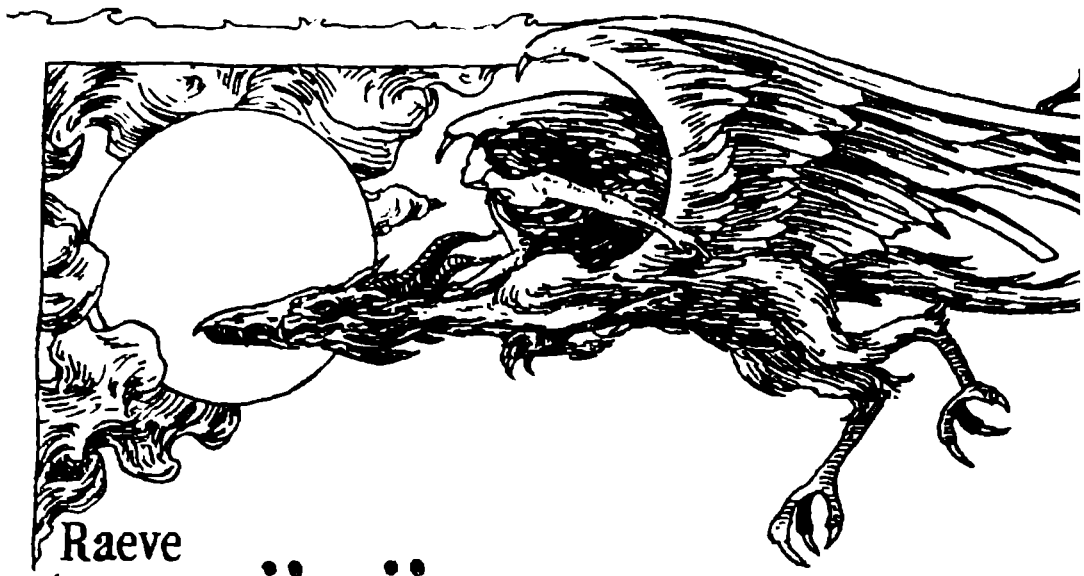

Raeve

49. BÖLÜM

Dilimin ucunda kaynar bir sözcük yanıyor, dudaklarıma ulaşmak için çırpınıyor, umutsuzluk beni göğsümün üstüne koca bir dünya yıkılmış gibi eziyordu. Kalbimde sızdıran bir sızı vardı.

Sızdıran...

Sanırım ben de onunla birlikte sızıyor ve bir türlü tutamadığım bir şeye uzanmaya çalışıyordum. Parmaklarım ileri uzanarak. Bir şeye dolanmak için yanıp tutuşarak—

Önemli bir şeye...

Benim olan...

Bir şeye.

Ama akıyor...

Akıyordum...

Usul usul tükenerek...

Fazla hızlı çekilerek. Ya da fazla yavaş.

Soğuk

Boş—

Yerimden nefes almak için çırpınarak, göğsümü, kaburgalarımı ve karnımı pençelercesine fırladım. Fazla gerçek gelen o kâbusun yapış yapış sürgünlerinden kendimi çözmeye çalışarak.

Fazla acı verici.

Yüzüme bir tokat attım, gözlerimi açtım ve daha önce görmüş olabileceğimi düşündüren nemli odayı ve panjurlu perdelerin arasından süzülen ışık dilimlerini süzdüm. Bir yerde görmüştüm sanki bu odayı. Belki bir rüyada. Ama artık rüya görmüyordum. Az önce uyanmıştım.

Az önce uyandım—

Neredeyim ben yahu?

Parmaklarımı saçlarımın arasından kaydırıp saçlarımı yüzümden geri iterek birbirine karışan anılarımın kanlı parçalarını birleştirmeye çalıştım.

Kader Güdücü...

Kesik gırtlağından kan akan dizlerinin üstüne çökmüş, hareketsiz kolk...

Benim vücuduma sahip olma hakkını kazanmak için birbirlerini lime lime eden tanımadığım iki erkek.

Hock'un suratına yapışan yumruğu...

Kaan'ın Hock'un kellesini vücudundan ayırması...

Kaan—

Heyecanla iç geçirerek boynumda asılı duran málmr'a uzandım ve onu avucumun içinde tutarak birbirine sarılmış iki ejderhaya hayranlıkla baktım...

Yaratıcılar aşkına. Bunlar gerçekten yaşanmıştı.

Bunlar.

Gerçekten.

Yaşanmıştı.

"Siktir," diye mırıldanarak bakışlarımı yeniden kızıl yaş duvarlı, tavanı siyah, bronz ve koyu kırmızı renklerin çarpıştığı bir mozaikle kaplı odada dolaştırdım. Çok fazla eşya yoktu, eşyaların çoğu duvarın ya da zeminin bir uzantısıydı. Geniş yatak, ikiz komodinler, karşı duvardan çıkan, girintileri çekmece görevi gören sepetlerle doldurulmuş şifonyer.

Hafif. Basit. Organik.

Başımı eğip kendime bakınca giysimin değiştirildiğini gördüm ve parmaklarımı bu boğucu sıcakta bana umabileceğim sadeliği sağlayan düz kesim siyah ipek elbisede dolaştırdım. Kaan'ın málmr'ını kabul etmenin beni, dünyayı yaklaşan ay-düşüşlerinden koruyacağı söylenen mistik bir çocuğu karnımda büyütürken sırtüstü yatıp birbirine dikilmiş hayvan derilerini izleyeceğim bir hayata *sürüklemeyeceğinin* iyi bir işaretiydi.

Bu iyi.

Bunu idare edebilirim.

Málmr'ı göğsümün üstüne bıraktım, çarşafı üstümden ittim ve titrek bacaklarımın üstünde doğrulurken, bakışlarım duvara sabitlenmiş altın ve bronz çerçeveli bir boy aynasına takıldı. Aynadan bana bakan yansımam karşısında kaşlarım çatıldı.

Siyah gecelik dolgun göğüslerimi sararak kıvrımlarımın üstünden dökülüyor ve uyluklarımın orta hizasında son bulan etek ucu, uzun beyaz bacaklarımı açıkta bırakıyordu. Kumaşın rengi beni ipek bir pelerin gibi sarıp uzun ve dağınık tutamlarla kalçalarıma kadar inen saçlarımla kusursuz bir bütünlük içindeydi.

Biri beni yıkamış, giydirmiş ve saçlarımı fırçalamıştı. Böyle bir hizmeti hak etmek için ne yaptığımdan emin değildim.

Aynaya birkaç adım daha yaklaştım ve ellerimi yüzüme götürürken yanaklarımın sıcaktan pembeleştiğini, dudaklarımın kırmızının daha koyu bir tonuna bürünmüş olduğunu gördüm. Vücudum bu boğucu sıcağa alışık olmadığı için kılcal damarlarım her zamankinden çok çalışıyor olmalıydı.

Başımı yana yatırıp gür ve ağır buklelerimi şakağımdaki belli belirsiz sızının üstünden çektim. Parmaklarım hasarsız tenimin üstünde dolaştı.

Kaşlarım çatıldı.

Kafatasıma kadar inen o sopanın anısını yaşatacak tek bir yara izi bile kalmamıştı.

Hah.

Kaan beni tamir etmesi için bir Runi ayarlamış olmalıydı. Ne hoş. Hâlâ demir bir kelepçeye bağlı olan bir mahkûm için hoş bir muamele. Gerçi yakınacak hâlim yoktu. Kafatasıma

inecek tek bir darbenin daha muhtemelen sonum olacağından emindim.

Arkamı dönüm ve kendimi Yaratıcıların unuttuğu bu dünyanın *hangi köşesinde* bulduğumu görmek için panjurlara doğru yürümeye başladım. Aynı anda gözlerimin önünde beni kafama inen bir darbe gibi sarsan ve dünyanın yan yattığı hissini uyandıran bir görüntü canlandı.

Hızla düşüyordum sanki.

Cilalı aynayı tutup kenara çekince arkasındaki taş duvarda sığ bir oyuk açığa çıkıyor. Kolumu delikten içeri uzatıp deri ciltli bir defter çıkarıyorum. Defteri göğsüme bastırıyorum—

Anı dağılarak parmaklarımın arasındaki boşluklardan dökülen kum taneleri gibi yok olup gitti. Yumruklarımın arasında sıkarak yeniden şekle sokmak için ne kadar çabaladıysam da tekrar bir araya gelmeyi reddeden kum taneleri.

Kalbim boğazıma oturmuş, nefes almamı önlüyordu sanki.

Neydi bu?

Yutkunduktan sonra bakışlarım yeniden aynaya çevrildi ve titreyen elimi çerçeveye uzatıp sıkıca tuttum. Çerçeveyi sağa kaydırırken yüreğim önce ağzıma geldi, sonra oradaki ham oyuğu görünce paldır küldür karnıma kadar indi. Oyuk boştu. Sadece bir defterin sığabileceği büyüklükte bir oyuktu.

Kanım yoğun kıvamlı bir kar eriyiğine dönüşmüştü sanki...

Arkamdaki kapı tıkırdayarak kapanınca, aynayı bırakarak hızla o tarafa döndüm. Sırtı ve çizmeli ayaklarından biri kapıya yaslı duran kadını süzerken, ağır çerçevenin yerine döndüğünü haber veren *sesi* duydum. Kadın elindeki yuvarlak, siyah meyveden küçük bir ejderhapulu bıçakla süt rengi ince dilimler keserek yerken havaya ekşimtırak tatlı bir koku yayıldı.

Kadının teni güneşte bronzlaşmıştı. Uzun ve köz rengi gözlerini öne çıkaran doğal gölgelerin göze çarptığı kahverengi saçları dolgundu. Tek tarafı örülü saçları kahverengi boncuklarla süslenmişti.

Burnu ve yanakları çillerle kaplıydı, biçimli vücudu gözlerinizi alamadığınız muzip bir zarafete sahipti. Çarpıcı bir güzelliği

vardı ve etrafa bu küçük ve boğucu odada elle tutulabilir bir his bırakan bir özgüven yayıyordu.

"Sen kimsin?"

"Kaan'ın asla ters düşmek istemeyeceğin pislik kız kardeşi," dedi kirpiklerini kaldırıp beni baştan ayağa süzerken. Ardından meyvesini bıçağını sulu etinden kaydırarak dilimlemeye kaldığı yerden devam etti.

Boş midem kasılarak guruldarken, gözlerim kadının elindeki bıçağa çevrildi. Bu aksi tavırlı kadının elinde bir silah tuttuğunu fark etmiştim.

Bense kesinlikle *silahsızdım.*

"Benden hoşlanmıyorsun," dedim sağa kayarak kalçamı büfeye dayarken. Ben oradaki sönük –uzun, altın rengi ve birini minimum çabayla bayıltacak kadar ağır– şamdanı elimle kavrarken bakışlarını meyvesinden ayırmadı. Maksat önlem olsun. "Beni tanımıyorsun bile."

"Tartışmaya açık."

Tek kaşımı kaldırdım. "Ne demek bu?"

Kirpikleri tekrar yukarı kalktı ve keskin bakışları yüz hatlarımda dolaştıktan sonra boynumda asılı olan ipek geceliğin yakasını cömert bir çukur oluşturacak şekilde aşağı iterek memelerimin arasına inen málmr'a kaydı. "*Onun* bir anlamı var. Bir málmr'ı kabul edip daha sonra en sevdiğin giysinle takmak için mücevher kutuna kaldıramazsın."

Benimle alay etmeye çalışıyor ama asıl komik duruma düşen kendisi çünkü benim hiç giysim yok.

Bakışları tekrar benimkilerle buluşurken meyvesinin bir parçasını daha ağzın attı ve ben onun bakışlarını tartarken –istenmediğimi belli etmeye yetecek kadar düşmanlık saçıyorlardı– aheste aheste çiğnedi. Belki de Kaan'ın adam henüz gayet bilinci yerindeyken Hock'un kellesini kesişini görmüş olsaydı, kıymetli kalbini incitebileceğim konusunda bu kadar endişelenmezdi.

"O nerede?"

Ağzındaki meyveyi yuttuktan sonra bir dilim daha kesti. "Muhtemelen kendini tamir ettiriyordur. Seni karnında kaba

bir herifin bebeğiyle, memelerin dışarıda, sırtüstü geçecek bir hayattan kurtarmaya çalışırken bir hayli hırpalanmış."

Diğer kaşım da kalktı.

"Dur, tahmin edeyim," dedi kalçasını kapıya yaslayıp. Sivri ucunu meyve dilimine sapladığı bıçağı bir işaret çubuğu gibi sallarken beni baştan ayağa süzüyordu. "Seni tepelerde eski ve hoş bir kulübeye götürdü, sana yemek yaptı ve sana seni canından çok seviyormuş gibi baktı. Sen de bu yüzden kaçtın, şelaleye düştün ve kendini yarı çıplak savaşçılarla dolu bir kafatasının içinde çırılçıplak soyulurken buldun?"

Yüzümdeki kan çekildi. "Sen bunları nereden—"

"Çünkü ben muhteşemim. Aynı zamanda *sadığım* da ama tersime rast gelirsen, çekilmez olabilirim." Bıçağı tekrar ağzına götürdü ve ucunda takılı olan meyve parçasını dişleriyle çekip çiğnemeye başladı. "Henüz hangi tarafıma düştüğüne karar vermedim."

Onun açısından ne yazık ki ben başkalarının onayından haz duyan biri değildim. Ayrıca o tuhaf sulu meyveden bir yığın yiyebilecek kadar aç olmam da cabasıydı. Ve gevrek ve ekşimtırak kokulu dilimleri çiğnerken çıkardığı hışırtı bastırmakta zorlandığım bir kıskançlığa neden oluyordu. O meyveden daha önce hiç yememiştim ama dilimin altında seğiren sinirler çoktan *hazırdı*.

"Bunun beni ne kadar az rahatsız ettiğini bilsen şaşırırdın," dedim, kadın meyveden içimde odanın diğer ucuna sıçrayıp geri kalanını elinden almak için üstüne atlama isteği uyandıran bir ısırık daha alırken. "Şimdi, sidik yarıştırman bittiyse bana çıkışı gösterebilirsen zincire vurulmadığım, birine bağlanmadığım ya da omzumda bir iğne olmayan yeni özgürlüğümün tadını çıkarmaya başlayabilirim."

Onu elimle *kışkışladım* ama meyvesini çiğnerken kafasını yana eğerek bana bakmaya devam etti.

"Kaan sürekli yeterince iyi olmadığı söylenerek büyütüldü. Kendisini bunu asla kabul etmeyecektir ama için için *o şeyin* senin boynunda olması şerefini hak etmediğine inanıyordur," dedi bıçağını Kaan'ın málmr'ım işaret edecek şekilde sallayarak.

Çaresiz durumlar vesaire olayını anladığını sanmıyordum.

Kaan málmr'ını bir an önce geri almak için can atıyor olmalıydı.

Kadın keskin bir gülümseme takındı ve, "Onu bir kez daha kırarsan, ben de seni kırarım," dedi. Doğrulup kapıyı ardına kadar açtı ve son sözleri dişlerini beynime geçirip içimi *kemirmeye* başlarken akıcı adımlarla uzaklaştı.

"*Bir kez daha* derken?" diye seslendim, elimde parmak boğumlarımın bembeyaz kesileceği kadar sıktığım şamdanla kapıya yaklaşarak.

Kadın yürümeye devam etti. Tam koridorun ucundaki köşeyi dönmek üzereyken, bir kelime boğazımdan yükseldi ve ağzım kas hafızasıyla hareket eder gibi kendiliğinden seslendi.

"Veya!"

Kadın durdu ve başını yavaşça çevirdi.

Net bir hareketle.

Büyümüş gözleri vücudumda değil, *içerideki* açık bir yaraya basılan tuz misali benimkilerle çarpıştı. İçimdeki, suları eskisi kadar yüksek olmayan buz tutmuş gölü çevreleyen kıyıdaki bir yarayı. Su neredeyse otuz santim alçalarak siyah taşlardan bir halkayı acı verecek şekilde açıkta bırakmıştı.

Belki de bana öyle geliyor. Belki de hep böyleydi.

"Sen bana az önce ne diye seslendin?"

Kaşlarımı çattım ve onu kiminle karıştırdığımı bulmaya çalışarak alnımı ovaladım. Mutlaka biriyle karıştırmıştım. Tanıdığım bir Veya var mıydı? Olmalıydı.

"Hiç. Bilmiyorum. Git buradan, başımı ağrıtıyorsun."

Vücudum açlık moduna geçmiş, önemli kısımlarıma kan akışını engelliyor olmalıydı.

Kahretsin, yiyeceğe ihtiyacım var. Ve suya.

Kadın gözleri köz gibi parlayarak hışımla bana doğru yürüdü. Meyvesinin koçanını yere attı ve elini göğsüne vurarak haykırdı. "Ben Veya'yım. *Ben.* Beni hatırlıyor musun?"

Gözlerim neredeyse yuvalarından uğrayacaktı.

Yine mi aynı şey?

"Hayır. Beynim sadece doğru yönde duman atmış olmalı. Seni hayatım boyunca hiç görmedim," diyerek kapıyı suratına

çarptım ve kilidi çevirdim. "Paylaşmayı öğrendiğin zaman sohbet ederiz."

Çizmesinin ahşaba çarpma sesini avazı çıktığı kadar haykırması izledi. "Bu işi çözeceğim. Beni duydun mu? *Bu işi çözeceğim.*"

Deli herhalde.

"İyi olur," diye mırıldandım. "Ama beynini fazla zorlamamaya dikkat et."

Gelen tek cevap koridoru sarsan ayak sesleri oldu.

Uzaklaşan sesler.

İç geçirerek şamdanı yatağın üstüne attım, pencereye doğru yürüdüm ve kendimi neredeyse kör ederek ahşap kepengi kenara çektim. Keskin ışıktan korunmak için diğer elimi yüzüme siper ettim ve nihayet parlak ışığa alıştıkları zaman gözlerimin şaşkınlıktan büyüdüğünü hissettim.

"Vay canına," diye fısıldayarak önümdeki kapının rüstik ahşap tokmağını tutup kenara çektim. Toz mavisi ufka doğru uzanan ve dış hatları ısı dalgalarının neden olduğu pus yüzünden silikleşen geniş bir körfeze sığdırılmış bir medeniyete tepeden bakan küçük taş balkona çıktım. Pusun varlığı kötü olmuştu çünkü batı noktasında ilgimi uyandıran bir şey vardı sanki. İçimde pus katlarını soyup altında gizlenen şeyi görme isteğiyle dolduran bir şey.

Dosdoğru aşağıdaki şehre baktım.

Buradan –dik uçurumun orta yüksekliğindeki bu noktadan– bakınca kiminin tepesi mozaik desenlerle, kiminin tepesi güneşte parlayan yuvarlak pencerelerle kaplı binalar aşağı yuvarlanmış pas rengi kaya öbeklerini andırıyordu. Açık mavi gökyüzü, yansımaları ucu bucağı görünmeyen ipeksi turkuaz suya vuran siyaha çalan Kılıçtırpan ayların yanı sıra birkaç renkli Kızgınkursak ayıyla kaplıydı ve tam karşıda beni bir sıcak dalgasıyla sarmalayan göz alıcı güneş parlıyordu.

Ciğerlerimi dolduracak büyük bir nefes alarak başımı salladım...

Görünüşe bakılırsa Dhomm'a ulaşmışım.

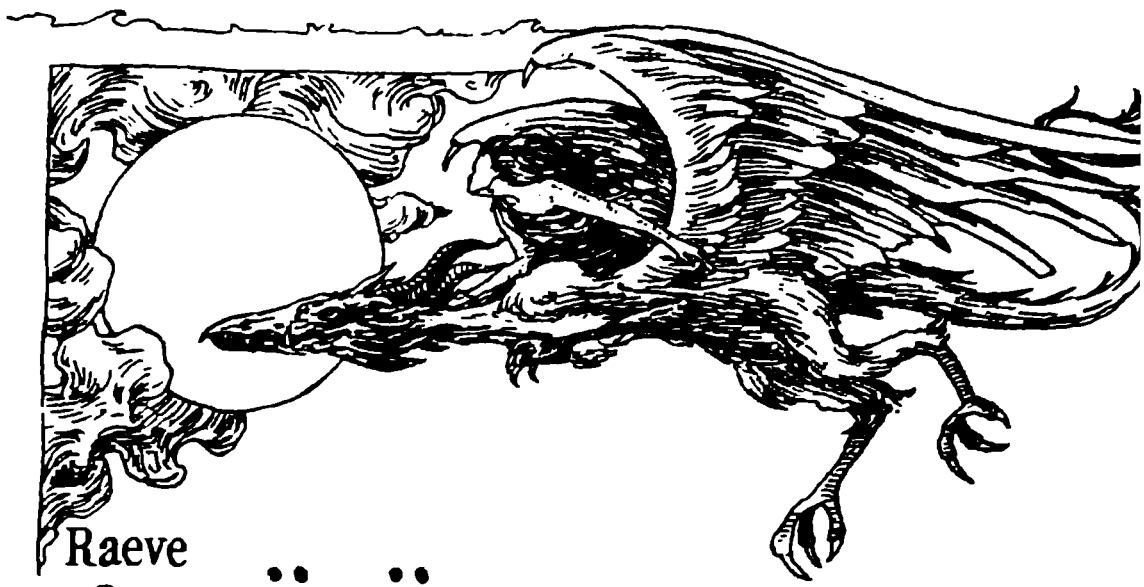

Raeve

50. BÖLÜM

Örgü sepetleri karıştırdım ve kendime kalın tabanlı, ön kısmı bağcıklı, diz hizası bir çift bot buldum. Tam ayağıma göreydiler ve güzelliklerine daha ilk anda âşık olmuştum.

İçlerine bıçak gizlemek ve ayak parmakları ezmek için kusursuzdular.

Başka bir sepette de bohça gibi katlanmış ince siyah bir kumaş buldum ve katları açınca aslında başlıklı bir pelerin olduğunu keşfettim.

"Hah," diyerek pelerini üstüme geçirdim ve bir sola bir sağa dönerek aynadaki görüntüme baktım.

Kelimenin tam anlamıyla...

Muhteşemdi.

Altındaki siyah sade kılıfımı hâlâ görebilmem bir yandan çok katlı bir etki yaratırken bir yandan da vücuduma hava akışını kısıtlamayan kendi taşınabilir gölgeliğimi sağlıyordu.

Yere kadar inen uzun eteğini ve neredeyse parmaklarımın uçlarına kadar örten çan kollarını hayranlıkla süzdüm. Şehirde bir Kıvrık Divit arayarak dolaşırken, kaçak bir hükümlü gibi görünmemem için kelepçemi *büyük ölçüde* saklayacak uzunluktaydılar.

Aynı sepette biraz küçük görünen bir pantolon buldum ama siyah kemerini çıkarıp belime sardım ve son deliği kullandığımda üzerime tam oturduğunu keşfettim.

Pelerinin kapüşonunu kaldırdım, yansımama tekrar baktım ve gülümsedim.

Mükemmel.

Şamdanı kaptığım gibi odadan fırladım ve ucu kubbeli bir oturma odasına açılan koridorda ilerledim. Tavana kaşlarımı çatarak baktım. Üstüme alev püskürtmeye hazırlanır gibi görünen mozaik bir Kılıçtırpan motifiyle kaplıydı.

Ayak parmaklarıma kadar ürperdim.

Biri kalp krizinden ölmeden, Kaan bu dekoratörü kovmalı.

Etrafıma baktım. Duvarın üçte biri bir ateş kuyusunun bulunduğu taş döşeli bir avluya bakan sarımsı bir kahverengi cam kapılardan oluşuyordu. Devasa saksılardan bütün binayı kaplar gibi görünen, yüzleri güneşe dönük, kafam büyüklüğünde siyah çiçeklerle bezeli sarmaşıklar dökülüyordu.

Dehşet verici tavan resmine rağmen, odanın kendisinin rahat ve sıcak bir havası vardı. Burada da sayısız pencereden bol güneş ışığı alan iç duvarları kaplayan sarmaşık saksıları bulunuyordu ve siyah çiçekler havayı baharatlı, tatlı bir kokuya boyamıştı.

Diz hizamdaki taş masanın etrafındaki rahat görünüşlü deri sedirlerde iki erkek oturuyordu. Birinin vücudu bana dönüktü ama yüz ifadesi gözlerini örten beyaz saç tutamlarının arkasına gizlenmişti. Diğeri ise beni kalkık kaşlarla, çillerle kaplı omzunun üstünden izliyordu. Alevi andıran dağınık saçları az önce öğle uykusundan kalktığı hissini yaratıyordu.

İkisinin de elinde Skripi kartları vardı, destenin devamının yüzüstü kapalı durduğu masada ayrıca kehribar rengi bir... şeyle dolu bir kadeh ve bir tabakta gevrek görünüşlü atıştırmalıklar vardı.

"O oyunu ben de severim," diyerek masaya yaklaştım ve tabaktan aldığım gevreği yanındaki açık renkli sosa batırıp ağzıma attım ama kremamsı sosun fazlasıyla toprağa benzeyen tadını alınca yüzüm ister istemez buruştu. "Bunun için aynısını söyleyemem ama. Nedir bu?"

"Trüflin kreması," dedi kızıl saçlı, bol piercingli erkek. "Yakındaki bir köyden getirtiyoruz. Yapılışında kullanılan mantar çok zor yetişiyor, bu yüzden altın değerinde."

Dilimde kalan kalıntıyı da yutunca tadının gerçekten korkunç olduğu teyit edilmiş oldu.

"Kesinlikle favorim değil." Gevreği ağzıma atıp çiğnerken kaşlarım havaya kalktı. "Ama durumu telafi ettiniz. *Bunlar* enfes."

Yoğun.

Tuzlu.

Yağlı.

Her çiğneyişimde ağzımın içinde çıtırdıyordu bir de.

Bir tane daha yedim. "Bunlar nedir?"

"Kızarmış kolk yağı."

Hah.

Yakın zamanda bir tanesinin kanının bir çanağın içine akmasını izlediğim için ilk tercihim olmazdı ama misafir umduğunu değil bulduğunu yerdi.

Tabağı alıp göğsüme yasladım ve kelepçeli kolumla –çalıntı şamdanı tutan elimin olduğu kol– sardım. Ağzıma bir gevrek daha atıp çiğnedim. "Sakıncası yok, değil mi?" dedim tabağı işaret ederek.

"Seni durduracak kadar değil," dedi üstü çıplak erkek. Kaşlarını isyankâr buklelerinin altında neredeyse kaybolacak kadar kaldırmıştı. "Şamdan için çanta ister misin?"

Gülümsedim. "Ne kadar düşüncelisin! Evet, çok iyi olurdu."

Sessiz oturan diğer adamla göz göze geldikten sonra ayağa kalktı, içki barına gitti ve oradaki pamuklu kumaştan yapılma ince bir çantayı alıp içindeki turuncu renkli, çukur çukur meyveleri tezgâhın üstüne boşalttı. Sonra çantanın ağzını açarak bana yaklaştı. Şamdanı içine atmamı bekledikten sonra saplarını koluma geçirdi.

"Teşekkürler," dedim ikisine de bakarak. "Bunun karşılığında kimseyi öldürmemi istemiyorsunuzdur herhalde, değil mi?"

Sessizlik fazla uzayınca bir an soruyu tekrarlamayı düşündüm.

"Ahh, hayır. Kalsın," dedi kızıl saçlı erkek.

"İyi o zaman."

Ve tuhaf. Çünkü genellikle iş böyle yürür.

"Fikrinizi değiştirirseniz haberim olsun. Kiralık katillik işinden çıkmaya çalışıyorum ama kralınız birkaç kez hayatımı kurtardı ve tek seferlik bir iyilik yapmaya hazırım." Çantanın askılarını omzuma kadar kaldırdım. "Ön kapı nerede?"

Sedirde oturan adam bana daha önce hiç görmediği tuhaf bir yaratıkmışım gibi bakıyordu. Teni o kadar solgundu ki acaba bir hastalığı falan mı var diye düşündüm. Zavallıcık. Muhtemelen hastalığını kapmadan gitsem iyi olacaktı çünkü aksi takdirde Rekk Zharos'un aletinden gırtlağına kadar derisini yüzmek için duvara hiç dönemeyebilirdim.

Kızıl saçlı olan arka tarafımı işaret etti. "Şu taraftan. Sağdaki on sekizinci kapı şehir merkezine en kısa yola açılır."

Arkama dönünce daha önce fark etmediğim, pencerelerin sıralandığı ve güneş ışığının içeri dolduğu koridoru gördüm.

"Çok yardımcı oldun." Göğsüme bastırdığım kâseden bir gevrek daha aldım ve iki adama aynı elimle selam vererek, "Sizinle sohbet etmek çok güzeldi!" dedim.

Size hayatta bol şans.

Kızarmış yağın ve özgür olmanın keyfini çıkararak koridorda ilerlerken beni yalnızca sessizlik takip etti.

Sözümona özgür olmanın keyfini çıkarıyordum.

Bir hücrede bağlı olarak ya da bir ejderhanın ağzında uyanmamıştım. Hiç kimse beni pis hükümsüz diye azarlamamış ya da birini bıçaklamak için kaşınan elimin çok fazla seğirmesine neden olmamıştı. Dairemden çıktığım anda çelme takılarak yere yapıştırılmamış, kurbanlık bir hayvanın kanıyla boyanmamış ya da bir kazığa bağlanıp Kılıçtırpanlara sunulmamıştım. Kimse bana *Kholu* dememiş ya da kalıp *dünyayı kurtaracak bir çocuk* yapmamı emretmemişti. Hatta gümüş rengi efsanevî bir kedi soylu tarafından da güdülmemiştim.

Dhomm'daki kısa misafirliğimin beklediğimden çok daha az travmatik olacağı yönünde temkinli bir iyimserlik içindeydim.

Triyarı, suratları taş gibi ifadesiz iki muhafız çift kanatlı kapıyı tokmaklarından çekip ardına kadar açtı.

"Yaratıcılar aşkına," diye mırıldanarak güneş ışığının altüst edici parlaklığı karşısında gözlerimi kıstım. Tatlı kokulu yapış

yapış sıcağa çıkarken kâsedeki son gevreği de ağzıma atıp çiğnedim ve ciğerlerimi sıcak havayla doldurdum.

Ve büyük bir nefes verdim.

Özgürlüğün tadı kızarmış kolk yağına ve fazla sıcak havaya epey benziyordu ama daha önce hâlime hiç bu kadar şükretmemiştim. Artan iyimserliğimi köreltebilecek tek şey, benim için birinin kellesini uçuran, bol yara izli ve kor gözlü iri yarı kraldı.

Kalbim kaburgalarımın arasına gömülmeye çalışır gibi kıvranıyordu. Yumruğumu sıkarak arasında ezmek istediğim bir his.

Buradan ne kadar çabuk çıkarsam o kadar iyi.

Kapılar arkamdan kapandı ve döndüğüm zaman, duvarın dış tarafında kapının iki yanında nöbet tutan farklı iki muhafız dikkatimi çekti. Ejderhapulundan yapılma zırhlarını ve ikisinin de omuzlarına dökülen siyah saçlarını dikkatle süzdüm. Bir ellerinde bronz bir kılıç, diğerinde de ahşap bir mızrak tutuyorlardı.

Gevreğin tuzlu kalıntılarını parmaklarımdan emerek sağ tarafta duran ve yüzüne vuran sert güneş ışığına rağmen nasılsa gözlerini kısmayan ya da terlemeyen muhafıza yaklaştım. "Benim için bunu tutmanız mümkün olur mu acaba?" dedim boş kâseyi ona doğru uzatarak.

Kaşlarının arasında bir çizgi oluştu, sonra da göğüs kemiğimin üstüne sarkan kolyeyi görünce kaşları havalandı. Başını –beni selamlar gibi– birkaç saniye eğik tuttuktan sonra çömlek kâseye baktı. Boğazını temizleyerek kılıcını bana uzattı, ben de kılıcı alıp kâseyi adamın boşalan eline bırakırken teşekkür ettim.

Geri çekilirken, kavrama hissini denemek için kılıcı havada sağa sola salladım. Kaşlarım çatıldı, ilk görüşte âşık olduğum bir kılıç bulmayı henüz başaramamıştım.

"Benim elim için fazla ağır." Çenemle uyluğunda sarılı olan hançeri işaret ettim. "Ama onunla seve seve takas ederim. Kınını da istiyorum."

Kısa bir duraksamanın ardından muhafızlar aralarında bakıştı, sonra ilk muhafız elindeki kâseyi mızrağıyla birlikte yere bıraktı. Bıçağın kınını çözdü ve çalıntı kılıcı geri vermeden önce hançeri elimde tarttım.

"Seninle iş yapmak çok güzel," dedim göz kırparak.

Boğazını temizledi ve kâsemi ayaklarının dibinde bırakarak tekrar nöbet duruşuna geçti. Şimdi alnında birkaç damla terin biriktiğini fark ettim.

"Kısa bir soru," dedim şamdanlı çantamı yere bırakıp cüppemi aralarken ve deri kının kayışını uyluğumun etrafına sarmak için geceliğimin etek ucunu biraz yukarı çekerken. "Burada perileri ejderhalara yem yapmıyorsunuzdur, değil mi? Yani... Nasıl desem, ortasında bağlanmanın *gerçekten* çok konforsuz olduğu bir kazık olan kana bulanmış bir kolezyumda falan?"

Temkinli ifadelerle bakışan iki muhafıza baktım. Kafalarını aynı anda hayır der gibi sallayınca kaşlarım havaya kalktı.

İlginç.

"Peki ya genç elementlileriniz? Onlara ne oluyor?"

"Drohk Akademisi'ne gidiyorlar," dedi sol taraftaki muhafız ağır kuzeyli aksanıyla, başını öne eğerek.

"Ya hükümsüzler?"

"Onlara runik sembollere bir yatkınlıkları olup olmadığını keşfetme seçeneği sunuluyor. Yoksa başka bir konuda eğitim alma ya da bir çıraklığa girme arasında seçim yapabiliyorlar."

Çıraklık mı? *Hı?*

"Pekâlâ," dedim başımı yana eğerek. El yordamıyla başka bir tokayı daha tutturmaya çalışıyordum.

Kapılar savrularak açıldı.

Oturma odasındaki alev saçlı çıplak göğüslü erkek kalkık kaşlarıyla, kollarını kavuşturmuş bir hâlde girişte duruyordu. "Muhafızları taciz mi ediyorsun?"

"Ne kadar da cüretkârsın."

"Ünün senden önce yayılıyor." Kafasını kapıdan dışarı uzattı ve hepimizin hâlâ tek parça olduğumuzdan emin olmak ister gibi bir sola bir sağa baktı.

Daha çok muhafızların.

Zümrüt yeşili gözleri yerdeki kâse, muhafızın kızaran yanakları ve benim az önce donandığım silah arasında gidip geldi. "Bakıyorum kendini donatmak için numara çevirmeyi başarmışsın. Hızlı bir çalışma."

Geceliğin etek ucunu indirdim. "Gizli yetenekler. Seninki ne?"

"Sıfıra sıfır, elde var sıfır." Eliyle aşağıdaki kayalık şehre inen dik merdiveni işaret etti. "Hadi gidelim."

İçim sıkıştı ve kaşlarım tekrar çatıldı.

Sandığım kadar özgür değil miyim yani?

"Bir eşlikçiyi hak etmek için ne yaptım?"

İki kaşını da kaldırarak beni tepeden tırnağa süzdü. "Sıcağa alışık olmayan bir turiste benziyorsun. Madem som altından bir şamdanı rehin vereceksin, bari iyi bir fiyat al karşılığında. Tüccarlar seni benimle görürse, kazıklanma ihtimalin azalır."

Aslına bakarsanız, düşünceli bir tavırdı. Bahsi geçen şamdanı bir cephanelik değerinde Kılıçtırpan bıçağıyla takas etmek niyetinde olduğumu bilse yine bu kadar destekleyici olur muydu acaba?

"Teşekkürl—"

"Tabii eğer beni kızlarıyla iş üstünde yakalamadılarsa," dedi omuz silkerek. "Ya da oğullarıyla. O zaman muhtemelen seninle iş yapmayı tamamen reddederler."

Yaratıcılar aşkına.

"Sen az önce tamamlaman gereken bir oyunun ortasında değil miydin?"

"Evet. Ve elime veriyordu. Grihm boktan bir ruh hâlinde olduğu zaman acımaz ve gururum zaten yeterince zedelendi. Ayrıca biri atıştırmalıklarımızı çaldı ve kahrolası kanyağımız bitti."

Pekâlâ.

Korkarım ondan kurtuluşum yok.

"Öyleyse," dedim çantamı almak için yere eğilerek. "Gidelim mi?"

Ellerini kahverengi dar pantolonunun ceplerine soktu ve iri cüssesine rağmen pürüzsüz ve hafif adımlarla önden yürümeye başladı. Güneş uzakta püsküren bir ejderhaalevi gibi yaktığı için cüppemin başlığını iyice öne çekerek yüzümü gölgeye sakladım. Güneş ışığının rahatsızlığı hemen kayboldu.

"Adım Pyrok."

"Raeve. Gerçi sanırım sen bunu zaten biliyorsundur."

"Doğru." İşaret ve ortaparmağını açtığı, diğerlerini büktüğü sol elini vücudunun üstünden bana doğru uzattı. Çatık kaşlarla

önce eline sonra gözlerine, sonra da tekrar eline baktım ve aynı hareketi tekrarlayıp parmaklarımı onunkilere değdirdim.

Bana bulaşıcı bir etki yaratan gamsız bir yarım gülümsemeyle baktı. "İşte oldu."

Essi'nin çok seveceği kocaman siyah çiçeklerle donanmış kayalık evlerin arasından inerken bakışlarımı basamaklara sabitledim.

Göğsümün içindeki organ sızladı ve sızlayan yeri ovaladım.

"Söylesene, Raeve, şu şamdanı ne tür bir dükkâna rehin bırakmayı umuyordun?"

"Kıvrık Divit. Burada varsa tabii."

Bana yan gözle baktı. "Var."

Gözlerim büyüdü. "Adı bu mu? Kıvrık Divit."

"Parşömen, Rehin Hizmetleri ve Her Tür Runi Malzemesi," dedi neşeli bir sesle ve bir anda içim kaburgalarıma dayanan bir rahatlamayla doldu.

Adımlarım hafiflemişti sanki.

Diğer her yerde olduklarını biliyordum ama bu kadar kuzeyde de olacaklarından emin değildim. Şanslı künümde olmalıydım.

"Bir divite mi ihtiyacın var yoksa?"

"Öyle."

Uçlarını Rekk'in önemli yerlerinin tamamını parçalayacak kadar sivriltilmiş bir sürü *divite.*

Ağır ağır.

Acı vererek.

"Sonra da tatlı bir içeceğe ve iyi bir manzaraya ihtiyacım olacak," dedim Pyrok'a. Çantanın sapını omzumdan yukarı çektim. Tırnaklarımın kenarlarındaki biraz sızlamaya başlayan derileri kaşımamak için kendimi zor tutuyordum.

"İçki planın ayrıcalıklı bir parçası gibi duruyor. Ne tür bir manzara istersin?"

"Bulabileceğinin en iyisi."

Burası büyük bir şehirdi. Yeterince geniş açılı bir manzaraya ulaşırsam, kimseleri zorla konuşturmak zorunda kalmadan kiralama kümesinin nerede olduğunu çözebilirdim. O zaman

bu ağır altın mal varlığımı paraya dönüştürdükten ve öldürücü miktarda silah kuşandıktan sonra, yanımda Veya'nın yediği o kütür kütür siyah meyvelerle dolu bir çantayla, nereye gitmem gerektiğini bilirdim.

Karşımda yemişti.

Kütür kütür, sulu dilimleri peş peşe çiğneyerek.

Dilimin altındaki kaslar seğirmeye başladı.

Buradan o meyveden almadan ayrılırsam kendimi asla affetmem.

Ayışığı Kitaplığı

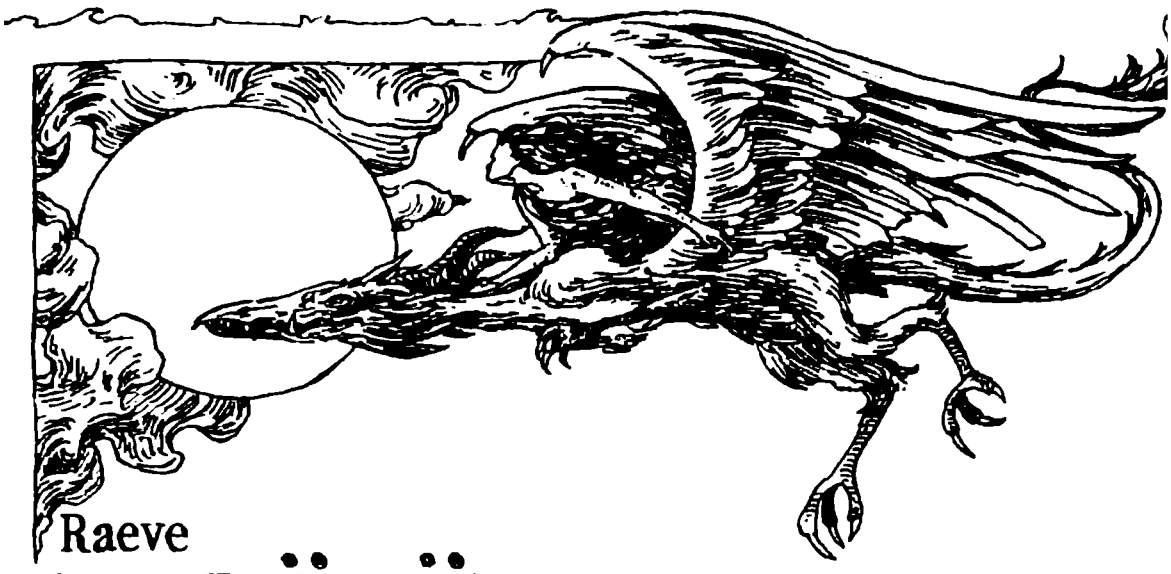

Raeve

51. BÖLÜM

Biz yanık kil rengi yuvarlak hatlı binaların arasında ilerlerken, aurora batıya doğru günlük yolculuğunda hayli alçalmıştı. Zemini kaplayan devasa vazolardan zengin ve organik şehrin dört bir yanını saran gür bitkiler, ağaçlar ve sarmaşıklar yükseliyordu ve eğimli köşelere tünemiş çalgıcılar bakır flütlerinden ezgiler üflüyordu.

Akıllıca kuşanılmış peçeler gibi, yer yer katlanarak, yer yer sıkılarak ve yer yer büklümlerle vücutlarını saran giysilerin içindeki kalabalığın arasından geçerken, acaba Dhomm'da *herkesin* aynı giysinin kahverengi, siyah ya da pas rengine sahip olabilir mi ve aynı giysiye şuraya tutturulan bir iğne, buraya takılan bir klips ya da beli saran bakır bir kemerle farklı bir görüntü veriliyor olabilir mi diye düşünmekten kendimi alamadım.

Olası görünüyordu.

Kafalarımızın üstündeki boşlukta parşömen tarlakuşları kanat çırpıyor, gülümseyen ve sesli gülen halkın uzattığı avuçların içine doğru dalışa geçiyorlardı. Hiç kimse aç ya da evsiz görünmüyordu ve kimsenin kulağında çentik yoktu. En azından benim görebildiğim kadarıyla.

"Halk burada yaşamaktan hoşnut görünüyor," dedim şen kıkırtıları en güzel notaları dillendirerek birbirlerini kovalayan iki ufaklığı görünce. Ebeveynleri olduğunu tahmin ettiğim iki yetişkin, eğrilmiş bir ağacın altına oturmuş, siyah külahların içindeki kremamsı bir şeyi yalayarak onları izliyordu. "Çok hoş."

Burası hakkında daha fazla yanılamazmışım herhalde.

Pyrok bana yan gözle baktı. "Duyduğuma göre sen Hun'da yaşıyormuşsun, şeye kadar..."

"Ejderhalara sunulana kadar mı?"

"Evet. O." Cebinden çıkardığı altın rengi yassı bir yuvarlağı havaya atıp yakaladı. "Hiç başka yere gittin mi?"

Soruyu soruşunda rahat bir hafiflik vardı ama yine de bir köze dokunmuşum gibi bir his yaratmıştı.

Sonunda... *oradan* kaçmayı başarınca kuzeye duvara doğru yaptığım soğuk yolculuğu düşündüm. Karşılaştığım dehşetleri hatırladım.

Verdiğim savaşları.

İliklerime işleyecek kadar derine inen yalnızlığı.

"Sadece burası," dedim anıları bir kenara iterek. "Gerçi büyük kısmında ya baygındım ya da Rygun'ın ağzının içindeydim. Pek bir şey gördüğümü söyleyemem, tabii eğer boğazının gerisinde beni yakmakla tehdit eden o alev topunu saymazsak."

Bu şehir mutlu bir ışıltıyla parlasa da güzel kralı yine de beni ortalıkta bir kürdan gibi dolaştırmıştı. Buraya gereğinden fazla âşık olmamak için *kusursuz* bir nedendi bu. Üstelik burası çok sıcaktı ve ben sıcaktan nefret ederdim. Ayrıca Rekk'in derisinin diri diri yüzülmesi, işlenmesi ve kahrolası bir yer halısına dönüştürülmesi gerekiyordu.

"Beni tura çıkarmış gibisin," diye mırıldandım. Boğumlu bir taç gibi bir evin etrafına sarılmış, çırpılan kanatları anımsatan bakır rengi kocaman çiçeklerle bezeli bir ağacı işaret ettim. "Buradan daha önce geçtiğimizden eminim. Aurora gökyüzünde çok daha yüksekteyken."

"Sakin ol," dedi Pyrok bir pazar arabasının yanında duraksayarak. "Gitmek için acele ettiğin bir yer yoksa tabii."

Buradayken yoktu. Halkın arasında olmanın kolay olduğu, bu davetkâr ve sağlıklı görünüşlü şehirdeyken. Aralarında olmayı *istemenin* çok çok kolay olduğu bu şehirdeyken.

Bağlanmanın çok kolay olduğu.

"Her zaman olacak bir yer vardır. Ne alıyorsun?"

"Ateşdutu likörü." Elindeki sikkeyi kırmızı renkli bir içecekle dolu kiremit rengi bir kupayla değiş tokuş etti. Omzunun üstünden, kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Sen de ister misin?"

"Belki daha sonra."

Tüccar Pyrok'un eline güneşte parlayan daha küçük birkaç altın sikke bıraktı. Para üstü olmalıydı.

Pyrok adımlarının ritmini çaldığı ıslığa uydurarak yanımda yürürken, içimden bir ses, beni turumuzun bir sonraki durağına götürdüğünü söylüyordu.

"Buranın para birimi altın mı?"

"Elbette." Kupasından büyük bir yudum aldı ve hoşnut bir ses çıkardı. "Bu krallık fosilleşmiş ejderha kanının çıkarılmasını desteklemiyor," dedi sesinde daha önce olmayan bir sertlikle. "Kantaşının maden olarak çıkarılması, önce kanın *dökülmesini* teşvik ediyor."

Kaşlarım çatıldı. "Burada *kullanılıyor* mu peki? Tıbbi faydaları için?"

Pyrok omuz silkti. "Şehre girdiği kadarı bu krallığın himayesindeki halk tarafından çıkarılmadı."

İlginç.

Gözüme takılan közağacından büyük bir yaylı çalgıda hoş bir ezgi çalan bir çalgıcının etrafından dolaştım.

Ezgi kulağıma takılmıştı.

İçimde durup oturma ve *dinleme* isteği uyandırmıştı.

"Yani Yanık'ta çıkarılmamış kantaşı rezervleri mi var?" dedim soluma bakarak ama Pyrok ortalıkta görünmüyordu.

Sanki... *kaybolmuştu.* Yer yarılmıştı da içine düşmüştü.

Hızla döndüm ve bir yan sokağa sapan herkesten en az bir kafa boyu daha uzun kızıl saç öbeğini gördüm. Arkasına bakmaya bile zahmet etmeden, eliyle onu takip etmemi işaret etti. Gözlerimi devirerek ona yetişmek için kalabalığın arasına daldım.

"Uyarı için teşekkürler," diye mırıldandım.

"Uyardım. Dikkatini vermemen benim kabahatim değil." Duraksadı, yine o büyük siyah çiçeklerle süslü bir sarmaşığın kapladığı bir duvara yaslandı ve bir eli cebinde, diğer elindeki ateşdutu liköründen bir yudum aldı. "Şu taraftan," dedi çenesiyle işaret ederek. "Vruhn'a selamımı söyle."

Döndüm ve Pyrok'un karşısındaki kubbeli binanın ahşap kapısına baktım. Kapının üstündeki saçakta eski bir tabela asılıydı.

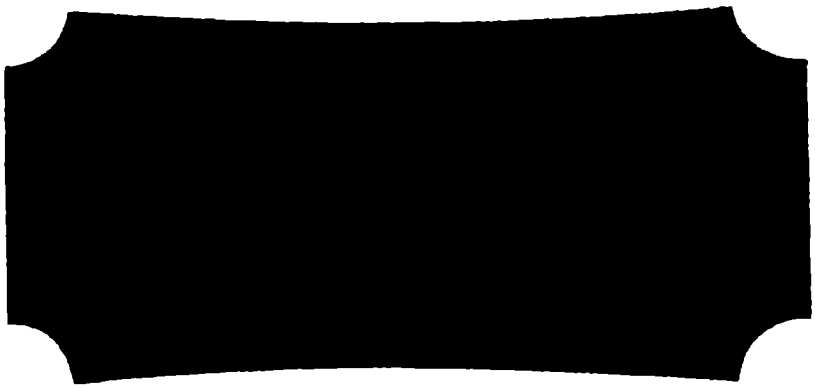

Gülümsedim ve kapının kolunu tutarken duraksayıp omzumun üstünden arkama baktım. "Sana bir şey lazım mı?"

"Vruhn böcek kanatları koleksiyonunun yanında kanyak stoklamaya karar vermediyse hayır," dedi ve içkisinden büyük bir yudum daha içti.

Kafamı sallayarak yuvarlak dükkândan içeri girdim. Yaptığım ilk şey deri ve toz kokusunu içime çekmek oldu. Bakışlarım kavisli duvarları kaplayan, üzerleri kitaplar, tentür şişeleri, gravür çubukları ve volkanik kaya parçalarıyla dolu raflarda dolaştı. Tavandan sarkan bakır zincirlerin uçlarında her biri altınla alışveriş yapmaya alışık olmadığım için bana hiçbir anlam ifade etmeyen bir fiyat etiketi taşıyan Kılıçtırpan dişleri asılıydı.

Şehrin sokaklarında yanımda taşıdığım bu ağır şamdanın buradan ihtiyacım olan parçaları almama yeteceğini ve cebimde beni duvara götürecek bir ejderha kiralamaya yetecek paramın kalacağını umuyordum.

Bir labirenti anımsatan rafların arasında ilerleyerek dükkânın küçük, orta boy ve büyük böcek kanatlarıyla süslü arka tarafına ulaşınca kaşlarım çatıldı.

Silah köşesi nerede acaba?

Bakışlarım beyaz saç tutamlarının her biri farklı bir yöne bakan adamda durdu. Bu Vruhn olsa gerekti. Asi saç tutamlarını süsleyen mavili beyazlı boncuklarla, dağınık bir taş tezgâhın arkasında, tentürlerden karışım yapmakla meşguldü.

Kafasını kaldırınca kaşlarının arasında bir çizgi oluştu ve elleri durdu. Koyu teniyle tezat oluşturan, Sól'unkiler gibi bulanık beyaz gözleri, ruhumun derinliklerine bakıyordu sanki.

Hafızamın ön kısmında, alev alev yanan bir kömür yatağının üstüne bir et parçası atılmış gibi anlık bir görüntü çakınca yüreğim ağzıma geldi:

Bir çift fildişi rengi göz, boş boş bana doğru bakıyor, soğuk, parlak ve meşinimsi bir burun göğsümü dürterken buz gibi bir nefes tenime üfleniyor. Göğsüm öyle büyük bir sevgiyle dolu ki... Öyle büyük bir...

Acıyla.

Çok büyük bir acıyla—

"Kıvrık Divit'e hoş geldin," dedi hırıltılı bir ses beni şimdiki zamana döndürerek.

Şu âna.

Kafamın içindeki tedirgin edici görüntüyü buz tutmuş gölüme doğru ittim ve boğazımı temizledikten sonra karşımdaki adama baktım. Beyaz gözlerine bakarak konuşmak zordu. "Merhaba, ben—"

"İmparatorluk Kalesi'nden çaldığın bir şamdanı rehin bırakmak için geldin. Gayet farkındayım, Raeve."

Kaşlarım çatıldı, kısık gözlerim adamın beyaz cüppesinin ön dikişte birden fazla düğme arayarak aşağı kaydı ve düğümlü ip sembolünde durdu.

"Siz bir Zihinokuyucu'sunuz," diye mırıldandım sesim hayranlıkla yükselerek. "Sizin gibilerin avlandığım ve kraliyet ailelerinde çalışmaya zorlandığını sanıyordum."

Pürüzlü bir ipi andıran bir sesle, "Bunun acı verici derece farkındayım," dedi Vruhn. Başını yana yatırdı ve metal karıştırma çubuğunu baş ve işaretparmakları arasında tutarak durdu. "Çok ilginç bir zihnin var, hayatım."

Sözleri içimi harçla doldurmuş gibi, bütün vücudumun ağırlaştığını hissettim.

Yüklenmiş gibi.

"Sayamayacağım kadar çok acı ve sırla dolu gizli... bir *derinlik* var," dedi kafasını hızla sallayarak. "Nasıl baş ediyorsun?"

Ciğerlerimi havayla doldurdum. Onları çalışmaya ikna etmek zorundaydım.

"Yok sayıyorum," dedim hırıltılı bir sesle. "Çoğunlukla."

"Ahh."

Çubuğu katlı bir bez parçasının üstüne bırakıp gür kaşlarını çattı. "Buraya çok sayıda ejderhapulu bıçağı, altı demir bıçak, bir palaska ve bir avuç demir iğne –normal boyda– almak için geldin, ayrıca ödül avcısı Rekk Zharos'u avlamak niyetinde olduğun Soluk'a giderken küçük, kolay idare edilebilir bir çantada taşımak üzere uygun bir giysi bulmamı istiyorsun."

Pekâlâ. Bu işimi kolaylaştıracağa benziyor.

"Doğru." Yeteneğine duyduğum saygı gereği başımı eğdim.

"Hatırı sayılır bir liste."

"Şey, evet. Evim yandı. Kayıplarım oldu..."

Çok fazla.

Essi'nin sedirdeki hareketsiz görüntüsü beni kaburgalarımın arasına saplanan bir sustalı gibi sarstı ve irkilmemek için kendimi zor tuttum.

"Bunu görebiliyorum," dedi Vruhn duygu yüklü bir sesle. "Çok üzgünüm, Raeve. Essi için. Pişmanlık taşınabilecek en ağır yüktür."

Bakışlarımı mozaik tavana çevirdim.

Raflara.

Ellerime.

"Ayrıca küçük Tiya'n için de üzgünüm. Geri dönüş katlamasını aktive etmenin ne kadar zor olduğunu biliyorum."

Tenime nefes alacak bir alan vermek için kelepçeyi bileğimden yukarı iterek, "Zihin oltanız bir şeyleri yakalamakta çok maharetli," dedim zorlama bir gülüşle.

"Öyledir. Üzgünüm. Korkarım bu bir armağandan çok bir zorunluluk." Kısa bir duraksamanın ardından ekledi. "Ayrıca bileğindeki demir kelepçeyi çıkarmak için metal bileme çubuklarımdan da bir tane istiyorsun."

Kafamı ve kaşlarımı aynı anda kaldırdım. Onun kaşları da soru sorar gibi havalanmıştı.

"İçeri girerken aklına gelen bir fikir. Kıyıdan bir taş alacak ve onunla vurarak çivisini yerinden çıkaracaksın." Bana bulaşıcı etkisi yüksek muzip bir gülümsemeyle baktı.

"Sizce işe yarar mı?"

"Yarar ama elimde basıncın altında bükülmeyecek daha uygun bir şey var. Ayrıca buraya normal şeyler almaya geldiğini düşündürmek için raflardan da birkaç şey almak istiyorsun. Sana o konuda da yardımcı olabilirim."

"Teşekkürler," dedim başımı tekrar eğmeden önce. "Pyrok selam söyledi. Kapının önünde."

"Ona ateşdutu likörünü biraz azaltması gerektiğini söyle. *Ah...*" Gözleri beynimin katlarının arasına bakar gibi büyüdü ve tekrar kısıldı. "Neden rezervlerini kullanmak yerine şamdanı getirdiğini de anladım."

Evet.

O mesele.

"Fíur du Ath öldüğümü sanıyor. Sayfam öyle göstermeli. Öyle kalsın istiyorum. En azından—"

"Şimdilik."

"Nedenini anlayabileceğinizden eminim."

"Anlıyorum," dedi başını ağır ağır sallayarak. "Bu *Sereme* ciddi bir baş belasıdır. Gördüğüm kadarıyla... tasmanı... hep kısa tutmuş."

Çivili boğma tasması demek daha doğru olur. Ama evet.

Vruhn'un yüzündeki sıcaklık bir anda silindi ve gözleri ince bir yaş tabakasıyla kaplandı. "Bir şeyi özlüyorsun ama ne olduğunu bilmiyorsun..."

Damarlarımın arasında etkisi iliklerime kadar uzanan bir ürperti dolaştı.

"Ben—"

"Ah... hayatım." Yüzü buruştu ve eli göğsüne giderken yanağından bir damla yaş süzüldü. "Çok... özel bir şey," diye hıçkırdı. Sözleri içimde bir sızıya neden oldu.

Göğsümün sol tarafına bir bıçak saplanmış gibi.

"Cevap içinde. Her şeyi sakladığın yerde. Onu boşaltmana—"

"Bu kadarı yeterli," diye çıkışarak şamdanı tezgâhın üstüne sertçe bıraktım.

Gözleri büyüdü ve nefesi titredi. Uzunca bir an, yüzündeki bütün renk solarak ve gözlerinde yanaklarından özgürce dökülen yeni yaşlar birikerek sadece... bana *baktı*. Bakmak istemediğim bir hakikatin damlaları. Görmek istemediğim.

Gözyaşlarının çıkardığı hüzünlü sesleri sadece bakarak hayal edebilirken hele.

"*Yeter* dedim."

Lütfen...

Gözlerini kırpıştırdı, kaşlarını çattı ama yanaklarındaki hüzün izlerini silmekle uğraşmadı bile. "Elbette. Durmak için elimden geleni yaparım. Ben sadece—" Kafasını salladı, ayağa kalktı ve tezgâhın arkasından çıktı. "Yola çıkabilmen için göstermelik alışveriş parçalarını toplayayım."

Vruhn görüş alanımdan çıktığı anda dizlerimin bağı çözüldü ve o ayaklarını sürüyerek ve raflardan bir şeyler çekerek dükkânın içinde dolaşırken elimi dörtnala bir koşu tutturan kalbimin üstüne koydum.

Onu izlemedim. Ne yaptığına dikkat etmedim. Sadece gözlerimi arka duvara diktim ve zihnimin kurcalanmadığı başka bir yerdeymişim gibi yaptım.

Düşüncelerimi didiklemesi başlangıçta hoşuma gitmişti. Beni konuşma zahmetinden kurtarması. İşime gelen bir gıdıklama gibi.

Ama şimdi *canım acıyordu*.

Kapağına inci renginde bir Aytüyü motifi işlenmiş siyah deri kaplı bir defter, bir mürekkep şişesi ve bir deste kömür çubuğuyla geri döndü. Ayrıca kelepçemdeki iğneyi yerinden çıkarmak için kullanmak niyetinde olduğum taşın kuvvetine dayanacak gibi görünen küçük bir metal bileme aleti de getirmişti.

Bir keseye "para üstüm" olduğunu tahmin ettiğim birkaç altın sikke koydu, sonra tüm bu malzemeleri içine doldurduğu, kapağı bir tokayla sabitlenen kahverengi deri çantayı tezgâhın üstünden bana itti. "Beden ölçülerin kayıtlıdır, değil mi?"

"Öyle olduğunu sanıyorum."

"O zaman siparişin hazır olunca bir tarlakuşu gönderirim."

"Teşekkürler." Yumuşacık bir his bırakan deri çantayı tezgâhtan aldım.

Çok güzel, iyi kalite bir çanta. Bende ziyan olması—

"Olmuyor," dedi yumuşacık bir gülümsemeyle. "Yağmur geliyor. Günlüğünün ıslanmasını istemem. Çok güzel bir defterdir ve keyfini çıkarmanı isterim."

Kaşlarımı çatarak tavana baktım. Toz girdaplarını aydınlatan güçlü bir güneş ışığı huzmesinin içeri dolduğu yuvarlak pencereye. "Bana hava gayet iyi görünüyor."

"Demir kelepçen olmasa yaklaştığını duyabilirdin. Ve dinlemeye uğraşsaydın."

Sözleri hassas noktalarıma dokundu ve indiği derinliği fark edince kanım buz kesti. "Uğraşmamak daha iyi," dedim ters bir sesle.

"Clode'u dinliyorsun."

Dişlerimi o kadar çok sıktım ki bir an kırılacaklarını sandım. Kendimi tüm eti sıyrılmış ve ağarması için güneşe bırakılmış bir iskelet gibi hissediyordum. "Clode oyuncudur, vahşidir, yırtıcıdır. Güçlü ve enerjiktir. Oturup yas tutmaz, surat asmaz ya da kendine *acımaz.*"

"Rayne'se—"

"*Gözyaşlarıdır.* Katliamdır. Rayne Gölge'nin canavarları kendilerine ziyafet çeksin diye duvardan aşağı fırlatılan ölülerin derisine yapışan don tabakasıdır. Rayne bu *boktan* dünyanın gölgeli yarısını kaplayan kardır. Rayne—"

"Güçtür, hayatım."

Sonraki sözcüklerim dilimde takılı kaldı.

"Rayne *güçtür*," diye devam etti Vruhn. "Dünyanın hiç kimsenin kullanabilecek kadar kuvvetli olmadığı tozdan bir *güçle* kaplı yarısı. Gerçi sen kullanabilirdin, hüznünü içindeki o buzdan göle gömmesen... şeyle birlikte—"

"Teşekkürler, efendim. Şamdanımı para olarak kabul ettiğiniz için."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra başını neredeyse beni selamlar gibi eğdi. "Benim için büyük bir onurdu, Raeve."

Deri çantayı göğsüme bastırarak döndüm ve beynimin her yerine ekşi bir bataklıkdutu sıkılmış ve katların arasına kadar bulaştırılmış gibi hissederek kapıya yürüdüm. Kahrolası derinliklerine kadar ovalanmış gibi.

Bu kün bayağı yüksek bir enerjiyle başlamış olabilirdi ama ışıltısını hızla kaybediyordu.

Günlük

Elwin Neván
Yaş: 18 Safha
Taştan Sonra 5.000.039. Safha

Bu kün gözleri önceki tün ziyarete gelen erkeğin gözlerine çok benzeyen bir kadın geldi. Gür ve kıvırcık saçları ve burnu ile yanaklarındaki çillerle en az o adam kadar güzeldi. Elinde Slátra'nın kıvrık kuyruğunun yanına bırakma cesaretini gösterdiği bir yiyecek çanağı vardı.

Çanağa şöyle bir göz attım ve tekrar uykuya daldım. Bir süre sonra güzel, vücudu yara izleriyle kaplı erkek beni kollarına alıp yerden kaldırırken uyandım.

Çığlıklar atarak çırpındım ama Slátra hiçbir şey yapmadı. Hiçbir şey! Hırlamadı bile.

Adam beni göğsüne bastırdı, kolları o kadar güçlüydü ki karşı koymanın boşuna olacağını anladım. Ve yorucu. Enerjim tükenmek üzereydi ve zaten elimde uğrunda savaşacak bir şey de kalmamıştı.

Beni merdivenli tünelden yukarı, İmparatorluk Kalesi'ne taşıdı. Giysilerimle birlikte ılık ve köpüklü suyla dolu bir küvetin içine attı ve yakını olduğunu tahmin ettiğim kadınla baş başa bırakarak çıkıp gitti.

Kadın beni soymaya başladı ama o kadar umurumda değildi ki onu durdurmaya yeltenmedim bile. Sadece memelerim açığa çıkınca kendimi gizlemeye çalıştım. Ellerimi itti ve büyüdüğü yerde vücutların hangi biçimde ya da boyutta olurlarsa olsunlar utanılacak bir şey olarak görülmediğini anlatarak beni güzelce ovaladı. Tene büyük bir sır muamelesi yapılmadığını ve memelere kabilelerinin küçüklerini besledikleri için tapınıldığını söyledi.

Kendini Veya Vaegor olarak tanıttı ve ağabeyinin davranış şekli için özür diledi. Benimle karşılık veriyormuşum gibi konuşuyordu.

Hangi ağabeyinden bahsettiğini merak ettim. Tyroth Vaegor'un elimden aldıkları için edilen bir özrü asla kabul edebileceğimi sanmıyorum.

Krallığım.
Bağımsızlığım.

Kadın bir sürü şeyden bahsederken ve bir sürü soru sorarken ben gözlerimi duvara diktim. Sessiz geçirdiği onca safha boyunca Haedeon da böyle mi hissetmişti acaba? Konuşmanın hiçbir anlamı yokmuş gibi. Ama sonra kadın vücudumu ovalamayı tamamladı, saçlarımı yüzümden çekti ve Drohk Akademisi'nde dövüş dersleri verdiğini söyledi ve benim de dövüş dersi almayı isteyip istemediğimi sordu.

Sözleri içimde bir ateş yaktı ve uzun süredir olmadığım kadar canlı hissettim. Göğsümde bir aurora doğmuş gibi.

Ona evet dedim. Kahrolası dövüş derslerinden almak isterdim.

Kadının gülümsemesi göz kamaştırıcıydı.

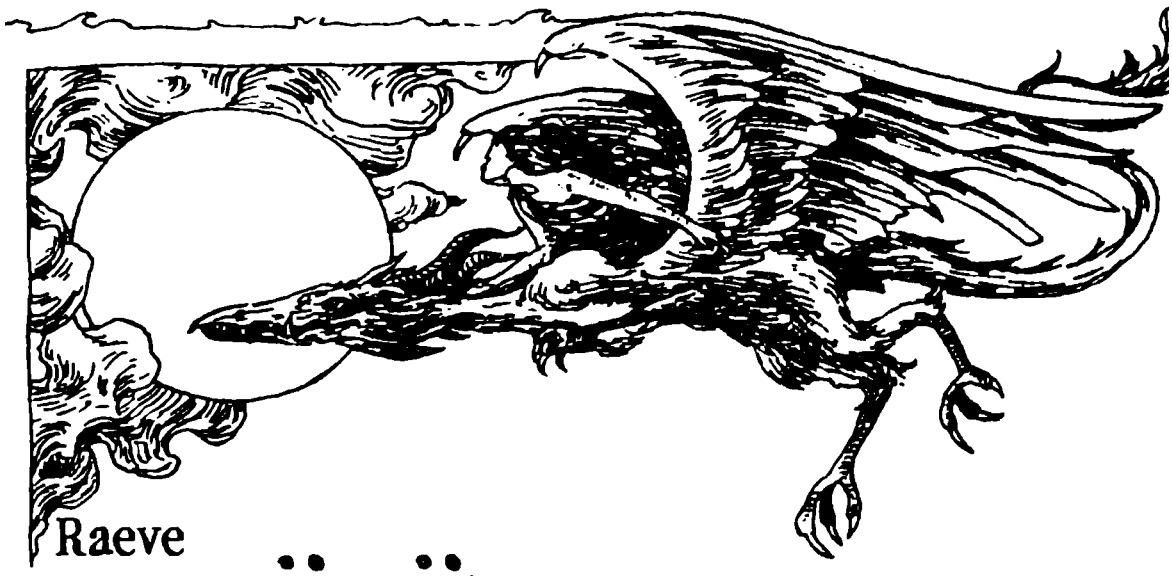

Raeve

53. BÖLÜM

Pyrok beni kaykıldığı ve ellerini başının arkasında birleştirdiği karşı sedirden kesinlikle hoşuma gitmeyen ebedi bir sırıtışla izliyordu.

İnce metal bileme aletini, içimden orada kalmasını telkin ederek kelepçemin içine gömülü iğnenin üstüne dik yerleştirdim.

"Oldu," diye mırıldandım, pürdikkat, elimi... yavaşça... geri çekerken...

"Öyle mi diyorsun?"

"İç sesim öyle diyor." Loff'un kayalık kıyısından çaldığım taşı aldım, çubuğun üstüne kaldırıp üçten geriye saydım ve tak diye indirdim—

Çubuk kahrolası bir ok gibi taş zeminde sekti.

İç geçirerek elimdeki taşı masanın üstüne sertçe bıraktım ve Pyrok'un keyifli kahkahası eşliğinde çubuğu almaya koştum.

Pislik.

"En azından birimizin bunu eğlenceli bulmasına sevindim." Kelepçeyi iğnenin ayakta durabileceği şekilde dümdüz tutmaya çabalayarak sahneyi tekrar hazırladım.

Pyrok gülmeye devam ederek gözünden akan bir damla yaşı sildi. "Otuz yedi."

"Kapa çeneni."

Ensemdeki tüylerin dikildiğini hissederek hüsran kuyumun infilak etmesini keyifle izleyen başka kimse var mı diye etrafıma baktım.

Kubbeli ve kişide sıcak bir his uyandıran bina üç kattan oluşuyordu ve en dış halkası, birini şu anda bizim işgal ettiğimiz muhteşem Loff manzarasına bakan, deri kaplı rahat localara ayrılmıştı. Bu manzaranın tadını çıkarabilmeyi çok isterdim.

Kelepçesiz.

Odanın ortasında etrafı çoğu et şişlerini atıştırarak, uzun bardaklarından bulanık görünüşlü bir içki yudumlayarak ya da ateşdutu likörü içerek kendi aralarında sohbet eden müşterilerin doldurduğu taburelerle çevrili bir bar vardı. O tarafa bakınca iki kişiyi beni izlerken ve kendi aralarında bir şeyler fısıldaşarak kelepçemi incelerken yakaladım.

Onlara kelepçeli elimle selam vererek abartılı bir şekilde sırıttım. Dikkatimi önümdeki işe çevirdiğim anda yüzümdeki abartılı sırıtış siliniverdi.

Essi bunu göz açıp kapayana kadar hallederdi.

"Vruhn hassas bir noktaya mı dokundu?" dedi Pyrok. Bakışlarımı ona çevirdim. Omuz silkti. "Keyfin kaçtı sanki. Gözle görülür şekilde."

Şirretlik yaptığımı söylemenin kibar yolu.

"Birden çok hassas noktaya," dedim dikkatimi yeniden kelepçeyi düz tutmaya çevirirken. Zihinokuyucu'yla tekrar karşılaşmak zorunda kalmamak için bir sokak çalgıcısına paketimi alması için para ödemeyi düşünüyordum. Son zamanlarda başkaları hayatıma –geçmiş, şimdi ve gelecek– gereğinden fazla ilgi gösterir olmuştu.

Bundan çok sıkılmıştım.

Kholu'su, *dünyayı kurtaracak çocuğu, izin ver zihnine bakayım ve geçmiş üzüntülerini kazıp çıkarmana yardım edeyim*'i bitmiyordu.

Almayayım, teşekkürler.

"Duyduğuma göre Veya'yla kötü bir başlangıç yapmışsınız," dedi Pyrok ve ilk ateşdutu likörü turumuzla birlikte sipariş ettiği üç atıştırma kâsesinin birinden balla kaplı bir kuruyemiş alıp havaya attı. Ve ağzıyla yakaladı.

"Uzun süredir hiçbir şey yememiştim," dedim demir çubuğu iğnenin üstüne yerleştirip elimi devirmeden geri çekmeye çalışırken. "Karşımda meyve yedi."

"Ahh."

Baş ve işaretparmakları birbirine çok yakın duran elimi yavaşça geri çektim...

Olduğun yerde kal...

"Bence tanısan onu seversin."

"Sen öyle diyorsan," dedim, burada bunu öğrenecek kadar uzun süre kalmak niyetinde olmadığımdan bahsetmeye bile gerek duymadan. Güzel şehir, mutlu periler. Yanıldığımı kabul ediyordum. Ama yumruğumu Rekk Zharos'un göğsüne daldırıp kalbini sökme özlemiyle yanıp tutuşuyordum ve bu güçlü arzu bir ayaz sineği sürüsü gibi kemiklerimi kaşındırıyordu.

Taşı alıp havaya kaldırdım ve hızla indirdim. Çubuk yakası açılmadık küfürlerimin ritmine uyarak masanın üstüne sekerken Pyrok kıkırdayarak ölümünü çağırıyordu.

Çubuğa uzanırken kelepçeli elimi ona doğru sallayarak, "Biraz yardım etsen?" diye söylendim.

Kafasını hayır der gibi salladı ve içkisini alıp kafasına dikti. "O şeyin orada olmasının bir nedeni olduğundan eminim," dedi dudaklarını güneşten bronzlaşmış koluna silerek.

"Rekk Zharos'un parmağını ısırarak koparmamla bir alakası olabilir," diye söylenirken gökyüzünde havayı sarsan bir gümbürtü duyulunca kaşlarımı çattım.

Sağ tarafımdaki açık pencereden dışarı baktım ve tablo güzelliğindeki Loff'un rüzgârla dalgalandığını gördüm. Mekân Dhomm'un doğu uzantısındaki kayalık kıyının tepesinde olduğundan şehri kusursuz bir şekilde görebiliyorduk. Sürekli gözüme takılan, medeniyet hiç ulaşmamış gibi görünen ve pas rengi bir ormanla kaplı olan batı ucunu da. "Orada ne var?"

Sessizlik.

Kafamı Pyrok'a çevirince onu bana başımın yanında ikinci bir kafa büyütmüşüm gibi bakarken buldum.

"Ne?"

"Hiç," dedi muhtemelen parmak hikâyesi yüzünden, bütün vücuduna yayılan bir ürpertiyle.

Anlıyordum. Başlangıçta ben de aynısını hissetmiştim ama o zamandan beri bu düşünceyle barışmıştım.

"Duvarlarla çevrili," dedi başparmağıyla şehrin batı ucunu işaret ederek. "Orada bir sükkûn yaşıyor."

Kaşlarım çatıldı. "Gerçekten mi?"

"Gidip görmek ister misin?"

Burna doğru bir bakış daha attım.

İsteyebilirdim.

"Bu kelepçeden kurtulmayı daha çok isterim," diye homurdandım ve Pyrok ayağa kalktı.

"Önümüzdeki uzun mücadele için bir içki daha ister misin?"

"Kesinlikle." Bardağımın sonunu kafama diktim. Likörün tadı zengin bir tütsülenmiş ateşdutu, şerbetçiotu ve yanan odun karışımıydı. Ne çok tatlı ne de buruktu. O güne dek içtiğim en lezzetli içki olduğuna hiç şüphe yoktu. "Sana çalıntı şamdanla takasımda aldığım para üstüyle öderim," dedim boş kadehimi eline tutuştururken.

"Bir bardak su istemediğine emin misin? Buradaki suda toprak tadı yoktur ve yanakların bayağı ısınmış gibi görünüyor."

"Likör," diye mırıldanarak dikkatimi yeniden kelepçeye ve çubuğu hizalamaya çevirdim. Siparişlerimin ertesi kün aurora doğmadan hazır olacağından şüpheliydim, bu da muhtemelen o tünü geçirmek için Kraliyet Kalesi'ne geri götürüleceğim anlamına geliyordu. "Lütfen."

Majesteleriyle, aptalca bir şey söylemeden ya da yapmadan, aynı çatı altında uyumamın tek yolu vücudumu yataktan kaldıramayacak şekilde sızmamdı. Genellikle kederini içkide boğan biri değildim ama beni fikirsiz bir unutuşun altına çekmek isteyen dalgaya karşı koymaya hiç gerek yoktu.

Tam çubuğu tekrar düzeltmeye hazırlanırken gözüme bir hareket takıldı. Oturduğum yerden dağın hayli yüksekteki tepesine tünemiş kubbeli gözetleme noktası rahatça görünüyordu. Dik uçurum duvarındaki sayısız devasa kümes deliklerinden biriydi.

Bu aynı ergen Kılıçtırpan'ı heybetli Kale'nin içine oyulmuş kayalık bir düzlükten sıçrarken ikinci kez görüşümdü. Üzerindeki yegâne süs deri bir eyer örtüsüydü, belki de sırtına bir şey serilmesi hissine alıştırılmaya çalışıyordu.

Heyecan verici bir dansla gökyüzünde süzülmesini ve karnının içi ne yapacağını bilemediği bir enerjiyle dolup taşıyormuş gibi kendi kendiyle oyunlar oynamasını izlemek çok ilginç olsa da aradığım bu değildi. Kılıçtırpanlar genellikle geçişler için yük hayvanı olarak kullanılmazdı çünkü donarak ölme riski nedeniyle Soluk'tan daha ötesine yolculuk yapamazlardı. Kara, bir Aytüyü'nün güneşe dayanabildiğinden daha fazla dayanamazlardı ve ben güneşe doğru gitmek istemiyordum.

Güneşten *uzaklaşmak* istiyordum.

Neyse ki çoğu büyük şehirde, ücretini ödeyen yolcuları seçtikleri varış noktalarına, onları terbiye etmiş kişi eşliğinde taşıyacak kadar eğitilmiş, genellikle *uysal* olan bir Kızgınkursak rezervi olurdu. Ve şuradaki Kızgınkursak – şimdi sıradağların arkasından görüş alanıma giren ve rüzgârda uçuşan pembe, kırmızı tüylerle kaplı kanatlarının arasına yerleştirilmiş ikili eyerle gökyüzünde süzülen Kızgınkursak...

Buradan çıkış biletim *oydu.*

Dev yaratık bir platoya alçalıp kanadının altındaki bir kaşıntıyı gidermek için kafasını o tarafa uzatırken, Pyrok locanın perdelerini kapattı ve karşımdaki koltuğa oturdu.

"Söylesene," dedim çubuğumla pencereden dışarısını işaret ederek. "Şurası kiralık ejderha kümesi mi?"

"Bir yere gitmeyi mi düşünüyorsun, Ayışığı?"

Kafamı hızla çevirdim ve Kaan'ı locanın koltuğuna kaykılmış bir hâlde karşımda bulunca yüreğim ağzıma geldi. Saçlarını arkada toplamıştı ve serbest kalan birkaç tutam da çarpıcı bir yakışıklılığa sahip yüzünün iki yanından dökülüyordu. Vücuduna ikinci bir deri gibi oturan ve güçlü göğsünün genişliğini vurgulayan, kalın bir iplikle dikilmiş siyah bir tunik giymişti. Giysinin kısa kolları geniş omuzlarında bitiyordu ve kalkık kaşlarının altından beni izlerken yara izli kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

Bir anda kupkuru kalan ciğerlerimi canlandırmak için derin bir nefes aldım ve göğsümün içi onun kalbimi dörtnala koşturan eriyik kokusuyla doldu.

"Hıı?" dedi ve o anda alev almış yanaklarım ve tek bir sözcüğün çıkmadığı kupkuru ağzımla aramızda dalgalanan gerilim denizine gömülü bir hâlde ona bakakaldığımı fark ettim.

"Ben..."

Yaratıcılar aşkına. Dilimi çalmıştı sanki.

Pyrok nereye kaybolmuştu? Kendimle bu adam arasında iri ve çakırkeyif bir tampon hiç fena olmazdı hani.

"Bütün tün bekleyebilirim," diye homurdandı Kaan ve bu derin ve hırıltılı sesin Yaratıcılar tarafından özellikle beni etkisiz hâle getirmek için tasarlandığına yemin edebilirdim. İçimle oynamak ve beni akılsız bir aptala dönüştürmek için. "Hatta hayatımın sonuna kadar."

Siktir.

"Şehrinin bir kısmını gördüm," demeyi başardım. Söylemeye niyetlendiğim şey kesinlikle bu değildi ama *diğer* konuşma tehlikeli istikametlere doğru ilerliyordu.

Diğer kaşı da havaya kalktı. "Ve?"

"Beklediğim gibi çıkmadı."

Ağzının kenarı bende yüzünü –burada, çığlıklarımı herkesin duyabileceği bu sehpanın üstünde– uyluklarımın arasında hayal ederek koltuğumda kıpırdanma ihtiyacı uyandıran yarım bir gülümsemeyle yukarı kalktı.

"Bana iltifat mı ediyorsun, Mahkûm Yetmiş Üç?"

"Havaya girmesen iyi olur."

"Gireceğim kesin," dedi. Gözlerimi devirerek Pyrok'un –kaypak pislik– beni bu mecazî Kılıçtırpan'ın önüne atmadan önce istediğimi ona söylediğini tahmin ettiğim dolu içki bardağına uzandım. Parmaklarım bardağı sarmak üzereyken Kaan'ın eli hızla araya girdi.

Elimi tuttu.

Masanın üstüne bastırdı.

Tek bir hareketle, bileme aletini kelepçenin iğnesinin üstüne yerleştirdi, taşı diğer eline aldı ve mekâna bir sessizliğin çökmesine neden olan keskin ve yumuşak vuruşlarla çubuğa vurmaya başladı.

İğne yuvasından kurtulurken, kaşlarım kalkarak içerideki herkesin perdeleri kapalı locamıza doğru baktığını hayal ettim.

Ben kolumu geri çekip demir kelepçeyi çıkarırken Kaan da aletlerini elinden bıraktı. Kelepçeyi açık pencereden dışarı fırlattım ve etrafa sular sıçratarak Loff'a düşmesini izledim. Gözlerimi kapayarak bileğimi ovalarken, zihnimin içindeki seslerin dinlemenin o anda hiç ilgimi çekmediği –belki de hiçbir zaman çekmeyeceği– diğer tantanaları boğmasına izin verdim.

Clode'un heyecanlı kıkırtısının tadını çıkarırken dudaklarımda bir gülümseme belirdi...

Tekrar hoş geldin, kaçık sürtük.

"Bana bayağı güven duyuyorsun demek."

"Ben halkıma güvenirim ve hayatını iki kez kurtardığım için beni öldürmeyeceğinden artık yüzde seksen eminim."

Gözlerimi açtım ve köz gibi parlayan gözlerine bakarken gülümsemem silindi. "Duruma bağlı."

"Hangi duruma?"

İçki kupamı sımsıkı kavrayarak göğsüme doğru çektim. "Krallığın bolluk içinde ve gülümseyen, mutlu perilerle dolu olabilir ama kardeşinin hükümdarlığı altında yaşamayı deneyimlediğinden şüpheliyim. Dokuz yaşındaki çocukları annelerinin kollarından zorla koparıp almasında payın var mı?" dedim başımı yana eğerek.

Yüzündeki bütün renk çekildi ve geriye sadece soğuk ve kurumla kaplı iki kömür parçası kaldı.

"Güce sahip olabileceklerine dair en ufak bir emare gösterdiklerinde feryat figan ebeveynlerinin kollarından koparılıyorlar ve bir bakraç kantaşıyla takas ediliyorlar. Askere alınıyorlar. Drelgad'a götürülüp orada küçük, tüylü yaratıklar üstünde pratik yaparak cinayet sözcüklerini kullanmayı öğreniyorlar. Çocuk kalplerinin yeri *asla* doldurulamayacak o parçası sökülüp alınıyor ve hepsi işkenceden geçmiş hakiki canavarlara dönüşüyor."

"Raeve—"

Kendi kulağıma açtığım çentiği işaret ederek devam ettim. "Hükümsüzlüğü teyit edilen çocukların zorla tutulup kulaklarına çentik açıldığını biliyor muydun? O çentiğin onları gözlerine kestiren ve ailelerinin karnını doyurmaya yetecek kadar kantaşı verme konusundaki boş vaatleriyle, Yeraltı Şehri'nin

dövüş çukurlarına çeken açgözlü, yırtıcı kimseler için bir işarete dönüştüğünü. Değersizleştirilen o perilerin Yeraltı Şehri'nde yaşamaya mahkûm edildiğini. Havanın boğucu olduğu, güneşin giremediği ve her tünün, göğsüne çökmüş, hareket etmeni imkânsız kılan bir sükkûn beynini burun deliklerinden usul usul höpürdetirken uyanacağın *o tün* olup olmayacağı üstüne bir kumar olduğu."

Rüzgâr perdeyi hızla savuran küçük bir hortumla hızla esti. Clode sert sözler ve tiz ciyaklamalardan oluşan bir şarkıyla öfkeme eşlik ediyordu.

"Ya da daha kötüsü," dedim gök gürlerken, "çirkin ve senden daha güçlü bir *pisliğin*, karanlıkta tüm masumiyeti öldüren bir uygunsuzluğu kendine hak görebildiği. Sırf sevgili kardeşinin tek derdi, şişkin ve güçlü ordusu ile ordu kümesindeki terbiye edilmiş Kızgınkursak sayısı olduğu için."

Kafamı kaldırdım ve kupanın yarısını üç büyük yudumda içtikten sonra kolumun üstüyle ağzımı sildim. "Eğer bunların suç ortağıysan," dedim rüzgâr saçlarımı siyah tutamlar hâlinde sağa sola savururken ve ışık büyük ölçüde azalırken, "o zaman, evet. Gülümseyen şehrine, aramızdaki bu tuhaf uyuma ve hayatımı iki kez kurtarmış olmana rağmen seni öldürecek cesareti bulurum."

Hava atmosferimizle güreşmeye devam ederken sudan daha yoğun kıvamlı bir sessizlikte birbirimize baktık. Sessizlik mekânın bir anda boşalmış olabileceğini düşündürecek kadar derindi.

"Bu tuhaf uyum demek?" dedi bakışlarının derinliği ruhumda nefes almayı güçleştiren bir delik açarken.

Omuz silktim.

Masanın üstünden uzandı ve parmakları parmaklarıma sürtünerek kupamı tuttu. Ben elimi gevşettim ve kupayı dudaklarına kaldırıp beni süzerek diğer tarafından içti.

Âdemelması inip kalktı.

Bir kez daha.

Ve bir kez daha.

Sonra kupayı masaya sertçe bıraktı. "Yanık'ın güvenliğini sağlamak ve ben harekete geçme gücünü bulana kadar pençelerini

taşa ve obsidyen tahtlara çoktan geçirmiş olan akrabalarımınkine *neredeyse* rakip olabilecek güçte bir armada kurmak safhalarımı aldı. Cadok ya da Tyroth'la yapılacak bir savaş felaket olur ama an meselesi. Kardeşlerim babamın gördüğü merhametin aynısını hak ediyor ve hak ettiklerini *alacaklar*," dedi tenimi ürperten ürkütücü bir ses tonuyla. "Ama maliyetli olacak."

Ben adamın sözlerinin anlamını sindirirken locaya sessizlik çöktü.

"Altını kastetmiyorsun..."

"*Masumları* kastediyorum," dedi sert bir sesle ve kanım buz kesti.

"Bir kiralık katil tut. Onları şiddetli bir çarpışmayla devirmek yerine, gösterişsiz bir şekilde ortadan kaldır. Ben gönüllü olurum. İçtenlikle. Hatta bedavaya yaparım."

Sonra da kahrolası cesetlerinin üstünde dans ederim.

Kaan'ın çenesinde bir kas seğirdi ve kaşlarının arasında bir çizgi oluştu. "Bizim toplumumuzda böyle bir girişim onurlu değildir. Savaş ya kaba kuvvetle yapılır ya da iki Oah arasında birinden birinin ölümüyle son bulacak bir kapışmayla. Gerçi kardeşlerimin ikisi de bunu asla kabul etmez. Hele Rygun ve ben Daga-Mórrk olduğumuzdan beri."

Gözlerim büyüdü ve kaşlarım kalkarken kalbimin teklediğini hissettim.

Sonra bir kere daha tekledi.

Element kutusunu açıklıyor bu.

Gücünü.

Ve—

"Sen—"

"En önemlisi," diyerek araya girdi, "aralarında ana rahminde kurulmuş, sarsılması imkânsız güçlü ve sağlam bir ittifak var. Tehlikeli. *Ölümcül.*"

Ağzından dökülen bu beyanın arasına işlenen sessiz mesajı duyabiliyordum. İki krallıktan birini devirme girişimi *her ikisiyle de* savaşmak anlamına gelecekti.

"Savaş dünyamızı zedeler ve gökyüzünün daha fazla ayla dolmasına neden olur," dedi sesini iyice alçaltarak. Sonraki sözleri

sinirlerimi büsbütün gerdi. "Etin üstüne ateş dökmek demek. Birçoklarının suda boğulması demek. Daha fazlasının nefessiz kalması. Az önce söylediğin gibi, Gölge ve Soluk'un armadalarında askere alınanların çoğu, henüz ortalıkta çıplak ayakla koşup gülerek hayatın tadını çıkarıyor olması gereken küçük çocuklar. Tecrübeli savaşçılar kadar donanımlı olmadıkları için ilk ölen *onlar* olacak—"

"Sus."

Kelime ağzımdan boğazımı kazıyan bir süratle fırlarken ciğerlerim boğuk bir nefesle doldu.

Gözlerimi kaçırdım. Yakıcı açıklamalarının közlerini toplayıp soğuk iç arazime taşıdım ve buzun üstündeki bir delikten bakmak zorunda kalmayacağım derinliklere ittim.

Gözlerimi masadan ayırmadan itmeye devam ettim.

İttim, ittim.

Kaan öne eğildi, dirseklerini masaya dayayıp parmaklarını çenemin altına koydu ve başımı kaldırarak beni yumuşayan gözlerine bakmaya zorladı. "Savaş pistir, Ayışığı. Doğru sebeplerden çıksa bile, üstünden asırlar geçene, anılar silinene ve tüm o acılarla kayıplar bulanıklaşmaya başlayana kadar gerçek bir kazananı olmaz—"

"Anlıyorum," dedim sertçe. "Durabilirsin."

Gözlerim dudaklarımın şekillendirmediği sözcüğü haykırıyordu.

Lütfen.

Gözlerime tenimin altına süzülmekle ve sertleşen kalbimin yüzeyini sıyırmakla tehdit eden bir dikkatle bakarken zaman durdu sanki.

"Beklediğin buysa, seni öldürmeyeceğim."

Ağzının kenarı tekrar kıvrıldı ve kendimi bir fırtınanın gözüne bakıyor gibi hissettim. İnsana tehlikede olduğunu unutturacak kadar güzeldi.

Neredeyse.

"Gurur duydum. Fikrini değiştirirsen haber ver."

Orası şüpheliydi. Ölümünün dünyanın başına gelebilecek en büyük kayıplardan biri olabileceğine çoktan karar vermiştim.

Elbette bunu ona söyleyecek değildim. Bu... aramızdaki şey her neyse onu açlıktan öldürmezsem, büyüyüp gözü dönmüş bir canavara dönüşecekti. Emindim bundan.

"Aç mısın, Raeve?" Sıcak bakışında içimi sızlatan yumuşacık bir umut vardı. "Benimle bir yemek paylaşmak ister misin?"

Boğazımı temizleyerek geri çekildim. "Hayır, paylaşmasam daha iyi," diye mırıldandım ve elimi boynumdaki málmr'ına götürdüm. Kolyeyi başımdan çıkarırken havanın gerildiğini hissedebiliyordum. "Bunu bana ödünç verdiğin için teşekkür ederim. Kraterde benim için yaptığın şeyin anlamı çok büyük."

Daha fazla detaya girmedim. Dışarıda gümbürdeyen fırtına eşliğinde deri kolyeyi saçlarımdan çözerken o karmaşık konuyu gündeme getirmek istemediğim için Kader Güdücü'den ya da Sól'un tuhaf kehanetlerinden bahis açmadım. Kıymetli kolyeyi aramızda sallarken kalbimin atışını durduran sert gözlerin içine baktım.

Málmr'ı almak için bir girişimde bulunmadı. Ona bakmadı bile.

"Ödünç değildi, Raeve."

Bir önceki cümlesinin yumuşaklığından eser taşımayan sözcükler, bana tenimin ürpermesine neden olan bir yavaşlık ve sertlikle ulaştı.

Elimi göğsüne doğru uzattım. "Bu benim sana veremeyeceğim şeyler anlamına geliyor."

Başını yana eğerek beni vahşi bir ejderhaya usul usul yaklaşan birinin dikkatli bakışıyla süzdü. "Ne istediğimi sanıyorsun?"

Gözlerimi gözlerinden ayırıp pencereye çevirdim ve körfeze doğru yaklaşan gri bulutları ve gök gürültüsü eşliğinde suyun yüzeyinde dans eden ışığı gördüm.

Sıcak bir kalp.

Soyunu sürdürecek evlatlar.

En azından kasıntı kız kardeşiyle iyi geçinen biri.

Málmr'ı gözlerine bakmayı reddederek ve yutkunarak masanın üstüne bırakıp ayağa kalktım ve deri çantamı omzuma astım. Sessiz adımlarla locanın çıkışına yürüdüm ve rüzgârda uçuşan perdeleri açtım.

Onun yanındayken... kelimeler bazen kifayetsiz kalıyordu.

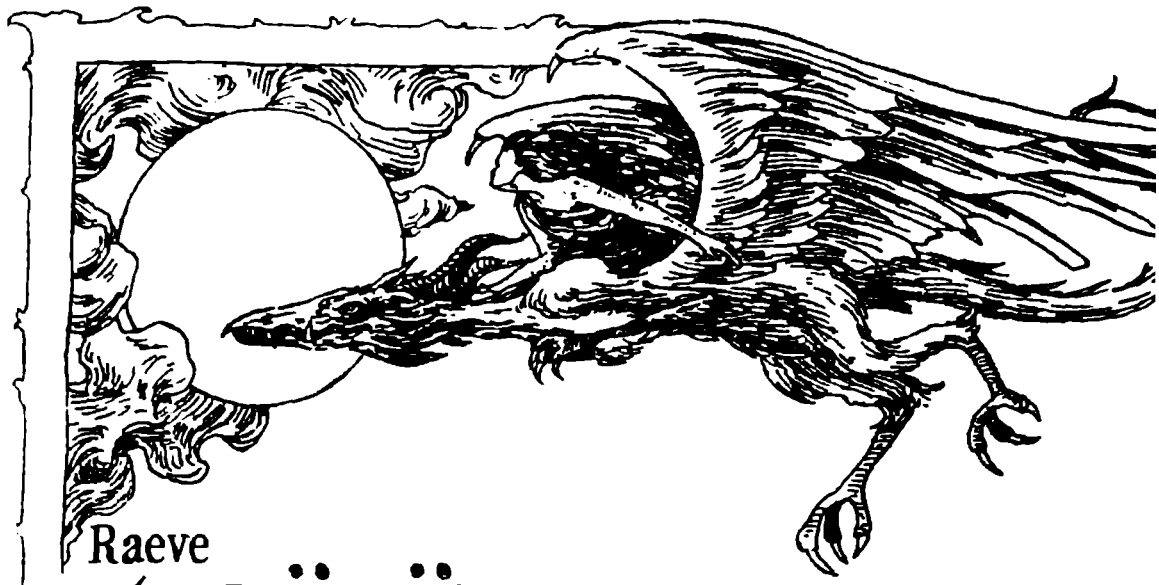

Raeve

54. BÖLÜM

Rüzgâr saçlarımı tutup etrafa savururken Clode'un şarkısı artık manik kıkırtıların ve tiz çığlıkların bir karışımına dönüşmüştü. Atmosferin şişkin, elektrikli karnını kesmeye hazırlanıyordu âdeta.

Ben de benzer hisler içindeydim.

Güneş kükreyen bir canavar gibi hızla üstüme gelen gri bulutların arkasında kaldığı için, cüppenin başlığını kaldırmakla uğraşmadan, siyah kumaş etrafımda dalgalanarak, koşar adımlarla gezinti yolundan aşağı inmeye başladım. Ufuk yerini fırtına bulutunun karnından düşer gibi görünen puslu bir bulanıklığa bırakmıştı.

Az önceki kalabalığın aksine, gezinti yolu boş ve hareketsizdi. Çizmelerimin sert tıkırtısıyla tezat oluşturan bir hareketsizlik.

Düşüncelerim sert esen rüzgârla birlikte çalkalanıyor, bir dağ gibi göğsümün üstünde oturan o hayalet ağırlık yüzünden aldığım her nefes beni zorluyordu.

İç geçirerek, ona málmr'ını geri uzattığım anda Kaan'ın gözlerindeki bütün sıcaklığın silinişini hatırladım...

Acı çekiyordu. Anlamıştım.

Çok belliydi.

Belki de açıklamalıydım. Ona hayatımı kurtarmanın, bunu yapan son perinin mahvına neden olduğunu anlatmalıydım. Bana kendilerini tehlikeye atacak kadar değer verenlerin sonunda öldüğünü. Kraterde o Hock'la dövüşürken bu darbeden

sıyrılmayı başarmıştı. Bir darbeden daha sıyrılabileceğini düşünecek kadar aptal değildim.

Hayat kurduğum bağlantılar için kafamı okşayıp beni övmüyordu. Kalplere oklar yağdırıyordu. İnsanların karınlarını deşiyordu. Yalnızlığın sahip olacağım tek tanıdık olduğunu anlamam için ne gerekiyorsa yapıyor ve et kemik demeden parçalamak için bağlantının köklerinin kabul etmek istemeyeceğim kadar derine uzanmasını bekliyordu. Kan dökmek için. Kalpleri durdurmak için.

Benimkini yeni bir mesafe katmanı daha döşeyerek biraz daha sertleştirmek için.

Ama açıklayabilmem için önce içimdeki o buzla kaplı gölden ağır ve acı verici anıları çıkarmam gerekirdi ve bunu yapmak gibi bir niyetim yoktu. İçime dönmek yeterince ürkütücüydü zaten. Ne kadar boktan şey varsa oraya atmış ve çoktandır yüzeyin altında gizlenen diğer şeylerin üstüne yığmıştım.

Oltayı geri çektiğim zaman neyin çıkacağını kim bilebilirdi?

Muhtemelen çekingen Ötekim ortaya çıkardı ve bir kez daha dişlerimin arasında kopuk kas parçalarıyla, arkamda kalan katliam izlerinden tamamen bihaber ve kamçılanmak için ipe asılmış bir hâlde uyanacak ruh hâlinde değildim.

Hayır.

Buna izin vermeyecektim.

Yolumu buraya çıkaran bu olmuştu zaten.

Kaan málmr'ının bende kalmasını istiyorsa, kendi elleriyle boynuna bir ilmek geçirip bizzat sıksa ve sonra ağırlığını bırakıp boğulana kadar ipin ucunda sallansa da olurdu. Ve sadece birkaç tün önce alev alev yanan öfkeme merhem etkisi yaratacak bu düşünce şimdi yumruğunu göğsümden içeri uzatıyor ve önemli parçalarımı tek tek *koparıyordu.*

Buradan gitmeliyim.

Bakışlarım Kızgınkursak'ın indiğini gördüğüm düzlüğe çevrilirken kaşlarımı çatarak yavaşladım. Sipariş ettiğim suikastçı teçhizatı çok işe yarardı ama inceldiği yerden kopsun. Görünüşe bakılırsa, yola çıplak çıkıyordum.

Bir hançerim vardı. Ve Clode. Soluk'a ulaşınca geri kalanını halledebilirdim.

Doğru yönde zikzaklar çizer gibi görünen bir ara sokağa saptım ve bir yağmur damlası kulağımı teğet geçip omzuma düşünce duraksadım.

Kalbim duracak gibi oldu.

İç ses kapanımla bir süre cebelleşerek doğru gerginlikte olduğundan emin oldum. Açıklığın üstüne doğru –Clode'un geçmesine izin veren ama Rayne'in soğuk ve kar yağdıran hıçkırıklarının beynime girmesini önleyen– eleği yerleştirdiğimden emin oldum.

Rayne'i *dışarıda* tutan eleği.

Gözlerimi göğe doğru kaldırdım ve ağlamaklı bir damla daha hızla üstüme geldi. Yanağıma çarpıp ıstırapla etrafa saçılırken irkildim ve ağlayan cesedini tenimden silmek için elimi kaldırdım...

Ne oluyor?

Parmaklarıma bulaşan ıslaklığı bir anomali gibi incelerken, yağmurun hüzünlü iniltisi göğsümde bir çatlak açtı. Çarpmanın etkisiyle kırılmış ve bir daha asla bütün olamayacağının farkındaymış gibi.

Eskisi gibi olamayacağının.

Bunu anlamadığım yabancı sözcüklerde şakıyan ve ayağımın dibindeki taşa çarpıp dağılan başka ağlamaklı ağır damlalar izledi. Vahşi parçalanışlarının şokuyla, taşa onları emmesi için yalvarır gibi uluyorlardı.

Onları tekrar tek parça hâline getirmesi için.

Kalbimi türlü yanlış şekillerde ıslatan o küçük hüzünlü ıslaklıktan uzaklaştım...

Bu—

Bu hiç iyi değil.

Büyümüş gözlerimi gökyüzüne çevirdim ve ölümcül şarkılarını söylerken bulutun kederli gözyaşlarını kovaladım. Sanki her minik yağmur damlası, tek bir şekilde son bulabilecek bir düşüşe yakalandığının doğuştan farkındaydı. Hiçbir zaman şu anda, hızla makûs sonlarına doğru düşerken olduklarından daha bütün olamayacaklarının.

Yağmurun temposu artarken ve kalp sızlatan melodi gittikçe güçlenirken elim göğsüme gitti ve hızla çarpan kalbimin üstünde durdu.

Yağmur her saniye biraz daha hızlanırken.

Gözlerimin arka tarafında iğneler batıyormuş gibi bir karıncalanma hissettim. Aynı gözyaşı başkaldırısı içimde de kopmak üzereydi.

Bir kez daha zihnimdeki ses kapanını yokladım. Hiç kusur bulamadım.

Bir tane bile.

Yağmurun şarkısını engellemeye alışık olduğumdan farklı bir frekansta olduğu anlamına geliyordu bu.

Ne hoş.

Bu kün gittikçe boktanlaşıyor ve basıp gidebilir.

Üstüme doğru gelen bulanık yağmur duvarına temkinli bir bakış atınca, kendimi sinsice sokulan bu tantanadan korumanın bir yolunu bir şeyleri kurcalayarak bulacak zamanımın olmadığını fark ettim ve kahrolası kelepçeyi Loff'a fırlattığım için kendime küfrettim.

Aptal.

Zihnimdeki ses kapanını tamamen kapanana kadar sıktım ve o su tabakası yaklaşıp aramızdaki mesafeyi kapatırken nefesim kesilir gibi oldu.

Sırılsıklam olmuştum.

Kapanım aralanmak için yanıp tutuşan sıkılı dudaklar gibi titriyordu. Nefes almak ve çığlık atmak için yanıp tutuşan. Kapan patlamadan önce kendimi hazırlayacak zamanım bile olmadı. Rayne'in yıkıcı şarkısı savunmasız kulak zarlarıma demir uçlu oklar misali hücuma geçmişti bile.

Savunmasız *kalbime* doğru.

Boğazımdan bir hıçkırık yükseldi. Çirkin, istenmeyen bir ses.

Arkaya doğru sendelerken kapanı kapatmak ve kendimi dışarıda bırakmak için debeleniyordum. Ama bu hiç kullanılmayan bir kası sıkmaya çalışmaktan farksızdı. Bu gürültücü kuvvete karşı mümkün değildi. Ve Rayne—

O *her yerdeydi.*

Yanımdan çığlıklar atarak geçiyor, saçlarımı ıslatıyor, tenimden akıyordu. Ayaklarımın dibinde oluşan birikintilerden üstüme sıçrıyordu. Yıpranmış kalp tellerimi yumruklarının arasında tutup tek tek *koparan* vıcık vıcık bir melodi.

Tek.

Tek.

Kalbimden kuş tüyleri yolar gibi.

Deliklere parmaklarını sokar gibi.

Açılan yaralara tuz basar gibi.

Yüzüm çarpıldı ve göğsümün içindeki acı beni düğümledi. "Du-dur..."

Ellerimi kulaklarımın üstüne örterek güdük bir saçağın altına girdim ve içimde bir şey, taşan bir barajın kapakları gibi açılırken dönüp alnımı taşa yasladım.

Ve ağlamaya başladım.

Daha önce hiç ağlamadığım gibi.

Yanaklarımdan beni küçük ve nokta atışı kesiklerle lime lime eden iç parçalayıcı feryadı daha da güçlendiren ılık yaşlar süzülüyordu.

Ve hiç mi hiç

durmak nedir

bilmiyordu.

Avuçlarımı kulaklarıma ne kadar sert bastırırsam bastırayım içimde yankılanan o feryattan kaçamıyordum. Güçlü duruşumu düşen bir ayın kuvvetiyle paramparça eden ve parçalarını göremeyeceğim kadar uzaklara ve geniş bir alana dağıtan feryattan.

Onları hissedemeyeceğim kadar uzaklara.

"Dur," diye hıçkırdım.

Yalvardım.

Çığlık attım.

"DUR-DUR-DUR-DUR-DUR-DU—"

Sert bir sıcaklık bana arkadan yaslanarak yağmurla aramda kalkan oldu. Ellerimi kulaklarımdan çekip göğsüme sardıktan sonra beni sıkı ve sağlam bir kucaklamayla sarmalayan bir kalkan.

Daha konuşmadan, vücudumun onunkiyle kaynaşmasından bu kişinin Kaan olduğunu anlamıştım. Rahatlatıcı varlığında ve güçlü kollarının sımsıkı sarılışında sessiz bir sığınak aradım.

Boğazımdan kontrolsüz çirkin ve pis birkaç hıçkırık daha yükseldi.

Savunmasız.

Ham.

"Eskiden yağmur yağınca ağlayan bir kadın tanırdım ama o hiç fark etmediğimi sanıyordu," diye mırıldandı kulağıma. Ağır sözleri kederli haykırış sağanağıyla gök gürültüsü gibi savaşıyordu. "Adı—"

"*Elluin.*"

Kolları beni daha sıkı sararken vücudum artık onun sağlam biçiminin taş levhalarıyla bütünleşen bir havuzdu sanki. "O kelepçe sana bir iyilikti, Ayışığı. Burada kendini silahlandırmana çok ihtiyaç olmaz ama fırtına çıkar. Sık sık. Şiddetli fırtınalar."

İnsanın aklı başına sonradan geliyordu.

En az sevdiğim öğrenme yöntemim.

Clode yağmurun *varlığına* sinirlenir gibi bir ciyaklama kopardı. Hislerini ben de paylaşıyordum. Havayı birbirine katan öfke krizi, sağanak yağmuru yatay bir tabakaya çevirip yüzümün yan tarafını kırbaçlamasına neden oldu.

Rayne güçlenmiş bir yırtıcılıkla ağlamaya devam ediyordu. Top gibi kıvrılmış, kollarını bacaklarının etrafına sarıp buruşturduğu yüzünü göğe çevirip kendini koyvermiş gibi.

Derin ve kederli ulumasının ağırlığıyla dizlerimin bağı çözülür gibi oldu ve olduğum yerde sallandım. "Bana odaklanacağım başka bir şey ver. *Lütfen.*"

Daha sözcükler dudaklarımdan yeni ayrılmıştı ki Kaan dudaklarını kulağıma bastırdı ve beni kendine çekerken, göğsünden yağmurun sesine karışan yoğun bir mırıltı yükseldi.

İçimi *sızlatacak* kadar tanıdık gelen bir şarkı.

Bunun üzerine düşünmeden –şu anda olmazdı– kendimi yatıştırıcı bariton sesine teslim ettim ve melodinin tüm girintilerimde ve çukurlarımda biriken ve beni rahatlatıcı bir ağırlıkla saran taş kırıkları gibi gözeneklerimden içeri süzülmesine izin verdim. Göğsümdeki o kenarları eğri büğrü hüznü yuvarlak ve pürüzsüz bir şeye dönüştüren bir ağırlık gibi.

Vücudumu sarsan iç çekişlerimin titremesi azalmaya başladı...

Yine de o mırıldanmaya... ve beni o tanıdık ezgiyle nota nota tamir etmeye devam etti. Ta ki nefeslerim şarkıyı onunla birlikte mırıldanacak kadar düzene girene dek. Daha önce sadece zihnimin boşluklarında duyduğum sözcükler. Loş kökenini hiçbir zaman kavrayamadığım uzak yankılar.

Kendimi yalnız ya da şüpheli hissettiğim zamanlarda bana teselli olan sözcükler. Ruhum tam aksini haykırırken bana huzur veren. Bir zamanlar... özel birine ait olabileceklerini düşündüren sözcükler.

Başka bir hayatta.

Başka bir zamanda.

Fırtına başladığı gibi aniden dindi ve Kaan şarkının son notasını boynumun girintisine bir hayalet öpücük gibi kondurdu. Dudaklarının yumuşacık temasından içime dizlerimin bağını çözen bir aşinalık aktı sanki. Buraya daha önce de gelmişim gibi. Kollarının arasında durmuşum ve göğsüne bastırılmışım gibi.

Öpülmüşüm gibi.

Onun rahatlatıcı varlığıyla şeklini zar zor hatırlayabildiğim bir rüyaya çekilmişim gibi.

Beni yerdeki su birikintisinin içine yığılmaktan alıkoyan tek şey onun beni sımsıkı saran kollarıydı. Ciğerlerim şimdi farklı bir nedenden hızlanmıştı.

"Şarkımı biliyorsun," diye mırıldandım.

Bunu nabzımı daha da hızlandıran yoğun ve ağır bir sessizlik izledi.

"Nereden biliyorsun, Kaan?"

Soruyu sorduğuma daha dudaklarımdan döküldüğü anda pişman olmuştum bile. Boğazımda bir korku balonu büyümeye başlamıştı. Beni nefessiz bırakmakla tehdit eden bir yumru.

Ya göz ardı edemeyeceğim kadar büyük ve acı verici bir şey söylerse? Ya sözleri bir başka altüst edici aşinalık hücumunu uyandırırsa? Ya buzdan gölümü biraz daha boşaltırsa? Daha fazla taşı açığa çıkarırsa?

O zaman ne olacaktı?

Boynumun girintisine doğru, "Sana göstermem gereken bir şey var," diye mırıldandı, sonra elimi tuttu, sıkmaktan bembeyaz kesilmiş parmak boğumlarıma bir öpücük kondurdu ve beni çekti.

Tuhaf ve belirsiz bir nedenden... itiraz etmedim. Ayak diremedim.

Onu takip ettim.

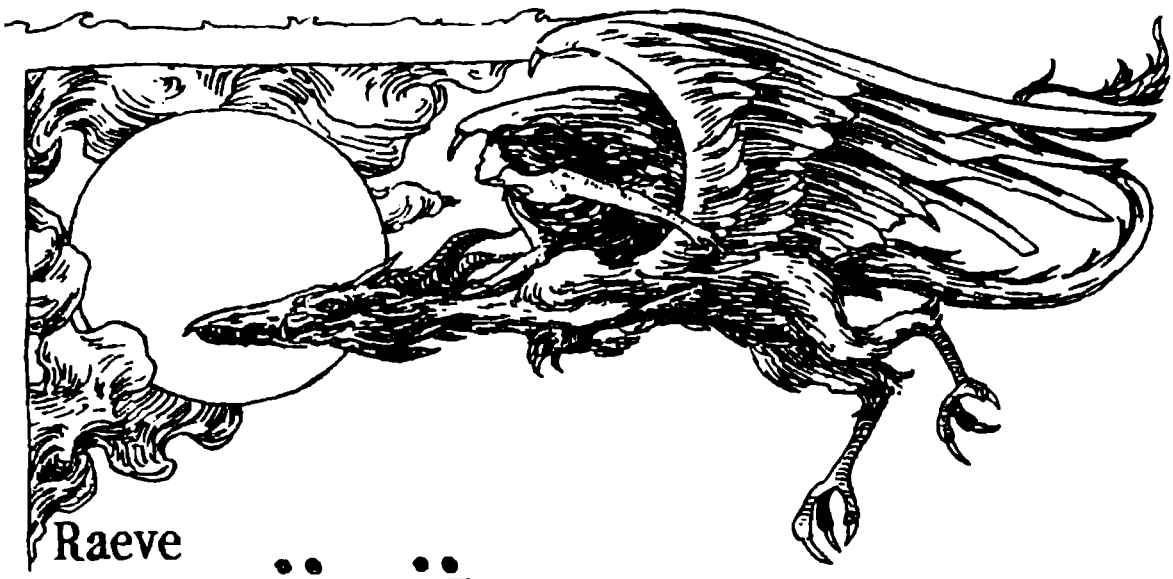

Raeve

55. BÖLÜM

Kaan, İmparatorluk Kalesi'nin kalbinin derinliklerinde, kafa kafaya girmiş savaşan bir çift Kılıçtırpan motifinin yontulduğu devasa iki siyah ahşap kapının arasında asılmış zincirin kilidini çözdü. Kapıların tokmaklarını ejderhaların uzun suratlarından kıvrılarak yükselen ikiz uzun dişler oluşturuyordu. Zinciri çözmesini ve sol kapıyı açmasını beklerken arkamdaki boş ve loş tünele bir bakış attım.

Kaan eliyle içeri girmemi işaret etti. Karanlık odaya. Ondan önce.

Hiç sanmıyorum.

"Önden buyur."

İç geçirdi ve duvarlarda yankılanan ağır ayak sesleriyle karanlık odaya girdi.

Uzak uçta kalan ve perde olduğunu tahmin ettiğim şeylerin arasından süzülen ince ışık dilimlerinin belli belirsiz aydınlattığı odayı süzerek peşinden girdim. Kaan doğruca perdelere yürüdü.

"*Veil du nalui,*" diye fısıldayarak Clode'dan kıkırtıların eşlik ettiği küçük bir hortum kopardım. Hortum odanın içinde dönerek ilerledi ve dolandığı perdeleri ardına kadar açarak içerisini ışığa boğdu.

Kaan eli önde, cam kapılarda durdu. Boğazını temizledi. "Teşekkürler."

"Benim için zevkti," dedim bakışlarımı sıcak kokusunun baskınlığına bakılırsa onun özel dairesi olduğunu tahmin ettiğim

odada dolaştırırken. Her aurora doğuşu tenine bu kadar enfes kokmasını sağlayan bir şey sürdüğünden emindim.

Oturma odası kavisli kitap rafları, rahat deri koltuklar ve yerdeki siyah halıyla döşenmişti. Oturma kısmı yer yer yıpranmış deri döşemeli derin bir koltuğun yanında eskimiş telleri değiştirilmeye ihtiyaç duyan büyük bir yaylı çalgı duruyordu. Aynı koltuğun diğer tarafında ise üstünde içki şişeleri, boş bir bardak ve içi puslu bir şeyle dolu ağzı mantarlı bir kavanoz duran yuvarlak bir sehpa vardı.

Kavanozun içindeki şey *dönüyordu.*

Kaan kavanozu aldı ve sehpanın altındaki bir çekmeceye kaldırdı.

Kaşımı kaldırdım. "Yoksa buğu kavanozunu görmemi istemiyor musun?"

"Pek değil," diye mırıldanarak málmr'ını çalgının üstüne taktı.

Bakışlarımı başka tarafa çevirince raflara gelişigüzel bırakılmış çeşitli silahlar ve kapının yanında çıkarılmış bir çift çizme gördüm. Gözlerim kavisli büyük bir duvarı kaplayan dünya haritasına kaydı. Sararmış parşömenin üstü çoğu Hun'un güneyinde kalan minik siyah haçlarla kaplıydı.

Binlercesi vardı.

"Sırlarını saklamalısın," dedim bakışlarım haçlarda dolaşırken. Haritanın sol tarafında taşa saplanmış bir bıçak gözüme çarptı. Etrafını çevreleyen deliklerden oraya ilk saplanışı olmadığını anlaşılıyordu.

"İnan bana," diye mırıldandı Kaan, koltuğun üstüne bıraktığı giysi parçalarını toplarken. "Sırlarımla zerre ilgilendiğin yanılgısını taşımıyorum."

"Gerçekçi beklentiler sağlıklıdır."

Homurdandı ve kucakladığı giysileri sağ taraftaki geniş bir kapıdan dışarı taşıyarak bir süre oradaki karanlıkta gözden kayboldu. O sırada ben de etrafı tekrar süzerken rafları kaplayan ince toz tabakasını fark ettim. Hatta çalgısı, koltuklar, içki şişeleri ve duvara saplı duran o hançer dışında neredeyse *her şey* tozla kaplıydı.

Hah.

"Sanırım çok fazla... misafir ağırlamıyorsun."

Hatta temizlik yapması için bile odaya kimseyi almıyorsun.

"Sürgülü kapı çoğu periyi itiyor," dedi bitişik odadan. "Benim için hiç sakıncası yok."

Doğru.

Mahremiyetine düşkün.

Anladık.

Yanık kan tonlarına bakılırsa, Rygun'a ait olduklarını düşündüğüm üst üste binen ejderha pullarıyla süslü kubbeli tavana baktım. Kubbenin zirve noktasında, çeşitli biçim ve boyutlarda, daha önce bir arada görmediğim kadar çok sayıda Kılıçtırpan dişinden oluşan büyük bir avize asılıydı.

"Dağ sarsılırsa bunun altında duruyor olmak istemem," dedim bakışlarım sağ tarafa, Kaan'ın çıktığı gölgeli kapı girişine çevrilirken. Elindeki iki havludan birini bana attı.

"Teşekkürler," dedim havluyla bir kâbusun kalıntıları gibi her santimime yapışan su damlalarını ve giysilerimi kurulamaya başlayarak. O da aynısını yapıyordu. Sonra havlumu çantamla birlikte bir sedirin arkasına serdim.

Havlusunu benimkinin yanına attı ve, "Bu taraftan," diyerek karşıdaki çift kanatlı kapıya yürüdü. Kapılar orada herhangi bir şeyin büyümesine şaşıracağım kadar gölgeli, bakımsız bir özel bahçeye açılıyordu.

Kaan kapının kilidini açıp dışarı çıktı. Ben de peşi sıra nemli açık havaya çıktım ve çoğunlukla başımı eğmemi gerektiren kendi hâline bırakılmış bir patikadan aşağı yürüdüm. Böcekler ötüyor, kil rengi çiçeklerin kadifemsi yuvarlak yapraklarının yüzeyinde su damlacıkları parlıyordu.

Hafif esinti önümüzdeki gür yaprakları aralayınca ötesinde kalan kumlu manzarayı gördüm ve bu bahçenin güneye, Soluk'a doğru baktığını anladım.

Güneşin *ters yönüne*.

"Aşağıda," dedi Kaan bahçeyi çevreleyen dik ve eğri büğrü duvarın bazı kısımlarını kaplayan bir bakır rengi yaprak şelalesine doğru ilerleyerek. Doğal perdeyi aralayınca arkasında gizlenen tünel ağzı açığa çıktı. Sonra başını eğerek önden içeri girdi.

Kaşlarımı çattım. "Peşinden oraya girmem."

Duraksayıp omzunun üstünden bana baktı. "Neden?"

"Çünkü periler böyle ölüyor, Kaan. Biliyorum çünkü ben—"

Kaşları havaya kalktı.

Duraksadım ve yarım bir güven beslemeye sadece iki saniye önce karar verdiğim bir kralla meslek sırlarımı paylaşmakta bir an tereddüt ettikten sonra bu cici cennetinde bir kan lekesi olduğumu bilmesinin daha iyi olacağına karar verdim.

"*Böyle öldürüyorum.* Burası," dedim beni sokmak istediği tüneli işaret ederek, "gırtlağımı kesmen ve göğsüme harfler kazıman için on numara bir yer."

Acaba göğsüme ne yazardı? Muhtemelen:

KIYMETLİ ARMAĞANLARI
İADE EDER

Kaan yüzünü bana çevirdi ve "Dinle, Reave," diyerek gözlerimin içine baktı.

"Dinliyorum zaten."

"Hayır," diye homurdandı elini pürüzsüz ve yuvarlak duvara koyarak. "*Dinle.*"

Ağzımı açtım, sonra ne demek istediğini anlayınca geri kapattım. "Ama o çok—"

"Ne?"

Sabittir.

Sağlamdır.

Benim tam tersimdir.

Kollarımı kavuşturdum ve iç geçirerek kafamı salladıktan sonra iç ses kapanımı neredeyse onu içeri *alacak* kadar araladım...

Bulder'ı.

Kaan'ın boğucu gözlerine bir bakış attıktan sonra kapanı biraz daha araladım ve açıklığın üstüne geniş delikli bir elek yerleştirirken kendimi Bulder'ın öğütücü vibratosunu duymaya hazırladım... ama gelmedi.

Çünkü şarkı söylemiyordu. Hem de hiç.

Bulder *mırıldanıyordu.*

Boğuk, monoton bir uğultu. Neredeyse bariton bir *kuğurdama.*

Kaşlarım çözüldü ve ben de elimi cilalı taşın üstüne açtım. "Bu—"

"Burası bir ihtimam yeri, Raeve. Sevgi ve tapınma yeri. Sana zarar vermek isteseydim bunu bu mağarada yapmazdım," dedi göğsümü ezen bir ağırlıkla gözlerime bakarak.

"Bana aşağıda ne olduğunu doğrudan söylesen, olmaz mı?"

Bakışları yumuşadı. "Söyleyemem. Bu kendi gözlerinle görmen gereken bir şey."

Yaratıcılar aşkına.

"Peki," diye çıkıştım. "Ama haberin olsun, muhafızını boş bir çanağı hançeriyle takas etmeye ikna ettim ve hançer şu anda uyluğumda asılı. Kullanmaktan çekinmeyeceğimi bilmelisin."

Ben tünelden içeri girerken gözlerini kırpıştırarak kafasını salladı ve kenara çektiği yaprakları bırakarak girişin kapanmasını sağladı ve bizi gölgeye gömdü.

Basamakları bitmek bilmeyen ve en başından saymadığıma pişman olduğum dar merdiven bana Aytüyü aylarını anımsatan ve cılız bir ışıkla tüneli aydınlatan küçük ışıltılı böceklerle kaplıydı. Bin basamağı geride bıraktığıma bahse girebilirdim. Tenim artık sıcak değildi, hoş bir serinliğe kavuşmuştu ve nefesim beyaz dumanlar çiziyordu.

Kaan merdiven boşluğunu kafası ışık noktacıklarıyla bezeli tavana neredeyse değecek ve omuzları iki duvar arasına güçlükle sığacak kadar dolduruyordu. Arada bir ondan ilerisini, görünürde bir bitiş olup olmadığını görmeye çalışıyordum ama faydasızdı.

Devasa bir merdiven tıkacı gibiydi.

Uçlarında biriken nemi sıkmak için ıslak saçlarımı tutunca suyun katılaşmaya başladığını fark ettim.

Donmaya başlamışlardı.

"Daha çok var mı?" diye sordum beni dünyanın diğer tarafına yürüyerek mi götürüyor diye merak ederken ellerimdeki minik buz kırıklarını silkeleyerek. Belki de Aytüylerinin yumurtlama alanı Netheryn yakınında bir yerden çıkacaktık.

"Çok değil," dedi omzunun üstünden bana bakarak ve beni karanlıkta ışıldayan gözlerle süzerek. "Soğukla sıkıntın var mı? Üşüyorsan sana tuniğimi verebili—"

"Ben iyiyim."

Gözlerinde belki de tuniğini giyme düşüncesinin beni rahatsız ettiğini düşünmüş gibi bir ışık yanıp söndü.

Ama etmiyordu. En azından onun muhtemelen düşündüğü şekilde değil.

Derine indikçe onu dönerek karanlık bir çukura doğru inen bir tünelin içinde takip etme kararım konusunda çekingenliğim azalıyordu. Ona gittikçe artan üşüme hissinin bende yarattığı duyguyu elbette söylemeyecektim...

Ev.

Omzunun üstünden ilerisini görmeye çalışmamın nedeni beni oraya öldürmek için indiriyor olmasından endişe duymam değildi. Artık değildi.

Hayır...

İçimde bir şey bu bitmek bilmeyen merdivenin sonunda beni her ne bekliyorsa ona çekiliyordu.

Yerin altındaki bu serinlik tenimi ısırıyor, burnumun ucunda hoş bir uyuşukluğa neden oluyordu. Soğuk hava beni daha derine ilerlemeye çeken dondurucu dalgalar gibi vücudumu okşamaya başlamıştı.

Daha da derine.

Her adım beni o dalga çekimine biraz daha yaklaştırırken, karanlık duvarları ve basamakları öpen gümüş rengi bir ışıkla aydınlandı. Kaan'ı, diğer tarafta her ne varsa ondan yayılan ve iri cüssesinin yanındaki boşluklardan sızmaya çalışan ışığın ortasında koyu renk bir siluete dönüştüren bir ışıkla.

"Geldik," diye mırıldandı. Sesi ensemdeki tüyleri diken diken eden aç sessizlikte bir şok dalgası yarattı.

Kenara çekilince beni *ışığa* boğdu.

Çok fazla ışığa.

Kalbim durdu ve yuvarlak şeklindeki mağaraya, *Aytüylerinin* muhteşem ve detaylı oymalarıyla kaplı yüksek duvarlara bakarken, göğsümde buzun üstündeki bir çatlak gibi hayranlık yarığı açıldığını hissettim.

Uzun boyunlu, iri gözleri hüzünle bakan ve sarkık yanaklarından uzanan ince sürgünler taşa oyulmuş hareketleriyle savrulan aynı muhteşem yaratığın yüzlerce farklı pozu resmedilmişti. Yüksek hıza ve eşi benzeri olmayan bir kıvraklığa uygun üç parçalı zarif kanatları ile havada şahsiyetini sergileyerek süzülen, kıvrılan ve savrulan ipeksi kuyruğuyla.

Duvarlardaki oymalar Kaan'ın málmr'ını süsleyen ejderhalar gibi içe içe geçiyordu ama bu muhteşem duvar resimleri, zemininin ortası hiç şüphesiz sağa sola yuvarlanmasını önlemek için, yukarı bakan iki avuç gibi oyulmuş mağaranın bir yumurta gibi sardığı dev gümüş ayın yanında sönük kalırdı.

Boğazımdan boğuk bir ses yükseldi ve bir an taş kesildim.

Nefes bile almadım.

Gözümü kırpmadım.

İçimde bir şey konforlu bir kıvrılışla yerine yerleşirken, gözlerim bu kün ikinci kez yaşaracak gibi oldu. Ayın yuvarlak güzelliği beni yerin ayağımın altından çekildiği hissini verecek kadar altüst etmişti.

Titrek nefesim, her şeyi yutan bu sessizlikte gürültülü bir leke gibi ötesini görmemi engelleyen yoğun bir pusla boşaldı.

Sendeleyerek ve elimi öne uzatarak ilerledim. Parmak uçlarım aya dokunma ihtiyacıyla sızlıyordu. Uykuda gibi ebediyen kendi içime kıvrılmış ve kafası yıpranmış bir kanat parçasının altına kısmen gizlenmiş Aytüyü'nün girintilerinde ve çıkıntılarında dolaşma ihtiyacıyla. Ejderhanın ipeksi kuyruğu kanatlarının altında toplanmıştı ve tüyleri bir zamanlar yumuşak bir yastık oluşturduğu boynunun ve kafasının hizasından dışarı uzanıyordu.

Düşmüş ejderhaya yaklaşırken kendimi hiç olmadığım kadar küçük hissediyordum. Onun o kocaman cüssesiyle karşılaştırıldığında yumurtadan yeni çıkmış bir yavru gibi.

Bulder mırıldanmaya devam ediyordu, ağır bariton artık kavramanın imkânsız olduğu karmaşıklıkta, işitilebilir, konforlu, monoton bir kucaklamaya dönüşmüştü. Yıldızlara bakmak ve o uzak ışık noktacıkları arasında kalan karanlık boşluklarda ne olduğunu çözmeye çalışmak gibi.

O bir yuvaydı. Zihnimde onu yere çömelmiş ve avuçlarını göğsünün önünde birleştirmiş ve bu güzel ayın altına kıvrılmış ya da ona tepeden bakarken canlandırabiliyordum.

Üstüne titrerken.

Onu *beslerken.*

Boğazıma yutkunmamı güçleştirecek kadar büyük bir yumru oturmuştu...

Elimi öne uzatıp Aytüyü'nün bir zamanlar meşin kıvamındayken şimdi fosilleşmiş derisinde dolaştırdım. O kadar soğuk ve sertti ki donuk bir buz tepesine dokunmaktan farksızdı.

"Senin ayın," dedim boğuk bir sesle. Yanağımdan süzülen gözyaşı damlasını hızlı bir hamleyle silerken sonra ağzımın kenarında küçük bir gülümseme belirdi.

"Adı Slátra'ydı," dedi Kaan sesinde daha önce hiç duymadığım bir hüzünle. "Son birkaç kırığını henüz bulamadım. Bu taraftan görünmüyor ama arka tarafında doldurmam gereken küçük bir yarık var."

Sırtımdan yukarı bir ürperti yükselerek parmağımın ucunu saç teli inceliğindeki bir çatlağın üstünde dolaştırırken metalik bir görünüme bürünmüş yaratığın üstünü bir ağ gibi kaplayan daha nice çatlak olduğunu fark ettim. Çarpmanın etkisiyle binlerce parçaya ayrıldığının bir kanıtı olan çatlaklar. Bu kavisli duvarlı mezarda özenle ve bin bir zahmetle bir araya getirilmiş binlerce parça.

"Bunu sen mi yaptın?" diye sordum, titrek bir sesle.

"Ben yaptım, evet."

Fark etmenin sarsıntısı boğazımdan içeri dolan bir sel gibi nefesimi keserken kafamı iki yana salladım.

Öfkem –kudurmuş intikam hırsım– *gözlerimi kör etmişti.* Kaan'ın bir tiran olduğunu sanmıştım. Kalpsiz bir canavar. Oysa onun göğsüne sığmasına şaşırdığım kocaman, sıcacık bir kalbi vardı.

"Neden?"

"Çünkü eksik olduğunu bilmek içimi acıtıyor," derken sesini bürüyen hüzün gözlerimin yine karıncalanmasına neden oldu.

Ejderhanın etrafında dolaşırken Slátra'nın kafasının kuyruğunun tüylü kısmının altına saklandığı noktada duraksadım.

Kalbim durdu, nefesim kesildi. Göğsümün içinde hissettiğim bir darbe yüzünden az kalsın dengemi kaybedecektim.

İçimdeki giderek artan buz çatlaklarının seslerini duymazdan gelerek parmak uçlarımda yükseldim ve kanadının yarığının üstünden siper olduğu küçük girintiye baktım. Parçaları eksikmiş gibi sivri kenarlı ya da girintili çıkıntılı değildi, aksine canavarın geniş burnunun ucunun yakınında pürüzsüz bir açıklık göze çarpıyordu. Slátra son nefesini verirken bir zamanlar yumuşak olan kuyruğunun ipeksi tellerinin arasına... *bir şey* kıvrılmış gibi. Bükülü pençesinin kalkan olduğu bir şey.

Çatık kaşlarla o girintiye bakarken, yaratığın girinti ve çıkıntılarının vücuduma değdiğini *hisseder* gibiydim.

Beni sardığını.

Yarık şeklindeki burun deliklerinin arasındaki soğuk düzlüğün alnıma yaslandığını, kuyruğunun sertleşmiş tüylerinin... göğsüme yastık olduğunu.

Sendeleyerek bir adım geri çekilirken –ve bir adım daha– nasıl çalışacağını unutmuş gibi görünen ciğerlerimi havayla doldurdum.

Hayır—

"Onu tanıyorsun," dedi Kaan. Bariton sesi sessizlikle bir toprak kayması gibi boğuşuyordu.

Bana çarpıyordu.

"Ben—"

Düşüncelerim uzun zaman önce bir kenara attığım ve tüm gereksiz duygularını ellerimle yolup attığım cesedi, bir zamanlar canımı yakabilecek bir şeyken şimdi o şeyin çıplak iskeleti olarak iç gölümün kıyısında yatan bir anıya çevrildi.

Nedense ağır gelen bir anıya.

Kalıntıları nispeten kopuk bir açıdan değerlendirme izni verdim:

Beni sonsuz uykumdan tuhaf bir yuvarlanma sesi uyandırıyor. Gözlerimi kırpıştırarak ilk kez açıyorum ve içine doğduğum dünyaya, adına kafes dendiğini artık bildiğim demir parmaklıkların ardından bakıyorum.

Bedenimin içine nasıl sığdığımı anlamaya çalışırken, zalim uyandırılışım karmaşa yüklü. Bedenim nasıl çalışıyor ve hareket ediyor acaba? Her şey neden böyle bulanık?

Ilık.

Oysa ben zangır zangır titriyorum. Sıcaklık yüzünden olduğunu sanmıştım ama gerçeğin bu olmadığını artık biliyorum.

İçten dışa titriyor ruhum.

Elimi uzatıyorum ve bileğimin etrafını kavrayan ağır ve soğuk bir şey olduğunu fark ediyorum. Artık o şeyin bir kelepçe olduğunu biliyorum. Hareket eden ellerimin, nefes alıp veren ellerimin ve görebilen gözlerimin olduğu bu tuhaf varlık şeklinde, kendimi ayakta tutabilme çabasıyla parmaklıklara sımsıkı tutunuyorum ve bakışlarım beni canlandıran sesin kaynağına çeviriyorum.

Benim uyandığım yerin önünde uzanan karanlık zeminde sürüklenen bir araba.

Derin kasasında yüzüme çarpmak istediğim bir serinlik yayarak gümüş rengi parlayan kırık parçalar var.

Kırıklar ortamın loşluğunda öyle güzel parlıyor ki daha o anda uyandığım yerin iyi değil, kötü olduğundan emin oluyorum. Çünkü arabayı iten yaratığa, dokunmak için yanıp tutuştuğum o güzel, çok güzel kırıkları daha iyi görebilmem için onu bana yaklaştırsın diye ne kadar yalvarsam, inlesem ve haykırsam da benden tarafa bakmıyor bile.

Kırıklar gözden kayboluyor ve varlığımın daha ilk saniyelerinde kapana kısılmanın ne anlama geldiğini öğreniyorum.

"Bana cevap ver, Raeve."

Yine kendimi kapana kısılmış gibi hissediyordum. Daha derine bakarsam beni içten dışa parçalama potansiyeli olduğundan emin olduğum bir şeye bakmaya zorlandığım için.

Daha dikkatli bakarsam.

Çünkü dünyaya gözlerimi açtığım anda gördüğüm o kırık parçalar... Şimdi onların benimle aynı zamanda toplandığını anlıyordum. Arabanın hücremin önünden geçmesi *bu* yüzdendi. Kardan toplanmış, karnı ateşle dolu, taş ve buzdan yapılma bir dağın içine sürükleniyorlardı.

"Bu. Sana. Tanıdık geliyor mu?"

Soyulmuş anıyı ait olduğu yerde bıraktım.

İçimde.

"Neden bahsettiğin konusunda hiçbir fikrim yok," diyerek hızla dönüp çıkışa doğru yürümeye başladım.

Kaan ileri atıldı ve şimdi ince bir buz tabakasıyla kaplı deri tuniği içinde önümü kesti.

Bakışlarım saçlarını ve sakalını süsleyen ve o parlak ışıkta ışıldamalarına neden olan buz parçalarıyla tezat oluşturan ateşli bakışlarıyla buluştu. *"Çekil."*

"Bak işte, bence yalan söylüyorsun." En parlak dönemindeki dağ gibi bir canavarın muazzam enerjisini saçarak ileri doğru bir adım daha attı. Yok sayılması imkânsız bir enerji. "Bence sen bu ayı *herkesten* daha iyi tanıyorsun."

İçimde, gölümün derinlerinde bir yerden gelen bir uğultu başladı. Ama onu yok sayarak dikkatimi göğsümde bir ejderhaalevi topu misali kabaran öfkeye odakladım.

Ayağım arkaya kaydı ve üst dudağım dişlerimi açığa çıkararak geri çekildi.

"Bence bu yaratık seni yüz safha boyunca bağrında sakladı ve ikiniz birlikte gökten düşene kadar senin harap vücuduna hayat üfledi. Ben senin yumurtasından çıkan bir ejderha gibi Slátra'nın mezar taşından koptuğunu düşünüyorum—"

"Sen *kafayı yemişsin*," diye tısladım sırtım aya çarparken.

"Öyle mi dersin?" Bir taş çıkıntısı gibi üstüme eğilerek ciğerlerimdeki tüm oksijeni boşaltan bakışlarını yüzüme sabitledi. "Çünkü tanıdığım bir kadın öldü. Trajik bir şekilde. Cansız vücudu kalbimi de kahrolası yumruğunun arasına kıstıran, arkandaki bu muhteşem yaratık tarafından göğe yükseltildi." Pençe gibi büktüğünü elini yüzüme doğru salladı. "Kadının adı

Elluin'di ve rüzgârla güler, yağmurla ağlardı. Ateşle öfkelenir ve toprakla kükrerdi. Kalbinin eş zamanlı çarptığı—"

"Yeter."

Kaan inledi ve bir tıkırtı duyuldu. Kulaklarımda kükreyen nabzım yüzünden duyamadığım bir kelime söyler söylemez avucunun içinde bir alev dans etmeye başladı.

Bu cızırdayan görüntü karşısında vücudum taş kesildi. Etrafımızı saran mağarayı daha derin, neredeyse sezgili bir sessizlik kapladı. Şeyden doğduğu hissine kapıldığım bir sessizlik...

İçeriden...

Benim içimden.

Sesi ben bir süngerle topluyormuşum gibi. Emiyormuşum gibi.

Kaan alevi yüzüme, tenime sürmek üzere olduğunu düşündürecek kadar yaklaştırdı ve içsel olarak, içimde bir şeyin olanları *izlediği* hissine kapıldım.

Ve dinlediği.

"Gözlerimin içine bak, Ayışığı –*ruhumun* içine– ve bana bu ateşin tıslayan çığlıklarını duymadığını söyle. Gözlerimin içine bak, o sözcükleri büsbütün keskinleştir ve gözünü bir an bile kırpmadan kalbime sapla."

Ona tam olarak bunu söylemek için nefesimi toplamaya çalıştım. Alevinin ne çığlık attığını, ne tısladığını ne de ciyakladığını. Sadece bir alev olduğunu ve *tek bir şey* yaptığını.

Yandığını.

"Alevini söndür, Majesteleri. Yoksa ben seni söndürürüm," dedim kendinden emin bir tıslamayla. Ötekimin özgürlüğünü ilan etmenin eşiğinde olduğunun fazlasıyla farkındaydım. Ben bu adamın canını yakmaya tamamen karşı olabilirdim ama... *onun* adına konuşamazdım. "Çok ciddiyim."

Buz tutmuş kaşlarının arasında bir çizgi belirdi.

Elini hızla çekti ve yumruğunu sıkarak alev yerini dumana bıraktı. İçimin serin bir rahatlamayla dolduğunu hissetim. "Canını kim yaktı senin?"

"Benim canım yanmaz, Yanık Kralı. Ben sertleşirim. Ve hayır – *evcil alevin* bana şarkı falan söylemedi. Azıcık bile. Aksi

takdirde ben de ona karşılık verirdim ve kendini bir su birikintisinde öldürmesini emrederdim."

Kaan'ın kaşları biraz daha çatıldı ve elini yanağımı tutmaya hazırlanır gibi kaldırdı. Bana dokunmak istiyormuş ama elini kesip atmamdan çekiniyormuş gibi. "Bana yalan söyleme, Ayışığı. Dünyaya yalan söyle ama lütfen bana yalan söyleme."

"Benimle beni tanıyormuş gibi konuşmaktan vazgeç. Tanımıyorsun. Kıymetli ayınla birlikte düşmüş olsaydım bile sana bir borcum olmazdı. Elluin öldü."

"Sus."

Sözü bir emirdi. Bakışları ise yakarı.

İkisi de zırhımdan geri sekti ve onları havada yakalayıp kaburgalarının arasma sapladım. "Hayatımı kurtarman, herkesin sana bayıldığı büyük ve ışıl ışıl krallığına sürüklemen onu canlandırmayacak. Ben senin değilim ve *asla* olmayacağım."

Beni Slátra'nın katılaşmış kanadının üstüne doğru yay çizen bir duruşta bırakarak geri çekildi. Bana atmosferlerimiz çarpıştığından beri ilk kez tam anlamıyla nefes alacak alan bıraktı.

Gözlerindeki aleni acıyı yok sayarak hışımla merdivene yürüdüm ve arkama bile bakmadan, beni attığım her adımda o konforlu serinlikten biraz daha uzaklaştıran basamakları tırmanmaya başladım.

Beni arkama bakmaya ikna etmeye çalışan o çekimi yok saydım. O katlı kanadın üstünden tırmanıp o oyuğun içine girme ve Slátra'nın taştan koynunda uykuya dalma isteğini.

En önemlisi de, yukarı doğru attığım her adımın hakikatimden biraz daha uzaklaştırdığı hissini yok saydım.

Onun yerine bu ânı bütün bağlantı ve merak ipliklerinden soydum, bir paket yaptım ve bir taşa bağlayıp iç gölümde kıyıya yakın o kırığı buldum. Buza çoktan açılmış ve paketten kurtulmamı kolaylaştıran, elverişli bir delik.

İnandığım çok fazla şey yoktu ama bilinmezin temkinle ele alınması gerektiğine inanırdım. Bir ejderha gibi. Onu kendine hâline bıraktığınızda nadiren saldırıya geçerdi. Kimse ani hareketler yapmadığı sürece, sonsuza dek uyum içinde var olabilirdiniz.

Ama sırtlarına tırmanmaya ya da yumurtalarını çalmaya çalışırsanız? O zaman...

Muhtemelen ölürdünüz.

Ben bomboş unutuşumda yaşamayı seviyordum. Belki yalnızlık demekti ama yalnız perilerin kaybedecek bir şeyi olmazdı.

Tam bana göreydi.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin. https://t.me/ayisigikitap

Ayışığı Kitaplığı

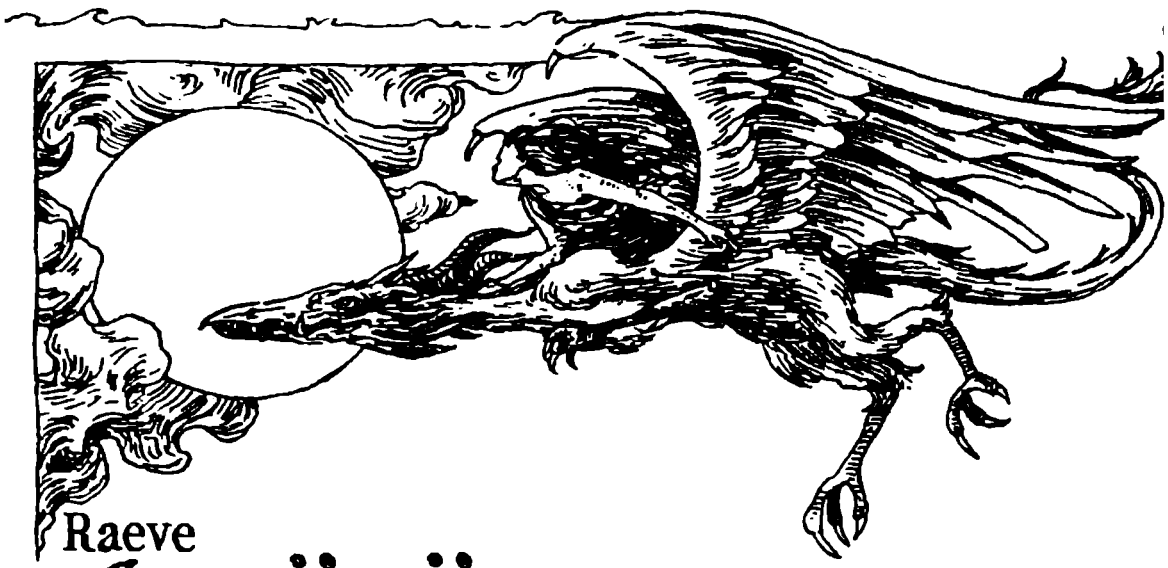

Raeve

56. BÖLÜM

Merdivenin tepesine çıkar çıkmaz kendimi yaprakları hışırdatan esintinin içine attım. Büyük yuvarlak yaprakların oluşturduğu sayvanın altından hızla geçerek Kaan'ın dairesinden içeri daldım.

Aptal kafama, "Peşine takılıp aşağı inmemem gerektiğini *biliyordum*," diye söylenip duruyordum. "Hemen orada, aşağıda," sözüne uyup birinin peşinde karanlık bir tünele girmek ne zaman iyi bir fikir olmuştu ki?

"Aptal." Besbelli yuvasından gevşeyen ve kendimi Kaan'ın bana ait olduğunu düşündüğü ölü bir Aytüyü'nün olduğu bir mağarada bulmama neden olan kelimeyi tekrar beynime çaktım. Sırtına çizdirdiği Aytüyü'nün aynısı. Bunu fark etmek, kalbimde elime beni buz tutmuş derinliklerime atacak yeni bir paket daha tutuşturan bir kesik etkisi yarattı.

Hırlayarak kendime bir tokat attım. Sert bir tokat.

Aptal, aptal, aptal.

Oturma odasında koşar adımlarla ilerledim, deri çantamı kaptım ve bir yandan kapağını açarak bir kitap rafına yürüdüm. Oradan birkaç ejderhapulu bıçağı ile birkaç demir bıçak kaptım çünkü –beyin fonksiyonlarım çuvallasa da– hâlâ inanılmaz kafası çalışan biriydim.

Tam kapıya ulaşmak üzereyken Kaan önüme geçerek beni durdurdu. Tıpkı Rygun'ın alevlerle dolu bir karın ve gözlerinde ateşle çıkışın önünü kapatması gibi.

"Kenara çekil," diye söylendim çatık kaşların tamamladığı vahşi güzellikteki yüz hatlarını süzerken.

Elimi tuttu ve avucuma küçük deri bir kese sıkıştırdı. Hatırı sayılır miktarda altınla dolu olduğu hissini uyandıracak ağırlıkta bir keseydi.

"Kantaşı," dedi. "Sınırı geçince ihtiyacın olacak."

"Ah..."

Ne kadar düşünceli.

Yüzümü ellerinin arasına alarak nefesimi kesti. Beni burunlarımız birbirine değecek şekilde kendine çekti ve titrek nefesi tenimde gereğinden fazla iyi gelen bir sıcaklığa neden oldu. "Ölümü kovala, Elluin Raeve."

Ani bir nefes, boğazımı kenarları derine inecek kadar bilenmiş bir bıçak gibi kesti.

Elluin Raeve...

"Hayatını yalnız yaşa. Uykunda neden çığlık attığını merak ederek. Son yirmi üç safhayı ruhuna huzur vermesi umuduyla birleştirmek için harcadığım o Aytüyü'ne neden seslendiğini merak ederek... Sırf sen o hayvanı çok *seviyorsun* diye yaptım bunu," dedi kafamı sallayarak. "Çarpma alanına toplayıcıların akın etmesinin ardından dünyanın her yerine dağıldığını bilmenin seni mahvedeceğini biliyordum."

"Ben—"

Sözcükler dilimin ucunda takılı kaldığı sırada Kaan elimi tuttu ve başparmağını tırnağımın kenarındaki yolunmuş deride dolaştırarak kalbine yaklaştırdı.

Gözlerimin içine bakarken sesi katlanılmayacak kadar ağır bir hüzne bulanmıştı. "Ölümü kovala, Ayışığı. Ve umarım kana susamışlığın, benim sadece senin var olduğunu bilerek hissettiğim huzuru sana da getirir."

Şakağıma ancak o yanımdan ayrıldıktan sonra algılayabileceğim hızlı ve hafif bir öpücük kondurdu. Kaan karanlığın içinde gözden kaybolduğu bitişik odaya dalarken, öpüşünün hayaleti tüylerimi diken diken olan tenimde bir mühür gibi kaldı.

Bir an peşinden gitmeyi düşündüm. Bir gün, hani olur ya, hiç

şüphesiz geri kalanı gibi yakacak bir geçmişi ortaya çıkarmayı istemem ihtimaline karşı Raeve Elluin'in soyadı mı diye sormayı.

Elimi kaldırdım. Şakağıma dokundum.

Hızla geri çektim.

Hayır.

Hırlayarak parmaklarımı kantaşıyla dolu kesemin etrafına sardım ve kümesin tün vakti kapanmadığını umarak kendimi kapıdan dışarı attım. Orada, katlanamayacağım kadar çok tuzakla dolu ve içinize işleyen bu güzel yerden hızlı bir firar için eyerli, hazır bir Kızgınkursak bulmayı umarak.

Loff'un kayalık kıyısından, koyun geldiğimden beri beni kendine çeken batı ucuna –şehir kümesi tamamen arkamda kalarak– doğru yürümeye başlayınca fark ettim ki aslında henüz bir yere gitmeye niyetim yoktu...

Hiç şüphesiz yine başıma dert açacak yabancı bir çekimle karşı karşıyaydım.

Günlük

Elluin Neván

Yaş: 18 Safha

Taştan Sonra 5.000.039. Safha

Günlüğe son yazışımın üstünden uzun zaman geçti. Dikkatim... başka yerlerdeydi. Bir karmaşa ağına dolanmıştım. Göğsümdeki bu hissi sadece böyle ifade edebilirim.

Dhomm'un sert güneş ışınlarının altında Veya'yla ilk dövüş dersimin ardından (bu arada dersler asla sandığım kadar kolay çıkmadı) İmparatorluk Sarayı'nın koridorlarında her yerim sızlayarak ve dışarı çıkmadan önce beni mutlaka kapladığı, güneş ışınlarını geri püskürten şu merhem gibi kokarak ilerliyordum. Slátra'nın kümesine açılan ızgaralı kapıya geldim. Ama kapalıydı.

Kilitli.

Kapının yanında Kaan Vaegor olarak tanıdığım adam oturuyordu. O Kral'ın en büyük oğlu ve yakın zamanda, diğer oğlu Tyroth'un Arithia'daki konumunu sağlama almasına yardım etmeye giden babasının yokluğunda Dhomm'a göz kulak olmak için Boltanik Ovaları'ndan geri gelmişti.

Onu beni küvete atıp aynı hızla geri çıkarak Veya'yla baş başa bıraktığı günden beri ilk kez görüyordum.

Kucağında közağacından yontulmuş gibi görülen bir güzel yaylı bir çalgıyla yerde oturuyordu. Çalgının eskimiş kan gibi kopkoyu kırmızı bir rengi vardı. Kaan üç kalın telli çalgıyla basit bir ezgi çalıyor, parmakları tellerin üstünde, bende kırık kalbimin tellerini okşadığı hissini uyandıracak kadar nazik hareketlerle dolaşıyordu.

Bana bakmadı ama yanında duran anahtara bakılırsa talimatlar çok açıktı. Ve koridorun karşısında yerde duran tepsideki kırmızı renkli yahniyle dolu büyük kâseye ve ekmek somununa bakılırsa.

Anahtara uzandım ama kolumu yakaladı ve tutuşu o kadar sağlamdı ki istese ne kadar çabuk kemiklerimi kırabileceğini hemen anlamıştım.

Önce yemeğimi yememi söyledi.

Bir – Kim böyle bir şey yapar ki?

İki – Ben tıpkı annem gibi iştahı ruh hâline göre değişen biriyim. Ve kafamdaki şu şey yüzünden vaktimin yüzde doksanı mide bulantısıyla geçiyor. İştah açıcı olduğunu söyleyemem yani.

Bunu Kaan Vaegor'a söylemekle uğraşmadım bile. Gözlerinde söylesem bile bir şey değiştirmeyeceğini ima eden bir bakış vardı. Kurallar değişmeyecekti. Ve teknik olarak babası yokken Kaan'ın çatısı altında yaşıyordum.

Kaan'ın kurallarına göre.

Saçmalığın daniskası.

Öfkelensem de bir an önce Slátra'nın yanına dönmek için can attığım için dediğini yaptım ve yahniyi öyle hızlı mideye indirdim ki fazla zengin ve baharatlı olduğunu fark ettiğimde çok geçti. Guruldayan karnımın içinde küçük bir güneş yanıyordu. Kendimi helaya atmamla midemin içinin dışına çıkması bir oldu. Ya da en azından bana öyle geldi.

Geri döndüğümde kapının kilidi açılmıştı.

Kaan gitmişti.

Ertesi tün yine oradaydı ama beni bana neredeyse evimi anımsatan, çok daha hafif bir güveçten daha küçük bir porsiyon bekliyordu. Ayrıca az miktardaki baharattan ağzımı ve midemi temizlemek için bir bardak da kolk sütü eklenmişti.

O günden beri her tün aynı tuhaf rutin yaşanıyor. Onun o kudretli huzurunda oturup içimi kuvvetle doldurduğunu hissedebildiğim yiyeceklerle karnımı doyuruyorum.

Konuşmuyoruz. Ben yemek yerken ve Slátra'nın bölmesinin kapısını açacak anahtara hak kazanırken o sadece çalıyor. Sonra tellerden dökülen ezgiler eşliğinde tünele giriyorum ve Slátra'nın kuyruğunun kavisine kıvrılıp bariton ezgiyi dinleyerek uykuya dalıyorum...

Ne yaptığını anlamıyorum. Ya da bunu neden yaptığını.
Bunu neden sabırsızlıkla beklemeye başladığımı da anlamıyorum.

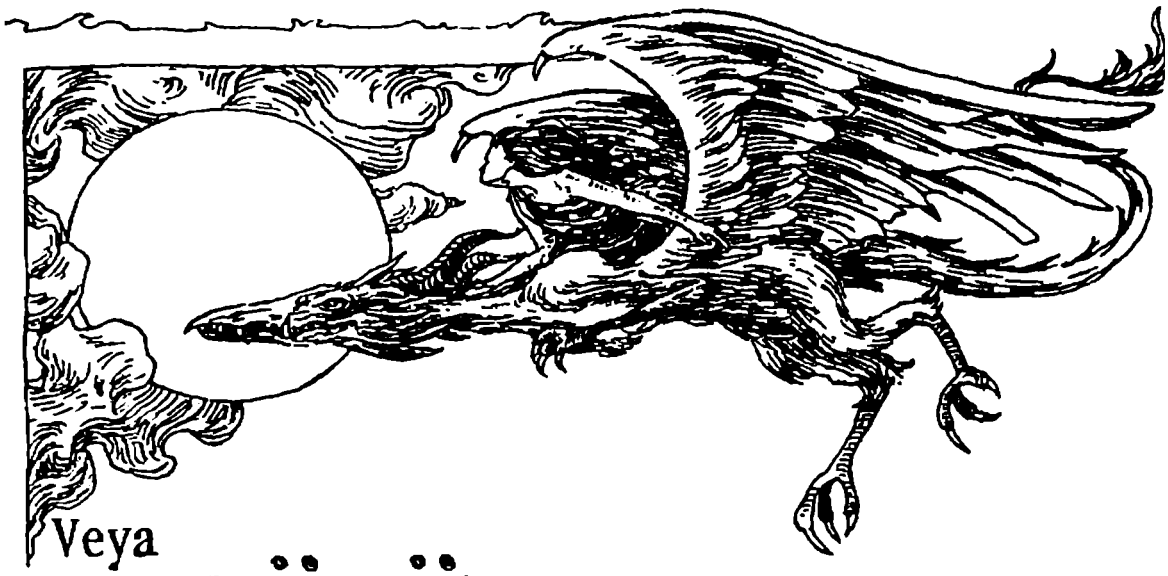

Veya

58. BÖLÜM

Dağ yüzeyine kazımış eğri büğrü merdiveni tırmanırken güneş yüzümün yan tarafını yumrukluyor ve attığım her adımda yüklü deri çantam bacağıma çarpıyordu. Aurora henüz yükselmemişti, şehir sessizdi ve hava hâlâ sağanak yağmurun ağırlığını taşıyordu.

İşin doğrusu, Elluin'in günlüğünü aramak için Arithia yoluna düşmek için birkaç döngü beklemem olurdu. Uzun yolculuğa acele etmeden hazırlanmalıydım. Ama bir Kılıçtırpan'ın sabrı ve iki katı enerjisine sahiptim – bu yüzden kafamı kurcalayan düşünceler ve kaşınan ayaklarla uykusuz geçecek bir gecenin beni beklediğini görünce sonunda pes edip bir çanta hazırladım.

Yol sola saptıktan sonra daha büyük oyuklara ayrılmış geniş taş bir düzlüğe açılıyordu. Bir büsinarısı kovanının hücreleri gibi dağın yüzeyiyle bütünleşmişti kümes ve her biri farklı şekil ve boyutlarda iki yüz yirmi yedi deliği vardı.

Bazı Kılıçtırpanlar dağın derinliklerine kıvrılmayı severdi, diğerleri ise dışarıya daha yakın olan kısımlara. Bazıları geniş alanları, bazıları da oyuğun içini püskürttüğü alevle doldurup neredeyse eriyik hâle getirdiği duvarlara yaslanarak kıvrılabildikleri, hâlâ yumurta içindeymiş gibi hissedebildikleri dar alanları tercih ederdi.

Muhteşem canavar Rygun gibi mesela.

Onu düşününce yüzümde bir gülümseme belirdi ve saçımı kulağımın arkasına ittim ama *farklı* bir düşüncenin suratımdaki

gülümsemeyi bir tokat etkisiyle silmesi çok sürmedi. "Kahretsin," diye mırıldandım. "*Kene çatalı.*"

Yanıma almış mıydım? Hatırlayamıyordum. Kaan keneleri çıplak elleriyle koparmak konusunda başarılı olabilirdi ama ben bunu bir türlü beceremiyordum. Her zaman kafa kopup elimde kalırdı ve geri kalanı parmaklarımı daldırıp çıkarmam gerekirdi.

Çantamı yere bırakıp üstüne eğildim ve içine tıktığımı hatırlamadığım şeyleri elden geçirmeye başladım. İki yemek çatalına neden ihtiyaç duyacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu mesela.

Hiperaktif ve uykusuz beynimin kendince nedenleri olsa gerekti.

Sağ tarafıma bakmamaya gayret ederek aramaya devam ettim. Hayattaki beşinci safhamdan bu yana boş olan oyuğa.

Kolumun tamamını çantamın içine daldırıp el yordamıyla tabanı yoklarken düşüncelerimin üstüne siyah bir sis çökmüştü bile. Başımı kaldırıp Kale'nin tam üstüne tünemiş dikenli büyük aya baktım. Gökyüzündeki diğer aylardan biraz daha küçüktü.

Jógo.

Annemin yumurtadan yeni çıkmış bir yavruyken yuvasından kovulmuş hâlde bulup sağlığına kavuşturduğu biricik ejderhası.

Annem öldükten sonra bana Jógo'nun sağ tarafımda kalan o büyük yuvarlak oyuktan çıkmayı reddettiğini söylemişlerdi. Bu bir Kılıçtırpan için anormal bir durumdu zira bu hayvanlar inlerini bir kayayengecinin kabuk değiştirdiğinden daha sık değiştirmeyi severdi. Bu kadar çok oyuk sunmamızın nedeni buydu. Terbiye edilmiş ejderhalarımızı yumurtlama alanlarının yasını tutmasınlar diye hoşnut tutmak.

Jógo'nun oyuktan çıkmak istememesi bir terslik olduğunu ilk işaretiydi. *Farklı* bir yas sürecine girdiğinin işareti.

Güzel bronz pullarına güneşin değdiğini sadece bir kez, yine bu platoda Kaan'ın Rygun'ın kanadındaki bir yırtığın tedavisini tamamlamasını beklerken görmüştüm. Jógo topallayarak oyuğundan çıkmıştı. Kafasını yerden kaldırmakta bile zorlanır gibiydi.

Gözümün içine bakmış, yüzüme sıcak bir nefes üflemişti ve hiç o kadar korktuğumu hatırlamıyorum. Miyavlamayı andıran

keskin bir ses çıkardıktan ve gözlerini kısarak göğe baktıktan sonra halsiz kanatlarını açıp uçmuştu.

Beş safhalıktım ve gökyüzünde top gibi kıvrılıp ölmesini izlemiştim. Babamın beni suçladığı şeylere bir yenisi eklenmişti. Çok küçük olduğum için gerçekten benim *kabahatim olduğunu* sanmıştım. Ta ki hayvanın annemin yasını tuttuğunu anlayacak kadar büyüyene kadar. O zaman nedenin bu olduğundan şüphem kalmamıştı.

Bu can acıtıcı düşünceyi bir kenara itip boğazımı temizledim.

Nihayet kene çatalını bularak muzaffer bir tavırla salladım ve erişimimin daha kolay olacağı cebime attıktan sonra, çantamı yeniden omzuma taktım. Rygun'ın son deri değiştirmesine hazırlanırken vücudunu sürtmesi sonucu ağız kısmı oyulan bölmesinin önünden geçerken Kaan'ı doldurmakla meşgul olduğu bir eyer çantasının üstüne eğilmiş bir hâlde buldum.

Duraksadım ve oyuğun Rygun'ın Kaan'ın onu dar ve ısıtılmış kuytusundan çıkmaya zorlamak üzere olduğunun farkında, bir gözü açık uyuduğu uğultulu derinliğine baktım.

Kaan'ın çantanın gözlerinden birini kurutulmuş dahpa ekmeği dilimleriyle doldurmasını izleyerek, "*Sen* nereye?" diye sordum. Birkaç tünden daha uzun süre dönmemek niyetinde olduğunu anlamama yetecek miktarda ekmek vardı.

Omzunun üstünden çatık kaşlarla bana baktı. "Bu sene her yer kene kaynıyor," diye mırıldandı elini cebine atıp buruşturulmuş bir parşömen tarlakuşunu çıkarırken. "Terbiye edilmiş bir ejderha kudurmuş ve bir köyün yarısını ateşe vermiş."

Kaşlarımı çatarak çantamı yere bıraktım ve yanına yaklaşıp tarlakuşunu elinden aldım. Kâğıdı uyluğuma bastırarak düzelttikten sonra kargacık burgacık el yazısını okudum. "*Blóm mu?* Şef Thron'un ejderhası?"

Kaan inlemeye benzer bir ses çıkardı.

Yaratıcılar aşkına...

"Koca bir kolk sürüsünü yeme niyeti gütmeden yakmış. Canavara müdahale etmezsek, zehir kalbini aşındırana kadar yok edebileceği bir sürü köy var. Ben önden gidiyorum. Grihm de teçhizatını topluyor ve yetişebilirse benimle yolda buluşacak.

Bakıcılar onun için taşıyıcı hayvanlardan birini eyerliyor. Lane'inkini sanırım."

"Nevut mu?"

"Doğru. Kümeste henüz Büyük Flört'ten geçmemiş en hızlı Kılıçtırpan o. Ve hızlı davranmamız çok önemli."

Bakışlarım yerde duran, Rygun'ın eyerine tutturulacak deri bir kın içinde bir araya toplanmış üç metal mızrağa çevrildi. Başımı onaylar gibi eğdim ama Kaan bu hareketimi görmedi. Dikkatini yeniden eşyalarını toplamaya çevirmişti. Eyer çantasını doldururken hareketleri katı ve netti.

Zavallı Kaan. Kudurmuş bir ejderhayı avlamaktan daha beter bir şey yoktu. Gökyüzüne yükselmek ve atalarının yanına kıvrılmak yerine yere devrildiği zaman, kendinizi yaptığınız şeyin hayvanın sefaletine son vermek olduğuna ikna etmek güçtü.

Kaan'ın –ve kocaman merhametli kalbinin– iyiliği için hayvanı o oraya ulaşamadan bir başkasının öldürmesini diledim. İnsanların taş evlerini yeniden inşa etmesine yardım edersen kahraman olurdun. Ama bir Kılıçtırpan'ı öldürürsen, sırtını kaç kişi sıvazlarsa sıvazlasın, kahrolası bir katil olurdun.

Kaç can kurtarmış olursan ol.

Boğazımı temizledim ve tarlakuşunu ortadan ikiye katlayıp ona geri uzattım.

"*Onu...* dairene götürdüğünü gördüm. Lütfen bana onu mabedine götürmediğini söyle."

Kaan duraksadı ama sonra ben hiç konuşmamışım gibi çantasını düzenlemeye devam etti. Çantanın ağzını kapatan deri ipi çekerek sıktı ve düğüm atarken parmak boğumlarının bembeyaz olduğunu gördüm.

Sanırım bu evet demek.

Gözlerimi sımsıkı kapayarak burnumun kemerini ovaladım. "*Yavaş yavaş hatırlatacağını* söylemiştin."

"Söyledim."

"Bu yavaş yavaş hatırlatmak değil."

"Değil."

İç geçirerek gözlerimi açtım. "Genel tavrından ölü ejderhasının cesedinin önünde kollarına atılıp zihin yapbozundaki eksik parça için sana teşekkür etmediği sonucunu çıkarıyorum."

"Hayır, Veya. Öyle olmadı."

"Çok şaşırdım," dedim yapay bir gülüşle, ellerimi saçlarımın arasından kaydırırken. Kaan'ın da aklını en az öldürmek için yola çıkmak üzere olduğu hayvan kadar kaybetmiş olması ihtimalini düşündüm. "Eee, ne oldu peki? Ona biriken kanşehvetinin peşinden gidebilmesi için, Boltanik Ovaları'nı sapasağlam geçmesine yetecek kadar altın mı verdin? Her ikisi de malum bir *alete* erişimi olan ikizlerden biri tarafından tanınmasının yüksek ihtimal olduğu ovalardan? *O* kavanozun kapağını açtıkları anda, onu boyun eğmek zorunda bırakmak için kusursuz bir fırsat. Ne hoş."

Kaan ayağa kalktı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve çatık kaşlarla bana baktı. Siyah ve kırmızı deriden binici giysisinin içinde babamızın daha iri, daha sert, daha ürkütücü bir kopyası gibiydi. Aynaya her bakışında bu durumdan nefret ettiğinden emindim.

"Onu ele geçirirlerse, öldük demektir, Kaan. Bu şehri kırmızıya boyamak ve el değmemiş zengin kantaşı rezervlerimize saldırmak için sınırlarımıza üşüşmelerinin ne kadar süreceğini sanıyorsun? Ödünç zamanla yaşıyoruz ve sen de bu *kahrolası* gerçeği biliyorsun."

"Bitti mi?"

Ellerimi kalçalarıma dayayıp bakışlarımı göğe çevirdim.

Neden bu kadar sakindi? Ele geçirmek, korumak ve büyütmek için büyük çaba harcadığı krallık muhtemelen lime lime edilecekti ve bunun tek nedeni Elluin kayasını Raeve'in üstüne bize durumu her açıdan değerlendirme fırsatı vermeden yuvarlamasıydı.

Bu bir felaketti.

"Evet, bitti," dedim kiralık ejderha kümesine dönmem gerektiğini fark ederek. Kızgınkursak binicilerine en azından ben Arithia'ya gidip Elluin'in günlüğüyle geri dönene kadar ortalıkta görünmemelerini tembihlemek için.

Tabii günlüğü bulabilirsem.

Raeve'in ovaları tek başına aşması mümkün değildi. Slátra gibi o da kavruluverirdi.

"Her şey plana uygun ilerlerse, Büyük Flört'ten önce platformların yükseltilmesine yardım etmeye dönmüş olurum."

Bakışlarım ona öyle hızlı çevirdim ki bir an başım döndü. "Miskunn otuz Aurora döngüsü sonra olacağını öngörmüştü..."

"Doğru."

"Yani *otuz aurora* döngüsü boyunca burada olmayacak mısın?"

"Burası büyük bir krallık, Veya. Yapılacak işler varken aylaklık edemem. Uzun süredir güneydeyim ve krallık kendi kendini yönetmiyor."

"Kulağa kaçmak için çok uygun bir bahane gibi geliyor."

Başını yana yatırıp gözlerini kıstı. "Bana adımlarımı dikkatli atmamı, yoksa onun kendini yakacağını söyledin. Bu benim adımlarımı dikkatli atma şeklim." Bakışları biraz yumuşadı. "Beni yakınında istemiyor. Ben sadece isteğine uyuyorum."

"Eline bir kese *altın* tutuşturmuşsun, Kaan. Muhtemelen çoktan yola çıkmıştır bile. Bize *karşı* kullanılması an meselesi."

"Ejderha kantaşı," diye düzeltince inledim. "Ayrıca yola falan çıkmadı. Kiralık ejderha kümesini pas geçip batı ucuna yöneldi."

Kalbim durdu ve yüzümdeki bütün kan çekildi. Gözlerimin arkasında ayaklanan duyguların eseri bir karıncalanma hissettim.

"Hâlâ orada," diye mırıldandım boğazıma oturan yumru yüzünden fısıldayarak.

Elluin.

Kaan başını bir kez salladı. "Bir yerlerde."

Yanağımdan süzülen bir damla yaşı sildim.

Kaan bakışlarını kaçırdı, parmaklarını dudaklarına götürdü ve yüksek sesle bir ıslık çaldı.

Rygun kemiklerimi zangırdatan gümbürtülü bir ses çıkararak nefes verdi ve hemen ardından devasa gövdesinin dar uyku alanından çıkmaya çalışırken çıkardığı sürtünme ve çatırtı sesleri duyuldu. Ejderha karanlığın içinden, köz gibi parlayan gözleriyle ve açılmış burun deliklerinden buharlar yükselerek, dünyayı titreten küçük adımlarla dışarı çıktı. Köşeli suratından kıvrılarak uzanan dişleri iri cüssesine ve yaşına ürkütücü bir övgü gibiydi.

Kaan çantasıyla üç mızrağı omzuna attı ve bölmesinden çıkan hayvana doğru ilerlerken durup bana ve yerde duran çantama baktı. "Sen nereye gidiyorsun, Veya?"

Eyvah.

"Şey, biliyorsun..." Geri çekildim ve çantayı yerden alıp omzuma astım. "Mutlaka hatırlıyorsundur, eskiden bir günlük tutardı."

"*Hayır.*"

"Off. Bu sözcükten beslendiğimi biliyor olmalısın," dedim gururla. "Ayrıca bunu sadece *senin* için yapmıyorum. Onun bana anlatamayacağı şeyleri öğrenmeliyim. Artık... tekrar *canlandığı* için, kafamı çok kurcalıyor."

"O zaman ben giderim."

Alaycı bir sesle güldüm. "Cadok krallığında elini kolunu sallayarak dolaşman konusunda rahat olabilir ama Tyroth değil. Ve senden nefret ediyor. Ben göze görünmemeyi başarabilirim. Sen yapamazsın."

Kaan bana arkasındaki karanlığın içinde duran hayvanınınkini aratmayan bir bakış attı. Başımın çaresine bakabileceğimi bilmesine rağmen, bana kendimi babamın *hiç hissettirmediği* kadar değerli hissettiren bir bakış.

Bir ara ona bunun için teşekkür etmeliydim.

"O bilezikten kurtulmuştun. Bana öyle söyledin."

"Yalan söyledim," dedim ifadesiz, net bir sesle.

Yalan söylememiştim. Bilezikten kurtulmuştum. Bu yüzden de gidip onu geri almam gerekecekti. Ama bunu Kaan'a söyleyecek değildim. Nereye attığımı öğrenirse sinirden atardamarı patlayabilirdi.

Gözleri kısıldı.

"Ah, bu arada ben de bir süre burada olmamayı planlıyorum. Yol üstünde birkaç *yerel lezzet* denerim diye düşündüm," dedim kaşlarımı oynatarak.

Göz temasını ânında kesti. "Bu konuda bir şey bilmek istemiyorum, almayayım."

Zaten bilmeyecekti ama konuşmayı kaşındıran bir pelerin gibi üstünden atmak istemesine ihtiyacım vardı. Birkaç iyi sevişme fırsatının peşine düşeceğim imasının ona yeterince itici geleceğini ve böylece—

Muhtemelen bunu onun rızası olmadan da yapacağımı ama benim canımı onunkinden çok yakacağını bildiği için, "*Peki,*" diye homurdandı.

Bu yönüne bayılıyordum.

Gülümsedim. "Sevgili ağabeyim, yoksa benim için endişeleniyor musun?"

"Babamın seni –kıpır kıpır, kanla kaplı ve ciyaklayan bir bebek olarak– kollarıma bıraktığı tünden beri."

Artık benden başka kimsesinin kalmadığını anladığı andan beri.

Bunu söylemesine gerek yoktu. Gözlerinden okunuyordu. Tek iyi ebeveynimiz beni bu dünyaya getirirken ölmüştü.

Hiç tanımadığım birinin yasını tutmak benim için güçtü ama annemi onun elinden alan kişi olmaktan nefret ediyordum. Babam öldüm mü, kaldım mı aldırmadığı için Kaan'ın beni büyütmek zorunda kalmasından.

Puşt.

"Keşke vurulacak başka bir kellesi daha olsaydı."

"Keşke üç tane olsaydı," diye homurdanarak karanlığın içine doğru yürüdü. Biraz sonra Rygun'ın eyerine tırmandığını duydum.

Ne demek istediğini anlamaya çalışarak çatık kaşlarla arkasından baktım.

"*Ah...*"

Siktir.

Kaan içini kemiren bir sırrı uzun süre içinde tutamazdı. Eninde sonunda babamın bir asır öncesinde kalan ve hayatının altüst olduğu o korkunç tün yaptığı o korkunç şeyi Elluin'e söylemek zorunda kalacaktı.

Elluin'in uyandığı zaman tüm ailesini zehirlenmiş olarak bulduğu o tün.

Kana susamanın başlangıcını yaşayan biriyseniz bu tür bir haber tüm görüşünüzü kırmızıya boyayabilirdi. İçinize sadece intikamın doyuracağı bir intikam açlığı ekebilirdi.

Kendini intikam şehvetine kaptırmış, vahşi arzularını doyurmayı başaramamış ve bir kene tarafından ısırılmış bir Kılıçtırpan

gibi kuduran periler görmüştüm. Kurtuluşun tek yolunun hızlı ve merhametli bir ölüm olduğu periler.

Babam çoktan *Kaan* tarafından öldürüldüğüne göre...

Rygun tüneğinden kayan bir dağ gibi ilerlerken elimde çantamla duvar dibine çekildim.

Taşla bütünleşmeye çalıştığım bu noktadan onu görememe rağmen Kaan'a, "Dikkatli ol," diye seslendim.

"Her zaman," diye kükrediğini duymamla, Rygun'ın platonun kenarından kendini bırakması bir oldu. Gördüğüm son şey, ejderhanın oyuktan sürünerek çıkan uzun kuyruğu oldu.

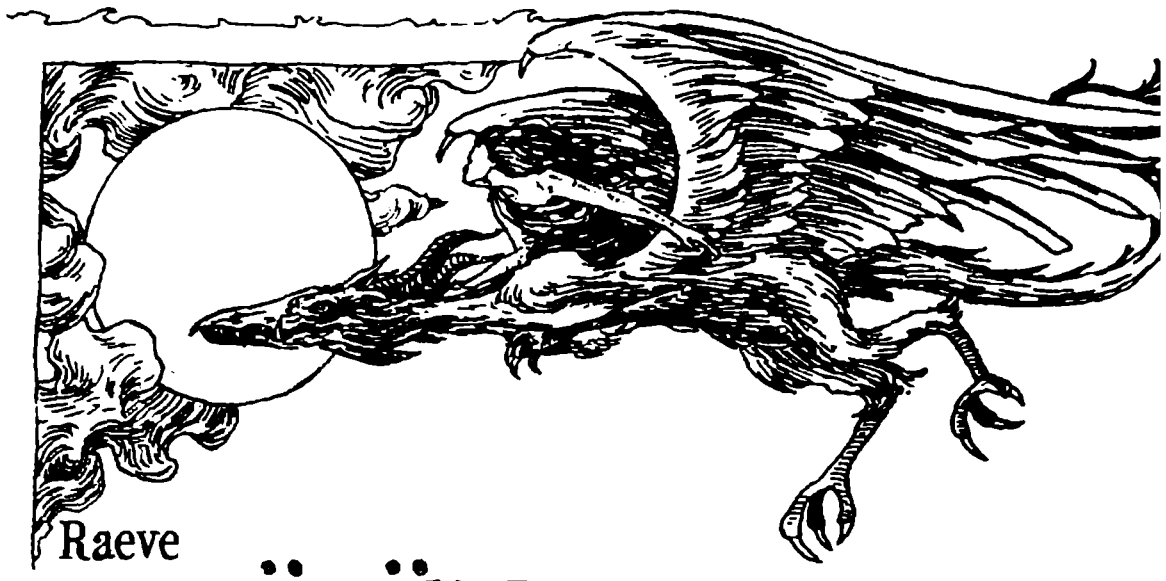

Raeve

59. BÖLÜM

Gümbürtülü ejderha kanat çırpışını duyunca kafamı hızla çevirdim ve Rygun'ı çizmelerinin yanına bağladığı bir mızrak demetiyle ve devasa kanatlarının arasına yerleşmiş Kaan'la doğuya doğru süzülürken gördüm.

Kalbim göğsümün içinde dörtnala toynak sesleri misali çarpmaya başladı.

Hırlayarak başlığımın kenarını kaldırdım ve başımı tekrar geri çevirdim. İri taşlar Loff'un kıyıyı usul usul okşayan dalgalarının eşliğinde gümbürdeyen adımlarımın altından kayar gibiydi.

Ölümü kovala, Elluin Raeve—

Kendimi tokatladım.

Sertçe.

Her şey tuhaf, boktan bir tesadüftü. Ya da belki de ben bayginken biri kafamla oynamıştı. Beynimin ipliklerini kurcalamıştı. Olmaması gereken yerlere düğümler atmıştı. Parçalarımı yanlış bir şekilde birleştirmişti.

Öyle olmalı.

Öyle olmak zorunda.

Karşıma ormanın içinden kıyıya uzanan ve Loff'un dalgalı derinliklerinde gözden kaybolan, güdük gövdesine kazınan birkaç ışıltılı koruyucu runik sembolün yanı sıra birkaç sözcüğün boyandığı kırmızı taş bir duvar çıktı:

TEHLİKE HEMEN GERİ DÖN KORKUNÇ BİR ÖLÜMDEN KAÇIN!

DİKKAT! BURADA BİR SÜKKÛN YAŞIYOR

Omuz silkerek duvarın üstünden atladım ve kendimi Kaan'ın yakıcı sözlerini zihnimde tekrar canlandırmaktan alıkoymak için ıslıkla sakinleştirici melodimi çalarak yürümeye devam ettim.

Çitin bu tarafında bir yerde yaşayan bir sükkûn gerçekten varsa, gerçekten çok şaşardım. İçlerinden birine yumruk atacak kadar yaklaşmış ve sağ kurtulmuş sayılı kişilerden biri olarak, hiçbir koruyucu runik sembolün onları uzak tutamayacağını çok iyi bilirdim. Çitin diğer tarafındaki beyinlere ulaşmak için o beyaz, zayıf bacaklarıyla çitin üstünden atlamaları bir saniye sürerdi.

Burada bir sükkûn gerçekten var olsa şehri uzun zaman önce mideye indirirdi, yani körfezin perilerin yaşamadığı bu sık ormanlık kısmı, keşfetmeyi kafaya koyduğum *başka* bir nedenden korunuyor olmalıydı.

Buna neden gereksinim duyduğumu bilmiyordum. Bu bende, burayı terk edip Rekk'i dünyanın öbür ucunda bile olsa – tercihen *buraya* ne kadar uzak olursa o kadar iyiydi– bulmaya gitmeden önce gidermem gereken bir kaşıntıydı.

Zirvenin sivri ve kayalık ucuna yaklaşırken kökleri kıyıyı çevreleyen kayalık çıkıntının derinlerine inen bir ağaç dikkatimi çekti. Bol budaklı ve boğum boğum dalları her yöne uzanıyordu. Defalarca dokunulmuş gibi diğerlerinden tuhaf bir şekilde daha pürüzsüz görünen boğumlardan biri duraksamama neden oldu.

Clode ezgili bir kıkırtıyla kulağımın yanından esip geçti ve ağacın bakıra çalan uzun yapraklarının etrafında dönerek dans eden bıçaklar gibi görünmelerine neden oldu.

Kaşlarımı çattım.

Biraz daha yaklaştım ve dikkatimi çeken boğuma dokunmak için elimi uzattım. Parmaklarım ortasından sivrilen küçük bir kapı tokmağına benzer çıkıntının üstünde dolaştı. Çıkıntıyı sıkıp hafifçe sağa sola sallayınca yerinden çıkarak altındaki küçük oyuğu açıkta bıraktı.

Hah.

Omzumun üstünden uyuyan şehre bir bakış attıktan sonra gökyüzüyle gezinti yoluna da baktım ve en fazla bir noktacık gibi göründüğüme karar verdim. Bana ait olmayan ağaç kütüklerini kurcalarken, saklayacak bir şeyim varmış gibi görünmemek için çabalamama gerek yoktu.

Kolumu oyuğun içinde uzattım ve elimi pürüzsüz iç duvarında dolaştırırken parmaklarım tıngırdayan sert bir şeye değdi. Kaşlarım biraz daha çatılarak soğuk yumruyu tutup oyuktan çıkardım—

Küçük taş oymayı avucumda tutarken kalbim *güm güm* atıyordu. Kaan'ın málmr'ının üç boyutlu bir kopyasıydı bu. Bir kürenin iki yarısı gibi birbirine sarılmış bir Aytüyü ve Kılıçtırpan.

Boğucu sıcağa rağmen tüylerim ürperdi.

Kaan'ın gözden kaybolduğu tarafa tekrar baktıktan sonra oyuğun tıpasını geri örttüm. Yuvarlak cismi avucumda daha sıkı kavrayarak dala tutundum ve kendimi kaya çıkıntısından yukarı çekip ormanın sık ve bitkilerin birbirine dolaştığı derinliklerine doğru ilerledim.

Yüzümün etrafında böcekler vızıldayarak aşağı sarkan sarmaşıkların ve kadifemsi yuvarlak yaprakların yanından geçerken ağaçların arasında işveli bir kıkırtı duyduğumdan emindim.

Gümbürtülü bir kovalamacanın yankısı.

Sesler hem vardı hem... *yoktu.* Sönmüş ve bir zamanlar kıpraşan alevinden geriye sadece bir duman kalmıştı âdeta.

Kaşlarımı çatarak çizmelerimin altında çıtırdayan zemin örtüsü üstünde, gerçekte orada olmayan ama bir şekilde zihnimde son derece net olan bir yol hissini takip ettim. Düşüncelerimin geri kalanından farklı renkte, ışıltılı ve içimi sıcacık bir beklentiyle dolduran kendine ait bir nabzı olan bir şey.

Alnımdaki ter damlalarını silerek sarp taşların yapraklı bir sarmaşıkla kaplı olduğu bir uçurum duvarının dibindeki bir açıklığa çıktım. Kafamı kaldırıp yukarı bakarken orada bir şey olduğu hissini üstümden atamıyordum.

Önemli... bir şey.

Kaan'ın özel bahçesindeki yapraklı duvarı nasıl araladığını hatırlayınca oymalı küçük yuvarlağı çantama koydum ve ellerimle sarmaşık dallarını iterek ileri doğru bir adım attım. Arkasında sadece taş bulunca huzursuzluğum arttı... Taş... Ve kahrolası *taştan* başka bir şey yoktu.

Deliriyor olabilir miydim?

Yaratıcılar, kesinlikle öyle geliyor bana.

Bir Kızgınkursak'ın sırtında, Rekk'i ölmeden önce nasıl mahvedeceğimin hayallerinin sarhoşluğu içinde Soluk'a doğru süzülüyor olmam gerekirken bir taş duvarı zorluyordum.

Duvarın önünde yana doğru bir adım attım ve kendi kendime söylenerek duvarı itmeye devam ettim. Nihayet ellerim duvarın içindeki bir boşluğa denk gelince yüreğim ağzıma geldi. Hızlı hızlı soluyarak yaprakları kenara ittim ve bana nahoş bir şekilde bir sükkûn ağını anımsatan birbirine dolanmış dallardan kendimi güçlükle de olsa kurtardım.

"Bak sen şu işe," diye mırıldanırken boğazımdan küçük bir kahkaha yükseldi.

Bak. Sen. Şu. İşe.

Kafamı sallayarak sağa baktım ve yetişkin bir erkeğin *ucu ucuna* sığabileceği yükseklikteki ve genişlikteki tünelde ilerlemeye başladım. Clode bir esintiyle kıkırdayıp zemini kaplayan ve attığım her adımda çizmelerimin etrafında dans eden kuru yaprakları hareketlendirerek yanımdan geçti.

Yukarıdan vuran donuk doğal ışığın aydınlattığı bir merdivene yönelirken, heyecan yüklü bir merak karnımın içinde minik bir tohumgüvesi sürüsü misali kanat çırpıyordu. Beş tam dönüşün ardından sağ tarafta bana yolumdan sapma seçeneğini sunan açık bir kemerli geçide ulaştım. O seçeneği değerlendirmeye karar verdim ve tepedeki bir gök deliğinin aydınlattığı küçük bir mağaraya adım atarken karnımda çırpılan kanat sayısı birkaç kat arttı. Duvarlar çiçek açmış bakır rengi sarmaşık yapraklarıyla kaplıydı.

Ve tavan.

Şehrin her yerinde karşıma çıkan o çarpıcı ve siyah çiçeklerden yüzlercesi havaya baş döndürücü bir tatlılık katıyordu ve onları görünce içimin ısındığını hissederek gülümsedim.

"Ne hoş."

Bana dağdaki o yamuk evdeki orta tezgâhı anımsatan, mağaranın taş yüzeyinden yetiştirilmişe benzeyen organik tezgâha doğru ilerdim ve elimi kalın bir toz tabakasıyla kaplı ham yüzeyinde dolaştırdım. Taş tezgâhın metal kapağını bir gıcırtı eşliğinde açtım ve bakımsızlıktan paslanmış, renksiz iç girintisine baktım. Parmaklarımı tezgâhın üstündeki duvardaki kancada asılı duran ikiz çömlek fincanların üstünde dolaştırdım.

İçimden birini alıp çantama atmak geçti. Bu fincanlarda bir şey içmek çok keyifli olurmuş gibi duruyordu. Kusursuz fincan bulmak zordur. Bulsanız da her zaman kırılırlar.

Asma yapraklarıyla kaplı büyük bir pencerenin altındaki duvardan biten bir masanın yanında durdum ve pencerenin çerçevesine kazınmış runik sembollere ve iki yanından sarkan eski püskü, lime lime olmuş perdelere baktım. Masanın altına iki sandalye itilmişti ve birinin deri minderi bir hayvan tarafından gagalanarak açılmış gibi görünüyordu. Kuştüyü dolu malzemesinin büyük kısmı boşaltılmış ve muhtemelen bir yerde bir yuvada kullanılmak üzere götürülmüştü.

Bunun neden içimi sızlattığından emin değildim. Bu duyguyu yok saymaya çalışarak ikiz deri sedirlerin yanından geçtim, duvardaki büyük rafa yaklaşınca orada bir mürekkep hokkası, eski bir divit ve bir tomar aktivasyon çizgileri önceden işaretlenmiş, katlanmaya hazır parşömen tarlakuşları buldum. Mürekkep hokkasının yanında duran deri ciltli ince defteri aldım ve tozunu üfleyip açınca sayfalarının boş olduğunu gördüm.

Tuhaf.

Yere çömeldim. Aşağıdaki rafta çoğu ejderhalardan oluşan bir küçük taş yaratık koleksiyonu vardı. Hepsi az önce çantama attığım cisimle aynı tarzda yontulmuştu. Yuvarlak objeyi çantamdan geri çıkardım ve kafamı sallayarak diğerlerinin arasına, sivri uçlu sarayın hemen yanına koydum.

Burası bir çiftin sevgilerinin yadigârlarıyla dolu bir evdi.

Buradan gitmeliyim.

Kapıya doğru yönelip merdivene geri dönmeye hazırlanırken Clode yukarı doğru kıvrılan bir esintiyle kulağımın dibinden geçti.

"*Geil. Geil asha.*"

Kalbim duracak gibi oldu.

Gel. Gel gör.

Benimle doğrudan konuşması sık yaşanan bir şey değildi. Biçim verilmiş, somut ve sağlam bir var oluşa yaklaşmak için fazla vahşi ve mesafeliydi.

Elimi uyluğumdaki hançerin üstüne koyup basamaklara doğru ilerledim. "*Halagh te aten de wetana, atan blatme de.*"

Bu kün ölürsem, suçlusu sensin.

Şans dokunuşları bir yana, Clode'un tehlike algısı da benim ondan kaçabilme becerim konusundaki algısı kadar çarpıktı. Aklımda beni Yeraltı Şehri'ne çektiği, sanırım hoşlanmaya başladığı genç bir hugginin karnını deşmek üzere olan serseri bir ecelteleğiyle beni yüz yüze getirdiği zaman canlandı. Hugginler fazlasıyla tapılası olduğu için şaşırtıcı değildi.

Henüz Clode'u telkin yoluyla ciğer patlatmaya ikna etme sanatında ustalaşmadığım için, hayatta kalmamı hızlı bir manevrayla bir çöp bacasından aşağı kaymama ve yarım künü orada kucağımda top gibi kıvrılmış bir hugginle geçirmeme borçluydum.

Hayvan zerre etkilenmiş görünmüyordu.

Huggin bıyıkları titreşerek ve tırnaklarını dişleyerek hiç kırpılmıyor gibi görünen iri ve yanardöner gözleriyle bana bakarken, kadife çapulcunun inine düşmemek için verdiğim çaba yüzünden kaslarım titremeye başlamıştı. Ecelteleği bacayı tırmalamayı bırakıp uzaklaşana kadar orada kaldım.

Bacanın giriş kısmında dikenli ağzını açıp kapatışı ve kan arayan pembe dilinin dışarı sarkışı hafızamdan hiçbir zaman silinmeyecekti.

Beni baştan aşağı sarsan bir titremeyle, bu gibi durumlarda daha güvenilir olduğuna karar vererek kendimi Bulder'ın şarkısına açtım ama duyduğum tek ses içimi sıcacık ve ağır bir huzur hissiyle dolduran alçak bir mırıltı oldu.

Hoşnutlukla dolduran.

Slátra'nın mezarında çıkardığı sese çok benzer bir sesti.

Kaşlarımı çatarak bir başka dönen merdivenden aşağı indim ve sonunda kendimi tepedeki bir gök deliğinden içeri süzülüp

detayları gözler önüne seren bir ışıkla aydınlanan rahat görünüşlü bir odada buldum.

Yüreğim ağzımda duraksadım. Elim hançerin kabzasından kaydı.

Burası bana Kaan'ın parçalarını birleştirdiği ayın durduğu mağarayı hatırlatmıştı. Burada da duvarlar Aytüyü ve Kılıçtırpanların tutkulu bir kapışmasını canlandıran kabartmalarla kaplıydı.

Ama burada ay yoktu.

Üstü yer yer yırtılmasına şaşılmayacak incelikte beyaz çarşaflarla kaplı, duvara yaslanmış kocaman yuvarlak bir yatak vardı. Şiltenin kendisinde açılan yırtıklardan etrafa Clode'un kıkırdayan ezgisiyle dans eden kuştüyleri saçılmıştı. Ezgi benim buz tutmuş gölümün derinliklerinden yükselir gibi gelen başka bir kıkırtıda yankı buluyordu...

Beynimde bir görüntü canlandı. Kalbimde.

Ruhumda—

Ben, çıplak bir hâlde bu şiltenin üstünde emekliyorum.

Gülüyorum.

Sırtüstü dönüp yatağın ayakucunda gömleğinden soyunan bir erkeğe bakarak bacaklarımı aralıyor ve çaresizlikle ve arzuyla kendime dokunuyorum.

İhtiyaçla.

Terle kaplı vücudunu görünce boğazımdan bir inilti yükseliyor ve gözlerimi kapıyorum. Hiç doymayan bir açlığı yatıştırma çabasıyla parmaklarımı içime daldırıyorum.

O söz konusu olduğunda, asla doymayacak bir açlığı.

Şilte ağırlığıyla bel veriyor ve heybetli varlığı tenimi elektriklendirerek, kalbimin kan pompalama hızını artırarak üstüme yaklaşıyor.

Arkaya eğdiğim boynumun uzantısına bir öpücük konduruyor. Dişleri kulağımın altını vücuduma ürpertiler saçan ve beni neredeyse parmak uçlarıma kadar çözen minik bir ısırışla okşuyor.

Dudakları kulak mememe yaklaşırken boğuk sesi içime akıyor.

"Ne istiyorsun, Elluin?"

"Seni." Başımı çevirip gözlerimi açıyorum. Kaan'ın köz gibi yanan gözlerinde kaybolurken yanaklarım bir gülümsemeyle hareketleniyor. "Sonsuza dek."

Zihnimdeki görüntü beni serbest bırakınca dizlerimin bağı çözüldü. Bir kuştüyü yığının arasında yere düştüm ve gelmek bilmeyen bir nefesi bulmak için çabalayarak, pençe gibi bükülmüş ellerimi göğsüme kaldırdım. O panjurları açtığım andan beri bu noktaya neden bu kadar çekildiğimi ruh ezici bir kesinlikle anlamanın ağırlığıydı bu.

Burası bir *başkasının* sevgisinin yadigârı değildi.

Bizimdi.

Günlük

Elluin Newán
Yaş: 18 Safha
Taştan Sonra 5.000.039. Safha

Bu kün Kaan tanıdığım bir şarkı çaldı. Annemle babamın hastalandığım zaman bana söyledikleri şarkıyı.

Sözcükler Haedeon'u Netheryn'den geri getirdiğimden beri dökebildiğim ilk gözyaşlarının arasında boğulana kadar ben de eşlik ettim ona. Yaşlar yumuşak bir kar yağışı gibi değil, camları döven bir sağanak gibi dökülüyordu.

Annem ve babam için ağladım. Haedeon ve Allume için.

Slátra için ağladım.

Benden alınan şeyler ve kullanamama izin verilmeyen ses için ağladım.

Kaan'ın çalmayı bıraktığını, beni kucaklayıp nefesimi kesecek kadar sıkı sarılarak göğsüne bastırana kadar anlamadım. Güçlü vücudu hıçkırıklarımı âdeta emiyordu.

Bu bana annem karda ağlarken babamın onu kucaklayışım hatırlattı. Onu içeriye aydınlık ve sıcak odalarına taşımasını...

Nedense bu beni daha çok ağlattı.

Kaan

61. BÖLÜM

Bu köyün günün erken saatlerinde bir savaş alanı olduğunun göz önüne seren ağır dumanın pusu, önünü kapattığı güneşin pembe bir leke gibi görünmesine neden oluyordu.

Bu köy artık bir mezarlığı dönüşmüştü.

Çukura sürüklenecek yanık bir kolk cesedinin etrafından dolaşırken boğazımı temizledim.

Bir kısmına son birkaç saatte yeniden şekil verilse de etrafları hâlâ cam kırıklarıyla kaplı taş evlerin arasında ilerlerken Şef Thron da yanımdaydı. Diğerleri taşa üflenen ejderhaalevi yüzünden kararmıştı ve pencere camları yere akmıştı.

Taşlamış bir hâlde.

Yaprakları kurumuş ya da yanmış ve kökleri yaşanan arbedeyle havaya kalkmış toprak parçalarına tutunmaya devam eden devrilmiş ağaçlar ölü bedenler gibi yolun üstünde yatıyordu. İnsanlar uzun bronz baltalarla gövdeleri parçalıyor ve ateş yakarken ya da başka bir şekilde kullanılabilecek küçük parçalara ayırıyorlardı.

"Kaybımız büyük," dedi Thron boğuk ve tatsız bir sesle. "Ama siz imdadımıza yetişmeseydiniz çok daha fazlasını kaybederdik."

Ejderhasını öldürmeseydim.

Homurdandım ve ezilmiş ginku meyvesi yığınının üstünden atladım. Parlak sarı renkli meyveler güneşin sert ışınları altında kararmaya yüz tutmuştu. İçimdeki his gibi ekşimeye başlamış olmalıydılar.

Çoğu, ben Blóm'u göğe geri çekmeyi başarmadan önce yaşanan kargaşa sırasında topraktan sökülen mahsullerle kaplı açık tarlaların içine doğru yürüdük. Ben onu Rambek köyüne fon oluşturan ve çömelir vaziyetteki canavarları anımsatan inişli çıkışlı tepelere doğru çekmeden önce.

İşi burada da bitirebilirdim ama göğe yükselemeyeceği çok açık olduğu için ona kıvrılıp yatabileceği mahrem bir yer sunmak istemiştim.

Oysa o kıvrılmayı bile başaramadı. Taşlaşmadı.

Sadece öldü ve zamanla yattığı yerde çürümeye terk edildi.

O görüntüyü zihnimden kazımaya çalışarak boğazımı temizlerken bakışlarım bir zamanlar uzun ve güçlü dururken şimdi harabeye dönmüş kil siloya çevrildi. Bir safhalık tahıl kavruk zemine saçılmış ve canavarın ölümünün hemen ardından yağan sağanak yağmurda ıslanmıştı. Rayne, Rygun'ın uluyan rüzgârla yarışan acı dolu bir feryat eşliğinde bir kanalın dibine taşıdığı ihtişamlı Kılıçtırpan'ın kaybı için gözyaşı dökmüştü sanki.

Yer de tıpkı benim kahrolası kemiklerim gibi zangırdamıştı.

Ciğerlerimi ölüm, duman ve çaresizlik kokan ağır havayla doldurdum. "Yakındaki limana tahıl varilleri sevk ettireceğim," dedim tarlalarda dolaşan ve korma yapraklarının tepesinden neredeyse olgunlaşmış kafaları koparıp el arabalarında biriktiren köy halkına bakarak. Kurtarabildikleri kadarını kurtarma derdindeydiler. "Mahsullerinizi yeniden canlandırana kadar halkı ayakta tutacak miktarda dayanıklı erzakla birlikte."

Thron yüzünü bana çevirdi ve elini geniş göğsüne bastırarak başını eğdi. "Teşekkürler, Majesteleri."

"Elbette."

Kafasını kaldırdığı zaman koyu kahverengi gözlerinden kaybın ağırlığı okunuyordu. "Ve daha kişisel bir konuda, size Blóm'un hayatını sonlandırdığınız için de teşekkür ederim." Elini yüzünün alt yarısına uzattı ve örgülerini birkaç kırmızı boncuğun süslediği siyah sakallarını düzelterek devam etti. "Net bir vuruş açısı yakalasaydık bile, öldürülmesini emredebileceğimden çok emin değilim..."

"Anlıyorum," dedim elimi omzuna koyarak. "Safhalardır yoldaşın oldu."

Thron boğazını temizledi ve arkamda kalan uçsuz bucaksız kolk çayırlarına doğru baktı. "Sağ kolunuz geliyor. Sizi onunla baş başa bırakayım ama lütfen gitmeden önce soframızı onurlandırın."

Onu başımı hafifçe eğerek selamladıktan sonra silonun enkazına doğru uzaklaşmasını izledim.

Bakışlarım bir daha asla aynı görünmeyeceklerinden emin olduğum tepelere çevrilirken, "Sikeyim," diye mırıldandım. Eskiden tablo gibi bir manzarayken şimdi kahrolası birer mezar taşına benziyorlardı.

Kafamı sallayarak döndüm ve tamamen tamir edilmiş gibi görünen, konuşarak tekrar şekle sokulmuş taş çitin yanındaki Grihm'i gördüm. Geldiğimizde sürü dağılmış, çoğu şehrin üstüne akan ejderhaaleviyle telef olmuştu. Sokaklar şişmiş hayvan leşleriyle doluydu.

Sürüden sağ kalanlar şimdi çalı öbeklerinin etrafında otlanıyor, uzun dillerini doladıkları kaskatı ince dalları ağızlarına çekiyordu. Daha genç olanlar etrafta zıplıyor ve kafalarını dolu memelere uzatıp güdük kuyruklarını hızla sallayarak kana kana süt içiyorlardı.

Solgun renkli patikadan aşağıya yürüdüm ve kollarımı taşın üstüne uzatarak Grihm'in yanındaki çite yaslandım. Bir süre hiç konuşmadan sürünün iri, etli ayakları bir kül ve çamur karışımına bulanarak alevlerin silip süpürmediği az miktardaki bitki kalıntısında otlamasını izledik.

"Aklında bir şey mi var, Grihm?"

Kullanılmamaktan paslanmış sesiyle konuşmadan önce çalışıp çalışmayacağını yoklar gibi boğazını temizledi. "Gitmek için izin rica ediyorum."

Ona yan gözle baktım ve yer yer küle bulanmış beyaz saçlarını ve çizmelerinin tabanlarını da kaplayan turuncu toprağın bulaştığı deri giysilerini süzdüm.

"Ne için?"

Gözlerini karşıdan ayırmadı. "Büyük Gümüş Kılıçtırpan'ın üç yumurta yumurtladığı söyleniyor."

Kalbim duracak gibi oldu ve bu yeni bilgiyle iliklerime kadar ürperdim. "Gondragh'a gidip Büyük Gümüş Kılıçtırpan'ın yuvasını yağmalamak mı istiyorsun?"

Başını tek bir kez sallayıp onayladı.

Düşüncelerimi baş edilebilir bir düzene sokmaya çalışırken bir süre yüzünün yan tarafına bakakaldım.

Çabam başarısızlıkla sonuçlandı.

Bu yüzden konuya sert gerçeklerden girmeye karar verdim.

"Safhalar önce pullarından birini çaldım. Az kalsın kolumu koparacaktı. *Bir pul* için."

Kafasını çevirince yüzüne düşen beyaz saç tutamının arasından açık mavi gözlerini kısmen de olsa gördüm.

Sessizliğini korudu.

Kafamı salladım ve hafifçe gülerek elimi sakalıma götürdüm. "Kahretsin, Grihm."

"Inkah'nın yerini doldurmak gibi bir arzum yok ama mezarına bağlı kalmak beni çok yıprattı."

Şaşkınlığımı ele vermemek için kendimi zor tuttum.

Grihm'i birden fazla duygusal sözcüğü tek cümlede birleştirdiğini daha önce hiç duymamıştım ve konuştuğu tek kişinin ben olduğumdan neredeyse emindim. Elini açmaya hazır olduğu zaman *Skripi* bile demezdi. Ateşdutu likörü sipariş edermiş gibi kahrolası masaya iki parmağını vururdu.

Inkah'ya ne olduğunu bana hiç anlatmamıştı ve ben de hiçbir zaman sormayacaktım. Sonsuza dek zonklayacak acı damarlarıyla dolu olduğunu bilecek kadar haberdardım geçmişinden.

"Bu kararını diğerleriyle de paylaştın mı?"

Kafasını hayır der gibi salladı.

Elbette paylaşmadın.

O ve Veya aynı kumaştan biçilmişlerdi. Sonsuza dek birbirlerinin etrafında sessizce dans etmeyi sürdüreceklerinden neredeyse emindim.

"Ve orada ölürsen, herhangi bir pişmanlığın olacak mı?"

"Belki," dedi omuz silkerek. "Ama zaten ölü olacağım."

Doğru.

İç geçirerek yüzümü tekrar ovaladım. Eyer çantalarının büyüklüğü beni şaşırtmıştı. Taşlar şimdi yerine oturmuştu. Gondragh'a gitmek için hazırlıklı olmak gerekirdi.

Demek ki bunu bir süredir planlıyordu.

Göğsüme bir ağırlık çöktü, başımı eğdim ve sonra yavaşça sallayarak duvardan doğruldum. "Seni oraya götürüp kuluçka kulübesinin yakınına bırakırım," dedim bakışlarını üstümde hissederek köye doğru yürürken. "Muhtemelen sefil kıçını son görüşüm olacağı için, en azından bu kadarını yapayım."

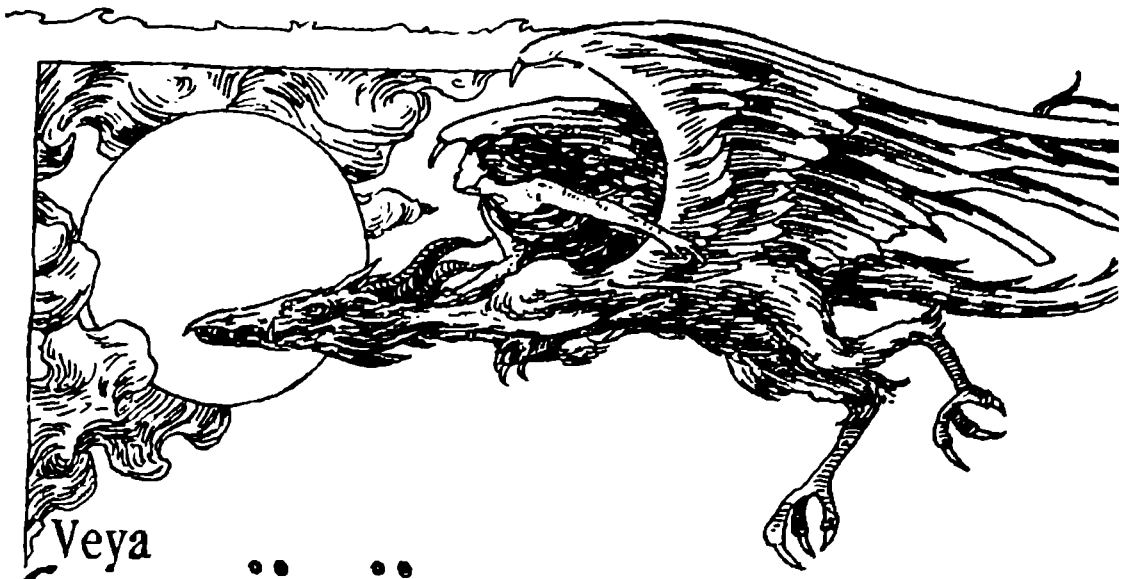

Veya

62. BÖLÜM

Uğuldayan rüzgâr burnumun ucunu neredeyse tamamen uyuşturmuştu.

Hava ve yer arasında, Zekhi'nin kanadının altında ya da güneşten ısınmış kayaların dibinde uyuyarak, medeniyetten kaçınmak için elimizden geleni yaparak tam sekiz aurora döngüsü geçirmiştik. Güneş gücünü kaybedene ve Soluk bizi karı ve dinmek bilmeyen rüzgârıyla yutana kadar her şey hoştu.

Şimdiden ev hasreti çekmeye başlamıştım.

Zekhi'nin de içine kıvrılmadan önce, üflediği alevle duvarlarını neredeyse eritecek kadar ısıttığı yabancı kümes oyuğunda yatarken aynı hisleri taşıdığından emindim. Ben dönene kadar ısınmaya çalışacaktı.

Sert bir rüzgâr daha esti ve Noeve'in arabasını çeken kolk kabarık tüylü kalçalarına kadar titrediyse de Künler Yolu'nda soluğuyla havaya, kıvrık boynuzlarına dolanan beyaz buharlar üfleyerek, temposunu düşürmeden ilerlemeye devam etti.

Başımı yan taraftan uzatıp sol tarafımızda kalan sarp uçuruma baktım ve dibinin hâlâ sahte bir güvenlik hissi uyandıran bir sis bulutuyla kaplı olduğunu gördüm.

Hem de nasıl *sahteydi*.

Duvarın bu tarafına sissiz döngülerde çok yolculuk etmiştim. O kadar yüksekteydik ki uçurum dipsiz görünürdü. Açık renkli, aysız bir göğe düşmek gibi.

Yeni bir esinti pelerinimin başlığından içeri bir kar serpintisi doldurdu ve araba Yol'un diğer tarafındaki bir o kadar sert uçuruma doğru yalpaladı. Kalbim yerinden oynadı ve can havliyle arabanın kenarını sıktım. Nedenini bilmiyordum ama bu şey yoldan çıkarsa hepimizin işi biterdi. Arabanın da.

Boğazımı temizledim ve kucağıma biriken karı silkelemekle oyalanmaya çalıştım. "Bu seferki fenaydı."

Noeve yanımda bunu defalarca yaptığı için kendini yenilmez sayan yaşlı bir kocakarının manyakça neşesiyle kıkırdadı. Onun gerçekten yenilmez olduğunu umuyordum ben de.

Zekice ve kahramanca bir şey yaparken ölmek niyetindeydim. Makûs talihimin kollarına serbest düşüşle koşarak değil.

"Gelmeye gelmeye körelmişsin," dedi Noeve safhalardır yuttuğu duman yüzünden boğuklaşmış bir sesle. "Böyle bir sarsıntının tüylerini kabarttığını hiç hatırlamıyorum."

Yan gözle periye baktım. Başının tepesinde sararak topuz yaptığı gri saçları hak etmek için belki bin safha yaşında olması gereken, kısa boylu, tıknaz bir kadındı. Gerçi ona yaşını hiç sormamıştım.

Kabalık olur gibi gelmişti.

"Nasıl oluyor da üşümüyorsun?" dedim. Tek süsü belinin etrafında düğümlenen ve ucu yere kadar sarkan yama işi tüylü bir kemer olan gri tuniğini ve pantolonunu süzüyordum bir yandan. Kemer geçmiş dönemlerdeki en sevdiği hayvanların derilerinden yapılmıştı.

Ya da en azından bana bir keresinde öyle söylemişti.

Gevşek bir şekilde çıplak ellerinin arasında tuttuğu dizginlerle bana tek kaşını kaldırarak baktı.

"Seni hiç pelerin giyerken görmedim," diye devam ettim. "Hava nasıl olursa olsun. Nasıl donup ölmediğini aklım almıyor."

Dilini şaklattı. "Künlerin Yolu'nun doğusunda yaşamak için çok dayanıklı olmak gerek, hayatım. Hele böyle zamanlarda. Burasının hainlerin ve birkaç tahtası eksik kişilerin uğrak yeri olduğunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Soğuk, gördüğüm bazı boktan şeylerin yanında konforlu bir minder gibi kalır."

Bundan hiç şüphem yoktu ve benim de oraya gitmekten özellikle keyif aldığımı söyleyemezdim. Ama Hun'un kümesine iniş yapmam çok da sevgili olmayan ağabeyime gelişimi aleni bir şekilde haber vermek anlamına gelirdi. Doğudaki eski ve terk edilmiş kümeslerden birini kullanmak her zaman en güvenli seçenek olmuştu çünkü Cadok'la karşılaşmayı bizzat kışkırtmak yerine çok dik bir uçurumdan düşme riskini almayı yeğlerdim.

En azından onunla bir dövüş ringinde karşılaşma ve kellesini uçurma şansı bulana kadar.

Biraz ileriden, loş ışığın içinden bir çan sesi duyuldu. Noeve ayaklarının dibindeki bir bölmeden kendi çanını aldı ve dar Yol'a çıkmak için bekleyen her kimse, ona yolun dolu olduğunu haber vermek için çanını birkaç kez salladı. Yol'a girmek için önce bizim geçmemizi beklemeleri gerektiğini duyurmak için.

Kürk astarlı pelerinime daha sıkı sarındım.

"Yol'un bu saatte daha sakin olacağını sanırdım."

"Çoğu zaman başkaları da aynı fikre kapılıyor," dedi Noeve. "Görülmekten çekiniyorsan, arka tarafa geçebilirsin."

Arkama döndüm, derin ahşap kasanın üstünü örten deri kapağı kaldırdım ve gıdaklayarak yerdeki yemleri gagalayan goggin kuşu sürüsünü gördüm. Biri kabarık tüylü kıçını kaldırdı ve beyaz zemini kalın bir beyaz izle boyadı.

İğrenç.

"Sanırım tercihimi risk almaktan yana kullanacağım," diye mırıldanarak deri kapağı geri kapadım. Noeve'in şıngırtılı kahkahası karşısında gülümsememek imkânsızdı. "Çok kötüsün ya."

"Beni özlemişsin."

"Özledim gerçekten," dedim araba ıslık çalarak yanımızdan geçen sert rüzgârla bir kez daha sarsılırken. Kolk bizi uçurumdan aşağı düşürmek yerine kafasını kaldırıp göğe doğru kişnedi.

Noeve'in Yol kolklarıyla diğer perilerinki arasındaki fark buydu. Onunkiler *gerçek anlamda* büyülüydü. Ölüm ihtimali daha düşüktü. Kadının fazlasıyla derin ceplerini alabildiğince kantaşıyla doldurmama değiyordu.

Hayvanlarından kemer yapmasına şaşmamalıydı.

"Sen arabamı onurlandırmayalı uzun zaman oldu, hayatım. Beni artık sevmediğini düşünmeye başlamıştım."

"Asla. Sadece duvardan ve sözüm meclisten dışarı, çoğu sakininden hoşlanmadığıma karar verdim," dedim kadının omzunu omzumla hafifçe dürterek. "Sırf seni kızdırdı diye bir periyi ejderhalara yem etme fikri beni sinir ediyor."

Noeve, "Sana tamamen katılıyorum," diye mırıldandı ve arabaya ağır bir sessizlik çöktü.

Bu renkli krallığın heybetinin doruk noktasında olduğu geçmiş zamanları düşündüğünden hiç şüphem yoktu. Ta ki Cadok kokusunu her tarafa yayana ve burayı bir kışlaya çevirene kadar.

"Kraliçe adına perileri şehirden gizlice kaçırdığını duydum?" dedim kalan son birkaç kuru et çubuğumdan birini cebimden çıkarıp dişlemeye başlarken.

"Bir idamı durdurmaya çalıştığından beri hiç olmadı."

Gözleri büyüdü. "Gerçekten mi?"

Noeve başıyla onayladı. "Sanıyorum *Majesteleri Bok Lekesi*'nin kulağına gitti. Af buyur," diye ekledi bana hızlı bir bakış atarak. "Akraban olduğunu biliyorum."

"Bu beni kafasını gövdesinden ayırmaktan alıkoymayacak," diye mırıldandım.

Noeve kıkırdadı ve toparlanmak için bir süre bekledikten sonra konuşmasını sürdürdü. "Her neyse, o zamandan beri Kraliçe'den hiç haber almadım. Lonca'nın bir hükmüne herkesin gözü önünde muhalefet etmesi eşini nahoş bir duruma düşürmüş olmalı. *Hele* o hüküm *Fíur du Ath*'in bir mensubunun aleyhineyken," dedi kaşlarını oynatarak.

"İlginç..."

Çok.

"Hı hı..."

Etten bir parça ısırıp çiğnemeye başladım. Tuzlanmış et açlığımı giderse de inanılmaz derecede susamama neden oluyordu. Ne yazık ki varış noktamıza geldiğimizde, beni sadece bulanık bir su bekliyor olacaktı. Ve muhtemelen beni yiyecek biriyle bir buluşma.

Noeve iki dizgini birden tek eline aldı ve pantolonunun cebinden çıkardığı deri bir ruloyu açtı. İçinden bir duman çubuğu alıp bana doğru salladı.

"Bıraktığını sanıyordum," dedim ateş kutumu çıkarmak için cebime uzanırken. Daha doğrusu, künün birinde ihtiyacım olacağını düşünerek çocukken *Kaan'dan* çaldığım ateş kutusunu. Belki de dileyerek demek daha doğru olurdu.

Umarak.

Ziyan olan umutlar.

"O koltuğa son oturuşundan beri en az otuz defa. Ama sonunda bayağı keyif aldığıma karar verdim."

Gülümseyerek element kutusunun metal kapağını kaldırdım ve dans eden alevi kadının ölüm çubuğunun ucuna tuttum. Noeve bir nefes çekti ve sis bulutunun arasına karışan tatlı bir duman üfledi. Bense gıcırdayan arabamızın ezgisi eşliğinde et çubuğumu kemirmeyi sürdürdüm.

"Neden buradasın, Veya?" diye sordu Noeve çubuğundan bir nefes çekerek.

"Hun'da önemli bir şey bıraktım," dedim dişimin arasma sıkışan et parçasını çıkarmak için eldivenimden soyunurken.

"Ne kadar zaman önce?"

Kafamın içindeki *boşluktan* hemen sonraki o ânı düşündüm. Aynı anda hem boş hem de anlaşılmayacak kadar ağır gelen o siyah bulanıklıktan. "Yüz safhayı geçmiştir."

"Ahh," dedi duman çubuğundan derin bir nefes daha çekip bir sonraki nefesimi içtiği ot her neyse onun aşırı tatlı kalıntısına boyayacak dumanı üflerken. "Peki, bu şeyi... nerede bıraktın?"

"Bir çöp bacasından aşağı attım."

Eldivenimi geri taktım ve kollarımı göğsümde kavuşturarak soğuk ahşap koltuğa iyice gömüldüm. Kıçım için daha rahat bir pozisyon bulmak için kıpırdanırken kaşlarım çatıktı.

Noeve'in bu geçişler için aldığı ücret düşünüldüğünde koltuklarında hâlâ minder olmaması şaşırtıcıydı. Bir dahaki sefere yanıma Dhomm'dan ayrıldığımdan beri yüzlerine bile bakmadığım iki gereksiz çatal yerine bir minder alacaktım.

Yanımdaki koltuğa çöken sessizliği birden fark ederek o tarafa, Noeve'in iri gri gözlerine baktım. İki parmağının arasına kıstırdığı duman çubuğunun ucunda bir sonraki esintiyle dağılmayı bekleyen bir kül öbeği bekliyordu.

"Sorun nedir?"

"Hun'daki çöp bacalarının dibinde bir *kadife çapulcu* yaşıyor, Veya."

"Ah, şu mesele." Bir et parçası daha çıkarmak için elimi tekrar cebime attım ve kemirmeye daha kalın tarafından başlamak için iki ucunu da inceledim. "Talihsiz bir durum desene."

"Herhalde niyetin oraya inip onunla—"

"Yüzleşmek mi? Elbette öyle. Başka türlü o lanet şeyi nasıl geri alabilirim?" diye söylendim dolu ağzımla. "Mücevher saplantısı var, değil mi?"

"Duyduğum kadarıyla, evet..."

"Harika," dedim yutkunarak. Büyük bir ısırık daha aldım.

Bileziğimi yemediğini umuyordum çünkü aksi takdirde her şey boşuna olacaktı. Özellikle de uzun safhalar önce aptallık ederek kurtulmaya karar verdiğim ve lanetli bir biblo gibi bacadan aşağı fırlattığım *bu* mücevher parçası olmadan Elluin'in günlüğünü bulma şansım olmadığı için. Zihnimde otuz aurora döngüsü büyüklüğünde bir boşluk olmasıyla bir alakası olduğundan emindim.

O zaman iyi bir fikir gibi gelmişti. Şimdiyse onunla şatafatlı ve kahramanca bir şey yapmayı başaramadan hayatıma mal olabilirdi.

"Ücreti gidiş dönüş ödedin," dedi Noeve. Omuz silktim.

"Ölürsem üstü sende kalsın." Ağzımı biraz daha kuru etle doldururken daha rahat bir pozisyon bulmak için tekrar kıpırdandım. "Belki de kahrolası bir minder kaplamasına yatırım yapmak için kullanırsın."

Günlük

Elluin Neván

Yaş: 18 Safha

Taştan Sonra 5.000.039. Safha

Onu son görüşümün üstünden yedi tün geçti. Annemle babamın şarkısını çalmasını dinlediğimden, savaştan yorgun düşmüş bir asker gibi kalkanımı düşürüp kollarının arasında uzun uzun ağladıktan sonra uykuya daldığımdan ve Slátra'nın kuyruğuyla sarılmış bir hâlde uyandığımdan beri. Her tün kapıda, duvara fırlatmak istediğim, taştan yontulmuş küçük acıma ejderhalarının eşlik ettiği taze bir yemek tepsisi bulsam da şarkı yoktu.

O yoktu.

Köşeyi dönüp koridoru her boş buluşumda üstüme yumruklarıma güç yaptığım yeni bir aşağılanma tuğlasının ağırlığı çöküyordu.

Tekmelerime.

Veya ilerleme kaydettiğimi söylüyor. Kendimi bu duygudan hırpalayarak kurtarma çabamın karşılığı bu olacaksa, varsın öyle olsun.

Veya

64. BÖLÜM

Daha sessiz olan bir rüzgâr tünellerinden birine sığınıp kafamı duvardaki delikten uzatıp aşağıdaki çöp bacasına baktım. Çapulcunun ininden yükselen ekşi pis koku karşısında yüzüm buruştu.

İç geçirerek kafamı geri çektim ve omzumun etrafında bağlı duran bir ipi çözüp büyük metal kancayı bacanın ağzına tutturdum. Nahoş düzeyde tanış olmak üzere olduğum çöp yığınının üstünü sıyıracak kadar uzun olduğunu umarak ipi delikten aşağı attım.

"Veya, bak ne diyeceğim," diye mırıldandım kendi kendime. "Muhteşemsin ama bu sefer başını gerçekten boka soktun."

Gelecekte daha iyi kararlar almak niyetindeydim. Tercihen kendimi Hun'un çöp bacalarından birinde, besin zincirinin en tepesine yakın bir yerde takılan bir yaratıkla sohbet etmek üzere bulmama neden olmayacak türden kararlar.

Bir kez daha iç geçirerek ipe deneme amaçlı asıldım, sonra kendimi ayaklarım önden gidecek şekilde delikten içeri bırakıp uzun bacadan aşağıdan yayılan mavi parlaklığa doğru yavaş yavaş inmeye başladım. Isınan hava ekşimiş, çürümüş şeylerin pis kokusuyla ağırlaşırken dilimin altında bir seğirme hissettim.

Deri giysilerimin üstüne kusarsam çapulcu beni ciddiye almaz.

Boğazımdan yükselen safrayı geri yutup bastırma çabasıyla başımı arkaya yatırdım.

Bir dahaki sefere hayat üstüme sihirli bir bilezik attığı zaman onu mücevher kutuma kaldıracaktım.

Kutu her neredeyse artık.

Açıklığa ulaşınca kendimi bir nebze daha aşağı ittim ve leş gibi kokan bir çöp yığınının üstünde havada asılı kaldım.

"Siktir," diye mırıldanarak kocaman açılmış gözlerimi büyük mağaranın içinde dolaştırdım. Parçalanmış sarkıtlarla kaplı tavana baktım. Gittikçe incelen uçlarında tavanı bir ağ gibi saran ve Hun'un çöplüğünü mavi bir ışıkla boyayan uzun, mavi ipler sarkıyordu. Çöp dağlarını.

Her şeyin hayli düzenli yığınlara ayrıldığını görünce, ilgi ve merakla kaşımı kaldırdım: eski koltuklar, giysiler, ayakkabılar, tabaklar, camlar—

Her şey vardı.

Bu çapulcu benim uyku odamda harikalar yaratabilir aslında.

Dikkatim uzaktaki ışıltılı bir yığına çevrildi. Parıldayan parçalardan oluşan bir yığın.

Belki de çapulcuyla yüzleşmeme bile gerek kalmayacaktı. Ömrümün geri kalanını o yığını elden geçirmeye harcamam yeterli olacaktı. Sessizce. İhtiyaçlarımı çöplerden gidererek.

İç geçirdim.

Baştan sona kusurlu bir plan yaptım ve beni berbat bir ölüm bekliyor.

Yukarıdan sert bir *pat* sesi duydum ve bir şeyin üstümdeki bacadan aşağı inmekte olduğunu ürpertiyle fark ederek yukarı baktım. Çoğu zaman kullanılmayan, kendi hâline *terk edilmiş* bir bacadan. Tün ortası.

Muhtemelen bir ceset geliyordu.

İnleyerek ipi elimden bıraktım ve çöp yığınına doğru düşüşe geçtim. Tangırdayan ve vıcık vıcık tepeye çarparak yana, yere doğru yuvarlanırken kendimi ne olduğunu tahmin etmeyi reddettiğim yağlı bir sıvıya buladım.

Yere inince tuniğine yapışan meyve ile saçlarıma takılan yumurta kabuklarını temizlemeye ve gürültü çıkarmamaya çalışarak çöp yığınlarının arasındaki dar yolda uzaktan gördüğüm ışıltılı hazine yığınının olduğu tarafa yürümeye başladım.

Kulağıma bir çiğneme sesi çarptı. Beni iliklerime kadar donduran bir tıkırtı, çatırtı ve yalanma sesi.

Bir an duraksayarak kulak kesildim, adımlarımı yumuşattım ve büyük kısmı kırık dökük sandalyelerden oluşan yığına yaklaşıp arkasından kafamı uzattım.

Kanım dondu.

Kadife çapulcu, karışık bir çöp yığınının üstüne kemikli dizleri sivri tepeli kulaklarına kadar çıkacak şekilde çömelmişti. Bir sandalye parçasını dudaksız ağzına götürdü, çenelerini üstüne kapattı ve ısırdı. Yine tıkırtılar, çatırtılar ve parçalanma sesleri duyulurken ikinci çift kolu kemikli vücudunun üstüne dökülen ve uzuvlarını bir yuva gibi saran yağlı saçlarını temizleyip düzeltiyordu.

Bir an izlemekten başka bir şey yapamadım. Hastalıklı bir şekilde büyülenmiştim.

Benim üç katım büyüklükte olmalıydı ve mavi kadifemsi teni dört avucundaki deliklere aykırı düşüyordu. Etinde tavanı kaplayan ipliklerle aynı ışımayla parlayan yuvarlak boşluklar vardı.

Çok sayıdaki küçük siyah gözü sandalye parçasına sabitlenmişti. Sonra sandalyenin geri kalanını da ağzına tıktı ve doygun bir sevinçle inledi.

Görüşümün kenarında bir şey ışıldadı ve gözlerim küçük bir taç gibi kafasının üstünde duran mücevher kakmalı gümüş bileziğe çevrildi. *Benim* mücevher kakmalı gümüş bileziğime.

Kahretsin.

Sanırım o bileziği benden daha çok beğenmişti. Daha fazla *değer verdiği* kesindi.

Kesinlikle mideye indirileceğim.

İç geçirerek yığından üç bacaklı bir sandalye aldım ve yer yer parlayan fosforlu yapışkan madde damlaları dışında şaşırtıcı derece temiz olan kaba taş zeminde sürükleyerek çapulcunun saç ve çöp yuvasının önündeki küçük boş alana çıktım.

Yaratık kırık bir çömlek parçasını ağzına götürürken ürkütücü bir şekilde taş kesildi.

Sandalyeyi bırakıp üstüne oturdum. Çapulcu başını yana eğdi, çömlek kırığını ağzından uzaklaştırdı ve bana sayısız

gözünü kırpıştırarak baktı. "Kendini bir tün yarısı atıştırmalığı gibi önüme sermene bakılırsa bayağı cesur bir lokma olmalısın."

İçim kemiklerimi tangırdatacak kadar şiddetli titriyordu.

Omzumu hafifçe silkeleyerek, "Sende eskiden bana ait olan bir şey var," dedim.

O küçük gözler daha da kısıldı. "Neymiş o?"

"Bileziğim," dedim ve kafasının tepesinde duran, çevresine kıvrılmış saç tutamlarının yerine sabitlediği gümüş halkayı işaret ettim. "Onu geri istiyorum."

Beni yırtıcı ve küçümseyici bir bakışla süzerken, başladığı gibi aniden son bulan tiz bir gaklamayla güldü. "Bak sen, küçük lokma *patronluk* da taslarmış..."

Sanırım gerçekten de biraz buyurur gibi konuştum.

"Özür dilerim. Mümkünse onu geri almak isterim, *lütfen.*"

"İyi bir parça." Boğumlu parmakları, bana tavandan sarkan sarkıtları hatırlatan elini kaldırdı.

Çapulcu kafasındaki bileziğe dolanmış yağlı saç tutamlarını ağır ağır, tek tek çözerken sessizlik uzadıkça uzadı. Kalbim hızla çarpıyordu.

Gerçekten bu kadar kolay olabilir mi?

"Biliyorsundur," dedi titrememek için kendimi zor tutmama neden olan tuhaf, gıcırtılı sesiyle. "Nesnelerin hafızası vardır."

"Gerçekten mi?"

İçimden bileziği havaya fırlatmaması ve tek lokmada yutmaması için yalvarırken ilgili görünmek zordu.

Çapulcu başını hafifçe eğdi, bileziği uzun ve sivri tırnağının ucuna takarak yassı ve yarık burnuna götürdü. Koklar gibi derin bir nefes alırken tüm gözkapakları ağırlaştı.

Bu işin nereye varacağını anlamaya başlayarak içsel olarak yüzümü buruşturdum. "Güzel kokuyor, değil mi?"

"Akıllı, akıllı küçük lokma."

Akıllıydım. Çoğu zaman. İçinde bulunduğum bu durum zırhımda talihsiz bir çentik açıyordu gerçi.

Bir elini açtı ve başparmağıyla işaretparmağını avucundaki deliklerden birine soktu. Oradan peşinde bende kusma isteği uyandıran yoğun kıvamlı ve yapışkan görünüşlü bir salgı

sürükleyen fosforlu bir ip çekti. "Hafıza ne kadar zenginse, *bundan* o kadar çok yapabiliyorum."

"Anlıyorum..."

Madde önündeki zeminde, ışığı çapulcunun sivri çenesinin altına vuran bir sargı oluşturana kadar çekmeyi sürdürdü.

Nihayet ipin sonu avuç deliğinden fırlayıp önüne düştü. "Sarayım çok güzel değil mi?" dedi kollarını iki yana gururla açarak.

Bakışlarımı tavana kaldırdım ve alanı yepyeni ve rahatsız edici bir ilgiyle süzerken tavandan yanağıma, yakın zamanda asılan bir ip olduğunu tahmin ettiğim, esneyerek uzayan ıslak bir şey damladı.

Midemin tamamını orta yere kusmamak için büyük çaba harcıyordum.

"Çok hoş. Keşke ben de böyle bir şeyler salgılayabilseydim."

Salgılayamadığım için acayip mutluyum.

"Bu şey," dedi tırnağıyla mücevher kakmalı bileziğime vurarak. "Onu özel bir gün için saklıyordum." Bileziği burnuna götürdü ve inleyerek uzun uzun kokladı. "Çok lezzetli olacağından eminim."

Büyük talihsizlik. Cebime zulaladığım şeyden ayrılmak zorunda kalmayacağımı ummuştum.

Uzanıp ucunda babamın zalim Kılıçtırpan'ının yüzünü temsil edecek şekilde yontulmuş siyah renkli yuvarlak bir ejderha pulunun asılı olduğu örgü kolk derisini çıkardım. "Takasa var mısın?"

Çapulcunun başı, boynundaki kemiklerden biri kırılmış gibi yana yattı. "Takas mı dedin? Küçük lokmamın kemikli elinde tuttuğu o şey nedir?"

"Bu annemin málmr'ıydı," dedim madalyonu önümde sallayarak. "Babam müteveffa Kral Ostern Vaegor'dan bir armağan."

"Peki sen bunu nasıl... ele geçirdin? Yoksa küçük lokmam hırsızlık mı yaptı?" Havayı kokladı. "Çalıntı kokuyor..."

"Öyle. On yedi yaşındayken babamın uyku odasından çaldım."

Farkına varırsa bana olan nefretinin küçük de olsa bir gerekçe kazanacağını düşünmüştüm.

Ama farkına varmamıştı.

Çapulcunun kafası bu kez diğer tarafa yattı, hareket o kadar yapay görünüyordu ki hislerim güvenliği için endişelenmek ile tiksinmek arasında bölünmüştü. Bir kez daha havayı koklayınca –uzun uzun– ciğerlerinin zayıf bedeninin düşündürdüğünden çok daha büyük olduğuna karar verdim.

"Bu daha zengin, lokmacık." Bileziği bana doğru sallarken yüzü o güne dek gördüğüm en ürkütücü gülümsemeyle şekil değiştirdi. "*Ucu ucuna.*"

Dişlerimi öyle bir sıktım ki kırılmamalarına şaşırdım. "Bileziğin ucundaki tutturma zincirini de alabilirsin. Ona ihtiyacım yok."

Sanırım.

Göğsü uğursuz bir ciyaklamayla sarsıldı ve ses yavaş yavaş silinirken bana neşeli bir ifadeyle baktı. "*Anlaştık.*"

İçim sıcak ama pütürlü bir rahatlama dalgasıyla doldu.

Zincirini söktükten sonra bileziği bana doğru fırlattı. Bileziği havada yakaladım ve dik durmasını sağlayan ağırlığım bir anda üstünden kalkınca üç bacaklı sandalyem yana devrildi.

Çapulcu ona attığım málmr'ı deri kayışından yakalayıp bileğine astıktan sonra minik zinciri bir kum tanesi gibi ağzına attı. Bunu zihnimde kırık dişleri canlandıran çatırtılar izledi. Gözleri birden öylesine büyüdü ki bir an yuvalarından fırlayıp yerde biriken hafıza salgısı yığının üstüne yağacaklarını sandım.

Çiğnerken duraksadı ve gümbürtülü bir kahkaha daha attı. "Ah... sen gerçekten çok *yaramaz* bir lokmacıksın, öyle değil mi?"

Damarlarımın buz kestiğini hissettim.

Bileziği bileğime taktım. "Kullandığım zamanı hatırlamıyorum. Sadece ne yaptığını hatırlıyorum."

Çiğnemeye kaldığı yerden devam ederken, kafasını yine o iç kaldıran hareketle diğer tarafa yatırarak, "İlginç," diye mırıldandı.

Çatır.

Çatır.

Çatır.

"Lokmacığım sırlarını öğrenmek istiyor mu?"

"Pas," dedim sağ avuçlarından birinden bir iplik çekmesini izlerken. Mağaranın tavanını kaplayan diğer iplerden çok daha parlaktı. "*Kesinlikle* pas."

Sinirlerimi geren bir sesle, "Çok hoş, çok hoş sırlar," diye mırladı.

Sanırım buradan siktir olmamın zamanı geldi.

Belkemiğimden yukarı tırmanan gerilimi üstümden atmaya çalışarak sandalyemi aldığım yığına geri sürüklerken çapulcuya şüpheli bir bakış attım. "Çıkarken beni yemezsin, değil mi?"

Emin olmak güçtü ama sanırım kaşlarını çattı. "Elbette yemem, lokmacık. Pazarlık edip anlaştığım kişileri yemem. Sadece anlaşamadıklarımı yerim."

"Peki kaç kişiyle bu tür anlaşmalar yaptın?"

Parlak ipi avucundan çekmeye devam ederken, boştaki bir eliyle, uzun uzun düşünür gibi çenesini sıvazladı. "Altı," dedi babamın málmr'ım burnuna götürüp uzun uzun koklarken. "Sen dâhil."

"İyi bakalım." Yerde gittikçe büyüyen ve bir Aytüyü yumurtasından bile daha çok parlayan salgı yığınına baktım. "Şanslıyım desene."

Ona el salladım ama kendini görevine fazla kaptırdığı için fark etmemiş gibiydi. Ya da belki de fark etmiş ama aldırmamıştı.

Muhtemelen ikinci seçenek doğruydu.

Kolumda bir zamanlar Eter dilini bildiğini iddia eden hayli sorunlu bir Zihinokuyucu'dan kazandığım bileziğin ağırlığını hissederek çöp yığınları arasında ilerledim. Kadın bana Voyd Kitabı'nı uzun uzadıya incelediğini ve değersiz varlığımızın sırrına erdiğini söylemişti.

Bileziğin bana iki şekilde hizmet edeceğini anlatmıştı. İkisi de hem acı verici hem gerekliydi.

İlkini hatırlamıyordum, bu yüzden o konuda bir şey söyleyemezdim.

Muhtemelen ikincisini de hatırlamak istemeyecektim.

Günlük

Elwin Neván
Yaş: 18 Safha
Taştan Sonra 5.000.039. Safha

O geri döndü.

Neden gittiğini açıklamadı, ben de ne sordum ne de yokluğunu hissettiğimi itiraf ettim.

Çok hissetmiştim.

Kaburgalarımdan biri yerinden çıkıp kalbimin tam üstüne bir sızı bırakmış gibi.

Koluna –çalgı çalarken kullandığı koluna– yeni bir yara izi eklenmişti. Ayrıca boynunda bir kolye vardı. Yuvarlak yassı bir madalyon olan uzun, örgü bir deri kolye. Girinti ve çıkıntıları birbirlerine kenetlenen gümüş rengi bir Aytüyü ile kızılımsı siyah renkte bir Kılıçtırpan.

Anladığım kadarıyla, sadece tek bir Kızıltırpanın gümüş rengi pulları var ve o da Gondragh'ta yaşıyor. Bugüne dek hiç kimse ona sırtına tırmanacak ve onu terbiye etmeye yeltenecek kadar yaklaşamamış. Dürüst olmam gerekirse, bunu hiçbir zaman yapamayacaklarını umuyorum.

Yemeğimi konuşmadan yedim ve Kaan'ın göğsünden gururla sarkan kolyesiyle çalgısını çalmasını izledim.

Merak ederek.

Madalyona dokunmak istiyordum. Avucumda tartmak. Ona nereden geldiğini sormak. Kesinlikle üzerime vazife olmayan bir sürü şey.

Kaan beni madalyona bakarken yakaladıysa bile belli etmedi ve gözlerini çalgının tellerinden ayırmadı. Gerçi zaten hiç ayırmıyor.

Normalde.

"Sessiz Güneşin Şarkısı"nı çalmaya başlayınca, kendimi ezgiye ve onun sağlam ve rahatlatıcı varlığına bırakıp gözlerimi kapayarak şarkıya eşlik ettim. Şarkı bitip gözlerimi açınca onu bana bakarken bulmayı hiç beklemiyordum.

Uzunca bir süre, aramızda dile getirilemeyecek hakikatlerin çalgısının tellerinden yükselen tınılardan daha elle tutulur gerilimiyle birbirimize bakarak oturduk.

Karnımda daha önce hiç hissetmediğim bir kıpırtı oluştu ve kanat çırpar gibi göğsüme doğru yükseldi. Sanki kaburgalarımın arasında bir tohumgüvesi varmış ve tozunu içime serperken beni içten dışa aydınlatıyormuş gibi.

Karşı koymanın içimden gelmediği bir akıntıya yakalanmışım gibi ona çekilerek yerimden kalktım.

Ağır ağır yaklaştım.

Dudaklarının vereceği hissi tatmak için yanıp tutuşarak peçemi kenara itip üstüne eğilirken Kaan bir heykel gibi hareketsizdi. Hayal ettiğim kadar pürüzsüz ve sıcak mıydılar acaba?

Dudaklarımı bir kuştüyünün hafifliğiyle onunkilere değdirdim.

Belli belirsiz bir dokunuştu ama dünyayı algılama şeklimde bir delik açtı ve yepyeni bir varoluş şeklinin içini dışarı akıttı.

Daha büyük.

Daha parlak.

Daha mutlu bir varoluş.

Sonsuza dek orada, o sessiz ama fırtınalar esen kapı eşiğinde kalmak istedim. Göğsüm her an ortadan ikiye ayrılabilirmiş gibi hızla çarpıyordu kalbim.

Yanlış olduğunu biliyordum. Binlerce kuralı çiğnediğimi. Ancak bu kadar yanlış bir şey nasıl bu kadar doğru gelebilirdi ki?

Yüzümü avuçlarında bir ejderha yumurtası tutar gibi muazzam bir şefkatle avuçladı. Yüzümü eline sürdüm. Bu bana öyle büyük bir huzur verdi ki hep orada kalmak istedim.

Sonsuza dek.

Sonra bana ne istediğimi sordu. Kardeşine vaat edildiğim için çok ağır gelen üç harflik bir sözcük.

Sen.

Elimde anahtarla geri çekilip kapıyı açarken beni arkamdan tuttu, hızla çevirdi ve peçemi koparırcasına çıkarıp beni kendimi içinde kaybettiğim aç bir coşkuyla öptü.

Ya da belki de kendimi içinde bulduğum.

Bana her şeyi vermek isteyen birinin öpüşüydü bu. Hiçbir şey almadan. Ama zaten ona kalbimi çoktan vermiştim. Hakkıyla ona ait olduğunu anlamıştım.

Uzun süredir.

Onu kümes bölmesinin, Slátra'nın hiç ilgi göstermediği bir saman yığınının olduğu dip köşesine sürüklemeye hazırlanırken koridorda koşan ayak sesleri duyuldu. Biri acil bir mesele için onu yardıma çağırmaya gelmişti.

Az kalsın öpüşürken yakalanacaktık. Gelen kişi peçesiz olduğumu görünce kıpkırmızı kesildi. Hızla arkasını dönüp rahatsız ettiği için özür dilemeden önce kumaş parçasını Kaan'ın yumruğunun arasında gördüğünden emindim.

Umurumda değildi.

Artık Haedeon gibi hissetmiyorum. Allume gibi hissediyorum. Yalpalayarak sürüklenirken kırık dökük parçalarıma rağmen güçlü bir şeye dönüştürülen Allume gibi.

Kimbilir, belki uçarım da.

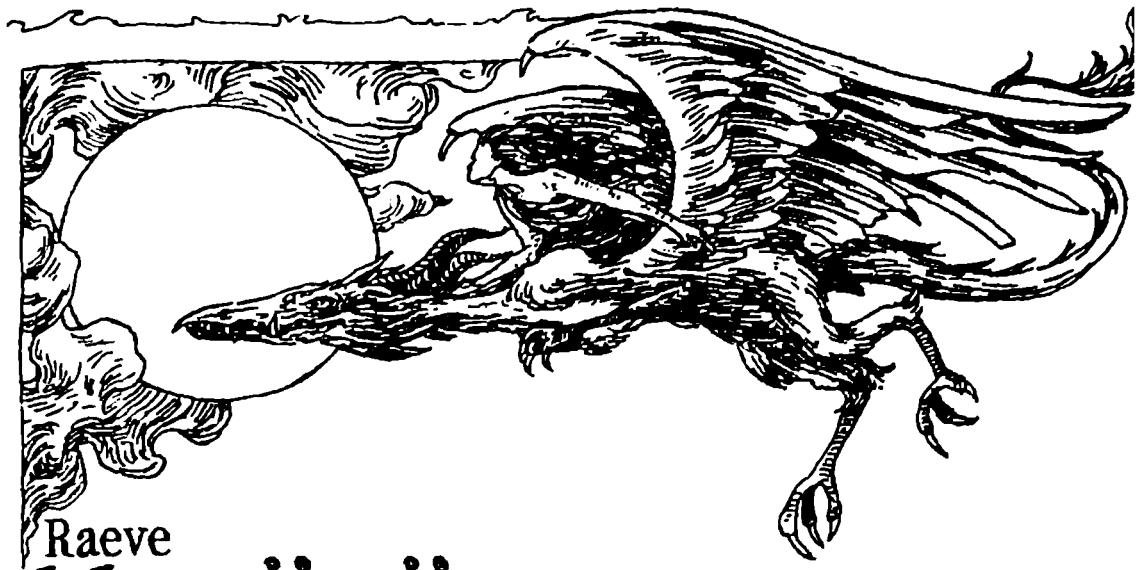

Raeve

66. BÖLÜM

Dönen merdivenden indim, girişin üstüne dökülen sarmaşık yapraklarını iterek araladım ve esneyerek ormanın içinde ilerleyip buraya geldiğimden beri sayısız döngüdür yeniden bir varlık kazandırdığım aşınmış patikayı takip ettim.

Burada zaman farklı işliyordu. Bir parşömen tarlakuşu gibi, katlarının arasında alelacele karalanmış sırlar gizleyerek kendi içine doğru katlanıyordu. Ben de o kuşları bir kenara kaldırıyordum.

Her defasında.

Her defasında.

Patikanın ucu köpürerek akan bir şelalenin altında biriken küçük bir kaynağa açıldı ve gülümsedim.

Çantamı ve havlumu taş kıyıya bırakıp soyunduktan sonra, elimde bir kalıp mor renkli bataklıkdutu sabunu ve Loff'un taşlık kıyısından aldığım bir ponza taşıyla, temkinli adımlarla serin suya girdim. Giysilerimi ve kendimi ovalayarak yıkadıktan sonra saçlarımı köpürtüp şelaleden akan suyun altında duruladım. Sonra iyi geleceğini bildiğim bir yağla saçlarımı tarayıp kendi hâlinde kurumaya bıraktım. Suyunu sıktığım giysilerimi alçak bir asma dalının üstüne serdikten sonra vücudumu bir havluya sardım ve tüm malzemelerimi Dhomm'un pazar tezgâhlarından birinden aldığım file çantaya doldurdum.

Ormanın içinde ilerlerken ağaçların dibinde büyüyen yabani çalılıklardan avuç avuç topladığım kara bataklıkdutlarını liften

dokunmuş bir çantaya doldurdum. Zemindeki otların arasında bulduğum dökülmüş birkaç gonkcevizini de çantaya attıktan sonra elimde tuttuğum bir bakırçiy kavunuyla eve döndüm.

Neşeli bir ezgi mırıldanarak merdiveni tırmandım, topladığım şeyleri büyük bir toprak kâseye boşaltıp dutları yıkadım, cevizleri kırdım ve kavunu ince dilimler hâlinde kesip bir servis tabağına yerleştirdim. Tabağı masaya, toprak su kupamın yanına koyup oturdum ve tam bir kavundan bir ısırık almaya hazırlanırken gözlerim rafa çevrildi.

Kıvrık Divit'ten aldığım günlüğe.

Yerimden kalkıp rafa gittim, günlüğü durduğu yerden alıp elimi kapağındaki Aytüyü kabartmasının üstünde dolaştırdım. Bakışlarım birkaç aurora döngüsü önce tozunu aldığım eski divite ve mürekkep hokkasına çevrildi.

Omuz silkerek üçünü de masaya taşıdım ve tabaklarımın yanına koydum. Sonra içim tuhaf bir... *yazma* isteğiyle dolup taşarak günlüğün kapağını açtım.

Daha önce içimden hiç günlük tutmak gelmemişti. Ama burası bana tuhaf ve izah edilemez şeyler yapıyordu ve çoğunlukla bunlara ayak uyduruyordum. Başka hiçbir gözün –ya da kulağın– olmadığı bu sessiz sakin yerde bu tuhaf dürtüleri keşfe çıkıyordum.

Buyrukların olmadığı.

Başlangıçta bunun adına bir deney demiştim. Şimdi ise biraz farklı bakıyordum.

Sanırım kelepçeler ve beklentiler olmadan nasıl var olunacağını öğreniyordum. Kafamla kalbimin arasındaki bağı koparan acı ile elimi ayağımı bağlayan kaybetme korkusu olmadan.

Sanırım *yaşamanın* ne demek olduğunu öğreniyordum.

Fallon görse gurur duyardı.

Büyük ölçüde.

Divitimi mürekkebe batırdım ve ağzıma bir bataklıkdutu atmak için duraksadım. Ekşimtırak ama şekerli lezzeti tat tomurcuklarımın üstünde patlarken düşüncelerimi parşömene karalamaya başladım. Sözcükler beklediğimden daha kolay akıyordu...

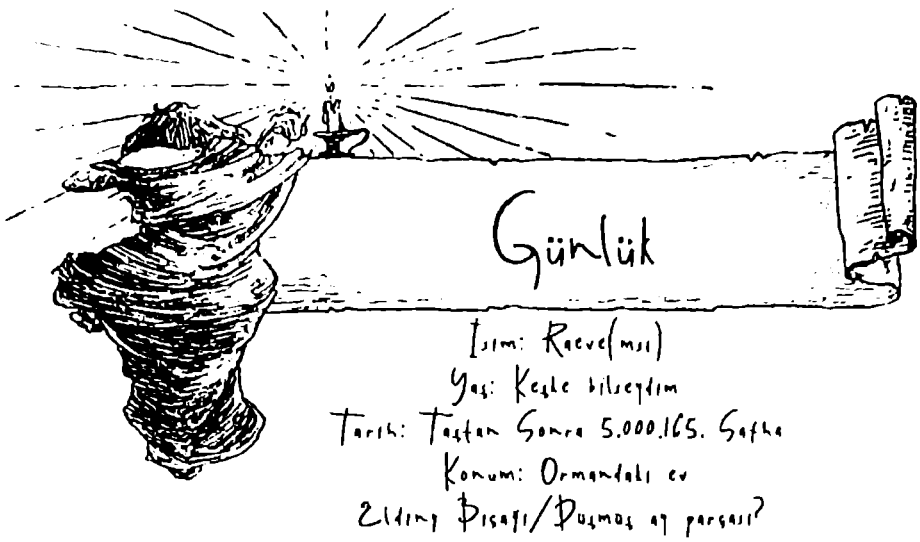

Buradan ayrılmayı denedim.

(Yaratıcılar biliyor ya, hakikaten denedim.)

Ama ne zaman eşyalarımı toplayıp Rekk Zharos'un boynunu kırabilmek için ovaları bir Kızgınkursak'ın sırtında aşma niyetiyle yola düşsem, kendimi yeni havlularla geri dönerken buldum.

Çarşaflarla.

Yırtık şilteyi tamir etmek için bir dikiş takımıyla.

Yağmurda ağlamamak için demir bir yüzükle.

Yeni perdeler yapmak için metrelerce kumaş ve makas, sonra sandalyeleri ve sedirleri yamamak için bir rulo kolk derisi aldım çünkü meğer ben el işine yatkın biriymişim.

Essi benimle gurur duyardı. Bense... allak bullağım... Kafamın içi karmakarışık. Belki biraz da delirdim.

Belki birazdan daha çok delirdim.

Bu unutulmuş küçük eve yeni bir hayat şarkısı söyletmekte kararlı görünen tuhaf yanımla nasıl baş edebileceğimden emin değilim. Daha önce hiç hissetmediğim bu ait olma hissinden bir türlü kopamayan parçamla.

Ben bu duyguyu daha önce bir kez bile hissetmedim.

Buradayken hiç olmadığım kadar yalnız ve dünyanın geri kalanından tamamen kopuğum. Ama bir şekilde tam tersi hissediyorum.

Bu duvarlar arasında canlanan ve coşan bana sırt çevirmek zor. Tıpkı bir salyangoz misali aheste aheste ilerlediği için acı verici kısma asla ulaşamadığınız bir trajediyi incelemek gibi.

İki arada kalmış hâlde yaşıyorum. Bir şehvet ve kaygısız umutlar baloncuğunun içinde... onlara dair bir şey gördüğüm anda

karnımın içinde kanat çırpmaya başlayan o baş döndürücü hissin sarhoşluğuyla.

Elluin ve Kaan'a dair.

Döngüler ilerledikçe, yavaş yavaş ve biraz huzursuzlukla, Kaan'ın geçmişte kalmış uzak bir versiyonuma âşık olduğunu idrak etmeye başladım. Muhtemelen daha yumuşak bir versiyonuma.

Daha nazik.

Sevecek kadar cesur (ya da belki de aptal) olan bir versiyonuma.

Bunun tehlikeli olduğunu biliyorum. Bütün hayatımı kapana kısılmış bir hâlde ve açlıkla geçirdiğimi ve şimdi başka birine ait bir mutluluğun eskiden kalma artıklarını iştahla yutan obur bir firari olduğumu. Çünkü o başka biriydi.

Ben olmadığı kesin.

İsterseniz buna hastalıklı bir merak deyin ama bir yanım beni bu yerden neyin kopardığını öğrenmek için yanıp tutuşurken, benliğimin geri kalanı o zehirli sorunun cevabını öğrenmeyi asla istemiyor. Şu anda Rekk Zharos'un kanını ellerimde görme arzum bile beni bu küçük mutluluk sığınağından çıkarmaya yetmezken, geçmişte bir şekilde buradan ayrılmayı başarmışım. Onu bir şekilde kaybetmişim.

Kendimi de.

Beni, benimle birlikte göğe süzülecek ve ikimiz için inşa edilmiş bir mezar taşı misali etrafıma kıvrılıp taşlaşacak kadar çok seven bir ejderhayı kaybetmişim.

Bunu, bende ağlama isteği uyandırmayacak bir şekle sokmak zor. Hangi açıdan bakmaya çalışırsam çalışayım, gördüğüm tek şeyin katlanılamayacak kadar büyük ve ağır bir şeyin küçük yuvarlak zirvesi olduğu hissine kapılıyorum.

Sezgilerim bana bütün o hüznü yutacak kapasitem olmadığını söylüyor ve bu yüzden bir karara vardım. Şimdi tek yapmam gereken o kararı uygulayacak cesareti toplamak.

Tüm bunlardan vazgeçmek. Ebediyen.

Ama şimdilik...

Henüz hayal kurmanın sonuna gelmedim.

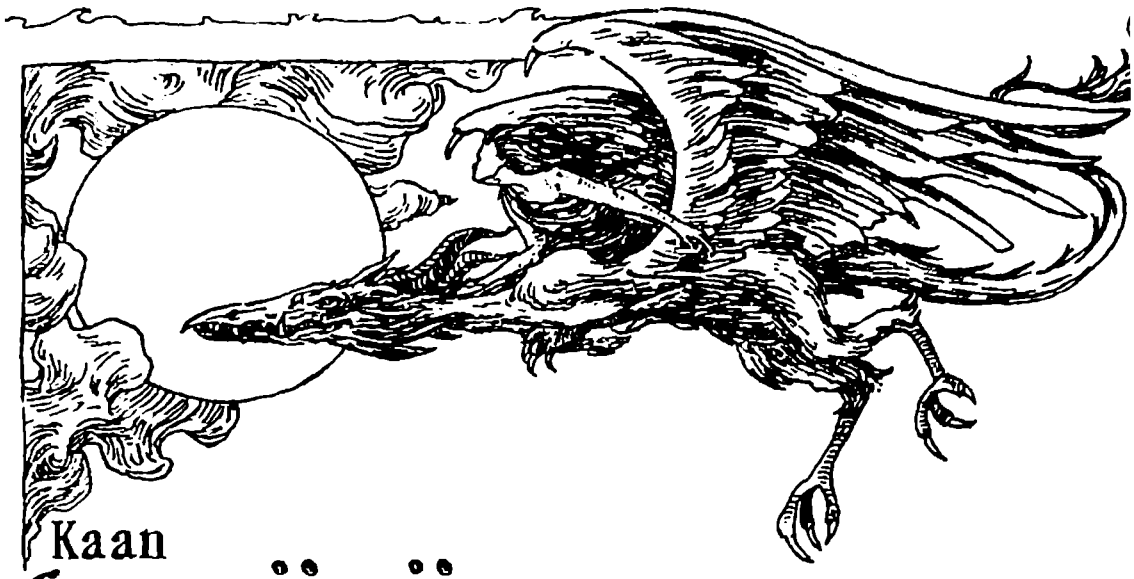

Kaan

67. BÖLÜM

Gözlerime akan teri kolumun tersiyle silerek koridorda hızlı adımlarla ilerlerken bir köşeyi döndüm ve bana doğru koşan Pyrok'u gördüm. Üstü çıplaktı ve gelişimi haber veren borazan seslerini duyar duymaz yataktan fırlamış gibi bir hâli vardı.

"Ayık duruyorsun."

Gibi gibi.

"Döngü daha yeni başlıyor," dedi adımlarını benimkilere uydurarak yanımda yürümeye başlarken. "Eve hoş geldin."

"Sanırım Veya henüz dönmedi?"

İndiğim zaman, hep yaptığı gibi beni karşılamaya koşacağını ummuştum. Dilinin ucunda üstüme fırlatmaya hazır olduğu binlerce soruyla kapıdan dışarı koşmaması tuhaf bir histi doğrusu.

Sanki...

Eksik.

"Hayır. Aldığım son tarlakuşuna göre duvara varmak üzereydi ama uğrayacağı birkaç yerde oyalanmayı bekliyordu. Şu aralar Arithia'ya varmak üzere olmalı. Hatta belki dönüş yolunda bile olabilir."

Homurdandım. Pyrok'un bahsettiği bu *oyalanılacak yerler* hakkında hiçbir şey bilmek istemiyordum.

"Üstün neden kükürt kokuyor?"

"Grihm'i Gondragh'a götürdüm," diye mırıldandım birlikte bir köşeyi daha dönerken.

"Ne?"

"Büyük Gümüş Kılıçtırpan'dan bir yumurta çalmayı denemesi için o sefil kıçını kuluçka kulübesine bıraktım."

Ofisimin kapısında nöbet tutan iki muhafız, beni karşılarında bulunca mızraklarını yere vurarak kapıyı açarken aramızda kısa bir sessizlik oldu.

"Ölecek," diye mırıldandı Pyrok. "Ve veda bile etmedi. Bu da iş mi şimdi?"

Cevap vermeye bile gerek duymadım.

Aynı duyguları sindirmek için bolca vaktim olmuştu ve artık bir duvarı yumruklamak ya da beni oraya bırakmaya ikna etmesine göz yumduğum için kendimi tekmelemek istemediğimi kabullenmeye biraz daha yakındım. Bana bunu ya kendi başına yapacağını ya da hiç yapmayacağını söylemesini dinlediğim için.

Anlıyordum. Bir yuvayı yağmalamaya ya da çoktan büyümüş bir hayvanı terbiye etmeye gitmek bunu doğru nedenlerle yapanlar için tamamen kişisel bir yolculuktu...

Yine de canım sıkılmıştı.

Hızla ofisime girdim. İçeride taştan bir masa ve ikiz deri koltuklar dışında eşya yoktu. Her şey giderken bıraktığım gibiydi.

Arka taraftaki perdeyle örtülü duvara yürüdüm ve perdeleri iki yana çekip pencerenin ötesinde uzanan Loff manzarasını açığa çıkardım. İçerisi parlak bir ışıkla doldu. Duvarlardaki yanık izlerini aydınlatan bir ışıkla.

Odanın hak ettiği tek süsleme o yanık izleriydi.

Eskiden bu duvarları kaplayan ve babamın hükümdarlık döneminden yadigârlarla dolu rafları hatırladım. Yumruğumun arasında kellesi ve üstümde henüz kurumamış kanıyla, hışımla Kale'ye girdikten sonra hepsinin yanıp kül olmasını izlemenin ne kadar iyi geldiğini.

Buraya harcadığı emeği Veya'ya düzgün bir baba olmaya harcamaya layık görmemişti. Bana da.

Şimdi bu oda içi boşaltılmış bir göğüs boşluğuna benziyordu ve başka türlü olmasını istemezdim. Eklenecek her şey, anısına hak etmediği bir hizmet olurdu.

"Grihm'i odasına runik semboller kazınmış çizmeler taşırken görmüştüm," dedi Pyrok benimkinin karşısındaki deri koltuğa otururken. "Şimdi anlam kazandı."

Evet, öyle.

Eyer çantalarımı yere bıraktım ve yüzümü ellerimle ovaladıktan sonra masaya döndüm.

"Şimdi ne olacak?"

"Kulübeye geri dönebilirse, birimizin onu almaya gitmesi için bir tarlakuşu gönderecek," dedim bütün ağırlığımla koltuğuma çökerken.

Gömleğimden yükselen kokuyu alınca, kaşlarımı çatarak yakasını yüzüme yaklaştırdım ve burnuma ter, kükürt ve kül karışımı bir koku doldu.

Kesinlikle bir banyoya ihtiyacım vardı. Ve yemeğe. Ve tercihen, yırtıcıların beni pençelerine takıp ölümüme sürüklemesinin önündeki tek engelin Rygun'm kanadının olmadığı, kum ya da toprak dışında bir yerde kahrolası bir uyku uyumaya. Hakkını yemeyeyim, bence Rygun sonsuza dek kuzeyde kalıp sıcağın ve onu atlatıp beni uykumda kapmaya çalışan çeşit çeşit yaratığın tadını çıkarmayı tercih ederdi.

Büyüdüğünden emindim.

"Onu ve yumurtadan yeni çıkmış *ejderhasını*," dedi Pyrok.

"Fazla umutlanmayalım," dedim elimi cebime atıp evden uzakta olduğum otuz tün boyunca peşimde dolaşan parşömen tarlakuşlarını tek tek çıkarmaya başlarken. "Yumurta çalmak başlı başına bir olay zaten. *Yumurtadan çıkarmak* ise bambaşka bir hikâye."

Masanın üstüne koyduğum yaklaşık elli ezilmiş tarlakuşunu burnumun kemerini sıvazlayarak süzdüm.

"Bakıyorum evrak işinde biraz geri kalmışsın."

"Sana ne için ücret ödediğimi hatırlatır mısın?"

"Kesinlikle *bunun* için değil," dedi söylenir gibi.

Kaşımı kaldırıp bekledim. Hakikaten merak ediyordum. Onu sadece ateşdutu likörü içerken görüyordum.

"Aylak aylak oturmam ve güzel görünmem için," dedi sonunda kocaman bir gülümsemeyle. "Faydası dokunan kardeş Roan,

unuttun mu? Onda beyin var, bende saç. Ve sevecen bir mizaç. Ayrıca gayet iyi olduğum bir konu da dilimi—"

"Anladık tamam."

Gülümsemesi biraz daha büyüdü ve bir ayağını diğer dizinin üstüne koyarak alt dudağındaki piercing'le oynamaya başladı. Notları düzene sokmama yardım etmek için hiçbir girişinde bulunmadan.

İç geçirerek masanın üstünde duran ve runik sembollerle önceden hazırlanmış parşömen karelerine ve siyah divitime uzandım, sonra da kuşlardan birini açıp notu hızlıca taradım. Tarihi görünce yüzüm buruştu.

Zavallı Krove yirmi döngüdür kayayengeci kotasının nihai onayının imzalanmasını bekliyordu.

Divitimi mürekkebe batırıp bir özür yazmaya başladım. "Roan demişken, o döndü mü?"

"Hayır."

Kafamı salladım.

Onu yoklaması için birini göndermek iyi olabilir. İyi olduğundan emin olmak için.

"Eee... onu sormayacak mısın?"

Kanım buz kesti ve göğsümün içindeki o aptal organ bir kaburganın köşesini kendine saplayıverdi.

"Hayır," dedim sıkılı dişlerimin arasından, divitimi tekrar mürekkebe batırıp mesajımı yazmaya devam ederken.

"Hâlâ burada."

Duraksadım ve gözlerimi yumup tekrar iç geçirdim. Divitimi ağır hareketlerle masaya bırakıp koltuğumda arkama yaslandım, kahrolası kollarımı göğsümde kavuşturdum ve bütün dikkatimi Pyrok'a odakladım. Tek kaşımı kaldırarak devam etmesini bekledim.

"Onu pazar yerinde gördüm."

Bir kaşımı kaldırdım. "Öyle mi?"

Pyrok başını onaylar gibi salladı. "Ivır zıvır alıyordu."

Devam etmesini bekleyerek ona bakmayı sürdürdüm. Ama etmedi.

"Ne tür ıvır zıvır?"

Saçmasapan bir soruymuş gibi gözlerini devirdi, oysa hiç de değildi. Göğsümün içinde barınan ve haddinden fazla yumuşaklığı başına bela olan organ için değil.

Pyrok parmaklarını tek tek bastırarak saymaya başladı. "Deri, sabun, yara lapası, havlular. Kıvrık Divit'e de gitti ve onun yerine bir şey almak için içeri giren küçük çocuğu kapıda bekledi. Ama ne aldığını söyleyemem çünkü deri çantanın içini göremedim. Ayrıca sanırım bir yerel goggin kuşu yetiştiricisinden bir çuval kuştüyü aldı ama tahıl da olabilir." Omuz silkti. "Mesafemi korumaya çalışıyordum."

Kaşlarımı çattım ve Pyrok'un sözlerini anlamlandırmaya çalışırken önümdeki ezilmiş tarlakuşu yığınına baktım. Bana gitmeye hazırlanıyor gibi değil, bilakis yerleşiyor gibi görünmüştü. Ama çok anlamsızdı. Tabii eğer... bir şeyler *hatırlamaya* başlamadıysa. Belki de burasıyla arasında yeni bir bağ oluşuyordu.

Bu düşünce göğsümü sızlattı ve yüzümü tekrar ovalarken inlememek için kendimi zor tuttum. Acilen iyi bir banyoya ve belki de kafamı vuracak bir duvara ihtiyacım vardı.

"Büyük Flört kutlamalarına katılıyor musun?" diye sordu Pyrok ve tekrar masanın üstüne eğilip buruşuk tarlakuşlarını açmaya kaldığım yerden devam ettim.

"Platformları ben kaldıracağım, elbette."

"Ben festivalin *kendisinden* bahsediyorum."

Tek kaşımı kaldırarak yığının yarısını ona ittim. "Daha önce katıldığımı gördün mü?"

Yardım etmek için harekete geçmek yerine bana gözlerini kısarak baktı. "Gerçekten de inatçı bir ukala olmak için doğru zaman olduğunu düşünüyor musun?"

Bana kalırsa mükemmel bir zaman.

"Birlikte geçirdiğimiz son Büyük Flört, onu canlı olarak son görüşüm oldu." Bir tarlakuşunu daha açıp yığının üstüne vurdum. "Tünü birlikte geçirdik ve ertesi kün ben bir köyün yeniden inşasına yardım etmeye gittim. Elluin'i bir daha görüşümde, cansız vücudu kederli ejderhası tarafından göğe taşınıyordu," dedim homurdanarak ve kahrolası yığına bir mesaj çarptım. "Bu yüzden onu Büyük Flört kutlamasına davet etme fikri beni heyecanlandırmıyor ve isteksizliğim için özür dileyecek değilim."

"Belki bu sefer farklı olur?"

Neşesiz, alçak bir ses çıkararak güldüm. "Belki de bu kez kalbimi farklı bir taraftan dilimler, değil mi? Hiç şüphesiz. Et dilimlemeye bayılıyor. Hatta bu işte bayağı iyi de."

Pyrok iç geçirerek yumruğunu koltuğunun koluna vurdu. "Bak, bir tek şunu biliyorum, bir tüccara Kral'ı ortalıkta görüp görmediğini sorduğunu duydum. Bu bilgiyle istediğini yap," diye söylenerek ayağa kalktı ve kapıya yürüdü.

Kaşlarımı çattım. "Nereye gidiyorsun?"

"Grihm'in dairesine. Hançer koleksiyonunu yağmalarken sarhoş olmaya," diye mırıldanarak kapıdan çıktı. "Pislik herif, muhtemelen çoktan ölmüştür zaten."

Ayak sesleri gittikçe uzaklaşırken başımı arkaya yatırıp tavana baktım.

Kahretsin... ah, siktir.

Tarlakuşlarım bırakıp koltuğumdan kalktım, balkon kapılarına gittim ve çift kanadı ardına kadar açıp Dhomm ve Loff'a tepeden bakan, kızgın güneşte yanan balkona çıktım.

Körfezin batı ucuna bakan.

Sarmaşıklarla kaplı korkuluğa yaklaşıp dirseklerimi yasladım. Uzakta suyun kayalık kıyıyı okşadığı noktada bir karaltı görünce kalbim nefes yolumu tıkar gibi oldu. Çatık kaşlarla masama geri döndüm, dürbünümü aldım, uzatarak açtığım aleti gözüme yaslayıp az önce karaltıyı gördüğüm yöne döndüm.

Gördüğüm şey karşısında kaburgalarım sıkıştı.

Raeve çıplak ayaklarıyla bir taştan diğerine sekiyordu. Saçlarının büyük kısmını başının tepesinde toplamıştı ve yanaklarıyla omuzları güneşten bronzlaşmıştı. Sırtında onu Slátra'yı ziyarete götürdüğüm zaman giydiği kısa siyah gecelik vardı ve geceliğin ince omuz askılarından biri koluna düşmüştü.

Askıyı yerine kaldırmaya uğraşmadı bile, farkında bile değil gibiydi. Yere eğildi ve taşların arasından bir deniz kabuğu aldı. Her açıdan inceledikten sonra kolunda asılı duran sepete koydu.

O yerden doğrulurken yutkundum ve buzulları anımsatan bakışlarını şeye doğru çevirince—

Kalbim duracak gibi oldu.

Rygun'ın kümesine...

Ah, siktir. Sanırım aklımdaydık.

"Bir raunda daha hazır mısın, Ayışığı?"

Saçını kulağının arkasına attı ve gözlerindeki hüzün içimi titretti.

Dürbünü avcuma çarparak kapattım ve kalbimi ellerimle söküp taşa çarpmanın sonuçlarını düşündüm. İşini kolaylaştırmış olurdum.

Gerçi belki de Pyrok haklıydı. Belki bu kez gerçekten farklı *olurdu*.

Belki daha kötü olurdu.

Her halükârda, umutsuz ve aşk dilenen kara sevdalı bir meczup gibi, kalbimi bir tepsiyle seve seve –yılmadan, defalarca– sunacağım başka hiç kimse yoktu.

Günlük

Elwin Neván
Yaş: 19 Safha
Taştan Sonra 5.000.040. Safha

Bu kün bir Öşür'e katıldım.

Babası burada olmadığı için bronz tahtta Kaan oturuyor, vergileri kabul ediyor ve verecek çok az şeyi olanlara karşılık olarak hediyeler veriyordu.

Herkesle tek tek, bana annemle babamın krallıklarını yönetme tarzlarını anımsatan muazzam bir zarafet ve hakkaniyetle konuşmasını salonun arka tarafından, içimde derin bir yuva özlemi sızısıyla izledim...

Babam Kral Ostern'a saygı duymazdı. Değerlerinin örtüşmediğini söylerdi. Ostern'ın element şarkılarını duyamayan perilere hiç değer vermediğini söylerdi.

Kaan'ın genç ve güçlük çeken bir aileye dolu bir altın kesesi vermesini izlerken babamın Kral Ostern'ın en büyük oğluna saygı duyacağına karar verdim.

Kaan beni geniş salonun karşı ucundan gördü, gözlerimiz kilitlendi ve o an dünyanın durduğuna yemin edebilirdim.

Karşısında kendimi o kadar çıplak ve burayı sürekli kavuran, o hiç geçmeyen yakıcılıkla alakası olmayan alev alev bir sıcaklıkla sarmalanmış hissediyordum. Çarpışmazsak, doyurulmamış arzumun pusundan etrafı görmeye çabalarken içten dışarı yanacağından emindim.

Bir anda kesilen nefesimi düzene sokma çabasıyla hiç kimse fark etmeden bir direğin arkasına geçtim.

Arzuladığım şeylerin yasak olduğunu biliyordum.
Ama umursamak için bir nedenim kalmamıştı.

Neredeyse iki safhadır varlığımı bu Kale'de gölgelerden biri gibi sürdürüyordum...
Kendim için isteğime göre değil, bana yaşamam söylenen hayatı yaşamaktan bıkmıştım.

Raeve

69. BÖLÜM

Altımda geniş, yoğun ve capcanlıydı. Bükülü dizleri bacaklarımı iki yana bastırıyor, beni açılmaya zorluyordu. Tamamen savunmasız bir hâlde, dokunuşunu o hassas sinir yumağının üstüne yönlendirmeye çalışarak kalçalarımı oynattım. "Lütfen..."

"Bana yalvarmana gerek yok, Ayışığı." Sözleri beni iliklerime kadar sarstı. Parmakları girişimde, âdeta bir nefes üfler gibi kuştüyü hafifliğinde dolaştı.

Vücudum tutuştu, kalbim ateşli bir ihtiyaçla dörtnala çarpmaya başladı. Málmr'ını kavradım ve yakınımda tuttum.

"Beni istiyorsan" –ağzını kulağıma bastırıp dişlerini tenime değdirdi– "seninim."

İnleyerek ellerimi güçlü kolunun gergin kaslarının, bileğinin, parmak boğumlarının üstünden kaydırdım.

Parmaklarının.

Onu içime ittim ve haz dolu bir dürtülmeyle uyluklarımın gevşediğini hissettim.

Açıldığını.

"Sonsuza dek," diye inleyerek onu daha derine çektim. "Seni sonsuza dek istiyorum."

Boğuk bir hırıltı çıkardı ve diğer eliyle çenemi tutup başımı yana çevirdi. Ağzımı, nefes alma ve düşünme becerimi aynı anda yok eden bir öpüşle esir almadan hemen önce, kısacık

bir anlığına köz gibi parlayan gözlerini gördüm. Artık onun doyulmaz tadının tutsağıydım. Dudaklarıma ve dilime hâkimiyet kurmuştu bile.
Beni açlıkla tüketiyordu.
Kalçalarımı derinlerime uzanan parmaklarına ve beni yok eden öpüşüne uyma gayretiyle hareket ettiriyordum. Vücudum gittikçe geriliyor...
Geriliyordu...
Bizi tersine çevirdi, dizleriyle bacaklarımı biraz daha açtı, sonra da kalçalarımı tutup kendine çekerek belkemiğimi biraz daha uzattı. Elini kürekkemiklerimin arasına yerleştirdikten sonra aletinin sert ucunu ıslak ve usul usul zonklayan girişime itti. Çoktan açılmış olan.
Hazır olan girişime...

Havayı yırtıp geçen bir kükreme rüyamı bıçak gibi kesti. Bir kitabı en iyi kısmında hızla kapar gibi.

Gözlerim açıldı ve boğazımda tutkudan beslenen aç, yırtıcı ve *ihtiyaçla* yüklü bir hüsran inlemesinin büyüdüğünü fark ettim.

Elimi yüzüme vurarak inledim. Kaan'ın vücudunun ağırlığını hâlâ üstümde hissedebiliyordum. Benimkiyle birlikte hareket ettiğini.

İçimde olduğunu.

Rüyanın canlı şok dalgalarının etkisiyle titreyerek yataktan doğruldum. Aralarında ter damlacıkları biriken meme uçlarım sert ve dimdikti.

Ellerimi nemli saçlarımın arasından kaydırarak başımı salladım.

Gittikçe kötüleşiyordu.

Aslında iyileşiyordu demek daha doğru olurdu. Elle tutulur bir şekilde. Ama koyvermenin, aklımdan uzaklaştırmanın her geçen gün zorlaştığı aşikârdı.

Uyku odama bir gölge vurdu.

Kaşlarımı çatarak gök deliğinden yukarı baktım ve bir an görünüp kaybolan koyu kırmızı pulları gördüm. Loş ışıkta bir

kükreme daha yankılandı ve beni *aslında* neyin uyandırdığını anlayınca nabzım hızlandı.

Bir ejderha. Kuyruğunu aşağı doğru savurup burayı yerle bir edecek kadar yakından uçan bir ejderha.

Şilteden fırladım ve zemine yatıp canavarın kanatlarının gümbürtüsünün uzaklaşmasını bekledim. Nihayet tavana bakacak cesareti toplayınca kalbim duracak gibi oldu.

Gökyüzünün yükseklerinde, şehrin tam üstünde oturan dikenli bronz ayın neredeyse değecek kadar yakınında, bir çift Kılıçtırpan havada birlikte dönüyor, kıvrılıp bükülürken ve aurora şeritlerinin arasında yuvarlanırken çığlıklar atıyorlardı. Çok fazla aurora şeridinin arasında.

Gökyüzü bozuldu mu yoksa? Ve Dhomm'da savaş mı çıktı?

Yerden kalkmadan sürünerek geçmiş döngülerde topladığım küçük giysi yığınına uzandım ve güvenilir siyah geceliğimi üstüme geçirip kalçalarımdan aşağı çektim. Çizmelerimi giydim ve merdiveni inerken deri kınımı kaptım. Kını el yordamıyla uyluğuma bağladıktan sonra kulakları sağır eden yeni bir kükreme eşliğinde dışarıya, ormana fırladım.

"Kahretsin," diye söylenerek sırtımı taşa yaslarken kalbim hızla çarpıyordu. Bir tehlike işareti arayarak etrafa bakındım ama herhangi bir terslik yok gibiydi. Sadece uzaktan savaş davullarından beklemeyeceğim bir ritimle –nasıl bir ritimdi bu? Neşeli mi?– çalan davullara eşlik eden bir şarkının tınısı duyuluyordu.

Neler oluyor yahu?

Saçlarımı yüzümden iterek ormanın içine daldım ve etrafını dilimlere bölerek taradım. Hiçbir sıradışılığı kaçırmamak için çabalıyordum.

Dünya tüm tomurcukları açmış kocaman bir çiçekmiş gibi tatlı ve baharatlı bir kokuyla kaplı havada uzaktan ve yakından gelen yeni ejderha çığlıkları yankılandı.

Sık bitki örtüsünün arasından çıkıp akıntının dikey kenarından aşağı yürüyüp Loff'un taşlı kıyısına indim.

Gözlerim koçman açıldı. İçimde bir şey öylesine taş kesilmişti ki kalbimin her vuruşu yanında bir deprem gibi kalıyordu.

Göğe bakarak kıyıyı döven suya doğru yaklaşırken, çizmelerimin altında kiremit rengi taşlar çatırdıyordu...

Gökyüzü kesinlikle bozulmuştu.

Bir demet gümüş rengi aurora şeridi *–binlercesi–* kendi başlarına buyruk bir dans eder gibi dalgalanıyordu. Normalde on tanesinden fazlasının aynı anda süzülmesine izin vermeyen musluk bozulmuş ve boşa akıyormuş gibi.

Hem de *gürül gürül.*

Metalik ışık şeritlerinin arasında ejderhalar süzülüyor ve havada burgu gibi dönüyorlardı. Bazıları görülmeye değer hareketlerine uyan diğer ejderhalarla eşlemişti.

Kaşlarımı çatarak bakışlarımı uzaktaki şehre çevirdim.

Kayalardan oyulmuş binaların hemen hepsinde gümüş rengi bir bayrak dalgalanıyordu. Uzun şeritler birbirlerine dolanarak uçuşuyordu. Gezinti yolunda bir hareketlilik vardı ve esinti burnuma ateşdutu likörü ile kızarmış et kokusu doldurdu.

Kesinlikle bir *savaş* yoktu. Benzerini daha önce hiç görmediğim bir tür kutlamayla karşı karşıyaydım.

Ve bir benzerini daha önce hiç görmediğim bir gökyüzüyle.

Bir süre önce iki tüccarın arasındaki bir konuşmaya kulak misafiri olmuştum. *Büyük Flört* denen bir şeyden bahsediyorlardı. Miskunnların bu on safhada birinin gerçekleşmesini öngördüklerini ve sonrasında yumurtlama arazilerinde bir döllenmiş yumurta akınının gerçekleşmesini umduklarını söylemişlerdi.

Belki de olan şey buydu? Gökyüzündeki ejderhalar kesinlikle... *flört* eder gibi görünüyorlardı.

Yanaklarım ısındı.

Aferin onlara. En azından birileri sadece rüyalarında değil, gerçek hayatta da düzüşüyor.

İçimde kalp atışlarımı güçlendiren ve hızlandıran bir adrenalin hücumuyla bir kez daha şehre çevirdim bakışlarımı.

O gümüş rengi şeritlerde, davullarda ve ejderhalarda bende ilk defa bir şeye *doğru* koşma isteği uyandıran bir şey vardı. Kendime koyduğum kısıtlamaların parmaklıklarını yıkma, aç kalbimi kırıp açma, sonra onu bir havanda ezerek bir sıvıyla karıştırma ve yeniden şekil verip yumuşak bir şeye dönüştürme isteği.

İşte tam bu nedenden oraya gitmemeliyim.

Gerçekliğin avlanmak için pusu kurduğu, runik sembollerle kaplı o taş çitin ötesine geçmemeliydim.

Ve öldürmek için.

Şehre arkamı dönüp hızlı adımlarla ormanın içine doğru yürüdüm ama görüş alanıma giren bir şey duraksamama neden oldu.

Oyuğu ve içindeki yontulmuş parçayı bulduğum ağaca baktım. Şimdi kısa ve boğumlu bir dalda siyah bir örgü sepet asılıydı.

Kalbim duracak gibi oldu ve nefesim kesildi.

Onu oraya her kim bıraktıysa, göze batmamak için harcadığım bütün çabaya rağmen, burada olduğumu biliyordu. Daha önemlisi çitin bu tarafında kahrolası bir *sükkûnun* yaşamadığını da biliyordu.

Bilmeceyi çözmek çok zor değildi.

Yüzeyine üflenen maksatlı bir nefesin tutuşmasına ve *yanmasına* yeteceği bir köz gibi sepeti süzerek ağır adımlarla ona yaklaştım.

Boğazımda yükselen tedirginlik yumrusundan yutkunarak kurtulmaya çalışarak sepeti tuttum ve daldan indirip yere koydum. Üstünü kaplayan kumaşı çekerek açarken, bu hareketin bir yara kabuğunu kaldırmasını bekler gibiydim.

Gümüş rengi bir ipeğin arasına yerleştirilmiş narin görünüşlü, hafif ve incecik maskeye bakarken, "Yaratıcılar aşkına," diye mırıldandım. Güneş ışığında parlayan gümüş tellerden ve sedefli yassı yuvarlaklardan yapılmış, ustalık gerektiren bir sanat eseriydi. İki yanından sarkan kurdeleler maskeyi yüzüme tutturmam için olsa gerekti.

Maskeyi bir kenara koyup altındaki ipekli kumaşı çıkardım. Daha önce bir benzerini hiç görmediğim, üst üste bindirilmiş şeritleri bazı kısımlarla elmas broşlarla tutturulmuş bir tuvaletti bu. Elbisenin altında aynı renkte, kristal taşlarla bezeli bir çift terlik ve ağzı bir tıpayla kapatılmış bir şişede güneşten koruma merhemi buldum. Birkaç tün önce, kaynakta çıplak yüzmenin tenimin çatlamasına ve uyurken ateşimin çıkmasına davetiye

çıkardığını fark ettiğim zaman bir dükkândan satın aldığım türden bir merhem.

Sepetteki son şey ise dışarı fırlayıp beni ısırmasından korkar gibi ürpertiyle süzdüğüm katlı bir parşömen kâğıdıydı.

Şehre doğru bir bakış daha attıktan sonra notu alıp katlarını açtım.

Kaan'ın málmr'ı kucağıma, kalbim de karnımın derinliklerine düştü.

Güzel kolyeye uzun uzun baktıktan sonra nihayet nota çevirdim gözlerimi.

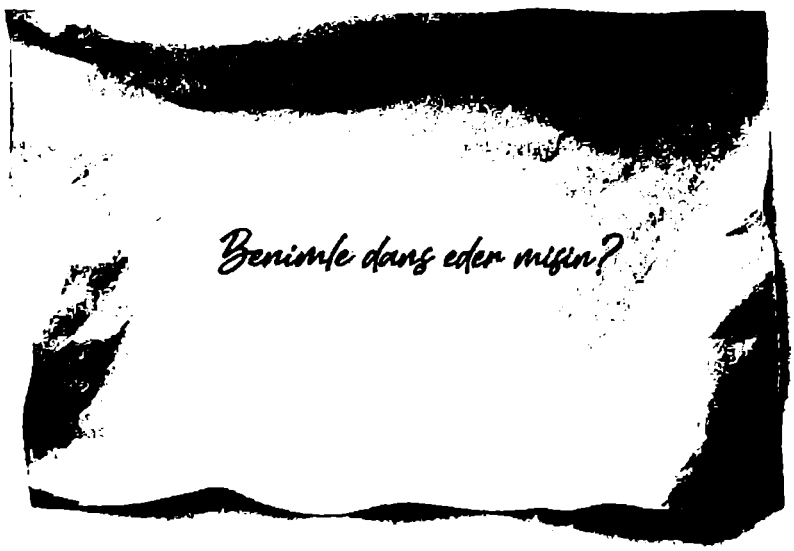

Málmr'ı kucağımdan alıp avucumda tutarken, içimde sessiz bir ürpertiyle gözlerimi sımsıkı kapadım.

Notta o dört küçük sözcüğün arasına dokunmuş bir ağırlık vardı. Maskede. Elbisede.

Uzun zaman önce var olmuş bir *bizi* anlatan bu málmr'da.

Sanıyorum Kaan benden *rol yapmamı* istiyordu. Bu özel gün için duvarlarımı indirmemi ve kalbimi ona açmamı.

Ciğerlerimi tatlı ve is kokulu havayla doldurarak şehre bakarken içimde bir netliğin yerini bulduğunu hissettim. Patlayacak olgunluğa ulaşmış bir enerjinin.

Ve sönecek.

İşte buydu. Kendimi içinde kaybettiğim, ya da dürüst olmam gerekirse, içinde kendimi bulduğum o hayal baloncuğunu nihayet patlatacak olan iğne.

Gerçi bu hiçbir şeyi değiştirmezdi.

Ama ne gösterişli bir son olurdu, değil mi? Eskiden olduğumuz her şeye yakışacak bir veda. Borçlu olduğumu artık görebildiğim sessiz bir selam duruş... *Bize...*

Ve ona.

Ben her şeyin üzerine bir sünger çekmeden önce.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin. https://t.me/ayisigikitap

Ayışığı Kitaplığı

Günlük

Elluin Nevân

Yaş: 19 Safha

Taştan Sonra 5.000.040. Safha

Bu aurora batışında, ne bir biblo vardı ne de yemek. Sadece yarı katlanmış bir parşömen tarlakuşu ve tanımadığım paslı bir anahtar.

Tarlakuşunun son aktivasyon katını katladım ve kuş uçuşa geçerek Slátra'nın kümes bölmesine inen basamaklardan aşağı süzüldü, sonra arka tarafa uçup daha önce varlığını fark etmediğim karanlık bir tünele doğru kanat çırptı. Onu uzun bir yol boyunca takip ettim ve elimdeki anahtarla açtığım kapıdan dışarı çıkınca, kendimi yaklaşan fırtınanın dalgalandırdığı ışıltılı turkuaz Loff'u kucaklayan taşlık kıyıda buldum.

Zavallı tarlakuşu... İyice ıslanıyordu ve uçuşunu sürdürmek için debelendiğini görünce onu avuçlarımın arasına aldım. Orada kafese kapanmış bir tohumgüvesi gibi çılgınca kanat çırpmaya başladı.

Gitmeyi arzuladığı istikameti parmaklarımı dürttüğü yöne göre anlamaya çalışıyor, ormanın içinde zikzaklı ve kafa karıştırıcı bir yol çizerek ilerliyordum.

Bunun bir pusu olabileceği düşüncesiyle gerilmeye başlamıştım. Birileri, ruh emici bir lanet değil de paha biçilmez bir hazine olduğunu sanarak Eter Taşı'nı çalmak için beni katletmek istiyor olabilirdi. Ama sonra kayanın içine oyulmuş bir yapıya ulaştım. Dünyadan öylesine ustalıkla gizlenmiş bir yerdi ki bir başkasının bulması imkânsız olacağa benzerdi.

Kaan içerideydi. Bizim için hazırladığı taş bir masanın başında oturuyordu. İçerisi mis gibi kolk ve kanit kökü güveci kokuyordu.

Burasının bana hediyesi olduğunu ama illa onu da içermesi gerekmediğini söyledi. Ağzımdan çıkacak tek bir kelimeyle çıkıp gidebileceğini ve bir daha geri gelmeyeceğini.

Daha cümlesini tamamlamadan üstüne atılmıştım bile.

Kaan sönmek bilmeyen br ateş gibiydi. Bense paramparça olmuş bir buz. Çarpışmamızın sonucu yok olması kaçınılmaz buhar ve yıkım olacaktı ama dünya üzerime yıkılana kadar onun altında yanmaya dünden razıydım.

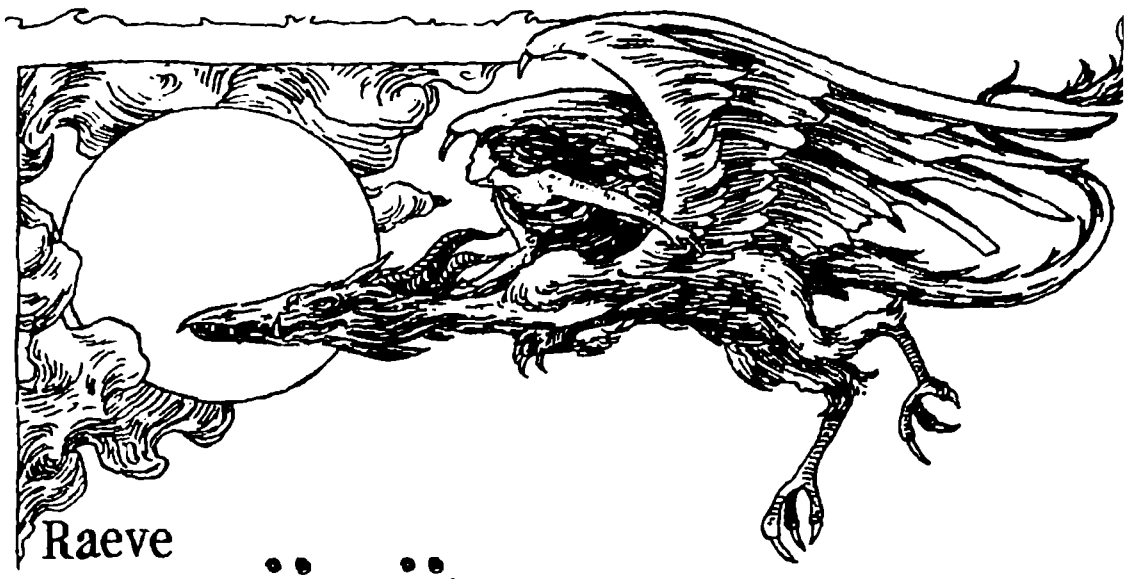

Raeve

71. BÖLÜM

Taş duvara, sırtı bana dönük, isyankâr bukleleri alev alev omuzlarına dökülen tanıdık bir erkek yaslanmıştı.

"Çalılığın arasından sırtüstü sürüklenmiş gibi görünüyorsun," dedim Pyrok'a yaklaşırken. Hediye maske yüzümde zarif bir kalkan oluşturuyordu.

Hızla döndü ve bana otuz iki dişini açıkta bırakan bir gülümsemeyle baktı. "Hepsi cazibemin bir parçası. Kadınlar bayılıyor. *Dizgin* niyetine asılıyorlar."

"Bu kadın için geçerli değil."

Gözleri büyüdü. "Olmamasını umarım. Kellemden hoşnudum. Aletimden de. *Yaşamaktan* da."

Boğazımı temizledim ve tam olarak ne demek istediğini anlamamış gibi yaparak geniş omzunu vurgulayacak bir kesime sahip kırmızı deri tuniğini süzdüm. Yüzünün üst yarısı bir Kızgınkursak'ın turuncu ve kırmızı tüyleriyle kaplı bir maskenin arkasına gizlenmişti ve piercing'lerini de maskesiyle uyumlu kırmızılarla değiştirmeyi ihmal etmemişti. "Sanıyorum kavalyem sensin."

"Tamamen platonik."

"*Daha fazla* platonik ilişki yaşasan belki de saçların kuş yuvasına benzemezdi."

Gülümsedi ve parmaklarını elindeki yumrulu kesenin içine uzattı. "Sükkûnun beynini burun deliklerinden emmediğini görmek güzel."

"Şaşırtıcı, biliyorum." Duvarın önünde duraksadım ve göğüs kısmımı saran kumaşı düzeltmek ve yerli yerinde durduğundan emin olmak için terlikleri yere bıraktım. "O uyarıları duvara parmaklarıyla yazan hanginizdi?"

"Veya." Kaşlarım havaya kalktı ve ellerim durdu. "Sen gittikten sonra Kaan aklını kaçırdı," dedi omuz silkerek. "Veya o ev tamamen bakımsız kalırsa Kaan'ın pişmanlık çekeceğini biliyordu."

Üstü dikenlerle kaplı o paketi ışık hızıyla buzdan gölümün altına zulalarken, "Ah," diye mırıldandım. "Yani sen beni... önceden tanıyor muydun?"

"Birazcık. Çok uzun zaman önceydi—"

"Çok fazla şey hatırlamıyor musun?"

"Tam tersi," diye karşılık verdi bana göz kırparak. "Hafızam kısıtlı cephaneliğimin en keskin silahıdır."

Tabii ki.

"Aferin sana."

Anlaşılan benimki boktan durumdaydı. Gerçi yakındığım söylenemezdi.

Pyrok havaya attığı küçük kırmızı bir şeyi ağzıyla yakalayıp çiğnemeye başladı. "Bilmek istediğin bir şey var mı?" diye sordu sesinde bacağımdan yukarı tırmanıp beni çimdiklemeden ezmem gereken umutlu bir tınıyla.

"Yaratıcılar aşkına, hayır. Merak ettim sadece." Bilgi güçtür, vesaire. Hazır Kaan'ı anılarımdan silmişken, geçmişteki benle tüm bağları kesmem gerekiyordu.

Elluin'le.

Buna artık Pyrok da dâhildi. Muhtemelen böyle olması daha hayırlıydı çünkü kanım ona gerçekten ısınmaya başlamıştı.

Pyrok boğazımı temizledi ve iştahı kaçmış gibi atıştırmalık kesesinin ağzını bağladı. Keseyi parmağının ucunda sallayarak, "Pekâlâ," diye mırıldanırken sesine az önce orada olmayan bir ağırlık çökmüştü. "Bir bakalım."

Olduğum yerde döndüm. Saçlarımı alnımdan başlayan ve çıplak belime kadar inen bir örgüyle toplamış ve elbiseden söktüğüm bir kıskaçla tutturmuştum. Pilili bir kumaş şeridi

göğüslerimi sarıyor, kalçalarıma oturan diğer parçalar gümüş rengi şeritler hâlinde yere dökülüyordu.

Daha önce hiç bu kadar çarpıcı bir şey giymemiştim.

Hatlarımı vurgulayan.

Seksi.

En sevdiğim kısmı, omuzlarıma tutturulmuş ve her hareketimle uçuşan üçgen şeklindeki ışıltılı ince kumaş parçalarıydı. Tülden kanatlar gibi. Gerçi Kaan'ın málmr'ını evde bırakmıştım.

Orada daha güvende olur gibi gelmişti.

"Arka parçayı yerine tutturmak biraz zor oldu ama sanırım becerdim," diye mırıldanarak omzumun üstünden sırtıma baktım.

"Olmuş gibi duruyor." Pyrok kesesini cebine attı ve elbisemi tekrar süzdü. "Gerçi elbisenin yarısını evde bırakmışsın gibi görünüyor."

"Bıraktım," dedim terliklerimi yerden alıp bacağımı duvarın diğer tarafına atmadan önce. Hava sıcaktı ve çalıların arasında çıplak dolaşmaya alışmıştım ama bunu ona söylemedim.

O kadar çok kumaş gereksiz geldiği için sağından solundan birkaç şerit kesmiştim. Bazılarını çaprazlayarak örmüştüm. Birkaç yere düğüm atmıştım.

İçimdeki el işi ustası sürtüğü serbest bırakmış ve kendini göstermesine izin vermiştim.

Pyrok kıkırdayarak kafasını salladı. "Hadi," dedi şehre doğru yürümeye başlayarak. "Eğlenceyi kaçırıyoruz."

Gezinti yolu bir renk ve gürültü cümbüşüne dönmüştü. Şık ve zarif giyimli periler ile ellerinde sıkı sıkı tuttukları, uçlarına havada dönerek dalgalanan gümüş renkte uzun şeritler bağlı sopalarla sağa sola koşan maskeli çocukların arasından yürüdük. Kovalamaca oynarken ve birbirlerini yakalarken ejderhalar gibi kükrüyorlardı.

Kıkırdayan şerit, kuştüyü ve el yapımı kanat yığınları hâlinde yere kapaklanırken.

Herkes maskeliydi. Yüzlerinde farklı malzemelerden üretilmiş sanat eserleriyle dolaşıyorlardı. Kızgınkursak tüyleri ve Kılıçtırpan pulları. Bazıları şekle sokulurken onları döven aletlerin izlerini taşıyan bakır plakalardan yapılmıştı, diğerleri ise ince uzantıları zarif Aytüyleri gibi yanaklarından aşağı dökülen kabartılı inci tabakalarından.

Bedava ateşdutu likörü servisi yapan bir el arabasına yaklaşınca Pyrok kendine bir kupa almak için yolunu değiştirdi. "Sen de ister misin?"

Tek kaşımı kaldırdım. "Henüz erken değil mi?"

Bana samimi bir şaşkınlıkla baktıktan sonra içkinin tamamının üç büyük yudumda bitirdi. "Sıvı almak için mi?" dedi ağzını koluyla silip boşalan kupayı aynı tepsiye bıraktıktan sonra bir yenisini alırken. "Sanmıyorum. Bu kün güneş çok güçlü. Hem öyle olmasaydı bile kahvaltı için daha iyi bir yol düşünebiliyor musun?"

Kafamı sallarken daha sonra onu zeminden kazıyacak güçlü birini tanıdığını umdum çünkü hastalıklı bir şekilde, onunki gibi bir cüsseyi yerinden oynatmanın ne kadar zor olduğunu biliyordum.

Parçalara ayrılmamışsa eğer.

Kıyıdan içeri uzanarak üç kola çatallanan bir yola ulaştık. Kolların her biri üstleri ışıltılı bir hava kubbesiyle kaplı, yerden yüksek bir platforma uzanıyordu. Kubbeler kıyıya çarpan dalgaların altından küçük bir köyü barındıracak büyüklükte baloncuklar üflenmiş, sonra doğumun tam ortasında durdurulmuş ve katılaşmış gibi duruyordu.

İçleri boş görünüyordu ve bakışlarım basit çarpılmış hava baloncukları gibi *görünen* şeylerin arkasına sabitlendi. Ses ise bana tam tersini söylüyordu. Etrafındaki hava davulların boğuk sesleri ve ileriden gelen yaylı saz mırıltılarıyla capcanlıydı. Sanki yaylar benim kaburgalarıma sürtünerek göğsümün içine bir müzik ekiyormuş ve kanımı şakıtıyormuş gibi.

İnsanlar önümüzdeki üstü yuvarlak ve yassı kabuklarla kaplı yoldan ilerliyordu. Yol Loff'un hafif dalgalı yüzeyiyle neredeyse aynı seviyedeydi ve üstünden geçen bazılarının sırtında el

yapımı kanatlar çırpılan periler, kubbelere doğru ilerlerken suyun üstünde yürür gibi duruyorlardı.

Pyrok'un bana uzattığı kola girerken kalbim göğsümün içinde küt ve inatçı bir çekiç gibi çarpıyordu. Yolun üçe ayrıldığı noktaya gelince, yüzümü yakan güneşin altında duraksadık.

"Kubbelerin her biri farklı yumurtlama alanlarının yapay bir temsili," dedi Pyrok soldan sağa doğru işaret ederek. "Netheryn, Bhoggith ve Gondragh."

Her yolun üstünden bir kemer geçiyordu. Soldaki, gümüş rengi sarmaşıklar ve sıcak havaya rağmen sivri yapraklarından buğu filizleri yükselen kırağı tutmuş çiçeklerle süslenmişti.

Netheryn.

Ortadaki bir Kızgınkursak'ın tüylerinin canlı renklerini yansıtan ve biçimleri kuştüyünü andıran çiçeklerle kaplıydı.

Bhoggith.

Bakışlarım sağdaki kemere çevrildi ve dikenli asma dallarıyla kaplı olduğunu gördüm. Yuvarlak siyah çiçeklerin uçları kavrulmuştu ve yanık tahta gibi kokuyorlardı.

Gondragh.

"Kral nerede?" diye sordum ve Pyrok sağ tarafı işaret ederek bana kaşlarını kaldırdığını düşündüren bir ifadeyle baktı. Maskesinin altından net görmek güçtü.

"Böylece seçeneklerimiz daralmış oldu," dedim. Bakışlarım diğer iki yolun arasında gidip geldikten sonra onu sola çekip taze ve serin kokulu buğu kemerinin altından geçtim.

Kaan illa dans etmek istiyorsa, önce beni bulsun o zaman.

"İlginç bir seçim," dedi Pyrok arkalarında takılı kaldığımız, yapay kuş tüylerinden kanatlara bürünmüş çok yavaş yürüyen bir çiftin arkasında adım adım ilerlerken.

"Soluk ve Gölge'nin arasındaki sınırdan daha güneye hiç gitmedim." Omuz silktim. "Merak ediyorum."

Pyrok boğazını temizlerken, ilerimizde yürüyen çift önümüzde titreşen hava tabakasını bir perde gibi çekip araladı ve kubbenin içinde bir sis patlaması arasında gözden kayboldu. Adımlarımız yavaşladı ve Pyrok görünmeyen bariyeri bir çadır kapağını açar gibi tutup geri çekti. Yeni bir sis dalgası dışarı

sızarak ayaklarımıza dolanırken, davul sesleri göğsümün içinde hızla çarpan kalbimle aynı ritimde yankılanıyordu.

Karnımın içinde... *bir şey* sürüsü havalandı. Hiçbir anlam ifade etmeyen bir şey.

Kaan orada değildi. Başka yerdeydi.

Ayaklarım neden ilerlemiyor?

"Sen iyi misin? Bana hiç *tereddüt edecek* biri gibi gelmemiştin."

Ona bir cevap yapıştırmak için kullanacağım sivri bir şey aradım ama bulabildiğim her şey küt ve yuvarlak kenarlıydı.

Yumuşak ve pofidik.

Arkasında kalan o alacakaranlık pus dalgasına açılan üçgen şeklindeki aralığa bakarak yutkundum.

Hayır, iyi olduğumu hiç sanmıyorum.

"İyiyim," diye yalan söyledim, sırtımı dikleştirdim ve ayaklarımı ilerlemeye zorladım. Sonra kapağı kenara iterek iyice açtım ve karanlık beni dört koldan sararak âdeta yuttu.

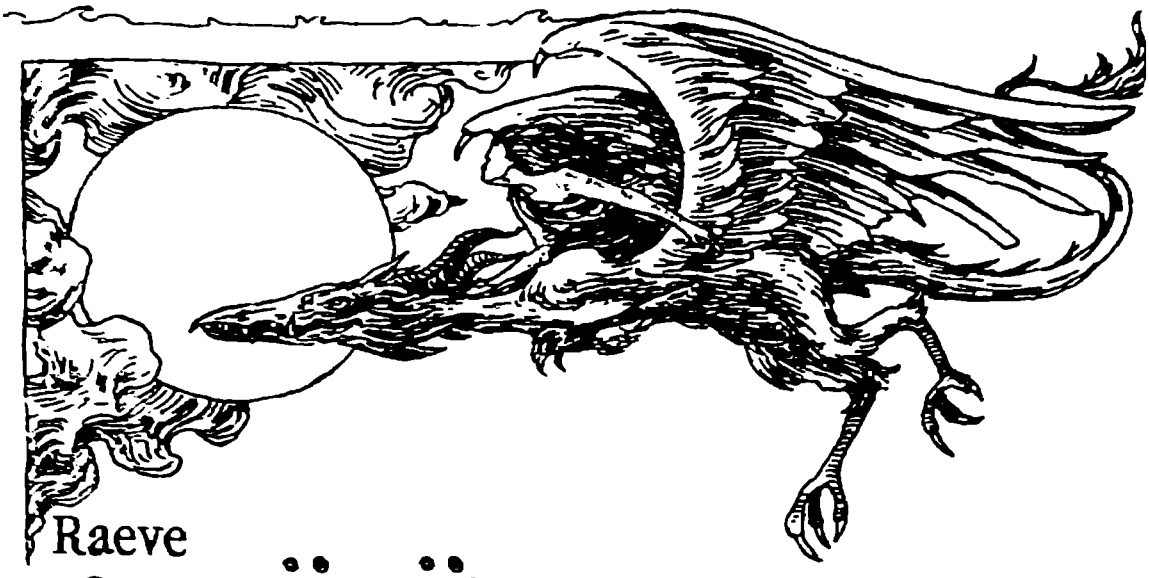

Raeve

72. BÖLÜM

Attığım her adımda yumuşak kar tabakasına değen terliklerimden bir çıtırtı yükseliyordu. Ayaklarımın etrafında yine bir sis dalgası çalkalanıyordu.

Bambaşka bir dünyaya adım atmıştım. Gökyüzü sedefli aylarla bezeli ve ürkütücü ortamı gümüş rengi bir ışığa boğan aurora şeritleriyle kaplı simsiyah bir kadifeyi anımsatıyordu. Her biri oraya yuva yapacak bir Aytüyü'nü taşıyacak kalınlıktaki altıgen buz sütunları aylara doğru uzanıyordu.

Netheryn'in ölümcül soğuğunun eklenmediği bir tasvirinin içinde durur gibiydim. Ve yavrularını yuvasını bir yumurta çalma çabasıyla, o sarp ve görünüşte tırmanılamaz sütunlardan birine tırmanma riskini alan hırsızlardan koruyan kuluçkaya yatmış bir Aytüyü tarafından yakalanıp götürülme tehlikesinin olmadığı.

Davul sesleri ve arpın yumuşak ezgisi dışında, havada bir boşluk hissi vardı. Biri Clode'dan bu kubbenin sınırları içinde sessiz ve hareketsiz durmasını istemiş gibi. O boşluk hissini göğsümde de hissediyordum. İçime biçimini kavrayamadığım görünmez bir ağırlık çökmüştü sanki.

Kökenini de kavrayamadığım.

O histen silkinerek bir tür transa girmiş gibi, o pürüzsüz ve hafif melodiye çekilen maskeli kalabalığa ben de karıştım.

Boğazımı temizledim ve yanımızdan geçen bir garsonun tepsisinden uzun ve dar bir kristal kadeh kaptım. Ağız kısmından

beyaz bir duman dökülen mavi sıvıyı işaret ettim. "Bunun adı ne?"

"Aytüyü Nefesi," dedi garson soğuktan hafifçe morarmış dudaklarla. Beni yarı çıplak bırakan giysimi süzerken kaşlarının arasında bir çizgi oluştu. "Girişte kürk şallar var..."

"Böyle iyiyim." *Gayet iyiyim hem de.* "Teşekkürler!"

Kadehin buzla kaplı kenarını dudaklarıma götürerek yürümeye devam ettim. Ağzımı ekşimtırak şekerli bir tatla dolduran ve dilimin, boğazımın ve karnımın buz kesmesine neden olacak kadar soğuk bir yudum aldım.

Kalabalık bir an azalır gibi oldu ve bakışlarım iki gösterişli sütunun arasındaki boşlukta takılı kaldı.

Kalbim duracak gibi olunca duraksadım ve parmağımdaki demir yüzüğü çevirdim...

O sütunların arasında görmem gereken bir şey olduğundan emindim. Derhal gidip bakmazsam *kötü* bir şey olacağından.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Ama önemli gelmişti.

"Her şey yolunda mı?"

Kesinlikle hayır.

Pyrok'a bir önceki... *varoluşumda* terbiye ettiğim söylenen Aytüyü'yle yolumun nasıl kesiştiğini sormam an meselesiydi. Yumurta çalmak için bir yuvayı mı yağmalamıştım, yoksa daha önce bir başkasına ait olan bir hayvanı mı sahiplenmiştim?

Ona buraya daha önce geldim mi diye sormak istiyordum. *Gerçek* buraya.

Omzumun üstünden bir gülümsemeyle bakarak, "Elbette," diye cevap verdim ona. Yüzümü yeniden önüme çevirip kalabalığın arasına daldığım anda gülümsemem silinmişti.

Ben ağır deri ve kürk katmanlarına sarınmış vücutların, masaların ve taburelerin arasında zikzaklar çizerek kutlamanın merkez üssünü tutan en yüksek sütun öbeğine doğru hızla ilerlerken Pyrok da arkamdan, "Nereye gidiyoruz?" diye seslendi.

"Bilmiyorum," diye mırıldanarak içkimden bir yudum daha aldım ve soğuk sıvıyı ancak dilim donma tehlikesine girene kadar ağzımda tuttuktan sonra yuttum.

Azalan kalabalık yerini omuz omza duran ve iki devasa buz sütununun arasına örülmüş gibi görünen dar bir yolun girişini kapatan bir muhafız barikatına bıraktı. Bronz zırhları vücutlarını Kılıçtırpan pulları gibi sarıyor, siyah maskeler yüzlerinin üst yarısını kapatıyordu ve omuzlarına koyu renkli kürk şallar atılmıştı.

"Arkalarında ne var?" diye sordum bir elinde bir Aytüyü Nefesi, diğerinde beyaz bir sosla kaplı kıvrık kızarmış şeylerle dolu bir ejderha yumurtasıyla nihayet bana yetişen Pyrok'a.

"Kaymak tabaka için bir masa oyunu," dedi. "Ziyan edecek kadar çok altını ve birkaç darbeyi kaldıracak kadar büyük bir egosu olmayanlar oraya girmez."

Hah.

Bulmayı beklediğim bu değildi. Ama hazır gelmişken...

Arkamı döndüm, Pyrok'un ceplerini ellerimle yokladım ve sol tarafta keşfettiğim şişkinliğin kaynağını itirazları arasında çıkardım.

Altın kesesini bize yol vermek için iki tarafa açılan muhafızlara doğru sallarken Pyrok, "Bana neyi hatırlattığını biliyor musun?" diye söyleniyordu. "Bir uğruayak."

"Seri cinayetten hapse girdiğim zaman bir tanesiyle tanıştım," dedim muhafızların kafalarını çevirip bana bakmasına neden olacak kadar yüksek bir sesle. "İyi biriydi. Bizi içinde tuttukları sefalete rağmen yüz tüylerini pürüzsüz ve kaygan tutmayı başarıyordu. Ne oyunu oynuyoruz?"

"Skripi," dedi Pyrok, *gerçek* buz kadar soğuk olmayan gösterişli sütunların arasında zikzaklar çizen dar yolda peşim sıra yürürken. Belki de bir taş büyüsüyle buz gibi görünmeleri sağlanmıştı. "Oynar mısın?"

Kesesini atıp havada yakaladım. "Birazcık."

"Harika," diye söylendi. "Bahçelerindeki tarhları süslemek için altın çakıllar kullanan bir avuç elitiste bir kese altın kaybetmek için sabırsızlanıyorum."

"Senin tavrın yanlış." Zikzaklı yolda birkaç dönüş daha yaparken, Aytüyü Nefesimden büyük bir yudum daha aldım. "Anlaşılan Yanık Kral ücretler konusunda pek cömert değil."

"Fazlasıyla cömert. Dürüst olmam gerekirse, yan gelip yatma karşılığında desem yeridir. Mesele bu değil."

Sesinde duraksayıp arkama bakmama neden olan bir gerginlik vardı. Ağzının daha önce olmadığı gibi gerildiğini gördüm. Aytüyü Nefesi kadehine ağzını bile sürmemişti.

Tuhaf. Normalde içkileri buharlaşmaları an meselesiymiş gibi peş peşe yuvarlardı.

"Açıklamak ister misin?"

"Kendimi içinde boğabileceğim kadar büyük bir ateşdutu likörü fıçısı bulmak için bu işi bir an önce aradan çıkarmayı tercih ederim." Çenesiyle devam etmemi işaret etti. "Kıvrık pattislerim soğumadan acele etsen iyi olur."

Kaşlarımı çatarak ve Pyrok'un *bu kaymak tabakasıyla* nasıl bir geçmişinin olduğunu merak ederek yoluma devam ettim.

Bir köşeyi daha dönünce yol, biri buza bir kepçe daldırıp çıkmaz bir girinti oymuş gibi görünen geniş bir mağarayla buluştu. Ortada altıgen bir masa ve etrafına yerleştirilmiş yüksek arkalıklı altı sandalye vardı ve biri dışında hepsi doluydu.

Ayaklarım durdu.

Şık siyah giysi, is rengi kürk pelerin ve parlak altından yontulmuş yarım maske giymiş dört erkek şişkin göğüslerinin önünde, yelpaze şeklinde dizilmiş oyun kartları tutuyordu. Beşinci sandalyede bir şekilde aşina olduğum bir yaratık oturuyordu.

Bir ahtapos.

Şişman ve yuvarlak yaratığın derisi, ortamla bütünleşmesini sağlayan alacalı buz rengi tonundaydı ve sarmaşığı andıran sayısız kolu önündeki altının yığının etrafına sarılmıştı. Gözü yoktu. Sadece yumruya benzer ve derisi hafif hafif zonklayan iri ve ışıltılı beyninin dışarısını görmesine yetecek kadar ince bir kafası vardı.

Bakışlarım ağzına çevrildi. Zararsız görünen büzük bir ağız ama ben açıldığına da tanık olmuştum. O ağzın içinde kaç diş olduğunu görmüştüm.

Bir kolu tek bir çatırtıyla koparmaya yetecek kadar.

Ahtaposların ete onları kan, vücut ve ruha bağlayan vaatler işleyebildiği düşünüldüğünde, bu kaymak tabakanın böylesi

nadir ve gıpta edilen bir yaratıkla arkadaşlık etmesi gayet uygun görünüyordu.

Adamların her biri beni kısık gözlerle süzdü. Biri piposundan bir nefes çekip havaya kırmızı duman halkaları üfledi. Bakışları beni delip geçerek Pyrok'u bulunca dudakları kurnaz bir sırıtışla büküldü. "Bakıyorum Küçük Alevimiz artık o kadar da *küçük* değil."

Pyrok'un enerjisi kaskatı kesildi.

Adam derin bir nefes daha çekti ve havaya bir duman halkası daha yükseldi. "Bizimle oynamaya mı geldiniz yoksa?" Üstü bir Skripi tahtası, kehribar rengi bir sıvıyla dolu kadehler ve eğri büğrü altın sikke yığınlarıyla dolu masayı işaret etti. "Bana borçlu çıkmana bayıldığımı bilirsin..."

Diğer üç adam kıkırdadı.

Omzumun üstünden arkaya bir bakış daha attım ama Pyrok'un gözleri pipo içen adama sabitlenmişti. Yanakları kızarmış, Aytüyü Nefesi kadehini tutan eli sıkmaktan bembeyaz kesilmişti.

Parmak uçlarım kaşınmaya başladı.

"O değil," dedim başımı öne çevirip Skripi masasında kararlı adımlarla yaklaşırken.

Kahkahalar kesildi. Beş çift gözün dikkatli takibi altında boş sandalyeye oturup kadehimi masaya bıraktıktan sonra Pyrok'un altın kesesinin ağzını açıp içindekileri boşalttım.

Önümde altın sikkelerden bir yığın oluştu.

"Oyununuzu bitirin, sonra bana da kart dağıtın."

Ben Pyrok'un sikkelerini, pis pis bakan adamların önündeki dağlardan çok daha küçük ama düzenli yığınlar hâlinde üst üste dizerken sessizlik sürüyordu.

Sağ tarafımda oturan adam elini koluma koyunca maskesinin arasından görünen kahverengi gözlerine baktım. Adam mırıltıyı anımsatan yumuşak bir sesle, "Tatlım, hevesini takdir etmekle birlikte küçük yığının seni sadece oyuna sokmaya yeter," derken oktimarın dokunaçlarından biri uzanıp altın yığınımın etrafına sarıldı ve sikkeleri şangırtılar eşliğinde kendine çekti. "Neyle oynayacaksın?"

Parmağının ucunu tutup elini kolumdan çözdüm. "Tatlı değilimdir, hele *senin* hiç değilim." Adamın elini kendi kişisel alanına ittikten sonra avucumu açarak ahtaposa baktım. "Bir iyilik borcuna karşılık beni oyuna al. Oyuncuların her birine."

"Raeve—"

Pyrok öne atıldı ama daha hızlı davranan yaratığın dokunacı arkasında kaşıntılı bir iz bırakarak tenime dokundu.

"*Sikeyim!* Siktir!" Pyrok içki kadehini buz sütuna fırlattı ve cam paramparça olurken mavi sıvı bir sis bulutu arasında sütunun yüzeyinden aşağı akmaya başladı. Havada uçan ikinci şey elindeki pattis kabı oldu, ejderha yumurtası parçalanırken etrafa yerden yükselen sisin arasında hızla gözden kaybolan kızartma dilimleri saçıldı. "Hemen gidip—"

"Bekle," dedim ona olduğu yerde kalmasını buyuran sert bir bakışla.

Ve izlemesini.

Dudaklarımı *lütfen* der gibi kıpırdatınca durup bakışlarını eli tamamlayan erkekler ile kazançlarını dağıtan ve kartları geri toplayan ahtaposta dolaştırdı.

Dudaklarını sıkarak boğazını temizledi ve kollarını göğsünde kavuşturarak sütuna yaslanırken bana başıyla tamam dedi.

"Kalman ne hoş," dedi pipolu adam Pyrok'a tüylerimi diken diken eden cıvık bir bakış atarak. "Sana gerçek erkeklerin özgüveni zirvede ama sağduyusu yerlerde olan güzel kızlarla nasıl oynadığını göstermek için sabırsızlanıyorum."

Güldüm ve elimdeki kartlardan bana bakan yaratık resimlerinin üstünden rakiplerimi süzdüm.

Ahtaposun dokunaçları rakiplerimin önündeki altın yığınlarına tek tek uzanarak kaşlarımın kalkmasına neden olan heybetli bir miktarı bir araya topladı.

Sanırım *iyilik vaadim* pahada ağır bir taahhüt olmuştu.

Aferin bana.

"İlk zarı *güzel şey* atmak ister mi?" dedi bir başka erkek. O unvanı boğazına geri tıkmamak için kendimi zor tuttum. Ona, onu küçük küçük doğranmış bir et yığınına dönüştürecek küçültücü bir lakap taksam ne hissederdi acaba?

"Elbette hayır." Gözlerimi kartlarıma çevirip elimi yeniden düzenledim. "O zaman kazanmamı avantaja bağlarsınız ve buna izin veremeyiz."

Adam kıkırdadı ve gözlerini gözlerimden ayırmadan kristal bardağını eline alıp içindekileri tangırdatarak salladı. "Özgüvenin ayartıcı ama *müsrifçe* harcıyorsun," dedikten sonra zarları attı.

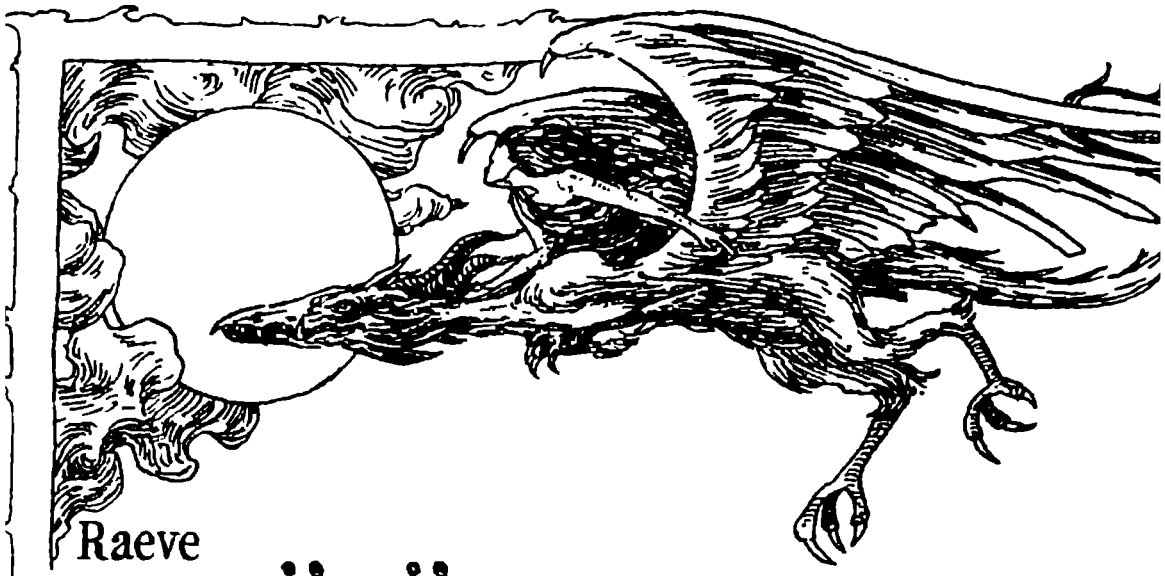

Raeve

73. BÖLÜM

Aytüyü'mü son kart yığının üstüne çarptım ve burnundan soluyan dört erkeğe yanaklarımı acıtacak kadar geniş bir gülümsemeyle baktım. "Benden hâlâ bıkmadınız mı?"

Ahtapos dokunaçlarını *kesinlikle* benden daha ağır olan bir altın dağının etrafına sarıp yığını bana doğru itti.

Masanın üstüne fırlatılan dumanı tüten bir pipo kazanan elimin kartlarını etrafa saçtı. Pipoyu fırlatan adam sandalyesini arkaya iterek kalktı ve öfkeyle söylene söylene, siyah ve altın rengi giysileri arkasında dalgalanarak salonu terk etti.

Arkasından, "Pratik yapmaya devam et!" diye seslendim ve altın yığınlarımı düzeltirken kalan üç erkeğe düşmanca bakışlarının gazını almak konusunda yetersiz kalan bir gülümseme daha gönderdim. "Bir el daha? Üstünüzde başka altın kalmadıysa iyilik borçlanmanızı da kabul ederim. Ya da maskelerinizi. Ağır görünüyorlar."

Birkaç şanslı elle boyun eğmeye zorladığım ve Pyrok'a parasını hemen *–hem de faiziyle–* geri ödemenin yanı sıra, bir de küçük bir köy satın almaya yetecek kadar paralarını üttüğüm pisliklerin suratlarını görmekten alacağım *zevkten* bahsetmiyordum bile. Ya da belki de terbiye edilmiş bir Kızgınkursak'ı sonsuza dek himayemde tutmaya yetecek kadar. Rekk Zharos'un izini, kendi bağırsaklarını ona çiğ çiğ yedirme şansını yakalayana kadar sürebilecek kadar kazandığım *kesindi.*

"Tabii ufalanan egolarınızı pekiştirmek için zaman istiyorsanız, o başka," dedim gözlerimi kırpıştırarak.

Hava gerildi.

Isındı.

Masanın etrafındaki erkekler, sandalyelerinin buzun üstünde kaymasına neden olacak bir hışımla ayağa fırlayarak çıkışa yöneldiler ama oraya varamadan, bel hizasından öne eğilerek uzun ve gergin birkaç saniye boyunca öyle kaldılar.

Bir ziyaretçimiz olduğunu anlamama yetecek kadar bir süre.

Sol tarafıma bakınca çıkışın vücudumun tepki vermekte gecikmediği heybetli erkeğin gölgesiyle kaplandığını gördüm. Kalbim hızlanırken karnımdaki o kanatlı şeyler uçuşa geçmişti bile.

Kaan kahverengi bir pantolon ve geniş omuzlarını vurgulayan bronz Kılıçtırpan pullarıyla süslü deri tuniği içinde göz alıcıydı. Çıplak kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve bronz teninde soluk renkli yara izleri dikkat çekiyordu.

Yüzünün üst yarısı örten ama delici bakışlarının önünü kesmeye yetmeyen sade bir bronz maskesinin altında ağzı sert bir çizgi hâlinde gerilmişti.

Nefesimin kesildiğini hissettim.

Alnında bronz bir taç vardı ve eskiden belki de sekiz sivri ucun göğe yükseldiği metal halkanın bazı kısımları, onu neredeyse tamamen eritecek bir ejderhaalevinden son anda kurtulmuş gibi yer yer eriyerek aşağı doğru katlanmıştı. Maskesi tacıyla bütünleşmiş gibiydi.

Tacı *vurguluyordu.*

Kaan kaslı uylukları attığı her güçlü adımda gerilerek ve çizmeleri yeri dörtnala kalbiminkine uygun bir ritimle gümbürdeterek ilerledi. Gözünü benden bir an bile ayırmadı ve gözümün önünde mağaranın içinde kayan bir sıradağın heybetiyle ilerleyen Rygun canlandı.

Sonunda göz temasımızı kesti ve dikkatini kaymak tabaka mensuplarına çevirdi. Kamçı gibi inen sert bir sesle, "*Dışarı,*" diye hırladı.

Geride kalan üç erkek Yanık Kral'ın önünde bir kez daha eğildikten sonra elleri ve cepleri boşalmış bir hâlde, hızlı adımlarla çıkışa yöneldiler.

Gözlerimi Kaan'dan güçlükle ayırarak Pyrok'un durduğu tarafa baktım ve çoktan gitmiş olduğunu görünce şaşırdım.

Kahretsin.

Son elde ben hoşnutsuz homurtular eşliğinde Aytüyü'mü, Kızgınkursak'ımı ve Kılıçtırpan'ımı masaya vururken tüymüş olmalıydı. Aldığım zevkin büyük kısmının o göt heriflerin geçmişte ona bir şekilde yanlış yaptığı bilgisinden kaynaklandığı düşünüldüğünde, bunu kaçırması yazık olmuştu doğrusu.

Son herif de dar yolda gözden kaybolunca geriye sadece ben, Kaan ve krupiye tahtında oturmaya devam eden ahtapos kaldık. Anlaşılan ahtapos Kral'ın yırtıcı buyruklarından muaftı.

Kaan masanın etrafını dolaştı ve tam karşımdaki sandalyenin arkasını, boğumları bembeyaz kesilecek kadar sıkı tutarak ayakta dikildi. Sandalye kırılmaya sadece birkaç saniye uzak görünüyordu. Her şeyiyle, her tür ışık kaynağının önünü kesen ve *ondan* başka herhangi bir şey görme becerimi elimden alan bir gölge misali devasaydı.

Anılarımızla baş başa geçirdiğim kısıtlı zaman beni onun çekim alanına sürüklemişti. Şimdi de *düşüşe geçmiştim.*

Hızla hem de.

Dünyanın yarısını yutacak büyüklükte bir kraterin açılmasıyla son bulacak bir düşüş.

"Seni dansa davet ettiğim zaman kastettiğim bu değildi," dedi önümdeki altın yığınına bakarak.

Ciğerlerimi onun baş döndürücü kokusuyla doldururken, anılar keskin usturalar gibi göğsümü oymaya başladı:

O çorbamız için sebze doğrarken, ben dudaklarımla onları iyileştirebilirmişim gibi, sırtındaki ve kollarındaki yara izi öbeğine öpücükler konduruyorum.

O bana kilden çanaklar, kupalar ve tabaklar biçimlendirmeyi öğretirken elleri ve kolları o kadar çok kille kaplanıyor ki sonunda o kil kalıntıları benim bedenime bile ulaşıyor.

Göğsümün içinde zehirli bir korku tomurcuğuyla, gümüş bir ışık huzmesinin altında birlikte hareket ediyoruz. Her dokunuş, her öpücük, tenime fısıldanan her nefes bizi bilinmeyen bir sona bir adım daha yaklaştırıyor âdeta.

"Senin hayatında olan biriydim," diye fısıldadım. "Önemli biri."

"Doğru."

"Ta ki?"

Sözcükler bir bıçak darbesi etkisi yarattı. Zihnim etrafımdaki değişimi yakalamadan ve pusuda bekleyen tehlikeyi gerçek anlamda idrak etmeden çıkıveren saldırgan bir hamle.

"Başka bir erkekle evlendin," dedi Kaan aynı hızla ve ciğerlerim sarsıntılı bir nefes eşliğinde boşalırken, yüzümdeki bütün sıcaklık çekildi. Bu dikenli gerçekliği yutabileceğim kadar pürüzsüz bir şekle sokmaya çabaladım ve başarısız oldum.

Bu yapboz parçasının kenarları eğri büğrü ve yamuktu. Hiçbir boşluğa uymuyordu. Yerine vura vura yerleştirmem gerekecek türden bir parçaydı.

"Kim olduğunu bilmek ister misin?"

"Hayır," dedim bakışlarımı kartları toplayan ve karan ahtapusun yılankavi hareketlerine çevirerek.

Son zamanlarda –ne kadar olduğunu bilmiyordum bile– ormandaki evde var olan *bize* hayli aşina olmuştum.

Kaan ve bana.

Kaan Vaegor *hevesinizi aldıktan* sonra bir kenara atıp sıradakine geçeceğiniz türden bir adam değildi. Size teninizi soyduracak, kaburgalarınızı açtıracak türden bir adamdı. Derin ve güvenli bir kuytuya saklayacağınız ve diğerlerini keskin sırlardan yapılma silahlarla savuşturacağınız ve sonra o sırları bağrınıza basarak öleceğiniz türden bir adam.

Bir başkası için ondan... *kendi rızamla* vazgeçmiş olmam imkânsızdı. Ve bu bilmecenin tek bir cevabı vardı.

Elluin en az benimkiler kadar dikenli sırlara sahipti.

Ancak sırların bu unvanı kazanması nedensiz değildir ve çoğu zaman, gözlerinin içine bakmak çok acı vereceği için yanılsamalı bir peçeye boyanırlar.

Kaan ikimiz birlikte o yerdeyken duygularımın şeklini hissetmemişti ama ben hissetmiştim. Ve anılarımın kaybının gizli bir lütuf olduğundan neredeyse emindim. Elluin'in sırlarının *can yaktığından.*

Şişenin tıpasını açmak ve kendimi içinde bulunduğundan zerre şüphe duymadığım zehri yudumlamaya –bir an bile– mahkûm etmek gibi bir arzum yoktu.

"Onca şeyden sonra," dedim bakışlarımı Kaan'a çevirerek, "yine de hayatımı kurtardın."

"Evet."

"İki kez."

Ağzının sağ tarafı, kalbimin iplerini zorlayan yarım gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. "Sana kanını akıtmış bir erkeğin kesik kellesini armağan etme fırsatını reddetmek zordu."

Ağzımı açıp kapadım. Sonraki sözcükler kurumuş boğazımdan bir hırıltı gibi çıktı. "Bana hâlâ nasıl beni *istiyormuş* gibi bakabildiğini anlamıyorum."

Sessizlik çöktü, gerilim arttı ve gözleri yanan közler gibi parlayarak konuştu. "Raeve sen derimi diri diri yüzsen de ben seni yine de severdim."

Ciğerlerimdeki bütün hava boşaldı.

Sevmek...

Bu sözcük bir veda bile etmeden kayıp giden sessiz bir ölüm, kendime kurtulmayı asla lütfetmeyeceğim ebedî bir yalnızlığa ani bir itilişti.

"O büyük ve güzel kalp için ne büyük bir ziyan," diye fısıldadım ve gözlerinde ateşler parladı.

Göz temasımızı koparark ahtaposun üst üste yığdığı kartlara baktım. Kaan'ın göğsünden boğuk bir ses yükselirken dünyanın yerinden oynadığına yemin edebilirdim.

Yaratıcılar aşkına...

Sanırım notu, maskeyi ve tuvaleti bütünüyle yanlış anlamıştım. Kaan'ın *rol yapmak* istediğini sanmıyordum. Sanırım buraya gelmemi geçmişte –o kutsanmış duvarlar arasında mutlu olduğumuz zamanlarda– sahip olduğumuz şey her neyse onu yeniden canlandırma umuduyla istemişti. Kabuğumun altında hâlâ aynı kadın olduğumu umarak.

Ama değildim. Orada kararmış bir taştan, kalp kırıklığından ve bunu *yapamamam* için bir milyon nedenden başka bir şey yoktu.

Ama belki de...

Belki de Elluin ve Kaan'ın hak ettiği o sihirli uğurlama hâlâ kurtarılabilir.

"İki seçeneğimiz var." Ahtaposa bir el dağıtmasını işaret ettim.

Kaan'ın gözleri kısa bir an yaratığın kollarının yılankavi hareketlerini izledikten sonra, istediğim her şeyi vaat eden bir bakışla tekrar bana çevrildi.

Ve istemediğim her şeyi.

"Ne gibi?"

"Şu anda bu altın yığınıyla çekip gider," dedim etkileyici yığınımı süzerek, "ve öngörülebilir bir gelecek için kümesinizden bir Kızgınkursak kiralarım."

"Sırtını posaya çeviren adamın peşine düşebilmek için mi?"

"O da var tabii," dedim dişlerimi sıkarak.

Beni gözlerimdeki beneklerde cevap aradığından emin olduğum bir dikkatle süzdüğü kısa bir sessizlik oldu. "Ya da?"

"Oynarız." Önümüzdeki masadaki dağıtılmış eli işaret ettim. "Bir bahis."

Kaan'ın bakışları benden ahtaposa, ahtapostan kartlara çevrildi. Sonra arkasında durduğu sandalyeyi çekip oturdu. Ahtaposa sol avucunu uzatınca kaşlarım kalktı.

Ben de aynısını yaptım ama sağ elimle.

Kaan gözlerime bakarak, "Kazanırsam, üç soruma cevap vereceksin," dedi. "*Dürüstçe.*"

Ağzımı açtım ama sözcükler dilimin üstünde tıkanmış gibiydi. Ahtaposun dokunacının ucu bir yol çizerek avucumun içinde dolaşırken, bahsin sıcak vuruşu kanımın içinde pıhtılaşarak kemiklerime kadar dayandı.

Piç herif.

Ahtapos avucumu gıdıklayan kaydını tamamlarken, sırlar karnımın içinde solucan öbekleri gibi kıvranıyordu.

Boğazımı temizledim ve karıncalanan elimi yumruk yaptım. "Ben kazanırsam senin bizim için inşa ettiğini düşündüğüm yerde yaşamış kişiler bizmişiz gibi yapacağız ama sadece bir sonraki aurora doğuşuna kadar. O zaman geldiğinde de sen bana bir dilek borçlanmış olacaksın."

Ahtapos dokunacının ucunu bu kez onun avucunda dolaştırırken Kaan'ın gözlerinde neden bahsettiğimi anlamamış gibi bir bakış vardı. "Aurora doğunca ne olacak?"

"Önemi yok."

"Ne. Olacak?"

İç geçirerek bana dağıtılan kartları masadan aldım ve bakışlarımı canlı resimlere sabitleyerek elimi düzenlemeye koyuldum. "Bir Zihinokuyucu'ya seni zihnimden sildireceğim. Gerçekliğe döneceğim. Dilek tedbir amaçlı."

Arka cebimde kesin bir son noktaya ihtiyacım olacaktı. İş o raddeye gelirse çivi olarak çakabileceğim bir şeye. Kaan bunun acımasızlık olduğunu düşünebilirdi ama onun iyiliğiyle takas yapmayı reddediyordum. Beni sevmek mi?

Düpedüz bir ölüm fermanıydı bu.

Sükkûnumu sol uca, enthumu sağa koydum ve sessizliğin sürdüğünü fark edince elimde yelpaze şeklinde tuttuğum kartların üstünden Kaan'a baktım.

Kaan beni ciğerlerimdeki bütün havayı çekip alacak kadar yoğun bir bakışla izliyordu ama belli etmedim.

"Ne?" dedim başımı yana yatırarak.

"Birini kaybetmişsin..."

Kalbim kaburgalarımın arasında sallandı.

Ağzım açıldı. Kapandı. Geri açıldı. Düşüncelerimi üstüne fırlatabileceğim bir sözcüğe dönüştüremeyince, elimdeki kartları yüzüstü masaya bırakıp hışımla ayağa kalktım ve çıkışa doğru yürümeye başladım.

Sikeyim böyle işi.

Kaan'ı da.

Her şeyi.

Uzun ve kayış gibi bir şey boynuma dolanıp *sıkmaya* başladı. Nefes alma ve konuşma becerimi tamamen kaybettim.

Parmaklarımı ilmiğin altına geçirip gevşetmeye çalışsam da çekiş gücünü yakalamayı başaramadım. Kafamdaki bütün kan, yuvalarından uğrayan gözlerime dolmuştu ve gözlerimi patlama noktasına getirmişti.

Ağzım açıldı ve yukarı uzanan pençeler gibi yerden yükselen pusun arasında dizlerimin üstüne çöktüm.

Bir gölge görüş alanıma girdi ve bakışım karşımda çömelen Kaan'a çevrildi. Kollarını bükülü dizlerine yaslayıp kafasını yana yatırdı. "Gidemezsin, Raeve." Parmağını çenemin altına koydu ve beni alev alev yanan gözlerine bakmak zorunda bıraktı. "Oyun bitene kadar masaya bağlıyız."

Doğrularak tam boyuna ulaşan ahtaposa baktım –inanılmaz bir uzunluktaydı– ve normalde büzük duran dudakları şimdi yüzlerce sivri dişini açıkta bırakacak şekilde geriye kıvrılmıştı. İrili ufaklı yüzlerce diş. Uzun ve güdük.

Kaan yerden kalkmama yardım etti ve beni sandalyeme geri götürdü. Yaratık ben ancak elim sandalyenin arkasına değince beni serbest bıraktı. Havasız kalan ciğerlerimi doldurmak için hızlı hızlı soldum.

"*Otur,*" dedi Kaan masanın karşı tarafından.

Yutkundum ve sızlayan boynumu ovalayarak ona bakınca gözlerinde bana Rygun'ın gırtlağının tabanında gördüğüm ejderhaalevini anımsatan bir ateş gördüm.

Kalan Aytüyü Nefesimi üç büyük yudumda bitirip kadehi masaya sertçe bıraktım, boğazımı temizledim ve bu eli kazanması durumunda Kaan'ın ne soracağını *adım gibi* bilerek itaat ettim.

Ne yaptım ben?

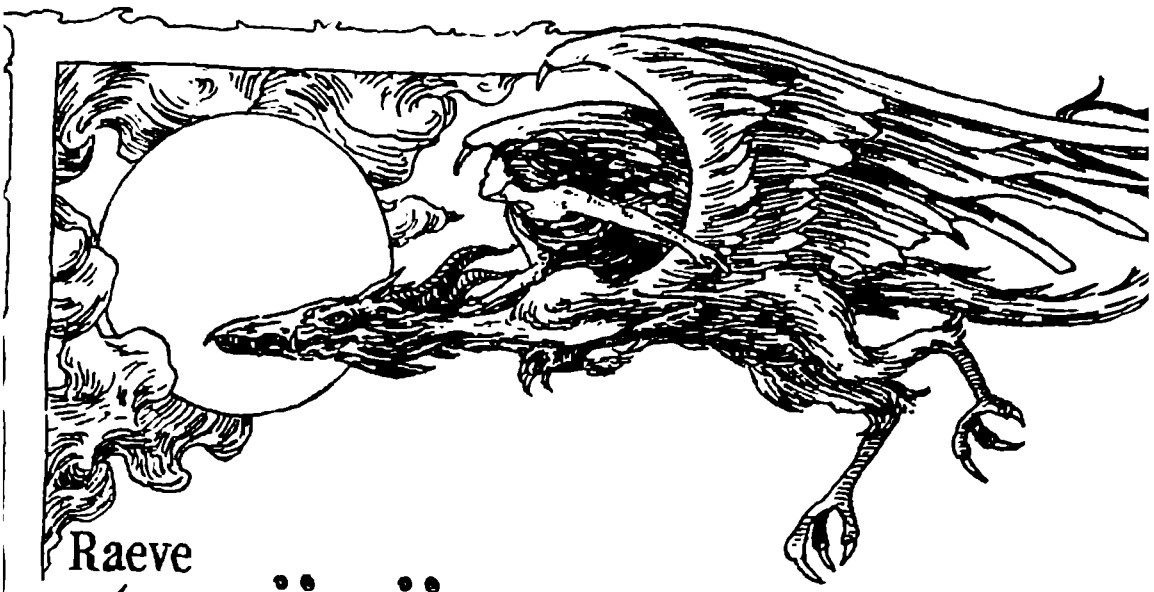

Raeve

74. BÖLÜM

Zarı attım, dört geldi ve sol üst köşeden yirminci kartı çekmeye karar verdim. Bakışlarım smoksla buluşunca yüzüme bir şey yansıtmamaya çalıştım. Herhangi bir yaratığa dönüşebilen ve o yaratığın güçlü yanlarını devralan, kendi etrafında dönen siyah bir leke.

Tabii güçsüz yanlarını da devralıyordu.

Eller açıldığında orada olan başka bir yaratığın yerine konamayan, yoksa derhal geçersiz kılınan ve oyunun kaybedilmesine neden olan riskli bir karttı. Sorun şuydu ki sona gelindiğinde tüm iyi kartlar genellikle oynanmış olur ve smoks hiçbir işe yaramazdı. Elinizde gerçekten değerli bir şey tutmak varken boşuna yer kaplardı.

Elimdeki kartların arasından flottiyi çekip boş alana yerleştirdim.

"Biliyor musun," dedi Kaan zar atarken. Oyun tahtasından bir kart çekip elindekilerin arasına yerleştirdi ve tahtada oluşan boşluğu attığı bir kartla doldurdu. "Kız kardeşime bu oyunu oynamayı ben öğrettim."

"İyi mi bari?" dedim zar atarken.

"Harika."

Dudaklarımı büzdüm ve bir kart çekip baktım. Sonra hemen yere geri bıraktım. "Senden iyi mi?"

"Beni bir kez bile yenemedi," diye mırıldandı Kaan zar atarken.

Gözlerimi devirirken neredeyse kafamdan fırlayacaklardı. "Ne kadar da kibirlisin."

"Sadece umutluyum, Ayışığı. Her zaman umutluyum."

Soru sorar gibi kaşımı kaldırdım.

"Gökyüzünde top gibi kıvrılmış yatarken Slátra'yla Skripi oynamadıysan, senden en az yüz safha öndeyim." Omuz silkti. "Yaratıcılara bunun bana kazanmak için ihtiyacım olan avantajı sağlaması için dua ediyorum."

Kaan bir kart daha çekip elindeki bir tanesiyle takas ederken ona dövecek gibi baktım. O da beni köpüren bir bakışla süzerken yüzü taş gibi ifadesizdi.

"Sıra sende."

Elbette.

Boğazımı temizledim, zarı alıp masanın üzerinde yuvarladım ve tohumgüvemi Kızgınkursakla değiştirdim.

Kaan da zarı attı ama tahtadan bir kart seçmek yerine uğruayağı masaya çarptı. Yaratığın tüylü suratı masada sırtüstü duran karttan bana bakıyordu.

Kahretsin.

Kaan'a gülümsedim ve elimdeki kartları biraz daha açtıktan sonra seçeceği karta daha kolay erişebilmesi için kolumu masanın üstüne uzattım.

Gözlerime bakarak Kızgınkursak'ı seçti ve dişlerimi öyle fazla sıktım ki çıkan sesi Kaan'ın bile duyduğundan hiç şüphem yoktu.

"Özür dilerim," dedi kaptığı güçlü kartı hiç bakmadan ve benimle göz temasını koparmadan elindekilerinin arasına yerleştirirken.

"Özrün senin olsun." Zarı yuvarladım ve Aytüyü'nü çekince moralim hemen düzeldi. "Ben seni yenersem özür dilemeyeceğimden emin olabilirsin."

Zarı tekrar attı, bir kart çekti ve elindeki bir diğeriyle değiştirdi. "Peki ya Zihinokuyucu? Onun için özür dileyecek misin?"

Boğazımı temizledim ve zarı kabın içine atıp salladım.

Kaan bakışlarını kartlarından kaldırdı ve gözlerime bakarak, "Skripi," dedi.

Zar tahtanın üstünde sekerek uçtu. "*Ne çabuk?*"

Sessizlik.

İçimden inleyerek nilaklemi masaya açtım ama bir kolkla üstün geldi. Sonra o Kızgınkursak'ını koydu ve beni Aytüyü'mü açmak zorunda bıraktı.

"Üf," deyince yüzüme tatsız bir gülümseme yayıldı.

Bir bataklık cadısını masaya sertçe bıraktım ama kadife çapulcuyla karşılık verdi. Dişlerimi sıkarak elimde kalan güç kartını sükkûnumu oynadım. Oyunu bu kadar çabuk bitirmesini beklememiştim.

Çok yavaşça –neredeyse *nazik* bir hareketle– ecelteleğini üstüne koyup oyunu resmen tepsiyle bana sundu.

Bakışlarımı masadan ona çevirdim.

Gözlerinin içine baktım.

Nefesimi tutarak.

"Seni bir kez daha kaybedeceksem nedenini bilmeliyim." Çatallı bir sesle söylediği cümle bir itiraftan çok özür hissi taşıyordu.

Elinden bir kart daha çekip son boş yere koyarken kaşlarım çatıldı.

Gözlerimi gözlerinden güçlükle ayırıp masaya baktım.

Yüreğim öyle büyük bir hızla ağzıma geldi ki bir an kusacağımı sandım.

Kaan geri kalan kartlarını masaya yüzüstü bıraktıktan sonra arkasına yaslanıp kollarını kavuşturdu.

Titrek nefesimi bırakırken, bakışlarım kükreyen Kılıçtırpan'ın uzun dişlerinde ve boğazının gerisinden görünen kırmızı alev topunda dolaştı. Bir Kılıçtırpan'ı alt edebilecek tek kart, çoktan tahtadaki ikinci boşluğa konmuştu.

Benim *Aytüyü'm.*

"İyi oynadın," dedim hırıltılı bir sesle.

Başım eğdi.

Parmağımı kartlarımın üstüne vurdum ve bakışlarımı elimde kalan kartlarda dolaştırdım. Ciğerlerimi havayla doldurduktan sonra smoksu çekip Kılıçtırpan'ın üstüne bıraktım.

Kısa bir duraksamanın ardından, "Ne bu?" diye sordu.

"Bir kene."

Smoks kartın üstünde döndü ve küçük, şişkin bir böcek şekline büründü.

Yerçekimi üstümüze örtülmüş gibi, Kaan'ın kararan bakışlarına bir ağırlık çöktü.

"Kılıçtırpan'ın kuduz," diye fısıldadım. "Ama şimdi öldü, öldürüldü. Artık kanatlarını kaldırıp atalarının yanına gökyüzüne bile süzülemez."

Kılıçtırpan aramızda bir anda yok olmuş gibi, kartın üstündeki tüm renkler çekildi.

Sessizlik.

Avucuma karalanan taahhüt kıvranarak elimden silindi ve beni serbest bıraktı.

Kaan burnundan aldığı derin nefesi batan auroradan bile daha yavaş geri bıraktı. "Etkileyici," dedi ağzını neredeyse hiç kıpırdatmadan.

"Teşekkürler."

Aramızdaki boşluğa yine sessizliğin ağırlığı çökerken, Kaan'ın karanlık iki gölgeyi anımsatan gözleri hâlâ yere açılan kartlardaydı.

Boğazımı temizledim ve yanaklarımı şişirdiğim havayı sesli olarak geri bıraktım. "Peki... peşimde her yere sürüklemek zorunda kalmadan festivalin tadını çıkarabilmemiz için altınlarımı bırakabileceğim bir yer var mı?"

Kaan gözlerini kırpıştırdı ve derin bir nefes daha aldı. Kafasını kaldırdı ama benimle göz göze gelmekten kaçınıyordu. "Çıkışın önünde muhafızlarım bekliyor. Yola çıkmana hazır olması için altını bir çantaya doldurup kümese götürmeleri için talimat veririm."

Başımı tamam der gibi sallarken, bu döngüde bizi beklemesi olası şeylerin düşüncesiyle göğsümün içinde bir kıpırtı hissettim.

Her şey mümkündü.

Bu fanteziyi yaşayıp bitirebilirdik, sonra da ben Kaan'ın görünmez bir tırpan gibi peşimde dolaşan ve bağ kurduğum herkesi katleden o lanetten *korunduğunu* bilmenin iç rahatlığıyla ıssız hayatıma geri dönebilirdim.

"Pyrok'tan ödünç aldığım altını geri ödemeliyim."

"Ben hallederim."

Sözcükleri içimi acıtacak kadar keskindi.

Gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir sertlik vardı. Bir soğukluk.

Mesafeli.

"Bu durumda," dedi ve üst dudağı köpek dişlerini açıkta bırakacak şekilde yukarı sıyrılırken sırtımda buz gibi bir ürperti hissettim. "O tarafa dolaşıp seni masanın üstüne domaltmamı mı istersin?" Başını yana yatırdı. "Bu işi aradan çıkarmak için seni burada becereyim mi? Yoksa işi biraz daha uzatmak mı istersin?"

Bakışlarımı masaya indirdim.

Anlamıyor...

Derdim düzüşmek olsa, bu kaşıntıyı gidermek için beraberinde bir yük getirmeyecek birini bulabilirdim zaten.

Sağa sola atılacak birkaç şehvetli bakış, bir parmak hareketiyle verilen bir işaret. Karanlık bir köşede yüzü bile olmayan bir erkeğe eteğimin şeritlerini aralatıp ihtiyacımı kaderlerimizin birbirine dolanmasının baskısını yaşamadan gidermem çocuk oyuncağı olurdu.

Mesele... *bu* değildi.

Bu tünden istediğim tek şey kendime *sevme* izni vermekti. Ya da en azından bunu *deneme* izni.

Onun için.

Kendim için.

Kaybettiği kişi ben olmasam da ona bulamadığı ama hiç şüphesiz hak ettiği vedayı sunabilirdim. Kalbim yumuşak, sıcak ve savunmasızmış gibi yapabilirdim. Karnımdaki bir taş aksini – Kaan Vaegor'un her biçim ve her açıdan benim için fazla iyi olduğunu– söylese de bu olağanüstü erkeğin temsil ettiği her şeye layıkmışım gibi.

Ama bunu şimdi düşünmeyecektim.

Hayır...

Bu düşünceyi Kıvrık Divit'e adım attığım zamana saklayacaktım. Vruhn'a bir kese altın uzatıp ona, aslında bir *orman*

olmasına rağmen, Kaan'ı hafızamdan dikenli bir yabani ot gibi sökmesi için yalvarırken.

Gür.

Güçlü.

Güzel bir orman.

Alevlere karşı katlanamayacağım kadar savunmasız.

Belki de o da aynısını yaptırırdı. *Beni* söktürürdü.

Belki de bu tün ona eskiden tanıdığı o kadına nihayet veda etme özgürlüğünü verirdi. Geçmişi gömme özgürlüğünü. Onun o büyük ve sıcacık bir kalpten gelen sevgisine *layık* biriyle mutluluğu bulma özgürlüğünü.

Kimbilir.

Ayağa kalktım ve masanın diğer tarafına yürüdüm. Nihayet yanına ulaşıp elimi ona uzattığımda Kaan'ın bakışları hâlâ artık boş olan sandalyemdeydi.

Gözleri önce elime, sonra gülümsememe çevrildi.

Ve gözlerime.

"Benimle dans eder misin?" diye fısıldadım.

Gözleri çok az da olsa yumuşarken âdemelması inip kalktı. Kalbim gittikçe hızlanırken, göğsümün içinde kanat çırpan şeylerin sayısı katlanarak çoğaldı. Kaburgalarıma sürtünüyor, bütün vücudumun seğirmesine neden oluyorlardı.

"N'olur?"

Kısacık bir duraksamadan sonra ayağa kalktı ve ona uzattığım elimi yok sayarak bana tepeden baktı. "Önden buyurun, Mahkûm Yetmiş Üç."

Yine de elini tuttum ve onu çıkışa doğru çektim.

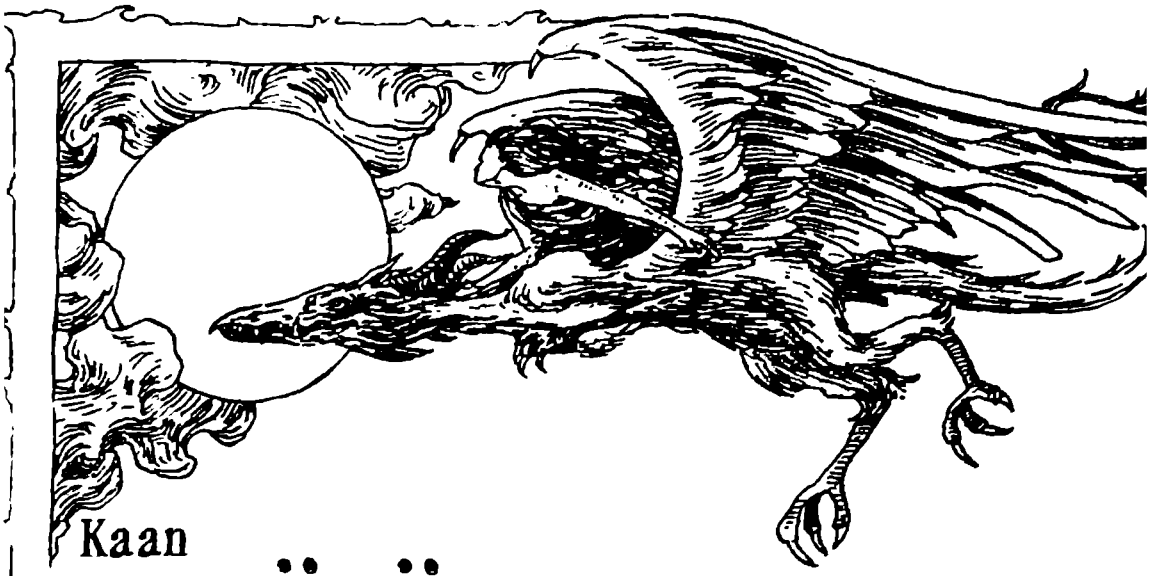

Kaan

75. BÖLÜM

Raeve'in bileğimi saran eli öyle sıcacık ve canlıydı ki. Bulunduğumuz yerin soğuk ve sert dekorasyonuyla ne büyük bir tezat oluşturuyordu. Şimdi beni kutlama ortamının arasından çekip çıkarmak için kullandığı elle kaburgalarımın arasına sapladığı o acı verici duygu kırığıyla da öyle.

Biz geçerken birkaç kişi önce bana, sonra beni arkasında gümüş şeritler uçuşarak kalabalığın arasında sürükleyen nefes kesici kadına baktı. Raeve kafasını çevirip buzulları anımsatan gözleri ile bir bıçak gibi kalbimi tam on ikiden vuran ve onun için çarpan savunmasız organımı kanatan gülümsemesiyle bana baktı.

Sadece onun için çarpan kalbimi.

Bu dünyada ihtiyaç duyacağım ya da isteyeceğim tek ışık huzmesi. Ona duyduğum aşk bir ay gibi göğsümün başköşesine kurulmuştu. Tek fark bu ayın, Raeve ne kadar güçlü asılırsa asılsın, *asla* düşmeyecek olmasıydı.

Yanından geçen bir garsonun tepsisinden kristal bir kadeh kaptı, içkiyi tek dikişte bitirdi ve boş kadehi çıkış yolunda karşımıza çıkan bir masanın üstüne bıraktı.

Arada gökyüzüne kaçamak bakışlar atarak, buzdan sütun öbeklerinin çevrelediği dans pistinin sadece birkaç çiftin müzik eşliğinde sallandığı, daha az kalabalık bir köşesinde durdu. Kolumu kafasının üstüne kaldırdı ve o gözlerini kapayıp kendi etrafında gülümseyerek dönerken ben hiç kıpırdamadan durdum.

Zemindeki pusu hareketlendirirmiş, ciğerlerimi taşlarla doldurmuştu bu hareket.

Aurora tenini gümüş rengi bir ışığa boyuyordu ve yüzünde gamzelerini belirginleştirecek kadar içten bir gülümseme vardı. Annemin mahrem kulübesinde kahkahaya boğulduğu ve ardından ettiği gaddar sözcüklere rağmen beni hayata döndürdüğü o andan beri hiç görmediğim o gamzeler. Ondan önce gamzelerini en son birlikte geçirdiğimiz ve auroranın en az şimdiki kadar parlak olduğu o tün görmüştüm.

Miş gibi yaparak geçirdiğimiz bir diğer tün.

O tünün son tünümüz olacağını bilseydim, döngülerdir kaçındığım sözcükleri dile getirirdim. Ona, zaaflarıma rağmen, ebediyen benim olması için yalvarırdım.

Eksiklerime rağmen.

Ona Üçlü Konsey'in aldığı kararı reddetmesi için yalvarırdım – *bizim* için. Çünkü istediğinin bu olduğunu sanmıştım.

Biz.

Yaratıcıların beni onun sevmek için sevdiği kişi olarak kutsadığını.

Büyük bir parçam buna hâlâ inanıyordu. Yaşadığımız şeyin buruşturulup çöpe atılacak kadar hafif ve uyduruk olduğunu kabullenmeyi reddediyordu. Ve belki de beni güçsüz biri yapıyordu bu. Yumuşak kalpli. Babamın hep söylediği gibi *yetersiz.*

Babam kellesini vücudundan ayırmadan önce beni sayısız kez haklı çıkarmıştı.

Oysa işte yine buradaydım. Raeve kahrolası ellerinde kanı yere damlayan yumuşak kalbimle etrafımda dans ederken kıpırdamadan duruyordum. Dünyayı fısıldadığı birkaç sözcükle o yaratmış gibi, gözlerinin bana her değişiyle göğsümde saplı duran o tırtıklı silahı çeviriyormuş gibi. Ancak bu kez ne kördüm ne de inkâr hâlindeydim.

Bu kez lanet olsun ki *görüyordum.*

Raeve acı çekiyordu. Birini kaybetmişti. Belki de birden fazla sevdiğini. Bunu... hak etmediğini düşünüyordu.

Bizi.

Kalbini açıp beni içeri alırsa kötü bir şeyler olacağını düşünüyordu.

Muhtemelen de olacaktı ama görmediği bir şey varsa o da sevgisinin bana güç kattığıydı. Beni kuvvetlendirdiği. Yoluma o ışığı tuttuğu sürece *hiçbir şeyin* canımı yakamayacağını.

Hiçbir şeyin.

"*Dans et* benimle," diyerek sağ elimi tuttu. Etrafımda döndü ve dansı *o* yönetiyormuş gibi tutuşundan çıkmam için beni hafifçe dürttü.

Böylesi bana çok yerinde geldi.

Beni müziğin monoton dalgalanmasında onunla birlikte kıvrılıp bükülmeye ikna etmeye çalışır gibiydi, ben de beni dans pistinde sürüklerken dönerek ona minimum katkı sağladım. Kendimi yaklaşan bir aydüşüşünün yolunda duruyormuşum gibi, üstüme doğru gelen güzelliğinden kenara çekilemeyecek kadar büyülenmiş hissediyordum.

Kendimi kurtaramayacak kadar.

Bu kez dönerek kollarımın arasına girdi. O kadar yakınımdaydı ki.

Ve dayanılmayacak kadar uzak.

Sunduğu bu kırıntıyı kabul etmek çok cazip geliyordu. Eğilip Raeve'in istediğimi sandığı "Elluin'e veda"yı kucaklamak.

"Dans etmemizi istemiştin, değil mi?" dedi bana gür siyah kirpiklerinin altından bakarak.

"Doğru."

"Hiç de öyle görünmüyor," dedi kaşlarını kaldırarak. "Senin de *vücudunu hareket ettirmen* gerek. Şaşırtıcı, biliyorum." Vücudunun hatırı sayılır bir kısmını dans edişini izlemek için, ciddi ifadeli muhafızlarımın ördüğü duvarın arkasında toplanan seyircilere sergileyerek etrafında uçuşan gümüş şeritler ve köpüren sis arasında kendi etrafında döndü.

Kendi yarattığı sahnede kaybolmuş ve üstünde toplanan bakışların farkında değilmiş gibi hareket ederken, periler onu Clode'dan bile daha dokunulmaz bir gizemi izler gibi izliyordu.

Boğazımı temizledim. Şarkı gittikçe daha yavaş ve daha boğuk bir tınıya bürünüyordu.

Raeve bana doğru dönerken elbisesinin şeritlerinden birine takıldı.

Eğilip kolumu çıplak sırtına sararak onu düşmeden yakaladım. Burunlarımız neredeyse birbirine değecek kadar yakındık.

İri gözlerini gözlerime dikerek nefesini yüzüme üfledi...

Şenlik silinip gitti. Kalabalık da.

Şarkı da.

Geriye sadece bir çift iri mavi göz, birbirine dolanan nefeslerimiz ve kollarımın arasındaki hoş ağırlığı kaldı.

O anda kahrolası bir *ay* bile düşse fark etmeyebilirdim.

Bakışları ağzıma çevrildi ve kalbim serbest kalmak için çırpınan yırtıcı bir canavara dönüştü. Aramızdaki bariyeri yıkıp onu öpmem için yalvarıyordu bu canavar. Kendimi yavaş yavaş ve acı içinde parçalanmak üzere bir Kılıçtırpan yuvasına atmamı ister gibi.

"Bu kötü bir fikir miydi?" dedi boğuk bir sesle.

"Evet."

Çok *hem de.*

Gözlerini kapadı ve buzulları anımsatan bakışlarını bana tekrar saplamadan önce zihninin çarklarının döndüğünü duyar gibi oldum. "O zaman duralım. Çok üzgünüm. Ben sadece sana—"

"Kusursuz vedayı yaşatmak mı istedin?"

Ağzını açtı ve güzel yanakları belli belirsiz bir mahcubiyet pembeliğine boyanarak geri kapattı.

Ben kusursuz veda falan *istemiyordum.* Ben *Raeve'e* –artık her kimse– merhaba demek istiyordum. O sert dış görünüşün arkasında saklı duran her kimse onu tanımak istiyordum.

Onun yakınında olmak.

Onu sevmek.

"Ben gideyim," diye fısıldadı. "Çok üz—"

Harekete geçip onu şarkının kreşendosuyla uyumlu ani bir dönüşe iterken şaşkın bir nefes aldığını duydum. Durup bana beni tek lokmada yutabilecek kadar büyümüş masmavi gözlerinde alevlerle baktı.

"Yoksa savaştan kaçıyor musun, Mahkûm Yetmiş Üç?" diye sordum yapay bir gülümsemeyle. "Seni korkak biri olarak düşünmemiştim ama belki de yanılmışımdır?"

Sessiz kaldığı kısacık bir ânın sonunda yüzünde gamzeleri bir kez daha ortaya çıkarak büyük ve güçlü bir gülümseme belirdi. Yüz ifadesini toparladı, boğazını temizledi ve çenesini kaldırdı. "Belki de seninle dans etmek istemiyorumdur."

"Yalan," diye hırladım ve onu tekrar kollarımın arasına döndürerek vücudunu kendiminkine yasladım. Kusursuz bir uyumla.

Fazla kusursuz.

"Benimle dans etmek istiyorsun, Raeve."

Beni sevmek de istiyorsun. Ama kendi yolunu kesiyorsun.

Slátra düştükten sonra ona ne olduğunu bilmiyordum ama çok iyi gizlediği kırıklarını görebiliyordum. Eksik parçaları.

Acıyı.

O da tıpkı Slátra gibiydi. En az onun kadar kırık dökük.

Tekrar bütün hissetmesine yardım etmek için neler vermezdim. Ejderhasına yaptığım gibi, parçalarını tekrar birleştirmek için. Tenimde açılan kesiklere dayanarak. Donmaya. Kahrolası şey bir anda tekrar un ufak olup her şeye yeniden başlamam gereken zamana.

Tekrar.

Ve tekrar.

Vücudunu benimkine yaslı tutarak, onunla birlikte hareket etmeye başladım. Kalmak niyetindeymiş gibi kafasını göğsüme yasladığı ve kalbimin iplerini örerek elinde sık sıkı *tuttuğu* kusursuz bir ipe dönüştürdüğü zaman nefesim kesildi.

Kendimi tekrar gevşemeye zorlayarak parmaklarımı, geçmiş anıların yönlendirmesiyle, belinin ipeksi girintisinde dolaştırdım.

Hep yaptığı gibi ürperdi ve mezarımı bir kürek toprak daha atarak biraz daha derinleştirdi.

İnlememek için kendimi zor tutuyordum. Kollarının arasında sıyrılıp bir duvarı parmak boğumlarım kanayana kadar yumruklamamak için.

Benim için her şey yolundaymış gibi yapmak yerine gitmesine izin vermeliydim.

Ama ben *zayıftım.*

Yumuşak kalpliydim.

Elimi uzun, zarif boynunun yan tarafında dolaştırırken, bütün vücudu eriyip benimkine akar gibi titredi ve parmaklarımız kendi sessiz danslarında birbirine dolandı.

"Ellerin beni tanıyor," diye fısıldadı.

Saçlarının arasına doğru, "Evet," diye mırıldandım. "Seni tanıyorlar, senin için yanıp tutuşuyorlar ve sana tapıyorlar."

Nefesi titredi.

Devam edebilirdim. Ona vücutlarımızın ebediyen birbirine dolanmak için yaratılmış gibi uyumlu olduğunu söyleyebilirdim. Onu pusun arasına yatırıp vücuduna şarkılar söyletebileceğimi. Onu boynuna, kulağının hemen altına konduracağım birkaç öpücüğün eşlik ettiği birkaç yumuşak dokunuşla çözmemin sadece birkaç saniyemi alacağını.

O gamzeleri görmek için düşmanlarını çıplak ellerimle ezebileceğimi. Ya da en azından onları kendisinin katletmesi için kanlı bir yol döşeyebileceğimi.

Ebedî bir yalnızlık içinde yaşıyordum, sonsuza dek anılarından beslenerek yaşamaya kendimi hazırlamıştım ama işte karşımdaydı ve beni bir leke gibi silmeyi kafasına koymuştu. Sahip olduklarımızı kısmen de olsa bilmesine rağmen.

Eskiden ne *olduğumuzu.*

Tarih kendini tekrarlıyordu ve bu bende kahrolası dünyayı ortadan ikiye yırtma isteği uyandırıyordu. Kalp kırıcı bir bilmecenin cevaplarını bulma umuduyla dünyayı ellerimle kırıp dökme isteği.

Onun bilmecesinin.

Hava boğuk bir gümbürtüyle sarsıldı—

Kalabalıktan çığlıklar yükseldi ve bakışlarım göğe çevrildiği anda kocaman bir Kılıçtırpan'ın gökyüzünden kubbeye doğru hızla indiğini gördüm.

Dikenli kuyruğuna bakılırsa erkek olmalıydı.

Kanatlarını açtı, havada sırtı bize bakacak şekilde döndü ve yukarıdan dilinin gerisindeki ateş topunu görebileceğim açık bir ağızla hızla üstüne gelen ikinci bir Kılıçtırpan'a doğru baktı.

Siktir.

Kalabalık kendini yere attı. Bir ejderhaalevi kubbenin üstüne saçılırken, kan sembollerimin yetersiz kalması durumunda alevi yakalama niyetiyle Raeve'i arkama sakladım.

Kızıl alev kalkanıma çarptı. Volkanik ısı kanımı kaynatırken organlarımın eridiğinden emindim—

Canavar aşağı uzattığı ağzını açıp kapayarak havayı ısırdı ve daha küçük olan hayvanın iri olanı cilveleşmek için aylara doğru çekmesiyle kovalamacalarının yeniden göğe çevrildiğini görünce rahat bir nefes aldım.

Hızla döndüm ve çığlık atan kalabalığın masaların altlarına kaçması ya da buzdan heykellerin etrafında toplanmasıyla boşalan dans pistine bakarken yüreğim ağzıma geldi. Raeve ortalıkta yoktu.

Yer yarılıp içine girmişti sanki.

Bakışlarım iki buz sütunun arasındaki gölge alana, labirentin girişine çevrilirken kalbim dörtnala koşusunu sürdürüyordu.

Gözleri göğe geri çekilen ejderhalarda olan Raeve sütunun arkasından bakıyordu. Âdeta... onlardan *saklanır* gibiydi.

İçimde tüm hücrelerimi ateşe veren sıvı bir alevin fokurdadığını hissettim.

Raeve saklanmazdı. *Saklayacak* bir şeyi yoksa tabii.

Kaşlarımı çatarak gözlerini bürüyen gerginliğe, buzu sıkmaktan bembeyaz kesilmiş parmak boğumlarına bakarken kendimi bir aynanın içinden görmemem gereken bir şeye bakar gibi hissettim. Ama görmüştüm.

Kahrolası şeyi *görmüştüm.*

Raeve'in gözleri büyümüş, rengi solmuştu. Birkaç adım geri çekildikten sonra olduğu yerde döndü ve gökyüzü bir ejderhaaleviyle daha aydınlanmadan hemen önce hızla gözden kayboldu. Şüphelerimi doğrularcasına.

Soğuk ve tırtıklı bir şey göğsümü delip geçerken, yukarıdaki aylara uzanan buzdan sütunların arasında zikzaklar çizen dar patikalarda peşinden koştum. Onun dutşekeri kokusunu takip ederek.

Sola doğru yaptığım keskin bir dönüş bir çıkmazla son buldu. Parmaklarımı soğuk duvarda dolaştırdım ve parmak uçlarımda

onun kokusunu duydum. Oraya gelmiş, elini duvara vurmuş ve bir çıkış yolu olmadığını fark edince geri dönerek diğer tarafa koşmuş gibi.

Gökyüzü ışığı yolların arasındaki çatlaklara vuran ve ışıltılı sıcağıyla tenimi ısıtan bir ejderhaaleviyle daha aydınlandı. Vuran ışıkta buz alev almış gibi görünüyordu.

Ama sadece o kadar da değil.

Sütunlara kazınmış görünmez sembollerin soluk kalıntıları da parlıyordu. Kiremit taşını buz ihtişamına bürüyen sembollerin.

Sadece *ejderhaaleviyle* görülebilen semboller.

Kaşlarımı çatarak kafamı kaldırdım ve yukarıda güreşen Kılıçtırpanlara baktım. Birbirlerinin üstünde hâkimiyet kurmak için boğuşurlarken mızrak uçlu kuyrukları kubbede bir yırtık açacak kadar yere yaklaşmışlardı.

"Saklayacak bir şeyin mi var, Ayışığı?"

Boğuk cevabının buz gibi bir esintinin sırtında bana ulaşması çok sürmedi. Yanı başımda duruyormuş gibi. "Ne saçma bir varsayım."

Sesindeki gergin tınıyı kaçırmamıştım. Daha önce sadece *bir kez* duyduğum hırıltıyı.

Onu hapishanedeki hücresinde bulduğum zaman, element kutumun kapağını açtığım ve kafasındaki iyileşmiş yarayı aydınlatmak için Rygun'ın ejderhaalevini ortaya çıkardığım zaman.

Gözlerimi kapadım ve ellerimi ensemde birleştirdim. "O zaman neden kaçtın?"

Sessizlik.

Gökyüzünden dökülen yeni bir alev.

Kalbimde açılan bir çatlak daha.

"Beni *avlamaktan* keyif aldığını sanıyordum."

Espri gibi söylenmişti ama aslında ne olduğunu görebiliyordum.

Bir oyalama taktiği.

"Yoksa bu bir yalan mıydı, Majesteleri?"

Hayır.

Eskiden Elluin ormanda saklanır, işveli sesleri ağaçların arasında yankılanırdı.

Onu kovalardım.

Yakalardım.

Onunla *sevişirdim.*

Ama bu farklıydı. Artık bir şey sakladığından *emindim,* kendi etrafına göğe yükselen duvarlar ördüğünün.

Diğer tarafta yalnızlık çekmeye başlamıştım.

İlerlemeye devam ettim, kokusunun yayıldığı havadan derin nefesler çekerek sağıma soluma baktım ve kokusunun sol tarafta daha güçlü olduğuna karar verdim. "Yüz yirmi üç safhadır *ruhunu* kovalıyorum, Raeve. Biraz bitkin düştüysem beni affet."

"Ne demek bu?"

"Tam olarak söylediğim şey demek," dedim pusun arasında ilerlerken.

Tam.

Olarak.

O.

Demek.

"Kendini göster. Hemen şimdi, Raeve. Yoksa bu sütunları yerle bir ederim ve arkasına saklanacak bir şeyin kalmaz." Duraksadım ve sert sözler büyük kaya parçaları gibi göğsüme otururken, açtığım elimi sütunlardan birine yasladım. "Buz gibi görünebilirler ama inan bana değiller. Onları toza dönüştürmem sadece bir saniyemi alır."

Sesim yüksek çıksa da çaresiz yüklü tiz bir yakarı hissi uyandırıyordu.

Yalvarma hissi.

Muhtemelen beni dizlerimin üstünde hayal ediyordu ve belki de beni rahatsız etmeliydi bu durum. Ama etmiyordu. İzin verirse, ebediyete kadar ona dizlerimin üstünden hayranlıkla bakmaya hazırdım.

"Tamam," diye fısıldadı, cılız bir sesle.

Ve çok yüksek.

Onu yanlış duyduğumdan emin olsam da kalbim umutla doldu.

"Tamam mı?"

"Önce gözlerini kapa."

Çok ağır gelen üç küçük kelime.

Çok *ezici.*

Uzun ve ıstırap dolu birkaç saniye boyunca bakışlarımı gökyüzünde, neredeyse tam üstümüzdeki ayda tutarken ve Kılıçtırpanların alevlerini üfleyerek kapışmasını izlerken, o üç kelimenin dağ gibi ağırlığını göğsümün üstünde hissettim. Raeve'in kendini bana karşı, benim ona olduğum kadar savunmasız bırakabileceği bir gerçekliği dilerken hücresinde söylediği o cümle kulaklarımda yankılandı.

Arkanı dönmeden olmaz.

Slátra'nın paramparça olmasını tekrar izlemek gibiydi bu, sağlam bir şekle bürünürken parçaları etrafa saçılınca içimde oluşan o yıkıcı kederi yeniden hissetmek gibi.

Ama umudum hiçbir zaman sönmeyecek bir alevdi. Söz konusu oysa eğer. Beni Loff'un derinliklerine batırsa da umudum bir güneş gibi yanmaya devam edecekti.

Arkaya doğru eğildim, başımı buza yasladım ve gözlerimi kapadım. "Senin için kapandılar, Raeve..."

İyi ya da kötü, her ne olacaksa beklerken göğsümün içinde kanatlı küçük şeyler uçuşuyordu.

Kırık ya da bütün, hangisiyse.

İstekle.

Sevgiyle.

Sesini duymadan önce varlığını hissettim. Dudakları bana hayal gördüğümü düşündürecek bir hafiflikle şakağıma değince kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Ama sonra elleri sakalımın arasına uzandı ve başımı yana eğdi.

Dudakları boynuma değince, göğsümün derinliklerinden boğuk bir inilti yükseldi. Öyle gerçek bir öpücüktü ki rüya olmadığından emindim.

"Buradasın," diye mırıldandım. İçimde korkunç bir zangırtı koptu. Bir hayaleti kemiklerimden soyup özgür bırakıyormuşum ve çok gerçek gelen rüyalarla geçen safhalar sonucu kaskatı kesilmiş göğsümden bir ağırlığı kaldırıyormuşum gibi.

Ama bu rüyalar hiçbir zaman gerçek olmamıştı.

"Bir tane daha," diye yalvardım ve sonraki öpüşü tam kulağımın altına kondu.

Sonra yanağıma.

Sonra ağzımın kenarına.

"Şimdi nereye?" diye sordu çekingen bir sesle. Hatta belki de gergin.

Kaygan bir zeminde ayakta durmaya çalışıyormuş gibi.

"Gözkapaklarıma."

Uyuduğumu sandığı zaman gözkapaklarımı öperdi. Sayısız safha içinde en çok özlediğim şey buydu.

Nefesi kirpiklerimi gıdıklayacak kadar yaklaşmadan önce yutkunduğunu duydum. Dudakları Yaratıcıların bizzat bahşettiği sıcak ve yumuşacık bir armağan gibi, önce sol, sonra sağ gözkapağımla buluştu.

Bir sonraki nefesim dizlerimden bile titrekti.

Tenim gökyüzünde parlayan yeni bir alev dalgasıyla ısındı—

Raeve durdu ve benimki erirken onun kalbinin teklediğini duydum.

Ah, saklanıyor...

Gözlerimi daha sıkı kapadım ve daha alev gökyüzünden silinmeden Raeve'in gevşediğini hissettim.

"Sözünü tutmak konusunda son derece iyisin, Majesteleri."

"Sözüm benimle *mezara* kadar gider, Ayışığı."

Yanaklarının bir gülümsemeyle şiştiğini hissettim. Alev püskürten Kılıçtırpanların uzak çığlıkları çırpılan kanatlarının yankısına karışıyordu.

"Ona kadar say," diye fısıldadı boynumun girintisine doğru. "Sonra gel, beni ayın altında bul."

Ne?

Ellerim belini tutmak ve onu kendime çekmek için öne uzandı ama dokunduğum tek şey kendi karnım oldu.

Yüreğime bir ağırlık çökerken gözlerimi açtım.

İki tarafa da baktım ama gitmişti. Arkasında hangi yönde uzaklaştığını işaret edecek bir sis hareketi bile bırakmadan.

"*Ayışığı!*"

İsmi duvarlara fırlatılan taşlar gibi yankılanırken kafamı telaşla bir sola bir sağa çeviriyordum.

"Saymıyorsun," diye azarladı uzaktan. İç geçirerek yumruklarımı sıktım ve geri açtım. "İçinden mi sayıyorsun yoksa?"

"İki," dedim öfkeyle kafamı sallayarak. "*Dört... Altı... Sekiz...*"

"Berbat sayıyorsun."

"*...On.*" Zemindeki pus dalgalarının arasından hızla ileri atıldım. "Bana bir şarkı söyle, Raeve. Bana izini sürecek *gerçek* bir şey ver."

Lütfen.

Bir yoldan diğerine sekerek ilerlerken önce hiçbir karşılık gelmedi. Ama sonra sesi bana ulaştı. Kalbime hem yara açan hem yatıştıran ipeksi notalarla işlenen bir melodi.

Duraksadım, gözlerimi kapadım ve özümsedim. Sesi ruhumun kendine ziyafet çekmek için başına oturduğu bir öğünmüş gibi, ciğerlerimi onunla doldurdum.

İşte orada...

İnsanların Rayne'in sesinden nasıl bahsettiğini biliyordum. İnsanda ağlama isteği uyandıracak kadar hüzünlü bir güzelliği olduğundan. Clode'un da kişiye akıl sağlığını sorgulattığından.

Raeve ikisinin bir harmanı gibiydi, neden oldukları ıstıraba rağmen kıymet verdiğim düğümler atıyordu göğsüme.

Güftenin tek bir buyruğuyla beni bir uçurumun kenarına sürükleyebilirdi.

Atlamaya.

Labirentin içinde kendi zihnimde bir haritayı takip eder gibi ilerledim. Önce sola, sonra sağa döndüm ve eğri büğrü bir yolda koştuktan sonra tekrar sağa saptım. Buzdan oyulmuş, tek yüzü açık, dev bir sütuna geldim ve içine girip kıvrılarak yükselen merdiveni çıktım. Merdivenin her dönüşü beni onun büyüleyici melodisine biraz daha yaklaştırıyordu. Bir zamanlar Slátra'nın bölmesinin önünde ağlarken bana söylediği şarkıyı söylüyordu.

Sütunun istirahatteki bir Aytüyü'nü barındıracak genişlikteki düz tepesine ulaştım. Işık saçan bir ayın tam altındaydı. Auroraya neredeyse ışık şeritlerine dokunacak kadar yakındık.

"Yanıma uzanır mısın?"

Yerde sırtüstü uzanan Raeve'e baktım. Bakışları tepedeki aya sabitlenmişti ve çözülmüş saçları dalga dalga başının etrafına yayılmıştı. Maskesini çıkarıp kenara atmıştı ve elbisesi büyük kısmı teninden çok, buzun üstüne serili bir şerit demetini anımsatıyordu. Gökyüzünden düşüp oraya konmuş gibi.

Ona bakarken içim sızladı.

Aklımdan geçenler yüzünden.

Boğazımı temizleyerek tacımı çıkardım ve maskesinin yanına yere koydum. Sonra söylediğini yaparak kollarım iki yanımda, yere yanına uzandım. Kubbenin görüntüyü çarpıtan örtüsünün altındaki görünüşünden farklı görünüyordu ay.

Normalde siyah ve pürüzlüydü.

Şimdiyse gümüş ve pürüzsüz.

"Bu ayı seviyorum," diye fısıldadı ve sonra uzun süre sustu. "Hun'daki penceremden görebildiğim küçük, yamuk ayla aynı renkte ve aynı büyüklükte."

Sırtımdakiyle de.

Yutkundum. Aramızdaki sessizlik kendi kederli nabzını büyütür gibiydi. "Sana onu neden sevdiğini anlatmamı ister misin?"

"Hayır."

Elbette hayır.

Sağ tarafımda bir hareket gördüm ve Raeve yerden doğrulup üstüme çıkınca kaşlarım çatıldı. Sırtını göğsüme dayadı, ellerini iki yana uzatıp kollarımı yukarı çekti ve vücudunun etrafına sardı. Kendini kendisi için inşa ettiği bir kucağa bağlamıştı.

Nefes almayı unuttum. Gözlerimi kırpmayı.

Lanet olsun, *düşünmeyi* bile.

Gözlerimi kapadım ve beni boğmakla tehdit eden ilmiğe rağmen konuştum. "Bu canımı acıtıyor, Raeve."

"İstediğim bu değil," dedi hırıltılı bir sesle. Yanığı yatıştırmaya yaramayan sıkıştırıcı bir kavrayış gibi, kollarımı daha sıkı tuttu. "Benim istediğim şey—"

"Ne istediğini biliyorum. Ama sahip olmadığımız bir şeye sahipmiş gibi yapmak bana keyif vermiyor."

"Elimden rol yapmaktan *fazlası* gelmiyor..."

"Birini kaybettiğin için mi?"

Kollarımın arasında kasıldı.

Bu kez onu daha sıkı saran ben oldum. İçimden onu vücutlarımız eriyip birbirine karışana kadar sıkmak geliyordu.

Uzun bir sessizliğin sonunda neredeyse duyamayacağım kadar alçak bir sesle fısıldadı. "Evet."

Kalbim parçalandı. Yıkıcı geçmişinin bilgisi kurşun bir külçe gibi göğsüme oturdu. Bir kez daha parmaklarımın arasından kayıp gitmeden önce, zaten taşıdığı kederin üstüne eklemekten nefret edeceğim acımasız bir ağırlık.

Ama gerekli bir acımasızlık.

Geleceği konusunda gerçeklere dayalı, makul bir karar alabilmeye ihtiyacı vardı. Arkasında yaşadığı bu duman perdesine değil.

Doğru zamanı yakalamak için daha çok vaktim olacağını sanmıştım. Çok kötü sonuçlanan ayı ona gösterme girişiminden sonra, meraklanmasını ve cevaplarını kendisinin aramasını bekleyebileceğimi.

Şimdi ise hakikati görebiliyordum.

Raeve geçmişinin ağırlığını hissediyordu, yoksa bu kadar abartılı önlemlere başvurmazdı. Merakını zehirliyor, filizlenmesine izin vermiyordu.

Bu da sonsuza dek yalnız kalmayı yeğlediği anlamına geliyordu. Yalnız ve *mutlu* bir saflıkta.

Onun açısından ne yazık ki, korkup kaçmayı reddettiğim bir sorumluluk taşıyordum.

"Ejderhalara gıpta ediyorum, Kaan. Ölüme nasıl da güzellikle tapıyorlar. Biz ise sadece... *yitiriyoruz.* Elimizde sadece hayaletler ve yara gibi can acıtan anılar kalıyor."

Sesinin boğuk tınısı beni gözlerimi kapalı tutmaya zorladı. Raeve izlendiği zaman kendini asla salmıyordu. Her şeyi bastırıyor, yokmuş gibi yapıyordu. Ve şu anda rol yapmıyordu.

Hem de hiç.

"Ölülerin geri dönmesini dilediğin oldu mu hiç? Onları kollarının arasında hissedebilmek için, geçici bir anlığına bile olsa? Senin için ne çok anlam taşıdıklarını onlara söyleyebilmek için?"

"Evet."

Yüz safha boyunca Slátra'nın ayına bakmış ve Elluin'i bana geri getirmesini dilemiştim. Yaratıcılara da yalvarmıştım.

Sadece bir gamzeli gülümseme daha görmek için.

Bir dokunuş için.

Gözkapaklarımdaki bir öpücük için.

Ne olursa.

Raeve titrek bir nefes bıraktı. "Geri dönmedim, gerçekten değil yani. O olmayı ne kadar çok istesem de."

O.

Elluin.

Parmaklarını benimkilere kenetleyip elimi kaldırdı.

Gözlerim açtım. Üstümüzde asılı duran yuvarlak mezarlığın şeklini, Aytüyü'nün kanatlarının kavislerini takip ederek parmaklarımızla çizmesini izledim.

"Bu an ya ziyan edeceğimiz ya da kıymetini bileceğimiz bir armağan ama ben her iki durumda da minnettarım. Burada geçirdiğim zaman için. *Yaşamanın* ne demek olduğunu sonunda öğrendim ve bunu asla unutmayacağım, Kaan."

Elimi tekrar aşağı çekerken ve büküp yüzünü avuç içime sürterken –daha önce sayısız kez yaptığı gibi– vücudumdaki her hücre kaskatı kesildi...

"*Asla.*"

O anda koptum.

Maskemi koparırcasına çıkardım ve onu yana eğip yüzünün yan tarafını tutarak başparmağımı dudaklarında dolaştırdım. Nefesi kesilir gibi oldu, büyümüş gözleri matlaşmış, yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

Bakışlarında öyle belirgin bir şok vardı ki dünyaya geri düştüğü andan beri gerçek onu ilk kez gördüğümü hissettim. Sadece Elluin'i değil. Sadece Raeve'i değil.

İkisinin güzel ve yıkıcı bir harmanını.

Boğazımdan acı dolu bir inilti yükseldi ve ağzını ezici bir öpüşle teslim aldım. Kendimi nihayet beni kenarına kadar getirdiği uçurumdan aşağı bırakırken, dudaklarımda gözyaşlarının tadı vardı.

Günlük

Elluin Nevân

Yaş: 20 Safha

Taştan Sonra 5.000.041. Safha

Taş burada, Kaan bize bir yer yapmak için kayanın içini oymadan önce Bulder'dan izin istemiş gibi, mutlu. Bulder memnuniyetle razı olmuş gibi.

Çok seviyorum burayı. Burada olmak... evimden uzaktaki... küçük bir yuvayı andırıyor.

Her tün birlikte yemek yedikten sonra Kaan bana bir şeyler çalıyor ve ben de ona Gölge'nin şarkısını söylüyorum. Rüzgârın, suyun, toprağın ve alevlerin şarkısını.

Kaybettiğim güzel ailemin.

Sonra kendi elleriyle yonttuğu karyolamızda, benimle sonunda birbirimizin kollarında uykuya dalana kadar sevişiyor.

Bir baloncuğun içindeyiz. Öyle olduğunu biliyorum. Özel yerimizdeyken dünyanın geri kalanının hiçbir önemi yok.

Dünya burada bize dokunamaz.

Önceki tün, Kaan dizlerinin üstüne çöktü ve kolyesini çıkarıp bana uzattı. Adına málmr dendiğini ve açık renkli tarafını yontabilmek için Ahra'nın –Büyük Gümüş Kılıçtırpan'ın– pullarından almak için ta Gondragh'a kadar gittiğini anlattı. Ahra'nın rüyasına girdiğini ve bunun ona Kılıçtırpan'ın döktüğü pullardan birini alamazsa, paylaştığımız aşka layık kabul edilmeyeceği mesajını verdiğini söyledi. Henüz başımıza gelmeyen en büyük zorluklarımızla yüzleşecek kadar güçlü olmadığı mesajını.

Ama pulu almayı başardı. Sapasağlam geri döndü.

Bu yüzden bu málmr'a ve verdiği umuda gözüm gibi bakıyor ve birlikte yatağımızın çarşaflarına dolanmış ya da kendi özel yerimizde değilken bile ona sevgimi akıtıyorum. Ona gözüm gibi bakıyor ve Yaratıcılara kalbimin her atışında bize bu aşkı bağışlamaları için yalvarıyorum. Her şeyden önemlisi onlara Kaan'ı korumaları için yalvarıyorum.

Onu hayatta tutmaları için.

Zaten yeterince şey kaybettim. Onu da kaybetme düşüncesi...

Elimin ayağımın boşalmasına neden oluyor.

Ayışığı Kitaplığı

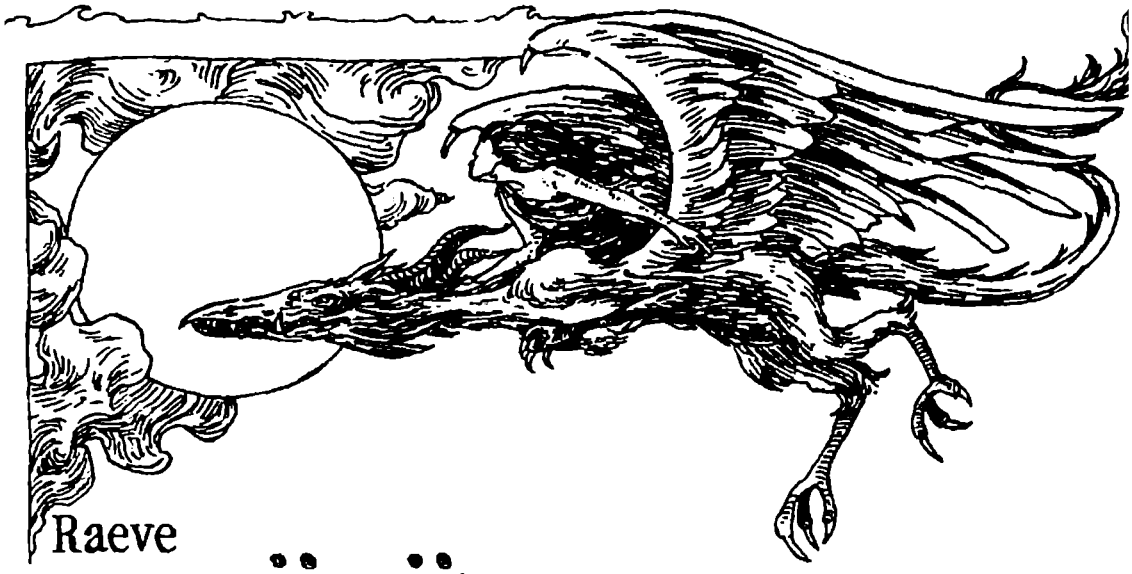

Raeve

77. BÖLÜM

Bir çatırtı beni yağ gibi zihnime süzülen bir uykudan uyandırdı. Vücudum taş kesmiş gibi hissettirecek kadar derin ve sessiz bir uykudan.

Gök deliğindeki cama vuran yağmur damlalarının pıtırtıları eşliğinde kendimi uyanıklık hâline çekmeye çabaladım. Yüzümü yanağımı kavrayan nasırlı sıcacık avuca iyice gömdüm inleyerek ve belimin üstündeki ağırlığa biraz daha sokuldum.

O tanıdık ağırlığa.

Havada bir çatırtı daha yankılandı ve gözkapaklarımın arkasında bir ışık çaktı. Ağırlık hareket etti ve bir el kaburgalarımın üstünden kayarak beni nefes alan, nabzı atan sıcacık bir duvara doğru çekti...

O hâlâ burada.

Gözlerim bir anda açıldı, nefesim kesildi. Bakışlarım çok alıştığım kubbeli odada, kavisli duvarları kaplayan ve loş, fırtınalı ışıkta güçlükle seçilen ejderha resimlerinde dolaştı.

Kulağımın dibine hırıltılı, boğuk bir nefes değince, omurgamın tabanından ayak parmaklarıma kadar inen bir ürpertiyle bunun bir rüya olmadığı sonucuna vardım. Göğsümü sıkıştıran bir anı da değildi.

Kavisli omurgama yaslanan o heybetli beden... Benimkilere dolanmış kaslı bacaklar... Tenimde hissettiğim sıcak nefes...

Kalbim hızlandı.

Gerçek. Her şeyiyle.

Ciğerlerimi krem ve eriyik taş kokusunun sindiği havayla doldurdum. Nefesimi ağır ağır geri bırakırken içkiyle ıslanmış anılarımı ve sütunun tepesindeki öpüşmemizi düşündüm. Ay ışığında birbirine karışan dönüşler ve dans adımları. Göğsümü sızlatan kahkahalar. Dudaklarımda Aytüyü Nefesi'nin keskin tadı.

Yağmurun hızla yağdığını ve Kaan'ı elinden tutup gezinti yolu boyunca çektiğimi hatırlıyordum. Kıyı boyunca.

Ormanın içinden geçirdiğimi ve merdivenlerden yukarı çıkardığımı.

Geceliğimi giyerken bana talep etmediğim bir mahremiyet tanıdığını. Sonra çarşafların arasına tırmandığımı ve *bütün kalbimle* onun da yatağa gelmesini ve Elluin'e yaptığı gibi ben uykuya dalana kadar bana sarılmasını dilediğimi hatırlıyordum. Kazanılmış Skripi avantajımın, saksısından sökülen bir çiçek gibi göğsümden koparıldığını hissederek. Çünkü anlaşılan içki, kahkaha ve aşk beni kahrolası bir aptala dönüştürüyordu.

Kazanmam durumunda alacağım ödülü, tıpkı Kaan'ın bileğimden söktüğü o demir kelepçeyi Loff'a fırlattığım gibi pencereden dışarı fırlattığımı fark edince inlememek için kendimi zor tuttum.

Ancak geriye dönüp bakınca anlıyordunuz değerini. Gerçi kaburgalarımın gerisinde hakiki bir pişmanlık hissi bulmakta zorlanıyordum. Hele Kaan'ın sakinleştirici ezgimi mırıldanarak parmaklarını saçlarımın arasından kaydırdığını hatırlarken.

Yine de...

Zihnim hayal meyal hatırladığım bir şeye takıldı. Uykuya dalmak üzereyken Kaan'ın kulağıma fısıldayan sesine. Bilmem gereken... acı verici bir gerçekle ilgili bir şey miydi?

Yaratıcılar aşkına.

Bunu istemiyorum.

Çakan şimşek odayı statik enerjiyle doldurarak kollarımdaki tüylerin diken diken olmasına neden oldu.

Kaan inleyerek kıpırdayınca, bu fırsatı yüzüm ona bakacak şekilde dönmek için kullandım ve adamın uyuyan yüzünü görünce nefesim kesildi. Daha o anda pişman oldum çünkü asıl

yapmam gereken yataktan çıkmak ve arkama bakmadan çekip gitmekti.

Siyah saçları dağılmış, topuzu gevşemişti ve öpücüklere boğmak istediğim alnına tutamlar dökülmüştü.

Elimi kaldırdım ve parmaklarımı biçimli dudaklarının üstünde tutarak dokunuyormuşum gibi yaptım. Parmaklarımı sakallarının arasında ve uzun, siyah kirpiklerinin üstünde gezdiriyormuşum gibi.

Cezaya doymadığım için, bakışlarım daha aşağı kaydı.

Göğsü çıplaktı ve vücudu çakan ışıkta öylesine çarpıcıydı ki kavisli kasları sayılmayacak kadar çok yara iziyle kaplı bir sanat eserini anımsatıyordu. Taştan sert hatlarla yontulmuş gibi biçimli.

Ham.

Güzel.

Kraterdeki o kafa yaralanması sonrası ölümün kıyısından döndüğümden beri hafızamda canlanan anı kırıntılarını düşündüm.

O anıların hiçbirinde bu kadar çok yara iziyle kaplı değildi.

Ayrı kaldığımız dönemde aldığı yaraların bir kısmından nasıl sağ kurtulduğunu hayal etmekte zorlanıyordum. Göğsümün içindeki taşlaşmış organ sıkışarak onu karnında bir delikle bir sedire kıvrılmış yatarken düşündüm. Kaskatı ve takatsiz.

Solgun.

Onu ısıtmak için vücuduma yakın tutarak daldığım bir uykudan, sıcak olmadığını fark ederek uyandığımı düşündüm. Kardan mağaramız kadar soğuk olduğunu, gözlerinin kapalı olmadığını. Ardına kadar açık olduklarını ve onu ne kadar sarsarsam sarsayım kırpılmadıklarını.

Ona ne kadar haykırırsam haykırayım.

Ne kadar yalvarırsam yalvarayım.

Tıpkı Fallon'a yalvardığım gibi.

Bunu yapamazdım. Birini daha kaybedemezdim.

İşte bu yüzden buradan bir an önce siktir olup gitmeliyim. Hemen şimdi.

Kirpiklerine tekrar baktım ve kendimi üstüne eğilip iki gözünü öperken hayal ettim. Yumuşacık ve yavaşça. Burnumun

boynuna gömüldüğünü, ciğerlerimi onun kokusuyla doldurduğumu hayal ettim. Kendimi alnımı onunkine bastırırken, ona Elluin'in varlığının her zerresinde hissettiğini bildiğim o iki kelimeyi söyleyerek yanağına son bir öpücük kondururken hayal ettim.

Git, Raeve.

Bakışlarımı ondan güçlükle ayırıp kolunu üstümden çekip doğrulurken kalbim ıstırap veren bir sızıyla zonkluyordu. Kendi içime inerek orada kalmamı ve bu son tünü tekrar, tekrar, tekrar yaşama isteğiyle dolmama neden olabilecek tüm o sıcak ve ışıltılı katların güzel anılarını soymaya başladım.

Sonsuza dek.

Kaan'ın belimin üstüne örtülen kolu, beni şimdiki zamana döndürdü. Bir güç hamlesiyle göğsüne bastırılmış, kollarının arasında sarmalanmıştım.

"Ne—"

Uyku mahmuru, boğuk bir sesle, boynumun girintisine doğru, "Aurora henüz doğmadı," diye mırıldandı.

Kaşlarımı çatmama rağmen vücudum birbirimiz için yaratılmışız gibi onun şekline girivermişti bile.

Birlikte hareket etmek için yaratılmışız gibi.

Birlikte *düşmek* için.

"Bunu bilemezsin," dedim oda çakan bir şimşekle aydınlanırken.

"Ama öyle," dedi tekrar uykuya dalmaya hazırlanır gibi iyice yerleşerek. "Bulutlar yüzünden göremiyorsun."

İç geçirdim.

Kulağa saçmalık gibi geliyordu. Hazzı uzatmak ve acı verici kısmı ötelemek için kusursuz bir bahane. Ama ben bunu kimbilir ne zamandır yapıyordum ve sonunda kendimi bu adamla bu kocaman ve rahat yatakta bulmamdan ve yüzümü avucunun içine gömmemden başka bir şeye yaramamıştı. Sürdüremeyeceğim bir aşka kendimi teslim etmemden.

Bu acımasızlıktı.

Ben acımasızdım.

"Gitmeliyim, Kaan."

"Niyetinin fazlasıyla farkındayım, Raeve. Ama sen uykuya dalmadan önce de söylediğim gibi, önce ciddi bir konuşma yapmamız gerekiyor."

İçimden küfrederek taş kesildim.

Unuttuğunu ummuştum.

Yüzünü boynumdan kaldırdı ve kafamı yüzüm ona bakacak şekilde eğdi. Samimi bakışlarının altında ezildiğimi hissettim. "Bunu ya şimdi yaparız ya da bir süre daha rol yapmaya devam ederiz. Tercih senin."

Yüzümü buruşturdum. "Ya bahsettiğin bu konuşmayı yapmak istemiyorsam? Hiçbir zaman?"

Omuz silkti. "O zaman Dhomm'dan çıkarken önce beni öldürmen gerekecek. Bu kadar basit. Aksi takdirde geçmişinle yüzleşmeye hazır olduğuna karar vermediğin sürece, sonsuza dek peşinde olacağım."

Karnıma bir bıçak saplamış ve hayati bir organımı kıl payı ıskalamış gibi irkildim. "Korkunçsun."

Gülümsemesi yumuşaktı. Hatta nazik bile denebilirdi.

"Ben seni *seven* korkunç bir adamım, Raeve. Senin iyiliğini isteyen. Benim için en iyisi olmasa da." Gülümsemesi silindi ve dilinin ucundaki sözcüklerle cebelleşir gibi duraksadı. "Ani geri dönüşünden etkilenebilecek... *başkaları* da var. Özellikle bir kişi. Gerçeği bilmen gerekiyor."

Ağzımı açtım ve bakışlarındaki sertlikle afallayarak geri kapadım. Aynı sertliği gözlerinde Boltanik Ovaları'ndaki kraterde Rygun'm sırtından atladığı zaman da görmüştüm.

Bu *diğer kişi* her kimse, Kaan'ın onun için bir kelle alacağına inancım tamdı. Demek ki bu *konuşmayı* yapmadan hiçbir yere gidemeyecektim. Özellikle bir tünyarısı kucaklaşması ve ninnisi için kazandığım üstünlüğü bir kenara fırlattığım için.

Kimdim *ben*? Geçmişten bir doz sevgi beni yumuş yumuş ve... *aptal* bir şeye dönüştürmeye yetmişti.

"Bu hiç hoşuma gitmiyor."

"Gitmediğini biliyorum," diye mırıldandı ve elini uzatarak bir tutam saçımı çentikli kulağımın arkasına itti. "Büyüme sancılarına *sancı* denmesinin bir nedeni var."

Bu da hoşuma gitmemişti. Yeterince *sancı* çekmiştim zaten.

Aslına bakarsanız sancılardan bıkmıştım.

"Ne yapıyoruz, Ayışığı? Beni dinleyecek ruh hâlinde misin?"

Kesinlikle hayır.

Bana gökyüzünü ben yaratmışım gibi bakan bir erkekle mutluluk verici bir miş gibi oyunu oynamak mı, yoksa beni güçlendirmekten ziyade kıracağından şüphemin olmadığı pürüzlü geçmişim hakkında bir konuşma yapmak mı?

Arada bir rekabet söz konusu bile olamazdı.

"Söylesene," dedim bir bulutun arasından düşer gibi kendimi şehvetli illüzyonumuzun kollarına geri bırakırken. "Seninle aurora doğumundan önce uyandığımız zamanlarda bu odada ne tür şeyler yapardık?"

Kaan'ın beni saran kolları yumuşadı ve gözleri parlarken göğsünden boğuk bir ses yükseldi. "Bizi rüyanda bu uyku odasında hiç görmedin mi?"

Evet.

"Hayır."

Tek kaşını kaldırdı. "Cidden mi? Çünkü dört içkiden sonra Bhoggith kubbesinde hareketli bir dans ezgisi eşliğinde sağa sola zıplarken öyle dememiştin."

Yanaklarım ısındı.

Elbette öyle dememişimdir.

Parmaklarını geceliğimin askısına takıp omzumdan aşağı kaydırdı ve köprücükkemiğime öpücükler sıralayarak tüm duyularımı ayağa kaldırdı.

Bütün vücudumu gevşetti.

"Söylesene, Raeve..." Boynuma bir öpücük daha kondurdu ve bir sonraki cümlesini kulağımın dibinde mırıldandı. "Rüyalarında seni nasıl beceriyordum?"

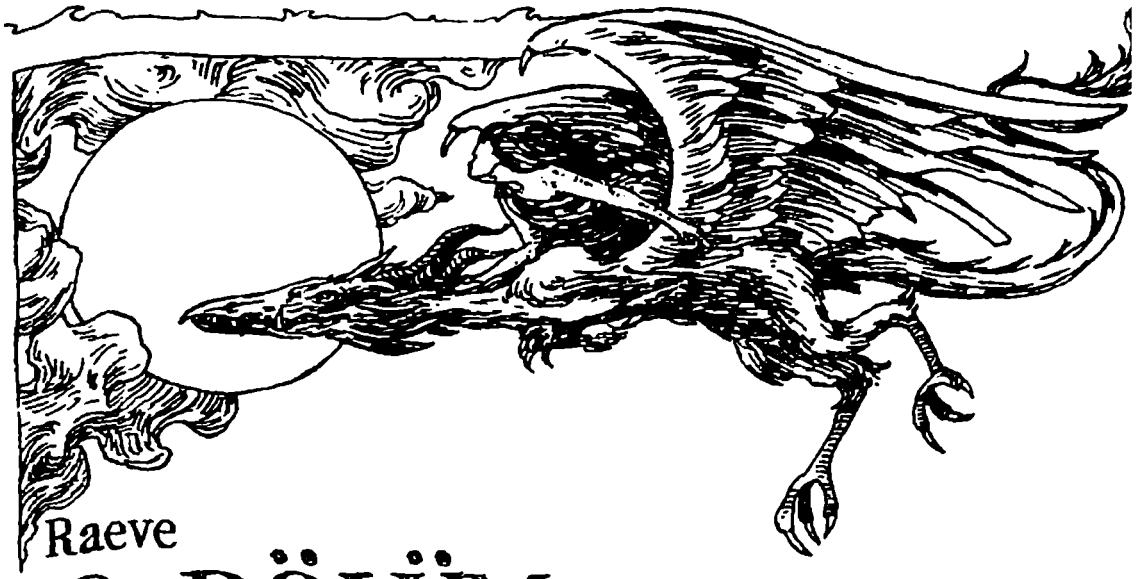

Raeve

78. BÖLÜM

Bacaklarımın arasında bir sıcaklık birikti.

Zihnim gördüğüm canlı anılara yönlenirken, alt dudağımı ısırdım...

Yaşadığım.

İkimizin gülerek çarşafların arasında yuvarlandığımız zamanların anılarına.

Sevgiyle.

Onun vücudumu sadece kalpler tutkuyla beslenen bir çarpışmada eşzamanlı buluştuğu zaman yaşanabilecek bir hazzın uçurum kenarına doğru ittiği zamanların anıları. Rüyamda görene kadar mümkün olabileceğine ihtimal vermediğim bir şeyin.

Bir yandan beni bunu yapmaya zorlarken, bir yandan gitmekte bu kadar zorlanmamın, iki arada bir derede kalmamın nedenlerinden biri de buydu. Elimi kolumu bağlayan şey.

Ve işte yan yanaydık.

Ben Kaan'ın atmosferinden kurtulmak için debelenen terbiye edilmiş bir ejderha. Ve o...

O.

Kahretsin.

Bu adamın gırtlağını kesmenin kıyısından döndüğümü düşünmek beni iliklerime kadar sarsıyordu.

Kaan geceliğimin askısını kolumdan aşağı kaydırarak sızlayan mememi açığa çıkardı ve başparmağını sertleşen meme ucuma değdirdi. "Sert mi oynuyorduk, nazik mi?"

Parmakları siyah geceliğimin bir araya toplanan katlarının üstünden kayıp göbek deliğimi okşarken boynuma bir öpücük daha kondurdu.

"Seni sırılsıklam edene, titretene ve aklını başından alana kadar oynuyor muydum seninle? Seni almam için haykırana kadar?"

Dişlerini boynuma değdirdi ve irkildim.

Evet, Kaan. Rüyalarımda sana haykırıyordum. Dudaklarımda isminin sıcaklığıyla ve elinin bana yaptıklarının anılarıyla zonklayarak uyanıyordum...

Tam şu anda olmasına ihtiyacımın olduğu yerde.

Kalçamın üstünden kayarak aşağı doğru inen dokunuşuna teslim olarak kıçımı gittikçe kabaran aletine bastırdım.

Daha aşağı.

Yavaşça döndüm ve sağ bacağımı kaldırınca geceliğimin etek ucu uyluğumdan yukarı sıyrıldı. Kaan kumaşı biraz daha yukarı iterek beni tamamen çıplak bıraktı.

İniltiye benzer bir sesle, "Sana çok sert mi sahip oldum?" derken parmaklarını girişimin üstünden kaydırarak beni araladı ve yanıp tutuşan bacak aramın üstünde gezdirdi.

Bir kez daha.

Bir kez daha.

İki parmağı sinir uçlarımın toplandığı hassas çıkıntının üstünde daireler çizerken boynuma öpücükler kondurdu ve içimin düğümlenmesine neden oldu. "Yoksa derin ve yavaş mıydı?"

"Hepsi birden," diye inledim ve göğsünden bir hırıltı yükselirken parmaklarını kaygan ve alev alev yanan içime doğru itti.

İçime yayılan haz beni titretti.

Telaşsız bir itiş daha ve bacaklarımı iyice aralayarak elimi tıpkı rüyamda yaptığım gibi kolundan aşağı kaydırdım. *Kendi* parmaklarımla onu sızlayan sıcaklığıma biraz daha bastırdım ve aynı aç ritimle ona sürtündüm.

Kulağımın kenarını hafifçe ısırdı ve sonra yıkıcı bir şefkatle öptü.

Elini apış aramda tutarak ritmik bir şekilde hareket ettikçe, tenimin aç ve şişkin bir sıcaklıkla biraz daha ısındığını hissediyordum.

Islak bir sıcaklıkla.

Arzu dolu.

Boynumun yan tarafına kondurduğu öpücük memelerimdeki karıncalanmada yankı buldu. Göbek deliğimin aşağısında.

İçimde.

Tüm bağ dokularım seğirerek gerilirken, vücudum parmaklarının doldurduğu içimde büyüyen bir hazla çalkantılı yolculuğunu derinleştiriyordu.

Boynumu tekrar öpmesi için sözsüz bir taleple başımı yana yatırdım ve tenimin o hassas uzantısını doymak bilmeyen bir özgüvenle öpücüklere boğarken zevkle inledim. Dilinin aynı şeyi başka *yerlerime de* yaptığını hayal ederek.

Göbek deliğimin aşağısında kalan tüm sinir uçları seğirmeye başladı ve seğirme beni konuşamaz hâle getirecek kadar yoğunlaştı.

Düşünemeyecek hâle.

Nefes alamayacak hâle.

Boynuma bir öpücük daha kondurdu ve vücudumdaki tüm kaslar aç bir şiddetle kasıldı. Bir toprak kayması gibi içimi yırtan ve beni peş peşe patlayıcı haz dalgalarına salan bir boşalma yaşadım.

Parmaklarını usulca geri çekti ve bir yandan kulağımın altındaki bir noktaya öpücükler kondurarak hassas tomurcuğumu usul usul okşarken boğazımdan bir inilti yükseldi. Beni yeniden urmandırıyordu.

İlmek ilmek çözüyordu.

Bacak aram zonklamaya devam ederken ve Kaan'ın alçak ve hâlinden hoşnut inlemesi içimi sarsarken kafamı sallayarak güldüm. Başım öylesine dönüyordu ki bulutların arasında dans etmediğime bin şahit gerekti.

Keşke bu hayali varoluş hâlini sonsuza dek yaşayabilseydim. Burada her şey *iyiydi*. Bütün ve mutluluk verici.

Özgür.

Ağzımın kenarına bir öpücük kondurdu ve etkisi yavaş yavaş uzaklaşan boşalmama rağmen uyluklarımın arasına yeni bir *elektriklenme* saldı.

Dikkatimi arkama dayalı duran sertliğine verirken dilimin altındaki kaslar karıncalanıyordu...

Kollarının arasından sıyrıldım ve elim pantolonunun tokasına uzanıp düğmeyi açarken gözleri alev aldı.

Pantolonu aşağı çekerek çıkardım.

Pantolonunu bir kenara attıktan sonra bacaklarımı iki yana açıp aç bakışlarımı vücudunda dolaştırarak üstüne bindim. İpek çarşaflara sarılmış bir sanat eseriydi. Ucu neredeyse göbek deliğine ulaşan erkekliği karnının üstüne uzanmıştı.

Elini kaldırıp yüzümü avuçladı ve bana o küçük ve yamuk evde baktığı gibi baktı. Düşen bir ayı benim için yakalamaya hazırmış gibi. Ama bu kez bakışları beni rahatsız etmedi çünkü anıları kum birikintilerinden biçimlendiriyorduk. Bir sonraki sağanak yağmura kapılıp silinecek türden anılar.

O bakışa kurtuluşum ondaymış gibi, yüzümü eline sürterek baktım.

Elimi elinin üstüne koyarak.

Kaşları çatılarak inledi. "Muhteşemsin."

Kalbim tekledi.

O sözcükler...

Gözlerindeki bakış...

Yüzümü tutuşu...

Ona hayranlığım bir gıdım azalmadan sonsuza dek bakabilirdim. Elluin'i ondan uzağa götüren şey her neyse *can yaktığının* bir kanıtı daha.

Tek kaşımı kaldırdım ve acıklı havayı dağıtma çabasıyla, "Siz önyargılısınız, Majesteleri. Ve belki de karnınıza bir yarık açmama defalarca ramak kaldığını unutuyorsunuz."

"Hayır. Kahrolası bir *saplantı* içindeyim," diye inleyerek diğer elini de yüzüme koydu ve beni ileri çekti.

Dudaklarımız birbirine çarptı ve sertleşmiş erkekliğine sürtünerek bacak aramdaki aç zonklamayı yeniden tutuştururken boğazından yükselen boğuk sesleri âdeta yuttum. Parmakları bir kuştüyü hafifliğiyle, dokunuşuyla kavislenen belkemiğimden aşağı kaydı ve sert elleri kalçalarımı kavrayarak beni daha derine çekti.

Daha sert.

Dudaklarımı dudaklarından ayırdım ve iniltiler eşliğinde boynunun her santimini her seferinde bir hayat yudumu alır gibi, tenimin tenine değişinin tadını çıkararak küçük öpücüklere boğdum. İşim bitince göğsündeki yara izleri de öpücüklerimden nasibini aldı.

Ve kaburgalarının yanları.

Her öpücüğün şiddetli geçmişinden bir parça emdiğini hayal ederek acısının takımyıldızının haritasını çıkardıktan sonra karnına ve oradan göbek deliğinin aşağısına indim ve kalın ve sert aletini avucumun içine aldım.

Benim için ne kadar sertleştiğini görünce ağzım sulandı ve bacak aram zonklamaya başladı.

Ne kadar hazır ve istekli olduğunu görünce.

Gözlerim ona çevrildi.

Bir volkanı anımsatan gözlerine baktım, dilimi aletinin kadifemsi köküne yerleştirdim ve kabarmış damar ağının üstünden geçerek yukarıya, ucuna kadar kaydırdım. Dilim onu ve aletinin ucundaki delikte biriken tuzlu zevk suyu damlasını yalayarak geçerken kalçalarını zevkle kıpırdattı.

İnleyerek sarsıldı.

Dudaklarımı şişkin ucunun etrafına sardım ve elimi kalın kökünden çekmeden gırtlağımı açarak onu nefes alamayacağım kadar derine aldım. Dudaklarımı sıkarak geri çekilirken bir kez daha irkildiğini hissettim ve aletinin heybetli ucu ağzımdan fırlarken gözlerine baktım.

Bana bakışı nabzımı allak bullak etmişti. Sadece havayla hayatta kalıp açlık sınırında yaşarken şimdi kral ve kraliçelere layık bir ziyafet sofrasının başına oturmuş bir adam gibi.

Gülümsedim. Onu tekrar ağzımın içine aldım. İyice gerilene ve beni sıvı bir tatminle dolduran keskin ve titrek nefeslerini duyana kadar aşağı yukarı hareket etmeyi sürdürdüm. O da kalçalarını oynatarak bana eşlik ediyordu. Hiç durmadım, ta ki iyice kalınlaşıp sertleşene ve zamanının geldiğini—

Saçımı tuttu ve kafamı nazik bir hareketle çekerek ağzımdan sıyrıldı. Beni amansız bir dikkatle izlediğini gördüm.

Bakışlarında bir şey değişmiş, gözlerini anlamadığım bir ifade bürümüştü.

Kaşlarımı çattım ve odayı kaplayan yoğun gerilimi idrak etmem birkaç saniyemi aldı. Enerjisinin sıcak ve oyunbazdan sert ve ciddiye döndüğünü.

Kendimi bu düşünceden kurtarma fırsatını bulamadan elini gevşetti, beni sırtüstü çevirdi ve iki yana açık bacaklarımın arasında dizlerinin üstünde doğrularak vahşi bir siluet gibi üstüme çıktı.

Hava gerildi.

"Beni neden durdur—"

Bir şimşek daha çaktı ve kalçalarımı tutup beni saklanacağım hiçbir yer kalmayacak şekilde iyice açtı. "Bir karar verdim," diye homurdanarak elini karnımın alt kısmına dayadı ve başparmağıyla şişen klitorisimin üstünde yavaş ve mahvıma neden olacak daireler çizmeye başladı.

Kalçalarım çözüldü ve beni bir çalgı gibi çaldıkça bütün vücuduma yayılan hazzın sarhoşluğunda ellerimi saçlarımın arasına uzattım. "A-aferin... sa-sana."

Şu anda düşünebiliyor olmasını aklım almıyordu.

Ama gerçekten *bravo yani.*

İçime gömdüğü parmaklarını kıvırdı ve beni dizlerimi titretecek muazzam bir hazla sarsan hassas bir sinir öbeğini ovalamaya başladı.

Bu sarsıcı hissin etkisiyle dudaklarımın arasından ağlamaklı bir ses çıktığını duydum.

Siktir.

Bu da ne böyle ya?

O hassas noktayı okşamaya devam ederek beni nefes almakta bile zorlandığım bir zirveye yaklaştırdı. "Beni silmeyeceksin," diye homurdandı klitorisime dokunuşunu hızlandırırken.

Ve biraz daha *hızlandı.*

"Yine mi bu konu?" diye inledim ama sözlerim istediğim etkiyi yaratmaktan çok uzaktı çünkü parmakları beynimi posaya dönüştürecek bir ustalıkla işlemeye devam ediyordu beni. Kötü kararların filizlendiği bir kıvama getirecek.

"Seninle bir anlaşma yapalım," dedi köpek dişlerini göstererek.

"Anlaşmalarına sokayım."

"Hayır, Raeve, asıl ben *senin* anlaşmalarına sokayım," diye hırlayarak bir parmağını daha içime soktu.

Beni daha da esnetti.

"Yüz safhayı ölümünün ağırlığı altında ezilerek, kendimi hırpalayarak, kalbimdeki acıyı sökmeye çalışarak geçirdim. Seni zihnimden *sildirmek* işimi ne kadar kolaylaştırırdı, bir tahminin var mı?"

Parmakları beni tırmandırmaya devam ederken inliyordum. Vücudum, üzerinde çaldığı ezgi eşliğinde şarkılar söylerken odayı ıslak sesler dolduruyordu.

"Ama bunu yapmadım çünkü ben kahrolası bir *korkak* değilim."

Hırıltıya benzer bir ses çıkararak vücudumu yay gibi gerdim ve dişlerimi onu ısırmak ister gibi açıp kaparken, zevkle dolu bir inlemeyle karyolanın üstüne geri düştüm.

"Senin de korkak biri olduğunu sanmıyorum."

"Su-sus artık. Her şeyi mahvediyorsun."

"*Hayır.*"

Parmaklarını bir kez daha itti.

Ve bir kez daha.

"Bu kez bana sır muamelesi yapamayacaksın," dedi başparmağının klitorisimin üstünde ileri geri kaydırırken.

Hazzım zirveye tırmanmaya başlamıştı, devasa bir dalganın oluştuğunu hissediyordum—

"Ben senin sırrın değilim. *Hakikatinim.*"

Parmaklarını geri çekti ve orgazmı üstüme örtülme fırsatı vermeden dağıttı.

Haykırdım. Sesim muhtaç bir sızlanma gibi çıkmıştı. Kahrolası bir pislik gibi beni orgazmın eşiğine getirip yarı yolda bıraktığı için göğsüne bir tekme vurmak için ayağımı kaldırdım.

Önce bir dizimi, sonra diğerini yakaladı ve iki yana açık bacaklarımı yatağa bastırırken gölgeli gözlerindeki közler fırtınayı aydınlatan şimşekle ışıldadı. "Atmosferine giren her şeye saldırmak isteyen yırtıcı bir yaratık olduğunu biliyorum ama

ben karşılık vermeye başlamadan önce kaldırabileceğim darbe sayısı kısıtlı. Bir zamanlar sana kulak verdim. Beni iterek uzaklaştırmana göz yumdum. Ve sen öldün. Bu yüzden, hayır," diye homurdandı, "anlaşmanı kabul etmiyorum. Ama sana, sadece senin bencil kaprislerine değil, *iki tarafa da* yarayacak yeni bir anlaşma önerim var."

"*Ben bencil falan değ*—" Başını uyluklarımın arasına eğdi, dilini zonklayan girişime indirdi ve tenime diliyle yakıcı bir çizgi çizdi. "*Ahhh,* bunda çok iyisin," diye inledim kıvranarak.

O aynı şeyi tekrarlarken, parmaklarımı kafasının arkasındaki saçlara dolayarak kalçalarımı onun ritmine uydurdum.

Tamam, belki biraz bencil olabilirim.

Onu iyice kendime çekince dili içime saplandı. Kalçalarımı kaldırdı ve hazzımı bambaşka bir seviyeye taşıdı.

İki uyluğumun tam ortası kasılmaya başladı—

Geri çekildi.

Hayal kırıklığıyla haykırdım ama hüsranım başparmağını bir kez daha klitorisimde dolaştırmasıyla son buldu. "Ellerini arkaya uzat ve duvara daya." Bunu öyle sakin bir otoriter tavırla söylemişti ki söz dinlememin bana sürekli elimden çektiği orgazmı kazandıracağından emin bir şekilde ona itaat ederken buldum kendimi.

Bir bacağımı omzunun üstüne atıp diğerini tuttu ve beni iyice araladı. Aletini tutup şişmiş kadınlığıma vurdu.

Bir kez daha.

Ve bir kez daha.

Hassaslaşan klitorisime inen her darbede, onu içimde hayal ederek biraz daha yumuşadım. Beni doldurduğunu hayal ederek.

İçimde *gidip geldiğini.*

Yaratıcılar aşkına, bu adam...

"Anlaşma önerin ne, pislik?"

"Teslim olursan seni beceririm." Bana dişlerini ve yırtıcı neşesini ortaya koyan keskin bir gülümsemeyle bakarken, alaycı dokunuşuyla mahvımı inşa etmeye devam ediyordu. Kalçalarım temaslarını karşılamak için her seferinde yataktan yükseliyordu. "Ondan sonra söyleyeceğim."

"Bu, boktan bir... Ahhh, *Yaratıcılar aşkına...*" Aletinin kalın başını girişimin etrafında döndürüp hafifçe içeri iterken zevkle inledim.

Sonra geri çekti.

Bir kez daha döndürdü.

Belki de o kadar da boktan bir kural değil.

"Geçen aurora batışında o oyun masasında beni düzerken kuralları sen koydun. Beni aklından *silmeyi* planladığını bile bile, yapabileceğinden emin olmak için bir şart sürerek beni kabul etmek durumunda bıraktın."

Bir orgazma doğru adım adım ilerlerken burnumun dibine bir ayna sokulmasından *hiç* hoşlandığımı söyleyemezdim.

Bir sonraki çarpmayı karşılamak için kalçalarımı kaldırırken, "Senden nefret ediyorum," diye inledim.

"Hayır, etmiyorsun, Ayışığı. Beni seviyorsun. Kalbimle kendine ziyafet çekmekle meşgul olduğun için bunu göremiyorsun, o kadar."

Bu kadar uyarılmış olmasam, bu iğneleyici suçlama karşısında yüzümü buruştururdum.

Beni yine enfes bir dokunuşla âdeta miyavlayacak kıvama getirirken kükredi. "*Teslim ol.*"

"Siktir git, pislik herif. *Teslim oluyorum.*"

Bir eliyle kalçamı tutarken diğeriyle yüzümün yan tarafını kavradı ve yanağımı avuçlayarak gözlerimin içine bakarken âdeta gözlerimi kaçırmamam için bana meydan okuyordu. Hayır, *yalvarıyordu.*

"Gözünü kırpma, Ayışığı." *Lütfen.*

"Kırpmam." Ona karşı içimde biriken bütün hüsran, göğsümü ezen, bala bulanmış bir ihtiyaç bulutuna dönüşmüştü. Onunla bu dar ve belirsiz ama... bir o kadar *muhteşem* bağlantı köprüsünde buluşmak için yanıp tutuşuyordum.

İçimde ağlama isteği uyandıran sihirli ve dikenli bir sıcaklıkla dolup taşarak.

Kalçalarını öne doğru itip bana seri bir hamleyle sahip olunca ağzım açık kaldı. Hareketin etkisiyle, vücudum enfes bir şekilde dolan bacak aramla birlikte sarsıldı.

Aletini içime gömmüş olan Kaan durdu bakışlarımız bana zaman ve mekânda bir çatlak açıldığı hissini uyandıran bir çarpışmayla buluştu. Görebildiğim tek şey eriyik bir hayranlıktı. Beni nefessiz bırakacak kadar güçlü ve ehlileştirilemez bir sevgi.

Tek hissettiğim ise *oydu.*

Bana ciğerlerimi çalıştırmamı hatırlatan titrek bir nefes verdi. Birbirine dolanan kokularımızı içime çektim. Dünyadaki en iyi koku olabilirdi bu. Yüzümü eliyle daha sıkı kavrarken bakışları derinleşti. "Fazla gelirse söyle."

Yutkunarak başımı tamam der gibi salladım ve devam etmesi için kalçalarımı ona doğru ittim.

Boğazından yükselen bir inlemeyle, içimde enfes haz şimşekleri çaktıran ritmik hareketlerle ileri geri hareket etmeye başladı. Yırtıcı temposuna ayak uydurmak için hareketlenirken, vücudu kaslarını geren dalgalarla gidip geliyordu.

Sonunda beni yok etmesi an meselesi bir patlamanın zirvesine erişene kadar yırtıcı bir ritimle çarpıştık.

İyice sertleşen aletiyle içimi tamamen doldururken elini aramıza uzattı ve parmaklarını karnımın alt kısmına bastırdı.

Başparmağı kaygan ve hassas tomurcuğumda dolaştı. Hızlı.

Daha hızlı.

Vücudum kıvrılan ayak parmaklarımın ucunda başlayan ve bacaklarımdan yukarı tırmanıp mahrem boşluğuma ve oradan belkemiğime akan bir titremeyle kendini tutmaya çalıştı. Oysa binlerce parçaya ayrılmak üzere olduğumdan o kadar emindim ki.

Ellerimi gergin kollarında, omuzlarında dolaştırdım ve sağ avucumu benimkiyle aynı nefes kesen ritimle dörtnala koşan kalbinin üstüne bastırdım.

"Sen de hissediyor musun?" dedi elini benimkinin üstüne koyup zonklayan organımın üstünde tutarken. Bakışları neredeyse hürmeti anımsatan daha açık bir renge dönmüştü. "Buldun bizi, Ayışığı."

Çatladım.

İkiye ayrıldım.

Paramparça oldum.

Karnımın alt kısmındaki kasların hepsi yakıcı ve aç bir coşkunun ateşiyle kaskatı kesilmişti. Ağzım açıldı ve onu her şeyimle, zihnimi eritecek, gözümün önünde ışıklar çaktıracak bir yırtıcılıkla sımsıkı sararken keskin iniltilerimin havaya karıştığını duydum.

Mekân ve zaman mefhumumu tamamen kaybetmiştim; yuvarlanıyordum. Bakışlarının en aç şekilde boğulduğum derinliklerinde bir yere düşmüştüm.

Kaan elini tekrar yüzüme uzattı ve sıkıca tuttu. *Kükremeye benzer* bir ses çıkardıktan sonra, dişlerinin arasından bir hırıltı yükselirken içimde zonkladığını hissediyordum. İçime, kaslarımı ve sinirlerimi tereyağı gibi çözen sıvı bir sıcaklık ve ilkel bir tatmin akıttığını.

Her şey gevşedi. Usulca inleyerek yüzünü yüzüme sürerken vücudum pelte gibiydi. Ağzını boynuma yaklaştırıp hafifçe ısırdı. En temel içgüdülerime hitap eden bir ısırık. Dişlerini biraz daha derine saplamasını dileten.

"Az önce neyi kabul ettim ben?" diye sordum altında erirken.

Kulağımın altına bir öpücük kondurdu. Bu kadar hassas olduğunu hiç bilmediğim bir noktaya. "Yapacağımız konuşma canını ne kadar yakarsa yaksın, beni sildirmeyeceksin."

Nefesim kesildi ve kanımın buz kestiğini hissettim.

Açtığı yaranın acısını gidermeye çalışır gibi boynumu tekrar öptü. Sonra, bir öpücük de çeneme kondurdu.

Ağzımın kenarına.

"Konu *bizden* çok daha büyük, bu yüzden kalbini yumuşatmalısın. Aksi takdirde senin bağlantı kurma isteksizliğinle göğsünden bıçaklanmaya alışık olmayan birini kırabilirsin."

Vücudum taş, hücrelerimin hepsi dikkat kesilmişti.

Daha önce de azarlanmıştım ama bu şekilde değil.

Bu...

Düpedüz *canımı yakmıştı*. Hırpalanmış kalp tendonlarımın acıyla kıvranmasına neden olan bir hakikatle yüklüydü.

Yüzümün iki tarafını tutarken, odanın içi çakan şimşeğin beyaz ışığıyla doldu. Kaan iki volkanı anımsatan gözleriyle, "Gerçek canını yakacak ve bu yüzden benden nefret edeceksin. Ama

dışarıda sana *ihtiyacı* olan biri var ve sen onun hayatını benimkinden bile fazla değiştireceksin."

Kalbim yumuşak, etli merkezine kadar uzanan çatlaklarla parçalandı.

Gözümün önünde kutusunun kapağını her kaldırdığımda baş döndürücü, sersem bir dansla kanat çırpan Tiya belirdi. Beni usul usul dürtüşünü, boynuma sürtünüşünü ve karnını okşayışımı hatırladım. Narin katlarını açışımı. Onu düzeltişimi.

Onu *okuyuşumu.*

İhtiyaç.

Boğazıma oturan yumrudan kurtulmak için yutkundum.

En başından itibaren o küçük parşömen tarlakuşunun bana kazayla geldiğini düşünmüştüm ama belki de yolunu kaybetmemişti. Belki de *tam da* olması gereken yerdeydi.

"Şimdi, Raeve. Bana istediğin kadar saldırabilir, benim seni sevdiğim kadar beni sevmiyormuşsun gibi yapabilirsin. Acısalar da, ben daha fazla yara izini kaldırabilirim. Ama kaçmayacaksın." Burnumun ucuna bir öpücük kondurdu. Bu şefkatli hareket sert köşeli sözcükleriyle tezat oluşturuyordu. "Kabul ettiğin şey *buydu* işte."

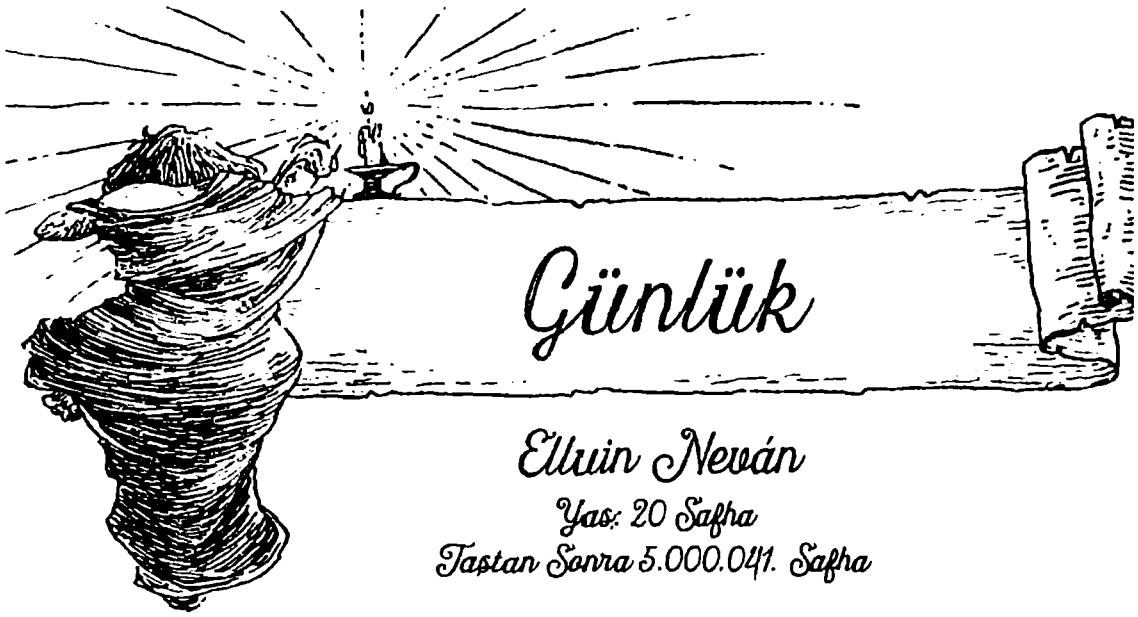

Günlük

Elwin Neván
Yaş: 20 Safha
Taştan Sonra 5.000.041. Safha

Kral Ostern arkasında iki en küçük oğlu Cadok ve Tyroth'la Kılıçtırpan'ının üstünde geri döndü. Büyük Flört kutlamaları için gelmişler. Babasının krallığına adım attığım tünden beri bağlanacağım erkeği ilk görüşüm oldu bu.

İsterseniz bana güvensiz deyin ama Kaan'ın bana nasıl yontacağımı gösterdiği ejderhapulu bıçaklarından birini yanımda taşımaya başladım. Tyroth'un beni bir koridora yönlendirip karanlık bir köşeye itmeye kalktığı âna kadar. Sonra da bıçağı boynuna dayadım.

Güldü. Kız kardeşinin benim üstümde kötü bir etki bıraktığını söyledi. Ben de ona bu etkinin bence tam aksi olduğunu düşündüğümü söyledim. Bana henüz konuşma iznim olmadığını söyleyince ben de ona ejderha boku yiyebileceğini ve bok yerken tıkanıp ölmesini dilediğimi söyledim.

Keşke.

Ziyafette peçemle yanına oturtuldum ve önüme konan yemeği bir hayvan gibi beceriksizce yemek zorunda kaldım. Ağzınızın üstü bir bezle örtülüyken zordu. Bana verilen yiyecekler damak tadıma göre ya aşırı yağlı ya da baharatlıyken daha da zorlandım. Üstelik konuşmama ve masanın biraz ilerisinde duran şeylerden istememe de izin yoktu.

Ben çoktan bağlanmamış ya da Veya gibi kendini Yaratıcılara teslim etmemiş olduğum sürece bir prensesten beklenen sessizliğe

katlanırken, Kaan sert bakışlarını Tyroth'tan bir an bile ayırmadı.

Veya demişken, yeğeninin yanında yemeğini yerken tuhaf bir şekilde sessiz ve içine kapanıktı ve bakışlarını masadan kaldırmıyordu. Babasının onunla uğraşmaya başlayıp onu uğrattığı sayısız hayal kırıklığı konusunda azarlayınca anladım bunun sebebini.

Yakıcı sözcükler ağzından döküldükçe Veya biraz daha küçüldü sanki. Sonunda onu annesinin rahmine döşediği tünden bin pişman olduğunu söyleyene kadar.

Veya'nın yanağından bir damla yaş süzüldü. Onu ilk kez ağlarken gördüm.

Kendimi tutamadım.

Peçemi yırtarcasına çıkardım ve masaya tırmanıp kararlı adımlarla diğer uca yürüdüm. Çatalımı yemek başladığından beri ağzımın suları akarak baktığım bir kolk eti yığınına sapladım, yerime geri döndüm ve ağzımı etle doldurduktan sonra Kral Ostern'a yapmacık bir gülümsemeyle baktım.

Pislik herife bak ya.

Eti ağzım açık çiğnedikten sonra, Tyroth'un tabağından birkaç ağartılmış muji fasulyesi çaldım ve halihazırda krallığımı o yönettiği için paylaşmakta sakınca görmeyeceğini söyledim.

Tyroth da bana dik dik bakıyordu ve uygunsuz davranışım yüzünden elinin tersiyle suratıma bir tokat yapıştırmak istediğini gözlerinden okuyabiliyordum.

Keşke yapıştırsaydı. Çatalımı bacağına saplamak için bahane arıyordum zaten.

Etin sularını parmaklarımdan yalarken Kral Ostern Büyük Flört'ten sonra Kaan ve Veya'nın da kudurmuş bir Kılıçtırpan'ın yerle bir ettiği bir köyün yeniden inşa edilmesine yardım etmek için Cadok ve Tyroth'la birlikte gideceklerini duyurdu.

Kral'ın kendisi dışında herkes şok olmuşa benziyordu.

Kaan o gecenin ilerleyen saatlerinde benimle yuvamızda buluştu ve bana her dokunuşunda, her öpüşünde ve her umutsuz kucaklamasında bir milyon kelime söyleyerek yavaş yavaş ve şefkatle sahip oldu. Aurora bütün gökyüzünü kaplayan bir gümüş şerit patlaması

misali yükselene kadar varlığıyla sarmalandım ve Büyük Flört'ü küçük sanrı ve inkâr baloncuğumuzun içinde çarşafların altında geçirdik.

Otuz döngü sonra yirmi bir olacağım. Arithia'da benimle Tyroth için bağlanma seremonisi hazırlıkları çoktan başladı bile.

Taç giyme törenimin hazırlıkları.

Sanırım Kaan da ben de geleceği yok saymanın gelmesini önleyeceğini düşünmüştük...

Keşke öyle olsaydı.

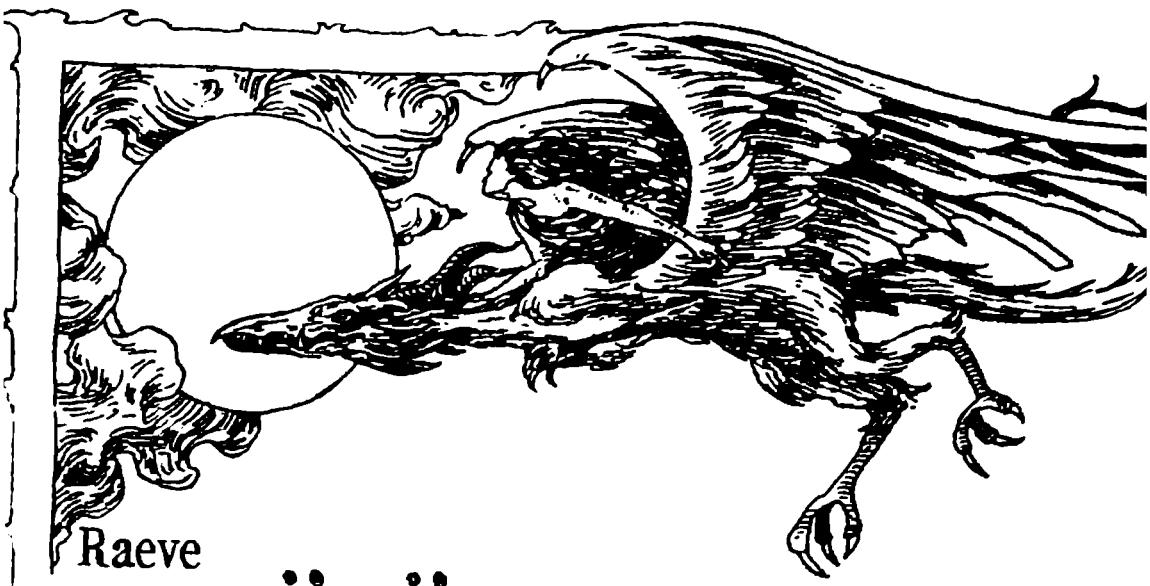

Raeve

80. BÖLÜM

Mutfak alanında bir meyve kâsesini durulamak, bir bakırçiy kavununu havayı keskin ve tatlı bir kokuyla dolduran küçük dilimler hâlinde doğramak gibi işlerle meşgul olan Kaan'ın geniş ve güzel dövmelerle kaplı sırtını izliyordum.

Vücudunun kendinden emin ve akıcı her hareketi bana beni nasıl bir titrek ve *yalvaran* yozlaşmış düşünceler ile kısa vadeli kararlar yığınına dönüştürdüğünü hatırlatıyordu.

Dudağımı ısırarak parmaklarımı masaya vuruyordum. Bir belirsizliğin içine hapsolmuştum. Bir yanda şehvetli bir doyumun yarı sarhoşluğu, diğer yanda kaburgalarımın arasında çırpınarak içimde odanın karşı ucuna zıplayıp iki kâseye taze toplanmış meyvelerden oluşan bir karışım doldurmakla meşgul olan adamın üstüne atlama isteği uyandıran o statik enerji topu.

Kaan yumruğunu bir gonkcevizinin etrafına sarıp kabuğunu çatlattı ve içinden çıkardığı açık renkli kıtır parçaları kâselerin üstüne serpiştirdi.

Kafamı salladım.

Kahvaltı için bir sürü seçenekle dolu bir dolap ile bana ne sunacağını bilen bir adam. Gerçi ondan ne kahvaltı ne de en sevdiğim kupayla su getirmesini istemiştim. Ya da saklanacak hiçbir yerin kalmayacağı kadar derinlerime inmişken ruhuma kucak açmasını.

Ama işte yine de buradaydık.

Kaan yarı çıplak bir hâlde, bir savaş alanından yeni çıkmış, tenindeki kan daha kurumadan omzuna bir bez atıp kendi elleriyle topladığı yiyeceklerden kahvaltı hazırlamaya soyunmuş birinin neşesiyle hareket ediyordu. Bense duygusal açıdan fazlasıyla yüklü birleşmemizin ertesinde, saçlarım dağınık, beynim posaya dönmüş hâlde kıvranıyordum. Hayatım boyunca oynadığım en önemli Skripi oyununu kazanmaktan, dileksiz, sersem ve can sıkıcı bir şekilde tahrik olmuş bir hâlde bir masa başında oturmaya nasıl geçtiğimi çözmeye çabalıyordum.

Başımı yana yatırıp kâselerimizi süslemek için naneli bir otun yapraklarını koparan Kaan'ın kusursuz ve kaslı kıçının hareketlerini izliyordum. Üstündeki kahverengi deri pantolonun bana kalırsa *her zaman* tedarikli olması gereken alanlara kan akışını kestiğinden emindim.

İç geçirdim.

Önceki tünün amacı uzun süre sürdüremeyeceğim bir şey için role bürünmekti. Ben erkeklere özlemle bakan ve vücuduma yaptıkları enfes şeyleri hafızamda tutup onları kısa süre sonra tekrarlamak isteyen kadınlardan değildim. Ben ilişkiden anlamazdım. *Sevgiden* hele hiç anlamazdım.

O kelimenin tek bir tanımı vardı. *Tehlike. Yıkıcı külfet potansiyeli.*

Kaan omzunun üstünden ve topuzundan dökülen siyah saçların arasından çatık kaşlarla bana baktı. "Konuşmamızı yapmaya hazır mısın?"

Elini hiç beklemediğim bir anda uzatıp bana vurmuş gibi irkildim. "Teşekkürler ama kendi derimi kör bıçakla yüzmeyi yeğlerim."

Biraz abarttığımı düşündüğünü anlatan bir bakış attı ama bana kaburgalarımın tek tek kırıldığı hissini verecek bir konuşmadan iyiydi.

"Pekâlâ, anlaşılan sen duruma biraz duygusal—"

"Ne yazık ki."

"Bu konuda dövüşmeyi mi tercih edersin, düzüşmeyi mi?" dedi soruyu ta derinliklerime kadar bir sıcaklığın akmasına neden olan boğuk bir hırıltıyla sarmalayarak.

Bacaklarımı sıktım ve ikincisi için yalvarma dürtümü bastırmak için içeceğimden bir yudum alırken kendime şimdi kendimizi manevra yaparken bulduğumuz savaşı zaten onun aletinin çıkardığını hatırlattım.

Kupamı masaya sertçe bıraktım. "Henüz karar vermedim."

Homurdanarak döndü. Gözleri gök deliğinden içeri süzülmek için debelenen loş ışıkta kestane renginin zengin bir tonuyla parladı. İki elinde birer kâseyle ve size kaslı vücudunun sınırları içinde dev bir canavarı barındırdığını düşündüren adımlarla bana doğru yürüdü.

"Sen onu düşünürken," dedi her iki kâseyi de masaya bırakarak, "birlikte hoş bir yemek yemeye ne dersin?"

Güzel ve rengârenk kâseme baktım...

Enfes *göründüğüne* hiç şüphe yoktu. Arkasından yapmak *istemediğimden* yüzde bin emin olduğum nahoş bir konuşmanın buruk tadının gelecek olması çok yazıktı.

Bu işten paçayı sıyırmanın bir yolu olmalıydı. Hayatımm sonuna dek burada iyi seks, taze ürünlerle hazırlanmış yemekler ve el işi gibi yan uğraşlarla yaşayamazdım. Beynimin gerisinde bir yerde, bu kusursuz cennetin de –diğer her şey gibi– eninde sonunda yanacağını fısıldayan bir huzursuzluk vardı. Ölüm bir yılan gibi o merdivenlere sarılmakta ve dişlerini kalbimin yarıklarının arasına yerleşmiş birine daha geçirmekte gecikmeyecekti.

Ona yapay bir gülümsemeyle baktım. "Çok iyi fikir."

Homurdanarak kâsesinden bir yemiş alıp ağzına attı ve odanın diğer ucuna yürüyüp raftan önceden sembollerle hazırlanmış bir parşömen karesi aldı. Benim divitim ve mürekkebimle üstüne bir şeyler karaladı, sonra kâğıdı katlayarak elde ettiği titrek tarlakuşunu avucunun içinde pencereden dışarı saldı.

"Kime o?"

"Pyrok'a." Karşımdaki sedire oturup bir parça bakırçiy kavunu dilimini ısırdı. "Dhomm'da sadece bir tane Zihinokuyucu var. Sanırım onunla tanışmışsın. Onu güvenli bir yere taşıtıyorum."

Kalbim durdu. "Şaka yapıyorsun."

"Şaka mı?" Gözleri beni delip geçer gibi bakıyordu. "Affet beni, Ayışığı ama bunun komik bir yanı yok. Arkamı döndüğüm anda yan kapıdan tüyme ve gökyüzüne yükselme sabıkan var." Bana daha az önce benimkinin göründüğünü tahmin ettiğim kadar zorlayıcı gelen bir gülümsemeyle baktı. "Ben sadece önlem alıyorum."

Oflayarak arkama yaslandım ve başımı salladım. "Sen *bana* teslim olurken daha çok hoşlanıyordum senden."

Omuz silkti. "Ben de sen sarhoşken, suratında bir gülümsemeyle şarkılar söylerken ve bana ölümü izleme düşüncesine tahammül edemediğin için kaçtığını anlatırken daha çok hoşlanıyordum senden."

Yüzümü buruşturdum.

O içkilerin üstüne kocaman, çarpıcı uyarı işaretleri koymalılar.

"İyi haber şu ki o gamzeli gülümsemelerinle beni sonsuza dek yağlamakta özgürsün çünkü benim güvenliğimi sağlamak senin işin değil," dedi ağzına bir yemiş daha atarken. "Şimdi meyvelerini ye.

Ayağa kalktı ve ben koltuğumda burnumdan solurken kupasını doldurmak için mutfağa gitti.

O kupasının yarısını üç büyük yudumda içerken ben de, "Meyve falan istemiyorum," dedim. Kupayı indirdi, kaşlarını kaldırdı ve bakışları eriyik bir yol çizerek dudaklarıma indi.

Sonra geri yükseldi.

"O zaman ne istiyorsun?"

"İntikam."

"Ne için?"

Savunmamı kahrolası bir maymuncuk gibi geçtiğin için.

Demir yüzüğü parmağımdan çıkararak Clode'un muzip kıkırtısını içeri buyur ettikten sonra masanın diğer tarafına geçtim, kâsesini kenara ittim ve boşalan yere kıçımı yerleştirdim. İki bacağımı birden kaldırıp birini sandalyesinin üstüne koydum, sağdakini de pencere pervazına doğru uzattım.

Kaan'ın âdemelması inip kalktı.

Geceliğimin etek ucunu kalçamla, iki yana açık duran uyluklarımın arasındaki girintiye çekerken, alev almış bakışları çıplak –şişkin, ateşli ve arzulu– bacak arama indi.

Ve de ıslak.

İki parmağımı yaladım ve şişmiş etimi aralayarak kendimi ona açarken kendi kendime inatçı bir sözcük fısıldadım. Clode'un diyalekti ağzımdan bir esinti gibi döküldü.

Kaan kupasını masaya sertçe bıraktı ve ileri doğru iki hızlı adım attı ama sertleşmiş bir hava duvarına çarpınca durmak zorunda kaldı. Alçak bir sesle güldü, kollarını göğsünde kavuşturdu ve volkanik gözlerinin parladığı kafasını iki yana salladı. "Buna *savaş* denir, Mahkûm Yetmiş Üç."

"Ah, ben de öyle olmasını umuyordum zaten."

Gülümseyerek parmaklarımı sıcak bacak arama gömerken şehvetten ağırlaşmış gözkapaklarımın altından ona baktım. Vahşi ihtiyacımın kalıntılarıyla ıslanan parmakların *ona* ait olduğunu ve beni ustalıklı ve kendinden emin dokunuşlarla okşadığını hayal ederek yumuşak ve şehvet yüklü bir sesle inledim.

Göğsünden boğuk bir ses yükseldi. "Bu hoşuna gidiyor mu?"

"Hı-hı." Alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırdım ve parmaklarımı biraz daha içeri ittim...

Ve biraz daha...

Sonra parmaklarımı geri çıkardım ve kendime bakabilmek için omurgamı öne eğerek, şişkin klitorisimin etrafında ıslak daireler çizmeye başladım.

Kendimi izleyerek.

Kısa ve boğuk iniltiler çıkararak hassas sinirlerden oluşan tomurcuğunu okşadım. Sırtımda ter damlacıkları oluşmuştu ve kalçalarım o sıcak hazzı kovalar gibi öne arkaya sallanıyordu. Hiçbir şeyi kavramadan.

Onu arzulayarak.

Kafamı kaldırdım ve içime daha keskin bir sızı salan şişmiş aletinin belirgin kabartısı görünce gülümsemem büyüdü. Şakağında atan damarı ve beni yırtıcı bir dikkatle izlerken boynunda belirginleşen kasları görünce.

"Hayırdır, o surat ne?"

"Kaçırılan her sana tapınma fırsatı bir trajedidir."

Pekâlâ.

Parmaklarımla bir daire daha çizdim. Sonra aynı parmakları hiç acele etmeden tekrar içime ittim. "Geçmene izin versem ne yapardın?"

Sözcükler sıkılı dudaklarının gerisinde hazırda bekliyormuş gibi hiç sektirmeden, "Bacaklarının arasında diz çöker ve yüzümü uyluklarının arasına gömerdim," diye hırladı. "Seni kalçaların titreyene ve dilimin etrafına kapandığını hissedene kadar yalardım."

Gözümde canlandırdım bunu.

Keskin bir *sızıyla* istedim.

Parmaklarımı iyice hassaslaşan tomurcuğumun etrafında bir kez daha döndürdüm. Beni iliklerime kadar sarsan her dokunuşta kalçalarım ona doğru kayıyor, vücudum biraz daha ısınıyordu.

Bacaklarımı biraz daha açarak dokunuşumu hızlandırdım.

Zihnim bulanmaya başlamıştı.

"Sonra?" dedim yalvarırcasına. Artık vücudumdaki her hücre arzuyla yüklenmişti ve uçurumun kenarına gittikçe yaklaşıyordum.

"Sonra seni çeviririrdim. Kıçının yukarıda durması için kalçalarının altına bir yastık iterdim. Parmaklarıma içini doldururken, başparmağım seni arkadan itmekle tehdit ederdi." Kendimi bu illüzyona kaptırırken omuzlarım yukarı, aşağı hareket ediyordu. "Bütün vücudun titreyecek kadar tahrik olduğun zaman, bacaklarını iki yana açar, *hayranlıkla* bakar ve seni bir yumurta gibi kırardım."

Daha fazla dayanamayarak çenemi göğsüme çektim. Bacak aramdaki her kas hazzın vahşi dalgalarıyla zonkluyor, sert iniltilerim onu uzaktan bile mahvediyordu. Parmaklarımı derin ve çaresizlik yüklü itişlerle hareket ettirirken, tüm kaslarım gerilip kısaldı ve haz geri çekilmeye başlayınca gevşeyerek yeniden uzadılar.

Boğazımdan bir kıkırtı yükseldi. Kafamı sallayıp ona kalkık kaşlarımın altından baktım ve elimle saçlarımı yüzümden ittim. "Bu iyi oldu," dedim boşalmamın kalıntılarını görebilmesi için bacaklarımı iyice açarak.

Kaan'ın gözleri siyah, çenesi kaskatıydı ve şişkin kaslarında damarlar belirginleşmişti.

Hiç bu kadar iri görünmemişti. Bu kadar ciddi.

Kalbimi sızlatacak kadar güzel.

Bir ölüm fermanına âşık olması çok yazıktı.

Gözlerini bacak aramdan ayırmadan yutkundu. "Henüz işin tamamen bitmedi, Ayışığı. Hâlâ *hazırsın.*"

Poflayarak iki ayağımı birden yere bastım. Geceliğimin etek uçları kalçalarımı örtecek şekilde aşağı düştü. Clode'a yumuşatıcı bir söz fısıldadım, sonra da ayağa kalkıp meyve kâsemi aldım ve ağzıma bir yemiş attım.

Tatlı nektar dilimin üstünde patladı.

"Bende beyaz bayrak kalmadı, Kral'ım," dedim ona doğru yaklaşarak ve dumanı tüten atmosferine girerek. "Hepsini bitirdim."

Elimi göğsüne koydum ve kokumu üzerine sürerken avucumun altında kaslarının seğirdiğini hissettim.

"Bunu öğrendiğime sevindim," dedi gücünün zirvesinde gölgede dinlenen bir canavarın sertliğiyle. "Ben de benimkini yakayım o zaman, ne dersin?"

"Lütfen," dedim ağzıma bir yemiş daha atıp ona gülümseyerek. "Meyveler için teşekkürler. Çok ama çok iyiler."

Arkama bile bakmadan odayı terk ettim.

Günlük

Elwin Neván
Yaş: 20 Safha
Taştan Sonra 5.000.041. Safha

Bu aurora doğuşu Kral Ostern oğullarını ve kızını uğurladı. Uzakta gözden kaybolmalarını birlikte izledikten sonra muhafızlarından ikisi bileklerime demir kelepçeler vurdu.

İtile kakıla boş bir odaya sokuldum ve bir sandalyeye oturtuldum. Kral beni öldürmek ister gibi bakarak karşıma çömeldi.

Bana davranışımın müstakbel bir kraliçe için yakışıksız olduğunu söyledi. Kaan'ın bana nasıl baktığını gördüğünü. Bana nasıl davrandığını.

"Düzüştüğümüzü" bildiğini.

Bana sadece iki element şarkısını kullanabildiği için Kaan'ın bir krallığı yönetmeye uygun bir aday olmadığını söyledi. Bir taca layık olmadığını ve hiçbir zaman da olmayacağını.

Suratına tükürdüm. Ona ya kralımı kendim seçeceğimi ya da kimseye bağlanmayacağımı söyledim.

Kendimi Yaratıcılara adayacağımı.

Ciğerlerimdeki tüm havayı boşaltıp kaburgalarım içe çöküyormuş gibi hissetmemi sağlarken bana Veya'yla çok yakın olduğumuzu fark ettiğini söyledi. Tyroth'a bağlanmazsam kendisi eski bağeşini elinden alan küçük sürtüğü ortadan kaldıracağını. İkizlere Kaan'ın yaptıklarını anlatacağını ve üçünün birlikte peşine düşüp kafasını gövdesinden ayıracaklarını. Kaan'ın hiç şansının olmayacağını.

Hiç bu kadar sahici bir korku hissetmemiştim.

Ertesi aurora doğumu bağlanma seremonisine hazırlanmak için yola çıkarsam, Slátra'ya Arithia'ya güvenli bir dönüş sağlayacağını söyledi. Aksi takdirde ben ovalara sürüklenirken kümesi muhafazasız bırakacağını ve eve dönüş yolunda Slátra beni takip etmeye çalışırken kendi kendini öldürmesini izlemek zorunda kalacağımı.

Sonra bana iyice yaklaştı ve kafatasımın içini görebiliyormuş gibi baktı. Kanamamın geciktiğinden haberdar olduğunu söyledi. O âna kadar hiç aklıma gelmemişti bu.

Fark etmemiştim bile.

Çocuğumun bu hayatta bir şansının olmasının tek yolunun bu olduğunu söyledi. Tyroth karnımda büyümeye başlayan o tohumu kendisinin döllediğine inanırsa bir sorun olmazdı. Aksi takdirde Kaan ve benim saklanabileceğimiz ve bizi bulamayacakları hiçbir yer yoktu. Ailelerimize şerefine sürdüğümüz bu lekeye karşılık izimizi mutlaka bulacaklardı.

Bunun annem ve babamınki gibi büyük bir aşk bulmanın bedeli olduğuna karar verdim. Aile adımın laneti gereği, benimki de trajediyle son bulmalıydı.

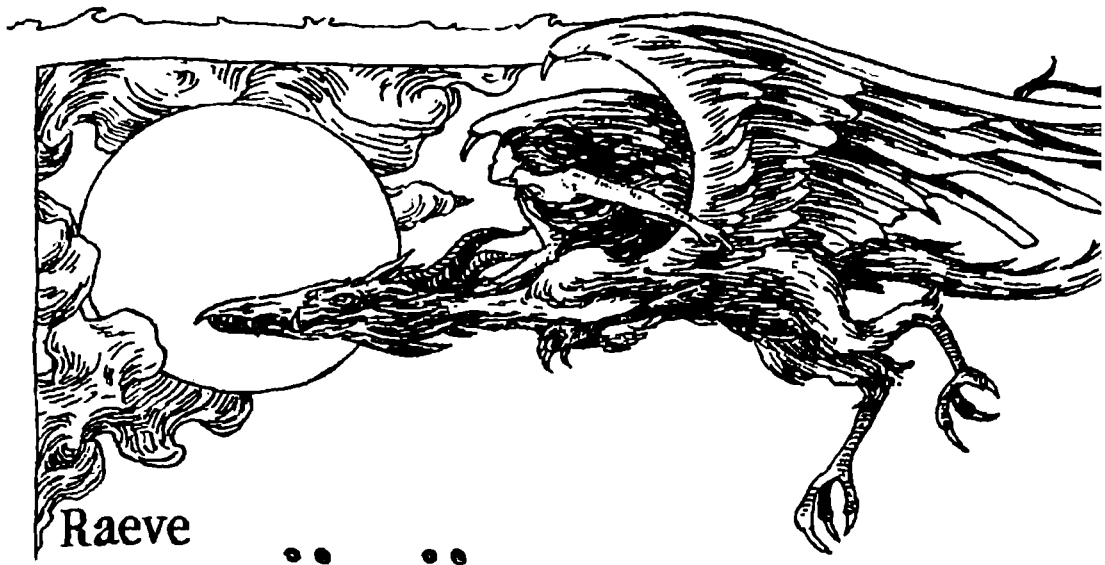

Raeve

82. BÖLÜM

Karnımın üstünü yine ateş kaplıyor; etimden, kaslarımdan, kemiklerimden içeri sızan ve ciğerlerimi yanık etin keskin kokusuyla dolduran yakıcı bir iz.

Soğuk taş sıranın üstünde kaslarım sancıyarak sıçrıyorum. Prangalar etime batıyor.

Bir çığlık daha sıkılı dişlerimin arasında kaçmak için çabalıyor ama onu serbest bırakmayı reddediyor ve o beni... kabarcıklı, su toplamış kırmızı izlerle boyarken... boyarken... boyarken ben de durmadan kafamı sallıyorum.

"Acıdığını biliyorum." Çöpçü Kral'ın parmak ucuna bağlı turuncu alev siyah gözlerine yansıyor. "Ama acı seni güçlendiriyor, Ateş Kuşu. Çukurlarda izlenmeni çok daha keyifli kılıyor ve müşteriler buna bayılıyor." Yıpranmış kumaşlar uçuşarak etrafımda dönerken kemikli tacının kafasından kopuk parmaklar gibi yükselen karaltısını görüyorum. "Unutma, bu olmasa o kadar muhteşem olmazdın. Ben olmasam."

Bu sözcükleri kaç kez duyduğumu bile bilmiyorum. Ona benim canımı yakma ayrıcalığını veren ama beni aynısını yapmaktan alıkoyan özelliği nedir peki? Fallon bana birçok şey öğretti –kavraması güç büyük sözcükler ve büyük dünyalar– ve öğrendikçe, buna anlam vermekte zorlanıyorum. İçimden ellerimi boynuna sarıp çatırdatmak geçiyor.

Sanırım bunu yapmak çok hoşuma gider. O zaman Fallon ve ben kaçabiliriz. Fallon sonunda bana ayları gösterebilir, gerçek olanları. Tavanımıza çizdiklerimizi değil.
Ayrıca bana hep bahsettiği o rengârenk bulutları da gösterebilir.
Çöpçü Kral üfleyip alevini bacağımın üstüne yaydığı bir topa dönüştürüp beni ayak parmaklarımın uçlarına kadar dağlıyor. Bakışlarımı tavandaki, canavarının gölgelerin arasından aşağı baktığı yarığa dikip çığlık atmamak için kendimi zor tutarken tüm kaslarım sancıyor. Sürekli izliyor canavar.
Sürekli homurtular çıkarıyor.
Acımın aynı yarığa aktığını ve yok olduğunu hayal ediyorum.
İçimden bir melodi mırıldanırken, kök salma fırsatı bulamadan tükenip gittiğini. En başından beri benimle olan ağır, huzur verici bir şarkı.
"Yakında, bronz tacımı takacağım ve bir daha canının yanması gerekmeyecek. Hak ettiğim tahta çıkacağım ve sen de yanımda olacak ve savaşlarının ganimetlerinin keyfini süreceksin." Baldırıma biraz daha ateş yayılıyor ve bir şeyden kesinlikle emin oluyorum.
Onun yanı başında oturmak istemiyorum. Ne şimdi.
Ne de hiçbir zaman.
"Bana bak," diye hırlayıp çenemi tutuyor ve kafamı çeviriyor.
Abanoz rengi gözlerine bakarken, acı odaklanmamı güçleştiriyor ama bakışlarım bir keskinleşip...
Bir bulanıklaşıyor.
Sonra yine keskinleşiyor.
Birazdan durması gerekecek. Bayılmak üzereyim çünkü.
Kaşlarını çatarak beni süzerken elinden duman ve yanmış deri kokusu geliyor. "Neden hiç konuşmuyorsun? Hücrene attığım o sürtüğün sana öğrettiğini biliyorum. Belki de onu da yakmalıyım. Sana çığlık atmak için bir sebep sunmuş olurum, ne dersin?"

"Ona elini sürersen karnını deşer, içini dışarı çıkarırım,"
hırlıyorum soğuk ve sert bir sesle.
Ham bir sesle.
Gözleri büyüyor ama sonra göğsünden yükselen alçak
kıkırtı başını arkaya atacak kadar şiddetleniyor.
Boğuk, kükremeyi andıran kahkahası duvarlarda
yankılanıyor.
"İşte bu," diyor bakışlarını bana çevirirken. O zaman
hatamı anlıyorum ve gözündeki acımasız ışıltıyı görünce
kalbim duracak gibi oluyor.
Bir alev topu daha çıkarıp uyluğuma yayıyor. Çukura geri
dönme saatimden önce Etdokuyucu'nun iyileştirmek için
debeleneceği kaslarımı kat kat yakan yavaş, cızırtılı bir ateş.
Ama boğazımdan yeni bir çığlığın yükselecek gibi olmasının
nedeni bu değil. Alakası bile yok.
"Ateş Kuşumun bir sesi varmış demek," diye mırlıyor avucuna
bir alev daha çağırırken. Beni diri diri yüzen korkuyla
mukayese edildiğinde cılız kalan bir acı vaadi daha.
"Sadece doğru motivasyona ihtiyacım varmış."

R a e v e...

R a e v e...

R a e v e...

"RAEVE."

Gözlerim bir anda açıldı. Göğsüm serbest bırakmayı reddettiğim bir çığlıkla dopdoluydu.

Sıkılı dişlerimin arasından soluyarak, tenime yapışan kavurucu kâbustan, boğazımın gerisindeki duman ve kızarmış et kokusundan soymaya yetmeyen nefeslerle doldurmaya çalıştım ciğerlerimi.

Bakışlarım gür siyah kirpiklerin gölgelediği bir çift göze odaklandı ve Kaan'ın kaşlarının arasına kazınan endişe çizgisi içimde bir şeyi yerinden oynattı.

Beni kıvranma isteğiyle doldurdu.

Çıplak göğsünü iterek onu üstümden kaldırmaya çalıştım. Yerinden kıpırdamayınca onu bu kez içimde biriken bütün enerjiyi tek bir volkanik sözcüğe akıtarak tekrar ittim. "Çekil!"

Sonunda kenara çekilerek bana yataktan kalkabileceğim bir alan bıraktı. Ayağa kalktım ve başımı arkaya yatırıp gök deliğine bakarak terden sırılsıklam olmuş saçlarımı yüzümden ittim.

Bir rüyaydı...

Sadece bir rüya.

"Ateş Kuşu ne, Raeve?"

Siktir.

Hızla kapıya koştum ve merdivenin yarısına ulaşırken ağır aksanlı sesi bana arkadan saldırdı.

"Kahrolası *Ateş Kuşu* ne?"

"Seni hiç ilgilendirmez," diye çıkışarak kapıya koştum. Kendimi suya batırmaya ve bu duyguyu tenimden ovalayarak çıkarmaya ihtiyacım vardı.

Siyah saçlarımı savuran rüzgâra karşı Loff'a doğru ilerlerken Kaan'ın ağır adımlarının beni takip ettiğini duyabiliyordum. Ormandan çıkıp kıyıya atıldığımda, gökyüzü koyu renkli bulutlarla bezeliydi ve aralarından kalın güneş huzmeleri süzülüyordu.

Birkaç adım sonra bel hizasına gelen suya girmiş ve ayaklarımı arkaya atıp yüzeyin altına dalmıştım bile. Yüzümü, kollarımı, bacaklarımı ovaladım ve... ateşfırtınası çığlığını ilk kez serbest bırakarak boğazımı boydan boya dağlamak pahasına dışarı fırlamasına ve yüzeye çıkmak için yarışan hava kabarcıklarına dönüşmesine izin verdim.—

Güçlü eller beni kollarımdan yakalayıp yukarı çekti.

Hızla döndüm ve kendimi Kaan'ın köpüren atmosferinde buldum. Yüzü yıkım ve öfkenin çarpışmasıyla yaratılmış bir heykel gibi sert, ağzı gergindi. Beni sıkı sıkı tutarken sırtıma dalgalar çarpıyordu. "Kiminle konuşuyordun, Raeve?"

Çırpınarak elinden kurtulmaya çalışırken, "Bu konuşmayı yapmayacağız," dedim, yüzüme yapışan ıslak saç tutamlarının arasından.

Beni kendine iyice yaklaştırdı. Bana içime işleyen yakıcı gözlerle tepeden bakarken, memelerim hızla inip kalkan sert göğsüne değmeden nefes almakta zorlanıyordum. "Önüme attığın her kemiği sırf sen öyle buyurduğun için bırakacağım gibi bir yanılgı içindesin ama rüyanda vücudunun sanki işkence görüyormuşsun gibi düğüm düğüm olduğunu görmeden önceydi bu," dedi bir sonraki nefesimi kesecek bir güçle. "Şimdi benim güzel, olağanüstü, *inatçı* Ayışığım, tekrar deneyelim. *Kiminle. Konuşuyordun?*"

Havada ıstırap yüklü, kulakları sağır edici bir feryat yankılandı.

İkimiz de yüzümüzü hızla güneye çevirdik. Dağın yuvarlak başının üstünde asılı duran alçak bir bulutun karnından çıkar gibi görünen hareketliliğe.

Borazanlar çalıyordu. On tane kısa ve keskin borazan sesi birbirini takip etti.

Kaşlarımı çattım. "Bu da ne—"

Bulutların arasından, ikisi de tüylü kuyruklarının ucunda beyaz bayraklar sürükleyen iki kocaman ve capcanlı Kızgınkursak fırladı. Binicileri gümüş eyerleriyle aynı renkte gümüş zırhlar kuşanmıştı.

Kalbim duracak gibi oldu.

"Gölge elçileri mi?"

Kaan hareketsizdi.

Sessiz.

Gökyüzü önce birinin göğsünü parçalayarak çıktığı hissini uyandıran güçlü bir feryat, ardından da beni iliklerime kadar titreten boğuk bir borazan sesiyle sarsıldı.

İnci rengi bir Aytüyü ayak bileğine bağlı beyaz bayrak rüzgârda dalgalanarak bulutların arasına daldı. Yaralı kanatları havaya tutunmakta zorlanıyor ve yaratığı sağa sola yatmaktan güçlükle koruyor gibiydi.

Yaratık kafasını bir o yana bir bu yana çevirirken içim lav gibi kaynayan bir öfkeyle doldu. Aytüyü ağzını kocaman açtı ve ağlamaklı bir feryat daha kopardı.

Bakışlarım hayvanın su toplamış yara izleriyle kaplı ışıltılı, güzel teninde dolaştı—

İçimdeki her şey ürkütücü bir sessizliğe gömülmüştü sanki, ciğerlerim sıkışıyor, göğsümün içinde gömülü durduğunun farkında olmadığım bir yara hızla büyüyordu...

Ve biraz daha.

Aytüyü şehir kümesine doğru alçalırken, derisine bağlı eyeri görünce yüreğim ağzıma geldi. Zavallı ejderhanın sırtına yapışacak kadar öne eğilmiş sarışın biniciyi.

Rekk Zharos...

Kaan elini başımın arkasına koydu ve yüzümü ıslak göğsüne bastırarak acı çeken Aytüyü'nü daha fazla görmemi önledi. Beni o dehşet verici manzaradan korumak ister gibi. Oysa gördüklerim yanık bir tende gittikçe büyüyen bir su kabarcığı gibi beynime damgalanmıştı bile.

Patlaması kaçınılmazdı.

Acı dolu bir feryat daha duyulurken Kaan bir küfür savurdu ve vücudumdaki her hücrenin içimi parçalayan bir öfkeyle dolduğunu hissettim. Görüşüm daraldı ve zihnim uyuştu. Göğsümün içinde kindar bir yılan kıvranıyor, kaburgalarıma dolanıp taş kalbimi ağır ağır çarpmaya çağırıyordu.

Parmak uçlarım intikam vaadiyle karıncalanıyordu...

Derisini yüzecektim onun. Gözlerini oyacaktım. Dişlerini tek tek sökecektim. Tırnaklarını, tadını çıkararak, aheste aheste sökecektim.

Rekk Zharos.

Kendini.

Öldü.

Bil.

Kaan'ı iterek hışımla sudan fırlarken dünya etrafımda bulanıklaşmıştı. Çıplak ayaklarımın altında çatırdayan otları hissetmiyordum bile. Uyku odamıza doğru koşarken taş basamakların serinliğini, arkamdan kükreyen *bir şeyin* bilincime çarpan uzak mırıltısını duymuyordum bile.

Geriye sadece Rekk'in kanını ellerimde görmek için hissettiğim o yoğun şehvet kalmıştı. Önemli olan tek şey bunu tam olarak nasıl yapacağımdı. Önüme konan her tabağın, sanat eseri

tadında sunulmuş birden fazla malzemeyle iştah açtığı on servisli bir ziyafet sofrasına oturur gibi.

Güneşten koruyucu şeffaf cübbemi kapmamla kollarımı geçirmem ve kuşağını bağlamam bir oldu. Şilteyi hızla devirip Kıvrık Divit'ten satın aldığım silah zulasını açığa çıkardım. Palaskamı ve iki kınımı kuşandıktan sonra, büyük bir özenle, sivri uçlarının Rekk'in etine nasıl saplanacağını hayal ederek yan yana sıraladığım bıçakları tek tek topladım.

Bıçakları Rekk'in çenesine saplama hayaliyle kınlarıma tek tek takarken ellerim bir şimşek kadar hızlı hareket ediyordu.

Bir tanesini kulağına saplayacağım.

Derisini oradan ta göbek deliğine kadar yüzmek için çenesinin altına.

Rekk bu dünyanın üzerindeki pis bir bok lekesiydi ve ben onu ortadan kaldıracaktım. Yavaş yavaş.

Acı vererek.

Çizmelerimi ayaklarıma geçirdim ve bağcıklarını sıkıca bağladıktan sonra bıçakları içlerine yerleştirip kapıya yöneldim. Yer sarsıldı ve bir kaya parçası çıkışın önüne düşerek kaçışımın önünü kesmeden ve oda dışarıdan esen bir rüzgârla dolmadan önce aldığım tek uyarı bu oldu.

Kaşlarımı çatarak bakışlarımı yukarı, eğri büğrü bir delikten içeri, yakın zamanda yeni bir kumaşla kapladığım ve biraz önce tepetaklak ettiğim şiltenin üstüne kalın bir ışık huzmesinin vurduğu tavana çevirdim. Sonra tekrar çıkışın önüne düşen kayaya baktım. Üstüne kazınmış güzel, detaylı desenler şimdi paramparçaydı ve daha küçük parçaları yere saçılmıştı.

Dikkatim kollarını kavuşturmuş hâlde karyolanın ayakucunda duran ve gölgeli gözlerle beni izleyen Kaan'a çevrildi.

"Duvarımı yıktın."

"*Duvarımızı*," diye düzeltti. "Ve bir şekilde dikkatini çekmem gerekiyordu." Bakışları göğsümde ve uyluklarımda dolaştıktan sonra yeniden yüzüme çevrildi. "Ne yapıyorsun?"

Kendime bir baktım. Vücuduma taktığım bıçak miktarıyla neredeyse kuştüyleriyle kaplanmış gibi görünüyordum. Büyük kısmını taktığımı bile hatırlamıyordum. "Ava çıkıyorum,"

dedim is bürümüş gibi kararmış gözlerinin içine bakarak. "Bir hayvana o şekilde davranan her kim olursa olsun derisinin yüzülmesini hak eder. En ufak bir pişmanlık duyulmadan. Şimdi, kayayı çek." Kısa bir duraksamanın ardından kibarlığımı takınmayı hatırladım. "*Lütfen.*"

Kayayı kendim çekmeyi de deneyebilirdim ama muhtemelen daha fazla kargaşaya yol açardım. Kendimi birkaç iyi telaffuz edilen sözcükle şehirler inşa edebilen ya da yıkabilen Yanık Kralı'nın karşısında küçük düşürmeye hiç niyetim yoktu.

Hayır, kalsın.

Parmaklarımın karıncalanmasına neden olan uzun bir sessizliğin sonunda Kaan, "Adam beyaz bayrakla geldi, Ayışığı," dedi.

"O kısmı ben halledebilirim," dedim. Palaskamdan bir bıçak çekip parmaklarımın arasında döndürdüm. "İşim bitince o bayrağını kanını silmek için kullanırım. Gerçi işim bittiğinde kıpkırmızı olacak ya."

Essi'nin saçları gibi kırmızı.

Hayvanının tenindeki kabarıklıklar gibi kırmızı.

Kamçı darbeleriyle vücudumdan döktüğü kan gibi kırmızı.

Kaan beni bir kedigilin dikkatiyle, bir savaş alanını değerlendirir ve en iyi saldırı açısını kestirmeye çalışır gibi süzüyordu. "O binici benim kapımda ölürse hamisi her kimse onunla bir savaş çıkar."

Kalbim kaburgalarımda bir sıkışmaya neden olan vahşi bir süratle çarpmaya başlarken, üst dudağım dişlerimi açığa çıkaracak şekilde yukarı çekildi. "O canavarı her kim kiralamışsa, o da ölmeyi hak ediyor."

En az onun kadar yavaş.

En az onun kadar acı içinde.

"Aynı fikirdeyim. Ama bu doğru kün değil. Yanında Kızgınkursaklarına aynı acımasızlığı sergilemeyen iki Gölge elçisiyle yolculuk ediyor. Onları da mı öldüreceksin?" diye sordu başını yana yatırarak. "Çünkü eğer öldürmezsen, Yanık topraklarında bir elçinin öldürüldüğü haber yayılacak ve bu kardeşlerim için Boltanik Ovaları'nı kana bulamak ve beni babamızı

öldürdüğümden beri *dört gözle* bekledikleri bir savaşla vurmak için kusursuz bir bahane olacak."

Ağzımı açtım, geri kapadım ve yumruklarımı demir hançerim avucumun içine batacak kadar sıktım. "O zaman ne yapmamı istiyorsun?"

Ben benimkilerin tam tersini yaptığını hayal ederken, Kaan'ın bakışları biraz da olsa yumuşadı. "Bunu söylemekten ne kadar nefret etsem de," diye mırıldandı fazla yavaş, fazla yatıştırıcı bir ses tonuyla, "bıçaklarını bırakmanı istiyorum. Şimdi gidip binicilerle konuşacağım. Ne istediklerini öğreneceğim."

Azı dişlerimi sıkarken ağzımda kan tadı duydum, tenimin altında kaynayan aç enerji beni ikiye bölmekle tehdit ediyordu. "Onu öldürmeyeceksin, değil mi?"

Bu ölümü elimden alırsa, o kadar dayanılmaz olurum ki beni bu dünyadan kesip atmak zorunda kalır.

"Hayır," dedi üzgün bir sesle. "Üzgünüm ama—"

"Öldürmeyeceğine söz verir misin?"

Kaşlarının arasında ince bir çizgi belirdi. "Adamı öldürmeyeceğime... söz veriyorum. Bana güvenebilirsin."

İyi.

Başımı onaylar gibi eğerek hançerimi kınına geri sokarken damarlarımda gümbürdeyen kana susamışlığın fokurtusu hafifledi.

Nerede olduğunu biliyorum.

Buradan gittiği anda peşine düşebilirim.

Bu sakinleştirici bilgi parmak uçlarımdaki kaşıntıyı az da olsa yatıştırdı.

Hızla dönüp hançerlerimi palaskamdan sökmeye ve tekrar şiltenin altındaki taş yuvaya yerleştirmeye başladım. Palaskayı vücudumdan çıkardıktan sonra kınları da çözdüm.

"Burada kalacağına güvenebilir miyim, Raeve?"

Omzumun üstünden hâlâ aynı yerde duran Kaan'a baktım. Beni gözünü bir an ayırmadan, dikkatle izliyordu.

"Onu senin topraklarında öldürmeyeceğim, Kaan. Artık durumu anladığım için, halkını tehlikeye atmayacağım. Söz veriyorum."

"Sorumun cevabı bu değil."

Hayır, değil.

Döndüm ve kollarımı göğsümde kavuşturarak gözlerinin içine baktım. Birbirinin yansıması duruşlarımızla havada yeri sarsacak kadar yoğun bir gerilim oluştu.

İki kez konuşmak için ağzını açtı ama sonra hızla geri kapadı. Sonunda ayıplar gibi dilini şaklattı, Büyük Flört tuniğini yerden aldı, tacını buldu ve güzel, kırık taş parçasını yana iten bir komut mırıldandı.

Benden tarafa tek bir bakış daha atmadan çıkıp gitti.

Ayışığı Kitaplığı

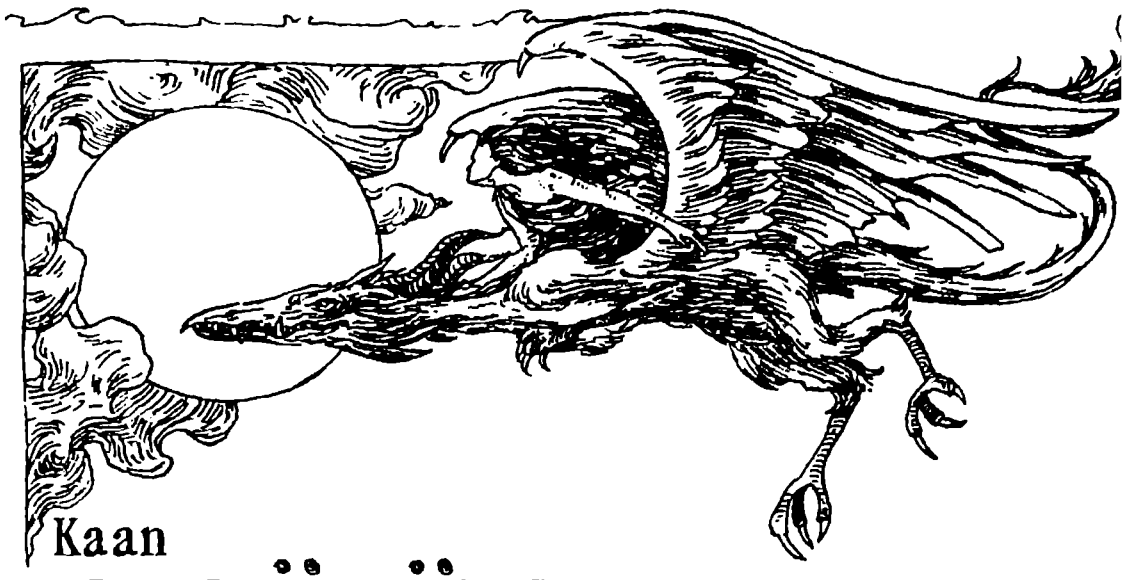

Kaan

83. BÖLÜM

Arkamda altı silahlı muhafızla, hepimizin üstüne çöken ağır sessizliğin ve Kale'nin koridoruna vuran coşkun güneş ışığı huzmelerinin arasında hızlı adımlarla ilerliyordum. "Yirmi yedinci kümeste mi?"

"Evet, Majesteleri. Diğer elçiler on ikinci platforma yerleştiler. Ejderhalarından indiler ve siz onları kabul etmeye hazır olana kadar boncuklu muhafızların gözetimi altında olacaklar. Ancak Aytüyü bakıcıları dinlemek yerine bulabildiği ilk gölgelik alana girdi."

"Eh, bunun için onu suçlayamam," diye mırıldandım bir köşeyi dönerken. Hızla duvara yapışıp yumruklarını göğüslerine vuran iki askere çarpmaktan son anda kurtuldum.

"*Hagh, aten dah.*"

"Aytüyü'nün binicisinin adını öğrenen oldu mu?" diye sordum.

"Rekk Zharos, Majesteleri." Bakışlarım sol tarafımda duran ve siyah gözleri ışıldayan Brun'a çevrildi. "Bir ödül avcısı. Güney krallıklarında çok tanınan biridir."

"Ah, adını duymuştum."

Raeve'in parmağının ucunu ısırarak kopardığından emindim. Keşke hazır işe soyunmuşken boğazını da parçalasaydı. Onu görünce verdiği tepkiye bakılırsa buna yakın bir his taşıdığından emindim. "Yanında demir kelepçe getiren var mı?"

"Ben," dedi Colet sağ tarafımdan.

İyi.

Kale'de özkontrolümü zorlayan acı dolu bir kükreme daha yankılandı.

Dişlerimi sıkarak adımlarımı hızlandırdım ve basamakları uçarcasına tırmandım. Merdivenin sonundaki kapıda nöbet tutan iki muhafız bizi görünce iki kanadı ardına kadar açarak büyük bir ejderhanın inebileceği genişlikteki, taş levhaların arasındaki çatlaklardan yer yer bakır rengi otların bittiği zemini önümüze serdiler.

Burası en eski kümes bölmelerinden biriydi ve diğerlerinden bir miktar ayrı ve uzaktı.

Nadiren kullanılırdı.

Dik bir uçurum duvarına açılmış böbrek şeklindeki geniş iniş alanına baktım. Bölmenin ağız kısmı doğu tarafından güneş alıyordu. Gölgede kalan diğer kısmı şu anda Rekk'in titreyerek bir ayağını art arda taşa süren Aytüyü kaplıyordu. Rekk hâlâ eyerde oturuyordu.

Hayvanın gergin olmasına hiç şaşmamak gerekirdi. Ve korkmuş.

Fırtına bulutlarının hızla dağılmasıyla, havaya yaratığın doğasına aykırı yoğun ve nemli bir sıcak çökmüştü ve hayvanın diğer taraftaki asıl kümesin gölgesine acısız bir geçiş yapması mümkün değildi.

Hayvanı süzerken, "Yaratıcılar aşkına," diye mırıldandım. Yüzüne gözlerini örten ve onu kör olmaktan koruyan ama geri kalanına bir faydası dokunmayan bir maske takılmıştı. Kayışa benzer derisinin her yeri su toplamıştı ve top gibi kıvrılan zavallı hayvanın güneşe maruz kalan açık yaralarından sızan kan ve cerahat taş zemine akıyordu.

Bu hâli bana, odamın altındaki derinliklerde, taşlaşmış bedeniyle aynı pozisyonda yatan Slátra'yı anımsatıyordu.

Havada bile kalamayacak gibi görünen harap kanatlarına bakarken kalp atışlarım hızlandı. Buraya ulaşabilmesi bile mucizeydi.

Kümes bakıcıları bitik durumdaki hayvana temkinli adımlarla yaklaşarak ona gölgeden çıkıp kümese geçmesi için emirler yağdırıyordu. Aytüyü'nün ipeksi kuyruğu, onları uçurumdan

aşağı süpürmekle tehdit eder gibi, zeminde bir sağa bir sola hareket ediyordu. Bakıcılardan bazıları makûs kaderlerinden yoldan son anda kaçarak kurtuldu.

Rekk'in Bulder'a, "*Beuid eh vobanth ahn... defun dah,*" diye haykırmasıyla, hayvanın tam altındaki zeminde saç teli inceliğinde bir çatlak ağı oluştu. Zavallı hayvanı küçük gölgeliğinden çıkmak zorunda bırakmaya çalışıyordu.

Istırap içindeki Aytüyü sarsılan zeminden kaçmak yerine daha sıkı bir top şeklini aldı. Güneşten kaçınma telaşında az kalsın Rekk'i de sırtından ve uçurumdan aşağı atacaktı.

Rekk kaşlarını çatarak çizmelerinin dikenli topuklarını eyer örtüsünde açılan deliklerden içeri çarptı. "Kıpırda, aptal sürtük!"

Aytüyü başını eğdi ve kahrolası kalp tendonlarımı parampar-ça eden acı yüklü, boğuk bir feryat daha koyverdi.

"Burada bekleyin," dedim muhafızlarıma ve ilerlemeye devam ettim.

Havada ağır kanat sesleri yankılanırken, benim kaburgalarımın altında da yoğun ve daha yırtıcı bir öfke türü kabarıyor, kendi *vahşi* gazabımın çalkantılı havuzuna ekleniyordu.

Aytüyü'ne hırpalanmış kuyruğunun erişemeyeceği sağlıklı bir mesafeye kadar yaklaştım ve bakıcılara geri çekilmelerini işaret ettim. Yumruklarımı sıktığımı gizlemek için kollarımı göğsümde kavuşturarak Rekk'in görüş çizgisinde durdum.

Gözlerimiz buluştu. Konuşmak için ağzını geri açtı ve boynundaki tendonların Bulder'ın dilini şekillendirmek için gereken güçle kasıldığını gördüm—

"Yap," dedim. "Zeminime bir çatlak daha aç. O çatlakları senin rendelenmiş kalıntılarınla doldurmaktan büyük zevk alacağımdan hiç şüphen olmasın."

Rekk dişleri birbirine çarparak ağzını geri kapadı ve dudağının köşesi yukarı doğru büküldü. Dudaklarından kan donduran bir kahkaha yükseldi ama Rygun'ın görüş alanımıza girmesiyle sesinin kesilmesi bir oldu.

Etrafa önüne gelecek her şeyi ezip geçecek bir güç saçarak, iki yana açık devasa ve şişkin kanatlarıyla iniş düzlüğünün önünde havada asılı dururken, dikenli kafası dışında bütün bedeni

hareket hâlindeydi. Açılmış burun deliklerinden dumanlar püskürüyordu ve alev alev yanan gözlerini, Aytüyü benim devasa Kılıçtırpan'ımın yanında küçücük ve narin kalan, taş kesilmiş Rekk'e dikmişti. Zavallı hayvan o kadar harap ve çaresiz görünüyordu ki.

Aytüyü'nden ıstırap yüklü bir feryat daha yükseldi ama bu seferki daha yumuşaktı.

Daha iç parçalayıcı.

Rygun'ın göğsünden boğuk bir uğultu yükseldi. Öfkeyle aralanmış dudaklarının ve sıktığı dişlerinin arasından görünen boşluklarda alevler titreşiyordu. Üstüne atılıp Rekk'i o eyerden çekip alma arzusu aramızdaki bağ sayesinde katlanıyor, vücudumdaki her kasın kendi kendiyle savaştaymış gibi gerilmesine neden oluyordu.

"Canavarınıza geri çekilmesini emredin," diye kükredi Rekk, bana büyük bir keyfi veren panik dolu bir bakış atarak. Dilimin arka kısmında korkusunun tatlı nektarına karışan bir duman tadı duydum.

"Mahmuzlarını Aytüyü'nün derisinden çek, eyerinden in, o zaman düşünürüm."

Muhtemelen onu duyamayacağımı sanarak, "Soylu amcık," diye söylendi. Bir şey yapması söylendiği için öfke nöbeti geçiren bir velet gibi.

Sözleri ancak çizmelerimdeki toz kadar değerliydi ama eylemleri kahrolası taşları andırıyordu.

Bakışlarımı bir kez daha Aytüyü'nün derisindeki kanlı oyuklara çevirdim...

"Majesteleri nasıl *emrederse*," dedi Rekk ve bacağını hayvanın yan tarafına, diğer bacağının yanına uzatıp kısa ip merdivenden aşağı kaydı. Kalçasında kangal şeklinde sarılı duran kırbacıyla, bakışlarını heybetli Kılıçtırpan'ımdan ayırmadan bana doğru yürüdü. Aytüyü hâlinden umulmayacak etkileyici bir güç gösterisiyle başını öne uzattı ve Rekk'in topuklarını kıl payı ıskalayacak şekilde havayı ısırdı.

Rekk sert sözcükler tıslayarak kenara sıçradı ve elini kamçısına uzattı—

"O ejderhaya tek bir kamçı vurursan seni bir kazığa bağlar ve lime lime olana kadar kamçılarım," dedim sertçe.

Eli kamçının sapında durdu. "Bu ikinci tehdit ve daha tek bir resmî selamlama bile duymadım. Beyaz bayrakla geldim, *Majesteleri.*"

O beyaz bayrağı kıçına sokmak ve onu Raeve'e teslim etmek acayip cazip bir fikirdi. Ama *krallık.*

Kurallar.

"Farkındayım. Ama bu krallıkta hayvanlara kötü muameleyi hoş görmeyiz. Hayvanla bağını zedelemişsin. Bunun sorumlusu sensin."

"O bağı daha sonra kırbaç maharetiyle tekrar kuracağımdan hiç şüpheniz olmasın." Burnundan soluyarak olduğu yere kıvrılan hayvana omzunun üstünden ters bir bakış daha attı.

Böyle bir şeyin olmasına izin verirmişim gibi.

Rekk kaşlarımın kalkmasına neden olan buyurgan bir tavırla, "Bakıcılarınıza bir şeyler yiyip içebilmesi için Líri'yi kümese sokmalarını emredin," dedi. "Ayrıca kanatlarını iyileştirmesi için Etdokuyucu'nuzun hizmetini de talep edeceğim."

Bakışlarım yara bere içindeki, başını harap kanadının altına sokmuş ışıltılı yaratığa çevrildi. Burada, bu iniş platosunda taşlaşmaya sadece birkaç dakika uzak görünüyordu.

Rygun burun deliklerinden dumanlar püskürterek gözlerini dikmiş Rekk'e bakmayı sürdürüyordu. Göğsünden göğsüme güçlü bir yakarının aktığını hissedebiliyordum.

Tek bir kelimem ileri atılıp adamı kapması için yeterliydi. Onu kanlı bir posaya dönüştürmesi için.

İradem hiç bu kadar eziyetli bir egzersize maruz kalmamıştı.

Ben dişlerimi sıkarak, "Bir bulutun yerini değiştirecek kadar güçlü bir mavi boncuklu getirtene kadar yiyecek ve içeceklerinin buraya taşınmasını sağlarım," derken, Rekk duman çubuklarının yan yana sıralandığı deri kesesini açtı. "Ayrıca Etdokuyucu'yu da çağırırım. Ne yazık ki komşu bir köydeki Büyük Flört kutlamalarına katıldı. Buraya ulaşması biraz zaman alacak."

Bu doğru değil. Bhea burada değil ama Agni burada. Bu iniş platosundan ayrılır ayrılmaz birini onu uyandırmaya göndereceğim ama bu herifin bunu bilmesine gerek yok.

"Aytüyü'nün içe kıvrılma şekline bakılırsa, bekleyecek zamanı olduğundan şüpheliyim. Ama onun için elimizden geleni yapacağız. Rahat etmesini sağlayacağız."

Rekk burnunu çekti ve sarı kaşlarının altından bana ters bir bakış attıktan sonra sıkışık koleksiyonundan bir duman çubuğu çekip dudaklarının arasına kıstırdı. "Bunun bana pek bir faydası olacağı söylenemez, değil mi?" diye mırıldandı, sıkı sarılmış parşömen rulosunu dudaklarının arasında tutarak.

Cevap vermedim.

"Peki bu durumda ben ne yapacağım?" diye sordu. Bu durumda olması benim kabahatimmiş gibi ellerini iki yana açtı.

"Gitme zamanın geldiği zaman sana Soluk'a bir dönüş aracı ayarlarım," dedim. "İhtiyaçlarına... en uygun hayvan için Bhoggith'te şansını deneyebilirsin."

"İyi, peki," dedi omzunun üstünden titreyen zavallı hayvana bir bakış daha atarak. Hayvan ürkütücü bir şekilde hareketsizleşti ve dudağını yukarı çekip hırladı. "O artık sizin yükünüz. Uğraşmaya değmeyecek kadar aptal, vahşi bir sürtük. Tavsiyemi ister misiniz? Bence en iyisi parçalanıp yem yalaklarına atılması olur."

"Tavsiyen benim için çizmeme bulaşan kolk boku kadar bile değerli değil," dedim monoton bir sesle.

Rekk bir kahkaha atarak kafasını yana yatırdı. Uzun ve keskin yüz hatları yanık zeminle tezat oluşturuyordu.

Kalkık kaşının altından bana bakarak rulo yaptığı deri kesesini cebine geri kaldırdı ve bir element kutusu çıkarıp alev topuyla çubuğunun ucunu tutuşturdu. Derin bir nefes çekip yüzünün etrafına yayılan bir duman üfledi. "Canavarınıza uzaklaşmasını buyuracak mısınız, yoksa ben tarihe Gölge ve Yanık arasındaki savaşı körükleyen şahsiyet olarak mı geçeceğim?"

Demek patronu Tyroth...

İlginç.

"Hach te nei, Rygun."

Ejderham kafasını salladı ve hoşnutsuzluğu bir lav akışı gibi aramızdaki bağı dalgalandırdı. Havaya yükseldikten sonra bir *kükreme* koyverdi ve kanatlarını hızla çırparak iniş düzlüğünde

yerden yükselen toz ve dumanı birbirine katan sert bir rüzgâr estirdi.

Geniş bir yay çizerek döndü ve gökyüzünden yükselmeden önce Rekk'e bir bakış daha atarak kükredi. Nihayet kanatlarını topladı ve görüş alanımızdan kayboldu.

Rekk çubuğunu tekrar dudaklarına götürdü, bir nefes daha çekti ve bana doğru yoğun bir duman bulutu üfledi. "Şimdi oldu."

Gözlerim kısıldı. "Arkanda bir mavi boncuklu olmadan bir *Aytüyü'nü* krallığıma getirmek büyük cesaret."

Ses tonum sözcüklerimin söylemediği her şeyi dile getiriyordu: Ejderhanın ayağına o eski püskü beyaz bayrak tutturulmamış olsaydı, onu hiç düşünmeden gezinti yolundaki bir direğe bağlardım. Etini kemiklerinden parça parça dökülmeye başlayana kadar kavrulup su toplamaya terk ederdim. Sonra da Raeve'i üzerine salardım. Kendim sahnenin ortasında oturur ve kafasını vücudundan ayırıp atıştırmalık olarak Rygun'a fırlatmadan önce, bu heriften geriye kalanlarla canının istediğini yapmasını izlerdim.

Rekk omuz silkti. "Líri iki binici taşıyacak kadar büyük değil ve Büyük Flört yaklaştığı için Hun'un sürüsünün büyük kısmı dışarı salınmıştı," dedi pis pis gülümseyerek. Çubuğundan bir nefes daha çekti.

Başka bir deyişle, bekleyecek sabrı yoktu. Hayvanının iyiliğini kendi bencil heveslerinin önüne koymuştu. Bunun yerine, buraya vardığında neden olduğu rezaleti *bizim* düzeltmemizi beklemek işine daha çok gelmişti.

İleri atılıp verilen sözlerin ve savaşların umursamadan kafasını gövdesinden ayırmamak için kendimi zor tutarken kaslarımın gerildiğini hissettim.

Çubuğundan bir nefes daha çekerken diğer elini eldivenli olduğunu fark ettim.

Çenemle işaret ettim. "Demek doğruymuş."

"Ne doğruymuş?"

"Ath'ın bir mensubu gerçekten parmağının ucunu ısırarak koparmış."

"Öyle. Henüz hasarı iyileştirecek ustalıkta bir Runi bulamadım." Güdük parmağıyla hava atmak ister gibi eldiveni çıkardı ve elini çevirerek her açıdan inceledi. "O da vahşi bir sürtüktü."

Yumruklarımı öyle bir sıktım ki kemiklerimin kırılmamasına şaşırdım.

"Duyduğuma göre idamı sırasında sizin canavar o civarlardaymış. Onu kazıkla söküp almak için birkaç Kızgınkursak'ı ayakaltından kovalamış." Bana kısık gözlerle, içimi iliklerime kadar ürperten bir bakışla baktı.

Bu pisliğin o kolezyumda ne olduğu konusunda en ufak bir fikrinin bile olduğu düşüncesi midemde tatsız bir yanmaya neden oldu.

Tehditkâr bir gülümseme takınarak, "Serbest bırakılmıştı," diye yalan söyledim. "Peri tadını sevdiği için onu suçlayamam."

"Ah."

"Söylesene, Rekk Zharos. Varlığınla toprağımı kirletmenin nedeni nedir?"

"Birinin izini sürüyorum." Başını yana yatırdı ve çubuğundan bir nefes daha aldı. "Prenses kutsanmasının hemen ardından ortadan kayboldu. Babası beni onu bulmakla görevlendirdi."

Az kalsın gülecektim.

Elbette görevlendirmiştir.

Bu herifin, sevgisini kazanmak için yanıp tutuşarak sayısız safhadır Kyzari'nin peşinde dolaştığını bilmeyen yoktu. Onu fazla uzun süredir hapsettiği kafesten her fırsatta kaçan kıymetli kızını bulma telaşında bunu kendi lehine kullanmayı sadece *Tyroth* düşünebilirdi.

"Eh," dedim ona küçümseyici bir bakış atarak. "Eminim, o benim kızım olsaydı, onu senden uzak tutmak için gücümün yettiği her şeyi yapacağımı duymak sana iyi gelecektir."

Adam pöflemeye benzer bir ses çıkardı ve bir nefes daha çektiği çubuğun ucundaki külü silkeledi. "Sözlerinizden yoruldum. Siz dairenize çekilip aletinizde en son hangi fahişenin kalıntısı kaldıysa onu temizlerken benim şehri dolaşmama ne dersiniz?"

Tek bir göz küresini oymanın sonuçlarını düşündüm. Muhtemelen politik açıdan yanıma kâr kalabilirdi ama Raeve bambaşka bir hikâyeydi...

Muhtemelen hayal kırıklığına uğrardı ve onu hayal kırıklığına uğratmak isteyeceğim son şeydi.

"İstediğin kadar ara ama Kyzari'yi burada bulamayacaksın. Ve şehrimde demir kelepçe takmadan ve yanında bir boncuklu muhafız bölüğü olmadan dolaşamazsın," dedim İmparatorluk Kalesi'nin girişine sıralanmış, her biri sakallarının ya da saçlarının arasında kırmızı, şeffaf ya da kahverengi boncuklar taşıyan muhafızlarımı işaret ederek. "Ben de size eşlik edeceğim. Eminim anlıyorsundur."

"Elbette," dedi çubuğunun sonunu yere atarken. İçin için yanan köz kalıntıları, topuğumun altında ezilmeden önce ölmek üzere olan bir yılan gibi tısladı. "Eyer çantalarım ne olacak?"

"Çıkarılacak ve krallığımı kokuşmuş varlığınla kirlettiğin süre boyunca tam gözetim altında tutulacağın geçici konutuna götürülecek."

Rekk ellerini uzattı ve Colet kelepçelerle yanına yaklaşıp demir halkalarını bileklerine geçirirken, dudakları sadist bir gülümsemeyle büküldü. "Bu, Kale'nizi ziyaret eden herkese bahşettiğiniz bir onur mu?"

Gülümsemesine köpek dişlerimi açığa çıkaran bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Sadece ölümüne *nefret ettiklerime*."

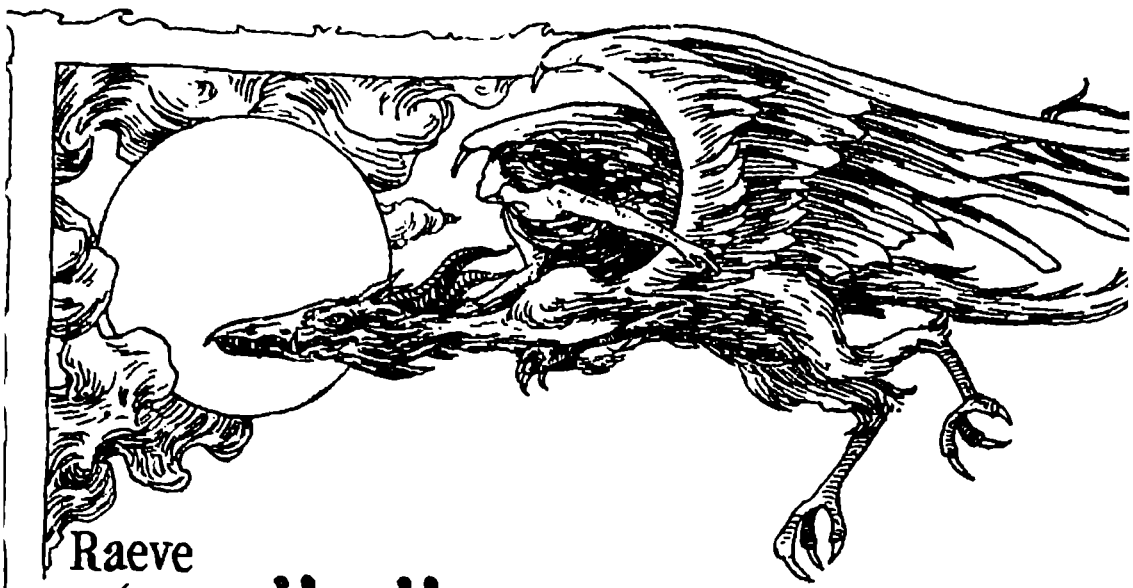

Raeve

84. BÖLÜM

Yatağın etrafında yarım daireler çizerek volta atarken yumruklarımı bir sıkıp bir açıyordum. Sonra tekrar sıkıyordum. Enerji tenimin altında metal uçlu bir kamçı gibi şaklıyor ve her adımda kararlılığımın zorlandığını hissediyordum.

Boynumu bir o yana, bir bu yana çevirdim. Yüzümü ovaladım. Ellerimi saçımın arasından kaydırdım.

Beyaz bayrak.

Beyaz bayrak.

Lanet olası beyaz bayrak.

Acı dolu bir inleme daha kalbime bir kesik açarken beynimde bir ışık parladı.

Kafamın içinde bir görüntü patladı:

Açık renkli, su toplamış bir deri. Harap olmuş kanatlar. Süt gibi bulanık, görmeyen gözler—

Boğazımdan boğuk bir inilti yükseldi.

Düşüncelerimin delici darbelerini kafamda değerlendirme fırsatım bile olmadan kendimi ormanda buldum. Boynuma geçirilmiş boğucu ilmeği algıladığımda taş duvarın üstünden atlıyordum. Göğsümün üstünde oturan, kaburgalarımı ezen ağırlığın mutlak bir surette farkına vardığımda gezinti yolunda koşuyordum.

Şehir uykudaydı. Sırtımı boyayan güneş ışıklarına bakan siyah çiçekleri rüzgârla dalgalanan sarmaşıkların sardığı kiremit rengi evlerin arasında zikzaklar çizen patikadan yukarı doğru koşarken saati ilk kez fark ettim.

Rygun, her biri yaralı Aytüyü'nün hızla iniş yaptığını gördüğüm taraftaki uzak çıkıntıda son bulan büyük daireler çizerek havada dönüyordu.

Daha önce hiç böyle davrandığını görmemiştim...

Bunaltıcı ve tatlı kokulu havada güçlükle nefes alarak ilerde kalan sarp uçuruma doğru yükseklere tırmanırken, zemin çizmelerimin altında gittikçe dikleşiyordu.

Bir çıkmaza gelmiştim.

Çizmelerimin bağlarını çözdüm, taştan yapılma evlerden birinin duvarının dibindeki bir çalılığın arkasına çizmelerimi sakladım ve ellerimi taşa yaslayıp dimdik yukarı doğru baktım. Rygun çok yüksekte kalan izole iniş alanının önünde bir turunu daha tamamladı. Âdeta *muhafızlık eder* gibiydi.

Kaşlarımı çatarak parmaklarımı yarıklara geçirdim ve ayağımı basacak sağlam girintiler bularak kendimi yukarı çektim. Uçurum duvarını, bin bir zahmetle, dişlerimi sıkarak tırmanmaya başladım. Ben hızlı ve çevik hareketlerle tırmanırken, rüzgâr saçlarımı dağıtıyor ve arkamdan sarkan cüppemle oynuyordu.

Soğukkanlılık ve kararlılıkla.

Acı dolu bir feryat daha yükselirken, hafızamda gözlerimi kör eden bir şimşek daha çaktı:

Ben, gökyüzünde süzülen hareketli, tüylü bir hayvanın sırtındayım ve nefes aldırmayan boğucu bir sıcağın altında, attığım çığlıklar zaten acıyan boğazımı dağlıyor.

Kanlar içindeki ve derisi su toplamış bir Aytüyü arkamda bir alçalıp bir yükselerek kanat çırpıyor ve güneşe bakmaya uygun olmayan iri ve parlak gözlerinden altın ışıklar yansıyor. Işıltılarını kaybetmiş, koyu bir griye dönmüş gözlerinden.

Açık griye.

Ve gittikçe daha solarak—

Bu görüntü göğsümden karnıma kadar inen derin bir kesik açtı ve kalbimi avucunun arasına alıp sıkarak un ufak etti.

Ayağım kayınca can havliyle uçurum duvarından dışarı uzanan bir ağaç köküne tutundum.

Ayaklarım boşlukta sallanarak, az önce zihnimde canlanan görüntünün kalıntılarından kurtulmaya çalışırken, boynumdaki ilmik gittikçe sıkılıyordu.

Daha da sıkılaşıyordu.

Etrafımdan bütün ışık silinmişti sanki, az önce gözümün önünde canlanan o görüntünün boğucu sürgünleri zihnimi yakıcı güneş ışığı şeritleri misali kamçılıyordu.

Üstümden kükreyerek geçen devasa bir gölge yüzüme biraz hava çarpmasını sağladı.

Titrek bir iç çekişle, sallanan ayaklarımın ötesine, aşağıda, çok aşağıda kalan taş şehre baktım. Bulanıklaşan görüşümü gözlerimi kırpıştırarak temizledim ve beni ölümcül kucağına çekmek için bekleyen potansiyel düşüşü düşününce yüreğim ağzıma geldi.

Siktir.

Rygun geniş kanadının dikenli ucunu, bana tesadüf olmadığını düşündürecek kadar yakınımdan kaydırarak bir kez daha üstümden geçti.

"Yaygara koparmayı bırak!" diye haykırdım ve kopmak üzere gibi görünen köke tutunan elime bakmak için başımı arkaya eğerken sözcükler dudaklarımdan bir mırıltı gibi döküldü. "Ben iyiyim..."

Can havliyle boşluğu yokladığım elimi yukarı uzattım ve parmaklarımı uçurum duvarına geçirdikten sonra ayağımı basacak bir girinti buldum ve ağırlığımı tekrar taşa aktardım. O acı verici görüntüyü daha sonra uğraşmak üzere buz tutmuş gölümün kıyısına bıraktım.

Bir uçuruma tırmanmadığım bir zamana.

Kendini sağlama aldığımdan emin olunca ağaç kökünü bıraktım ve tırmanışıma kaldığım yerden devam ettim. Nihayet tepeye ulaşınca kolumu kenara taktım. Elimi iniş alanının zeminine bastırarak kendimi yukarı çekerken bakışlarım kümes

bölmesinin loş oyuğuna çevrildi. Nihayet düz zemine ulaşınca, omzumun üstünden Rygun'a baktım ve uzaktan izleyerek, arkamdaki gökyüzünde daireler çizmeye devam ettiğini gördüm.

Uzaktan da olsa *yaygara koparmayı* sürdürüyordu.

İç geçirerek bölmeye doğru emekledim ve bir ejderhaya uyacak büyüklükte siyah ağ maskenin yanında duraksadım. Bir pençe parçalamış gibi yırtıktı.

Çömeldim ve parmaklarımı Kaan'ın Rygun'ın sırtındayken pelerinin başlığından yüzüme indirmemi söylediği kumaş parçasından çok farklı olmayan ince kumaşın üstünde dolaştırdım.

Sırtımdan yukarı bir ürperti tırmanırken, içimde ağırlığını hissettiğim bir kıpırdanma oldu. Dikkat kesildim.

Duraksadım.

Döndüm.

İniş alanının diğer tarafındaki küçük gölgelik alanda, top gibi kıvrılmış, donuk bir ışık yayarak titreyen Aytüyü'nü görünce içim buz kesti.

Ejderhanın kavruk ve su toplamış kabartılarla kaplı derisine, butlarından sarkan yanık et parçalarına bakarken kaburgalarımın altında bir yerden boğazımı parçalayarak çıkmakla tehdit eden buz gibi bir yeis iniltisi yükseldi. Işıltılı zarif kanatlarına açılmış devasa yanık deliklerine acıyla bakarken.

Işıldayan bir küre, o parçalanmış yaralardan birinin arasından bana bakıyordu. Bir an nefesim kesildi ve güdük kalp tendonlarımın yıpranmış uçlarının çekildiğini hissettim.

Slátra'nın ayının dörtte biri büyüklükteki bu yaralı yaratığa bakarken göğsümdeki kesik büyüdü ve boğazımda şişen yumru yüzünden nefes alamaz oldum. Eyer örtüsünde, mahmuzların denk geleceği yerde açılan deliği görünce. Derin ve açık yaralardan sızan kan izlerine bakarken.

Dizlerimin bağı çözüldü çözülecekti. Köpüren, kıvılcımlar püskürten öfkem kırılgan kaburgalarımın etrafına sarılan ve beni iliklerime kadar ürperten buzdan hüzün şeritlerine teslim olmuştu.

Biri tekerlekli bir el arabasıyla ejderhanın yakınına et parçaları bırakmıştı ama görünüşe bakılırsa etlere dokunulmamıştı.

Aynı şey ağzına kadar dolu ve yaratığın verdiği her nefeste yüzeyi dalgalanan bakır su yalağı için de geçerliydi.

Gökyüzünde çatırtılı bir *gümbürtü* duyuldu ve burnuma yaklaşan yağmurun tatlı kokusu dolarken kulağımın yanından geçen bir damla yere düştü.

Gökyüzü senin için ağlıyor...

"Bende de onlardan var," diye fısıldadım ve Aytüyü gözünü kırpıştırdı.

Boğazımdaki yumrudan kurtulmak için yutkundum ve ejderhaya doğru bir adım atarak derisindeki kabartılara baktım.

Sonra bir adım daha attım.

"Benimkiler görünmüyor," dedim zemindeki incecik çatlakların üstünden bir adım daha atarak. "Artık."

Hakikatimi buz tutmuş gölümün kıyısından tırmıkla çekilip çıkarılmış yanık bir iskelet gibi serbest bırakarak bu güzel, yaralı yaratığın yanındaki taşın üstüne tükürdüm.

Titreyen hayvana bir adım daha yaklaştım.

Sonra bir adım daha.

"Acısı... hiç geçmiyor. Sen ne kadar geçmiş gibi yaparsan yap."

Cümlenin sonunda sesim titredi ve kendi yanık etimin anıları burnuma dolarak ciğerlerimi bulandırdı. Midemin kasılmasına, dilimin altındaki kasların yükselen bir mide bulantısıyla seğirmesine neden oldu.

"Eskiden Yaratıcıların beni bir şey için cezalandırdığına inanırdım."

Yağmur damlaları omuzlarıma düşüp tenimden aşağı süzülürken biraz daha yaklaştım ve uçurum duvarında zihnimde çakarak beni az kalsın ölümüme gönderen o anıyı hatırladım. Kendi içime eğilip anıyı oradaki obsidyen kıyıdan kaldırıp olması gereken yere koyarken, göğüs kemiklerimin arasında pütürlü bir bıçak saplıydı sanki.

Varlığını hep hissedebileceğim göğsüme.

Sonsuza dek.

"Sanırım bu gördüğüm doğruydu," diye hıçkırdım, bana bakmayı sürdüren hayvana doğru attığım her çekingen adımda,

boğazımda biraz daha büyüyen yumruya rağmen. Aytüyü beni inceler, sözlerimi, eylemlerimi tartar gibiydi. Belki de kokumu ciğerlerime çekerek havayı kokladı.

"Sanırım safhalar önce Aytüyü'm Slátra'yı yüzüstü bıraktım ben," dedim. Elimin derinlerine saplanmış ve etrafı şişmiş bir kıymığı, ruhumu ezen bir acıyla, dişlerimle nihayet çıkarmayı başarmıştım sanki.

Etrafı şişmiş ve mikrop kapmış bir kıymığı.

Bu itiraf... kulaklarıma o kadar doğru geldi ki.

Kalbimi kıracak kadar doğru.

Gökyüzü ağlamaya devam ederken yanağımdan bir damla daha yaş süzüldü. Titreyen ejderhaya, kayış gibi soğuk derisinin hasarsız bir kısmına elimi koyacak kadar yaklaşmıştım.

Biri omuriliğimi vücudumdan koparmış, taşa çarpmış ve sonra tekrar içime itmiş gibi bir *sarsıntı* gerçekleşti belkemiğimde.

Bu ani, etimi ısıran soğuk... *eve* dönmek gibiydi.

Yaratık gözlerini kırpıştırırken, iliklerimin derinliklerine, bunu yapmak için yanıp tutuşan bir hakikatin yerleştiğini hissettim.

Savunmasız.

Aynı anda hem ürkütücü hem beklenmedik bir hakikat.

"Sanırım seninle benim birbirimizi bulmamız gerekiyordu," dedim Aytüyü'nün ışıldayan göz kürelerine bakarken. Yanağımdan bir gözyaşı damlası daha süzüldü. Bir vaat bir diken gibi kalbimin nasır tutmuş çıkıntılarının arasına saplandı. Kemiklerime destek olmak için.

Kararlılığımı pekiştirmek için.

Sanki az önce göğsümün içinde buzdan bir güneş yükselmiş ve bu tuhaf ve yabancı acı gerçekliğinde uyandığımdan beri ilk kez ciğerlerimi tam bir nefesle doldurmuştu.

"Bundan sonra *hiç kimse* canını yakamayacak."

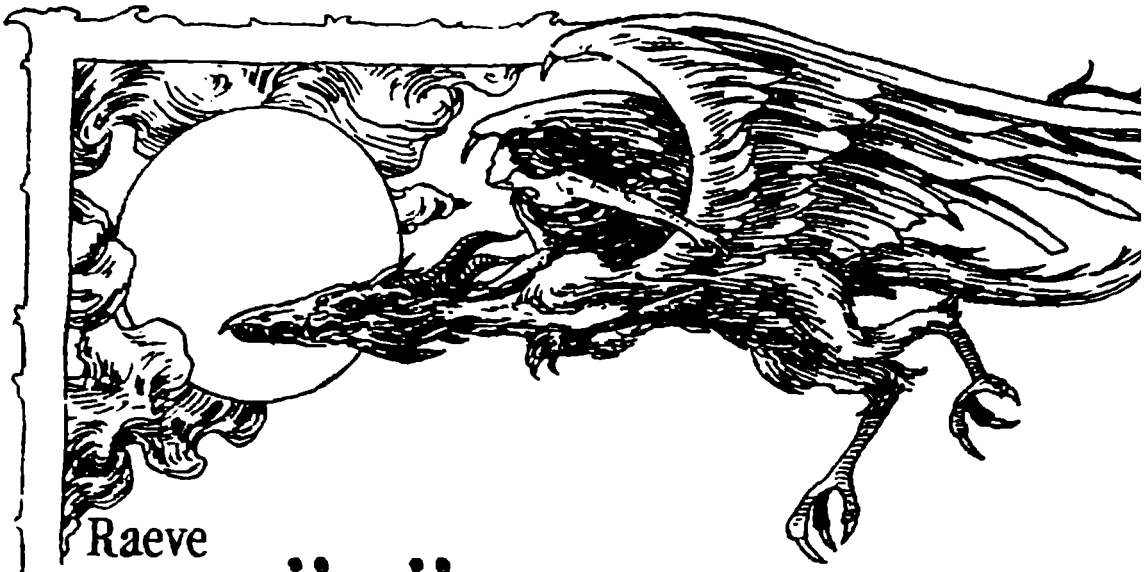

Raeve

85. BÖLÜM

Mağaranın ağzından içeri neredeyse hiç ışık girmiyor, çöken karanlığın arasından dışarıda göğü zangırdatan bir fırtına uluyordu. Ağır bulutlar Aytüyü'nü üç kümes bakıcısının yardımıyla gölgelik bir bölmeye geçmeye ikna etmeme yetecek kadar bir süre güneşin önünü kapatmıştı.

Bakıcılar bana onun adının Líri olduğunu söyledi. Yanaklarından sarkan sürgünlerin uzunluğuna bakılırsa ergenliğe girmek üzere olduğunu ama yaşına göre de çok küçük olduğunu. O heybetli mağaranın ortasına kıvrılmış küçük bedeni de bunu doğruluyordu. Etrafımızı çevreleyen iç içe geçmiş narin runik semboller sarf ettiğim yumuşak kelimelerin her birinin ağzımdan süt rengi bir buğu bulutu eşliğinde çıkmasını sağlayan serin bir ortam yaratıyordu.

Elim Líri'nin burnunun geniş kavisinin üstünde dolaşırken, eti avucumda içimdeki bir şeyi yatıştıran buz gibi bir his yaratıyordu.

Líri bacağıma doğru soğuk ve sert bir nefes üfledi. Gözkapakları hüzünlü bakışlarının üstüne örtülmek üzere gibi görünüyordu ve bakışlarım ondan İmparatorluk Kalesi'nin Etdokuyucusuna çevrildi.

"Bu seferki acıtacak," dedi Agni. Sesi onu sıcak tutması için kafasının etrafına sardığı kalın dokuma kumaşın altından boğuk çıkıyordu.

Líri'nin yarı açık kanatlarından birinin yanına çömelmişti ve hayvanın derisinin yaydığı parlaklığın ışığında en büyük kanat dilimindeki geniş bir deliğin etrafına runik sembollerden öncül bir yol çiziyordu.

Bana şüpheli bir bakış attı. "Hassas bir nokta ve yırtık—"

"Büyük."

Başını onaylar gibi salladı. "Tek bir sembol bağıyla yenilenmesi gereken et miktarı çok fazla ama bu noktada süreci birden çok tekrarlamak istemedim. Bu yüzden... deneyeceğiz."

Arkamdaki sert ve ince dallı ghorsi otu demetine uzandım ve yatıştırıcı kokusunu salması için birkaç dal kırarak uyluğumun üstüne, Líri'nin sol burun deliğinin oraya koydum. Elimi hayvanın gözlerinin arasında dolaştırarak Agni'ye başımla gergin bir onay verdim.

Agni gravür çubuğunun sivri ucunu bir kavanoza batırdı ve Líri'ye bir bakış attıktan sonra başını öne eğip runik sembolleri kazımaya koyuldu.

Líri'nin gözleri aralandı ve üst dudağı delici sivri dişlerini açığa çıkaracak şekilde kalkarken kısık gözlerle Agni'ye baktı. Kafasını hızla çevirip onu ısırmak isteyip istemediğine karar vermeye çalışıyor gibi ince boynundaki kaslar şişti, tendonlar gerildi.

Agni gözlerini hırlayan yaratığa dikerek duraksadı.

"*Hais te na veil de nel,* Líri." Ghorsi otundan birkaç dal daha kırdım ve sütü andıran bulanık kalıntısını avuçlarıma yayıp elimi burnuna sürttüm. "*Hais te na veil... catkin de nei.*"

Líri'nin kasları yumuşadı ve üst dudağı titremeyi bırakırken burun delikleri genişledi. Üstüme soğuk bir nefes üfleyince Agni'ye devam etmesi için işaret verdim.

"Güney dilini konuşmayı biliyor musun?" diye sordu Agni sıkıcı işine kaldığı yerden devam ederken.

Elimi Líri'nin burnuna sürtmeye devam ederek kafamı kaldırdım. "Bildiğim kadarıyla hayır."

Gözlerini üzerime dikti. "Az önce söylediklerin Güney dilindeydi. Annem eskiden bir elçiydi. Duvarın güneyindeki bazı periler sadece güney dilini konuşmayı seçtiği için dile aşina olması gerekti. Özellikle Arithia'nın güneyindeki bazı topluluklar."

Hah.

Ağzımdan çıkan kelimeleri hiç düşünmeden söyleyivermiştim.

"Akıcı mı konuştum?"

Agni başını evet der gibi salladı ve gravür çubuğunu tentüre batırırken bana nazik bir gülümsemeyle baktı. "Uzun süredir konuşuyormuşsun gibi. Gölge'de hiç zaman geçirdin mi? Hatırlayabildiğin kadarıyla yani?"

Hatırlayabildiğin kadarıyla.

Düşüncelerim Kaan'ın odasının altındaki o dönen merdiven ile o ışıltılı ve buz gibi mezar taşını rahminde tutan o mağaraya indi. O mezar taşının ağırlığını kaburgalarımın altında hissettim.

Beni aşağı çekiyordu.

Sessizliğin aramızda uzayıp gitmesine izin verirken Líri'nin burnuna sürmek için biraz daha ghorsi otu kırdım. Agni boğazını temizledi ve sembolleri kazımaya devam etti. Onun gözkapakları da en az hastasınınkiler kadar ağırlaşmış görünüyordu.

Şaşırtıcı değildi doğrusu. Agni neredeyse bir aurora döngüsü önce buraya geldiğinden beri aralıksız çalışıyordu ve ikimiz de uyumamış ve doğru düzgün bir şey yememiştik. O süre zarfında fırtına gökyüzünü ışıltılı parçalara bölerek ve kafese kapatılmış bir hayvan gibi uluyarak esmeye devam etmişti. Rayne dişlerini birbirine vuracak bir öfkeyle –göğüs kafesimin içinde çalkalanan benzer bir fırtınayla– dolup taşıyormuş gibi.

Ama aklım başımdaydı.

Benden beklenmeyecek şekilde, acı verici bir *sabırlı* hâlde.

Mağaranın içi bir *gümbürtüyle* sarsıldı. Agni biçimsiz halkayı tamamlarken soluduğumuz havayı sarstı. Kadın ellerini kaldırdı ve deliğin hırpalanmış çevresi ışıldayarak gerilirken ikimiz de hareketsiz bekledik.

Yeni et *büyüyordu.*

"Lütfen yeterli ol," diye mırıldandı Agni, elinde gravür çubuğuyla deliğin tırnak yedirecek bir yavaşlıkla küçülmesini izlerken. "*Lütfen...*"

Yara tamamen kapandı.

Agni'nin yüzü karnına bir şey saplanmış gibi çarpıldı.

"Sen iyi misi—"

Gözleri yuvalarında ters döndü ve yana doğru yıkılarak, cam şangırtıları arasında kafasını yere çarptı.

Siktir.

Hızla doğruldum ve Líri'nin kıvrılan kanadının etrafından dolaşıp yere yığılan Agni'nin yanına koştum. "Agni? Kahretsin." Yanına çömeldim ve başını göğsüme doğru kaldırdım.

Gözkapakları kırpışarak açıldı. "Bayıldım, değil mi?"

"Evet," dedim sıkılı dişlerimin arasından, elimi alnındaki şişlikte dolaştırarak. "Uykuya ihtiyacın var."

"Uykuya ihtiyacım var," diye tekrarladı ve ayağa kalkmasına yardım etmeme izin verdi.

"Sana Kale'ye kadar eşlik edeyim."

"Ben iyiyim," dedi bana cılız bir gülümsemeyle bakarak. Sonra alnındaki şişkinliğe dokunup yüzünü buruşturdu. "Bu kafamda bir yumurtayla ilk kendime gelişim değil."

Ortamı biraz neşelendirmek için ona dişlerimin arasında Rekk'in parmağının kalıntısıyla kendime geldiğim zamanı anlatmayı düşündüm ama sonra vazgeçtim.

"İyi olduğundan emin misin?"

Başıyla onayladıktan sonra bakışlarını kimi kırılan, geri kalanı etrafa saçılan tentür şişelerine çevirdi. İç geçirdi. "Yaratıcılar aşkına, ortalığı birbirine katmışım."

"Ben hallederim. Sen git dinlen." Etrafa saçılan şişeleri toplamaya, tıpalarını geri takmaya ve dökülen içerikleri kurtarmak için elimden geleni yapmaya koyuldum.

"Daha hızlı çalışamadığım için çok üzgünüm, Raeve..."

"Onun rahatsızlığını kendi sağlığın ve iyiliğin pahasına gideriyorsun. Üzülme. Git. Yemek ye. Tazelen. Biraz dinlen. Döndüğünde ben burada olacağım."

"Sadece..." Kaşlarımı çatarak ona bakınca, yaşaran gözlerinin kollarımda ve bacaklarımda dolaştığını gördüm. "Ne kadar can yaktığını sadece bu süreçten geçenler anlar ve çektiği ıstıraba katlanmanın... senin için *zor* olduğunu anlıyorum."

Sözlerinin anlamı tenimden içeri süzülerek kalp atışlarımı hızlı bir çalkantıya dönüştürdü.

Boğazımı temizledim, tıpalarını geri taktığım bir kucak şişeyi mağaranın biraz ötesine kurduğumuz masaya taşıdım ve onları yerlerine yerleştirirken bakışlarımı ellerimden kaldırmadım. "Bunu konuşmamıza gerek—"

"Benim gözümde sen Líri'den daha çok parlıyorsun..."

İç geçirerek ellerimi masaya dayadım ve gözlerimi duvara diktim. Bildiğim bütün hayatım boyunca Ejderhagörüşüyle kutsanmış tek bir periye rastlamamıştım. Şimdiyse, altmış aurora döngüsünden kısa sürede iki kişiyle birden karşılaşmıştım.

Güya *nadir* bulunmaları gerekiyordu.

"Kralın bilmesini istemiyorum," dedim ona dönerek.

"Konuyu ona açtığım zaman Veya da aynısını söyledi. Sırrın bende güvende. Ben sadece—"

"Ve bu konuda konuşmak istemiyorum. Hem de hiç. Teselliye ihtiyacım yok, Agni ama düşüncen için teşekkürler. Tek istediğim tekrar bayılmadan önce gidip istirahat etmen."

Ağzını geri kaparken yanakları pembeleşti. "Elbette." Başını öne eğerek mağaranın girişine doğru yürüdü ve puslu yağmur perdesinin arasına adım attı.

"Yaratıcılar aşkına," diye mırıldanarak kafamı iki yana salladım.

Líri'nin kafasına yaklaştım. Ağırlaşmış gözkapaklarının altından her hareketimi izliyor, arada bir ince, beyaz kirpiklerini kırpıyordu.

Siyah ve dipsiz gözleriyle ne büyük bir tezat.

Karşısında, hırıltıyla verdiği yumuşak nefesinin soğuk esintisinde oturdum. Elimi yuvarlak burnunun üstünde aşağı yukarı kaydırırken, teninin benzersiz dokusuna şaşırmadan edemedim. Bastırılarak pürüzsüzleşmiş ve ince kırışık ağıyla kaplanmış buruşuk bir deri gibi.

İki çizgiyi anımsatan burun delikleri büyüdü ve elim gözlerinin arasından yukarı kayarken yanaklarından sarkan püsküllü sürgünleri sallayarak bana doğru sümkürdü. Boğazının gerisinden bir ses yükselince dudaklarımın kenarları bir gülümsemeyle büküldü.

"Öğrenmemi istemediğin şey nedir, Raeve?"

Kalbim kendini kaburgalarımın arasına sıkıştırsa da istifimi bozmadım.

Yüzümün ifadesizliğini korudum.

Arkamda ağır ayak sesleri yankılandı ve etrafımı sakinleştirici bir battaniye gibi saran ve içimde ona sokulma isteği uyandıran kokusunu duyup ne kadar yakın olduğunu fark edince ensemdeki tüyler ayağa kalktı.

Sorusunu duymazdan gelerek elimi uzattım ve Líri'nin sürgünlerinden birini parmaklarımın arasından kaydırdım. Çıkardığı titrek bir şakımayı andıran sesler, yumuşayarak önce tiz bir mırlamaya ve ardından da nefesinin düzene girmesiyle uzun ve aheste iç çekişlere döndü.

Yavaş yavaş geri çekildim. Dikkatle.

Sessizce.

Ben taşa boyanmış ışıltılı çizimleri bozmamaya dikkat ederek sembollerin üşütücü kucağından çıkarken kıpırdanmadı bile.

Arkamda Kaan'ın güçlü ayak sesleriyle mağaranın dışarıda bir yaygaranın koptuğu girişine yöneldim.

Önünden suların hızla aktığı girişe ulaşınca duraksadım ve kollarımı göğsümde kavuşturarak sağanak yağmuru izlemeye başladım. Rygun'ı zar zor sığdığı iniş alanına kıvrılmış görünce hiç şaşırmadım. Göğsü uzun ve ağır nefeslerle parlarken köz gibi parlayan gözü tembel bir merakla kümes bölmesinin girişini izliyordu.

"Kümes bakıcıları Líri'nin Rekk Zharos'a ait olduğunu teyit etti," dedim serinkanlı ve sakin bir sesle. Kendimden emin.

Kaburgalarımın altında kopan ateşfırtınasını ele vermeden.

Son aurora döngüsünün büyük kısmını o *pisliğin* ejderhada açtığı iltihap sızdıran yaraların yakıcı acılarını tekrar yaşamaya zorlanan o Aytüyü'nün ulumasını dinleyerek geçirmiştim ve içimde demlenen bu öfkenin tek bir çaresi vardı.

Tek bir çare.

"Bana ayrıca Gölge'nin kayıp prensesinin peşinde olduğunu da söylediler. Bu doğru mu?"

"Doğru," dedi Kaan sol kulağımın hemen arkasından. Sonra uzun bir sessizlik oldu. "Bu adam Hun'da seni... *yakalamaktan* daha fazlasını yaptı, değil mi?"

Bana, neyse ki yavaşça kullanacak kadar temkinli olduğum yeni bilenmiş bir silah gibi uzatılan, ne tehlikeli, ne dikenli bir soruydu bu. Özenli bir dikkatle.

"Doğru."

Bana vücut ısısının yoğun aurasıyla sarmalanacağım kadar yaklaşınca yaydığı hoş ısıya rağmen içim ürperdi. "Beni aydınlatmak ister misin, Ayışığı?"

Zihnimde alev alev yanan kızıl saçlar, kan kokusu ve buruk vedamı fısıldarken soğuğunu dudaklarımda hissettiğim o beyaz ten canlandı—

"Benden birini aldı," diye hırladım.

"Kimi?"

Sesinde tehdit vardı.

Yakıcı, yırtıcı bir tehdit.

İçimdeki ürperti dalgasını bastırmak için yutkunurken Kaan'ın elektrikli öfkesi serbest kalmak için çırpınan yırtıcı yanımı besliyordu. "Sevdiğim birini."

Ağır bir sessizlik çöktü ve düşüncelerinin yuvarlanarak birbirine çarpan kaya parçaları gibi çıkardığı gümbürtüyü hissedebiliyordum. "Seni kırbaçlayan o muydu?"

Sözleri el değmeyecek kadar sıcak kömür parçaları gibi için için yanıyordu. Tek bir nefes üflemek tutuşmaları için yeterliydi.

Onları orada bıraktım. Ne dokundum ne de besledim. Cızırdayan varlıklarını görmezden geldim.

Rekk'i öldürmeyeceğini söylediği zaman, ona Yanık topraklarında zarar vermesinin siyasi yankılarını anlayarak Kaan'a inanmıştım. Ayrıca o özkontrol kuyusunun etrafını çeviren bir çizgi olduğuna da inanıyordum. Tıpkı arkamda durduğunu hissettiğim gibi algılayabildiğim bir çizgi. İçinde çalkanan ucu ucuna dizginlenmiş öfkeyi içinde tutmaya çalışan sağlam ve sıcakkanlı bir adam.

Bazen bir şeyleri dile getirmemek en iyisiydi.

"Burada ne kadar kalacak ve muhafızlar eşliğinde etrafı ne kadar dolaşacak?"

"Birkaç döngü daha belki. Ayrıntılı çalışıyor. Kardeşimin elçilerinin, kayıp kızının izini sürmekten ziyade askeri gücümüzü

tartmak için burada olduğundan şüphelendiğim için onları misafir dairelerine hapsettirdim."

Gökyüzü bir şimşekle aydınlandı. "Burada işi bitince nereye gideceğini biliyor musun?"

"Líri'den indirilince eyer çantalarını arattım."

Daha fazlasını söylemeyince ona doğru döndüm ve çok fazla şey gören düşünceli gözlerine baktım.

Gereğinden fazla şey gören.

Siyah tuniğini dirseklerine kadar sıvadığı kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve saçları yüzünün iki yanına birkaç tutamın döküldüğü gevşek bir topuzla toplanmıştı. Sert ve sağlam duruşuyla, vahşi bir hürmet tablosunu andırıyordu. Arkamda canavarı ve önümde bu aşılamaz, dev gibi adamla kendimi küçücük hissetmeliydim aslında.

Ama öyle hissetmiyordum.

O bana kendimi sadece uçsuz bucaksız hissettirmişti. Hatta kudretli. Ve belki de haklıydı.

İçimde çok *büyük* bir şey demleniyordu. Muazzam bir şey. Patladığı zaman burada olmak istemiyordum.

"Ee?"

Bakışları yumuşadı. "Bir ihbarın izini sürmek için Hun'a dönecek. Çoğu ejderha Rygun kadar uzun süre ya da uzak mesafe uçamadığı için muhtemelen erzak tedariki için önce Ovadhan'da ve sonra da Bothaim'de mola vermeleri gerekecek."

"Gölge'yle Yanık arasında sınır olan şehir?"

"Doğru. Tarafsız bölge. Üçlü Konsey'in Hisarı'nın olduğu yer."

Başımla onayladım. Bakışlarım dalgınlaşmıştı ve zihnimin çarkları hızla dönüyor, iz sürüyordu.

Bir fikri dokuyordu.

Tarafsız bölge.

Dikkatimi yeniden Kaan'a çevirip ağzım açtım—

"Líri iyileşir iyileşmez yola çıkman için gerekli ayarlamaları yaptıracağım ve Rekk'i senin şehirden ayrılmandan bir sonraki küne kadar Dhomm'da tutmak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Kaburgalarımın arasında sıcak bir bilgi filizlenirken, sözcükler dilimin ucunda ölüverdi.

Kanatlarımı koparmak ve bana bunu yapmamam için geçerli nedenler saymak yerine gitmeme izin verecekti. Bana konuşmamızı henüz yapmadığımızı söylemek ve onu zihnimden sildirmediğimden emin olmak için benimle gelmeyi talep etmek yerine.

Beni herhangi bir şekilde ya da biçimde prangaya vurmak yerine... *beni rüzgâra geri üfleyecekti.*

Göğsüm şu anda düşünemeyeceğim kadar çok yönlü bir uyanışın yüküyle ağırlaştı. Ayaklarım karıncalanıyor, zihnim uğulduyor ve kana susamışlık parmak uçlarımda seğiriyordu.

Elluin'in bu adamı bütün kalbiyle sevmesinin nedenini anlayabiliyorum...

Elini belime koydu ve beni göğsüne çekip sıcak dudaklarını şakağıma değdirdi. "Bana geri dön, Raeve. *Bize* geri dön."

Sonra da oradan ayrıldı.

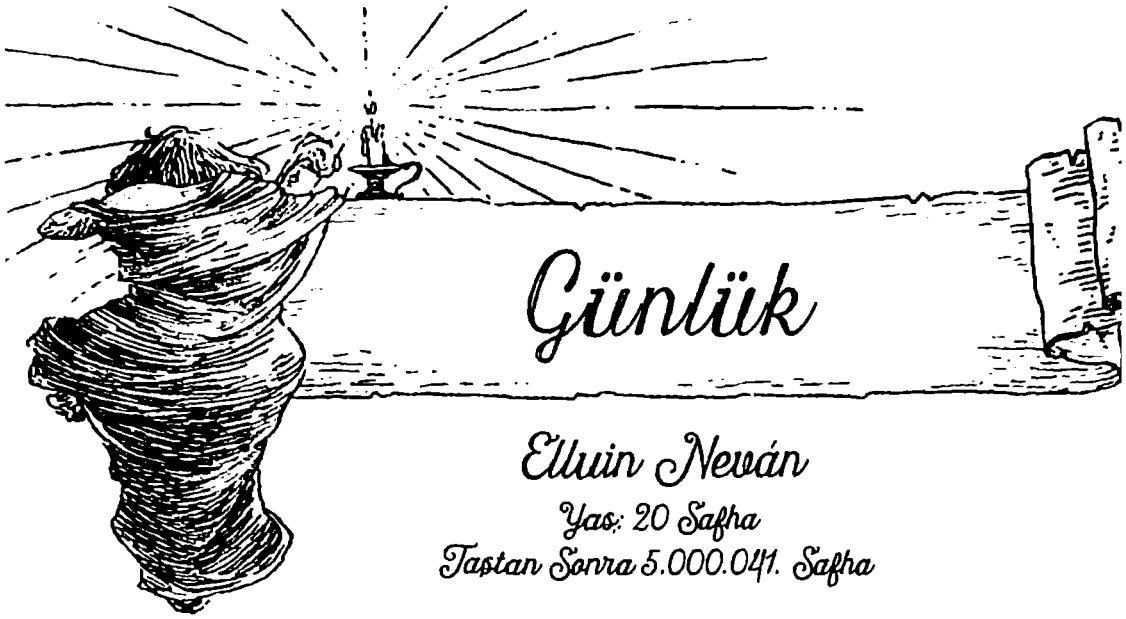

Günlük

Elluin Neván
Yaş: 20 Safha
Taştan Sonra 5.000.041. Safha

Bu kün Slátra'nın ovalar üzerindeki yolculuğunu yumuşatacak kadar büyük bir fırtına bulutuyla beraber yola çıktık. Kaan'ın odasında geri döndüğü zaman bulacağı, birlikte geçirdiğimiz zamandan çok keyif aldığımı ama Tyroth'un daha yetenekli bir hükümdar olduğunu ve dünyaya aile soyumu sürdürecek sağlıklı evlatlar getirmek için ihtiyacım olan her şeyi temsil ettiğini söyleyen bir parşömen tarlakuşu bırakarak. Eter Taşı'nı koruma becerimizi sürdürecek evlatlar.

Hiç bu kadar rezil hissetmemiştim. Bu zehirli yalan beni öyle derinden sarsmıştı ki kalbimin taşlaştığından emindim.

Kaan benim her şeyim olduğunu hiçbir zaman öğrenemeyebilirdi. Sırf onun uçmasını izlemek için canımı seve seve vereceğimi.

Taşıdığım evladın onun olduğunu ve bu işi düzeltecek kadar hayatta kalamamaktan deli gibi korktuğumu belki de hiçbir zaman bilmeyecekti.

Babam benim olağanüstü olduğumu düşünürdü ve bir zamanlar ona inanırdım.

Şimdiyse kendi pis suratıma bakmaya bile tahammülüm yoktu.

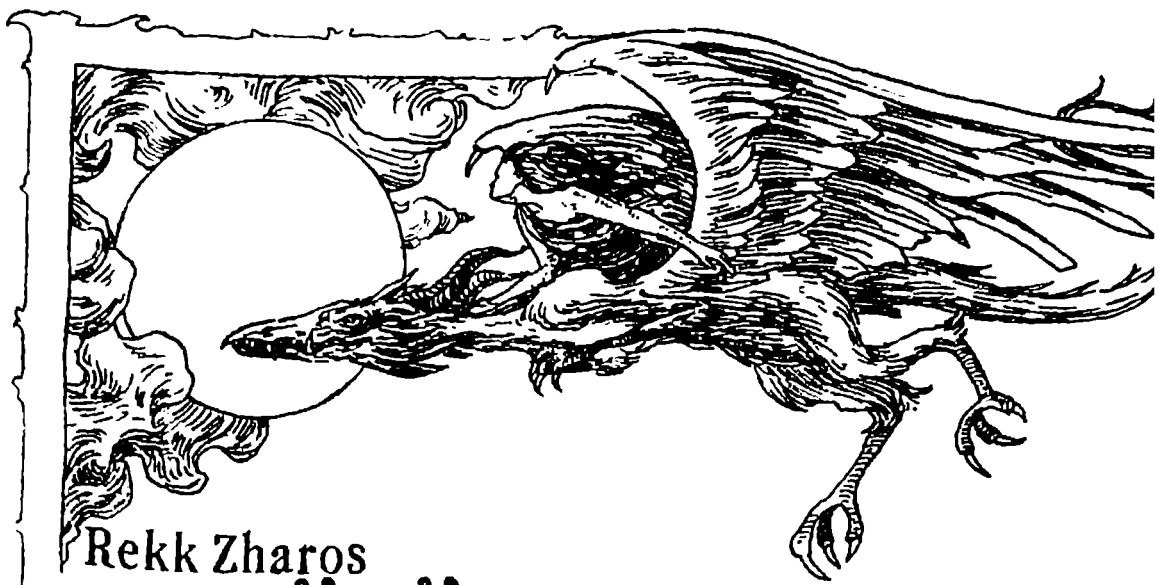

Rekk Zharos

87. BÖLÜM

BOTHAIM

Ben bar taburesine yerleşirken, Bothaim'in adı çıkmış meyhanesi Kadife Aşk, bir köşesindeki taburelere tünemiş küçük orkestranın nefesli ve vurmalı çalgılarından yayılan ezgilerle çoktan şenlenmişti. Simaların sürekli değiştiği, anlaşmalar için el sıkışıldığı ve tarafsız aracıların iş bağladığı bir mekândı burası.

Burada kimi bulacağınızı asla bilemezdiniz. Ya da neyi.

Zaten burayı bu yüzden çok severdim.

Bakışlarım etrafımda, taştan yapılma cüceleri anımsatan güdük taş sütunların taşıdığı eğri büğrü tavanda dolaştı. Duvardan metal pençeler gibi uzanan apliklerden meyhaneye, perilerin düzüşmek için kullandığı sayısız karanlık köşeyi dengeleyen bronz bir ışık yayılıyordu.

Burayı sevmem için bir neden daha.

Hiçbir şey beni bir hatunu yalayıp yutma ve kan dökme havasına sıcak bir yemek ve iyi bir gösteri kadar sokamazdı.

Arithia'lı iki eşlikçim sağ tarafımdaki boş taburelere yerleşmeden önce gümüş rengi pelerinlerini çıkarıp barın üstüne serdiler. Sol tarafımda oturan, buraya ejderhasının arkasında yolculuk ettiğim binici, fıçı gibi geniş göğsü ve ağaç kütüğü gibi kalın bacak ve kollarıyla taburesine sığmakta güçlük çekiyordu. Siyah sakalının örgülerinden birini kahverengi bir boncuk süslüyordu.

Terros. Düzgün adamdı. Biraz sessizdi ama bundan memnundum. Sizi bir züppeymişsiniz gibi hayvanının sırtında krallığın bir ucundan diğerine taşıyan bir puştla konuşmak zorunda hissetmek kadar beter bir şey yoktu.

Etrafımı koklayınca, pelerinime sinen küllü koku burnuma çalındı. Kanımın ısınmaya başladığı ejderhanın kokusu.

Karşı koymak güçtü. Terros'un iri Kızgınkursak'ı Yanık'ın başkentinden buraya yaptığımız yolculuk boyunca çok iyi iş çıkarmıştı. Bir kez bile kafasını savurmamış ya da yakınmamıştı.

Dhomm'da bıraktığım vahşi ucubenin aksine.

Líri uzun mesafe uçamıyordu. Bothaim'i suratında kahrolası bir maske olmadan ve güneş yüzünden kıvranmadan geçememişti. Aytüylerinin rakiplerine karşı süratli, kurnaz ve korkucu olması beklenirdi ama Líri'de sadece kötü bir tavır ve öfkeden seğiren topuklar bulabilmiştim. Sürtük.

Ondan kurtulduğuma çok memnundum.

Bruus'u –güçlü ve gürbüz Kızgınkursak'ı– terbiye ettiğim zaman daha da memnun olacaktım. Hem güneyin ayazını hem de kuzeyin keskin güneş ışıklarını savuşturabilecek kalınlıkta gür kızıl tüyleri vardı ve Terros'un gırtlağını kestiğimde *benim* olacaktı.

Ama önce Dhomm'lu herifin son bir yemek yemesine izin verecektim. Kadife Aşk'ın meşhur fahişelerinden birini götürmesine ve bir daha asla uyanmayacağı bir uykuya dalmasına. Babamın düzenli kırbaçlamalarından öğrendiğim bir şey varsa o da kahrolası nezaketin her şeyden önemli olduğuydu.

Terros bana yan gözle, tek kaşını kaldırarak baktı.

"Acıktın mı?"

Başıyla onayladı.

"İyi. Ben ısmarlıyorum." Dikkatini çekmek için bardaki kıza bir el işareti yaptım. "İki ateşdutu likörü, iki kalın kolk pirzolası ve yanında kanit salatası." Terros'a doğru eğilip sesimi alçaltarak sordum. "Seninki nasıl pişsin istersin?"

"Hâlâ mölüyor olsun," diye homurdandı.

"Güzel." Zulamdan bir duman çubuğu çıkardıktan sonra bardaki azgın bakışlı kıza verdiğim siparişi tamamladım. "Ayrıca

odama bir fahişe gönderilmesini istiyorum. Mavi gözlü olsun." Elimi cebime attım ve çıkardığım küçük kantaşı kesesini barın üstüne bıraktım. "Sürtüğü başkaları dinlemeden bağırtabilmek için bütün katın boşaltılmasını istiyorum."

"Elbette." Kız keseyi bardan alıp cebine attıktan sonra likörlerimizin servisini yaptı ve arka kapıda gözden kayboldu.

Dördümüz sessizce oturup içkilerimizi içerken, herifin tekinin barın üstüne uzanmış bir fahişeyi parmaklamasını izledim. Adamın parmağını içine her itişinde, kadının çıplak memeleri sallanıyordu.

Çubuğumdan nefesler çekip dumanı havaya üflerken, etrafımdaki aç iniltileri ve konuşmaları dinleyerek sertleşen aletimle oynamak çok cazip geliyordu. Prenses Kyzari'nin nerede olabileceğiyle ilgili bilgilere kulak kesilirken.

Prenses kovalamayı sevdiğimi bilirdi. Kovalamaktan *beslendiğimi.* Kendini Yaratıcılara adamayı bu yüzden seçtiğine karar vermiştim.

Kaçmayı bu yüzden seçtiğine.

Onu bulduğum zaman, ona istediğini kabul etmemekte direndiği şeyi verecektim.

Beni.

Bardaki kız benim ve Terros'un önüne etle dolu birer tabak bıraktı. Kömür ateşinde kızartılmış etlerden zengin ve ağız sulandıran bir koku yükseliyordu. Kendiminkini kestim, açığa çıkan yağlı ve pembe etten kestiğim büyük bir lokmayı kremalı salataya batırıp ağzıma attım ve zevkle inleyerek çiğnedim.

"İyi, değil mi?" diye sordum Terros'a bakarak.

Terros homurtuya benzer bir ses çıkararak ağzını ikinci bir lokmayla doldurdu ve gözlerini arka duvara dikerek çiğnedi.

Huysuz herif. Bir *teşekkür* bile etmemişti. Görgü kurallarının önemli olduğunu bilmiyor muydu?

Belki de ona biraz acı çektirirdim. Biraz kamçılardım.

Yemeğimi bitirdim, kupamdaki içkiyi kafaya diktikten sonra beşinci duman çubuğumu da kül tablasında söndürüp tabureden kalktım. "Ben yatmaya gidiyorum."

Arithia'lılardan biri çatık kaşlarla, "Önce bizi bilgilendirmeyecek miydin?" diye sordu. Muhtemelen ona ve arkadaşına da yemek ısmarlamadığım için içerlemişti.

Ben sadece katletmek üzere olduğum kişilere yemek ısmarlardım, bu yüzden aslında çok şanslıydı.

"Bilgilendirmek mi?" dedim aptal ayağına yatarak.

"Evet." Yemeğini çiğnemekle meşgul olan –dinlemiyormuş ve Dhomm'a döndüğü zaman duyduklarını raporlamayacakmış gibi yapan– Terros'a bir bakış attı. "Hani... burada *yollarımızı ayıracağız* ya."

Dhomm'un askerî durumu hakkında topladıkları her tür bilgiyi iletmek üzere Arithia'ya bekleniyorlardı. Orada kaldıkları süre boyunca boncuklu muhafızların gözetiminde odalarında kilitli tutuldukları için toplayamadıkları bilgileri.

Omuz silktim. "Çuvallamanız benim kabahatim değil."

Yüzü soldu.

Benim tek bir görevim vardı: Prensesi bulmak. Ve görevimi *tamamlayacaktım*. Bu işe yaramaz götlerin yetersizlikleri beni bağlamazdı.

"Odamda beni bekleyen sıcak bir ağız var, bu yüzden size bilmek istediğiniz her şeyi anlatırken dizlerinizin üstüne çöküp beni ağzınıza almak gibi bir niyetiniz yoksa, biraz sabır çalışması yapabilirsiniz." Pelerinimi ve tabağımı almaya gelen barmen kızdan anahtarımı aldım. "Aurora doğumunda, yollarımız ayrılmadan önce görüşürüz."

O da canım isterse.

Kapıyı çekerek açtım ve odanın arka tarafındaki şömineyi karıştıran biçimli kıçı görünce yüzüme bir gülümseme yayıldı.

Omzuna sardığı koyu yeşil renkli incecik pelerinin altından görünen dantel kumaşı fark edince vücuduma sıcacık bir hoşnutluk yayıldı. Siyah saçlarını tepede toplamıştı. Uzun bacakları,

yuvarlak kalçaları, ince bir beli ve sertleşen aletime doğrudan hitap eden kıvrımlı bir zarafeti vardı.

"Siktir," diyerek kapıyı ayağımla iterek kapattım ve pelerinimle eldivenlerimi yere attım. Hızla ilerledim, zarif ensesine dökülen saç tutamlarını kaldırıp elimi boynuna sardım ve sıkıca kavradım.

Tam elime göreydi.

Pelerinin kenarını tutup beyaz omzunu açığa çıkardım.

"Ne *enfes bir lokmasın* sen," diye inleyerek deri pantolonumun düğmelerini çözdüm. Elimi içeri uzatıp sertleşen aletimi yavaşça dışarı çektim.

Tam tipimsin.

Kız metal ateş karıştırma çubuğunu alevlerin arasına daldırıp cızırdayan kütüklerin çatırtıyla tıslamasına neden oldu. "Biliyor musun," dedi kasıklarıma daha fazla kan pompalayan pürüzsüz bir sesle. "Aslında ateşe bayıldığımı söyleyemem."

O tün için vücudunu satın almış bir erkeğe söylemek için ne tuhaf bir söz.

"Neden?"

Yumuşak bir mırıltı çıkardı. "Sanırım Çukurlar'da geçirdiğim zamanla bir alakası olmalı."

"Dövüş çukurlarında mı?"

"Hı-hı."

Ah, demek rol yapacağız. Sipariş ettiğim şey bu değildi ama olsun. Bana uyar.

"Hangilerinde?" diye sordum, pelerinini diğer omzundan da sıyırıp ayaklarımızın dibinde yere düştüğünü hissederken.

"Khindard Çukurları..."

Sıcak tenine doğru kıkırdadım. "Tatlım, o çukurlardan kimse sağ çıkmaz. İşin eğlencesinin yarısı burada zaten." Parmağımın ucuyla omurgasından aşağı doğru inen görünmez bir çizgi çizdim. "Tabii eğer bana *Ateş Kuşu* olduğunu söylemeye çalışmıyorsan."

Bu kez gülüşüm onun ezgili kıkırtısıyla karşılandı.

"*Glei te ah no veirie,*" diye fısıldadı ve elini arkaya doğru savururken ciğerlerimdeki hava bir anda boşaldı.

Uyluğuma sert bir şey saplanırken, ateşin içine fırlattığı ahşap saptan kıvılcımlar yükseldi. İçime dondurucu ve beni hükümsüz kılan bir sessizliğin yerleştiğini hissettim.

Neler.

Oluyor.

Ulan?

Boğazımı tutarak arkaya doğru sendelerken göğsüm bir türlü alamadığım nefesin yokluğuyla sarsılıyordu. Diğer elim uyluğuma indi ve yaradan akan sıcak sıvıya bulandı. Parmaklarımı göz hizama kaldırınca, gördüğüm şey—

Kan oldu.

Sürtük bana *demir bir iğne* saplamıştı.

Palaskamda takılı olan hançerlere uzandım ama ikisi de yerinde yoktu ve o tarafa baktığım zaman sürtüğü onları da ateşe atarken gördüm.

Ciğerlerim o kadar sıkışmıştı ki patlamalarının an meselesi olduğundan emindim ve yüzümdeki bütün kan çekilirken, karnıma bir tekme gibi indi hakikat.

Benim izimi sürmüştü. Kahrolası sürtük beni *avlamaya* gelmişti.

Kapıya doğru sendeledim, normalde kapı kolunun olması gereken yere uzandım ama bulabildiğim tek şey parmaklarımın içine battığı kahrolası bir delik oldu ve keskin bir şeye değdiklerini hissedince elimi hızla geri çektim.

Ustura bıçakları.

Orospu.

Kanlı yumruğumla kapıyı döverken gözlerim artık yuvalarından fırlamak üzereydi.

Sağ tarafımdaki hava akımında bir hareketlilik oldu ve şakağıma kafatasıma keskin bir acının saplanmasına neden olan sert bir şey çarptı ve—

Bayıldım.

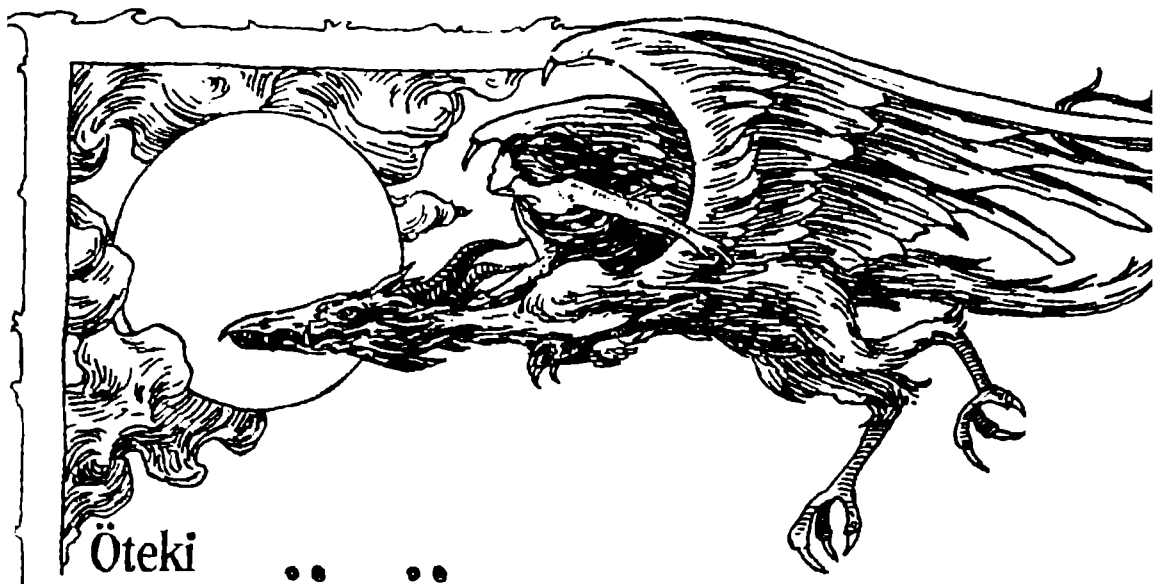

Öteki

88. BÖLÜM

Öteki, bacaklarını iki yana açarak Rekk Zharos'un üstüne oturmuştu ve nereden başlamasının daha iyi olacağını kestirmeye çalışarak adamı aleni bir merakla süzüyordu. Önce hangi parçasını yakmasının daha iyi olacağını.

Rekk'in oynanacak çok fazla şeyi olduğu için vermesi zor bir karardı bu. Üstelik Öteki'nin önünde eğlenebileceği upuzun bir tün vardı.

Parmak uçları kanını şehvetlendiren bir heyecanla karıncalanıyordu...

Adamın sol bileğine uzandı ve ipin hem bileğine hem karyola direğine sıkıca bağlı olduğundan emin oldu. Sonra diğer kolunu ve ayaklarını da kontrol ederken içindeki sessizliğe şaşırdı. En ufacık bir kıpırtı bile hissetmiyordu.

Sevdiği kişi o sulu ine kolay düşmemişti. Savaşmış, çırpınmış, tekmeler ve çığlıklar atmış ve Öteki onu buzdan bir mezara kapatınca durulup sessizleşmişti.

Öteki bunu onu *korumak* için yapmıştı.

Bu *Rekk* denen herif ejderhasına yaşattığına benzer bir eziyete mahkûm edilmeliydi. Biricik Raeve'inin bunu yapmak çok zorlanacağını tahmin ediyordu. Sert ve acıya dayanıklı görünmeye çalışsa da çoğu zaman yaptığı ona acı veren şeyleri mezar taşları misali Öteki'nin ininde toplansınlar diye aşağı atardı.

Öteki kaybı, ölümü ve acıyı gözünde henüz bir yeniyetme olan Raeve'den farklı şekilde algılıyordu. Ama Raeve de

büyüyecekti. Uyum sağlayacaktı. *Sahiplenecek* ve dolayısıyla fethedecekti. Kendini ona açarsa.

Ama öncesinde...

Öteki Rekk'in yanağına bir tokat indirdi. Kafasının yana boynu neredeyse kırılacak gibi hızla dönmesine bakılırsa sanki biraz fazla sert vurmuştu. Az kalsın bütün eğlencesini mahvedecekti.

Adam inleyerek gözlerini açtı. Gölge'deki buzullar gibi maviydi gözleri. Bu kötücül surata hiç yakışmayan nostaljik bir renk.

Bir önemi yoktu. Sonu gelmeden önce Öteki onları oyacak ve o gözleri Rekk'ten kurtaracaktı.

Herifin gözbebekleri küçüldü ve yüzü grinin hastalıklı bir tonuna döndü.

Öteki'nin yüzüne keskin bir gülümseme yayıldı.

Rekk çırpınmaya başladı ve kalçalarını kaldırarak onu üstünden atmaya çalıştı. Durmadan, *"Heh höhün!"* diye böğürüyordu.

Öteki emin olamıyordu ama ağzına tıktığı bezin arasından, "Sen öldün," demeye çalışıyor olabileceğini düşündü.

Öteki ofladı.

Doğrusunu söylemek gerekirse, çok da haksız sayılmazdı.

Öteki, adamın üstünden kalktı ve kalçalarını hayvansı bir zarafetle sallayarak ateşe doğru yürüdü. Alevlerin arasında kızaran bir ateş çubuğunun ucunu tutarak ışığı gözlerine yansıyan közleri karıştırdı. Demir çubuğu ateşten çekerken, oda Rekk'in panikli inlemeleri ve bağlarından kurtulmak için debelenme gürültüleriyle canlandı.

Sonra herif taş kesildi ve çubuğun kor gibi parlayan sıcak, sivri ucuna gözleri yuvalarından fırlayacak gibi baktı.

Öteki uzun ve zarif adımlarıyla ona yaklaştı. "Biliyor musun, o Aytüyü'ne yaptıklarını biliyorum," dedi karyolanın üstüne geri tırmanırken. "Acıdan nasıl *ağladığını* duydum." Çubuğun sıcak ucunu adamın sol gözüne yaklaştırarak kirpiklerinin uçlarını tütsüledi. Hava keskin bir yanık saç kokusuyla doldu.

Adamın kan çanağı gözleri sulandı.

Öteki dilini ayıplar gibi şaklatarak silahı ondan uzaklaştırdı. "Hayır, sen onun gözlerini korumuştun değil mi? Ne iyisin."

Sayısız döngü önce *kendisine* bahşedilmeyen küçük bir merhamet.

"Gözlerinle farklı bir şekilde ilgileneceğim."

Ucu yanan çubuğu adamın çıplak göğsüne indirdi ve eğri büğrü bir çizgi çekti.

Çığlık atan Rekk'in acı yüklü boğuk feryatları ağlamaklı bir inlemeye dönüşürken, tendonları gergin ve şişkindi. Öteki'nin altında titremeye başladı. Oda yanık et kokusuyla dolarken Öteki ne kadar acıktığını fark etti. Gerçi onu yemek niyetinde değildi.

Hayır.

Raeve onun herifin parmağını çiğnediğini öğrenince çok tiksinmişti ve bu, Öteki'yi ona ev sahipliği yapan kızın uysal ve kıymetli vücudunu kullanırken daha dikkatli ve özenli olması gerektiğini düşünmeye sevk etmişti.

Bu Rekk denen herifi yemek aşırı bir adım olurdu. Kızarmış etinin enfes kokusuna bakınca, çok yazıktı doğrusu—

Hayır.

Bunu yapmamalıyım.

Doğal dürtülerini bastırarak silahı adamın dağlanmış etinden kaldırdı. "Sen Líri'nin acı çeken sesini anlamamış olabilirsin ama ben *anladım*."

Adamın gözleri kocaman açıktı ve Öteki'ne tamamen delirmiş birine bakar gibi bakıyordu. Burun delikleri büyümüştü ve göğsü panikli nefeslerinin vahşi ritmiyle hızla inip kalkıyordu.

"Senin için çok yazık ki," dedi Öteki başını yana yatırarak, "sana *tam olarak* ne hissettiğini göstermek için buradayım."

Odayı adamın idrarının keskin kokusu kapladı.

Öteki Rekk'in göğsünden aşağı, gergin karnına doğru inen bir çizgi daha çekti. Rekk çırpındıkça Öteki'nin hissettiği sert ve ilkel tatmin, yüz hatlarını zalim bir neşeye boyuyordu.

"Daha sonra senin *kendi* metal mahmuzlarını vücudunda delikler açmak için kullanacağım ve etinden geri kalanları yanından hiç ayırmadığım kamçınla bir güzel hırpalayacağım."

Çubuğu derine... *daha derine*... bastırırken adamdan yükselen inlemeyi zevkle dinledikten sonra elinden attı. Demir çubuk taş zeminde tangırtılar eşliğinde sektikten sonra duvar dibinde durdu.

Rekk göğsü hızla inip kalkarak nefes almak için çırpınıyor, çılgına dönmüş bakışları onu bu kötü durumdan kurtarabilecek bir şey arar gibi odanın içinde dolaşıyordu. Ne yazık ki Öteki'nin sevdiceği hazırlanırken hiçbir şeyi atlamamıştı. Etkileyici bir çalışma yapmıştı doğrusu.

Burada Rekk'i kurtaracak hiçbir şey yoktu.

Öteki, "*Vagth,*" diye fısıldayınca Rekk'in bakışları onunkilere çevrildi.

Öteki, herifin kalbinin teklediğini duyar gibi oldu. Açık şömineden havalanan bir alev topu titreşerek Öteki'nin bükülü avucuna konunca şaşkınlıkla hızlanan nabzı onu daha da *heyecanlandırdı.*

Adamın düşüncelerinin çarpıştığını duyabiliyordu. Hiç şüphesiz, Yeraltı Şehri'nde tanık olduğu gibi sadece Clode ve Bulder'ınkileri değil, üç element şarkısını birden duyabiliyor olması onu serseme çevirmişti.

Adamın Rayne'den haberi yoktu. Aslında *dört* element şarkısı duyabildiğini bilmiyordu. Bunu Öteki'nin sevdiceği de bilmiyordu. Güçlü ama narin ev sahibini tetiklememesi için Ignos'un yakıcı ezgisini emmek için fazladan çaba harcıyordu Öteki.

Hazır olana kadar böyle devam edecekti.

Başını yana eğdi. Hareketi pürüzsüz ve hayvaniydi.

"Bir Aytüyü için güneşin sert ışıklarında kavrulmanın nasıl bir şey olduğunu biliyor musun, *Rekk Zharos?*"

Adam ağlamaklı bir ses çıkararak kafasını sallarken bakışları avucundaki ateşle vücudunu sarsan gülüşü arasında gidip geliyordu.

"Biraz buna benziyor," diye hırladı Öteki ve herifin yüzünü alevle boyadı.

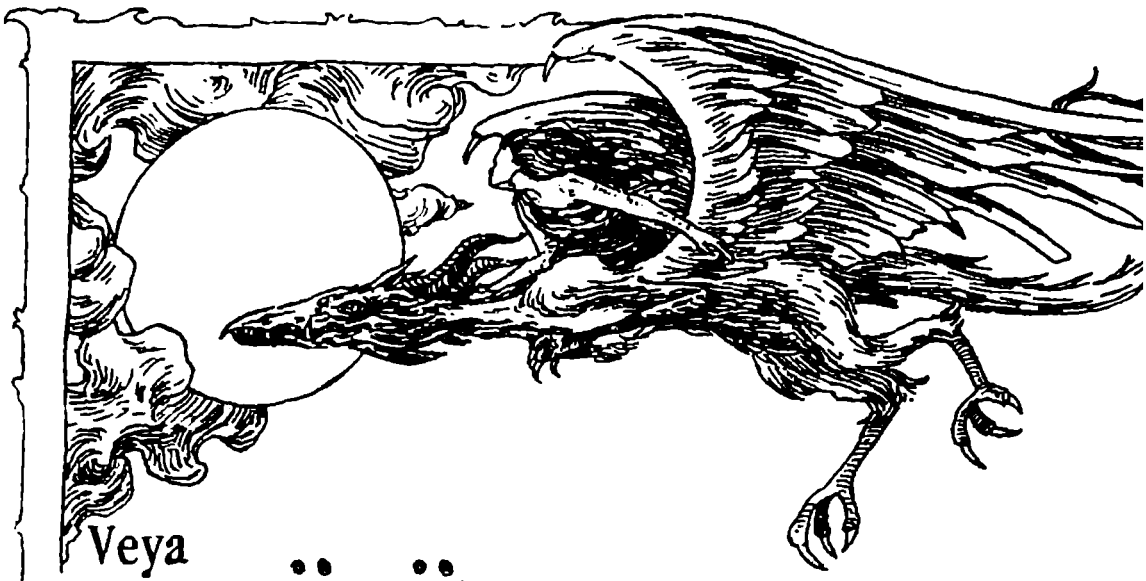

Veya

89. BÖLÜM

Burada iliklerinize işleyen bir soğuk vardı.

Suçu soğuğa alışık olmamama attım. Duvarın kuzeyinde doğmuş ve büyümüş olmama. Beni sonsuz kar düzlüklerine, tipilere ve ciğerlerinizi yakan buz gibi nefeslere atmanız, beni buraya, bu âna getiren ve kendimi koyu gümüş rengi bir hizmetkâr üniforması içinde Arithia'nın ihtişamlı İmparatorluk Sarayı'nın samur rengi koridorlarında yürürken bulmama yol açan her bir kararlarımı sorgulamaya başlamam için yeter de artardı.

Attığım her adımda hışırdayan uzun ve dökümlü eteğimi, gırtlağına kadar ilikli düğmelerin bileklerimin etrafındaki kabarık kol ağızlarıyla birörnek kürklü bir yakayla buluştuğu sade bir bluz tamamlıyordu. İnsanın kemiklerini ısıran bu soğuk için yeterince kat olduğu söylenemezdi.

Yerden biten ve gökyüzünde asılı duran sayısız yuvarlak aya uzanan obsidyen mızraklar misali, karla kaplı kayalık bir dağ duvarının içine inşa edilmiş sarayın büyüklüğü sersemleticiydi. Arithia'nın tamamı bu kasvetli sarayın sayısız penceresinden içeri süzülen sihirli bir ışıltıyla parlıyordu. *O kadar çok sayıda* pencere vardı ki obsidyen merdivenin her dönüşünde, kırık buzul gibi görünsünler diye mavi, beyaz ve gümüş renginin her tonunda binlerce cam kırığından yapılmış pencerelerden farklı bir parçalanmış görüntüyle karşı karşıya geliyordum.

Eteğim peşim sıra hışırdarken her basamağı pırıl pırıl cilalanmış bitmek bilmeyen merdiveni tırmanmaya devam ettim. Neden *yukarı* çıktığımı bilmeden.

Sanırım iç sesim yüzündendi. Mecbur olduğumdan bir saniye daha fazla kulak vermek *istemediğim* iç sesim.

İçeri gir.

Günlüğü al.

Ve defolup git.

Duvardaki oymalı bir aynanın önüne gelince duraksadım ve açık renk saçlarımı sivri kulaklarımın arkasına ittim. Keskin ve güzel yüz hatlarım ile mavi gözlerimi sahte kimliğimi ele veren bir çatlak arayarak süzdüm. Kendimi kendim olarak görmemek sarsıcıydı.

Gerçekten çok tuhaftı.

Birkaç saç tutamını düzeltirken, bileğimdeki görüntü takas ettiren gümüş rengi bileziğimin ağırlığını hissettim. Bileziğin hem kendi parmağıma hem de şimdi zemin kattaki hizmetçi dairesindeki bir dolapta elleri, ayakları ve ağzı bağlı bir hâlde baygın yatan genç kadının parmağına batırdığım gizli bir iğnesi vardı. Kafasının altına bir yastık da koymuştum çünkü böyle de iyi niyetli biriyimdir.

Keşke zavallıcığı bayıltmadan önce yol tarifi de isteseydim. Bu saray, her kapı girişinde Diken denilen ciddi görünüşlü, gümüş rengi zırhlar kuşanmış muhafızların nöbet tuttuğu bir labirenti andırıyordu. Koridorlar sayısız sivri köşeyi kusursuz bir şekilde cilalı tutmak için sürekli koşturan ifadesiz yüzlü hizmetçilerle doluydu.

Tyroth'un besbelli çok gurur duyduğu ışıltılı bir kupa gibi. Pislik.

Benimle aynı kılık içindeki koyu renk saçlı bir hizmetçi merdivenden gümüş rengi etekleri savrularak hızla inerken beni görünce şaşırdı. "Ayda?" Omzunun üstünden arkasına baktı ve sonra fısıldayarak devam etti. "Burada olmaman gerekirdi."

Ayda.

Sanırım adım buydu. Öğrendiğim iyi olmuştu.

Hizmetçi yavaşladı ve kaşlarını çatarak, "Sen iyi misin?" diye sordu. "Ne yapıyorsun?"

Elluin Raeve Neván'ın bir duvarın içinde komposta dönmediğini umduğum günlüğünü arıyorum.

"Şey, şöyle ki—"

"Yukarı çıktın mı?"

Bu kesinlikle hazırlıklı olmadığım tehlikeli bir soruydu. İğneyi yanlış hizmetçiye batırdığımı düşünmeye başlıyordum...

"Hayır?"

Gözleri yuvalarından fırlayacak gibi açılmıştı. "Şu anda Kral'ın dairesinde olman gerekiyordu."

Kalbim yerinden oynadı.

Aslına bakarsan, gitmem gereken yer tam olarak orası zaten.

"Yolumu kaybettim," dedim mahcup bir gülümsemeyle. "İyi uyuyamadım. Hatta" –şakağımı ovaladım– "bir anda katları karıştırdım. Sanırım aşağıda bir yerde hesabı şaşırdım—"

Kolumu tuttu, kendi koluna taktı ve beni merdivenden yukarı çıkarmaya başladı. Ters yönden gelen iki Diken'in yanımızdan geçmesini bekledikten sonra kulağıma eğilip, "Biz şimdi on birdeyiz," dedi. "Daha yirmi üç kat tırmanman gerek."

"Elbette." Sonuna onu bayıltmadan hemen önce sarayın derinliklerinde takip ederken gerçek Ayda'dan duyduğuma benzer yumuşak bir gülüş ekledim. "Ne şapşalım."

Hizmetçi önlüğünün cebinden ipekli bir toz fırçası çıkardı ve soğuk sapını elime tutuşturdu. "Oraya giderken en azından işe yarar *görünmelisin,* yoksa saraydaki diğer kadınlar konuşmaya başlar ve bu Kral'ın hiç hoşuna gitmez. Nasıl olduğunu biliyorsun."

Evet. Nasıl olduğunu çok iyi *bilirdim.*

Sadist.

Piçin.

Teki.

Hizmetçiye bir kez daha gülümsedim. "Sağ ol. Benimkini... bir yerde bırakmış olmalıyım."

Hizmetçi kendi kendine söylenerek yanımdan ayrıldı ve basamakları koşar adım inerek gözden kayboldu.

Hiç bitmeyecek gibi görünen merdiveni, katları saymak için elimden geleni yaparak tırmanmaya başladım. Bazı katlar diğerlerinden daha basık olduğu için söylemesi kolaydı gerçi. Bazılarında merdiven siyah bir karalama gibi geniş ve açık atriyumlarda havada asılı duruyordu. Hava ışıltılı başları pencerelere doğru eğilmiş çiçeklerin baş döndürücü tatlı kokusuyla kaplıydı.

Yüksek tavanı gümüş rengi damarlarla kaplı bir kata çıktım. Tam karşımda vatkalarla desteklenmiş omuzlarından sivri dikenler yükselen iki çift Diken'in iki yanını tuttuğu çift kanatlı ihtişamlı bir kapı vardı. Gümüş miğferleri yüzlerinin büyük kısmını kaplıyordu ve iki yanlarından kulaklarının sivri tepelerini vurgulayan kanatlar uzanıyordu.

İki Diken de her biri ucu yere bakan ve kabzalarını sıkı sıkı kavradıkları uzun, demir kılıçlar kuşanmıştı. Neredeyse *benden* uzundu bu kılıçlar.

Kapıyı görünce nefesim kesildi. Beynimin içinde, bir solucan misali bir türlü koparıp bakamadığım bir şey kıvranmaya başlamıştı.

Fazladan muhafızlar olmasa bile, doğru yerde olduğumdan emindim.

Burası Elluin'in öldüğü odaydı.

Bakışlarım muhafızların arasında dolaştı. "Toz... toz almam gerek," dedim elimdeki toz fırçasını sallayarak.

Hiçbiri benden tarafa bakmadı ama biri kaşlarını kaldırdı.

Tamam.

İçeri girme izni.

Ben boğazımı temizleyerek kapıya doğru adım atarken kapı dışarıya tanıdık bir kül kokusunu salarak içeri doğru açıldı.

Yüreğim ağzıma geldi.

Bir adım geri çekilip başımı önüme eğdim.

Öyle kaldım.

Felç geçirmiş gibi.

Tam göz hizamda, ucunda gümüş rengi bir diken uzanan bir çizme görüş alanıma girdi ve Tyroth Vaegor'un çatırtılı atmosferine itildim. Kalbim deli gibi çarpıyordu.

Düşüncelerim çalkalanıyordu.

Bana, yakmak istediği bir böcekmişim gibi, gözlerinde gizlemeye bile gerek görmediği bir kezzapla baktığından emindim. Bozulmuş düşüncelerini gaddar yumruklarıyla boğazımı sıkacak sözcüklerle biçimlendirmek üzere olduğundan da. Bana kendimi çok küçük ve zayıf ve fazlasıyla sessiz hissettireceklerinden, dilimin konuşamayacak kadar ağırlaşacağından.

Uzun bir sessizlik oldu ve titreyen elimin toz fırçasının etrafında sıkıldığını, diğerinin eteğimin derin cebine sakladığım hançere uzandığını hissettim.

"Geç kaldın, Ayda."

Yabancı isim omurgamı sarstı. Bana o anda Tyroth'un kardeşi olmadığımı hatırlattı. Annesini ondan alan ben değildim. *Nefret ettiği*, hem de benim nefretine karşılık veremeyecek kadar küçük olduğum zamanlardan beri.

Hatta anlayamayacak kadar.

Parmaklarımı kendime kullanmayacağıma söz verdiğim silahtan gevşettim, elimi cebimden çıkardım ve onun yerine eteğimin kumaşını sıktım.

"Affedin, Majesteleri." Yere eğilirken, kalbime kaburgalarıma indirdiği sert yumruk darbelerini yatıştırmasını telkin ettim. "Uyuyakalmışım. Bir daha olmaz."

Parmakları çenemi yukarı kaldırıp beni acımasız gözlerine bakmaya zorlayınca nefesim kesildi. Biri anneminkiler gibi yeşil, diğeri septik ruhunun derinlikleri gibi kapkara olan gözlerine.

Siyah saçlarının bir kısmı tepede toplanmıştı, geri kalanı da omuzlarından dirseklerine kadar dökülüyordu. Sakalı her zamanki gibi üç boncukla süslüydü.

Şeffaf.

Kahverengi.

Kırmızı.

Hatırladığımdan daha iriydi. Benden iki kafa boyu daha uzun ve omuzları neredeyse Kaan'ınkiler kadar geniş. Varlığı etrafa gümüş rengi pırıl pırıl ve kusursuz giysisiyle tezat oluşturan, gizlemeye gerek duymadığı bir kaos hissi yayıyordu.

"Pekâlâ. Nihayet gelebilmen güzel," dedi bana her zaman karnımda açtığını bile fark etmediğin bir bıçak yarası yüzünden

kanadığımı düşündüren keskin bir dinginlikle. "Söylesene, Ayda. Piçimi taşımanın sana bazı... ayrıcalıklar sağladığını mı sanıyorsun?"

Zihnim öyle hızlı boşaldı ki yerin ayağımın altından kaydığını hissettim. Sanki sarayın tamamı eğri büğrü dağ yüzeyindeki yerinden oynamış ve şimdi hangi yöne devrilmek istediğine karar verir gibi sağa sola sallanıyordu.

Buna ne cevap verebilirim ki?

"Bir çocuğum var zaten. Bir varis, her ne kadar itaatsiz olsa da," dedi dilinin ucunda hüsranla yanan bir ateştopu büyüyormuş gibi öfkeyle. "Bir başkasına ihtiyacım yok ve durumuna tahammülüm artık işime yaramaz hâle geldiğin anda son bulacak."

Midem düğümlendi ve sözcükleri şişen boğazımdan geçirmekte zorlandım. "Ben... Elbette, Majesteleri. Af buyurun. Ve teşekkürler."

"Ne için?"

"Hoşgörünüz için."

Kesinlikle iğneyi batırmak için yanlış hizmetçiyi seçmişim.

Kaşlarının arasında oluşan çizgi o anda bir parşömen tarlakuşunun kanat çırparak yaklaşmasıyla silindi ama kuş aramıza inip *benim* göğsümü dürtünce kaşları tekrar çatıldı.

Yüreğim öyle hızlı ağzıma geldi ki bir an fırlayıp çıkacak sandım.

"Sıradışı bir durum," dedi içimi donduran bir sesle. Tarlakuşunu kaptı ve gözlerini benden ayırmadan katlarını açarken nabzım beynimin içinde çırpınan düşüncelerimle aynı ritimde atmaya devam ediyordu.

Siktir.

Siktir.

Siktir.

"Ben—"

Kaşları saç diplerine doğru havalanarak kâğıdı bana doğru salladı. "Boş."

İçimden gülümsedim. Çünkü elbette boş değildi.

Hem de hiç.

İçimizden biri Dhomm'un güvenli sınırlarının dışına çıktığımız zaman, Kaan ve ben notlarımızı sadece ikimizin de element kutusunu taşıdığımız ejderhaaleviyle aydınlatılabilen görünmez bir mürekkeple yazardık.

Tedbir amaçlı. Şu âna kadar hiç işe yaramamışlardı.

"Hata oldu, herhalde." Kuşun kanatlarını hızla koparıp artık çırpınmayan bir ceset hâlinde yere attı. Ağabeyimin gaddarlığının hiç ihtiyacımın olmadığı canlı bir hatırlatması.

"Halletmem gereken bir iş var ama birkaç saat içinde döneceğim. İçeri gir, bir cila beziyle dizlerinin üstüne in ve ben dönene kadar *işe yara.*" Döndü ve merdivene doğru yürüdü. "Beni bir daha bekletirsen, kelleni alırım."

Parmak uçlarım kanını kusursuz bir şekilde cilalanmış zemine püskürtme arzusuyla karıncalanırken, üst dudağımı dişlerimi açığa çıkaracak şekilde yukarı çekilmekten güçlükle alıkoyabildim.

Ayağım öne atıldı. Elim hançerimi kapmak ister gibi cebime uzandı, üstüne atılıp, *boğazını*—

Hayır.

Elimi cebimden çıkardım ve karıncalanmasını gidermeye çalışarak yumruğumu sıktım.

Bir, onu öldürüp Kaan'ın henüz tam anlamıyla hazır olmadığı bir savaş başlatmayacağımı söylemiştim.

İki, bu şekilde olmazdı. Bir başkasının tenine bürünmüşken, ona arkasından saldırarak değil. Gözlerinin içine bakmak istiyordum. Kanını tıpkı benim kanadığım gibi dökmek. Onu benim incindiğim gibi incitmek. Çok uzun süredir ağzımın içinde kokuşan, varlığında her taş kesildiğimde diş etlerimi yaralayan o sözcükleri suratına haykırmak.

Bundan daha azı gırtlağımda lava dönüşen bir yudum sudan fazlası olmazdı.

Tyroth'un merdivenden inerek uzaklaşmasını izlerken bunu kendime defalarca tekrarladım. Şehrin dış mahallerinden birinde, buz tutmuş bir taşın üstünde, karnıma saplı duran bu korku hançerinin etkisiyle iki büklüm kusarak geçirdiğim birkaç saate minnettardım. İçimde herhangi bir şey kalmış olsaydı, şu anda

ayaklarımın dibinde yerde olurdu. Ya da Tyroth'un gümüş çizmelerine saçılmış hâlde.

Hamile metresini bayılttığıma inanamıyordum. Zavallıcık zaten bir kâbusun içinde yaşarken ne korkunç bir şey yapmıştım.

Onu zoraki uykusundan uyandırıp yoluma gitmeden önce, ceplerini daha iyi bir hayat satın alacak kadar çok kantaşıyla doldurmayı unutmamayı zihnime not ettim.

Tyroth gözden kaybolunca titrek nefesimi bıraktım ve vücudumun gerildiğini bile fark etmediğim yerleri gevşedi. Hızla dönüp yerde ölü yatan tarlakuşunu alıp cebime attım ve sonra kapıları arkamdan kapatarak geniş daireye girdim.

Gözlerimi sımsıkı kapatarak kafamı kapının abanoz yüzeyine yasladım ve göğsümdeki sıkışıklığı gidermek için ciğerlerimi acıtana kadar doldurdum. Toz fırçasını bir elimden diğerine geçirerek, karıncalanmadan kurtulmak için ellerimi silkeledim.

Günlüğü al.

Buradan çık.

Hemen buraya çıkabilmesi ve kafasının kesilmesinden kaçabilmesi için Ayda'yı uyandır.

Gözlerimi geri açtım ve aşağıdaki ışıltılı şehre panoramik bir manzaradan bakan simsiyah oturma odasında dolaştırdım. Uyku odası sol taraftaki açık bir kapının gerisindeydi. Hemen oraya girdim ve dört direkli, gösterişli obsidyen karyolanın ayakucunda durdum.

Gözlerim karşı duvardaki büyük aynaya çevrildi...

Orada olmalı.

Omzumun üstünden arkamı kolaçan ederek o tarafa yürüdüm ve toz fırçasını elimden bırakıp aynayı yana kaydırırken orada bir girinti görmeyi—

Hayal kırıklığıyla sarsıldım.

Dümdüz bir duvardan başka bir şey yoktu.

Alanı gözlerimle taradım.

Bu sıkıcı odanın duvarlarında başka hiçbir şey yoktu. Yani günlüğü buraya saklamış olamazdı. Ama hayatının son günlerini burada geçirmişti. Bundan emindim, sağlığının sokaklara çıkıp

halkını göremeyecek kadar kötü olduğunu biliyordum. Yaklaşan doğumu onlarla kutlayamayacak kadar. Oysa bu Eter Taşı'nı taşıyanlar için hamile kalmak hiçbir zaman kolay olmadığından tüm Arithialılara çok büyük anlam ifade eden bir şeydi.

Balkona bakarken, fark ettiğim şey suratıma dizlerimin bağını çözecek kadar sert bir tokat indirdi.

Elluin öldükten sonra Aytüyü onun cansız bedenini alıp etrafında kıvrılıp ölmeyi seçtiği göğe taşımak için duvarı yıkıp geçince odanın yarısı harabeye dönmüştü.

Belki de o sırada günlüğü de yok etmiştir.

"Siktir," diye mırıldandım ve ellerimi yüzümde –*Ayda'nın* yüzünde– dolaştırarak karyolaya çöktüm.

Bunu buraya kadar uçmadan önce düşünmem gerekirdi.

İçim derin bir başarısızlık hissiyle doldu. Bu hissin ağırlığı altında ezilirken kollarımı iki yana açarak kalın ve yumuşak yatağın üstüne uzandım. Gözlerimi siyah kadife sayvana diktim.

Takıntılı bir şekilde, bana ait olmayan bir gerçeğin peşine düşmüştüm. Hiçbir zaman bana ait olmayan. Sanırım karşılığının bu olması normaldi.

Avucumu yalamak.

Yaratıcılar aşkına, bu oda ne kadar marazi. Ne kadar soğuk. Birilerinin doğum yaparken muhtemelen öleceği bilgisini içinde taşıyarak künlerce hapis kalması için ne boktan bir yer. Balkona çıkacak ve... aylara bile bakamayacak kadar takatsizken.

Kafamı kaldırıp balkon kapısına baktım. Gökyüzünü çevreleyen camın arkasından top gibi kıvrılmış gri ve ışıltılı aylar görünüyordu.

Kalbim tekler gibi oldu.

Elluin yataktan çıkamayacak hâldeyse, defteri de muhtemelen *erişebileceği* bir yere saklardı. Değil mi?

Kendi işini neden zorlaştırsındı ki?

Kaşlarımı çatarak ve karnımın yeni bir canla yüklü olduğunu hayal ederek doğruldum. Alnımda beni ölümüne tüketen ve bırakın evladımı varlık kazandıracak kadar beslemeyi, nefes alacak kadar enerji toplamama bile izin vermeyen bir diadem olduğunu. Dışarıdaki aylara bakmayı ne çok isteyeceğimi. Özellikle...

Haedeon'a ait olana.

Kendimi şiltenin kenarına kadar çektim ve hemen yanında yere oturup Hae'nin Tüneği'ni kusursuz bir şekilde sergileyen balkon kapısına baktım. Dudaklarım hüzünlü bir gülümsemeyle büküldü.

Bu münasip geliyordu sanki.

Son derece *münasip*.

Gözlerimi gümüş ışığını Arithia'nın üstüne döken aksak kanatlı aydan ayırmadan sol kolumu yerden yüksek karyolanın altına uzattım ve arka direğinin etrafını elimle yokladım.

Duvara dayalı olan direğin.

Elim kenarları eğri büğrü bir boşluğa denk gelince ve hemen ardından parmaklarım deri ciltli bir defterin yüzüne sürtününce boğazıma bir yumru oturdu.

İşte buradasın...

Defteri kucağıma çektim ve parmaklarımı Kaan'ın málmr'ının siyah ve gümüş rengi bir motifinin süslediği kapakta dolaştırdım. Bu resmi normalde siyah olan o zemine Elluin boyamış olmalıydı.

Gözlerim yaşarmaya başladı.

"Ah, Elluin," diye fısıldadım. Ellerim titremeye başlamıştı. Kapıya doğru bir bakış attıktan sonra ön kapağı kaldırdım ve güzel bir el yazısının süslediği sararmış parşömen sayfaları çevirmeye başladım. Küçükken bile narin kıvrımlı el yazısı kusursuzdu.

Sadece onun gözlerinden görünen bir dünyanın perdesinin arasından geçer gibi hissederek sayfa sayfa ilerledim.

Önce küçüklüğünün. Sonra ergen hâlinin.

Ve sonra *olgunluk* döneminin.

Tamamını orada okuyacak zamanım yoktu ama aynı zamanda sabırdan tamamen yoksun bir peri olduğum için doğruca sonunu açtım ve son üç günü okudum. Ve hemen pişman oldum. Bunu burada okumamalıydım.

Bu günlüğü hiç okumamalıydım.

Elim kendiliğinden kapanmadığını hissettiğim ağzımın üstüne kapandı ve yuttuğum her dikenli kelimede kalbim biraz

daha ağırlaştı. Bana ait olmayan, ruh ezici, hayat dönüştürücü her kelimede.

Ama oraya çoktan varmıştım. Kendimi çoktan bu işe adamıştım.

Çıkamayacak şekilde dolanmıştım.

Son sayfaya ulaşınca, titrek bir nefes aldım ve kendimi devam etmeye zorladım.

Her döngü karnım biraz daha büyüyor ama kemiklerim güçsüzleşiyor. Neredeyse günlüğümü sakladığım yerden alamayacak ve bana bu dünyada hâlâ iyiliğin olduğunu hatırlatacak daha mutlu zamanları okuyamayacak kadar takatsizim.

Şehir halkı her kün sokaklarda, bebeğim çoktan gelmiş gibi kutlamalar yapıyor. Sevdiklerimin külleri solduğumuz havayı hâlâ kirletmiyormuş gibi.

Tyroth bebeğin kendisinden olmadığından şüpheleniyorsa bile belli etmedi. Gerçi konuştuğumuz söylenemez. Onunla konuşmak istediğim bir şey de yok zaten.

Kraliyet yaverlerinden birinden –temas kurmama izin verilen sayılı kişilerden– o aurora doğuşunda, ejderha sırtında bir Kanbağcı geldiğini duydum. Ben doğum yapınca bebeğimin kanına bakmak için geldiyse, baba bağı Tyroth'u işaret etmeyecek.

Kuzeyi, Kaan'ı işaret edecek.

Sadece burada solmama, hayat gücümü bu bebeğe akıtmama izin var. Zaman zaman kendimde güçlükle de olsa karyoladan yere kayacak ve oradan Haedeon'un ayını görecek enerjiyi buluyorum. Ona şarkı söylüyorum ve onun da bana cevap verdiğini duyduğuma yemin edebilirim.

Beni çağırır gibi.

Slátra'nın yanına kıvrılmak ve doğum yaparken onunla olmak istiyorum ama artık tek başıma hareket etmekte zorlanıyorum. Annemle babamın can verdiği bu karyolaya mahkûmum. Çoktan içimde döllenmiş bir bebeği yapar gibi rol yaptığım bu karyolaya. Eskiden aşk ve şarkılarla dolu olan ama şimdi leş gibi ölüm ve acı kokan bu karyolaya.

Bir savaş yaklaşıyor, bunu kemiklerimde hissediyorum. Vücudum sağ çıkacağımı sanmadığım bir savaşa girmek için cesaret topluyor sanki. Sağ çıksam bile, başımın üstünde inmeyi bekleyen bir tırpan varmış gibi hissediyorum.

Her durumda, kalbim yerinden oynatamadığım bir anlayış tohumunun ağırlığı altında eziliyor. Haedeon'un ayına veda ettikten sonra karyolaya geri tırmanacağımı ve bir daha kalkmayacağımı bilir gibi.

Bakışlarımı göğe çevirdim ve yeterli olmaya çok uzak olan kısa ve keskin nefesler arasında hıçkırdım.

Bizim için yalan söylemişti. *Onun* için.

Kaan için.

Dhomm'daki aşk yuvalarından, zaten çok şey kaybettiği bu soğuk ve zehirli odaya taşıdığı bebek için yalan söylemişti. Sırf babamın dudaklarından dökülen sözlere inandığı için. Ve ne uğruna?

Burada ölmek için.

Kyzari'nin büyüdüğünü görmemek için.

Tyroth'un Kaan'ın kızını kendisininmiş gibi büyütmesi için.

Günlüğü kapatırken, göğsüme sokmaya hazırlanan bir yılan gibi kafasını kaldıran zehirli bir hakikat çöreklenmişti.

Bu sayfalar dünyayı paramparça edecek.

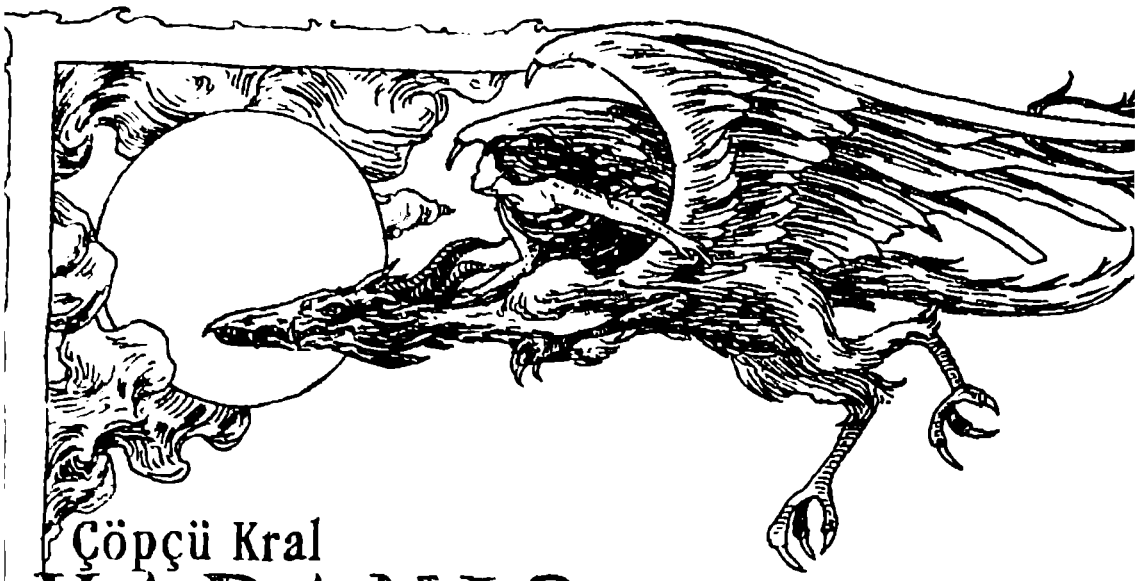

Çöpçü Kral

KAPANIŞ

Çöpçü Kral ortalama bir gözün içini göremeyeceği kadar yoğun bir gölgenin karanlık pençelerinin derinliklerinden, hücresinin bir köşesine kıvrılmış, elleri beyaz saçlarının arasında öne arkaya sallanan genç dişi periyi izliyordu. Peri sımsıkı kapalı gözlerle gittikçe büyüyen deliliğinin girintileri arasından sızan tutarsız sözcükler mırıldanıyordu.

Çöpçü Kral onun biriyle konuştuğundan emindi. Tıpkı o *birinin* sadece kendine has tuhaf zihnin sınırları içinde var olduğundan emin olduğu gibi.

Başını yana yatırarak onu daha dikkatli süzdü. Kırmızı dudaklar, gür kirpiklerin süslediği iri gözler. Benzerine daha önce sadece *bir kez* rastladığı biçimli bir zarafet.

Ateş Kuşu'nda.

Bu peri ona ürkütücü derecede benziyordu ama gözleri daha yumuşak, teni bir ton daha koyuydu. Ve Ateş Kuşu ona kelimeleri olmadan geldiyse de bu dişi... eh.

Onda kelime çoktu. Durmadan mırıldanıyordu. Anlamsız sözlerle.

Çöpçü Kral için anlam ifade etmeyen sözlerle.

Ama hiç durmadan mırıldanıyordu. Gözlerinin altındaki koyu renkli girintiler gümüş telleri teniyle kaynaşmış gibi görünen, alnına yapışık diademin bir yansıması gibiydi.

Yüzü çarpıldı ve çökük yanağından bir damla yaş süzüldü.

Çöpçü Kral damlanın perinin yanağından aşağı süzülüp kirli tuniğine damlamasını izlerken kaşlarını çattı. Bu da... *farklıydı.*

Onun Ateş Kuşu hiç ağlamazdı. Bir kez bile. Hayata vahşi bir hayvan gibi diş geçirir ve boktan ziyafetini hırlayarak mideye indirirdi.

Geride hiç kırıntı bırakmadan. Tamamen *tüketirdi.*

Oysa bu dişinin narin bir varlığı vardı, bir sarayda onu besleyecek, ona bakacak ve ona öğretecek hizmetçilerle büyümüş birinin nezaketine ve duruşuna sahipti.

Onun adına *konuşacak* sevgi dolu bir babayla.

Arkyn gölgelerin arasından boğazını temizleyerek çıktı.

Dişi peri sallanmayı bıraktı, gözleri açıldı ve parlak mavi göz küreleri karanlığın arasından ona baktı. "Beni serbest *bırakacaksın*," diye tısladı yanağındaki gözyaşını hızla silerek.

Arkyn dilini şaklatarak bakışlarını hücrede dolaştırdı ve konforlu detaylara tek tek baktı: Buruşuk bir battaniye, ot şilte, düzenli öğünlerinden birinden kalma boş bir kâsenin durduğu bir tepsi. Hatta uyuduğu yere sıçmak zorunda kalmasın diye ahşap bir kova bile konmuştu. Ona diğer tutsaklara sağladığından daha fazla ev konforu sunmuştu.

Sonuçta, onun yeğeniydi.

Gerçi kız bunu bilmiyordu. Arkyn'in bildiği kadarıyla, yarı kardeşlerinin hiçbirinin onun varlığından haberdar olmadığı gibi.

Ama olacaklar.

"Ben de *tam olarak* bunu teklif etmeye geldim," dedi kemik parmaklıkların önüne çömelip uzattığı iki parmağın arasına bir parşömen parçası kıstırdığı elini uzatırken. "Seni serbest bırakmayı."

Kızın gözleri büyüdü.

Kız demir zincirlerin şıngırtısı arasında parmaklıklara doğru seğirtti ve parşömen kâğıdını kapıp yere açtı. Sonra keçeleşmiş saçını kulağının arkasına iterek çatık kaşlarla adama baktı. "Boş bu."

"Adını yazmanı istiyorum," dedi Arkyn parmaklıkların arasından runik sembollerle bezeli bir divit uzatarak.

Kız diviti aldı ve imzasını karalarken Arkyn güzel ellerini, onu yakma arzusunu bastırmaya çalışarak süzdü. Birazcık yakabilseydi keşke... Bu kız da çığlık atmayı reddedecek mi görmek için.

Arkyn durumun aslında bundan daha karmaşık olduğunu kendine itiraf etmiyordu. Aslında bu kızın yaşadığı konforlu hayattan *nefret ettiğini*. Babasının onun üstüne titremesinden.

Onu *sevmesinden*.

Kızın Boltanik Ovaları'na salınıp hemen arkasındaki vahşi ateştopundan kaçması söylenirse, nasıl tepki vereceğini merak ettiğini de itiraf etmiyordu. Ateştopu etini dağlarken ne yapacağını.

Sevgisiz bir toprağın çorak oyuklarında kendine bir hayat yaratabilir miydi? Zayıflığını korku salacak bir güce dönüştürebilir miydi?

Orada *serpilir miydi?*

Kız gözlerinde umutsuz bir ışıltıyla notu ve diviti parmaklıkların arasında geri uzattı.

Arkyn yarı kardeşinin kızı bu kadar korumasına şaşmamalıydı. O güzel bir süs çiçeğinden başka bir şey değildi ve çiçekler alevlere dayanamazdı.

Kızın serpilemeyeceğine karar kıldı. Kendisinin de sayısız kez ucundan döndüğü ölüme yenik düşerdi.

Tek kelime etmeden döndü ve pelerininin yırtık uçları arkasında savrularak, soğuk ve karanlık tünellerden özel dairesine kadar hiç durmadan yürüdü. Uzun zaman önce birinden çaldığı bir şamdanın aydınlattığı özenle cilalanmış masasına oturdu ve parşömeni önüne açtı.

Bakışları etrafını çevreleyen ganimetlerde dolaştı. Dairesinde sadece safhalar boyunca çöplerden topladığı en iyi ve en *ilginç* parçaları tutuyordu.

Prensesin göklerden bir işaret olarak kucağına düştüğünden emindi. Daha ilk anda Yanık Kral'a bir tarlakuşu göndermesini kızın bizzat talep etmesine bakılırsa, geri çevrilmeyecek kadar iyi bir teklifti üstelik.

Üstüne titreyen babasının ise adını bile anmamıştı.

Gölge, Arkyn'in ilgisini çekmediği için hiç sakıncası yoktu. Önemsediği tek mevki Yanık'ın *onun* hakkı olan bronz tahtıydı.

İşte o an gelmişti. Uzun zamandır ulaşmak için çabaladığı o an.

Arkyn sırtını dikleştirdi ve elinde hazır tuttuğu divitle önüne baktı. Parşömene ilk kez baktı ve duraksadı.

Gülümsedi.

Kız kâğıdı imzalamıştı evet... ama imzanın yanma, adının biçimine neredeyse ustalıkla kaynaştırdığı, minicik harflerle karalanmış kolay seçilemeyen bir cümle eklemişti.

Arkyn kıkırdadı ve boş kısma kendi notunu karaladıktan sonra parşömen tarlakuşunu aktivasyon çizgilerinden katlayarak canlandırdı ve çırptığı kanatlarına bir isim fısıldadı.

Peri beklediğinden daha dişli çıkmıştı.

Belki de Arkyn onun hakkında yanılmıştı. Belki de kız sağ kalabilirdi. Gerçi aynısı amcası için söylenemezdi.

Hayır...

Arkyn'in, intikam fırsatını elinden alan büyük *Kaan Vaegor* için planları vardı ve o planların hiçbiri hoş değildi.

Parşömen tarlakuşu uçuşa geçti ve Çöpçü Kral'ın kişisel dairesinden koridorlara süzüldü. Yeraltı labirentini zikzaklarla aşarak ve hücrelerin önünde *başka* bir tarlakuşunun yanından geçerek dış dünyaya doğru uçtu.

Kanadında bir yırtık, kuyruğunda bir kan damlası olan, küçük titrek bir tarlakuşu.

Yaralı tarlakuşu iki parmaklığın arasından geçip Prenses Kyzari'nin kirli battaniyesinin altına top gibi kıvrıldığı yere doğru alçaldı ve açık avucunun içine yüzüstü, burnunu parmaklarına çarparak kondu.

Kyzari irkildi. Gözlerini açtı.

Tarlakuşu sırtüstü döndü ve kusursuz bir el yazısıyla yazılmış dört küçük harf taşıyan karnını açığa çıkardı...

tiya

Ayışığı Kitaplığı

Soyağacı

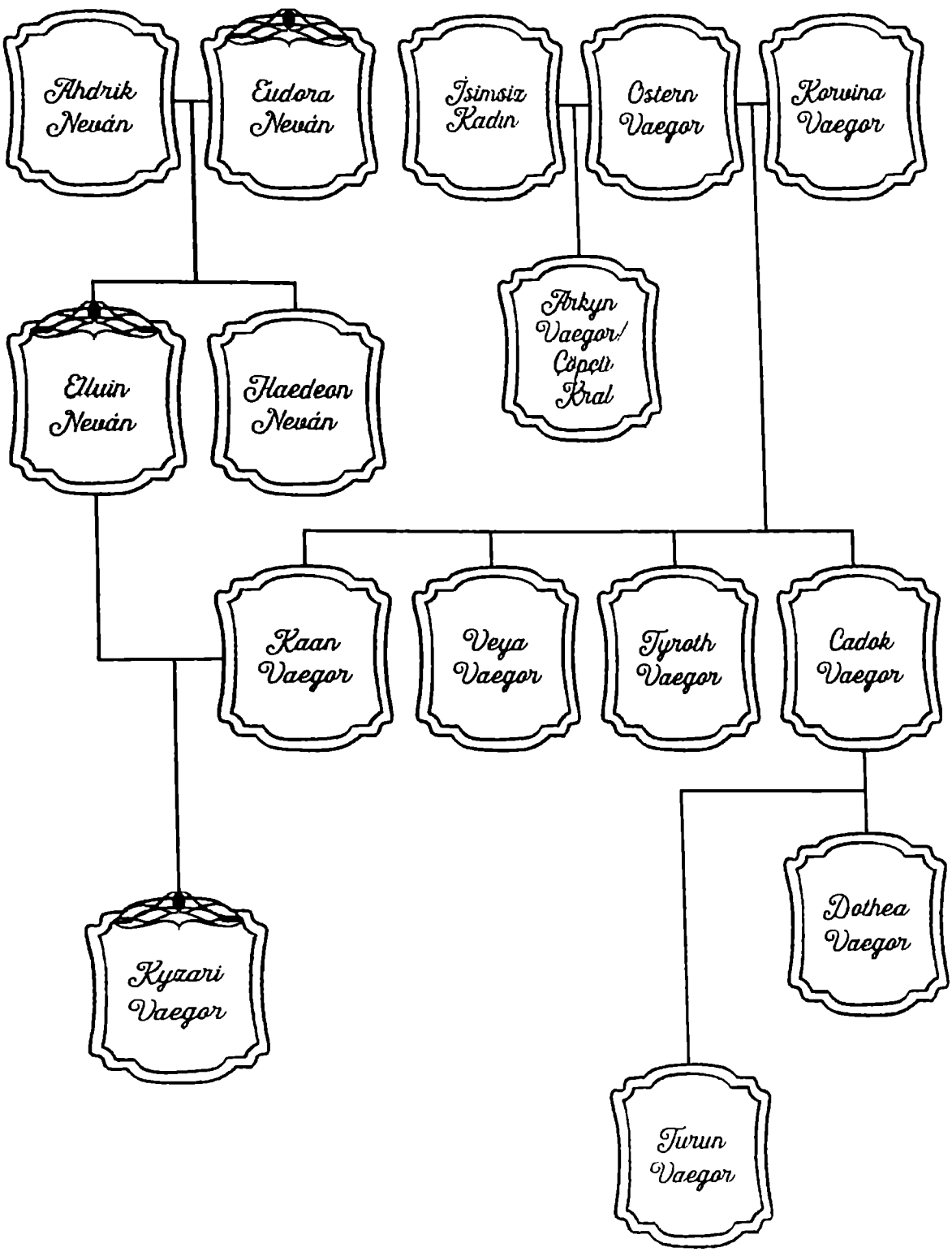
Ahdrik Nevân
Eudora Nevân
İsimsiz Kadın
Ostern Vaegor
Korvina Vaegor
Elluin Nevân
Haedeon Nevân
Arkyn Vaegor/ Çöpçü Kral
Kaan Vaegor
Veya Vaegor
Tyroth Vaegor
Cadok Vaegor
Kyaari Vaegor
Dothea Vaegor
Turun Vaegor

TEŞEKKÜR EDERİM

2020'den beri bu hikâyeyi kurcalıyorum ve geceleri uykuya dalmaya çalışırken ona uğruyorum. Araba kullanırken. Duştayken. Yemek yaparken. Ama bir yanım hikâyeyi anlatmaya ve (umarım) hakkını vermeye hazır olmadığımı biliyordu.

Şimdi geriye dönüp baktığım zaman hikâyenin zamanını kolladığını ve şarkısını artık sesini bastıramayacağım kadar yüksek sesle söyleyene kadar nefes alıp verdiğini anlıyorum. Üstelik bu ona en çok ihtiyaç duyduğum zamanda gerçekleşti. Benim kendimin nasıl *nefes alındığını* hatırlamam gereken bir zamanda.

Umarım siz de bu dünyaya benim kadar âşık olmuşsunuzdur. Hikâye yüzünüze bir gülümseme kondurmuştur. Bir gözyaşı. Göğsünüze sıcacık bir his.

Umarım sadece bir an için bile olsa kendinizi bu sayfaların arasına sıkışmış, Rygun'ın sırtında gökyüzünde süzülür ya da aylara bakar gibi hissetmişsinizdir. Gümüş bir yumurtanın etrafına sarılıymış, günlüğünüze yazıyormuş ya da *Tiya'yı* boynunuzun girintisine saklayıp uyutuyormuşsunuz gibi.

Bu nefesi benimle aldığınız için teşekkür ederim. Sizi bir maceraya daha çıkarmama izin verdiğiniz için.

Nabızlarınızı bana emanet ettiğiniz için.

Sevgilerimle,

Sarah xo

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabı inanılmaz ekibimin yardımları ve ailemin sonu gelmeyen destekleri olmadan yayınlayamazdım.

Josh üç güzel çocuğumuzun bakımını büyük ölçüde üstlenerek ve kendimi hikâyeye tam anlamıyla bırakmama imkân sağlayarak omuzlarımdan dünya kadar yük aldın. *Game of Thrones*'daki o malum sahneyi her gördüğümde ağlıyorum. Hani şu bir ordunun Jon Snow'un üstüne saldırdığı sahne. Harap bir hâlde, tek başına savaşa çıkmaya hazırlanıyor ve çarpışmadan hemen önce... arkasından *başka* bir ordu öne atılıyor ve ilk darbeyi onlar alıyor.

Sen o ordusun, aşkım.

Beni kurtardığın için teşekkürler.

Anne, hikâyeyi sadece bir kez değil, *iki kez* okumaya zaman ayırdığın için teşekkürler. Telefonda yaptığımız görüş alışverişleri için. Desteğin ve hiç bitmeyen yüreklendirmen için.

Seni seviyorum.

Yüce Editör & Divit —Chinah—bu hikâyeye akıttığın *her şey* için teşekkürler. İlk hâlini okuduğun için, sonra geliştirmeye odaklı editlerin, olay örgüsü ve düzeltiler için. Yazdığım her kitapta kendini aşıyorsun ve hayatımda olduğun için çok şanslıyım. Sadece muhteşem editleme becerilerin için değil, kıymetli dostluğun için de. Keşke daha yakın otursaydık diye dilemekten hiç vazgeçmeyeceğim.

Kusursuzluk Abidesi —Helayna— bu kitabın ışıldaması için harcadığın uzun saatler için teşekkürler. Hikâye örgüsündeki tutarsızlıkları tek tek avladığın için, hikâyeye sevgin ve bağlılığın için. Programının arasında bana yer bulduğun için minnettarım.

Raven, seni gökyüzü kadar sevdiğimi biliyorsun.

Beni bu inanç sıçramasını yapmaya teşvik ettiğin için teşekkürler. Umutsuzca ihtiyacım olduğu zamanlarda mantığın sesi olduğun için, korkunç yeniden yazma sarmalına düştüğüm anlarda beni doğru yola geri çektiğin için. (gülen surat)

Bu hikâyenin düzeltilmiş hâlini okumaya ayırdığın zaman, ona gösterdiğin sevgi ve destek için. Ve *bana.*

Dostluğumuz benim için çok kıymetli.

A.T. Kapak Tasarım – Aubrey, göz alıcı baskı/kindle kapağı için teşekkürler. Beni bir AYTÜYÜ olarak çizdiğine inanamıyorum! Benim için tasarladığın her şeye kalbinden ve ruhundan bu kadar çok şey akıttığın için teşekkürler. Sözcükler hikâyelerimi görsel açıdan canlandırmaya harcadığın bütün o saatler için ne kadar minnettar olduğumu sözcüklerle ifade edemem.

Dostluğumuz için ebediyen minnettar kalacağım.

Lauren, ilk ham taslağımı okuduğun için teşekkür ederim. Düşünceli eleştirilerin ve düşündüklerini söylemekten çekinmediğin için. Alev gibi sen de Ay'ın kendinin en iyi hâline dönüşmesine yardım ettin. Bunun için ve güzel dostluğumuz için sonsuza dek minnettar kalacağım.

Angelique, Talarah, Ivy ve Ann, yoğun hayatlarınızda bu hikâyenin düzeltilmiş hâlini okumaya zaman ayırdığınız için kocaman bir teşekkür. Olumlu takviyeleriniz, yapıcı eleştirileriniz ve beni BİRÇOK açıdan güçlendirdiğiniz için. Hepinizi çok seviyorum ve size bayılıyorum.

Lois ve Kim bu canavarı ARC'ye göndermeden önce okuduğunuz için teşekkürler.

İkiniz de bana bu bebeği dünyanın geri kalanıyla tanıştırma özgüvenini sağladınız.

Minnettarım.

Alice Cao, müthiş bölüm başlıkları için çok teşekkürler. Bunu hep söylediğimi biliyorum ama gerçekten çok yeteneklisin. Bu hikâyenin tamamını yaratıkları ve karakterleri bütün güzelliğiyle temsil eden çizimlerin süslediği için inanılmaz gururluyum.

The Nerd Fam'dan Rachel, kitabımın piyasaya çıkma kampanyasına akıttığın büyük emeğin için çok teşekkürler. Detaylara gösterdiğin dikkat muhteşem, heyecanın bulaşıcıydı ve bundan sonraki sayısız kitap tanıtımında birlikte çalışmak için sabırsızlanıyorum.

Brit, şaşmaz dostluğun ve desteğin için teşekkürler.

Seni her zaman seveceğim.

Ve benim muhteşem okuyucularım, her mesaj, her görüş, beğeni, yorum ya da paylaşım için teşekkürler. Hikâyelerime şans verdiğiniz ve bana kalpten güvendiğiniz için çok teşekkür ederim.

Bir sonrakine!

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından
yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır.
Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla
yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
https://t.me/ayisigikitap

TETİKLEYİCİ UYARILARI

Kan ve vahşet
Ölüm ve şiddet
Müstehcenlik
İşkence
Cinsel saldırı/cinsel saldırgan tehlikesi iması
Müstehcenlik içeren dil
Bir yaratığa karşı acımasızlık/istismar
Bir yetişkinin kaçırılması (iması ve yaşandıktan sonra anlatılması)
Doğum sırasında ölüm
Reşit olmayan bireylerin kaçırılması/kaçakçılığı
Düşük (ikincil bir karakterin düşük yaptığı iması)

Ayışığı Kitaplığı

@AYISIGIKITAP